FRANK HERBERT

DUNE'UN ÇOCUKLARI

DUNE'un
ÇOCUKLARI

Orijinal Adı:

Children of Dune

Yazarı:

Frank HERBERT

Çeviren:

Arzu TAŞÇIOĞLU Deniz VURAL

Yayıma Hazırlayan:

Halil ÖZER

ISBN:

975655729X

Basım Yeri:

Ufuk Matbaası. İstanbul

Dizgi:

Sarmal Yayımcılık

Sayfa Düzeni:

Leyla TEKOCAK

Kapak Tasarımı:

Sarmal Yayımcılık

İMÇ. Blokları 6. Blok 6103 Unkapanı Eminönü / ISTANBUL
Tel & Fax: (0.212) 528 11 06   (0.212) 528 05 43
Mithatpaşa Caddesi 24/A Kızılay   ANKARA
Tel & Fax: (0.312) 433 50 18   430 66 24
eposta: dorukyayimcilik@mynet.com

Frank HERBERT

DUNE'un

ÇOCUKLARI

Çeviren

Arzu TAŞÇIOĞLU Deniz VURAL

PDF: Pckolog

EPUB: balci60

BEV'e

Güzelliğini ve aklını benimle paylaşacak,
aşkımızın o harika sadakatiyle bu kitabın
gerçek ilham kaynağı olduğu için.

FRANK HERBERT

Bilimkurgunun en yaratıcı yazarlarından biri olan Frank Herbert 1920'de doğdu. Televizyon kameramanı, yorumcu radyo spikeri, istiridye avcısı, vahşi ormanda hayatta kalma eğitmeni, şiir çözümleyicisi, yaratıcı yazarlık öğretmeni, muhabir ve editör olarak çalıştı..

İlk bilimkurgu romanı "*The Dragon in the Sea*" (1956), nükleer denizaltıların, önseziyle yazılmış bir öyküsüydü. Küçük ve gizli bir düşmanın tüyler ürperten öyküsü "*The Qreen Brain*" (1966), sinemaya aktarıldı.

Bilimle kurgunun, çevrecilikle politikanın çarpıcı bir karışımı olan *Çöl Gezegeni Dune,* verilen ilk Nebula ödülünü kazandı. Hugo ödülünü Roger Zelazny'nin *And Call me Conrad* adlı eseriyle paylaştı. Ve şüphesiz bilimkurgunun en büyük destanı olan Dune serisinin temelini oluşturdu. Serinin diğer kitapları: Dune *Messiah, Children of Dune, God Emperor of Dune, Heretics of Dune* ve *Chapterhouse:* Dune'dur. Dune, David Lynch tarafından, 1984 te sinemaya aktarıldı.

Bilimkurgunun modern ustalarından biri olan Frank Herbert 1986'de öldü.

Frank Herbert'in Eserleri

Destination: Void
Direct Descent
The Dosadi Experiment
Eye
The Eyes of Heisenberg
The Godmakers
The Green Brain
The Maker of Dune
The Santaroga Barrier
Soul Catcher
Whipping Star
The White Plague
The Worlds of Frank Herbert

Dune Serisi

Çöz Gezegeni Dune
Dune Mesihi
Dune'un Çocukları
Dune'un İmparator Tanrısı
Dune'un Kâfirleri
Dune: Rahibeler Meclisi

Frank Herbert ve Bill Ransom'ın eserleri

The Jesus Incident

The Lazarus Effect
The Ascension Factor

İÇİNDEKİLER

1

Muad'Dib'in öğretileri, skolastiklerin, batıl inanç sahiplerinin ve yozlaşmışların oyun alanı haline geldi. Dengeli bir yaşam tarzı öğretmişti o; bir insanın, durmadan değişen bir evrenden kaynaklanan sorunlara göğüs gelebilmesini sağlayan bir felsefe öğretmişti. İnsanoğlunun asla sona ermeyecek bir sürecin içinde hâlâ evrimleşmekle olduğunu söylemişti. Bu evrimin, yalnızca sonsuzluk tarafından bilinen değişken ilkelere dayanarak ilerlediğini söylemişti. Yozlaşmış akıl böyle bir özle nasıl oynayabilir?

- Mentat'ın Sözleri Duncan Idaho

Mağaranın çıplak kaya zeminini örten koyu kırmızı kilimin üstünde bir ışık beneği belirdi. Işık yalnızca, bahar lifinden dokunmuş kırmızı yüzeyin üzerinde, görünür bir kaynağı olmaksızın parlıyordu. "Yaklaşık İki santimetre çapındaki, araştıran bir daire, kararsızca hareket ediyordu; daire uzadı, ovalleşti. Bir yatağın koyu yeşil kenarıyla karşılaşınca yukarıya sıçradı ve yatağın yüzeyini sardı.

Yeşil örtünün altında, kızıl saçlı, yüzü hâlâ bir bebeğinki gibi yuvarlak olan, geniş ağızlı bir çocuk yatıyordu; bedeni Fremenler kadar yağsız değildi ama bir dış dünyalı kadar su dolu da değildi. Işık, kapalı gözkapaklarının üzerinden geçerken; küçük beden kımıldadı. Işık söndü.

Artık yalnızca düzenli nefes alıp verme sesleri vardı: Ve fonda, mağaranın çok yukarılarındaki rüzgâr damıtıcısından gelerek bir su havzasında toplanan suyun tıp, tıp, tıp eden yatıştırıcı damlaması.

Işık odada yeniden belirdi... birazcık daha büyük, birkaç lümen daha parlak olarak. Bu kez kaynağı ve hareketiyle ilgili bir belirti vardı, odanın ucundaki kemerli kapı aralığında duran

kapüşonlu bir siluet: Işığın kaynağı oradaydı. Işık bir kez daha odada dolaştı; yoklayarak, araştırarak. Bir tehdit havası taşıyordu, huzursuz bir tatminsizlik. Uyuyan çocuğu atlayıp üst köşelerden birindeki ızgaralı havalandırma deliğinin üstünde durdu, kaya duvarların etkisini yumuşatan yeşil ve altın rengi perdelerin arasındaki bir şişkinliği inceledi.

Hemen ardından ışık söndü. Bir kumaş hışırtısı kapüşonlu siluetin hareketini ele verdi; siluet, kemerli kapı aralığının bir kenarında mevzilendi. Tabr Siyeçi'nin düzenini bilen herhangi biri orada olsa; bunun, ileride babalan Paul Muad'Dib'in görevlerini üstlenecek olan öksüz ikizlerin muhafızı, Siyeç'in Naibi Stilgar olması gerektiğinden hemen şüphelenirdi. Stilgar geceleri sık sık ikizlerin meskenini teftişe çıkardı; daima önce Ganima'nın uyuduğu odaya gider; ve teftişini, Leto'nun tehdit altında olmadığından emin olabileceği bitişik odada bitirirdi.

Ben ihtiyar bir ahmağım, diye düşündü Stilgar.

Kuşağının içindeki aralığa yerleştirmeden önce projektörün soğuk yüzeyine dokundu. Projektöre ihtiyacı olduğunda bile alet sinirini bozuyordu. Bu nesne, şeytani bir İmparatorluk aleti, büyük canlı bedenleri saptamaya yarayan bir aygıttı. İmparatorluk yatak odalarında, yalnızca uyuyan çocukları göstermişti.

Stilgar kendi duygu ve düşüncelerinin bu ışığa benzediğini biliyordu. İçindeki huzursuz projeksiyonu sakinleştiremiyordu. *Bu hareketi* daha büyük bir güç kontrol ediyordu. Bu güç, onu, artan tehlikeyi algıladığı bu ana yöneltmişti. Burada bilinen evrenin dört bir yanındaki ihtişam rüyalarını kendisine çeken o mıknatıs vardı. Burada maddi zenginliklerle dindışı yetke vardı; ve bütün mistik tılsımların o en güçlüsü; Muad'Dib'in dinsel vasiyetinin ilâhi güvenilirliği. Bu ikizlerde, yani Leto ve kız kardeşi Ganima'da ürkütücü bir güç yoğunlaşmıştı. Muad'Dib, ölmüş olsa da onlar yaşadıkça, onların içinde yaşayacaktı.

Onlar sadece dokuz yaşında iki çocuk değildi; onlar doğal bir güçtü, saygı ve korku uyandırıyorlardı. Onlar Muad'Dib'in, yani bütün Fremenlerin Mehdi'si olmuş Paul Artreides'in çocuklarıydı. Muad'Dib bir insanlık patlamasını ateşlemişti; fremenler, bu gezegenden bir cihatla çıkıp; kapsamı ve her yerde hazır ve nazır yetkesi her gezegende iz bırakan bir dinsel yönetim dalgası halinde, şevklerini insan evreninin her yanına taşıyarak yayılmışlardı.

Yine de Muad'Dib'in çocuklar: Elleri kemikten, diye düşündü Stilgar. *Hançerimin iki basit hamlesi kalplerini durdurur. Suları kabileye geri döner.*

Karmakarışık olan kafası bu düşünceyle iyice karıştı.

Muad'Dib'in çocuklarını öldürmek!

Ama yıllar onu iç gözlem konusunda ustalaştırmıştı. Böylesine korkunç bir düşüncenin nereden kaynaklandığını biliyordu. Bu düşünce, mübarek olanın sağ elinden değil, lanetlenmiş olanın sol elinden geliyordu. Yaşam'ın ayat ve *burhan*'ında onun için gizemli olan çok az şey vardı. Bir zamanlar kendini fremen olarak düşünmekten; çölü bir dost olarak görmekten ve düşüncelerinde, gezegenini, İmparatorluk'un bütün yıldız haritalarında geçtiği gibi Arrakis olarak değil, Dune olarak adlandırmaktan gurur duyardı.

Mesihimiz yalnızca bir rüyayken her şey ne kadar basitti diye düşündü. *Mehdi*'inizi *bulunca evrene sayısız mesih rüyaları savurduk. Cihatın zapt ettiği her halk şimdi bir liderin gelmesini düşlüyor.*

Stilgar kararan yatak odasına bir göz attı.

Eğer bütün bu insanları benim hançerim özgürlüğe kavuşturysaydı, benden bir mesih yaratırlar mıydı?

Leto'nun, yatağında huzursuzca kıpırdandığı duyulabiliyordu.

Stilgar iç çekti. Bu çocuğun adını aldığı büyükbaba Atreides'i hiç tanıyamamıştı. Ama birçokları, Muad'Dib'in ahlâki gücünün bu kaynaktan geldiğini söylüyordu. Bu müthiş *doğruluk* niteliği şimdi bir kuşağı pas geçebilir miydi? Stilgar bu soruyu yanıtlayamadığını fark etti.

Aklından şunlar geçti: *Tabr Siyeçi benim. Burayı ben yönetiyorum. Ben bir Fremen naibiyim. Ben olmasaydım Muad'Dib falan olmazdı. Şimdi, onların anneleri, benim akrabam Chani yoluyla...bu ikizlerin damarlarında benim kanını akıyor. Muad'Dib, Chani ve tüm diğerleriyle birlikte ben de oradaydım. Biz evrenimize ne yaptık böyle?*

Stilgar, gecenin bir yarısı aklına neden böyle düşünceler geldiğini ve bu düşüncelerin neden kendisini böyle suçlu hissetmesine sebep olduğunu açıklayamıyordu. Kapüşonlu cüppesinin içinde çömeldi. Gerçek hiçbir şekilde rüyaya benzemiyordu. Bir zamanlar kutuptan kutba uzanan Dost Çöl, eski büyüklüğünün yarısına düşmüştü. Yayılan yeşilliğin bu efsanevi cenneti içini kaygıyla dolduruyordu. Bu, rüyaya benzemiyordu. Ve gezegeni değiştikçe kendisinin de değişmekte olduğunu biliyordu. Bir zamanların siyeç reisinden çok daha kurnaz bir insan haline gelmişti. Şimdi birçok şeyin farkındaydı; devlet yönetiminin ve en küçük kararların köklü sonuçlarının. Yine de bu bilgi ve kurnazlığın, daha basit bir demir çekirdeği, daha belirlenimci bir bilinci kaplayan ince bir cila olduğunu hissediyordu. Ve bu eski çekirdek ona sesleniyor, daha temiz değerlere dönmesi için yalvarıyordu.

Siyeçin sabah sesleri düşüncelerini bölmeye başladı. İnsanlar mağarada dolaşmaya başlamışlardı. Yanaklarına çarpan bir esinti hissetti: İnsanlar kapı contalarından şafak öncesi karanlığa çıkıyorlardı. Bu esinti, zamanı ifade ettiği gibi ihmalkârlığı da ifade ediyordu. Siyeç bölgelerinde yaşayanlar artık eski günlerdeki sıkı su disiplinini sürdürmüyorlardı. Bu gezegende yağmur kaydedilmiş, bulutlar görülmüş, bir vadideki ani bir sel baskınında sekiz Fremen boğularak ölmüşken neden

sürdürsünlerdi ki? Bu olaya kadar Dune lisanında *boğulmak* sözcüğü yer almıyordu. Ama burası artık Dune değil Arrakis'ti ve bu, olaylarla dolu bir günün sabahıydı.

Şöyle düşündü: *Muad'Dib'in annesi ve İmparatorluk ikizlerinin babaannesi Jessica bugün gezegenimize dönüyor. Kendi kendine gittiği sürgünü neden şimdi sona erdiriyor? Caladan'ın yumuşaklığını ve güvenliğini Arrakis'in tehlikeleri için neden terk ediyor?*

Ve duyduğu başka kaygılar da vardı: Jessica, Stilgarın şüphelerini hissedecek miydi? O bir Bene Gesserit cadısıydı, Rahibeler Birliği'nin en derin eğitimini almış ve hak ederek bir Başrahibe olmuştu. Böyle kadınlar zeki ve tehlikeli olurdu. Liet-Kynes'in Ümma-Koruyucusu'na emredilmiş olduğu gibi, Jessica'da ona kendi hançerinin üstüne düşmesini mi emredecekti?

Ona itaat eder miydim acaba? diye düşündü.

Bu soruyu yanıtlayamadı ama Liet-Kynes'ı düşündü; Dune'un tüm gezegene yayılan çölünü, şu anda olmaya başladığı gibi insan yaşamını kolaylaştıran yeşil bir gezegene dönüştürmeyi ilk düşleyen gezegenbilimciyi. Liet-Kynes Chaui'nin babasıydı. O olmasaydı ne bu rüya olurdu ne Chani ne de İmparatorluk ikizleri. Bu narin zincirin işleyiş tarzı Stilgar'ı kaygılandırıyordu.

Nasıl oldu da burada buluştuk? diye sordu kendi kendine, nasıl bir araya geldik? ne amaçla? Benim görevim, tüm bunları sona erdirmek, bu büyük birliği parçalamak mı?

Stilgar içindeki bu korkunç sıkışmayı artık kabul ediyordu. Yeri geldiğinde bir Naip'in yapması gerekeni yapmak için sevgiyi ve aileyi inkâr ederek bu seçimi yapabilir: Kabilenin iyiliği için ölümcül bir karar verebilirdi. Böyle bir cinayet bir açıdan en büyük ihaneti ve gaddarlığı ifade ediyordu. *İki küçük çocuğu öldürmek!* Ama onlar sadece çocuk değildi. Melanj yemişler, siyeç orjisine katılmışlar, kumbalığı bulmak için çölü deşmişler, Fremen çocuklarının diğer oyunlarını oynamışlardı... Ve

İmparatorluk Kurulu'nda oturuyorlardı. Bu kadar küçük yaşta Kurul'da oturacak kadar bilge çocuklar. Bedensel olarak çocuk olabilirlerdi ama tecrübe açısından antiktiler; halaları Alia'yı ve onları, yaşayan diğer tüm insanlardan ayıran ürkütücü bir bilinçle, bir genetik hafıza bütünüyle doğmuşlardı.

Kaç gece Stilgar kendini defalarca ikizlerle halalarının bu ortak *farklılıklarını* düşünürken bulmuş; defalarca bu sıkıntılarla uykusundan uyanıp yarım kalan rüyasıyla birlikte ikizlerin yatak odalarına gelmişti. Artık şüpheleri yoğunlaşmıştı. Bir karara varamamak başlı başına bir karardı; bunu biliyordu. Bu ikizler ve halaları atalarından onlara geçen hatıraların tümünü bilerek rahimde uyarımışlardı. Bunu bahar bağımlılığı yapmıştı, annelerinin bahar bağımlılığı: Leydi Jessica ve Chani'nin. Leydi Jessica, bağımlı olmadan önce bir oğul doğurmuştu; Muad'Dib. Alia bağımlılıktan sonra dünyaya gelmişti. Geriye dönüp bakıldığında bu çok açıktı. Bene Gesseritlerin yönettiği seçici çiftleştirme programının sayısız kuşağı Muad'Dib'i ortaya çıkarmayı başarmıştı; ama Rahibeler Birliği, plânlarının hiçbir aşamasında melanja izin vermemişti. Ha, onlar bu olasılığı biliyor ama bundan korkuyor ve bunu *Melanet* olarak adlandırıyorlardı. Bu en kaygı verici gerçekti. Melanet. Böyle bir yargı için nedenleri olmalıydı. Ve eğer Alia'nın bir Melanet olduğunu söylüyorlarsa, bu aynı şekilde ikizler için de geçerli olmalıydı çünkü Chaui'de bağımlıydı, vücudu bahara doymuştu ve genleri bir şekilde Muad'Dib'inkileri tamamlamıştı.

Stilgar in düşünceleri coşmuştu. Bu ikizlerin babalarından daha öteye gideceklerine hiç şüphe yoktu. Ama hangi yöne doğru? Oğlan, kendi babası *olma* yeteneğinden bahsetmişti... ve bunu kanıtlamıştı. Leto, bebekken bile, yalnızca Muad'Dib'in bilebileceği anıları bildiğini belli ediyordu. Bu uçsuz bucaksız hafızalar yelpazesinde bekleyen başka atalar var mıydı... inançları ve alışkanlıkları yaşayan insanlar için tarifsiz tehlikeler yaratan atalar?

Melanetler, diyordu Bene Gesserit'in kutsal cadıları. Yine de Rahibeler Birliği bu çocukların gen-evresine göz koymuştu. Cadılar spermi ve yumurtayı istiyorlardı, bunları taşıyan rahatsız edici beden olmaksızın. Leydi Jessica'nın şimdi geri dönmesinin nedeni bu muydu? Eşi Dük'ü desteklemek için Rahibeler Birliği'yle bağını koparmıştı ama söylentilere bakılırsa Bene Gesserit yöntemlerine geri dönmüştü.

Bütün bu rüyaları sona erdirebilirdim diye düşündü Stilgar. *Ne kadar da basit olurdu.*

Ve böyle bir seçeneği düşünebildiği için yine kendi kendine şaştı. Başkalarının rüyalarını yok eden gerçeklikten Muad'Dib'in ikizleri mi sorumluydu? Hayır. Onlar sadece, evrendeki yeni şekilleri ortaya çıkarmak için, içinden ışığın geçtiği mercektiler.

Aklı, sıkıntı içinde en temel Fremen inançlarına döndü ve şöyle düşündü; *Allah*'*ın emri gelir: Sakın acele etme. Yol gösteren Allah*'*tır; kimi yolunu şaşırır.*

Stilgar'ı en çok alt üst eden Muad'Dib'in diniydi. Neden Muad'Dib'den bir tanrı yaratmışlardı? Etten kemikten olduğu bilinen bir adamı ilahlaştırmak neden? Muad'Dib'in *Altın Yaşam İksiri* insan ilişkilerinin üstüne ata biner gibi oturan bir bürokrasi canavarı yaratmıştı. Hükümetle din birleşmişti ve kanunu çiğnemek günah olmuştu. Hükümet buyruklarıyla ilgili herhangi bir sorgulama çevresinde bir duman gibi küfür kokusu yükselirdi. İsyan suçu cehennem azabına ve kendini haklı gören yargılara yol açardı.

Ama bu hükümet buyruklarını yaratanlar insandı.

Stilgar üzüntüyle başını iki yana salladı, sabah görevlerini yerine getirmek için İmparatorluk Sofası'na girmiş olan hizmetkârları görmemişti.

Stilgar belindeki hançer-i figana dokunup onun sembolize ettiği geçmişi düşündü, kendi verdiği emirlerle zamansız ayaklanmalarını bastırdığı isyankârlara birçok kez sempati

duyduğunu gerçirdi aklından. Kafası allak bullak oldu ve bunu nasıl yok edebileceğini, hançerin temsil ettiği sadeliklere nasıl dönebileceğini bilmek istedi. Ama evren geriye dönmezdi. Evren, var olmamanın gri boşluğuna yönelmiş büyük bir makineydi. Eğer hançeri ikizleri öldürürse, hançer yalnızca bu boşluktan aksederek insanlık tarihi boyunca yankılanacak yeni karmaşalar dokuyacak, yeni kaos dalgaları yaratacak, insanoğlunu düzen ve düzensizliğin diğer şekillerini denemeye davet edecekti.

Çevresindeki hareketlerin farkına varan Stilgar iç çekti. Evet, bu hizmetkârlar, Muad'Dib'in ikizlerini çevreleyen bir tür düzeni temsil etmekteydi. Bir andan diğerine geçiyorlar, o anda oluşan ihtiyaç neyse onu karşılıyorlardı. *En iyisi onlar gibi yapmak,* dedi Stilgar kendi kendine. *En iyisi gelecek olanı geldiği zaman karşılamak.*

Ben de bir hizmetkârım, dedi kendi kendine. *Efendim ise rahman ve rahim olan Allah.* Ve kendi kendine şu alıntıyı yaptı: "*Biz, onların boyunlarına halkalar geçirdik. O halkalar çenelere kadar dayanmaktadır. Bu yüzden kafaları yukarı kalkıktır. Önlerinden bir set ve arkalarından bir set çektik de onları kapattık, artık göremezler:*

Eski Fremen dininde böyle yazılıydı.

Stilgar başını onaylarcasına salladı.

Görmek, Muad'Dib'in ürkütücü gelecek görüntüleri ile yapmış olduğu gibi bir sonraki anı tahmin etmek, insan ilişkilerine bir karşıt kuvvet eklemişti. Kararlar için imkân yaratmıştı. Zincirlerden kurtulmak, evet, bu Allah'ın bir isteğini gösteriyor olabilirdi. Sıradan insanın ulaşabileceğinin ötesindeki başka bir karmaşa.

Stilgar elini hançerden çekti. Parmakları onun anısıyla karıncalandı. Ancak, bir zamanlar bir kum solucanının açılmış ağzında parıldamış olan bıçak kınında kaldı. Stilgar, şimdi, ikizleri öldürmek için bu bıçağı çekmeyeceğini biliyordu. Bir karara varmıştı. Hâlâ bağlı olduğu eski bir erdemi, sadakati

korumak daha iyiydi. Düşünülmüş karmaşaların, anlaşılamayan karmaşalardan daha iyi olduğunu biliyordu. Şimdi, bir rüyanın geleceğinden daha iyiydi. Ağzındaki acı tat, Slilgar'a, bazı rüyaların ne kadar boş ve iğrenç olabileceğini söylüyordu.

Artık rüya müya yok!

*

2

SORU: " Vaiz'i gördün mü?"

CEVAP: "Kum solucanını gördüm."

SORU: "Kum solucanı ne yapıyor?"

CEVAP: "Soluduğumuz havayı veriyor."

SORU' "Biz niye onun diyarını yok ediyoruz?"

CEVAP: "Şeyh-hulud (ilahlaştırılan kum solucanı) öyle emrediyor."

Hark al-Ada'nın yazdığı
Arrakis Bilmeceleri

Atreides İkizleri, Fremen âdetine uygun olarak, şafak sökmeden bir saat önce kalkmışlardı. Çevrelerindeki magarabölgesinin hareketliliğini hissederek birbirine bitişik odalarında gizli bir uyum içinde esnediler ve gerindiler. Hizmetkârların sofada kahvaltıyı, yani kısmen mayalanmış balların köpüğünden elde edilen sıvıyla karıştırılmış, hurmalı, fındıklı yulaf lapasını hazırladıklarını duyabiliyorlardı. Sofada ışıküreler vardı ve yatak odalarının açık duran kemerli girişinden içeriye, yumuşak, sarı bir ışık giriyordu.

İkizler yumuşak ışıkla çabucak giyindiler, birbirlerinin seslerini duyuyorlardı. Anlaşmış oldukları gibi, çölün kasıp kavuran rüzgârlarına karşı damıtıcı giysilerini giydiler.

Hemen ardından İmparatorluk çifti sofada buluştu, hizmetkârların aniden sessizleştigini fark etmişlerdi. Leto'nun, damıtıcı giysisinin gri kayganlığının üzerine siyah biyeli bej bir pelerin giydiği görülüyordu. Kız kardeşi ise yeşil bir pelerin giymişti. Her iki pelerinin de yakası, altından yapılmış, kırmızı

mücevherden gözleri olan, Atreides atmacası şeklinde bir tokayla tutturulmuştu.

Stilgarın zevcelerinden biri olan Haran, onların bu şıklıklarını görünce şöyle dedi: "Bakıyorum da babaannenizi onurlandırmak için giyinmişsiniz. " Leto, Harah'ın rüzgârdan kınamış esmer yüzüne bakmadan önce kahvaltı kâsesini aldı. Başını iki yana salladı. Sonra: "Onurlandırdığımızın kendimiz olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Onun alaycı bakışlarına gözlerini hiç çekmeden karşılık veren Maralı şöyle dedi: "Benim gözlerim de seninkiler kadar mavi!"

Ganima bir kahkaha attı. Harah, Fremenlerin atışma oyununda ustaydı. Tek bir cümleyle şunları söylemişti: "Benimle dalga geçme, çocuk. Sen aristokrat olabilirsin ama ikimiz de melanj bağımlılığının lekesini taşıyoruz: Akı olmayan gözler. Hangi Fremen bunun ötesinde bir şıklığa ve onura ihtiyaç duyar ki?"

Leto pişmanlık dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Harah, aşkım, biraz daha genç olsaydın ve Stilgar'a ait olmasaydın, seni alırdım."

Bu küçük zaferi kolayca kabullenen Harah, diğer hizmetkârlara, odaları, günün önemli faaliyetleri için hazırlamaya devam etmelerini işaret etti. "Kahvaltınızı edin" dedi. "Bugün enerjiye ihtiyacınız olacak."

"Demek sence de babaannemiz için fazla şık değiliz, öyle mi?" diye sordu ağzı yulaf ezmesiyle dolu olan Ganima.

"Onu korkutmayın. Gani" dedi Haran.

Bir ağız dolusu yulaf ezmesini yutan Lelo, Harah'a inceleyen bir bakış altı. Kadın, halkına özgü bilgeliğe fazlasıyla sahipti, bu şıklık oyununun içyüzünü çok çabuk anlamıştı. "Onu korkuttuğumuzu mu sanacak?" diye sordu Leto.

"Hiç sanmam" dedi Harah. "Unutma, o bizim Başrahibe'ınizdi. Onun yöntemlerini bilirim."

"Alia nasıl giyinmiş?" diye sordu Ganima.

"Onu görmedim." Harah kafasını çevirerek ters ters konuşmuştu.

Leto ve Ganima birbirlerine ortak sırlarla dolu bir bakış atıp hemen kafalarını kahvaltılarına eğdiler. Az sonra büyük ana koridora çıktılar

Ganima, genetik hafızalarında paylaştıkları antik dillerden birinde konuştu "Demek bugün bir babaannemiz var."

"Bu Alia'nın canını çok sıkıyor dedi Leto.

"Böylesi bir otoriteyi teslim etmek kimin hoşuna gider?" diye sordu Ganima.

Leto hafifçe güldü, böylesi genç bir bedenden çıkan garip bir şekilde yetişkin bir ses. "Hepsi bu değil."

"Annesinin gözleri de bizim gördüklerimizi görecek mi?"

"Neden olmasın?" diye sordu Leto.

"Evet... Alia'nın korktuğu bu olabilir."

"Melanet'i, Melanet'ten daha iyi kim tanır?" diye sordu Leto.

"Yanılıyor olabiliriz, biliyorsun." dedi Ganima.

"Ama yanılmıyoruz." Ve Leto, Bene Gesserit Azhar Kitabı'ndan bir alıntı yaptı: "Ön-doğanlara *Melanet* dememizin nedeni, aklımız ve korkunç tecrübelerimizdir. Kötücül geçrnişimizdeki hangi kayıp ve lanetli kişilerin canlı bedeni ele geçireceğini kim bilebilir ki?"

"Tarihçesini biliyorum" dedi Ganima. "Ama bu doğruysa, biz neden bu iç saldırıdan dolayı acı çekmiyoruz?"

"Belki de anne babamız içimizde nöbet tutuyor dedi Leto.

"Peki Alia'nınkiler neden onun için nöbet tutmuyor?"

"Bilmiyorum. Onunkilerden biri yaşayanların arasında olduğu için olabilir. Sadece biz hâlâ genç ve güçlü olduğumuz için de olabilir. Belki de biz büyüyüp daha ahlâksız..."

"Şu babaanneye çok dikkat etmeliyiz" dedi Ganima.

"Sapkın konuşmalar yaparak gezegenimizde dolaşan Vaiz' den de bahsetmemeliyiz, değil mi?"

"Onun babamız olduğunu gerçekten düşünmüyorsun ya!"

"Bu konuda karar vermedim ama Alia ondan korkuyor."

Ganima başını sertçe iki yana salladı. "Ben bu Melanet saçmalığına inanmıyorum!"

"Sen de benim sahip olduğum kadar çok hafızaya sahipsin" dedi Leto. "Neye inanmak istiyorsan ona inanabilirsin."

"Bunun sebebinin, bizim, Alia'nın aksine bahar transına kalkışmamamız olduğunu düşünüyorsun" dedi Ganima.

"Aynen öyle düşünüyorum."

Sustular ve ana koridorda ilerleyen insaniann arasına karıştılar. Tabr Siyeçi'nin içi serindi ama damıtıcı giysiler sıcaktı; ve ikizler, yoğuşturucu kapüşonlarını kızıl saçları görünecek şekilde geriye atmışlardı. Ortak genlerinin izleri yüzlerinden belli oluyordu: Geniş ağızlar, bahar bağımlılığına özgü mavi üstüne mavi renge sahip iri gözler.

Halaları Alia'nın yaklaştığını önce Leto fark etti.

"İşte geliyor" dedi; uyarmak amacıyla Atreides savaş diline geçmişti.

Alia önlerinde durduğunda Ganima başıyla halasını selamladı ve şöyle dedi: "*Savaş ganimeti,* şanlı akrabasını selâmlar." Ganima aynı Çakobsa dilini kullanarak kendi adının anlamını vurgulamıştı: *Savaş Ganimeti.*

"Görüyorsun, Sevgili Hala" dedi Leto, "annenle bugünkü karşılaşmamız için hazırlandık."

İmparatorluk hanesinin kalabalık halkının arasında bu çocukların yetişkin tavırları karşısında hiç şaşırmayan tek kişi olan Alia bir ona baktı bir öbürüne. Ardından şöyle dedi: "Çenenizi tutun, her ikiniz de!"

Alia'nın bronz rengi saçları iki altın su halkasıyla arkadan tutturulmuştu. Oval yüzü asılmış, uçları zevk düşkünlüğünü gösterecek şekilde aşağı kıvrık olan geniş ağzı düz bir çizgi halini almıştı. Mavi üstüne mavi gözlerinin kenarları duyduğu kaygıyla kırışmıştı.

"Bugün nasıl davranacağınız konusunda her ikinizi de uyarmıştım" dedi Alia. "Bunun nedenlerini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

"Biz senin nedenlerini biliyoruz ama sen bizimkileri bilmiyor olabilirsin" dedi Ganima.

"Gani!" diye kükredi Alia.

Leto halasına ters ters baktı ve şöyle konuştu: "Ne bugün ne de başka bir gün aptal aplal sırıtan bebek numarası yapmayacağız!"

"Kimse sizden aptal aptal sırıtmanızı istemiyor dedi Alia. "Ama annemin kafasındaki tehlikeli düşünceleri uyandırmanızın sizin için akıllıca olmadığını düşünüyoruz. İrulan da benimle aynı görüşte. Leydi Jessica'nın hangi rolü seçeceğini kim bilebilir? Ne de olsa o bir Bene Gesserit."

Leto başını iki yana sallarken aklından şunlar geçti: *Acaba Alia niye bizim neden şüphelendiğimizi göremiyor? Yoksa çok mu ileri gitti?* Ve Alia'nın yüzünde, anne tarafından büyükbabasının varlığını ele veren belli belirsiz gen işaretlerinin özellikle farkına vardı. Baron Vladimir Harkonnen hoş bir insan değildi. Bu gözlem üzerine Leto, kendi huzursuzluğunun hafif kıpırtılarını hissederek şöyle düşündü: *Aynı zamanda benim de atam.*

Ve şöyle dedi: "Leydi Jessica yönetmek üzere eğitildi."

Ganima başıyla onayladı. "Geri dönmek için neden bu zamanı seçti?"

Alia kaşlarını çattı. Ardından: "Sadece torunlarını görmek istiyor olabilir mi?" diye sordu,

Ganima şöyle düşündü: *Sen böyle olmasını umuyorsun sevgili halacığım. Ama maalesef bu pek olası değil.*

"O burayı yönetemez" dedi Alia. "Caladan onun. Bu kadarı yeterli olmalı."

Ganima yatıştırıcı bir ses tonuyla konuştu: "Babamız çöle ölmeye giderken. Naip olarak seni bıraktı. O..."

"Bir şikâyetiniz mi var?" diye sordu Alia.

"Bu mantıklı bir seçimdi" dedi Leto, kardeşinin açtığı yoldan ilerleyerek. "Bizim gibi doğmanın nasıl bir şey olduğunu bilen tek kişi sendin."

"Annemin, Rahibeler Birliği'ne geri döndüğüne dair söylentiler var" dedi Alia, "ve her ikiniz de Rahibeler Birliği'nin şey konusunda ne düşündüğünü..."

"Melanet" dedi Leto.

"Evet!" Bu sözcük Alia'nın ağzından kızgınlıkla çıkmıştı.

"Bir kez cadı olan daima cadı kalır...derler" dedi Ganima.

Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, kardeşim, diye düşündü Leto ama onu izlemeyi sürdürerek şöyle dedi: "Babaannemiz kendi türünün diğer örneklerinden çok daha sade bir kadındır. Sen onun anılarını paylaşıyorsun, Alia; ne ummak gerektiğini mutlaka biliyor olmalısın."

"Sadelik!" dedi Alia, başını iki yana sallayıp kalabalık koridorda çevresine baktı ve ardından ikizlere döndü. "Eğer annem daha az karmaşık olsaydı, ne siz burada olurdunuz... ne de ben. Ben onun ilk çocuğu olurdum ve bunların hiçbiri..." Titrer gibi bir hareketle omuz silkti. "İkinizi de uyarıyorum, bugün ne

yaptığınıza çok dikkat edin." Alia başını kaldınp baktı. "Muhafızlarım geliyor."

"Bizim de seninle birlikte uzaylimanına gelmemizin güvenli olmayacağını mı düşünüyorsun hala?" diye sordu Leto.

"Burada bekleyin" dedi Alia. "Ben onu getiririm."

Kardeşiyle bakışan Leto konuştu: "Bizden önce ölenlerden aldığımız anları gerçek kılmaya yetecek kadar kendi bedenimizle yaşayıncaya dek bu anılardan tam olarak yararlanamayacağımızı bize birçok kez söylemiştin. Kardeşim ve ben buna inanıyoruz. Babaannemizin gelişiyle birlikte tehlikeli değişiklikler olmasını bekliyoruz."

"Buna inanmaktan vazgeçmeyin" dedi Alia. Arkasını döndüğünde, muhafızları onun çevresini sardı; ve ornitopterlerin onları beklediği Resmi Giriş Kapısı'na giden koridorda hızla uzaklaştılar.

Ganima'nın sağ gözünden bir damla yaş döküldü.

"Ölüye su mu veriyorsun?" diye fısıldadı Leto, kardeşinin kolunu tutarak.

Ganima derin derin iç çekti, atalarından kalan tecrübelerin birikiminden çok iyi bildiği yöntemi kullanarak halasını nasıl gözlemiş olduğunu düşünüyordu.

"Bunu bahar transı mı yaptı?" diye sordu, Leto'nun ne yanıt vereceğini bilerek.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Peki o halde, neden babamız...hattâ babaannemiz yenik düşmedi?"

Leto bir an kardeşini inceledi. Ardından şunları söyledi: "Yanıtı sen de benim kadar iyi biliyorsun. Arrakis'e geldiklerinde sağlam kişilikleri vardı. Bahar transı...şey..." Omuz silkti. "Onlar, zaten

atalarının sahip olduğu bu dünyaya açmadılar gözlerini. Oysa Alia..."

"Neden Bene Gesserit uyarılarına inanmadı?" Ganima alt dudağını ısırdı. "Bizim yararlandığımız şeyden yararlanmak için Alia'da aynı bilgiye sahipti."

"Ona zaten Melanet diyorlardı" dedi Leto. "Sence de daha güçlü olup olmadığını keşfetmek baştan çıkarıcı değil mi, bütün o..."

"Hayır, değil I" Ganima ürperdi ve gözlerini kardeşinin inceleyen bakışlarından kaçırdı. Yapabileceği tek şey genetik hafızalarına danışmaktı. Rahibeler Birliği'nin uyarıları netleşmeye başlamıştı. Ön-doğanlar, pis alışkanlıkları olan yetişkinler haline gelmeye bariz bir şekilde eğilim gösterirlerdi. Ve sebep büyük olasılıkla... Yine ürperdi.

"Atalarımızın arasında birkaç tane Ön-doğan olsa ne iyi olurdu" dedi Leto.

"Belki de vardır."

"Ama biz... Haa, evet, şu eski yanıtlanmamış soru: Bütün atalarımızın tecrübe dosyalarına serbest erişimimiz var mı gerçekten?"

Leto, kendi ruhsal karmaşası nedeniyle, bu konuşmanın kardeşi için nasıl rahatsız edici olması gerektiğini biliyordu. Bu soruyu birçok kez düşünmüşlerdi ama hiçbir zaman çözüme ulaşamamışlardı. Şunları söyledi: "Bizi transa her zorladığında bunu gcciktirmeli, geciktirmeli, geciktirmeliyiz. Aşırı dozda bahara karşı çok tedbirli olmalıyız; en iyi yol bu."

"Aşırı doz epeyce fazla olmalı" dedi Ganima. "Bizim toleransımız muhtemelen yüksektir" diye onayladı kardeşi. "Aila'ya ne kadar çok gerektiğine baksana."

"Ona acıyorum" dedi Ganima. Bu tuzak şeytani ve sinsi olmalı, ona hissettirmeden yaklaşmıştır ta ki..."

"Evet, o bir kurban" dedi Leto. "Melanet"

"Yanılıyor olabiliriz."

"Doğru.

"Hep şüphe ettim" dedi Ganima düşünceli bir halde, "acaba atalarımdan kalan anılar içinde bir sonra bakacağım anı..."

"Geçmiş sana yastığın kadar yakındır." dedi Leto.

"Bunu babaannemizle tartışma fırsatını yaratmalıyız."

"İçimdeki ona ait hafıza da beni buna itiyor" dedi Leto.

Ganima kardeşinin bakışlarına karşılık verdi. Ardından şöyle dedi: Gereğinden fazla bilgi, karar vermeyi asla basitleştirmez."

*

3

Çölün sınırındaki siyeç,
Liet'ın oldu, Kynes'in oldu,
Stilgar'ın oldu, Muad'Dib'in oldu
Ve, bir kez daha, Stilgar'ın oldu.
Naipler bir bir kumda uyurlar
Ama siyeç varlığını sürdürür

- bir Fremen şarkısından

Alia ikizlerden uzaklaşırken kalbinin güm güm attığını hissetti. Birkaç nabız atımı kadar bir süre. onlarla birlikte kalıp yardım etmeleri için yalvarmanın eşiğine geldiğini hissetmişti. Ne aptalca bir zayıflık! Bunu hatırlamak Alia'nın içinde huzursuz edici bir sükûnete neden oldu. Şu ikizler, kehaneti denemeye cüret etmişler miydi? Babalarını yutan o yol onları da baştan çıkarmalıydı; kararsız bir rüzgârda savrulan bir tülbent gibi sallanan gelecek görüntüleriyle bahar transı.

Ben neden *geleceği göremiyorum acaba? diye düşündü Alia. Bu kadar çok uğraşmama rağmen o neden benden gizleniyor?*

İkizlere bunu denetmek gerektiğini söyledi kendi kendine. Bunu yapmak için ayartılabilirlerdi. Onlarda çocuklara özgü o merak vardı; ve bu merak, binlerce yılı aşan anılarla birlikteydi.

Tıpkı benim gibi, diye düşündü Alia.

Muhafızları, siyeçin Resmi Giriş Kapısı'ndaki nem contalarını açtılar; ve o, ornitopterlerin beklediği iniş platformuna çıkarken, kenara çekildiler. Çölden esen bir rüzgâr, tozları havaya savuruyordu ama berrak bir gündü. Siyeçin ışıkürelerinden gün ışığına çıkmak düşüncelerini dışarıya yöneltmişti.

Leydi Jessica neden şimdi dönüyordu? Hikâyeler Caladan'a ulaşmış mıydı, Naiplik'in nasıl...

"Acele etmeliyiz. Leydim" dedi muhafızlarından biri, rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak.

Alia'nın, ornitopterine binmesine yardım etliler. Alia emniyet kemerini bağladı ama düşünceleri ileri atılmıştı.

Neden şimdi?

Ornitopterin kanatları çukurlaşırken ve araç havada kayarak ilerlerken, durumunun şaşaasını ve gücünü fiziksel şeyler olarak algıladı...ama narindiler, ah nasıl da narindiler!

Neden şimdi, neden daha plânları tamamlanmadan?

Toz bulutları sürükleniyor, havalanıyordu; Alia, gezegenin değişen manzarasının, bir zamanlar kavrulmuş toprağın hâkim olduğu yerlerdeki geniş yeşil alanın üstüne vurmuş olan parlak güneş ışığını görebiliyordu.

Gelecek görüntüsü olmadan çuvallayabilirim. Ah, Paul'ün gördüğü gibi bir görebilseydim, ne mucizeler yaratırdım! Kehanet görüntülerinin getirdiği acılar bana göre değil.

Acı veren bir açlık içini titretti ve gücü bir kenara bırakabilmeyi istedi. Ah, diğerleri gibi olmak; tüm körlüklerin en güvenli olanının içinde kör olmak, doğum şokunun bir çok insanda yol açtığı, o hipnoz benzeri yarı-yaşamı yaşamak yalnızca. Ama hayır! O, bir Atreides olarak, annesinin bahar bağımlılığıyla gelen çağlar derinliğindeki o bilincin kurbanı olarak doğmuştu.

Annem neden bugün dönüyor?

Gurney Halleek onunla olacaktı... her daim adanmış hizmetkâr, çirkin çehreli, sadık ve dürüst kiralık katil, cinayet şarkısını bir ince uçla çalan ya da dokuz telli balisetini kullanarak aynı kolaylıkla insanları eğlendiren bir müzisyen. Bazıları onun, annesinin âşığı olduğunu söylüyordu. Bu, araştırılacak bir şeydi, çok değerli bir kaldıraç olabilirdi.

Diğerleri gibi olma isteği onu terk etli.

Leto mutlaka ayartılıp bahar transına çekilmeli.

Çocuğa, Gurney Halleek'le nasıl başa çıkacağını soruşunu hatırladı. Sorunun altında yatanları hisseden Leto, Halleck'in 'bir hala'ya sadık olduğunu söylemiş ve eklemişti: "O ba...bama tapardı."

Alia bu kısa duraksamayı fark etmişti. Leto az kalsın 'babama' yerine 'bana' diyecekti. Evet, genetik hafızayı, yaşayan bedenin ahenginden ayırmak zaman zaman çok zor olurdu. Gurney Halleek, Leto için bu ayrılmayı kolaylaştırmayacaktı. Alia'nın dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi, Gurney, Paul'ün ölümünden sonra Leydi Jessica'yla birlikte Caladan'a dönmeyi seçmişti. Onun dönüşü birçok şeyi alt üst edecekti. Arrakis'e geri gelerek, kendi karmaşalarını mevcut hatlara ekleyecekti. Paul'ün babasına hizmet etmişti... ve halef seleflik şu şekildeydi: Leto I'den Paul'e, Paul'den Leto II'ye. Ve Bene Gesserit çiftleştirme programıyla: Jessica'dan Alia'ya, Alia'dan Ganima'ya...dallanan bir soy. Gurney, özdeşliklerin karmaşasıyla birlikte düşünüldüğünde değerli olabilirdi.

Harkonnenlerin, böylesine acımasızca nefret ettiği Harkonnenlerin kanını taşıdığımızı keşfederse ne yapar acaba?

Alia'nın dudaklarındaki gülümseme içe dönük bir hal aldı, ikizler önünde sonunda çocuktu. Hatıraları hem başkalarına hem de kendilerine ait olan, sayısız anne babaya sahip çocuklar gibiydiler. Tabr Siyeçi'nin ağzında durup; babaannelerinin, Arrakeen Havzası'na iniş yapan gemisinin bıraktığı izi izleyeceklerdi. Bir geminin geçerken bıraktığı, gökyüzünde görülebilen o alevli izi...bu, Jessica'nın gelişini torunları için daha gerçek kılacak mıydı?

Annesinin, ona, ikizlerin eğilimiyle ilgili sorular soracağını düşündü Alia. Prana-bindu *disiplinlerini makul bir oranla karıştırıyor muyum? Ve ben de onların kendi kendilerini eğittiklerini söyleyeceğim...tıpkı benim yaptığım gibi. Erkek*

torununun söylediği bir şeyi ona ileteceğim: "Emretmenin sorumlulukları arasında cezalandırma gerekliliği de vardır... ama yalnızca kurban bunu istediği zaman."

Sonra Alia'nın aklına bir şey geldi; Eğer Leydi Jessica'nın dikkatini ikizlerin üstüne yeterince yoğunlaştırabilirse, diğerleri daha yakın bir incelemeden kurtulabilirdi.

Böyle bir şey yapılabilirdi. Leto, Paul'e çok benziyordu. Neden olmasın? İstediği zaman Paul olabiliyordu. Ganima bile bu şaşırtıcı yeteneğe sahipti.

Tıpkı benim, annem ya da yaşamlarını bizimle paylaşan diğerlerinden biri olabilmem gibi.

Bu düşünceyi bir kenara bıkarıp, alttan geçen Kalkan Duvarı manzarasına baktı. Ardından şöyle düşündü: *Su dolu Caladan'ın sıcak güvenliğini terk edip Arrakis'e, Dük'ünün öldürüldüğü, oğlunun şehit olduğu bu çöl gezegenine dönmek nasıl bir şeydi?*

Leydi Jessica neden şimdi geri dönüyordu?

Alia bir yanıt bulamadı...belirgin bir şey yoktu. Başka birisinin ego bilincini paylaşabilirdi ama tecrübeler kendi yollarına gittiğinde güdüler de birbirinden aynlırdı. Kararların özü, bireylerin eylemlerinde yatardı, Ön-doğanlar için, *çok-doğan* Atreidesler için, bu en önemli gerçeklik olarak kaldı; bu kendi içinde bir çeşit doğumdu: Yaşayan, nefes alan beden, kendisine çoklu bilinçle acı veren rahmi terk ettiği anda bedenin yaşadığı mutlak ayrılıştı bu.

Alia annesine karşı aynı anda hem sevgi hem de nefret duymasında hiçbir gariplik görmüyordu. Bu bir ihtiyaçtı, suça ya da kabahata yer olmayan gerekli bir dengeydi. Sevgi ya da nefret nerede biter? Bene Gesseritler Leydi Jessica'yı belirli bir yola soktukları için suçlanabilirler miydi? Hafıza binlerce yılı kapsadığında suç ve kabahat dağılır giderdi. Rahibeler Birliği yalnızca bir Kuisatz Haderah üretmeye çalışıyordu; tam anlamıyla

gelişmiş bir Başrahibe'nin erkek karşılığı...ve dahası, üstün bir hassasiyet ve bilince sahip bir insan, aynı anda birçok yerde olabilen Kuisatz Haderah. Ve bu çiftleştirme programında sadece bir piyon olan Leydi Jessica, tahsis edilmiş olduğu çiftleşme eşine âşık olmak gibi kötü bir deneyim yaşamıştı. Rahibeler Birliği'nin emrettiği gibi ilk çocuk olarak bir kız doğurmak yerine, sevgili Dük'ünün isteğine uyarak bir erkek çocuk doğurmuştu.

Benim doğumumu, bahar bağımlısı olduktan sonraya bırakmak. Ve şimdi beni islemiyorlar. Şimdi benden korkuyorlar, iyi bir sebepleri var...

Paul'u, Kuisatz Haderah'larını bir kuşak erken elde ettiler...sürdürülen plânda küçük bir hesap hatası. Ve şimdi başka bir sorunları daha vardı: Bu kadar kuşaktır elde etmeye çalıştıklan değerli genleri taşıyan o Melanet.

Üstünden bir gölgenin geçtiğini hisseden Alia yukarıya baktı. Eskortları, inişe hazırlık olarak tam koruma pozisyonu almaya başlamıştı. Bir oraya bir buraya savrulan düşüncelerine hayret ederek başını iki yana salladı. Eski yaşamları hatırlamanın ve onların hatalarını birbirine sürtmenin ne faydası vardı? Bu yeni bir yaşamdı.

Duncan Idaho, Jessica'nın neden şimdi döndüğü sorusu için mentat bilincini harekete geçirmiş; sorunu, insan-bilgisayar yeteneğini kullanarak değerlendirmişti. Jessica'nın, Rahibeler Birliği adına ikizlerin sorumluluğunu devralmak için döndüğünü söylemişti Şu değerli genleri ikizler de taşıyordu. Duncan pekâlâ haklı olabilirdi. Bu, Leydi Jessica'yı, Caladan'da kendi kendine çekildiği inzivadan çıkarmak için yeterli olabilirdi. Eğer Rahibeler Birliği emrettiyse... Aksi halde, onun için iç parçalayacak kadar acı olması gereken bu mekâna neden geri dönsündü ki?

"Göreceğiz" diye mınldandı Alia.

Ornitopterin, Kale'sinin çatısına indiğini hissetti, içini sıkıcı bir bekleme hissiyle dolduran doğrudan ve sarsıcı bir bölünme.

*

4

melanj (me'lanj ayrıca ma'lanj) i. kökeni belirsiz (antik Arz Franzçası'ndan türediği sanılmaktadır): a baharat karışımı; b. ömrü uzatıcı özellikleri, ilk olarak. Bilge Şakkad devrinin saray kimyağeri Yanshuph Ashkoko tarafından belirlenen Arrakis (Dune) baharı: Yalnızca Arrakis'in en açık çöl kumlarında bulunan ve ilk Fremen Mehdisi Paul Muad'Dib (Atreides)'in kehanet görüntüleriyle bağlantısı olan Arrakis melanjı; ayrıca Uzay Loncası Kaplanları ve Bene Gesseritler tarafından da kullanılmaktadır.

İmparatorluk Sözlüğü

beşinci baskı

İki büyük kedi, şafak ışığında, kayalık sırtın üstüne kolayca sıçrayarak çıktılar. Henüz o heyecanlı ava gerçekten başlamamışlardı, sadece bölgelerine göz gezdiriyorlardı. Bunlara Laza kaplanları deniyordu; neredeyse sekiz bin yıl önce Salusa Secundus gezegenine getirilmiş özel bir cins.

Antik Arz soyuna yapılan genetik müdahale bazı orijinal kaplan özelliklerini silmiş ve bazı unsurları da ayıklamıştı. Dişleri uzun kalmıştı. Yüzleri geniş, gözleri tetikte ve zekiceydi. Pençeleri, düzgün olmayan arazilerde yürümelerini kolaylaştırmak için büyümüştü: Kılıfın içine çekilen tırnakları on santimetreye kadar uzanabiliyordu ve uçları kılıfın törpüleyici baskısıyla ustura kadar keskinleşmişti. Her yanı aynı tonda olan bej rengi postları, onları kumun üstünde neredeyse görünmez kılıyordu.

Bir başka açıdan daha atalarından farklıydılar: Yavruyken beyinlerine servo-uyarıcılar yerleştirilmişti. Uyarıcılar, onları, vericiye her kim sahipse onun piyonu haline getiriyordu.

Hava soğuktu, kediler araziyi taramak için durakladıklarında solukları havada buharlaşıyordu. Çevrelerinde Salusa Secundus'un kuru ve çorak bırakılmış bir bölgesi uzanıyordu; Arrakis'ten kaçırılıp melanj tekelinin kırılabilmesi rüyasıyla zar zor canlı tutulabilen az sayıdaki kum balığını barındıran bir mekân. Kedilerin durduğu yerde manzarayı, bej rengi kayalarla, sabah güneşinin uzun gölgelerinde gümüşi yeşil renkte görünen, oraya buraya dağılmış seyrek çalılar bölüyordu.

Küçücük bir hareketle kediler aniden alarma geçtiler. Gözleri yavaşça sola döndü, ardından kafaları da. Ta aşağıda, çıplak kayaların arasında, iki çocuk el ele tutuşmuş, kuru bir akıntıyla mücadele ederek yukarı çıkmaya çalışıyordu. Çocukların yaşları, standart yıl hesabına göre yaklaşık dokuz ya da ondu. Kızıl saçlıydılar ve üstlerinde dikiş yerleri göz alıcı beyaz burkalarla kaplı damıtıcı giysiler vardı ve giysilerin alnına alev-cevher ipliklerle Atreides Evi'nin atmaca sorgucu işlenmişti. Çocuklar yürürken neşe içinde konuşuyorlardı ve sesleri avcı kedilere net bir şekilde ulaşıyordu. Laza kaplanları bu oyunu biliyorlardı, daha önce oynamışlardı; ama hareketsiz kaldılar, servo-uyarıcılarındaki av sinyalinin tetiklemesini bekliyorlardı.

Sırtın tepesinde, kedilerin arkasında bir adam belirdi, durdu ve manzarayı inceledi: Kediler ve çocuklar. Adamın üstünde, bir Başar'ın yaveri olduğunu gösteren Levenbrech nişanını taşıyan gri-siyah Sardokar üniforması vardı, ince bir kutunun içindeki servo-vericiyi, boynundan ve koltuk altından geçen bir kemerle göğsünün üstünde, her iki eliyle de anahtarlara kolayca ulaşabileceği bir şekilde taşıyordu.

Adam yaklaşırken kediler kafalarını çevirmediler. Onu, çıkardığı seslerden ve kokusundan tanıyorlardı. Adam tutuna tutana aşağı inip kedilere iki adım kala durdu ve alnındaki terleri sildi. Hava soğuktu fakat bu iş çok zordu. Donuk gözleri tekrar manzarayı inceledi: Kediler ve çocuklar. Sarı saçlarının ıslak bir telini siyah miğferine soktu ve boğazının içine yerleştirilmiş mikrofona dokundu.

"Kedilerin görüş alanına girdiler."

Yanıt veren ses hızı iki kulağının arkasına yerleştirilmiş alıcılarla ona ulaştı. 'Onları görüyoruz."

"Bu sefer mi?" diye sordu Levenbrech.

"Bir av emri olmaksızın mı yapacaklar?" diye karşılık verdi ses.

"Hazırlar" dedi Levenbrech.

"Çok iyi. Bakalım dört şartlandırma seansı yeterli olacak mı?"

"Hazır olduğunuzda bana söyleyin."

"Ne zaman istersen."

"Şimdi, o halde" dedi Levenbrech.

Servo-vericinin sağ tarafındaki kırmızı bir anahtarı koruyan çubuğu kaldırıp anahtara dokundu. Şimdi kediler bir verici sınırlaması olmaksızın duruyorlardı. Elini kırmızı anahtarın altındaki siyah anahtarın üstünde, olurda aniden hayvanlar kendisine saldırırsa onları durdurmaya hazır bir şekilde tuttu. Ama hayvanlar onun hiç farkına varmadılar, eğildiler ve sırttan aşağı çocuklara doğru güçlükle inmeye başladılar. Kocaman pençeleri yumuşakça süzülen hareketlerle kayıyordu.

Levenbrech izlemek için diz çöktü; çevresinde bir yerlere, bütün bu sahneyi Prens'inin yaşadığı Kale'nin içindeki gizli bir monitöre aktaran bir iletici göz saklanmış olduğunu biliyordu.

Hemen sonra kediler sıçramaya, ardından da koşmaya başladılar.

Kayalık arazide tırmanmaya çalışan çocuklar hâlâ tehlikenin farkında değildi. Çocuklardan biri güldü...açık havada ince ve tiz bir ses. Diğer çocuk sendeledi ve dengesini sağlamaya çalışırken dönüp kedileri gördü. Onları gösterdi. "Bak!"

Çocukların ikisi de durup yaşamlarına yapılan bu ilginç müdahaleye baktılar. Laza kaplanları onlara saldırdığında hâlâ aynı yerde duruyorlardı, kedilerden her biri çocuklardan birine

saldırmıştı. Çocuklar aniden ölüverdiler. boyunları çabucak kırılmıştı. Kediler karınlarını doyurmaya başladılar.

"Onları geri çağırayım mı?'" diye sordu Levenbrech.

"Bırak bitirsinler. İyi iş becerdiler. Başaracaklarını biliyordum, bu ikisi muhteşem."

"Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi" diye onayladı Levenbrech.

"Çok iyi. o halde. Senin için taşıt yollanıyor. Artık sinyali kesiyoruz."

Levenbrech doğruldu ve gerindi. Başarılı gösterisini ta Meclis Binasının yeşil topraklarındaki Başar'ına aktaran iletici gözün yerini belli eden ispiyoncu bir parıltının bulunduğu sol taraftaki yüksek alana bakmaktan vazgeçti. Levenbrech gülümsedi. Bu günkü çalışması sayesinde bir terfi alacaktı. Şimdiden boynuna takılmış bir Bator nişanını hissedebiliyordu... ve bir gün Burseg... hattâ bir gün Başar. Merhum IV. Şaddam'ın torunu Farad'n'ın birliklerinde, üstün hizmette bulunanlar parlak terfiler kazanırdı. Bir gün Prens hakkı olan tahta oturduğunda, daha da büyük terfiler olacaktı. Bunun sonu bir Başar rütbesi olmayabilirdi. Bu âlemin birçok dünyasında sahip olunacak Baronluklar ve Kontluklar vardı...bir kez Atreides ikizleri ortadan kaldırıldıktan sonra.

*

5

Fremen, ilk inançlarına, insan toplulukları oluşturma konusundaki kendi dehasına dönmelidir; geçmişe, Arrakis'e karşı verilen mücadele sırasında hayatta kalma dersini aldığı zamana dönmelidir. Fremen yalnızca, ruhunu ruhsal öğretilere açacak işlerle uğraşmalıdır. İmparatorluk dünyalarının, Landsraad'ın ve CHOAM Konfederasyonu 'nun ona vereceği hiçbir mesaj yoktur Onların yapacağı tek şey yalnızca Fremen'in ruhunu çalmaktır.

- Arrakeen'daki Vaiz

Leydi Jessica'yı getiren ve uzaydan gezegene dalışının ardından çıtırdayıp inleyen taşıtın durduğu iniş alanının boz düzlüğünün ötesinde, dört bir yanda bir insan okyanusu uzanıyordu. Jessica orada yarım milyon insan olduğunu ve bunların yalnızca üçte birinin hacı olduğunu tahmin etti, Iıusu içinde bir sessizlikle duruyorlardı, dikkatleri aracın çıkış platformuna kitlenmişti; platformun gölgeli kapağı onu ve yanındakileri gizliyordu.

Öğlene iki saat vardı ama kalabalığın üstündeki havanın şimdiden tozlu bir ışıltı yansıtıyor olması sıcak bir günü vaat ediyordu.

Jessica, başrahibe abasının kapüşonu altındaki oval yüzünü çevreleyen gümüş rengi pırıltılar taşıyan bakır rengi saçlarına dokundu. Bu uzun yolculuğun ardından çok iyi görünmediğini ve abanın siyah renginin ona en çok yakışan renk olmadığının farkındaydı. Ama bu giysiyi daha önce burada giymişti. Abanın Fremenler üstündeki etkisi kaybolmuş olamazdı, iç çekti. Uzay yolculuğu ona göre değildi, üstelik bir de hatıraların yükü vardı: Sevgili Dük'ü, yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen bu

toprak idaresini almaya zorlandığı zaman, Caladan'dan Arrakis'e yaptığı diğer yolculuk.

İnsan denizini, önemli nüansları saptamak için eğitilmiş Bene Gesserit yeteneğiyle irdeleyerek yavaş yavaş taradı. Çölün derinliklerinden gelen Fremenlerin donuk gri renkteki damıtıcı giysi kapüşonları, omuzlarında tövbe işaretleri olan beyaz cüppeli hacılar, Arrakeen'in kasıp kavuran havasındaki su kaybını küçümseyerek hava atmak için kapüşonsuz hafif giysileriyle zengin tüccarların oluşturduğu oraya buraya dağılmış kümeler vardı...ve Müminler Topluluğu'nun delegeleri, yeşil cüppeleri ve kocaman kapüşonlarıyla, kendi gruplarının kutsallığı içinde diğerlerinden biraz uzakta duruyordu.

Ne zaman ki bakışlarını kalabalıktan kaldırdı, o zaman manzara sevgili Dük'üyle buraya gelişinde onu karşılayan manzarayla bir benzerlik gösterdi. Bu ne kadar zaman önceydi? *Yirmi yıldan fazla.* Araya giren o anları düşünmek hoşuna gitmiyordu. Zaman, içinde ağır ve cansız bir kütle gibi duruyordu; sanki bu gezegenden uzak geçirdiği yıllar hiç olmamıştı.

Bir kez daha ejderhanın ağzına girmek, diye düşündü.

Oğlu, İmparatorluk'u, merhum IV. Şaddam'dan burada, bu düzlükte almıştı. Bir tarih sarsıntısı, bu mekânı insanların zihinlerine ve inançlarına işlemişti.

Arkasında duran maiyetinin huzursuzca kıpırdandığını duydu ve tekrar iç çekti. Geç kalmış olan Alia'yı beklemek zorundaydılar. Alia'nın kafilesinin kalabalığın karşı ucundan yaklaşmakta olduğu artık görülebiliyordu, İmparatorluk Muhafızları yol açarak ilerlerken bir insan dalgası yaratıyorlardı.

Jessica manzarayı bir kez daha taradı. Birçok değişiklik onun araştıran bakışlarına teslim oldu. İniş alanının kontrol kulesine bir dua balkonu eklenmişti. Ve solda, düzlüğün karşısında, görüş alanının en uzak noktasında, Paul'ün kendisine kale olarak inşa ettirdiği ürkütücü plasçelik yığını, kumun üzerindeki siyeç'i

duruyordu. Bu, bugüne kadar insan elinden çıkan en büyük yekpare binaydı. Duvarları içine şehirler sığardı ve daha da yer artardı. Şimdi, İmparatorluğun en güçlü yönetici gücüne. Alia'nın, ağabeyinin cesedi üstüne kurduğu 'Müminler Topluluğu na meskenlik ediyordu.

Bu mekân yıkılmalı, diye düşündü Jessica.

Alia'nın delegeleri çıkış rampasının eteğine ulaşmış, orada bekliyordu. Jessica, Stilgar'ın kemikli yüzünü tanıdı. Aman aman, maazallah! Zalimliğini, serseri bir esintinin gözler önüne serdiği altın rengi saçlarıyla o baştan çıkana vücudunda saklayan Prenses Irulan duruyordu. Irulan bir gün bile yaşlanmamış gibi görünüyordu demek, bir hakaret olurdu. Ve orada, açılan yolun en başında, Alia vardı; yüz hatları küstahçasına gençti, gözleri yukarıya, kapağın gölgeleri arasına dikiliydi. Jessica'nın ağzı düz bir çizgi halini almıştı, kızının yüzünü inceledi. Jessica'nın vücudunda bir hüzün dolaştı, kulaklarında kendi yaşamının çağladığını işitti. Söylentiler doğruydu! Korkunç! Korkunç! Alia yasak yola sapmıştı. Usta gözler için kanıt oradaydı. *Melanet!*

Toparlanması birkaç saniye sürdü; ve Jessica, bu süre içinde, söylentilerin yalan olmasını ne kadar çok istemiş olduğunu anladı.

Ya ikizler? diye sordu kendi kendine. *Onlar da mı yanlış yola sapmıştı?*

Jessica bir tanrının annesine yaraşır bir şekilde ağır ağır gölgelerin arasından çıkıp rampanın ağzına doğru ilerledi. Maiyeti, talimatlara uyarak geride kaldı. Sonraki birkaç saniye tereddütlü geçti. Jessica, tam kalabalığın karşısında tek başına duruyordu. Arkasında Gurney Halleck'in sinirli sinirli öksürdügünü duydu. Gurney itiraz etmişti: "*Kalkan bile kuşanmadan mı? Yeraltındaki tanrılar! Sen delisin be kadın!*"

Ama Gurney'in en değerli özellikleri arasında itaatkâr bir öz vardı. Söyleyeceğini söyler, sonra itaat ederdi. Şimdi itaat ediyordu.

Jessica görününce, insan denizi, dev bir kum solucanının tıslaması gibi bir ses çıkardı. Kollarını kaldırarak, İmparatorluk'a rahipler birliğinin yaydığı kutsama hareketini yaptı. İnsanlar, aralarda anlamlı bir şekilde ağırdan alan kümeler olmasına rağmen dev bir organizma gibi dizlerinin üstüne çöktüler. Resmi kafile bile buna uydu.

Jessica gecikme bölgelerini belirledi, arkasındaki diğer gözlerin ve kalabalıktaki ajanlarının, bu geçici haritayı, gecikmeleri saptamak üzere ezberlediğini biliyordu.

Jessica kolları havada dururken. Gurney ve adamları göründüler. Resmi kafilenin şaşkın bakışlarını görmezden gelip hızla Jessica'nın yanından geçtiler ve rampadan inerek el işaretleriyle kendilerini tanıtan ajanlarla buluştular. Diz çökmüş insanların oluşturduğu düğümlerin üstünden sıçrayıp dar geçitlerden koşturarak çabucak insan denizinin içine yayıldılar. Hedeflerinden birkaçı tehlikeyi görüp kaçmaya çalıştı. Bunlar en kolay hedeflerdi: Fırlatılan bir hançer, bir boğma teli; ve koşanlar düştüler. Diğerleri elleri ve ayakları bağlı, grup halinde kalabalıktan çıkarıldılar.

Bütün bunlar olup biterken, Jessica, varlığıyla kalabalığı kutsayıp onları boyun eğmiş bir halde tutarak kolları açık duruyordu. Ancak fısıltıların yayıldığına dair işaretleri okuyordu ve bunlardan en baskın olanını biliyordu çünkü bu aşılanmıştı: "*Başrahibe tembelleri ayıklamak için dönecek. Yasasın Efendimizin annesi!*"

Her şey sona erince...kumun üstüne serilmiş birkaç ceset, iniş kulesinin altındaki hücrelere götürülmüş tutuklular... Jessica kollarını indirdi. Yaklaşık üç dakika geçmişti. Biliyordu ki Gurney ve adamlarının, elebaşlarından yani en tehlikeli olanlardan herhangi birini yakalamış olması çok küçük bir olasılıktı. Bunlar tetikte ve duyarlı olurlardı. Ama oltaya takılanlar arasında sıradan işe yaramazlar ve ahmakların yanı sıra bazı ilginç balıklar da olabilirdi.

Jessica kollarını indirdi ve insanlar bağırarak ayağa kalktılar.

Jessica, sanki ters bir şey olmamış gibi tek başına rampadan aşağı yürürken kızına hiç bakmadı ve dikkatini Stilgar a yoğunlaştırdı. Adamın, damıtıcı giysi kapüşonunun boynundan yabani bir delta gibi dışarı fırlayan siyah sakalına aklar düşmüştü ama gözleri çöldeki ilk karşılaşmalarında gördüğü o aynı akı olmayan yoğunluğu taşıyordu. Stilgar az önce olanları biliyordu ve onaylamıştı. Orada duran, gerçek bir Fremen Naibi'ydi, adamlarının lideri ve zalim kararlar verebilen birisi. Söylediği ilk sözler ona çok uygundu.

"Eve hoş geldiniz. Leydim. Dolaysız ve etkili bir hareket görmek her zaman zevktir."

Jessica hafifçe gülümsedi. "Limanı kapat. Stil. yakaladıklarımızı sorguya çekinceye kadar kimse ayrılmayacak."

"Halledildi bile. Leydim" dedi Stilgar. "Bunu Gurney'in adamlarıyla birlikte plânladık."

"Demek yardım edenler senin adamlarındı."

"Bazıları, Leydim."

Bu sözdeki gizli kuşkuları anlayan Jessica başını onaylarcasına salladı. "O eski günlerde beni çok iyi incelemişsin. Stil."

"Bir zamanlar bana anlatmaya çalıştığınız gibi. Leydim, sağ kalanları gözleyerek onlardan çok şey öğrenebilirsiniz."

Ardından Alia bir adım öne çıktı ve Stilgar kenara çekilince Jessica kızıyla karşı karşıya kaldı.

Öğrendiklerini saklamanın hiçbir yolu olmadığını bilen Jessica, buna hiç kalkışmadı bile. Alia ihtiyacı olduğunda nüansları. Rahibeler Birliği'nden bir usta kadar iyi okuyabilirdi. Jessica'nın davranışından, neyin görülmüş ve yorumlanmış olduğunu zaten bilirdi. Onlar, *ölümlü* sözcüğünden yalnızca dış görünüşte etkilenenlere düşmandı.

Alia en kolay ve en uygun tepki olarak kızgınlığı seçti.

"Böyle bir eylemi bana danışmadan plânlamaya nasıl cüret edersiniz?" diye sordu, yüzünü Jessica'nın yüzüne yaklaştırarak.

Jessica yumuşak bir sesle konuştu: "Az önce duyduğun gibi. Gurney plânın tümünü bana bile söylememiş. Düşünmüşler ki..."

"Ve sen. Stilgar!" dedi Alia, adama dönerek. "*Sen* kime sadıksın?"

"Benim andım Muad'Dib'in çocukları için" dedi Stilgar, kaskatı bir şekilde konuşarak. "Biz onlara yönelen bir tehdidi ortadan kaldırdık."

"Peki bu neden seni mutlu etmiyor...kızım?" diye sordu Jessica.

Alia gözlerini kırptı, annesine şöyle bir baktı, içindeki şiddetli fırtınayı bastırdı ve dişlerini göstererek gülümsemeyi bile başardı. "Beni mutlu *etti*...anne" dedi.

Ve gerçekten mutlu olduğunu fark eden Alia şaşırdı; sonunda kendisiyle annesi arasında her şey ortaya döküldüğü için korkunç bir haz duyuyordu. Korktuğu o an geçmişti, güç dengesi aslında değişmemişti. "Bunu daha uygun bir zamanda daha ayrıntılı bir şekilde tartışacağız" dedi Alia, hem annesine hem de Stilgar'a hitap ederek.

"E, tabii" dedi Jessica; ve konuşmanın bittiğini belli eden bir hareketle Prenses Irulan'a döndü.

Jessica ve Prenses birkaç saniye sessizce durup birbirlerini incelediler; Rahibeler Birliği'yle bağını aynı nedenle koparmış iki Bene Gesserit: Aşk için...şu anda yaşamayan iki erkek için duydukları aşk için. Bu Prenses boş yere Paul'ü sevmiş, zevcesi olmuş ama eşi olamamıştı. Ve şimdi Fremen odalığı Chani'nin Paul'e verdiği çocuklar için yaşıyordu yalnızca.

Önce Jessica konuştu: "Torunlarım nerede?"

"Tabr Siyeçi'ndeler."

"Anlıyorum...burası onlar için çok tehlikeli."

Irulan başını belli belirsiz bir şekilde sallayarak onayladı. Jessica'yla Alia arasındaki diyalogu izlemiş; ama bunu, Alia' nın kendisi için hazırlamış olduğu bir yorumla bağdaştırmıştı. "*Jessica Rahibeler Birliği'ne geri dönmüş ve her ikimiz de biliyoruz ki onların, Paul'ün çocuklarıyla ilgili plânları var.*" Irulan hiçbir zaman çok başarılı bir Bene Gesserit ustası olmamıştı...daha çok IV. Şaddam'ın kızı olduğu için değerliydi; çoğu zaman yeteneklerini geliştirmek için gösterdiği çabadan dolayı fazlasıyla gurur duyardı. Şimdi, tutacağı tarafı, eğitimine hiç yakışmayan bir aceleyle seçiyordu.

"Aslında, Jessica" dedi Irulan, "İmparatorluk Kurulu'na danışılmalıydı. Bu şekilde çalışmanızın yanlış ve..."

"Hiçbirinizin Stilgar'a güvenmediğine mi inanmalıyım?" diye sordu Jessica.

Irulan böyle bir sorunun yanıtı olamayacağını anlayacak zekâya sahipti. Daha fazla sabredemeyen diyanet delegelerinin öne doğru yüklenmelerine sevindi. Bir an Alia'yla göz göze gelerek şöyle düşündü: *Jessica her zaman olduğu gibi mağrur ve kendinden emin!* Ancak birden aklına bir Bene Gesserit aksiyomu geldi: "*Mağrur olanların tek yaptığı, şüphelerini ve korkularını gizlemek için kale duvarları inşa etmektir.*" Bu Jessica için doğru olabilir miydi? Kesinlikle hayır. O halde bu takınılmış bir tavır olmalıydı. Ama hangi amaçla? Bu soru Irulan'ı rahatsız etti.

Rahipler, Muad'Dib'in annesine kavuştukları için gürültü yapıyorlardı. Bazıları yalnızca onun kollarına dokunuyorlardı ama çoğu yerlere kadar eğiliyor ve hoş geldin diyorlardı. Sonunda sıra delegelerin liderlerine geldi. En Kutsal Başrahibe'ye karşı yerine getirmeleri emredilen rollerine başladılar... ilk gelen son gider...Kale'de, Paul'ün eski kalesinde, onu resmi Arıtma

töreninin beklediğini suratlarında yapmacık gülümsemelerle söylediler.

Jessica bu ikiliyi inceledi ve onları itici buldu. Birisinin adı Cavid'di; derinliklerinde gizlenen şüpheleri saklayamayan gölgeli gözleri olan, asık yüzlü ve yuvarlak yanaklı, genç bir adam. Diğeri Zebataleph'di: Fremen günlerinden tanıdığı bir Naib'in ikinci oğluydu, kendini hemen hatırlatmıştı. Kolaylıkla sınıflandınlabiliyordu: Acımasızlıkla birleşmiş neşeli bir hali, sarı sakallı ince bir yüzü, gizli heyecanlara ve güçlü bilgilere sahipmiş gibi bir havası vardı. Jessica ikisi arasında daha tehlikeli olanın Cavid olduğu kanısına vardı: Özel bir danışman gibiydi; ayın zamanda hem çekici hem de...başka bir sözcük bulamıyordu...itici. Adamın aksanının garip olduğunu fark etti; eski Fremen telaffuzlarıyla doluydu, sanki kendi halkından insanların oluşturduğu izole edilmiş bir grupta yaşamış gibiydi.

"Söyle. Cavid" dedi Jessica, "nerelisin sen?"

"Ben yalnızca çölün basit bir Fremen'iyim" dedi Cavid, söylediği her hece ifadesini yalanlıyordu.

Zebataleph tiksindirici bir hürmetle, neredeyse alay edercesine söze karıştı: "Eski günler üzerine konuşacak çok şeyimiz var. Leydim. Biliyorsunuz, oğlunuzun misyonunun kutsallığını ilk fark edenlerden biriydim."

"Ama onun Fedaykinlerinden biri değildin" dedi Jessica.

"Hayır, Leydim. Benim daha felsefik bir eğilimim vardı; ben rahipler birliği için çalıştım."

Ve postu kurtarmayı garantiledin, diye düşündü Jessica.

Cavid şöyle dedi: "Kale'de bizi bekliyorlar Leydim."

Jessica adamın aksanının garipliğinin yanıt bekleyen bir soru olduğunu tekrar fark etti. "Kim bekliyor?" diye sordu,

"Müminler Meclisi, kutsal oğlunuzun adını ve işlerini canlı tutanların tümü" dedi Cavid.

Jessica çevresine bakındı, Alia'nın Cavid'e gülümsemekte olduğunu gördü ve şu soruyu sordu: "Bu adamı sen mi görevlendirdin, kızım?"

Alia başıyla onayladı. "Büyük işler için atanmış bir adam."

Ama Jessica, Cavid'in bu ilgiden hiç hoşlanmadığını gördü ve Gurney'in özel olarak incelemesi için onu mimledi. Ardından Gurney beş güvenilir adamla birlikte geldi ve ağır davrananlardan şüpheli olanları sorguya çektiklerini işaret etti. Güçlü bir adama özgü kayar gibi adımlarla yürüyor; sağa, sola her yana bakışlar fırlatıyordu; vücudundaki her kas Jessica'nın ona Bene Gesserit *prana-bindu* kılavuzundan öğrettiği rahat uyanıklıkla hareket ediyordu. Refleksleri eğitilmiş, çirkin, kaba saba bir katildi; ve bütün bunlar bazıları için korkutucuydu ama Jessica onu sevmiş ve yaşayan herkesten daha fazla ödüllendirmişti. Bir mürekkep sarmaşığı kırbacının açtığı yara, çenesi boyunca dalgalanıyor ve ona tehditkâr bir görüntü veriyordu; ama Stilgar'ı görünce bir gülümseme yüzündeki ifadeyi yumuşattı.

"İyi işti, Stil" dedi Gurney ve Fremen usulü kucaklaştılar.

"Arıtma töreni" dedi Cavid, Jessica'nın koluna dokunarak.

Jessica geri çekildi; Ses'in kontrollü gücünü kullanırken sözlerini dikkatle seçti; ses tonu ve konuşma tarzı, Cavid'le Zebataleph üzerinde hassas bir duygusal etki yaratmak için hesaplanmıştı: "Dune'a torunlarımı görmek için döndüm. Bu ruhban saçmalığıyla vakit kaybetmek zorunda mıyız?"

Zecbataleph şoke olmuştu; ağzı açık kalmış, gözleri alarmda bu sözleri duyanlara bakıyordu. Gözleri, dinleyenlerin her birini dikkatle inceliyordu. *Ruhban saçmalığı!* Mesihlerinin annesinin söylediği bu sözler nasıl bir etki yaratacaktı?

Oysa Cavid. Jessica'nın değerlendirmesini onaylamıştı. Ağzının hatları sertleşti, ardından gülümsedi. Gözleri ise ne gülümsedi ne de dinleyenleri incelemek için kıpırdadı. Cavid zaten bu

grubun her bir üyesini tanıyordu. Bu noktadan sonra özel bir dikkatle gözlenecek olanların kimler olduğunu tek tek biliyordu. Yalnızca birkaç saniye sonra Cavid'in aniden gülümsemekten vazgeçmesi, onun, kendi kendini nasıl ele vermiş olduğunu bildiğini gösteriyordu. Cavid ev ödevini yapmıştı: Leydi Jessica' nın sahip olduğu gözlem güçlerini biliyordu, irkilerek yaptığı kısa bir baş hareketi bu güçleri kabul ettiğini belirtiyordu.

Şimşek hızındaki bir mentasyon anında Jessica gereklilikleri değerlendirdi. Gurey'e vereceği gizli bir el işareti Cavid'in ölmesini sağlardı. Bu, etki yaratmak için burada yapılabilirdi; ya da daha sonra sessizce yapılır ve bir kaza gibi görünmesi sağlanırdı.

Jessica şöyle düşündü: *En derinlerdeki dürtülerimizi gizlemeye çalıştığımız zaman tüm varlığımız ihaneti haykırır.* Bene Gesserit eğitimi bu açıklamaya bağlıydı: Ustaların bunu aşması sağlanır ve onlara diğerlerinin açık bedenini nasıl okuyacakları öğretilirdi, Jessica, Cavid'in zekâsının değerli olduğunu, dengede duran geçici bir ağırlık olduğunu görüyordu. Eğer desteği kazanılabilirse, o, Jessica'nın ihtiyaç duyduğu bağlantı olabilir. Arrakeen rahipler birliğiyle ilişki kurulmasını sağlayabilirdi. Ve o. Alia'nın adamıydı.

Jessica şöyle dedi: "Benim resmi grubumun küçük kalması gerekiyor. Yine de fazladan bir yerimiz var. Cavid, sen bize katılacaksın. Üzgünüm, Zebataleph. Ve Cavid; Eğer ısrar ediyorsan bu...bu törene katılırım."

Cavid derin bir nefes aldı ve alçak bir sesle, "Muad'Dib'in annesi nasıl emrederse" dedi. Gözucuyla Alia'ya ve Zebataleph'e baktı ve sonra tekrar Jessica'ya döndü. "Torunlarınızla yeniden bir araya gelmenizi geciktirmek bana acı veriyor; ama, ımmm, devletin gerektirdiği..."

Jessica şöyle düşündü: *Güzel. Her şeyden önce bir iş adamı. Bir kez uygun akçeyi belirledikten sonra onu satın alırız.* Ve adamın değerli töreni konusunda ısrar etmesinden hoşlandığını

fark etti. Bu küçük zafer adama arkadaşları karşısında güç kazandıracaktı ve her ikisi de bunu biliyordu. Arıtma törenini kabul etmek daha sonraki hizmetler için bir peşinat olabilirdi.

"Sanınm ulaşımı ayarladınız" dedi Jessica.

*

6

Ben size çöl bukalemununu veriyorum; onun, bulunduğu ortama uyum sağlama yeteneği, ekolojinin kökleri ve kişisel bir kimliğin temelleri hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatır.

- Nefr Vakayinamesi'nden

Yergiler Kitabı

Leto oturmuş, küçük bir baliset çalıyordu; bu çalgı ona beşinci doğum gününde, mükemmel bir baliset sanatçısı olan Gurney Halleck tarafından gönderilmişti. Dört yıldır pratik yapan Leto belirgin bir akıcılık kazanmasına karşın yandaki iki bas tel hâlâ ona güçlük çıkarıyordu. Balisetin sesinin bazı üzücü duygulara karşı yatıştırıcı bir etkisi olduğunu fark etmişti...bu gerçek Ganima'nın da gözünden kaçmamıştı. Leto, şu anda, Tabr Siyeçi'ni koruyan sivri kaya çıkıntılarının en güney ucundaki bir kaya platformunda, alacakaranlıkta oturuyordu. Yavaş yavaş baliseti tıngırdatıyordu.

Ganima onun arkasında duruyor, küçük bedeninden bir memnuniyetsizlik hissi yayılıyordu. Babaannelerinin Arrakeen'da geciktirildiğini Stilgar'dan öğrendikten sonra, buraya, açık havaya gelmek istememişti. Özellikle akşam karanlığının çökmesi yakırıken buraya gelmeye karşı çıkmıştı. Kardeşinin acele etmesini sağlamak için, "Evet, sorun nedir?" diye sordu.

Leto yanıt olarak başka bir ezgi çalmaya başladı.

Bu armağanı aldığından bu yana ilk kez, balisetin Caladan'daki usta bir zanaatkâr tarafından yapılmış olduğunun yoğun bir şekilde bilincine vardı. Atreides Evi'nin yönetmiş olduğu o güzel gezegenle ilgili içini derin bir sıla hasretiyle doldurabilecek

hatıralar miras kalmıştı ona. Bu müziğin varlığında yalnızca içindeki engelleri gevşetiyor ve Gurney'in, sorumluluğunu taşıdığı dostu Paul Atreides'i eğlendirmek için bu baliseti kullandığı o zamanlara ait hatıraları duyuyordu. Baliset kendi ellerinde tınlarken, Leto, kendisini giderek daha fazla babasının fiziksel varlığının hâkimiyetinde hissediyordu. Hâlâ çalmaya devam ediyor ve geçen her saniye çalgıya daha güçlü bir şekilde bağlanıyordu. İçindeki, bu baliseti nasıl çalacağını bilen mutlak kusursuz toplamı hissediyordu ancak dokuz yaşındaki kasları henüz o iç bilince uyum göstermiyordu.

Ganima ayağını sabırsızca yere vuruyordu, kardeşinin çaldığı ritme uyduğunun farkında değildi.

Konsantre olmak için ağzını çarpıtan Leto, bu tanıdık müzikten vazgeçti ve Gurney'in çalmış olduklarından bile daha antik bir şarkıyı çalmaya çalıştı. Fremenlerin beşinci gezegenlerine göç ettikleri zaman bile bu eski bir şarkıydı. Sözlerde bir Zensünni teması yankılanıyordu; ve Leto, parmakları ezginin tereddütlü bir versiyonunu çıkarırken hafızasında bu sözleri duyuyordu.

"*Doğanın güzel suretinde*
Vardır bir latif öz
Kimi çürüme der buna.
Oysa bu latif töz
Yeni yaşamı sokar yoluna
Sessizce akan gözyaşları
Sadece ruhun suyudur
Yeni yaşam getirirler
Var olmanın acısına:
Bir ayrılışa
Ölümün birleştirdiği bu görüntüden."

Leto son notayı bastığında arkasında duran Ganima konuştu "Bu eski, pis bir şarkı, neden bunu seçtin?"

"Çünkü duruma uygun."

"Bunu Gurney'e çalacak mısın?"

"Belki."

"Bunun karamsar bir saçmalık olduğunu söyleyecektir."

"Biliyorum."

Leto geri dönüp omzunun üstünden Ganima'ya baktı. Kızın, şarkıyı ve sözlerini biliyor olmasına hiç şaşmamıştı ama ikiz yaşamlarının birliğiyle ilgili ani bir korkunun içini kapladığını hissetti. İçlerinden bir ölebilirdi ama yine de diğerinin bilincinde, hiç bozulmamış ortak anıların her birinde yaşardı; onlar birbirlerine bu kadar yakındılar. Bu yakınlığın zaman dışı aglarından korktuğunu fark etti, bakışlarını kardeşinden uzaklaştırdı. Ağın içinde boşluklar vardı, biliyordu. Korkusu, bu deliklerin en yeni olanından kaynaklanıyordu. Yaşamlarının ayrılmaya başladığını hissediyor ve merak ediyordu: *Yalnızca benim başıma gelen bu şeyden ona nasıl bahsedebilirim acaba?*

Çöle doğru baktı; barkanların, Arrakis'te dalgalar gibi hareket eden o yüksek, hilal şekilli göçmen kumulların arkasındaki koyu renk gölgeleri gördü. Burası *Kedem*'*di* yani çölün içi; buradaki kumulların bu günlerde dev bir solucanın hareketiyle bozulduğu pek nadir oluyordu, Günbatımı, kumulların üstüne kanlı çizgiler çiziyor, gölgelerin sınırlarında yakıcı bir ışığa neden oluyordu. Kıpkırmızı gökyüzünden süzülen bir atmaca, uçan bir kaya kekliğini kaparken onun bilincini de kaptı.

Tam altında, çölün zemininde yetişen yemyeşil bitkiler, yer yer açıkta, yer yer kapalı tünellerin içinde akan bir kanatayla sulanıyordu. Su, Leto nun arkasındaki kayanın en yüksek noktasında bulunan dev rüzgâr kapanı kolektörlerinden geliyordu. Orada Atreideslerin yeşil bayrağı serbestçe dalgalanıyordu.

Su ve yeşil.

Arrakis'in yeni sembolleri: Su ve yeşil.

Yüksek tüneğinin altında bitkilendirilmiş kumullardan oluşan karo şeklinde bir vaha uzanıyordu; bu vaha, Leto'nun dikkatini, keskin Fremen bilincine yoğunlaştırdı. Aşağısındaki yamaçta bir gece kuşunun çan sesi çıkarır gibi öttüğü duyuldu; ve bu ses, Leto'nun bu anı vahşi bir geçmiş nedeniyle yaşadığı hissini güçlendirdi.

Nous avans change tout cela, diye düşündü, kendisinin ve Ganima'nın yalnızken kullandıktan antik dillerden birine kolayca geçerek. '*Bütün bunları biz değiştirdik.*' *iç çekti. Oublier je ne ptuis.* '*Unutamıyorum.*'

Bu azalan ışıkta, vahanın ötesinde, Fremenlerin 'Boşluk' dedikleri, hiçbir şeyin büyümediği, hiçbir zaman verimli olmamış diyarı görebiliyordu. Su ve büyük ekolojik plân bunu değiştiriyordu. Artık Arrakis'te bazı yerlerde, ormanlık tepelerin oluşturduğu uzun tüylü yeşil kadifeler görülebiliyordu. Arrakis'te ormanlar! Uzanıp giden o yeşil tepelerin altındaki kumulları hayal etmek yeni kuşaktan bazılarına zor geliyordu. Böyle genç gözler için, yağmur ağaçlarının düz yapraklarını görmek hiç de şaşırtıcı değildi.

Ama Leto kendisinin şimdi Eski Fremen tarzında düşündüğünü, değişime karşı temkinli ve yeninin huzurunda korkak olduğunu fark etti.

Şöyle dedi: "Çocuklar bana, burada, yüzeyin yakınında artık pek kum balığı bulmadıklarını söylediler."

Bu ne anlama geliyor?' diye sordu Ganima. Ses tonunda bir hırçınlık vardı.

"Her şey çok hızlı değişmeye başlıyor" dedi Leto.

Yamaçtaki kuş tekrar çan sesi gibi bir ses çıkardı; ve atmaca, kekliğin üstüne çökerken gece de çölün üstüne çöktü. Geceleri

çoğunlukla hafızaların hücumuna maruz kalıyordu: Tüm o iç yaşamlar sıranın kendilerine gelmesi için yaygara koparıyorlardı. Ganima bu olaya, tam olarak Leto nun karşı çıktığı şekilde karşı çıkmıyordu. Ancak Ganima onun huzursuzluğunu biliyordu; Leto, kardeşinin şefkatle omzuna dokunduğunu hissetti.

Leto balisette sert bir akor bastı.

Kendisine neler olduğunu Ganima ya nasıl söyleyebilirdi?

Kafasının içinde savaşlar, antik hatıralarını parçalara ayıran sayısız yaşam vardı: Şiddetli kazalar, aşk mahmurluğu, birçok yere ve birçok yüze ait renkler...kitlelerin gömülmüş üzüntüleri ve yükselen neşeleri. Artık var olmayan gezegenlerdeki ilkbaharlara yakılmış ağıtları, canlı dansları ve alev ışığını, feryatları ve bagırışları, sayısız sohbeti duyuyordu.

Açık havada, akşam karanlığı çökerken onların saldırılarına dayanmak çok zordu.

"İçeri girmemiz gerekmez mi?" diye sordu Ganima.

Leto başını iki yana salladı; bu hareketi hisseden Ganima kardeşinin sorunlarının onun şüphelendiğinden daha da derinlere indiğini sonunda anladı.

Neden geceyi sık sık burada karşılıyorum? diye sordu kendi o kendine. Ganima'nın elini çektiğini hissetmedi.

"Kendi kendine neden bu şekilde işkence çektirdiğini biliyorsun" dedi Ganima.

Leto kardeşinin sesindeki tatlı çıkışmayı duydu. Evet, biliyordu. Yanıt bilincinin içinde duruyordu, gün gibi açıktı: *Çünkü içimdeki o büyük bilinen-bilinmeyen beni bir dalga gibi hareket ettiriyor.* Sanki bir sörf tahtasına binmiş gibi, geçmişinin yükselerek onun üstünden geçtiğini hissetti. O, babasının, her şeyin üstüne yerleşmiş olan, zamana yayılmış kehanet hatıralarına sahipti ama yine de bu geçmişlerin hepsini istiyordu. Onları istiyordu. Ve onlar öyle tehlikeliydi ki. Ganima'ya söylemek

zorunda olduğu o yeni şeyle birlikte artık bunu kesinlikle biliyordu.

Çöl, İlk Ay'ın artan ışığı altında ışıldamaya başlamıştı. Sonsuzluğa erişen kum kıvrımlarının sahte hareketsizliğine dikti gözlerini. Sol tarafında, yakın bir mesafede, kum getiren rüzgârların alçaltarak, kumullara çarpan koyu renkli bir solucan gibi yılankavi hale getirdiği bir kaya çıkıntısı olan Refakatçi uzanıyordu. Bir gün altındaki bu kaya küçücük kalacaktı ve artık Tabr Siyeçi olmayacaktı; yalnızca kendisi gibi birinin hatıralarında kalacaktı. Kendisi gibi birinin olacağından hiç şüphesi yoktu.

"Neden Refakatçi ye bakıyorsun? diye sordu Ganima.

Leto omuz silkti. Ganima'yla o, sık sık muhafızlarının talimatlarını çiğneyerek Refakatçi'ye giderlerdi. Orada gizli bir saklanma yeri keşfetmişlerdi. Leto bu yerin neden onları kendine çektiğini artık biliyordu.

Aşağıda, kanatanın, uzaklığı karanlık nedeniyle kısalmış gibi görünen açık bir bölümü ay ışığında parıldıyordu; yüzeyi Fremenlerin kum balığını uzak tutmak için depoladıktan sularına hep yerleştirdikleri yırtıcı balığın hareketleriyle dalgalanıyordu.

"Ben balıkla solucanın arasında duruyorum" diye mırıldandı Leto.

"Ne?"

Leto yüksek sesle tekrarladı.

Ganima kardeşinin ağzını eliyle kapattı, onu harekete geçiren şeyden şüphelenmeye başlamıştı. Babası da böyle davranmıştı; Ganima'nın tek yapması gereken içine bakıp kıyaslamaktı.

Leto titredi. Onu, bedeninin hiç bilmediği yerlere bağlayan hatıralar, sormadığı soruların yanıtlarını veriyordu. Dev bir iç ekranda ilişkiler ve açıklayıcı olaylar görüyordu. Dune'un kum solucanı suyu geçmezdi; su onu zehirlerdi. Ancak burada, tarih öncesi zamanlarda su biliniyordu. Beyaz alçıtaşından tavalar,

eskiden göller ve denizler olduğunu kanıtlıyordu. Kum balığının bloke ettiği su, derin kazılmış kuyularla bulundu. Sanki bu olaylara tanıklık etmiş gibi net bir şekilde, bu gezegende neler olmuş olduğunu görüyordu ve insan müdahalesinin neden olduğu felaket boyutunda değişiklikler içine doğuyordu.

Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıktı: "Ne olduğunu biliyorum, Ganima."

Ganima ona doğru eğildi. "Evet?"

"Kum balığı..."

Leto sustu: Ganima onun neden gezegenin dev kum solucanının yarı kromozomlu evresinden bahsedip durduğunu merak etti ancak onu zorlamaya kalkışmadı.

"Kum balığı" diye tekrarladı Leto, "buraya başka bir yerden getirildi. O zamanlar burası sulak bir gezegendi. Kum balıkları, var olan eko sistemlerin onlarla başa çıkabilme kapasitelerinin çok ötesinde bir hızla çoğaldılar. Mevcut serbest suyu keselerinin içine alıp burayı bir çöl gezegeni haline getirdiler...bunu hayatta kalmak için yaptılar. Yeterince kuru olan bir gezegende kum solucanı evresine geçebilirlerdi."

"Kum balığı mı?" Ganima başını iki yana salladı. Leto'nun söylediklerinden şüphe duymuyordu ama onun bu bilgileri topladığı derinlikleri araştırmaya istekli değildi. *Kum balığı mı?* diye düşündü. Bu bedende ve başka bedenlerde birçok kez o çocuk oyununu oynamıştı: Kum balığı bulmak için kumu kazıklamış; onları, sularını almak için ölü damıtıcısına koymadan önce mıncıklaya mıncıklaya ince bir zar haline getirip eldiven gibi giymişti. Bu akılsız küçük yaratığı muazzam olayların yaratıcısı olarak düşünmek çok zordu.

Leto başını sallayarak kendi kendini onayladı. Fremenlerin su sarnıçlarına yırtıcı balıklar yerleştirdikleri eskiden beri bilinirdi. Yarı kromozomlu kum balıkları, gezegen yüzeyinin yakınındaki büyük su birikintilerine aktif bir şekilde direnmişti: Aşağısındaki

kanatada yırtıcılar yüzüyordu. Kum solucanının yaşam çevrimindeki taşıyıcı, az miktarda suyla idare edebiliyordu; örneğin, insan bedeninin hücrelerinde tutulan miktarla. Ancak büyük su kütleleriyle karşı karşıya kalınca, kimyasal metabolizmaları çıldırıyordu; siyeç orjisi için sulandırılmış olarak cüzi miktarda kullanılan en yüksek bilinç uyuşturucusunu, yani tehlikeli melanj özünü üreten ölüm-dönüşümü sırasında patlıyorlardı. Bu saf öz Paul Muad'Dib'i Zaman'ın duvarlarından geçirip başka hiçbir erkeğin inmeye cesaret edemediği ayrışma kuyusunun derinliklerine götürmüştü.

Ganima önünde duran kardeşinin oturduğu yerde titrediğini hissetti "Ne yaptın?" diye sordu.

Ama o, kendi vahiy zincirini bırakmayacaktı. "Daha az sayıda kum balığı...gezegenin ekolojik dönüşümü..."

"Tabii ki buna direnecekler" dedi Ganima, kardeşinin sesindeki korkuyu artık anlamaya, iradesi dışında bu şeyin içine çekilmeye başlamıştı.

"Kum balıkları yok olunca, bütün solucanlarda yok olacak" dedi Leto. "Kabileler mutlaka uyarılmalı."

"Artık bahar olmayacak" dedi Ganima.

Bu sözler, sistemin karşı karşıya olduğu doruk noktalarına sadece değiniyordu, bu tehlikenin, Dune'un antik ilişkilerine yapılan insan müdahalesini tehdit ettiğini ikisi de görüyordu.

"Alia'nın bildiği şey işte bu" dedi Leto. "Bu yüzden şeytanca bir zevk alıyor."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?"

"Eminim."

Ganima artık kardeşini neyin rahatsız ettiğini kesinlikle biliyordu ve bu bilginin kendisini ürperttiğini hissediyordu.

"Eğer Alia bunu inkâr ederse kabileler bize inanmaz" dedi Leto.

Onun bu söylediği, varoluşlarının temel problemine uzanıyordu: Hangi Fremen dokuz yaşındaki bir çocuktan bilgelik beklerdi ki? Her geçen gün kendi iç payından biraz daha uzaklaşan Alia, bunu kötüye kullanıyordu.

"Stilgar'ı ikna etmeliyiz" dedi Ganima.

Sanki tek vücutmuş gibi kafalarını çevirip ay ışığının aydınlattığı çöle baktılar. Artık burası başka bir yerdi, sadece birkaç bilinç anı burayı değiştirmişti. İnsanla bu çevrenin karşılıklı etkileşimi gözlerine hiç bu kadar açık görünmemişti. Kendilerini, hassas bir şekilde dengede olan dinamik bir sistemin aynlmaz parçaları olarak hissettiler. Bu yeni görünüm, gözlemlerle sel gibi onlara akan gerçek bir bilinç değişimini içeriyordu. Liet-Kynes'ın dediği gibi, evren, hayvan nüfusları arasında sürekli konuşmaların olduğu bir yerdir. Yarı kromozomlu kum balığı onlarla sanki insan-hayvanmışlar gibi konuşmuştu.

"Kabileler suya yönelik bir tehdidi anlayacaklardır" dedi Leto.

"Ama bu sudan daha fazlasına yönelik bir tehdit. Bu..." Ganima, Leto'nun sözlerinin altındaki anlamı kavrayarak sustu. Su, Arrakis'te en büyük güç simgesiydi. Fremenler köklerinde, özel uygulama hayvanı, çölde sağ kalma ve baskı altında yönetme konularında uzman olarak kalmışlardı. Ve su bollaştıkça, garip bir sembol aktarımı, eski yoksunlukları anladıklarında bile onları rahatsız ediyordu.

"Güce yönelik bir tehdit demek istiyorsun" diye düzeltti kardeşinin sözlerini Ganima.

"Tabii ki."

"Ama bize inanacaklar mı?"

"Eğer bunun olduğunu görürlerse, dengesizliği görürlerse."

"Denge" dedi Ganima ve babasının uzun zaman önce söylediği sözleri tekrarladı: "Bu, bir halkı bir güruhtan ayıran şeydir."

Ganima'nın sözleriyle içindeki babasını hatırlayan Leto şöyle dedi: "Güzelliğe karşı ekonomi...Belkıs'tan daha eski bir hikâye." İç çekti ve omzunun üstünden kardeşine baktı. "Kehanet rüyaları görmeye başlıyorum, Gani."

Ganima'nın nefesi kesildi.

Leto şöyle dedi: "Stilgar bize babaannemizin gecikeceğini söylediğinde, zaten o anı biliyordum. Artık diğer rüyalarım şüphe altında."

"Leto..." Ganima başını iki yana salladı, gözleri nemliydi. "Babamızın başına daha geç gelmişti. Sence de bu..."

Rüyamda kendimi zırhlara bürünmüş kumulları aşarken gördüm" dedi Leto. "Ve Jacurutu'ya gidiyordum!"

"Jacu..." Ganima hafifçe öksürdü. "Şu eski efsane!"

"Gerçek bir yer. Gani! Vaiz dedikleri şu adamı bulmalıyım. Onu bulmalı ve sorgulamalıyım."

"Onun...babamız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu soruyu kendine sor."

"Yaşasaydı ona benzerdi" diye onayladı Ganima, "ama..."

"Yapacağımı bildiğim şeyler hoşuma gitmiyor" dedi Leto. Hayatımda ilk kez babamı anlıyorum."

Kardeşinin düşüncelerine dahil olmadığını hisseden Ganima şöyle dedi: "Belki de Vaiz sadece yaşlı bir sufidir."

"Böyle olması için dua ediyorum" diye fısıldadı Leto. "Ah, böyle olması için nasıl da dua ediyorum!" Öne doğru eğilip ayağa kalktı. Hareket ederken elindeki baliset vızıldadı. "Keşke o, yalnızca, borusu olmayan Cebrail olsa!" Sessizlik içinde ayın aydınlattığı çöle baktı.

Ganima onun baktığı yere bakmak için döndü, siyeçin yeşilliklerinin sınırındaki çürüyen bitkilerin fosforışısını, ardından bunların kumul çizgileriyle tamamen kaynaşmalarını gördü. Orası yaşayan bir mekândı. Çöl uyuduğu zaman bile içinde bir şeyler uyanık kalıyordu. Ganima bu uyanıklığı algıladı, aşağısında ki kanatadan su içen hayvanların sesini duyuyordu. Leto'nun açıklaması geceyi değiştirmişti: Bu yaşayan bir andı, daimi değişikliklerin içindeki düzenlemeleri keşfetme zamanıydı. Arz'daki geçmişlerinden başlayan o uzun hareketi hissetme anıydı, bunların hepsi hatıralarına tıkıştınlmıştı.

"Neden Jacurutu?" diye sordu Ganima ve ses tonunun ifadesizligi bu havayı dağıttı.

"Neden...bilmiyorum. Slilgar, orada insanları nasıl öldürdüklerinden ve orayı bir tabu haline getirdiklerinden ilk bahsettiğinde, ben de...senin düşündüklerini düşündüm. Ama şimdi tehlike oradan geliyor... Vaizde."

Ganima yanıt vermedi; kardeşinden, gördüğü kehanet rüyalarının daha fazlasını kendisiyle paylaşmasını istemedi; ve biliyordu ki böyle yaptığı için Leto, onun duyduğu korkuyu hemen anlamıştı. Bu yol Melanet'e çıkardı ve her ikisi de bunu biliyordu. Leto dönüp, Ganima'nın önünde, kayaların üstünden siyeç girişine doğru yürürken, bu dile getirilmemiş sözcük aralarında asılı kaldı. *Melanet.*

*

7

Evren Tanrı'nındır. O tek bir şeydir; öyle bir bütünlüktür ki tüm parçalar ona dayanarak tanımlanabilir. Fani yaşam, bilinçli dediğimiz o kendi kendinin farkında ve mantıklı yaşam bile, bu bütünlüğün herhangi bir kısmında yalnızca kırılgan bir vekalete sahiptir.

E.T.K.'den Tefsirler

(Ekümenik Tercümanlar Komisyonu)

Halleck başka meseleler hakkında sesli olarak konuşurken gerçek mesajı el işaretleriyle ifade ediyordu. Rahiplerin, rapor vermesi için tahsis ettikleri kütük sofayı sevmemişti: Biliyordu, odada casus cihazlar kaynıyordu. Bu küçücük el işaretlerini çözmeye çalışsınlardı bakalım, Atreidesler bu iletişim araçlarını yüzyıllardır kullanıyorlardı ve bunca zamandır bunları çözecek daha akıllı birileri çıkmamıştı.

Dışarıda gece olmuştu; ama hiç penceresi olmayan oda, üst köşelerdeki ışı kürelerle aydınlanıyordu.

"Tutukladıklarımızın çoğu Alia'nın adamlarıydı" dedi Halleck işaretlerle, sorgulamanın hâlâ sürdüğünü sesli olarak söylerken Jessica'nın yüzünü izliyordu.

"Demek senin tahmin ettiğin gibi" diye yanıtladı Jessica parmakları hızla hareket ederek. Başıyla onayladı ve konuşarak yanıtladı: "Tatmin olduğun zaman ayrıntılı bir rapor bekliyorum, Gurney."

"Tabii, Leydim" dedi adam ve parmakları şöyle devam etti: "Oldukça rahatsız edici olan başka bir şey daha var. Yoğun uyuşturucu altında tutuklularımızdan bazıları Jacurutu'dan bahsettiler ve bu ismi söyledikleri anda öldüler."

"Şartlandırılmış, bir kalp durdurucu mu?" diye sordu Jessica'nın parmakları ve Jessica şöyle dedi: "Tutuklulardan serbest bıraktığın oldu mu?"

"Birkaç kişi. Leydim...işe yaramayacağı belli olanlar." Ve parmakları atıldı: "Bir kalp zorlanmasından şüpheleniyoruz ama emin değiliz. Otopsiler daha tamamlanmadı. Ama sizin bu Jacurutu mevzusunu biliyor olacağınızı düşündüm ve hemen buraya geldim."

"Dük'ümle ben, Jacurutu'nun belki de gerçeğe dayanan ilginç bir efsane olduğunu düşünürdük hep" dedi Jessica'nın parmakları; uzun zaman önce ölen sevgilisinden bahsederken üzüntüsünü gösterecek şekilde parmaklarını çekiştirmeyi ihmal etmişti.

"Bir emriniz var mı?" dedi Halleck sesli olarak.

Jessica aynı şekilde yanıt vererek iniş alanına dönmesini ve kesin bir bilgi aldığında kendisine rapor etmesini söyledi ama parmakları başka bir şey ifade etti. "Kaçakçılar arasındaki arkadaşlarınla tekrar bağlantı kur. Eğer Jacurutu varsa yaşamlarını bahar satarak sürdürüyorlardı. Onlar için kaçakçılardan başka bir pazar olamaz."

Halleck başını öne eğip kaldırırken, parmakları şunları söyledi: "Ben bu işe başladım bile. Leydim." Ve bir ömür boyu süren eğitimi göz ardı edemediği için, ekledi: "Burada çok dikkatli olun. Alia sizin düşmanınız; ve rahipler birliğinin büyük kısmı ona bağlı."

"Cavid değil" diye karşılık verdi Jessica'nın parmakları, "O Atreideslerden nefret ediyor. Bir usta dışında herhangi birinin bunu saptayabileceğinden şüpheliyim ama ben bundan eminim. Komplo kuruyor ama Alia'nın bundan haberi yok."

"Sizin için fazladan muhafız tahsis edeceğim" dedi Halleck sesli olarak, Jessica'nın gözlerinin ele verdiği hoşnutsuzluk

kıvılcımına bakmamaya çalışarak. "Tehlikeler var, bundan eminim. Geceyi burada mı geçireceksiniz?"

"Tabr Siyeçi'ne daha sonra gideceğiz" dedi Jessica ve tam ona başka muhafız göndermemesini söylemek üzereyken bir an duraksadı ve kendini tuttu. Gurney'in içgüdülerine güvenmeliydi. Birden fazla Atreides, üzülse de sevinse de, ona güvenmeyi öğrenmişti. "Bir toplantım daha var...bu sefer de Çömezlerin Ustası'yla" dedi. "Bu sonuncu olacak ve buradan ayrılmaktan mutlu olacağım."

*

8

Ve kumdan başka bir hayvanın çıktığını gördüm, bir koç gibi iki boynuzu vardı ama ağzı bir ejderhanın ağzı gibi yakıcıydı ve diş doluydu; bir yılan gibi tıslarken, bedeni parıldıyor ve büyük bir ateşle yanıyordu.

-Gözden Geçirilmiş Orange Katolik İncili

Kendisine *Vaiz* diyordu ve Arrakis'teki birçok kişi arasında onun ölmeyip çölden geri dönen Muad'Dib olabileceğine dair saygıyla karışık bir korku oluşmuştu. Muad'Dib yaşıyor olabilirdi; cesedini kim görmüştü ki? Gerçi çölün aldıklarından kimin cesedini gören olmuştu ki? Ama yine de... Muad'Dib? karşılaştırma yapılabilirdi ama eskilerden birisi çıkıp da şöyle dememişti: 'Evet, gördüm, o Muad'Dib. Onu tanırım"

Yine de...Muad'Dib gibi. Vaiz de kördü; göz çukurları siyahlı ve bir taş yakanla yaralanmış gibiydi. Ve sesinde o insanın içine işleyen hışırtı, insanın derinliklerinden bir karşılık isteyen o aynı zorlayıcı güç vardı. Birçoktan bunu fark etmişti. Vaiz. zayıftı, kayış gibi olmuş yüzü damarlıydı ve saçlarına kırlar düşmüştü. Ama çölün derinlikleri birçok insana bunu yapardı. İnsanın, bunun kanıtını görmek için yapması gereken tek şey kendi kendine bakmaktı. Ve tartışılacak başka bir gerçek daha vardı; Vaiz'e, genç bir Fremen, hangi siyeçten olduğu bilinmeyen ve sorulduğunda ücret karşılığı çalıştığını söyleyen bir delikanlı rehberlik ediyordu. Geleceği bilen Muad'Dib'in, kederinin onu alt ettiği en son an dışında böyle bir rehbere ihtiyaç duymadığı tartışılıyordu. Ama bundan sonra bir rehbere ihtiyaç duymuştu; bunu herkes biliyordu.

Vaiz, bir kış sabahı, kahverengi ve damarları kabarmış eli genç rehberinin omzunda, Arrakeen sokaklarında görünmüştü. Adının Assan Tarık olduğunu söyleyen delikanlı, sabah kalabalığının neden olduğu çakmaktaşı kokan tozların arasından siyeç bölgesinde doğanlara özgü antrenmanlı çeviklikle teması hiç kaybetmeden, sorumlu olduğu kişiye yol göstererek ilerledi.

Kör adamın üstünde, geleneksel bir burka, onun altında da bir zamanlar yalnızca çölün iyice derinliklerindeki siyeç mağaralarında yapılanlara benzer bir damıtıcı giysi olduğunu gördüler. Damıtıcı giysi bu günlerde imal edilen kötü giysiler gibi değildi. Nefesindeki nemi yakalayıp burkanın altındaki döngü tabakalarına götüren burun tüpü bir şeritle sarılmıştı; siyah sarmaşıktan yapılma bu şeritler artık çok nadiren görülüyordu. Yüzünün alt yarısını kaplayan giysi maskesinde, rüzgârla savrulmuş kumların aşındırarak oluşturduğu yeşil lekeler vardı. Tüm bunlar gösteriyordu ki Vaiz, Dune'un geçmişinden gelen biriydi.

Bu kış sabahında, kalabalığın arasından birçok kişi onun geçtiğini fark etmişti. Unutmamak gerekir ki kör bir Fremen hâlâ nadiren karşılaşılan bir durumdu. Fremen Kanunu hâlâ körlerin Şeyh-hulud'a gönderilmesini emrediyordu. Suyun yumuşattığı bu modern zamanlarda daha az rağbet görmesine karşın, Kanun'un lafzı, ilk günlerden beri değişmeden kalmıştı. Körler. Şeyh-hulud'a verilen bir hediyeydi. Büyük solucanlar tarafından gövdeye indirilmek üzere açık *bled*'e bırakılırlardı. Bu yapıldığı zaman ki bununla ilgili olarak şehirlere ulaşan hikâyeler vardı, mutlaka Çölün Ihtiyarı diye adlandırılan en büyük solucanların hâlâ hüküm sürdüğü yerlerde yapılırdı. Yani kör bir Fremen acayip bir şeydi, insanlar bu garip ikilinin geçişini izlemek için durdular.

Delikanlı standart yıl hesabına göre yaklaşık on dört yaşındaydı, değiştirilmiş damıtıcı giysilerden giyen yeni yetmelerden biriydi; bu giysi, yüzü, nem hırsızı havaya açık bırakıyordu, ince yüzlü, baharın boyadığı tamamen mavi gözleri

olan, patates burunlu bir çocuktu; çoğu zaman gençlerdeki ahlâksız bilgileri gizleyen o masum, zararsız görünüşe sahipti. Kör adam ise tam aksine, neredeyse unutulan zamanları hatırlatıyordu...kum üstünde yalnızca tabana kuvvet yürüyerek ya da kendisini taşıyacak bir solucan yakalayarak yıllar geçirdiğini gösteren sırım gibi bir vücut ve uzun adımlar. Kafasını, bazı körlerin engelleyemediği şekilde, boynu kaskatı bir halde dimdik tutuyordu. Kapüşonlu kafası yalnızca, ilginç bir ses duyup da kulağını bir yana yatırdığında hareket ediyordu.

Bu acayip ikili, toplanmakta olan kalabalığın arasından geçerek geldi; sonunda, taraçalanmış hektarlar gibi görünen; ve dik yamaca, yani Paul'ün Kale'sinin yanına yaraşan Alia'nın Tapınağı'na çıkan basamaklara vardı. Vaiz basamaktan tırmandı ta ki o ve genç rehberi, sabahleyin hacıların o dev kapıların açılışını beklediği üçüncü sahanlığa varana dek. Bu kapılar, antik dinlerden birine ait bir katedrali olduğu gibi içeri alacak kadar büyüktü. Bu kapılardan geçmenin, bir hacının ruhunu, *zerrecikliğe* indirgeyeceği, iğne deliğinden geçip cennete girebilecek kadar küçülteceği söylenirdi.

Vaiz, üçüncü sahanlığın kenarında döndü ve çevresine bakındı sanki; yalnızca dekoratif kumaşlardan ibaret olup damıtıcı giysiye benzetilmiş kıyafetler içindeki Fremenlerin de arasında yer aldığı züppe şehirlileri boş göz çukurlarıyla görüyordu sanki; Lonca'nın uzay araçlarından inen ve onlara cennette bir yer garanti edecek adanmışlığın ilk basamağını bekleyen hacıları sanki görüyordu.

Sahanlık gürültülü bir yerdi: Burada, yeşil cüppeler giymiş ve yanlarında 'cennet çağrısı' haykırmak için eğitilmiş canlı atmacalar taşıyan Mehdi Ruh Tarikatı'nın üyeleri vardı. Satıcılar bağırış çağırış yiyecek satıyor, sesler birbirini bastırmaya çalışıyordu: Şiga teline kaydedilmiş yorum kitapçıklarıyla birlikte Dune Tarotu da satılıyordu. Satıcılardan birinde, 'bizzat Muad'Dib'in dokunduğu garanti edilen!' egzotik kumaş parçaları vardı. Bir diğerinde, 'Muad'Dib'in yaşamış olduğu Tabr Siyeçi'nden geldiği belgelenen' şişelerce su vardı. Bütün bu

bağırışların arasında. Kutsal İmparatorluk'un yönetimi altında toplanmış olan, *üçlü birliğin dışından* dillere özgü, kulak tırmalayan, gırtlaktan gelen ve cırtlak seslerle çeşitlenen yüzden fazla Galak lehçesinde konuşmalar duyuluyordu. Sima dansçıları ve Tleilaxlıların şüpheli zanaatkâr gezegenlerinden gelen küçük insanlar, kalabalığın içinde parlak kıyafetleriyle zıplıyor ve dönüyorlardı. Zayıf suratlar da vardı, su dolu şişman suratlar da vardı. Geniş basamakları oluşturan kumlu plasçelikten sinirli ayak hışırtıları geldi. Ve arada bir, dua kakafonisinin arasından acı bir ses yükseliyordu: 'Muad'Dib! Muad'Diiib! Ruhumun yakarışını kabul et! Ey, Tanrı'nın kutsadıgı, ruhumu kabul et! Muad'Diiib!"

Hacıların hemen yanında, iki aktör, birkaç bozukluk için oyun oynuyor, son zamanlarda popüler olan 'Armistead'le Leandgrah'ın Taıtışması'ndan dizeler okuyordu.

Vaiz kafasını bir tarafa yatırarak kulak kabarttı.

Aktörler, sıkıntıları seslerinden okunan orta yaşlı şehirlilerdi. Vaiz'in emri üzerine, genç rehber adamları ona tarif etti. Üzerlerinde bol cüppeler vardı, su dolu bedenlerine taklit damıtıcı giysiler giymeye bile tenezzül etmemişlerdi. Assan Tarık bunun komik olduğunu düşünüyordu ama Vaiz onu azarladı.

Leandgrah rolünü oynayan aktör, repliğini tamamlamak üzereydi: "Pöh! Evren yalnızca bilinçli el tarafından kavranabilir. Değerli beyninizi yönlendiren işte bu eldir ve beyinden türeyen her şeyi yönlendiren de odur. Ne yarattığınızı görüyorsunuz, siz ancak o el İşini yaptıktan sonra *bilinçli* hale geldiniz!"

Adamın gösterisi bitince bir alkış koptu.

Vaiz havayı kokladi; burun delikleri, bu mekânın zengin kokularını kaydetti: Kötü ayarlanmış damıtıcı giysilerden sızan kokular, çeşitli kaynaklardan gelen ve bu kokuları maskeleyen misk kokuları, tozun hep duyulan ve çakmaktaşını andıran kokusu, sayısız egzotik beslenme alışkanlığının yol açtığı nefes kokusu ve Alia'nın Tapınağı'nın içinde önceden yakılmış olan ve

şimdi akıllıca yönlendirilen akıntılar halinde basamaklardan aşağıya yayılan nadide tütsü aromaları. Vaiz, çevresindeki kokuları içine çekerken düşünceleri yüzüne yansıdı: *Biz bu hale geldik, biz Fremenler!*

Ani bir eğlence sahanlıktaki kalabalığı dalgalandırdı. Basamağın aşağısındaki meydana Kum Dansçıları gelmişti; elli tanesi birbirlerine Elakka ipleriyle bağlıydılar. Belli ki günlerdir bu şekilde dans ediyor, bir sarhoşluk hali yakalamaya çalışıyorlardı. Gizli müzikleri eşliğinde sallanıp tepinirken ağızlarından köpükler damlıyordu. Adamların üçte biri iplerde baygın sarkıyor, diğerleri tarafından, ipin ucundaki kuklalar gibi ileri geri çekiliyorlardı. Ancak bu kuklalardan biri uyandı; belli ki kalabalık ne olacağını biliyordu.

"Gördüüüm!" diye haykırdı yeni kendine gelen dansçı. 'Gördüüüm!' Kendisini çeken diğer dansçılara karşı koydu, sağa sola çılgın bakışlar savurdu. "Bu şehrin olduğu yerde sadece kum olacak. Gördüüüm!'

İzleyenlerden abartılı kahkahalar yükseldi. Buna yeni hacılar bile katıldı.

Bu kadarı Vaiz'için fazlaydı. Kollarını kaldırdı ve solucan binicilerine emretmiş olduğu her halinden belli olan bir sesle kükredi: "*Susun!*" Bu savaş çığlığı üzerine meydandaki bütün kalabalık sustu.

Vaiz zayıf elini dansçılara doğru uzattı; onları gerçekten gördüğü yolundaki aldanma esrarengizdi. 'Duymadınız mı bu adamı? Küfürbazlar, putperestler! Hepiniz! Muad'Dib'in dini Muad'Dib değildir. O, sizi reddettiği gibi onu da reddediyor! Burasının üstünü kum örtecek. Sizi de kum örtecek."

Bunu söylerken kollarını indirdi, elini genç rehberinin omzuna koydu ve emretti: "Beni buradan götür."

Belki sebep Vaiz'in seçtiği sözcüklerdi: *O, sizi reddettiği gibi onu da reddediyor!* Belki de sebep ses tonuydu; kesinlikle

insanüstü bir şeydi; ince tonlamanın nüanslarıyla emreden Bene Gesserit Sesi'nin sanatlarıyla eğitildiği kesin olan bir sesti. Belki de sebep yalnızca. Muad'Dib'in yaşamış, yürümüş ve yönetmiş olduğu bu mekânın içinde var olan mistisizmdi. Sahanlıktan birisi, uzaklaşan Vaiz'in arkasından, dinsel bir huşu içinde titreyen bir sesle bağırdı: "Muad'Dib bize geri mi döndü?"

Vaiz durdu; elini, burkasının altındaki keseye uzattı ve ne olduğunu yalnızca yakınındakilerin anlayabildiği bir şey çıkardı. Bu. çölün mumyaladığı bir insan eliydi: Gezegenin ölümlülük üzerine yaptığı şakalardan biriydi, kumda nadiren ortaya çıkardı; ve evrende, Şeyh-hulud'dan gelen bir haber olarak kabul edilirdi. El, bir ucunda kum taşıyan rüzgarların çizdiği beyaz bir kemik olan sıkılmış bir yumruk şeklinde kurumuştu.

"Tanrı'nın Eli'ni getirdim, tüm getirdiğim bu!" diye bağırdı Vaiz. "Ben Tanrı'nın Eli adına konuşuyorum. Ben Vaiz'im."

Bazıları, adamın, bu elin Muad'Dib'in eli olduğunu kastettiğini düşündüler; ama diğerleri, onun emredici mevcudiyetine ve o korkunç sesine takılmışlardı..ve Arrakis işte bu şekilde onun adını öğrendi. Ama bu, onun sesinin son duyuluşu değildi.

*

9

Melanj tecrübesinde, sevgili Georad, büyük bir doğal erdemin var olduğu yaygın bir şekilde rapor edilmiştir. Belki de bu doğrudur. Ama yine de, her melanj kullanımının mutlaka erdem getirdiği konusunda kafamda köklü şüpheler kaldı. Bana kalırsa, bazı kişiler. Tanrı'yı hiçe sayarak melanj kullanımını yozlaştırdılar. Ekümenlerin deyişiyle, onlar ruhu çirkinleştirdiler Melanj'ın kaymağını aldılar ve bu yolla ruhlarını kötülüklerden arındıracaklarına inandılar. Yoldaşlarıyla alay ettiler, dindarlığa büyük zarar verdiler ve bu bereketli hediyenin anlamını kötü niyetle çarpıttılar: Bu, kesinlikle insan gücünün iyileştiremeyeceği bir sakatlıktı. İnsan, baharın, hiçbir şekilde yozlaşmamış, tamamen şerefli erdemine uygun olmak için, sözleriyle eylemlerinin birbirine uygun olmasını sağlamalıdır. Yaptıklarınız, kötücül sonuçlar doğuran bir sistem tanımladığında, açıklamalarınıza göre değil, bu sonuçlara göre yargılanmalısınız, işte biz de Muad'Dib'i böyle yargılamalıyız.

- Ayrıntı Sapkınlığı

Burası, hafif bir ozon kokusunun hâkim olduğu; kısık ışıkürelerle ve tek bir iletici göz ekranının metalik mavi ışığıyla gölgeli bir griliğe bürünmüş küçük bir odaydı. Ekran, yaklaşık bir metre genişliğinde ve yalnızca iki bölü üç metre yüksekliğindeydi; çorak, kayalık bir vadiyi ve henüz öldürdükleri birinin kanlı kalıntılarını yiyen iki Laza kaplanını detaylı bir şekilde gösteriyordu. Kaplanların tepesindeki yamaçta, yakasında Levenbrech rütbesi olan, Sardokar üniforması giymiş ince bir adam görülüyordu. Adam göğsüne bir servo-kumanda klavyesi takmıştı.

Ekranın karşısındaki süspansörlü silindirik sandalyede, yaşı belli olmayan kumral bir kadın oturuyordu. Yüzü kalp şeklindeydi

ve seyrederken sandalyenin kollarını sıkan elleri narindi. Altın işlemeli beyaz kaftanının bolluğu vücut hatlarını gizliyordu. Kadının bir adım sağında, eski İmparatorluk Sardokarları'nın Basar Yaverleri'ne ait, o bronz ve altın rengi üniformayı giymiş iriyarı bir adam duruyordu. Köşeli, duygusuz bir yüzü vardı ve ak düşmüş saçları kısa kesilmişti.

Kadın öksürdü ve şöyle dedi: "Senin tahmin ettiğin gibi oldu, Tyekanik."

"Elbette, Prenses'im" dedi Basar Yaveri boğuk bir sesle.

Kadın onun sesindeki gerilime gülerek sordu: "Söyle Tyekanik, oğlum kendisine İmparator I. Farad'n denmesinden hoşlanacak mı?"

"Bu ünvan ona yakışıyor. Prenses'im."

"Sorduğum şey bu değildi."

"Ona bu, ımm, ünvanı kazandırmak için yapılan şeylerin bazılarını onaylamayabilir."

"Yine mi aynı şey..." Kadın döndü ve karanlığın içinden ona doğru baktı. "Babama başarıyla hizmet ettin. Tahtı Atreideslere kaptırması senin hatan değildi. Ama bu kaybın acısını sen de şiddetle hissetmiş olmalısın tıpkı her..."

"Prenses Wensicia'nın bana vereceği özel bir görev mi var?" diye sordu Tyekanik. Sesi yine boğuk çıkmıştı ama şimdi bir iğneleyicilik içeriyordu.

"Sözümü kesmek gibi kötü bir alışkanlığın var" dedi Prenses.

Tyekanik ekrandan gelen ışıkla parıldayan aralıksız dişlerini göstererek gülümsedi. "Zaman zaman bana babanızı hatırlatıyorsunuz" dedi. "Nazik bir...ımm, görev öncesi hep bu dolambaçlı sözler."

Prenses kızgınlığını gizlemek için bakışlarını adamdan uzaklaştınp sordu: "Bu Lazaların oğlumu tahta çıkaracağını

gerçekten düşünüyor musun?"

"Kesinlikle mümkün. Prenses'im. Kabul etmelisiniz ki Paul Atreides'in piçleri, bu ikisi için sulu lokmalardan ibaret olacaktır. Ve ikizler ölünce de..." Omuz silkti.

"Mantıken, halef, IV. Şaddam'ın torunu olacaktır dedi kadın. "Tabii Fremenlerin. Landsraad'ın ve CHOAM'ın İtirazlarını ortadan kaldırabilirsek, bir Atreides'in hayatta kalması olasılığını ise söylemeye bile gerek..."

"Cavid, adamlarının Alia'yı kolaylıkla saf dışı edebileceği konusunda garanti veriyor. Leydi Jessica'yı bir Atreides olarak saymıyorum. Başka kim kalıyor?"

"Landsraad ve Choam kâr nereye giderse oraya gider." dedi kadın, "ama ya Fremenler?"

"Onları Muad'Dib'lerinin dini içinde boğacağız!"

"Söylemesi kolay, sevgili Tyekanik."

"Anlıyorum" dedi adam. "Yine şu eski tartışmaya döndük."

"Corrino Evi güç kazanmak için daha kötü şeyler de yapmıştır" dedi Prenses.

"Ama...bu Mehdi'nin dinini benimsemek!"

"Oğlum sana saygı duyuyor" dedi kadın.

"Prenses'im, Corrino Evi'nin, hak ettiği güç koltuğuna oturacağı günün özlemi içindeyim. Burada, Salusa'da kalan bütün Sardokarlar da öyle. Ama Eğer siz..."

"Tyekanik! Burası Salusa *Secundus* gezegeni. İmparatorluğumuza yayılan uyuşuk yollara sapma. Tam isim, tam ünvan... her ayrıntıya dikkat. Bu davranışlar Atreides kanını Arrakis'in kumlarına dökecektir. Her ayrıntı, Tyekanik!"

Adam, Prensesin bu saldırıyla ne yapmakta olduğunu biliyordu. Bu, ablası Irulan dan öğrendiği hileli hünerlerin bir

parçasıydı. Ama adam tartışmayı kaybetmekte olduğunu hissetti. "Beni duyuyor musun, Tyekanik?"

"Duyuyorum, Prensesim."

"Senden şu Muad'Dib dinini benimsemeni istiyorum" dedi kadın.

"Prenses'im, sizin için ateşin içine yürürüm ama bu..."

"Bu bir emirdir. Tyekanik!"

Adam yutkundu ve gözlerini ekrana dikti. Laza kaplanları, yemeyi bitirmiş, kumun üstüne uzanmış bir halde, uzun dillerini ön pençeleri boyunca gezdirerek temizleniyorlardı.

"Bir *emir*, Tyekanik...beni anlıyor musun?"

"Duydum ve itaat edeceğim, Prenses'im." Ses tonu değişmemişti.

Kadın iç çekti. "Ahh, keşke babam yaşıyor olsaydı..."

"Evet, Prensesim."

"Benimle alay etme, Tyekanik. Bunun senin için ne kadar tatsız olduğunu biliyorum. Ama Eğer sen örnek olursan..."

"O izlemeyebilir. Prenses'im."

"İzleyecektir." Kadın ekranı gösterdi. Bana öyle geliyor ki şu dışarıdaki Levenbrech problem olabilir."

"Problem mi? Nasıl yani?"

"Bu kaplan meselesini kaç kişi biliyor?"

"Kaplanları eğiten Levenbrech...bir nakliye pilotu, siz ve tabii..." Eliyle kendi göğsüne vurdu.

"Peki mübayaacılar?"

"Onlar hiçbir şey bilmiyor. Sizi korkutan nedir, Prenses'im?"

"Beni oğlum, şey, hassastır."

"Sardokarlar ser verir sır vermez" dedi adam.

"Ölüler de öyle." Prenses öne doğru uzandı, ışıklı ekranın altındaki kırmızı bir düğmeye bastı.

Laza kaplanları derhal kafalarını kaldırdılar. Ayaklanıp tepedeki Levenbrech'e baktılar. Tek vücut gibi hareket ederek döndüler ve yamaca tırmanmaya başladılar.

Önce soğukkanlı görünen Levenbrech konsolundaki bir düğmeye bastı. Hareketleri kendinden emindi ama kediler ona doğru koşmaya devam edince telaşlanmaya başladı, düğmeye gittikçe daha sert basıyordu. Yüzüne yerleşen bakışları şaşırdığı ve durumu kavradığı belli oluyordu, eli hızla belindeki hançerine gitti. Hareket çok geç kalmıştı. Bir pençe göğsüne çarptı ve onu yere serdi. Adam düşerken diğer kaplan ağzını kocaman açıp bir ısırışta boynunu kaptı ve onu sarstı. Adamın omurgası kırıldı.

"Ayrıntılara dikkat" dedi Prenses. Döndü ve Tyekanik hançerini çekince, kaskatı kesildi. Ama adam, bıçağı, kabzası önde ona uzattı.

"Başka bir ayrıntıyla ilgilenmek için belki de benim hançerimi kullanmak istersiniz" dedi adam.

"O bıçağı kınına sok ve aptal rolü oynama!" dedi Prenses öfkeyle. "Bazen, Tyekanik, senin yapmaya çalıştığın..."

"O iyi bir adamdı. Prenses'im. En iyi adamlanmdan biriydi."

"*Benim* en iyi adamlanmdan biriydi" diye düzeltti Prenses.

Adam ürpererek derin bir nefes aldı ve hançerini kınına yerleştirdi. "Peki nakliye pilotuma ne olacak?"

"Bu bir kaza zannedilecek" dedi Prenses. "Bu kaplanları bize geri getirirken son derece dikkatli olmasını tavsiye edeceksin ona. Ve tabii, hayvanlarımızı Cavid'in nakliyeci adamlarına verdiğinde..." Hançerine baktı.

"Bu bir emir mi, Prenses'im?"

"Evet öyle."

"Peki ben kendi hançerimin üzerine mi düşeceğim yoksa bu, ımm, ayrıntıyla siz mi ilgileneceksiniz?"

Kadın sahte bir soğukkanlılıkla konuştu, sesi ciddiydi. "Tyekanik, Eğer benim emrimle hançerinin üstüne *düşeceğine* kesinlikle inanmasam, sen burada, benim yanımda...silahlı bir şekilde duramazdın."

Adam yutkundu ve ekrana baktı. Kaplanlar bir kez daha yemeye başlamışlardı.

Prenses bu manzaraya dönüp bakmadı ve şunları söylerken gözlerini Tyekanik'ten ayırmadı: "Bu arada sen de mübayaacılanmıza, gerekli tarife uyan daha fazla çocuk getirmemelerini söyleyeceksin."

"Nasıl emredersiniz. Prenses'im."

"Benimle konuşurken bu ses tonunu kullanma, Tyekanik."

"Emredersiniz, Prenses'im."

Kadının dudakları düz bir çizgi halini aldı. Ardından konuştu: "Kostüm çiftlerinden elimizde kaç tane daha var?"

"Tümüne Atreides nişanı işlenmiş, damıtıcı giysileri ve kum ayakkabılarıyla birlikte altı takım cüppe var."

"Bu çiftinkiler kadar kaliteli mi?" Başıyla ekranı işaret etti.

"Imparatorluk'a uygun, Prenses'im."

"Ayrıntılara dikkat" dedi kadın. "Giysiler Arrakis'e, soylu kuzenlerimiz için hediye olarak gönderilecek. Bunlar oğlumun gönderdiği hediyeler olacak, beni anladın mı, Tyekanik?"

"Tamamen, Prenses'im."

"Onun uygun bir not yazmasını sağla, notta, bu birkaç değersiz giysiyi Atreides Evi ne adanmışlığının bir işareti olarak gönderdiği yazmalı. Bu tür bir şeyler işte."

"Peki ne zaman?"

"Doğum günü, kutsal bir gün ya da böyle bir şey olmalı, Tyekanik. Bu işi sana bırakıyorum. Sana güveniyorum, dostum."

Adam, kadına sessizce baktı.

Kadının yüz hatları sertleşmişti. "Bunu kesinlikle biliyor olman gerekir. Kocamın ölümünden bu yana başka kime güvenebilirim ki?"

Adam omuz silkti ve kadının bir örümceğe ne kadar benzediğini düşündü. Onunla içli dışlı olmamak gerekiyordu, artık Levenbrech'in bunu yapmış olduğundan şüpheleniyordu.

"Ve Tyekanik" dedi kadın, "bir ayrıntı daha."

"Evet, Prenses'im."

"Oğlum yönetmek için eğitildi. Kılıcı kendi elleriyle kavraması gereken bir zaman gelecek. Bu anın ne zaman geldiğini sen bileceksin. Bana da derhal haber verilmesini istiyorum."

"Nasıl emrederseniz, Prensesim."

Kadın geriye yaslandı ve ne düşündüğünü bilircesine Tyekanik'e baktı. "Yaptıklarımı onaylamıyorsun, bunu biliyorum. Levenbrech dersini hatırladığın sürece bu benim için önemli değil.

"Hayvanlarla arası iyiydi ama gözden çıkanlabilir; evet. Prensesim."

"Benim kastettiğim bu değil!"

"Değil mi? O halde...ben anlamamışım."

"Bir ordu" dedi Prenses, "gözden çıkanlabilir, tamamen değiştirilebilir parçalardan oluşur. İste Levenbrech dersi bu."

"Değiştirilebilir parçalar" dedi adam. "Başkomutan da buna dahil mi?"

"Başkomutan olmadan, bir ordunun var olması için pek neden yoktur, Tyekanik. İşte bu yüzden, derhal bu Mehdi dinini benimseyeceksin ve aynı zamanda oğlumun dinini değiştirmesi için uğraşmaya başlayacaksın."

"Derhal, Prenses'im. Bu. ımm, din uğruna, onun diğer savaş sanatları eğilimini kısmamı istemezsiniz sanırım."

Prenses sandalyeden kalktı, adamın çevresinden dolaştı, kapıda bir an durakladı ve arkasına bakmadan konuştu. "Bir gün sabrımı taşıracaksın, Tyekanik." Bunu söyledikten sonra dışarı çıktı.

*

10

Ya uzun süredir itibar edilen izafiyet Teorisini bir kenara bırakacağız ya da geleceğe dair süregelen kusursuz kehanetlerle uğraşabileceğimize inanmaya son vereceğiz. Aslında geleceği bilmek, önce Zaman'ın dışında bir Gözlemci'yi yansıtan sonra da tüm hareketleri sıfırlayan birisi olmadığı sürece geleneksel varsayımlarla yanıtlanamayacak birçok sorunun ortaya çıkmasına neden olur. Eğer izafiyet Teorisi'ni kabul ederseniz, Zaman'ın ve Gözlemci'nin birbirlerine göre sabit kalmaları gerektiği aksi halde hataların ortaya çıkacağı gösterilebilir. Bu durumda, öyle görünüyor ki geleceğe dair kusursuz kehanetlerle uğraşmak olanaksızdır. O halde, saygıdeğer bilim insanlarının geleceği görme amacıyla süregelen çalışmalarını nasıl açıklayacağız? Peki Muad'Dib'i nasıl açıklayacağız?

Hark al-Ada'nın Kehanet

Üzerine Verdiği Dersler

"Söyleyeceklerim sana ortak geçmişimizden birçok tecrübeyi hatırlatacak ve seni tehlikeye atacak" dedi Jessica, "ama bunu anlatmam gerekiyor.'

Ganima'nın bu sözleri nasıl karşıladığını görmek için bir an durakladı.

İkisi, Tabr Siyeçi'nin bir odasında, yer minderlerinde baş başa oturuyorlardı. Bu görüşmeyi ayarlamak oldukça fazla maharet gerektirmişti ve Jessica bu ayarlamayı tek başına yapmış olduğundan hiç de emin değildi. Ganima her aşamayı önceden sezinlemiş ve desteklemiş gibiydi.

Güneş doğalı neredeyse iki saat olmuştu; karşılama heyecanları ve bütün tanışmalar geride kalmıştı. Jessica nabzını

düzenlemeye çalıştı; ve dikkatini, koyu renk perdeleri ve sarı minderleri olan bu kaya duvarlı odaya yoğunlaştırdı. Artan gerilime karşı koyabilmek için, yıllardır ilk kez aklına Bene Gesserit ayininden Korkuya karşı Dua'nın geldiğini fark etti.

'*Korkmamalıyım. Korku akıl katilidir. Korku toptan yok oluşu getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Üzerimden ve içimden geçmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiği zaman, geçtiği yolu görmek için iç gözümü ona çevireceğim. Korkunun gittiği yerde, hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ben kalacağım.*'

Bunu sessizce yaptı; ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

"Zaman zaman faydası oluyor" dedi Ganima. "Dua'nın yani."

Jessica bu sezgi karşısındaki şaşkınlığını gizlemek için gözlerini kapattı. Onu, böylesine mahremiyetine inerek okuyabilen biriyle karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu. Bunu anlamak çok şaşırtıcıydı; özellikle de bir çocuk maskesinin arkasına gizlenmiş bir zekâ tarafından yapıldığı zaman.

Ama korkusuyla yüzleşen Jessica gözlerini açtı ve karmaşanın kaynağını anladı: *Torunlarım için korkuyorum.* Çocukların ikisinde de. Melanet'in Alia'da açtığı yara izleri görülmüyordu; ancak Leto. bazı korkunç sırların bütün işaretlerini gösteriyordu. Bu nedenle o, bu görüşmeden ustaca dışlanmıştı.

Jessica, kökleşmiş duygusal maskelerinin burada çok az işe yarayacağını ve iletişimi engelleyeceğini bildiği için bunları hiç düşünmeksizin bir kenara bıraktı. Dük'üyle geçirdiği o aşk dolu anlardan beri bu engelleri hiç indirmemişti, bu hareketin hem rahatlatıcı hem de acı verici olduğunu fark etti. Hiçbir lanetin, ilâhinin ya da duanın yok edemeyeceği gerçekler vardı. Uçuş bu gerçekleri geride bırakmamıştı. Onlar göz ardı edilemezdi. Paul'ün içine doğan görüntüleri oluşturan unsurlar yeniden düzenlenmişti ve şimdiki zaman onun çocuklarına yetişmişti. Onlar boşlukta bir mıknatıstı; kötülük ve gücün bütün suistimalleri onların çevresinde toplanmıştı.

Babaannesinin yüzünde duyguların oynaştığını gören Ganima. Jessica'nın kontrollerini bir kenara bırakmış olmasına hayret etti.

Her ikisinin kafası gözle görülür bir şekilde eş zamanlı olarak döndü, gözleri buluştu ve birbirlerine derin derin, inceleyerek baktılar. Dile getirilmeyen düşüncelerini paylaştılar.

Jessica: *Korkumu görmeni istiyorum.* Ganima: *Beni sevdiğini artık biliyorum.* Bu mutlak güvenin yaşandığı kısacık bir andı. Jessica şöyle dedi: "Baban henüz bir çocukken, Caladan'a onu sınaması için bir Başrahibe getirdim."

Ganima başıyla onayladı. Bunun anısı fazlasıyla canlıydı.

"Zaten biz Bene Gesseritler doğurduğumuz çocukların hayvan değil de insan olduğundan emin olmaya meraklıyızdır. Bu her zaman dış görünüşe bakarak söylenemez."

"Bu senin eğitilme tarzın" dedi Ganima ve bu anı zihnine doldu: Şu yaşlı Bene Gesserit, Gaius Helen Mohiam. Kadın Galadan Kalesi'ne zehirli gom cabbarı ve yakan acı kutusuyla gelmişti. Yaşlı kadın, eğer acı yüzünden elini çekerse ölümün aniden geleceğinden soğukkanlı bir şekilde bahsederken, Paul'ün eli (ortak hafızada Ganima'nın kendi eli) o kutunun verdiği acıyla haykırıyordu. Ve çocuğun boynunun yanında hazır vaziyette tutulan o iğnede ölüm olduğu şüphesizdi; bu sırada yaşlı ses olayın mantığını anlatıyordu:

"*Bir kapandan kurtulmak için bacağını dişleriyle çiğneyerek koparan hayvanları duymuş muydun? Bu hayvanlara özgü bir numara. Bir insan ise kapanda kalır, acıya dayanır ve avcıyı öldürüp kendi türüne yönelen tehdidi ortadan kaldırma umuduyla ölü taklidi yapar.*"

Ganima anımsadığı acıyla başını iki yana salladı. Bu yanma! Bu yanma! Paul, ıstırap içindeki elinin derisinin kıvrılıp karardığını, etinin gevrekleşip yalnızca kavrulmuş kemikler kalıncaya dek döküldüğünü sanmıştı. Ve bu bir hileydi...ele zarar

gelmemişti. Ama bu anı yüzünden Ganima'nın alnından ter fışkırmıştı.

"Tabii, sen bunu benim yapamadığım bir şekilde hatırlıyorsun" dedi Jessica.

Bir an için. Ganima. hafızanın yönlendirmesiyle babaannesini başka bir ışık altında gördü: Küçük yaşta Bene Gesserit okullarında aldığı şartlandırmanın yönlendirici gereklilikleri olmasaydı bu kadın ne yapardı! Bu, Jessica'nın Arrakis'e dönüşüyle ilgili yeni sorular ortaya çıkarıyordu.

"Böyle bir sınavı senin ya da kardeşinin üstünde tekrarlamak salakça olur" dedi Jessica. "Zaten sen bunun nasıl çalıştığını biliyorsun. Senin insan olduğunu, sana miras kalan güçleri Kötüye Kullanmayacağını varsaymak zorundayım."

"Ama bu varsayımı kesinlikle yapmıyorsun" dedi Ganima.

Jessica gözlerini kırptı, engellerin tekrar yerlerine gelmekte olduğunu fark etti ve onları bir kez daha düşürdü. Şöyle sordu: "Sana karşı duyduğum sevgiye inanacak mısın?"

"Evet." Jessica tam konuşmaya başlayacakken Ganima elini kaldırdı. "Ama bu sevgi bizi yok etmeni engellemeyecektir. Ah, sebebini biliyorum: 'Hayvan-insan Kendini yeniden yaratacağına ölsün daha iyi.' Ve Eğer Hayvan-insan Atreides adını taşıyorsa bu özellikle doğrudur."

"En azından sen insansın" diye ağzından Kaçırdı Jessica. "Bu konudaki içgüdüme güveniyorum."

Ganima bunun içindeki gerçeği gördü ve şöyle dedi: "Ama Leto Konusunda emin değilsin."

"Değilim."

"Melanet mi?"

Jessica yalnızca başıyla onaylayabildi.

Ganima şöyle dedi: "En azından henüz değil. Ama bunun tehlikesini ikimiz de biliyoruz, Alia'nın içinde ilerleyişini görebiliyoruz."

Jessica elleriyle gözlerini kapattı ve şöyle düşündü: *Sevgi bile bizi istenmeyen gerçeklerden koruyamıyor.* Ve Kızını hâlâ sevdiğini artık biliyordu. Kadere karşı sessiz bir çığlık attı: *Alia! Ah. Alia! Senin uğradığın felâketteki rolümden dolayı çok üzgünüm.*

Ganima yüksek sesle öksürdü.

Jessica ellerini indirdi ve şöyle düşündü: *Zavallı kızım için yas tutabilirim ama şimdi yapılması gereken başka şeyler var.* Şöyle dedi: "Demek Alia'ya neler olduğunu fark ettiniz."

"Leto'yla ben olanları izledik. Birçok olasılığı tartışmamıza karşın bunu önleyecek gücümüz yoktu."

"Kardeşinin bu lanetten kurtulduğuna emin misin?"

"Eminim."

Bu sözdeki sessiz kendine güven inkâr edilemezdi. Jessica bunu kabul ettiğini fark etti. Ardından şöyle dedi: "Bundan nasıl kurtuldunuz?"

Ganima, Leto'yla birlikte oluşturduktan teoriyi, Alia sık sık bahar transına girdiği halde onların bundan kaçınmasının bu farkı yarattığını açıkladı. Ardından kardeşinin rüyalarını ve tartıştıkları plânları...hattâ Jacurutu'yu bile anlattı.

Jessica başıyla onayladı. "Ancak Alia bir Atreides; ve bu, muazzam sorunlar yaratıyor."

Jessica'nın, Dük'ü için sanki dün ölmüşçesine yas tuttuğunu; onun adını ve anısını tüm tehditlere karşı koruduğunu aniden fark eden Ganima sustu. Dük'ün yaşamından kişisel anılar, bu

değerlendirmeyi desteklemek ve konuyu anlamasını sağlayarak onu yumuşatmak için Ganima'nın bilincine akın etti.

"Peki" dedi Jessica canlı bir sesle, "şu Vaiz'e ne diyorsun? Dünkü lanet olası Arıtma töreninden sonra huzursuz edici bazı haberler duydum."

Ganima omuz silkti. "Belki de o..."

"Paul mü?"

"Evet olabilir ama onu yakından görüp inceleyemedik."

"Cavid söylentilere gülüyor" dedi Jessica.

Ganima duraksadı. Ardından konuştu: "Bu Cavid denen ama güveniyor musun?"

Jessica'nın dudaklarında keyifsiz bir gülümseme belirdi. "Senin güvendiğinden fazla değil."

"Leto, Cavid'in yanlış şeylere güldüğünü söylüyor dedi Ganima.

"Cavid'in neye güldüğüyle ilgili olarak bu kadar konuşmak yeter" dedi Jessica. "Ama oğlumun hâlâ yaşıyor olması, bu kılığa bürünüp geri dönmüş olması fikrini gerçekten göz önünde bulunduruyor musunuz?"

"Mümkün olduğunu söylüyoruz. Ve Leto..." Ganima ağzının aniden kuruduğunu fark etti ve göğsünü sıkıştıran korkuları hatırladı. Bunları yenmek için kendisini zorladı; ve Leto'nun, gördüğü kehanet rüyalarıyla ilgili yaptığı diğer açıklamalardan bahsetti.

Jessica sanki yaralanmış gibi başını bir o yana bir bu yana salladı.

Ganima şöyle dedi: "Leto bu Vaiz'i bulup emin olmak zorunda olduğunu söylüyor."

"Evet... Tabii. Buradan hiç gitmemeliydim. Bu yaptığım korkaklıktı."

"Neden kendini suçluyorsun? Bir sınıra gelmiştin. Ben bunu biliyorum. Leto da biliyor. Hattâ Alia bile biliyor olabilir."

Jessica elini boğazına götürüp ovuşturdu. Ardından konuşlu: "Evet, Alia meselesi "

"Leto'nun üzerinde acayip bir çekim uygulamaya çalışıyor dedi Ganima. "Bu yüzden senin benimle yalnız görüşmene yardımcı oldum. Leto da onun durumunun umutsuz olduğunu düşünüyor ama yine de onunla birlikte olup... onu incelemenin yollarını buluyor. Ve...bu çok rahatsız edici, ne zaman bunun aleyhinde konuşmaya çalışsam, uyuya kalıyor. Leto..."

"Alia ona ilaç mı veriyor?"

"Hayıır." Ganima başını iki yana salladı. "Ama Leto'nun onunla garip bir duygudaşlığı var. Ve...uykusunda sık sık *Jacurutu'yu* sayıklıyor."

"Yine mi bu!" Ve Jessica, Gurney'ın, iniş alanında ortaya çıkarılan komplocularla ilgili raporunu anlatmaya başladığını fark etti.

"Bazen Alia'nın istediğinin, Leto'nun Jacurutu'yu araması olduğundan korkuyorum" dedi Ganima. "Ve ben bunu yalnızca bir efsane olarak düşündüm hep. Efsaneyi biliyorsun tabii ki."

Jessica ürperdi. 'Korkunç bir hikâye. Korkunç."

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Ganima. "Bütün hafızalarımı, bütün yaşamlarımı araştırmaktan korkuyorum..."

"Gani! Seni uyarıyorum, sakın bunu yapma. Asla tehlikeye atmaman gereken..."

"Bu, ben onu tehlikeye atmasam da olabilir. Gerçekte Alia'ya ne olduğunu nasıl bilebiliriz?"

"Hayır! Sen bu...bu *istiladan* kurtulabilirsin." Sözcük, ağzından güçlükle çıkmıştı. "Evet..Jacurutu, öyle mi? Gurney'i orayı bulması için gönderdim...Eğer böyle bir yer varsa."

"Ama o nasıl... Ah! Tabii ki: Kaçakçılar."

Jessica, Ganima'nın zihninin, diğerlerine ait bir iç bilinç olması gereken şeyle nasıl uyum içinde çalıştığına dair bu ikinci örnek karşısında sustuğunu fark etti. *Bana ait* bir iç bilinç! Jessica, bu genç bedenin, Paul'ün hatıralarının tümünü, en azından Paul'ün geçmişinden sperm olarak ayrılma anına kadar olanları taşıyabilmesinin gerçekten ne kadar garip olduğunu düşündü. Mahremiyetine yapılmış bu saldırı Jessica'nın içindeki temel bir şeyleri isyan ettiriyordu. Bir an için mutlak ve şaşmaz Bene Gesserit yargısına gömüldüğünü hissetti: Melanet! Ama bu çocukta inkâr edilemez bir sevimlilik ve kardeşi için kendini feda etme isteği vardı.

Bizler karanlık bir geleceğe uzanan tek bir yaşamız, diye düşündü Jessica. Biz aynı kandan geliyoruz. Kendini Gurney Halleck'le birlikte başlattıkları olayları kabullenmeye hazırladı. Leto kız kardeşinden ayrılmalı ve Rahibeler Birliği'nin ısrar ettiği şekilde eğitilmeliydi.

*

11

Çölde esen yeli duyuyorum ve bir kış gecesinin boşluktaki büyük gemiler gibi yükselen aylarını görüyorum. Yeminimi onlara ediyorum: Kararlı olacağım ve bir yönetim sanatı yaratacağım; bana miras kalan geçmişimi dengeleyeceğim ve yadigâr kalan hatıralarımın mükemmel bir deposu haline geleceğim. Ve bilgimden çok şefkatimle tanınacağım. Yüzüm, insanlar var oldukça zamanın koridorlarında parlayacak.

Leto'nun Yemini
- Hark al-Ada'nın Kaleminden

Alia Atreides daha çok gençken, saatlerce prana-bindu transında antrenman yapar ve *tüm o diğerlerinin* saldırılarına karşı kendi kişisel karakterini kuvvetlendirmeye çalışırdı. Sorunun ne olduğunu biliyordu: Bir siyeç bölgesinde melanjdan kurtulmak mümkün değildi. O her şeyi sarardı: Yiyecekleri, suyu, havayı, geceleri başını gömüp ağladığı kumaşları bile. Bir solucanın ölüm suyunun kabile tarafından içildiği siyeç orjisinin yararlarını çok küçük yaşta fark etmişti. Fremenler orji sırasında, kendi genetik hafızalarının birikmiş baskılarını serbest bırakır ve bu hafızaları inkâr ederlerdi. Orji sırasında yanındakilerin geçici olarak istilaya uğradıklarını görrnüşlü.

Onun için, böyle bir serbest bırakma ya da inkâr söz konusu değildi. Tam bilince, doğmadan çok önce sahip olmuştu. Bu bilinçle birlikte, içinde bulunduğu şartlarla ilgili felâket boyutunda bir kavrayış gelmişti: Bahar *transı*'nda ölüm-iletimiyle Leydi Jessica'ya geçen o kimliklerin ve tüm atalarının kişilikleriyle yoğun, kaçınılamaz bir temasa kitlenmiş rahim. Alia, bir Bene

Gesserit Başrahibesi'nin içinde olması gereken her bilgi kırıntısına...ve de tüm o *diğerlerinden* gelen çok çok daha fazlasına, *daha doğmadan sahipti.*

Bu bilginin içinde korkunç bir gerçekliğin fark edilmesi de yatıyordu: Melanet. Tüm bu bilgiler onu zayıflatıyordu. Ön-doğan kurtulamadı. Yine de atalarının en korkunçlarına karşı savaşıp bir süre için büyük kayıplar vererek bir zafer kazanmıştı ve bu zafer çocukluğu boyunca sürmüştü. Bir kişisel karakteri biliyordu; ama bu karakterin, yansımış yaşamlarını onun içinde sürdürenlerin gündelik saldırılarına karşı hiçbir bağışıklığı yoktu.

Bir gün ben de böyle olacağım, diye düşündü. Bu düşünce tüylerini diken diken etti. Bir parçacık tecrübe daha yaşayabilmek için bilince saldırıp onu yakalamaya çalışarak, kendi dölünden bir çocuğun yaşamının içinde gizlenerek gezinmek.

Korku, Alia'nın çocukluğunun peşine düştü ve ergenlik döneminde de peşini bırakmadı. Alia asla yardım istemeden onunla mücadele etti. Onun ihtiyaç duyduğu yardımı kim anlayabilirdi? Ön-doğanlar Melanet'tir şeklindeki o Bene Gesserit yargısının gölgesinden asla tam olarak kurtulamamış olan annesi mi? Hayır.

Ardından, ağabeyinin, tek başına çölde yürüyerek ölümü aradığı, kör Fremenlerin yapması gerektiği gibi kendisini Şeyh-hulud'a verdiği o gece gelmişti. Alia, bir ay geçmeden, Paul'ün kılıç ustasıyla, Tleilaxlıların marifetiyle ölümden geri getirilen bir mentat olan Duncan Idaho'yla evlenmişti. Annesi tekrar Caladan'a kaçmıştı. Paul'ün ikizleri yasal olarak Alia'nın sorumluluğundaydı.

Ve Naiplik onun kontrolü altındaydı.

Sorumluluğun yarattığı baskılar eski korkuları alıp götürmüştü; ve Alia iç yaşamlara olabildiğince açılmıştı; onların tavsiyelerini istiyor, yol gösterecek görüntüler aramak için bahar transına dalıyordu.

Kriz, ilkbaharda, Laab ayının sıradan bir gününde Muad'Dib'in Kale'sinde geldi, kutuptan soğuk bir rüzgârın estiği berrak bir sabahtı. Alia, yas rengi olan sarıyı, verimsiz güneşin rengini hâlâ üstünden çıkarmamıştı. Son birkaç hafta içinde, Alia, yaklaşmakta olan Kutsal Günler için Tapınakla yapılan hazırlıklarla alay eden annesine ait iç sesi gittikçe daha çok yadsıyordu.

Jessica'ya ait olan iç bilinç silikleşti, silikleşti...sonunda, Alia'nın Atreides Kanunu üzerinde çalışmasının daha iyi olacağı şeklindeki adsız bir istekle birlikte gözden kayboldu. Yeni yaşamlar, kendi bilinç anları için yaygara koparmaya başladılar, Alia dipsiz bir kuyunun kapağını açtığını; ve yüzlerin, kuyudan, bir çekirge sürüsü gibi çıktığını hissetti; sonunda dikkatini canavar gibi bir yüze odakladı: Yaşlı Baron Harkonnen. Alia, bütün o iç yaygaraya karşı korku ve öfkeyle haykırarak geçici bir sessizlik sağladı.

Alia, o sabah Kale'nin çatısındaki bahçede kahvaltı öncesi yürüyüşünü yapıyordu. İçindeki savaşı kazanmak için yeni bir çabayla bütün bilincini Choda'nın Zensünnilere verdiği öğüdün içinde tutmaya çalışıyordu:

"Merdiveni bırakırsan yukarı doğru da düşebilirsin!"

Ama Kalkan Duvarı'nın sarp kayalıkları boyunca görülen sabah ışıltısı sürekli dikkatini dağıtıyordu. Bahçenin patikalarını arsız, tüylü otlar kaplamıştı. Gözlerini Kalkan Duvarı'ndan ayırınca, otların üstündeki çiyi, gece buradan geçerken tümü yakalanmış olan nemi gördü. Alia'nın geçişini, sanki bir sürü insan geçiyormuş gibi yansıtmıştı.

Bu kalabalık başını döndürdü. Her bir yansıma. Alia'nın içindeki kalabalıktan bir yüzün izini taşıyordu.

Zihnini otların ifade ettiği şeye yoğunlaştırmaya çalıştı. Bol miktarda çiyin varlığı, ona, ekolojik dönüşümün Arrakis'te ne kadar ilerlemiş olduğunu söylüyordu. Bu kuzey enlemlerinin iklimi ısınıyordu, atmosferdeki karbondioksit artıyordu. Gelecek

yıl kaç hektarın daha yeşil bitkilerle kaplanacağını kendi kendine hatırlattı...oysa sadece bir hektarı sulamak için bin otuz altı metreküp su gerekiyordu.

Sıradan bir şeyler düşünmeye ne kadar çalışırsa çalışsın, içindeki tüm o diğerlerinin köpekbalığı gibi tur atmalarını engelleyemiyordu.

Bilerini alnına koyup bastırdı.

Bir gün önce gün batarken, tapınak muhafızları, yargılaması için ona bir mahkûm getirmişlerdi: Essas Paymon diye biri; görünüşte, kutsal elişlerinin ve dekorasyon için imal edilen küçük eşyaların ticaretini yapan Nebiros adlı bir Minör Ev hesabına çalışan ufak tefek, esmer bir adam. Aslında Paymon'un. yıllık bahar ürünü miktarını hesaplamakla görevli bir CHOAM casusu olduğu biliniyordu. Alia onu zindana göndermek üzereyken, adam. 'Atreideslerin adaletsizliği' diye bağırmıştı. Bu, onun derhal üçayakta idam edilmesine neden olabilirdi ama adamın gözü pekliği Alia'nın ilgisini çekmişti. Yargı Tahtı nda oturan Alia sert bir şekilde konuşmuş, adamı korkutarak sorgu memurlarına anlattığından daha fazlasını söyletmeye çalışmıştı.

"Neden birim bahar ürünümüz Combine Honnete'yi bu kadar çok ilgilendiriyor?" diye sordu Alia. "Bize söylersen canını bağışlayabiliriz."

"Ben yalnızca alıcısı olan bir şeyler topluyorum" dedi Paymon. "Benim topladıklarımla ne yapılacağı konusunda hiçbir bilgim yok."

"Peki bizim İmparatorluk plânlarımıza bu azıcık kâr için mi karıştın?" diye sordu.

"İmparatorluk bizim de plânlarımız olabileceğini hiçbir zaman dikkate almaz" diye karşılık verdi adam.

Adamın umutsuz gözü pekliğine kapılan Alia şöyle dedi: "Benim hesabıma çalışır mısın. Essas Paymon?"

Bunun üzerine adamın esmer yüzü bir sırıtışla aydınlandı ve adam şunları söyledi: "Az kalsın hiç tereddüt etmeden beni yok edecektiniz. Yeni değerim nedir ki aniden bunun alıcısı oldunuz?"

"Basit ve pratik bir değerin var" dedi Alia. "Cesursun ve en yüksek fiyatı veren seni kiralar. İmparatorluk'taki herkesten daha fazla verebilirim."

Adam hizmetleri için olağanüstü bir miktar istedi ama Alia buna güldü ve daha makul olacağını düşündüğü bir fiyatla karşılık verdi; bu. hiç şüphesiz adamın daha önce aldığı paralardan çok çok daha fazlaydı. Ve Alia ekledi: "Ayrıca tabii ki senin çok daha fazla fiyat biçeceğini sandığım yaşamını bağışlamam da cabası."

"Anlaştık!" diye haykırdı Paymon; ve Alia'nın bir işaretiyle Diyanet işleri Sorumlusu Ziarenko Cavid tarafından dışarı çıkarıldı.

Aradan bir saat geçmemişti ki Alia. Yargı Salonu'ndan ayrılmaya hazırlanırken. Cavid koşturarak geldi ve Paymon'ın Orange Katolik İncili'nden şu meşum sözleri mırıldanırken duyulduğunu bildirdi: "*Maleficos non patieris vivere.*"

"Bir cadının yaşamasına tahammül etmeyeceksin" diye tercüme etti Alia. Demek minnettarlığını böyle gösteriyordu! O, Alia'nın canını almak için komplo kuranlardan birisiydi! Alia daha önce hiç yaşamadığı ani bir öfkeyle Paymon'un derhal öldürülmesini, cesedinin de Tapınak'ın ölü damıtıcısına gönderilmesini emretti, böylece en azından suyunun diyanet hazinesi için bir değeri olacağını söyledi.

Ve bütün gece boyunca Paymon'ın esmer yüzü gözünün önünden gitmedi.

Bu inatçı, suçlayan surete karşı bütün numaralarını denedi; Fremenlerin Kreos Kitabı'ndan *Bu Ji* duasını okudu: "Hiçbir şey olmayacak! Hiçbir şey olmayacak!" Ama Paymon onu yorucu bir geceden geçirip bu baş döndürücü yeni güne getirmişti; Alia,

çiyin üstünde mücevher gibi yansıyan yüzlere adamın yüzünün de katıldığını görebiliyordu.

Bir kadın muhafız alçak bir mimoza çitinin arkasındaki çatı kapısından onu kahvaltıya çağırdı. Alia iç çekti. Cehennem azapları arasında fazla bir fark olmadığını hissetti: Zihninin içindeki haykırışlar ya da hizmetkârlarının haykırışları... tümü de faydasız seslerdi ama isteklerinde ısrarlı olan, bir hançerin ağzıyla susturmak istediği kum saati gürültüleriydi.

Muhafızı görmemezlikten gelen Alia, bahçe çatısının ötesindeki Kalkan Duvar'ına doğru baktı. Alia'nın arazisinin korunaklı zemini üstünde bir *vahada,* bir aşıntı yelpazesi gibi yayılan geniş birikintisini bırakmıştı. Sabah güneşi, bakışlarının önünde uzanan kum deltasının ana hatlarını ortaya çıkanyordu. Alia uzman olmayan bir gözün, bu geniş yelpazeyi, bir nehir akışının kanıtı olarak görebileceğini düşündü; ama burası, kardeşinin çölden gelerek, Fremen birliklerini. İmparatorluk selefi IV. Şaddam'a karşı şaşırtıcı zafere taşıyan kum solucanlarına. Kalkan Duvarı'nı Atreides aile atom silahları ile parçalayarak yol açtığı yerdi. Şimdi, kum solucanlarının gelmesini engellemek için. Kalkan Duvarı'nın karşı tarafındaki geniş bir kanatada su akıyordu. Kum solucanları açık suyu geçemezdi; su onları zehirlerdi.

Keşke benim zihnimin içinde de böyle bir engel olsa, diye düşündü Alia.

Bu düşünce, gerçeklikten ayrıldığına dair o baş döndürücü hissi artırdı.

Kum solucanları! Kum solucanları!

Hafızası bir sürü kum solucanı sureti sunuyordu: Kudretli Şeyh-hulud, Fremenlerln 'demiurgos'u, salgısı paha biçilmez baharı içeren, çölün derinliklerinin amansız canavarı. Şu kum solucanının, düz bir deri parçasına benzeyen kum balığından oluşmasının ne kadar garip olduğunu düşündü. Onlar da tıpkı bilincinin içinde kümelenen o kalabalık gibiydi. Kum balıkları,

gezegenin dip kayalarının üstünde uç uca eklenerek canlı sarnıçlar oluşturduğunda, kum solucanının yaşam çevrimindeki taşıyıcılarının yaşayabilmesi için suyu zapt ediyordu, Alia benzerliği hissedebiliyordu: Zihnindeki *şu diğerlerinden* bazıları, kendisini yok edebilecek tehlikeli güçleri zapt ediyordu.

Muhafız onu tekrar kahvaltıya çağırdı; sesinde belirgin bir sabırsızlık tınısı vardı.

Alia kızgın bir halde döndü, eliyle gitmesini işaret etti. Muhafız itaat etti ama çatı kapısını gürültüyle kapattı. Kapının çarpma sesiyle Alia yadsımaya çalıştığı her şeyin onu yakaladığını hissetti. Diğer yaşamlar, Alia'nın içinde ürkütücü bir gelgit gibi kabarmıştı. Her bir baskın yaşam, yüzünü onun görüntü merkezlerine bastırıyordu...yüzlerden oluşan bir bulut. Bazılarının derisinde uyuz lekeleri vardı, digerlerininki nasırlıydı ve kapkara gölgelerle doluydu; yumuşak pastillere benzeyen ağızlar vardı. Bu kalabalığın baskısı, kurtulup onların içine dalmasını isteyen bir akıntı halinde ona çarptı.

"Hayır" diye fısıldadı. "Hayır... hayır... hayır..."

Yanında, yavaş yavaş yığılan vücudunu koyabileceği bir sıra olmasaydı yolun üstüne çökecekti. Oturmaya çalıştı, başaramadı, soğuk plasçeliğin üstüne uzandığında hâlâ yadsıdığını fısıldıyordu.

Gelgit, içinde kabarmaya devam etti.

Pürdikkat kesildiğini hissetti; tehlikenin farkındaydı ama içinde yaygara koparan, denetimi altındaki o ağızlardan çıkacak her çığlığa karşı tetikteydi, Alia'nın dikkatini çekmek için bir kakafoni oluşturuyorlardı: "Ben*! Ben!*" "*Hayır, ben!*" Biliyordu ki dikkatini bir kez verse tamamen vermiş olurdu ve yanlış yola sapardı. Kalabalığın içindeki bir yüze bakmak ve bu yüzün sesini izlemek, kendisinin varlığını paylaşan o egosantrizme yakalanmak olacaktı.

"Bunu sana kehanet yapıyor" diye fısıldadı bir ses.

Kulaklarını elleriyle kapayarak şöyle düşündü: Ben *kâhin değilim! Trans bende işe yaramıyor!*

Ama ses ısrar etti: "Eğer yardım alsaydın işe yarayabilirdi."

"Hayır...hayır diye fısıldadı Alia.

Diğer sesler zihninde mekik dokuyordu: "Ben, senin atan Agamemnon'um beni dinlemeni istiyorum!"

"Hayır...hayır." Ellerini canı acıyıncaya kadar kulaklarına bastırdı.

Kafasının içindeki çılgın bir ses gıdaklar gibi konuştu: "Ovid artık nedir? Basit. John Bartlett'in kitabında vecizedir!"*

**** Ovid M.Ö.43 doğumlu Romalı bir şairdir. John Bartlett ise 19. yüzyılda yaşamış ve "Ünlü Sözler" adlı Kitabı derlemiş bir yayıncıdır.***

Bu isimler onun sınırları içinde anlamsızdı. Onlara ve diğer tüm seslere haykırmak istedi ama kendi sesini bulamadı.

Kıdemli hizmetkârlar tarafından tekrar çatıya gönderilen muhafızı, mimozaların arkasındaki kapı aralığından bir kez daha baktı, sıranın üstündeki Alia'yı gördü ve yanındaki arkadaşına şöyle dedi: "Ah, dinleniyor. Dün akşam pek iyi uyumadığını fark etmişsindir. Sabah şekerlemesi *zaha.* ona iyi gelecektir."

Alia muhafızını duymadı. Bilinci, şarkı söyleyen çığlıklara kapılmıştı: "Şen şakrak yaşlı kuşlarız biz, hey!" Sesler kafatasının içinde yankılanıyordu ve Alia şöyle düşündü; *Deliriyorum. Aklımı kaybediyorum.*

Dermansız ayakları banka sürtünerek kaçmaya çalışır gibi hareket etti. Eğer bedenine koşmayı emredebilseydi kaçabileceğini hissetti. O iç gelgitin herhangi bir parçası onu sessizliğe sürüklemesin, ruhunu sonsuza dek lekelemesin diye kaçmak zorundaydı. Ama bedeni itaat etmeyecekti. İmparatorluk evrenindeki en kudretli güçler bile onun en küçük kaprisine itaat ediyordu ama kendi bedeni etmiyordu.

Bir iç ses kıkırdadı. Ardından konuştu: "Bir bakış açısından, yavrum, yaratımın her bir parçası bir felâketi temsil eder."Bu, Alia'nın gözlerinde gürleyen bas bir sesti; ve tekrar o kıkırdama, sanki kendi kestiği ahkâmla alay edercesine. "Sevgili yavrum, sana yardım edeceğim ama karşılığında sen de bana yardım etmelisin."

Alia, birbirine çarpan dişlerinin arasından, bu bas sesin arkasında yükselen yaygaraya hitaben konuştu: "Kim...kim..."

Bir yüz, onun bilincinin üstünde kendini şekillendirdi. Bu, gözlerindeki parıldayan sabırsızlık dışında bir bebeğe ait olabilecek şişmanlıkta, gülümseyen bir yüzdü. Alia onu geriye doğru çekmeye çalıştı; ama yalnızca, o yüze eklenmiş bedeni içeren daha uzun bir görüntü oluştu. Bu beden fazlasıyla, iğrenç bir şekilde şişmandı; üzerine giydiği cüppenin altındaki gizli şişkinlikler, bu şişmanlığın portatif süspansörlerin desteğine ihtiyaç duyduğunu ortaya koyuyordu.

"Gördüğün gibi" diye gürledi bas ses, "yalnızca anne tarafından büyükbaban. Beni tanıyorsun. Ben Baron Vladimir Harkonnen'dim."

"Sen...sen öldünl" dedi Alia nefes nefese "Ama tabii ki, hayatım! Senin içindekilerin *çoğu ölü.* Ama diğerlerinin hiçbiri sana yardım etmeyi gerçekten istemiyor. Seni anlamıyorlar."

"Git" diye yalvardı Alia. "Ah, lütfen git."

"Ama senin yardıma ihtiyacın var, sevgili torunum" diye karşı çıktı Baron'un sesi.

Kapalı gözkapaklarının önündeki, Baron'a ait yansımayı seyreden Alia, *ne kadar olağanüstü görünüyor,* diye düşündü.

"Ben sana yardım etmek istiyorum" diye yaltaklandı Baron. "Buradaki diğerleri yalnızca, senin bilincinin tümünü ele geçirmek için savaşırlar. Onların her biri seni kovmaya çalışır. Oysa ben...ben yalnızca kendime ait küçücük bir köşe istiyorum."

Alia'nın içindeki diğer yaşamlar yaygaralarını yine artırdılar. Gelgit, bir kez daha onu yutmakla tehdit etti; ve Alia annesinin çığlık atan sesini duydu. Şöyle düşündü: *Annem ölü değil.*

"Kapayın çenenizi" diye emretti Baron. Alia, kendi arzularının, bu emri desteklediğini hissetti ve bu emri bilincinin her yerine hissettirdiğini.

İç sessizlik, içini soğuk bir duş gibi yıkadı, gümbür gümbür atmakta olan kalbinin normale dönmeye başladığını hissetti. Baron'un sesi, yatıştırıcı bir tonla araya girdi: "Gördün mü? Birlikte yenilmez oluyoruz. Sen bana yardım et, ben de sana edeyim."

"Ne...ne istiyorsun?" diye fısıldadı Alia.

Alia'nın gözkapaklarının önündeki şişman surata kederli bir bakış yerleşti. "Ahhh, sevgili torunum" dedi Baron, "benim istediğim yalnızca birkaç küçük zevk. Sadece arada sırada senin duyularınla temas etmemi sağla. Başka kimsenin bilmesine gerek yok. Sadece yaşamının küçücük bir köşesini hissetmeme izin ver; mesela âşığının kolları seni sardığında. Bu istediğim küçük bir bedel değil mi?"

"Evet."

"Güzel, güzel" diyerek kıkır kıkır güldü Baron. "Bunun karşılığında, sevgili torunum, sana çeşitli şekillerde hizmet edebilirim. Sana akıl verebilirim, öğütlerimle sana yardım edebilirim. Hem içeride hem dışarıda yenilmez olacaksın. Bütün rakiplerini silip süpüreceksin. Tarih, ağabeyini unutacak ve seni bağrına basacak. Gelecek senin olacak."

"Sen...diğerlerinin...bilincimi ele geçirmesine... izin vermeyecek misin?"

"Onlar bize karşı koyamaz! Tek başına yenilebiliriz; ama birlikte, biz emrederiz. Sana göstereceğim. Dinle."

Ve Baron sustu, suretini ve kendisine ait iç varlığı geri çekti. Ne diğer yaşamlara ait tek bir hafıza araya girdi ne bir yüz ne de bir ses.

Alia titreyerek iç çekti.

Bu iç çekişle birlikte aklına bir şey geldi ve sanki kendi düşüncesiymiş gibi bilincine girmeye çalıştı; ama Alia, bunun arkasındaki sessiz sesleri hissetti.

Yaşlı Baron kötü bir adamdı. O, senin babanı öldürdü. Seni ve Paul'ü de öldürecekti. Bunu denedi ama başaramadı.

Baron'un sesi, yüzü olmaksızın ona ulaştı: "Tabii ki seni öldürecektim. Yoluma dikilmedin mi? Ama bu tartışma bitti. Bunu sen kazandın, yavrum! Yeni gerçek sensin."

Alia başıyla onayladığını hissetti, yanağı bankın sert yüzeyine sürtünüyordu.

Baron'un sözlerinin mantıklı olduğunu düşündü. Bir Bene Gesserit ilkesi onun sözlerinin mantıklı özelliğini destekliyordu: "*Tartışmanın amacı doğrunun yapısını değiştirmektir.*"

Evet...Bene Gesseritler, bunu, bir şekilde yorumlardı.

"Kesinlikler dedi Baron, "Ve sen yaşarken ben ölüyüm. Benim yalnızca narin bir varlığım var. Ben sadece senin içindeki bir hafıza-benliğim. Emrine amadeyim. Sana vereceğim bilgece öğütler karşılığında ne kadar az şey istiyorum."

"Şimdi ne yapmamı ögütlüyorsun?" diye sordu Alia, onu sınamak için.

"Dün gece verdiğin hükümle ilgili olarak endişeleniyorsun" dedi Baron. "Paymon'ın sözlerinin doğru bir şekilde bildirilmemiş olmasından şüpheleniyorsun. Belki de Cavid, bu Paymon'ı, kendi güvenilir konumuna karşı bir tehdit olarak gördü. İçini kemiren şüphe bu değil mi?"

"Eevet."

"Duncan'ın mentat tarafı, senin Cavid'i yok etmek için kullandığın aracı bilmesi gerekip gerekmediğini anlayacaktır."

"Yok etmek..."

"Kesinlikle! Tehlikeli araçlar kullanılabilir ancak fazla tehlikeli olmaya başladıklarında bir kenara atılmalıdırlar."

"Peki...neden...yani..."

"Ahhh, değerli mankafa! Bunun nedeni bu dersin içerdiği değerler."

"Anlamıyorum."

"Değerlerin kabul edilmesi başarılarına bağlıdır, sevgili torunum. Cavid'in itaatkârlığı koşulsuz olmalı, otoriteni mutlak bir şekilde kabul etmeli ve..."

"Bu *dersin* ahlâk anlayışının gözden kaçırdığı..."

"Ahmaklık etme, sevgili torunum! Ahlâk anlayışı her zaman uygulanabilirliğe dayanmalıdır. Sezar'ın hakkı falan saçmalık. Bir zafer, senin en derin arzularını yansıtmadığı sürece yararsızdır. Cavid'in erkekliğine hayran olduğun doğru değil mi?"

Alia yutkundu, itiraf etmekten nefret ediyordu ama iç gözlemcinin önünde tam anlamıyla çıplak olduğu için buna mecburdu. "E-evet."

"Güzel!" Bu sözcük kafasının içinde ne kadar da neşeli tınlıyordu. "Artık birbirimizi anlamaya başladık. Onu çaresiz bir halde ele geçirdiğin; ve yatağında, *onun kölesi* olduğuna inandırdığın zaman, Paymon'ı soracaksın. Bunu şakayla karışık, birlikte kahkahalarla gülerken yap. Ve seni aldattığını itiraf ettiğinde, kaburgalarının arasına hançer-i figanı saplayıver. Ahhh, kanın akışı, duyduğun tatmini ne kadar da artıra..."

"Hayır"diye fısıldadı, korkudan ağzı kuruyan Alia. "Hayır. .. hayır... hayır..."

"O halde senin yerine ben yapanm" dedi Baron. "Yapılması gerek; bunu kabul ettin. Sen sadece şartları ayarlarsan, geçici olarak hâkimiyeti ben..."

"Hayır!"

"Korkun ne kadar aşikâr, sevgili torunum. Algılarının üstündeki hâkimiyetim sadece geçici olabilir. Diğerleri de var, seni öyle mükemmel bir şekilde taklit edebilirler ki... Ama sen bunu biliyorsun. Benimle ise, ahh, insanlar benim varlığımı hemen ortaya çıkarır. İstila edilenler için geçerli Fremen Kanunu'nu biliyorsun. Derhal katledilirsin. Evet...sen bile. Ve biliyorsun ki *bunun* olmasını hiç istemem. Cavid'i senin için halledeceğim ve bu olur olmaz bir kenara çekileceğim. Senin ihtiyacın olan yalnızca..."

"Bunun yararı ne?"

"Bu seni tehlikeli bir araçtan kurtaracak. Ve yavrum, aramızdaki iş ilişkisini oluşturacak; bu ilişkinin sana öğreteceği şey gelecekteki yargılar hakkında..."

"Bana öğreteceği mi?"

"Elbette!"

Alia ellerini gözlerinin üstüne koydu, düşünmeye çalışıyordu; ama her düşüncenin, içindeki bu varlık tarafından bilineceğini ve bu varlıktan kaynaklanan bir düşüncenin kendi düşüncesiymiş gibi geleceğini biliyordu.

"Boşu boşuna endişeleniyorsun" dedi Baron, onu kandırmak için. "Şu Paymon denen adam, artık...

"Yaptığım yanlıştı! Yorgundum ve acele ettim. Teyit ettirmem gerekirken..."

"Sen doğru olanı yaptın! Senin yargıların, şu Atreides eşitlik kavramı gibi aptalca soyut şeylere dayanamaz. Seni uykusuz bırakan şey bu, Paymon'un ölümü değil. Sen iyi bir karar verdin! O da başka bir tehlikeli araçtı. Bu davranışının nedeni kendi

toplumunda düzeni sağlamaktı. Artık hükümler için iyi bir neden var, şu *adalet* saçmalığı için değil! Hiçbir yerde eşit adalet diye bir şey yoktur. Böyle sahte bir dengeyi sağlamaya çalışmak bir toplumu karıştırır."

Paymon için verdiği hükmün savunulması Alia'nın hoşuna gitmişti ama bu savın arkasındaki ahlâkdışı anlayış onu çok şaşırtmıştı. "Eşit adalet, Atreideslerin bir...bir..." Ellerini gözlerinden çekti ama gözlerini açmadı.

"Bütün diyanet yargıçların bu hata konusunda uyarılmalı" dedi Baron. "Kararlar, yalnızca, düzenli bir toplum sağlamak konusundaki yararlarına göre değerlendirilmelidir. Sayısız eski uygarlık eşit adalet kayalarının üstünde çökmüştür. Bu tür aptallıklar çok daha önemli olan doğal hiyerarşileri yok eder. Bir birey yalnızca senin toplumunun bütünüyle olan ilişkisi içinde önem kapanır. Bu toplum mantıklı basamaklar halinde düzenlenmedikçe, hiç kimse onun içinde bir yer bulamaz...ne en altta ne de en üstte. Hadi, hadi, sevgili torunum! Sen halkının acımasız anası olmak zorundasın. Düzeni sağlamak senin görevin."

"Paul'ün yaptığı her şey..."

"Ağabeyin öldü, bu bir başarısızlık!"

"Sen de öldünl"

"Doğru...ama benimki kendi plânımın dışında bir kazaydı. Hadi artık, şu Cavid'le sana anlattığım gibi ilgilenelim."

Alia bu düşünce üzerine bedeninin ısındığını hissetti, hızlı hızlı konuştu: "Bu konuda düşünmeliyim." Ve şöyle düşündü: *Eğer bu yapılırsa yalnızca Cavld'e haddini bildirmek için yapılacak. Bunun için onu öldürmeye hiç gerek yok. Ve o aptal, sırrını...yatağımda açıklayabilir.*

Kiminle konuşuyorsunuz. Leydim?" diye sordu bir ses.

Alia, bir anlık şaşkınlıkla, içindeki yaygaracı kalabalıktan başka birinin araya girdiğini sandı ama sesi tanıyınca gözlerini açtı, Alia'nın amazon muhafızlarının lideri Ziarenka Valefor, bankın yanında duruyordu; iklimin kuruttuğu, Fremenlere özgü suratı endişeyle asılmıştı.

İç seslerimle konuşuyorum" dedi Alia, doğrulup banka oturarak. Kendini tazelenmiş hissediyordu, o dikkat dağıtıcı iç yaygaranın kesilmesiyle canlanmıştı.

"İç sesleriniz. Leydim. Evet." Ziarenka'nın gözleri, aldığı bu bilgi karşısında pırıldadı. Kutsal Alia'nın hiç kimseye açık olmayan iç kaynaklardan yararlandığını herkes bilirdi.

"Cavid'i daireme getirin" dedi Alia. "Onunla tartışmam gereken gizli bir mesele var."

"Dairenize mi. Leydim?"

"Evet! Özel daireme."

"Emredersiniz, Leydim." Muhafız emri yerine getirmek üzere döndü.

"Bir dakika" dedi Alia. "Üstat Idaho Tabr Siyeçi'ne gitti mi?"

"Evet, Leydim. Söylediğiniz gibi şafaktan önce yola çıktı. İsterseniz birisini gönderip..."

"Hayır, Bunu kendim halledeceğim. Bir de, Zia, Cavid'in bana getirildiğini kimse bilmemeli. Bunu kendin hallet. Bu çok ciddi bir mesele."

Muhafız belindeki hançer-i figana dokundu. "Leydim, bir tehdit mi..."

"Evet, bir tehdit var ve Cavid bunun göbeğinde olabilir."

"Oo, Leydim, belki de onu getirmemeli..."

"Zia! Benim böyle biriyle başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Muhafızın dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi. "Bağışlayın, Leydim. Onu derhal özel dairenize getireceğim ama...Leydim'in izniyle, kapınızın önünde nöbet tutacağım."

"Yalnızca sen" dedi Alia.

"Evet, Leydim. Hemen gidiyorum."

Alia, Ziarenka'nın arkasından bakarken, kendi kendini onaylarcasına başını salladı. Demek ki Cavid, muhafızları arasında sevilmiyordu. Ona karşı bir işaret daha. Ama o hâlâ değerliydi...çok değerli. O, Alia için Jacurutu'nun anahtarıydı; ve bu mekânla, yani...

"Belki de sen haklısın. Baron" diye fısıldadı Alia, "Gördün mül" diyerek kıkır kıkır güldü içindeki ses, "Ahhh, bu sana vereceğim hoş bir hizmet olacak, yavrum; ve bu yalnızca başlangıç..."

*

12

Başarılı bir dinin yüceltmesi gereken popüler tarih yanılsamaları şunlardır. Kötüler asla refaha kavuşmaz, yalnızca cesurlar adaleti hak eder; dürüstlük en iyi politikadır, eylemler sözlerden daha çok şey anlatır; erdem her zaman zafer kazanır; iyi bir işin ödülü kendisidir; her kötü insan ıslah edilebilir; dinsel tılsımlar insanı iblisin istilasından korur; antik gizemleri yalnızca kadınlar anlar; zenginler mutsuzluğa mahkûmdur...

- Eğitim Kılavuzundan
Koruyucu Misyon

"Benim adım Muriz" dedi derisi kayış gibi olmuş Fremen.

Titreyen ışığı, ıslak duvarları ve buradan çıkan geçitlerin ağzı olan karanlık delikleri gözler önüne seren bir bahar lambasının ışıltısında, mağaranın kaya zemininde oturuyordu. Bu geçitlerin birinden damlayan su sesleri geliyordu; ve su sesleri Fremen cennetinin özünü teşkil etse de, Muriz'in karşısındaki eli ayağı bağlanmış altı adam bu ritmik damlamadan hiçbir zevk almıyordu. Odada bir ölü damıtıcısının küflü kokusu vardı.

Standart yıl hesabına göre yaklaşık on dört yaşında olan bir delikanlı geçitten çıktı ve Muriz'in sol tarafında durdu. Kınından çıkarılmış bir hançer-i figan, delikanlı bıçağı kaldırıp her bir bağlı adamı peş peşe gösterirken, bahar lambasından soluk sarı bir ışık yansıttı.

Muriz delikanlıyı işaret ederek konuştu: "Bu, erkeklik sınavına girmek üzere olan oğlum Assan Tarık."

Muriz hafifçe öksürdü, altı tutsağın her birine tek tek baktı. karşısında aralıklı olarak yarım daire şeklinde dizilmiş olan

tutsaklar, ayaklarını çapraz, ellerini arkada tutan bahar lifinden iplerle sıkıca bağlanmışlardı. Bağlar, her adamın boğazında sıkı bir ilmikle son buluyordu. Damıtıcı giysileri, boyun kısmından kesilmişti.

Bağlı adamlar Muriz'e gözlerini kaçırmadan baktılar, iki tanesi, Arrakeen şehrinin zenginlerinden olduklarını belli eden bol, gezegen dışı kıyafetler giymişti. Bu ikisinin teni arkadaşlarınınkinden daha yumuşak ve açık renkliydi; diğer üçünün kurumuş yüzleri ve kemikli hatları çölde doğmuş olduklarını belli ediyordu.

Muriz çölde yaşayanlara benziyordu ama gözleri daha derine gömülmüştü; bahar lambasının ışıltısının bile ulaşmadığı akı olmayan göz çukurları vardı. Adamın oğlu, içinde kaynayan karmaşayı tam olarak gizlemeyen basık yüzüyle, onun biçimlenmemiş bir kopyasıydı.

"Biz Sürülenler arasında, erkekliğe geçiş için özel bir sınav vardır" dedi Muriz. "Benim oğlum bir gün Shuloch'ta yargıç olacak. Davranması gerektiği gibi davranabileceğini bilmek zorundayız. Bizim yargıçlarımız Jacurutu'yu ve umutsuzluk günlerimizi unutamaz. Tayfun Mücadelesi Kralizec kalbimizde yaşıyor." Bütün bunları o ifadesiz, ayinsel tonlamayla söylenmişti.

Muriz'in karşısındaki yumuşak yüzlü şehirlilerden biri kıpırdandı ve şöyle dedi: "Bizi tehdit ederek ve tutsak alarak hata ediyorsunuz. Biz barışçıl amaçlarla *ümma* için geldik."

Muriz başıyla onayladı. "Kişisel bir dini uyanış arayışıyla mı geldiniz? Güzel. Bu uyanışa kavuşacaksınız."

Yumuşak yüzlü adam konuştu: "Eğer biz..."

Onun yanındaki esmer bir çöl Fremen'i çıkıştı: "Sus aptal! Bunlar su hırsızı. Bunlar, kökünü kazıdığımızı sandığım iz adamlardan."

"Şu eski hikâye" dedi yumuşak yüzlü tutsak.

"Jacurutu yalnızca bir hikâye değil" dedi Muriz. Bir kez daha oğlunu işaret etti. "Assan Tarık'ı tanıtmıştım. Burada *arifa* benim; sizin tek yargıcınız. Oğlum da, iblisleri sezmek için eğitilecek. Eski yöntemlerden alası yoktur."

"Biz de bunun için çölün derinliklerine geldik" diye itiraz etti yumuşak yüzlü adam, "Eski yöntemi seçtik, dolaştığımız..."

"Ücretli rehberlerle" dedi Muriz esmer tutsakları göstererek. "Cennete gidiş biletinizi satın mı alacaktınız?" Muriz kafasını kaldırıp oğluna şöyle bir baktı. "Assan, hazır mısın?"

"Adamların gelip halkımızı öldürdüğü o gece hakkında uzun uzun düşündüm" dedi Assan. Sesi huzursuz bir hava yansıtıyordu. "Bize su borçlular."

"Baban onlardan altı tanesini sana veriyor." dedi Muriz. "Suları bizim. Ruhları senin koruyucun olacak. Ruhları seni iblislere karşı uyaracak. *Alam al-mital'e* geçtiğinde senin kölen olacaklar. Ne diyorsun, oğlum?"

"Babama teşekkür ederim" dedi Assan. Öne doğru küçük bir adım attı. "Sürülenler arasında erkekliği kabul ediyorum. Bu su bizim suyumuzdur."

Delikanlı konuşmayı bitirince tutsakların yanına gitti. Sol taraftaki adamdan başladı, saçını kavrayıp hançer-i figanı çenesinin altından beynine kadar sapladı. Bu iş, minimum kan akması için büyük bir ustalıkla yapılmıştı. Yalnızca yumuşak yüzlü şehirlilerden biri, saçı yakalanınca itiraz edip çığlık attı. Diğerleri Assan Tarık'a eski usul tükürdüler; böylece şunu demiş oldular: "*Gör bakalım, onu alan hayvan olunca suyumun ne kadar az değeri var!*"

İş bitince Muriz ellerini bir kez şaklattı. Görevliler gelip cesetleri kaldırmaya başladılar; onları suları için işlenebilecekleri ölü damıtıcısına götürüyorlardı.

Muriz ayağa kalktı, derin derin nefes alarak cesetleri kaldıran görevlileri seyreden oğluna baktı. "Artık bir erkeksin" dedi Muriz.

"Düşmanlarımızın suyu köleleri besleyecek. Ve, oğlum..."

Assan Tarık babasına tetikte ve saldırgan bir bakışla baktı. Delikanlının dudakları gergin bir gülümsemeyle büzüldü.

"Vaiz bunu öğrenmemeli" dedi Muriz. "Anlıyorum, baba."

"İyi iş başardın" dedi Muriz. "Shuloch'a rastlayanlar sağ kalmamalı."

"Emredersin, baba."

"Sana önemli görevler veriliyor" dedi Muriz. "Seninle gurur duyuyorum."

*

13

Kültürlü bir insan ilkelleşebilir. Bu aslında insanın yaşam tarzının değiştiği anlamına gelir. Eski değerler, değişir ve bitkisiyle hayvanıyla topraklara bağlı hale gelir. Bu yeni varoluş, genellikle adına doğa denen, çok parçalı ve biri diğerini etkileyen o olaylarla ilgili pratik bilgi gerektirir. Bu, böyle doğal sistemler içinde, eylemsizlik kuvvetini bir ölçüde dikkate alan bir bakış açısı da gerektirir. Bir insan bu pratik bilgi ve bakış açısını kazandığı zaman, buna "ilkelleşme" denir. Tabii ki bunun tersi de aynı şekilde doğrudur: İlkeller de kültürlü hale gelebilir; ama bunu, korkunç bir psikolojik hasara uğramadan yapamazlar.

- Leto Tefsiri
Hark al-Ada'nın Kaleminden

"Nasıl emin olabiliriz" diye sordu Ganima. "Bu çok tehlikeli. "

"Daha önce bunu denemiştik" diye itiraz etti Leto. "Bu sefer aynı şekilde olmayabilir. Ya..."

"Bize açık olan tek yol bu" dedi Leto. "Bahar yolundan gidemeyeceğimizi sen de kabul ettin."

Ganima iç çekti. Bu sözlerdeki hamleyi ve hamleyi çelmeyi sevmemişti ama kardeşini sıkıştıran gerekliliği biliyordu. Kendi gönülsüzlüğünün ürkütücü kaynağını da biliyordu, O iç dünyanın tehlikelerini bilmek için Alia'ya bakmaları yeterliydi.

"Eee?" diye sordu Leto.

Ganima tekrar iç çekti.

Kendi özel mekânlarından birinde bağdaş kurmuş oturuyorlardı; burası, anne ve babalarının sık sık bled'in üstündeki günbatımını izlediği yamaca açılan dar mağara

girişiydi. Akşam yemeğinden bu yana iki saat geçmişti, ikizlerin beden ve zihin egzersizlerini yapmaları gereken zamandı. Onlar zihinlerini esnetmeyi seçmişlerdi.

"Eğer yardım etmeyi reddedersen bunu tek başıma denerim" dedi Leto.

Ganima gözlerini kardeşinden kaçırıp kayadaki bu girişi koruyan nem contalarının siyah perdelerine doğru baktı. Leto çöle bakmayı sürdürdü.

Bir süredir, bu çağda adı bile bilinmeyecek kadar antik bir dille konuşmaktaydılar. Bu dil düşüncelerine başka hiçbir insanın sızamayacagı bir gizlilik sağlıyordu. Alia bile, kendi iç dünyasının karmaşasından sakındığı için, tek tük kelimelerden daha fazlasını kapmasını sağlayacak zihinsel bağlantılardan yoksundu. Derin bir nefes alan Leto, bu rüzgârsız çukurda hep var olan, bir Fremen mağara-siyeçine özgü o tipik yumuşak kokuyu içine çekti. Burada siyeçin uğultulu şamatası ve nemli sıcaklığı yoktu; ve her ikisi de bunu bir ferahlama olarak hissediyorlardı.

"Birisinin rehberliğine ihtiyacımız olduğuna katılıyorum" dedi Ganima. "Ama Eğer biz..."

"Gani! Rehberlikten fazlasına ihtiyacımız var. Bizim korunmaya ihtiyacımız var."

"Belki korunma diye bir şey yoktur." Ganima doğrudan kardeşine baktı; ve onun gözlerindeki, pusuda bekleyen yırtıcı bir hayvanın uyanıklığına benzeyen o bakışa karşılık verdi. Gözleri yüz hatlarının uysallığını yalanlıyordu.

"İstiladan kaçmalıyız" dedi Leto. Antik dilin özel mastarını kullanmıştı; bu, ses ve zaman olarak kesinlikle nötrdü ama ima ettikleri köklü bir şekilde etkindi.

Ganima onun karşı çıkışını doğru bir şekilde yorumlamıştı. "Mohw'pwium d'ıni hisli pash moh'ın ka" dedi Ganima dua okurcasına. *Benim ruhumun tutsak edilmesi, bin ruhun tutsak edilmesidir.*

"Bundan çok daha fazlası" diye karşılık verdi Leto. "Tehlikeleri bile bile ısrar ediyorsun." Bu bir soru değil bir açıklamaydı.

"Wabun'k wabunat!"dedi Leto. "*Yükseliyor, yükseliyorsun*" Seçiminin açık bir gereklilik olduğunu hissediyordu. Bunu yapmanın en iyi yolu, aktif olarak yapmaktı. Geçmişi, şimdiki zamanın içine sarmak; ve onu, geleceğin içine çözmek zorundaydılar.

"Muriyat" diyerek kabul etti Ganima alçak bir sesle. *Şefkatle yapılmalı.*

"Tabii." Elini sallayarak, tamamen kabul ettiğini gösterdi. "Anne babamızın yaptığı gibi danışırız."

Ganima sessiz kaldı, boğazını tıkayan yumrunun geçmesi için yutkundu, içgüdüsel olarak, güneye, günün son ışıklarında kumulların soluk gri bir desen oluşturduğu büyük açık erge göz attı. Babası çöle son yürüyüşünü bu yöne doğru yapmıştı.

Leto, yamacın kenarından aşağıya, siyeç vahasının yeşilliğine baktı. Aşağısı tamamen loştu; ama o, onların şekillerini ve renklerini biliyordu: Kanatayla sulanan yeşilliklerin sınırlarını belirleyen kaya işaretlerinin tam dışına yayılmış bakır rengi, altın rengi, kırmızı, sarı, taba rengi ve kahverengi çiçekler. Kaya işaretlerinin ötesinde, ölü Arrakeen yaşamının leş gibi kokan şeridi uzanıyordu; bu şerit yabancı bitkilerle ve çok fazla suyla katledilmişti, artık çöle karşı bir engel oluşturuyordu.

Ardından Ganima şöyle dedi: "fHazırım. Hadi başlayalım."

"Evet. hepsine lanet olsun!" Uzandı ve bu nidayı yumuşatmak için kardeşinin koluna dokunarak konuştu: "Lütfen, Gani... O şarkıyı söyle. Bunu benim için daha kolay hale getirecek."

Ganima kardeşine biraz daha yaklaştı, sol koluyla onun beline sarıldı. İki derin nefis aldı, boğazını temizledi; ve annesinin, babaları için çok sık söylediği sözleri, net, tiz bir sesle söylemeye başladı:

"Verdiğin sözü ben yerine getiriyorum;
Tatlı su döküyorum senin üstüne.
Yaşam hâkim olacak bu rüzgârsız mekânda:
Sen sevgilim, sen, yaşayacaksın bir sarayda,
Düşmanların düşecek boşluğa.
Aşkın senin için bulduğu bu yolu
Yürüyeceğiz birlikte.
Ben bu yolu göstereceğim mutlaka
Senin sarayın için benim aşkım..."

Ganima'nın sesi, bir fısıltının bile bozabileceği çöl sessizliğine karıştı ve Leto gömüldüğünü, gömüldüğünü hissetti... babası haline geliyordu; hatıraları, onun yakın geçmişinin genleri içinde bir örtü gibi yayılan babası.

Bu kısa süre İçin Paul olmalıyım, dedi kendi kendine. *Bu yanımdaki Gani değil; o, bilgece ögütleriyle her ikimizi birçok kez kurtaran sevgilim Chani.*

Ganima, kendi rolü için, korkutucu bir kolaylıkla annesinin kişilik-hafızasına kaymıştı ve bunu yapabileceğini önceden biliyordu. Bu, kadınlar için ne kadar kolaydı... ve ne kadar da tehlikeli.

Ganima aniden boğuklaşan bir sesle şöyle dedi: "Şuraya bak, sevgilim!" İlk Ay yükselmişti; onun soğuk ışığının önünde yukarıya, uzaya doğru düşen portakal rengi bir ateş yayı gördüler. Leydi Jessica'yı getiren nakliye gemisi, bahar yüklü bir halde yörüngedeki ana grubuna dönüyordu.

O sırada anıların en keskini Leto'ya saplandı, görkemli çan sesleri gibi hatıralar getirdi. Kıvılcım gibi çakan bir an için o başka bir Leto oldu...Jessica'nın Dük'ü. Gereklilikler, bu anıları bir kenara itti; ama onun, aşkın ıstırabını ve acıyı hissetmesini engelleyemedi.

Ben Paul olmalıyım, diye hatırlattı kendi kendine. Dönüşüm korkutucu bir ikilikle onu sardı: Sanki Leto, babasının görüntüsünün yansıtıldığı siyah bir ekrandı. Hem kendi bedenini hem de babasınınkini hissediyordu; ve titreşen farklar, onu alt etmekle tehdit ediyordu.

"Yardım et baba" diye fısıldadı.

Titreşen rahatsızlık geçti, artık bilincinin üstünde başka bir kayıt vardı. Leto olarak kendi kişiliği ise gözlemci gibi bir kenarda duruyordu.

"İçime doğan son görüntü henüz geçmedi" dedi, bu ses Paul'e aitti. Ganima'ya döndü. "Ne gördüğümü biliyorsun."

Ganima sağ eliyle onun yanağına dokundu. "Ölmek için çöle mi yürüdün, sevgilim? Yaptığın bu muydu?"

"Yaptığım bu olabilir ama bu görüntü... Yaşamak için yeterli sebep değil mi?"

"Kör olarak da mı?" diye sordu Chani'nin sesi.

"Öyle bile."

"Nereye gidebilirsin?"

Titreyerek derin bir nefes aldı. "Jacurutu'ya."

"Sevgilim!" Gözyaşları yanaklarından aşağıya akmaya başladı.

"Muad'Dib, kahraman, tamamen yok edilmeli" dedi Paul'ün sesi. "Yoksa bu çocuk bizi kaostan kurtaramaz"

"Altın Yol" dedi Chani'nin sesi. "Bu iyi bir görüntü değil."

"Tek olası görüntü bu."

"O halde Alia başaramadı..."

"Tamamen öyle. Bunun kaydını gördün."

"Annen çok geç döndü." Başını onaylarcasına salladı; Ganima'nın çocuk yüzünde, Chani'nin akıllı ifadesi vardı. "Başka

bir görümü olamaz mı? Belki Eğer..."

"Hayır, sevgilim. Henüz değil. Bu çocuk henüz geleceğe bakıp zarar görmeden geri dönemez."

Yine bir nefes vücudunu sarstı ve gözlemci-Leto babasının canlı bedende bir kez daha yaşamak için ne kadar derin bir özlem duyduğunu hissetti, yaşayan kararlar almak için ve... Geçmişteki hataları yok etme ihtiyacı ne kadar umutsuzcaydı!

"Baba!" diye seslendi Leto, sanki sesi kendi kafatası içinde yankılanmıştı.

Leto'nun o anda hissettiği derin bir irade gösterisiydi: Babasının iç varlığının yavaş yavaş, zorlanarak geri çekilişi; algıların ve kasların serbest kalışı.

"Sevgilim" diye yanında fısıldadı Chani'nin sesi ve geri çekiliş yavaşladı. "Ne oluyor?"

"Daha gitme" dedi Leto, bu kendi sesiydi, çatlak ve kararsızdı ama yine de kendi sesiydi. Ardından şöyle dedi: "Chani, bize söylemelisin: Biz nasıl kurtulabiliriz...Alia'ya olan şeyden?"

Onu yanıtlayan içindeki Paul'dü; ama iç kulağına düşen sözlerle, duraklayarak ve uzun eslerle: "Kesin olan hiçbir şey yok. Ne...olduğunu, aşağı yukarı...gördün... benimle."

"Ama Alia..."

"Kahrolası Baron ona sahip olmuş!"

Leto boğazının kuruyup yandığını hissetti, "Peki o... benim..."

"O senin içinde...ama, ben...biz...bazen biz... birbirimizi... hissediyoruz ama sen..."

"Düşüncelerimi okuyamıyor musun?" diye sordu Leto. "O halde...bilirsin...onun..."

"Bazen senin düşüncelerini hissedebiliyorum... ama ben... biz yalnızca... senin bilincinin... yansıması yoluyla... yaşıyoruz. Senin hafızan bizi yaratıyor. Tehlikeli olan... kusursuz bir hafıza. Ve...

aramızdan... aramızdan gücü sevenler... ve... onu ne pahasına olursa olsun toplayanlar... onlar çok daha...kusursuz olabilirler."

"Daha mı güçlü?" diye fısıldadı Leto.

"Daha güçlü."

"İçine doğan görüntüyü biliyorum" dedi Leto. Baron beni ele geçireceğine, ben sen olayım."

"Olmaz!"

Babasının geri çekilmek için harcadığı muazzam irade gücünü algılayan ve başarısızlık durumunda oluşacak sonuçları gören Leto kendi kendini onaylarcasına başını salladı. *Herhangi* bir istila, istila edileni Melanet durumuna düşürürdü. Bunu görmek ona yenilenmiş bir güç duygusu kazandırdı; kendi bedeninin, anormal bir zekâ; ve geçmiş hatalarla, hem kendisinin hem de atalarının hatalarıyla ilgili derinlerden çıkarılmış bir bilinç kazandığını hissetti. Bunlar zayıflayan belirsizliklerdi...bunu şimdi anlıyordu. İçinde günahın çağrısı, bir an için korkuyla savaştı. Bu beden, melanjı bir gelecek görüntüsüne dönüştürme yeteneğine sahipti. Baharla geleceği soluyabilir. Zamanın peçelerini parçalayabilirdi. Günahın çağrısına karşı koymak ona çok zor geldi, ellerini birleştirdi ve prana-bindu bilincine daldı. Bedeni günahın çağrısını yok etti. Bedeni kanında, Paul sayesinde öğrenilmiş o derin bilgiyi taşıyordu. Geleceği araştıranlar, yarının yarışında ipi önde göğüslemeyi umarlardı. Ancak kendilerini, her kalp atışı ve her acı dolu feryadı bilinen bir yaşamın içine sıkışmış bulurlardı. Paul'ün son görüntüsü, bu tuzaktan kurtulmanın tehlikeli yolunu göstermişti; ve Leto, kendisinin de bu yolu izlemekten başka seçeneği olmadığını artık biliyordu.

"Yaşama sevinci ve bunun güzelliği tamamen yaşamın seni şaşırtabileceği gerçeğine bağlıdır" dedi Leto.

Tatlı bir ses kulağının içine su sözleri fısıldadı: "Ben bu güzelliği hep tattım."

Leto başını çevirip Ganima'nın, parlak ay ışığında ışıldayan gözlerine baktı. Bakışlarına karşılık verenin Chani olduğunu gördü. "Anne" dedi, "geri çekilmek zorundasın."

"Ahhh, günahın çağrısı" dedi ve Leto'yu öptü.

Leto onu iterek kendinden uzaklaştırdı. "Kızının yaşamını mı alacaksın?" diye sordu.

"Bu öyle kolay ki...öyle aptalcasına kolay ki" dedi Chani.

Paniğe kapılmakta olduğunu hisseden Leto. babasına ait iç kişiliğin bedeni terk etmek için ne kadar büyük bir çaba harcadığını hatırladı. Acaba Ganima. Leto'nun izlediği ve dinlediği, neye ihtiyacı olduğunu babasından öğrendiği o gözlemci-dünyada kayıp mı olmuştu?

"Seni ayıplayacağım, anne" dedi Leto.

"Diğerleri ayıplamayacaktır" dedi Chani. "Benim sevgilim ol."

"Eğer olursam...ikinizin de ne hale geleceğini biliyorsun" dedi Leto. "Babam seni ayıplayacaktır."

"Asla!"

"Ayıplayacağım!"

Bu ses boğazından kendi isteği dışında çıkmıştı; ve Paul'ün, cadı annesinden öğrenmiş olduğu Ses'in bütün eski imaları taşıyordu.

"Böyle söyleme" diye inledi Chani.

"Seni ayıplayacağım!"

"Lütfen...lütfen böyle söyleme."

Leto boğazını ovuşturdu ve kaslarının bir kez daha kendisine ait hale geldiğini hissetti. "Seni ayıplayacak. Sana sırtını dönecek. Tekrar çöle gidecek."

"Hayır...hayır..."

Başını iki yana salladı.

"Gitmek zorundasın, anne" dedi Leto.

"Hayır...hayır..." Ama ses gerçek gücünden yoksundu.

Leto kız kardeşinin yüzünü izledi. Kaslar nasıl da seğiriyordu! içindeki karmaşanın etkisiyle bedeninden duygular gelip geçiyordu.

"Git" diye fısıldadı Leto. "Git."

"Hayıır..."

Leto onun kolunu tuttu, kızın kaslarında alan titreşimleri ve seğiren sinirleri hissetti. Ganima çırpındı, kurtulmaya çalıştı ama Leto kolunu sıkarak fısıldadı: "Git...git..."

Bütün bu süre içinde, Leto, bir zamanlar sık sık oynadıktan ama Ganima'nın son zamanlarda oynamayı reddettiği bu *anne babalık oyununu* oynamaya onu kandırdığı için kendi kendine çıkıştı. Kadınların bu iç saldırıya karşı daha zayıf olduklarının doğru olduğunu fark etti. Bene Gesserit korkusunun kaynağı işte burada yatıyordu.

Saatler geçti, kız kardeşinin vücudu, verdiği iç savaşla hâlâ titriyor ve seğiriyordu ama artık Ganima'nın sesi de tartışmaya katılmıştı. Leto onun içindeki o anne hayaliyle konuşmasını ve yalvarışlarını duydu.

"Anne...lütfen..." Ve bir ara şöyle dedi: "Alia'yı gördün! Başka bir Alia haline mi geleceksin?"

Sonunda Ganima, Leto'ya yaslanarak fısıldadı: "Kabul etti. Gitti."

Leto kardeşinin başını okşadı. "Gani, üzgünüm. Üzgünüm. Bir daha asla bunu yapmanı istemeyeceğim. Bencillik ettim. Beni bağışla."

"Bağışlanacak bir şey yok" dedi Ganima; büyük bir fiziksel çaba harcamış gibi nefes nefeseydi. "Bilmemiz gerekeni

fazlasıyla öğrendik."

"Sana bir sürü şeyden bahsetti" dedi Leto. "Bunu daha sonra konuşup..."

"Hayır! Bunu şimdi yapacağız. Sen haklıydın."

"Altın Yolum mu?"

"Şu senin kahrolası Altın Yol'un!"

"Gerekli verilerle donatılmadığı sürece mantık bir işe yaramaz" dedi Leto. "Ama ben..."

"Babaannemiz eğitimimize rehberlik etmek ve bizim... lekelenip lekelenmediğimize bakmak için geri döndü."

"Bu Duncan'ın söylediği şey. Yeni hiçbir şey..."

"Birincil hesaplama" diye onayladı Ganima, sesi güçleniyordu. Kardeşinden uzaklaştı, bir şafak öncesi sessizliğinin içinde uzanmakta olan çöle baktı. Bu savaş... bu bilgi onlara bir geceye mal olmuştu. Hem contasının arkasındaki İmparatorluk Muhafızı'na açıklanacak çok şey vardı. Leto hiçbir şeyin kendilerini rahatsız etmemesini emretmişti.

"İnsanlar kurnazlığı çoğunlukla büyüdükçe öğrenir" dedi Leto. "Yararlanacağımız bu kadar yaşlılıkla öğrendiğimiz şey nedir?"

Gördüğümüz haliyle evren, hiçbir zaman tam anlamıyla fiziksel evren değildir dedi Ganima. "Bu babaanneyi sadece bir babaanne olarak görmemeliyiz."

"Bu tehlikeli olacak" diye onayladı Leto. "Ama benim sor..."

"Kurnazlıktan öte bir şeyler var dedi Ganima. "Önyargıda bulunamayacağımız şeyleri görmek için bilincimizde bir yer olmalı. Bu yüzden...annem bana sık sık Jessica'dan bahsediyordu. Sonunda ikimiz de iç takası kabul ettiğimizde birçok şey söyledi." Ganima iç çekti.

"Onun babaannemiz olduğunu *biliyoruz*" dedi Leto. "Dün saatlerce onunla birlikteydin. Acaba bunun sebebi..."

"Eğer bırakırsak, *bilgimiz* ona karşı nasıl davranacağımızı belirleyecektir" dedi Ganima. "Annem beni bu konuda uyanp durdu. Babaannemizin bir sözünü söyledi ve..." Ganima kardeşinin koluna dokundu, "...bunun, babaannemin sesiyle içimde yankılandığını duydum."

"Seni uyarmak" dedi Leto. Bu düşünceyi rahatsız edici buldu. Bu dünyada güvenilir olan hiçbir şey yok muydu?

"Ölümcül hataların çoğu eski varsayımlardan kaynaklanır" dedi Ganima. "Annemin söyleyip durduğu şey buydu."

"Bu tamamen Bene Gesserit."

"Eğer...Eğer Jessica Rahibeler Birliği'ne tam anlamıyla geri döndüyse..."

"Bu bizim için çok tehlikeli olur" dedi Leto, bu düşünceyi tamamlayarak. "Biz onların Kuisatz Haderah'larının... erkek Bene Gesserit'lerinin kanını taşıyoruz."

"Bu araştırmadan vazgeçmeyecekler" dedi Ganima, "ama bizden vazgeçebilirler. Kullanacakları araç babaannemiz olabilir."

"Bir yol daha var."

"Evet...ikimizin...birleşmesi. Ama hangi çekinik özelliklerin bu eşleşmeyi karmaşıklaştırabilecegini biliyorlar."

"Bu üzerinde tartışmak zorunda olduklan bir kumar."

"Ve bu yolda babaannemiz de olacak. Bu yoldan hoşlanmadım. "

"Ben de."

"Yine de bu, aristokrat bir soyun ilk kez.."

"Bu beni rahatsız ediyor" dedi Leto titreyerek.

Onun titrediğini hisseden Ganima sessiz kaldı.

"Güç" dedi Leto.

Ve Ganima, benzerliklerinin o garip simyası nedeniyle kardeşinin ne düşündüğünü biliyordu. "Kuisatz Haderah'ın gücü başarısızlığa uğramalı" diye onayladı.

"Onların yolunda kullanıldı" dedi Leto.

O anda, bulunduktan hâkim noktanın ötesinde uzanan çölde gün doğdu. Sıcaklığın artmaya başladığını hissettiler. Yamacın altındaki yeşillikten renkler sıçradı. Gri-yeşil yapraklar toprağa dikenli gölgeler gönderiyordu. Dune'un gümüşi güneşinin, sabanın erken saatlerindeki ışığı, korunaklı yamaçların dibindeki altın ve mor renkli gölgelerle dolu yeşil vahayı gözler önüne serdi.

Leto ayağa kalktı, gerindi.

"O halde. Altın Yol" dedi Ganima; bunu kardeşine olduğu kadar kendine de söylemişti, babalarının son görüntüsünün Leto'nun rüyalarıyla nasıl örtüştügünü ve bu rüyaların içine nasıl karıştığını biliyordu.

Arkalarındaki nem contalarına bir şey sürtündü, orada birilerinin mırıldandığı duyuluyordu.

Leto gizlilik için kullandıkları antik dile döndü: "L'ii ani howr samis sm'kwi owr samit sut."

Bu, kararın bilinçlerine saplandığı noktaydı. Kelimesi kelimesine şu anlama geliyordu: *Yalnızca birimiz bunları anlatmak için geri dönebilecek olsa bile, ölümlülüğe giden yolda birbirimize eşlik edeceğiz.*

Ardından Ganima ayağa kalktı ve birlikte siyeçin nem contalarına doğru döndüler; oradaki muhafızlar ayaklanıp, meskenlerine yönelen ikizlerin ardına düştüler. Önlerindeki kalabalığın ikiye ayrılışında bu sabah bir değişiklik vardı: Muhafızlarla bakışıyorlardı. Geceyi çölün üzerinde yalnız geçirmek, kutsal bilgelere özgü eski bir Fremen geleneğiydi. Bütün ümmalar bu şekilde gece nöbeti tutarlardı. Paul Muad'Dib

bunu yapmıştı...Alia da öyle. Şimdi de İmparatorluk ikizleri buna başlamıştı.

Bu değişikliği fark eden Leto, bunu Ganima'ya söyledi.

"Onlar için neye karar verdiğimizi bilmiyorlar" dedi Ganima. "Gerçekten bilmiyorlar."

Hâlâ gizli dili kullanan Leto şöyle dedi: "Çok şanslı bir başlangıç gerekiyor."

Ganima düşüncelerini şekillendirmek için bir an duraksadı. Ardından şunları söyledi: "Kardeş için yas tutulan o an, tam anlamıyla gerçek olmalı...hattâ mezarın yapılışına kadar. Hiçbir uyanış olmasın diye, kalp, uykuyu izlemeli."

Antik dilde bu aşırı derecede karışık bir ifadeydi, mastardan ayrılmış zamirimsi bir nesnesi vardı. Bu, her bir cümleciğin kendi üstüne dönebilmesine; ve hepsi kesin ve oldukça belirli ancak alttan alta birbiriyle ilgili birçok farklı anlama gelebilmesine imkân sağlayan bir söz dizimiydi. Söylemiş olduğu şey, kısmen, Leto'nun planıyla ölümü göze aldıkları; ve gerçek ya da taklit edilmiş olmasının hiç fark etmediğiydi. Sonuçtaki bir değişiklik ölüm gibi olacaktı, yani kelime anlamıyla: 'cenaze cinayeti.' Ve olanları anlatmak üzere her kim sağ kalırsa, onu fiilin dolaysız nesnesi olarak gösteren bütünün yanında bir anlamı daha vardı; bu da şuydu: *Yaşayan rolünü* oynamak. Atılacak herhangi bir yanlış adımla bütün plân yok olur ve Leto'nun Altın Yolu çıkmaz bir sokak haline gelirdi.

"Aşırı derece hassas" diye onayladı Leto. Kendilerine ait sofaya girerlerken perdeleri araladı.

İkizler. Leydi Jessica'ya tahsis edilen meskene açılan kemerli geçide girerken hizmetkârlar arasındaki hareketlilik yalnızca bir an için kesildi.

"Sen Osiris değilsin" diye hatırlattı ona Ganima.

"Olmaya da çalışmayacağım."

Ganima onu durdurmak için kolunu tuttu. "Alia darsatay haunus m'smow" diye uyardı.

Leto kardeşinin gözlerinin içine baktı. Alia'nın hareketleri, babaannelerinin de fark etmiş olması gereken iğrenç bir koku yayıyordu. Ganima'ya takdir edercesine baktı. Kız kardeşi, en temel kabile lanetini hatırlatmak için antik dille Fremen batıl inancını karıştırmıştı. Yaz gecelerinin o iğrenç kokusu m'smow iblislerin ellerindeki ölümün habercisiydi. Ve İsis, şu anda dilini konuştukları halkın, ölümü simgeleyen İblis-Tanrıçası olmuştu.

"Biz Atreidesler'in, gözü peklik konusunda koruyacak bir ünümüz var dedi Leto.

"O halde ihtiyacımız olan şeyi *alacağız*" dedi Ganima.

"Ya bunu yaparız ya da kendi Naiplik'imizin önünde ricacılar haline geliriz" dedi Leto. 'Bu Alia'nın hoşuna giderdi.'

Ama plânımız...' Sesi yavaş yavaş kayboldu.

Plânımız, diye düşündü Leto. Kardeşi şimdi bunu tam anlamıyla paylaşıyordu. Şöyle dedi: 'Ben plânımızı su kaldıracının didinmesi olarak düşünüyorum.'

Ganima başını çevirip geçmiş olduktan sofaya doğru baktı; sabahın, ölümsüz bir başlangıç hissi veren yumuşacık kokularını içine çekti. Leto'nun, gizli dillerini kullanma şekli hoşuna gitmişti. *Su kaldıracının didinmesi.* Bu bir güvenceydi. Plânlarını çok sıradan bir tür tarım işi olarak adlandırmıştı: Gübreleme, sulama, yabani otları ayıklama, dikme, budama... ama bu çalışmanın, ruh zenginliklerini ekip biçmeyi sembolize ettiği bir Başka Dünya'da eşzamanlı olarak yapıldığına dair Fremen imasıyla birlikte.

Kaya geçitte durakladıklarında Ganima kardeşini inceledi. Gittikçe daha açık bir şekilde anlamaya başladığı şey, onun istediği iki aşamanın olduğuydu: Birincisi, babalarının ve onun içine doğan görüntünün Altın Yol'u içindi; ve ikincisi, plânın ürettiği aşırı derecede tehlikeli mit-yaratımını gerçekleştirmek

için Ganima'nın onu serbest bırakmasıydı. Bu onu korkutuyordu. Acaba gizli görüntüsünün Ganima'ya anlatmadığı bölümleri de mi vardı? Acaba kendini...tıpkı babası gibi, insanoğlunu bir uyanışa götürmek üzere ilahlaştırılması olası figür olarak mı görüyordu? Muad'Dib tarikatı bozulmuş, Alia'nın hatalı yönetimi ve Fremen gücünü yönlendiren askeri bir rahipler birliğinin dizginlenmemiş başıboşluğuyla mayalanmıştı. Leto bir uyanış istiyordu.

Benden bir şeyler saklıyor, diye düşündü Ganima.

Kardeşinin rüyasıyla ilgili olarak söylediklerini bir kez daha düşündü. Öyle parıltılı bir gerçekliği vardı ki Leto rüyayı gördükten sonra afalaşmış bir halde saatlerce dolaşmış olabilirdi. Rüyanın asla değişmediğini söylemişti.

"*Parlak sarı gün ışığında kumun üstündeyim ama güneş yok. Sonra anlıyorum ki güneş benim. Işığım bir Altın Yol şeklinde parlıyor. Bunu fark edince kendimden sıyrılıyorum. Dönüp bakıyorum, kendimi güneş olarak görmeyi bekliyorum. Ama güneş değilim: Bir çöpten adamım: Göz olarak bir çocuğun çizdiği şimşek şeklinde zikzak çizgiler var, kollar ve bacaklar çöpten. Sol elimde bir asa var, gerçek bir asa... onu tutan çöpten adamdan daha gerçekçi bir şekilde detaylandırılmış. Asa hareket ediyor ve bu beni çok korkutuyor. Hareket ettiğinde uyandığımı hissediyorum ama hâlâ rüya gördüğümü biliyorum. Sonra tenimin bir şeyle kaplı olduğunu fark ediyorum. Tenim hareket ettikçe hareket eden bir zırh. Bu zırhı göremiyorum ama onu hissediyorum. Ardından korkum beni terk ediyor çünkü bu zırh bana on bin adamın gücünü veriyor.*"

Ganima ona gözlerini dikmiş bakarken, Leto kendini kurtarıp Jessica'nın meskenine doğru ilerlemeye çalıştı. Ganima direndi.

"Bu Altın Yol diğer herhangi bir yoldan daha iyi olmayabilir."

Leto aralarındaki kaya zemine baktı ve Ganima'nın şüphelerinin güçlü bir şekilde geri döndüğünü hissetti. "Bunu yapmalıyım" dedi.

"Alia istila edildi" dedi Ganima. "Bu bize de olabilir. Belki de zaten oldu da biz bilmiyoruz."

"Hayır." Leto başını iki yana salladı, kız kardeşinin bakışlarına karşılık verdi. "Alia direndi. Onun içindeki güçlere kuvvet kazandıran da bu. Onu kendi kuvveti alt etti. Biz içimizdekileri araştırmaya, eski dilleri ve eski bilgileri ortaya çıkarmaya cesaret ettik. Biz zaten içimizdeki bu yaşamların karışımıyız. Biz direnmedik, onlara hükmettik. Babamdan dün gece öğrendiğim buydu. Öğrenmem gereken şey buydu."

"Benim içimdekiler hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Sen annemizi dinledin. Bu da bizim..."

"Ve neredeyse kayboluyordum."

"O hâlâ içinde güçlü mü?" Yüzü korkuyla gerilmişti.

"Evet..ama şimdi beni sevgisiyle koruduğunu düşünüyorum. Onunla tartışırken çok iyiydin." Ve içindeki yansımış anneyi düşünen Ganima şöyle dedi: "Şimdi annemiz benim için, diğerleriyle birlikte *alem al-mital'de* yaşıyor; ama o, cehennem meyvesini tattı. Artık korkmadan onu dinleyebilirim. Diğerlerini dinlediğimiz gibi..."

"Evet" dedi Leto. "Ben de babamı dinledim ama sanırım bana adını veren büyükbabamın öğütlerine uyacağım. Belki de isimler bunu kolaylaştırıyor."

"Babaannemize Altın Yol'dan bahsetmeni mi öğütledi sana?"

Leto, hasır bir tepsiyle Leydi Jessica'nın kahvaltısını taşıyan hizmetkârın, yanlarından geçmesini bekledi. Hizmetkâr geçerken güçlü bir bahar kokusu havayı doldurdu.

"O hem bizim içimizde hem de kendi bedeninde yaşıyor dedi Leto. "Onun öğütlerine iki kez başvurulabilir."

"Benim aracılığımla değil" diye karşı çıktı Ganima. "Bu riske bir kez daha girmem."

"O halde benim aracılığımla."

"Babaannemizin Rahibeler Birliği'ne dönmüş olduğu konusunda aynı fikirde olduğumuzu düşünüyordum."

"Öyle. Başlangıçta Bene Gesserit, sonra kendi yarattığı bir şey ve sonunda yine Bene Gesserit. Ama unutma ki o da Harkonnen kanı taşıyor ve buna bizden daha yakın; ayrıca bizim sahip olduğumuz bu iç paylaşımın bir türüne o da sahipti."

"Çok sığ bir türüne" dedi Ganima. "Ama sen benim sorumu yanıtlamadın."

"Altın Yol'u söyleyeceğimi sanmıyorum."

"Ben söyleyebilirim."

"Gani!"

"Daha fazla Atreides Tanrısına gerek yok! Biraz da insanlığa yer ayırmamız gerek"

"Bunu hiç inkâr ettim mi?"

"Hayır." Ganima derin bir nefes aldı ve gözlerini kardeşinden kaçırdı. Hizmetkârlar sofadan onlara baktılar, ses tonlarından tartıştıklarını anlıyor ama antik sözcükleri anlayamıyorlardı.

"Bunu yapmak zorundayız" dedi Leto. "Eğer başaramazsak kendi hançerimizin üstüne düşmüş oluruz." 'Suyumuzu kabile sarnıcına dökmek' anlamına gelen Fremen formunu kullanmıştı.

Ganima kardeşine bir kez daha baktı. Bunu kabul etmeye mecbur kalmıştı. Ama kendini bir sürü duvardan oluşan bir yapının içinde tuzağa düşmüş gibi hissediyordu. Her ikisi de, ne yaparlarsa yapsınlar yollarının üstünde bir kıyamet günü olduğunu biliyordu. Ganima bunu, o diğer hafıza-yaşantılardan topladıkları verilerin güçlendirdiği bir kesinlikle biliyordu ama-şimdi o diğer zihinlere, onların tecrübelerinin verilerini kullanarak verdiği kuvvetten korkuyordu, içinde harpyialar gibi gizlenmiş bekliyorlardı; pusuda bekleyen gölge iblisler.

Bedensel güce sahip olmuş ve bundan vazgeçmiş olan annesi hariç. Ganima o iç mücadele nedeniyle kendini hâlâ sarsılmış hissediyordu, Leto'nun ikna gücü olmasaydı yolunu şaşıracağını biliyordu.

Leto, Altın Yol'unun bu tuzaktan çıkış olduğunu söyledi. Ganima kardeşinin yalnızca samimi olduğunu kabul edebilirdi; içine doğan görüntülerle ilgili bir şeyler sakladığını fark ederek rahatsız olması dışında. Hânı geliştirmek için kız kardeşinin verimli yaratıcılığına ihtiyacı vardı.

"Sınanacağız" dedi Leto, kız kardeşinin şüphelerinin nereye yöneldiğini bilerek.

"Baharla değil."

"Belki onunla bile. Kesinlikle çölde ve İstila Sınavı'nda."

"İstila Sınavı'ndan hiç bahsetmemiştin!" diye suçladı onu Ganima. "Bu, rüyanın bir parçası mıydı?"

Boğazı kuruyan Leto yutkunmaya çalıştı ve kendini ele vermiş olmasına lanet etti. "Evet."

"O halde biz istila edileceğiz, öyle mi?'

"Hayır."

Ganima Sınav'ı düşünüyordu...sonunda çoğunlukla korkunç bir ölüm getiren o antik Fremen sınavını. Demek bu plânın başka karmaşık yönleri de vardı. Bu onları öyle bir noktaya getirecekti ki iki taraftan birine dalmak insan zihni tarafından onaylanmayacaktı ve bu zihin delirtmeyecekti.

Kardeşinin düşüncelerinin nerelerde gezindiğini bilen Leto şöyle dedi: "Güç, ruh hastalarını cezbeder. Daima. Bizim kendi içimizde engel olmamız gereken şey işte bu."

"Bizim...istila edilmeyeceğimizden eminsin değil mi?"

"Eğer Altın Yol'u yaratırsak edilmeyeceğiz."

Hâlâ şüphe içinde olan Ganima şöyle dedi: "Senin çocuğunu taşımayacağım, Leto."

Leto başını iki yana salladı, içindeki belirtileri bastırdı ve antik dilin soylu-resmi formuna geçti: "Kardeşim, seni canımdan çok seviyorum ama arzularım bu yönde değil."

"Peki, o halde babaannemizin yanına gitmeden önce başka bir tartışmaya geri dönelim. Alia'ya saplanacak bir hançer problemlerimizin çoğunu halledebilir."

"Eğer buna inanıyorsan, çamurda yürüyüp iz bırakmayabileceğimize de inanırsın" dedi Leto. "Ayrıca, Alia ne zaman birine böyle bir fırsat verdi ki?"

"Şu Cavid'le ilgili söylenen bazı şeyler var."

"Duncan'ın boynuzları çıkıyormuş gibi bir hali var mı?"

Ganima omuz silkti. "Bir zehir, iki zehir." Bu, yanındakileri kendi şahsına yönelen tehditlere göre kataloglama şeklindeki aristokrat alışkanlık için kullanılan yaygın etiketti; her yerde yöneticilere ait bir işaret.

"Benim yolumla yapmak zorundayız" dedi Leto.

"Diğer yol daha temiz olabilirdi."

Leto bu yanıt üzerine, Ganima'nın sonunda kuşkularını bastırdığını ve onun plânını kabul etme noktasına geldiğini anladı. Bunu anlamak onu hiç mutlu etmedi. Acaba pislik bulaşacak mı diye düşünerek kendi ellerine bakmakta olduğunu fark etti.

*

14

Bu Muad'Dib'in başarısıydı: O, her bireyin bilinçaltı hazinesini, ortak yaradılışımızın temel hücresine kadar giden bilinçsiz bir hatıralar deposu olarak görüyordu. Her birimiz, diyordu, ortak kökene olan uzaklığını ölçebilir. Bunu görerek ve bundan bahsederek o cesur kararı verdi. Muad'Dib, genetik hafızayı süre giden değerlendirmeye dahil etmeyi kendine görev bildi. Böylece Zaman'ın peçelerini yırtarak geleceği ve geçmişi bir kıldı. Bu, Muad'Dib'in, oğlunda ve kızında vücuda gelen yaratımıdır.

Hark al-Ada'nın yazdığı

Arrakis'in Vasiyeti

Farad'n, büyükbabasının İmparatorluk sarayının bahçe kısmında uzun adımlarla yürüyor ve Salusa Secundus'un güneşi yükselirken gölgesinin kısalmasını izliyordu. Yanında yürüyen uzun boylu Başar'a ayak uydurmak için adımlarını biraz açmak zorunda kalmıştı.

"Şüphelerim var, Tyekanik" dedi Farad'n. "Ah, bir tahtın cazibesi inkâr edilemez ama..." Derin bir nefes aldı. "...benim o kadar çok ilgi alanım var ki."

Farad'n'ın annesiyle şiddetli bir tartışmadan yeni çıkmış olan Tyekanik, yan gözle Prens'e baktı ve on sekizinci doğum gününe yaklaşırken delikanlının bedeninin nasıl da kaslandığını fark etti. Her geçen gün, Wensicia'ya olan benzerliği azaldıkça azalıyor, kendi özel işlerini imparatorluğun sorumluluklarına tercih eden yaşlı Şaddam'a olan benzerliği arttıkça artıyordu. Sonunda onu tahtından eden de buydu tabii. Yönetimi yumuşamıştı.

"Bir seçim yapmak zorundasınız" dedi Tyekanik. "Ha, şüphesiz ilgi alanlarınızdan bazıları için zaman olacak ama..."

Farad'n alt dudağını ısırdı. Görev onu burada tutuyordu ama o hayal kırıklığına uğradığını hissediyordu. Kum balığı deneylerinin yürütüldüğü kayalık bölgeye gitmiş olmayı tercih ederdi. Şimdi *orada* muazzam bir potansiyeli olan bir proje vardı: Bahar tekeli Atreideslerden alınırsa ne olacağı belli olmazdı.

"Şu İkizlerin...ortadan kaldırılacağından emin misin?"

"Hiçbir şey tam olarak kesin değil. Prens'im; ama başarı şansı yüksek"

Farad'n omuz silkti. Suikast, aristokrat yaşamın bir gerçeği olarak kalmıştı. Dil. önemli şahsiyetleri ortadan kaldırma yöntemlerinin ayrıntılı permutasyonlarıyla doluydu. Tek bir sözcükle, içecekteki zehirle yiyecekteki zehir ayırt edilebiliyordu, Atreides ikizlerinin ortadan kaldırılmasının zehirle halledileceğini sanmıştı. Bu, hoş bir düşünce değildi. İkizler her açıdan çok ilginç bir çiftti.

"Arrakis'e yerleşmemiz gerekecek mi?" diye sordu Farad'n.

"En iyi seçim bu; bizi en büyük baskı merkezine yerleştirir." Farad'n bir şey sormaktan kaçınıyor gibi görünüyordu, Tyekanik bunun ne olduğunu merak etti.

"Kafam karışık, Tyekanik" dedi Farad'n, çitin köşesini dönüp dev siyah güllerle çevrili bir fıskiyeye yaklaşırlarken. Çitlerin arkasından bahçıvanların makas sesleri geliyordu.

"Evet?" diye üsteledi Tyekanik.

"Şu, ımm, inandığını söylediğin din..."

"Bunda hiçbir gariplik yok, Prens'im" dedi Tyekanik, sesinin değişmediğini umarak. "Bu din içimdeki savaşçıya hitap ediyor. Bir Sardokar'a uygun bir din." En azından, bu doğruydu.

"Eveet... Ama annem bundan çok hoşlanmış görünüyor. Lanet *olası Wensicia!* diye düşündü Tyekanik. *Oğlunu şüphelendirmiş.*

Annenizin ne düşündüğü umurumda değil dedi Tyekanik. "Bir insanın dini onun kendi meselesidir. Belki de o, bunda sizi tahta çıkarmaya yardımcı olabilecek bir şey görüyordur."

"Bu benim düşüncem" dedi Farad'n.

Ahhh, bu zeki bir delikanlı! diye düşündü Tyekanik. Şöyle dedi: "Bu dini kendiniz inceleyin; neden onu seçtiğimi derhal anlayacaksınız"

"Hâlâ...Muad'Dib'in vaazları, öyle mi? Önünde sonunda o bir Atreides."

"Yalnızca şunu söyleyebilirim ki Tanrının yöntemleri gizemlidir" dedi Tyekanik.

"Anlıyorum. Söyle bakalım, Tyek, neden tam da şu anda seninle birlikte yürümemi istedin? Neredeyse öğlen oldu ve sen günün bu zamanlarında çoğunlukla annemin emriyle oraya buraya giderdin."

Tyekanik fıskiyeye ve ilerideki dev güllere yukarıdan bakan taş bir sıranın yanında durdu. Dökülen su onu yatıştırdı ve konuşurken dikkatini bundan ayırmadı. "Prens'im, annenizin hoşuna gitmeyebilecek bir şey yaptım." Ve şöyle düşündü: *Eğer buna inanırsa, annesinin lanet olası plânı işe yarar.* Tyekanik neredeyse Wensicia'nın plânının başarısızlığa uğramasını umuyordu. *O lanet olası Vaiz'i buraya getirmek. Bu kadın deli. Bir de bunun maliyeti!*

Tyekanik sessiz kalıp beklerken Farad'n sordu: "Pekâlâ, Tyek, ne yaptın?"

"Bir rüya yorumcusu getirttim" dedi Tyekanik.

Farad'n yanındaki adama sert bir bakış savurdu. Bu rüya-yorumlama oyununu oynayan yaşlı Sardokarlardan bazıları, o 'Yüce Hayalperest' Muad'Dib tarafından yenilgiye ugratıldıklarından beri bunu yapmayı çok artırmışlardı. Sonuçlar çıkardıkları rüyalarının bir yerlerinde güce ve zafere geri

dönmelerini sağlayacak bir yol uzanıyor olabilirdi. Ama Tyekanik bu oyundan her zaman kaçınmıştı.

"Bu senin yapacağın bir şeye benzemiyor, Tyek" dedi Farad'n.

"O zaman yeni dinimden yalnızca bahsedebilirim" dedi Tyekanik, fıskiyeyi göstererek. Dinden bahsetmek, tabii ki Vaiz'i buraya getirtme tehlikesine niçin atıldıklarından bahsetmekti.

"O zaman bahset bu dininden" dedi Farad'n.

"Emredersiniz, Prens'im." Döndü ve Corrino Evi'nin izleyeceği yola damıtılarak akıtılan bütün rüyaların bu genç sahibine baktı. "Kilise ve devlet, Prens'im, hattâ bilimsel mantık ve iman ve hattâ daha fazlası: İlerleme ve gelenek... bütün bunlar Muad'Dib'in öğretilerinde birbiriyle uzlaştırılır. O, insanların inançları ve bazen de rüyaları dışında hiçbir uzlaşmaz karşıtlık olmadığını öğretir. Kişi geçmişteki geleceği keşfedince her ikisi de bir bütünün parçası olur."

Gideremedigi kuşkulara rağmen, Farad'n, bu sözlerden etkilendiğini fark etti. Tyekanik'in sesinde, sanki adam iç baskılara karşı konuşuyormuş gibi gönülsüz bir samimiyet tınısı duyuyordu.

"Bu nedenle mi bana şu...şu rüya yorumcusunu getirttiniz?"

"Evet Prens'im... Belki de sizin rüyalarınız Zaman'a sızıyordur. Evreni anlaşılır bir bütün olarak gördüğünüz zaman ruhsal varlığınızın bilincini tekrar kazanırsınız. Sizin rüyalarınız...yani..."

"Ama ben rüyalarımdan amaçsızca bahsediyordum" diye karşı çıktı Farad'n. "Sadece acayiptiler, başka bir şey değil. Hiçbir zaman şüphelenmediğim şey senin..."

"Prens'im, sizin yaptığınız hiçbir şey önemsiz olamaz."

"Yalakalık ediyorsun, Tyek. Sen bu adamın, büyük gizemlerin can damarını görebildiğine gerçekten inanıyor musun?"

"İnanıyorum, Prens'im."

"O halde varsın annemin hoşuna gitmesin."

"Onu göreceksiniz, değil mi?"

"Tabii ki...sen annemin hoşuna gitmesin diye onu getirttikten sonra."

Benimle dalga mı geçiyor acaba? diye düşündü Tyekanik. Ve şöyle dedi: "Adamın bir maske taktığı konusunda sizi uyarmalıyım. Görmeyenlerin, derileriyle görmelerini sağlayan Ix yapımı bir cihaz."

"Adam kör, öyle mi?"

"Evet, Prens'im. "

"Benim kim olduğumu biliyor mu?"

"Ona söyledim, Prens'im."

"Peki. Hadi onun yanına gidelim."

"Eğer Prens'im bir saniye burada beklerlerse, onu kendisine getiririm."

Farad'n fıskiyeli bahçeye bakındı ve gülümsedi. Bu aptallık için daha uygun bir yer olamazdı. "Gördügüm rüyayı ona anlattın mı?"

"Yalnızca ana hatlarıyla, Prens'im. Sizden şahsen anlatmanızı isteyecek."

Ah, pekâlâ. Burada bekleyeceğim. Getir adamı."

Farad'n arkasını döndü, Tyekanik'in aceleyle uzaklaştığını duydu.

Çitin hemen arkasında bir bahçıvanın çalıştığı görülebiliyordu; kahverengi şapkalı bir kafanın tepesi ve yeşilliğin üzerinden çıkan makasın ışıltısı. Bu hiptonize edici bir hareketti.

Bu *rüya meselesi saçmalık,* diye düşündü Farad'n. *Tyek'in bana danışmadan bunu yapması yanlıştı. Tyek'in bu yaşta dine dönmesi tuhaf. Ve şimdi bir de rüyalar çıktı.*

Çok geçmeden arkasında ayak sesleri duydu. Tyekanik'in tanıdık, emin adımlan ve ayaklarını sürüyen birinin yürüyüşü. Farad'n döndü ve yaklaşmakta olan rüya yorumcusuna baktı. Ix yapımı maske, yüzü alından çenenin altına kadar gizleyen, siyah, tülbentsi bir maddeydi. Maskede göz yarığı yoktu. Eğer Ixlilerin böbürlenmelerine inanılacak olursa, bütün maske tek bir gözdü.

Tyekanik Farad'n'dan iki adım uzakta durdu ama maskeli ihtiyar bir adımdan az mesafe kalıncaya dek yaklaştı.

"Rüya yorumcusu dedi Tyekanik.

Farad'n başıyla onayladı.

Maskeli ihtiyar sanki midesindeki bir şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi uzaktan gelen hırıltılı bir sesle öksürdü.

Farad'n ihtiyardan gelen ekşi bahar kokusundan fazlasıyla işkillenmişti. Koku, adamın vücudunu örten uzun gri cüppeden geliyordu.

Bu maske gerçekten bedeninin bir parçası mı? diye sordu Farad'n, rüya konusunu geciktirmeye çalıştığını fark etmişti.

Taktığım sürece dedi ihtiyar, sesinde buruk bir tını ve çok hafif bir Fremen aksanı vardı. "Rüyanız" dedi. "Bana anlatın."

Farad'n omuz silkti. *Neden olmasın?* Tyek, ihtiyarı bunun için getirmişti. Yoksa değil miydi? Şüpheler Farad'n'ı sarmıştı. "Gerçekten rüya yorumcusu musun?"

"Rüyanızı yorumlamak için geldim. Kudretli Efendim."

Farad'n yine omuz silkti. Maskeli adam onu sinirlendiriyordu, hâlâ aynı yerde kollarını kavuşturmuş, gözleri fıskiyede, dikilmekte olan Tyekanlk'e baktı.

"Rüyanız" diye üsteledi ihtiyar.

Farad'n derin bir nefes aldı, rüyayı anlatmaya başladı. Tamamen içine girince konuşmak daha kolaylaştı. Kuyuda yukarı doğru akmakta olan sudan, kafasının içinde oynaşan atomlar

şeklindeki dünyalardan, kendini bir kum solucanına dönüştürüp bir toz bulutu içinde patlayan yılandan bahsetti. Yılandan bahsetmenin daha çok çaba gerektirdiğini fark etmek onu şaşırtmıştı. Korkunç bir gönülsüzlük onu engelliyordu ve bu da konuşurken sinirlenmesine neden oluyordu.

Farad'n sonunda susuncaya değin ihtiyar kayıtsız kaldı. Siyah tülbent maske, adamın nefes alışverişiyle birlikte hafifçe hareket ediyordu. Sessizlik sürdü.

Farad'n çok geçmeden sordu: "Rüyamı yorumlamayacak mısın?"

"Yorumladım" dedi ihtiyar, sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.

"Eee?" Farad'n kendi sesinin çatladığını duydu; bu, ona rüyasının yarattığı gerilimi gösteriyordu. İhtiyar, hâlâ, kayıtsızca sessiz duruyordu.

"Söyle o halde!" Kızgınlığı ses tonundan açıkça belli oluyordu.

Ben yorumlayacağımı söyledim" dedi ihtiyar. "Yorumumu size söylemeyi kabul etmedim."

Bunun üzerine Tyekanik bile hareketlendi; kolları, yumrukları sıkılmış bir halde yana düştü. "Ne?" dedi kulak tırmalayan bir sesle.

"Yorumlarımı açıklayacağımı söylemedim" dedi ihtiyar.

"Daha çok para mı istiyorsun?" diye sordu Farad'n.

"Buraya getirildiğim zaman para istemedim." Yanıttaki belirgin, soğuk bir gurur Farad'n'ın kızgınlığını yumuşattı. Ne olursa olsun, bu, cesur bir ihtiyardı. İtaatsizliğin ölüme neden olabileceğini biliyor olmalıydı.

"İzin verin, Prens'im" dedi Tyekanik, tam Farad'n konuşmaya başlayacakken. Ardından şöyle dedi: "Yorumunu neden açıklamayacağını bize söyleyecek misin?"

"Evet, Efendilerim. Bu rüya bana. böyle şeyleri açıklamanın hiçbir işe yaramayacağını söylüyor."

Farad'n kendini tutamadı. "Rüyamın anlamını zaten bildiğimi mi söylüyorsun?"

"Belki de biliyorsunuz. Efendim; ama kastettiğim bu değildi."

Tyekanik. Farad'n'a yaklaştı, ikisi de ihtiyara dik dik bakıyordu. "Açık konuş" dedi Tyekanik.

"Doğru" dedi Farad'n.

"Eğer bu rüyadan bahsetsem, şu su ve toz, yılanlar ve solucanlar meselelerini açıklasam, kafanızın içinde benim kafamın içindeki gibi oynaşan atomları analiz etsem...ahh. Kudretli Efendim, sözlerim yalnızca kafanızı karıştırırdı ve siz, ısrarla yanlış anlardınız."

"Sözlerinin beni kızdıracağından mı korkuyorsun?" diye sordu Farad'n.

"Efendim! Siz zaten kızgınsınız."

"Bu bize güvenmediğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Tyekanik.

"Çok yaklaştınız. Efendim. İkinize de güvenmiyorum ve bunun nedeni sizin kendinize güvenmeme nedeninizle aynı."

"Tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarına doğru yürüyorsun" dedi Tyekanik. "Seninki kadar kaba olmayan davranışlar nedeniyle bile öldürülen insanlar oldu."

Farad'n başıyla onayladı ve şöyle dedi: "Sakın bizi kızdırma."

"Corrino öfkesinin ölümcül sonuçları gayet iyi bilinir. Salusa Secundus'lu Efendim" dedi ihtiyar,

Farad'n'ı durdurmak için bir elini onun koluna koyan Tyekanik şöyle dedi: "Kendini bize öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Bunu hiç aklına getirmemiş olan Farad'n, böyle bir hareketin ne anlama gelebileceğini düşününce bir ürperti hissetti. Kendisine Vaiz diyen bu ihtiyar...göründüğünden öte biri miydi? Ölümünün sonuçları ne olabilirdi? Şehit yaratmak tehlikeli olabilirdi.

"Ne söylersem söyleyeyim beni öldüreceğinizden kuşkulanıyorum" dedi Vaiz. "Sanırım değerimi biliyorsunuz. Başar; ve Prens'iniz de artık bundan şüpheleniyor."

"Rüyasını yorumlamayı kesinlikle reddediyorsun, öyle mi?" diye sordu Tyekanik.

"Ben rüyayı *yorumladım.*"

"Ama ne gördüğünü açıklamayacaksın, Öyle mi?"

"Beni suçluyor musunuz. Efendim?"

"Benim için nasıl değerli olabilirsin?" diye sordu Farad'n.

Vaiz sağ elini uzattı. "Elimin tek bir hareketiyle Duncan Idaho o yanıma gelir ve bana itaat eder."

"Bu boş böbürlenme de neyin nesi?" diye sordu Farad'n.

Ama Wensicia'yla yaptığı tartışmayı hatırlayan Tyekanik başını iki yana salladı ve şöyle dedi: "Prens'im, doğru olabilir. Bu Vaiz'in Dune'da birçok takipçisi var."

"Oralı olduğu bana neden söylenmedi?" diye sordu Farad'n.

Tyekanik'in cevap vermesine fırsat kalmadan. Vaiz, Farad'n'a hitaben konuştu: "Efendim, Arrakis konusunda kendinizi suçlu hissetmemelisiniz. Siz çağınızın yarattığı bir üründen başka bir şey değilsiniz. Suçları, üzerine üzerine gelen her adamın yapabileceği özel bir savunma bu."

"Suçlar!" Farad'n çok öfkelenmişti.

Vaiz yalnızca omuz silkti.

Bu, Farad'n'ın öfkesini garip bir şekilde eğlenceye dönüştürmüştü. Bakışlarını Tyekanik'ten alıp başını geriye atarak güldü. Ardından şöyle dedi: "Sevdim seni. Vaiz."

"Bu bana kıvanç verir. Prens'im" dedi ihtiyar.

Gülmemek için kendini zor tutan Farad'n şunları söyledi: "Sana burada, sarayda bir daire ayarlayacağız. Benim resmi rüya yorumcum olacaksın...bana yorumlarından bir kelime bile söylemesen dahi. Ve bana Dune'la ilgili tavsiyelerde bulunabilirsin. Orasıyla ilgili birçok şeyi merak ediyorum."

"Bunu yapamam, Prens'im."

Farad'n tekrar kızarmış gibi oldu, siyah maskeye dik dik baktı. "Peki neden olmasın, lütfen söyle."

"Prens'im" dedi Tyekanik, tekrar Farad'n'ın koluna dokunarak.

"Ne var, Tyek?"

"Onu buraya Lonca'yla yaptığımız bağlayıcı bir anlaşmayla getirdik. Dune'a geri götürülmesi gerekiyor."

"Arrakis'e geri çağrılıyorum" dedi Vaiz.

"Seni kim çağırıyor?" diye sordu Farad'n.

"Sizinkinden daha büyük bir güç, Prens'im."

Farad'n, Tyekanik'e soru dolu bir bakış savurdu. "Bu bir Atreides casusu mu?"

"Sanmam, Prens'im. Alia onun başına ödül koymuş."

"Eğer Atreidesler değilse seni kim çagınyor?" diye sordu Farad'n, dikkatini Vaiz'e çevirerek.

"Atreideslerden daha büyük bir güç."

Farad'n kendini tutamayıp güldü. Bu yalnızca mistik bir saçmalıktı. Tyek böyle bir şeye nasıl kanmış olabilirdi? Bu Vaiz *çağrılmıştı...*büyük olasılıkla bir rüya tarafından. Rüyaların nasıl bir önemi vardı?

"Bu zaman kaybı, Tyek" dedi Farad'n. "Neden beni bu... bu maskaralığa maruz bıraktın?"

"Burada iki kat kazanç söz konusu, Prens'im" dedi Tyekanik. "Bu rüya yorumcusu bana Duncan Idaho'yu Corrino Evi'nin ajanı yapmaya söz verdi. Tek istediği sizinle tanışıp rüyanızı yorumlamaktı." Ve Tyekanik kendi kendine ekledi: *Ya da Wensicia'ya söylediği bu!* Yeni şüpheler Başarın üzerine üzerine geliyordu.

"Rüyam senin için neden bu kadar önemli, ihtiyar?" diye sordu Farad'n.

"Rüyanız, bana büyük olayların mantıklı bir sonuca doğru ilerlediğini söylüyor" dedi Vaiz. "Dönmekte acele etmeliyim."

Farad'n alay ederek şöyle dedi: "Ve bana hiçbir tavsiyede bulunmayarak esrarlı kalacaksın."

"Tavsiye, Prens'im, tehlikeli bir maldır. Ama sizin tavsiye olarak ya da hoşunuza giden başka bir şekilde kabul edebileceğiniz birkaç kelime söylemeyi göze alacağım."

"Hay hay" dedi Farad'n.

Vaiz maskeli yüzünü Farad'n'ın tam karşısında tuttu. "Hükümetler önemsiz gibi görünen nedenler yüzünden doğabilir ve batabilirler. O kadar küçük olaylar ki! İki kadın arasındaki bir tartışma... belirli bir günde rüzgârın estiği yön... bir hapşırık, bir öksürük, bir giysinin boyu ya da bir kum zerresiyle bir saraylının gözünün şans eseri çarpışması. Tarihin rotasını belirleyen, her zaman, İmparatorluk bakanlarının görkemli meseleleri değildir ya da Tanrı'nın elini hareket ettiren şeyin rahiplerin kestiği ahkâmlar olması da gerekmez."

Farad'n bu sözlerle derinden heyecanlanmış olduğunu fark etti ve duygularını açıklayamadı.

Ama Tyekanik tek bir söz üstüne yoğunlaşmıştı. Bu Vaiz neden bir giysiden bahsetmişti? Tyekanik'in zihni, Atreides ikizlerine

gönderilen ve kaplanların saldırmak üzere eğitildikleri İmparatorluk kostümlerine yoğunlaştı. Bu ihtiyar gizli bir uyanrıa mı bulunuyordu? Ne kadannı biliyordu?

"Nasıl bir tavsiye bu?" diye sordu Farad'n.

"Eğer başarabilirseniz" dedi Vaiz, "stratejinizi, onun uygulama noktasına indirgemelisiniz. Strateji nerede uygulanır? Belirli bir yerde ve zihindeki belirli insanlarla. Ama nüanslara çok dikkat etseniz bile; bazı küçük, önemsiz ayrıntıları kaçırırsınız. Sizin stratejiniz. Prens'im, bir bölge yöneticisinin karısının hırslarına indirgenebilir mi?"

Tyekanik soğuk bir sesle söze karışti: "Neden durmadan stratejiden söz ediyorsun. Vaiz? Prens'imin ne elde edeceğini düşünüyorsun?"

"O bir tahtı istemeye yönlendiriliyor dedi Vaiz. "Ona iyi şanslar dilerim ama şanstan daha fazlasına ihtiyacı olacak."

"Bunlar tehlikeli sözler dedi Farad'n. "Böyle sözler söylemeye nasıl cüret ediyorsun?"

"Genellikle gerçekler hırsları engelleyemez." dedi Vaiz. "Böyle sözler söylemeye cüret ediyorum çünkü bir dönüm noktasındasınız. Takdire şayan bir hale gelebilirsiniz. Ama şu anda çevreniz, ahlâki sebepler aramayanlarla, stratejiye yönelmiş akıl hocalarıyla sarılmış. Gençsiniz, güçlüsünüz ve dayanıklısınız ama kişiliğinizi geliştirebilecek belirli bir ileri eğitimden yoksunsunuz. Bu üzücü çünkü boyutlarını benim tanımladığım bazı zayıflıklarınız var."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu 'Tyekanik.

"Konuşurken dikkatli ol" dedi Farad'n. "Nedir bu zayıflık?"

"Tercih edeceğiniz toplum türü konusunda hiç düşünmediniz" dedi Vaiz. "Kullarınızın umutlarını hiç göz önüne almadınız, istediğiniz İmparatorluk yapısı bile hayallerinizde çok az şekilleniyor." Maskeli yüzünü Tyekanik'e çevirdi. "Gözünüz gücün

üstünde, onun gizli faydaları ve tehlikeleri üstünde değil. Geleceginiz, bu yüzden aşikâr bilinmeyenlerle dolu: Tartışan kadınlarla, öksürükler ve rüzgârlı günlerle. Her ayrıntıyı göremezken nasıl çığır açabilirsiniz? Dayanıklı aklınız size hizmet etmeyecek. Zayıf olduğunuz nokta işte bu."

Farad'n ihtiyarı uzun bir süre inceledi; bu tür düşüncelerin ima ettiği derin mevzulara, bu tür gözden düşmüş anlayışların sürdürülmesine hayret elmişti. Ahlâk! Toplumsal hedefler! Bunlar, yukarı doğru bir evrim hareketine olan inancı bir kenara bırakan efsanelerdi.

Tyekanik söyle dedi: "Bu kadar laf yeter. Üzerinde anlaştığımız bedel ne olacak. Vaiz?"

"Duncan Idaho sizindir" dedi Vaiz. "Onu nasıl kullanacağınıza dikkat edin. O paha biçilmez bir mücevherdir."

"Ah, ona uygun bir görevimiz var" dedi Tyekanik. Gözucuyla Farad'n'a baktı. "İzninizle, Prens'im?"

"Fikrimi değiştirmeden gönderin şunu" dedi Farad'n. Ardından Tyekanik'e ters ters bakarak şöyle dedi: "Beni bu şekilde kullanmandan hiç hoşlanmadım, Tyek!"

"Bağışlayın onu, Prens'im" dedi Vaiz. "Mümin Başar'ınız hiç bilmeden Tanrı'nın isteğini yerine getirdi." Vaiz'eğilerek çekildi; Tyekanik onu uğurlamak için koşturdu.

Farad'n onların arkasından bakarken şöyle düşündü: *Tyek'in desteklediği bu dini incelemeliyim.* Ve pişmanlıkla gülümsedi.

Ne rüya yorumcusuydu! Ama ne fark eder? Rüyam önemli birşey değildi ki.

*

15

Ve o bir zırh görüntüsü gördü. Bu zırh kendi derisi değildi; plasçelikten daha güçlüydü. Hiçbir şey zırhının içine sızamazdı...ne hançer ne zehir ne kum ne çölün tozu ne de kavurucu sıcağı. Sağ elinde, Coriolis fırtınası yaratmak, dünyayı sarsmak ve onu yok oluncaya dek aşındırmak için gereken gücü taşıyordu. Gözler: Altın Yol'a sabitlenmişti ve sol elinde mutlak hâkimiyetin asasını taşıyordu. Ve Altın Yol'un ötesinde, gözleri, ruhunun ve ebedi bedeninin gıdası olduğunu bildiği sonsuzluğu araştırıyordu.

- Heighia, Kardeşimin Rüyası
Ganima'nın Kitabından

"Hiçbir zaman imparator olmamak benim için daha iyi olurdu" dedi Leto. "Ha, babamın hatasını yapıp bir bardak baharla geleceğe baktığımı ima etmiyorum. Bunu bencillikten söylüyorum. Kardeşimin ve benim, ne isek onunla yaşamayı öğrenebileceğimiz özgür bir zamana umutsuzca ihtiyacımız var."

Sustu ve soran gözlerle Leydi Jessica'ya baktı. Bunları, sanki Ganima'yla daha önceden anlaşmışlar gibi söylemişti. Şimdi babaannelerinin yanıtı ne olacaktı?

Jessica, Tabr Siyeçi'ndeki meskenini aydınlatan ışıkürelerin kısık ışığında torununu inceledi. Henüz buradaki ikinci gününün sabahıydı; ve ikizlerin, siyeçin dışında bir gece nöbeti tuttuklarına dair rahatsız edici raporlar kendisine çoktan ulaşmıştı. Ne yapıyorlardı acaba? İyi uyuyamamıştı ve uzaylimanındaki o can alıcı gösteriden beri tüm öne çıkan ihtiyaçları konusunda onu destekleyen o hiper-düzeyden aşağı inmesini isteyen yorgunluk asitlerini hissediyordu. Burası kabuslarındaki siyeçti...ama dışarısı hatırladığı çöl değildi. *Bütün bu çiçekler nereden*

nereden gelmişti? Ve çevresindeki hava çok nemliydi. Damıtıcı giysi disiplini gençler arasında gevşekti.

"Sen nesin ki çocuk, kendini öğrenmek için zamana ihtiyaç duyuyorsun?" diye sordu Jessica.

Leto başını hafifçe iki yana salladı; bunun, bir çocuğun vücudunda biçimsiz duran bir yetişkin jesti olduğunu biliyordu; bu kadını zor durumda bırakması gerektiğini hatırlattı kendi kendine. 'Öncelikle, ben bir çocuk değilim. Ha..." Elini göğsüne koydu. "Bu bir çocuğun vücudu; buna şüphe yok. Ama *ben* bir çocuk değilim."

Jessica üst dudağını ısırdı, bu hareketinin neyi ele verdiğini göz ardı etti. Uzun yıllar önce bu lanet olası gezegende ölmüş olan Dük'ü, Jessica ne zaman bunu yapsa gülerdi. "*Senin dizginlenmemiş tek cevabın bu*" diye adlandınrdı bu dudak ısırma hareketini. "*Bu bana senin rahatsız olduğunu söylüyor, titremesini durdurmak için bu dudakları öpmem gerekiyor.*"

Şimdi Dük'ünün ismini taşıyan torununun sadece gülümseyip şöyle demesi onu çok şaşırtarak kalbinin güm güm atmasına ve susmasına sebep olmuştu: "Rahatsız oldun; bunu dudaklarının titremesinden anlıyorum."

Biraz olsun sakinleşmek. Bene Gesserit eğitiminin en derin disiplinini gerektirdi. Şöyle demeyi başardı: "Benimle alay mı ediyorsun?"

"Alay etmek mi? Asla. Ama bizim ne kadar farklı olduğumuzu anlamanı sağlamak zorundayım. Yıllar önce Yaşlı Başrahibe'nin sana yaşamlarını ve hafızalarını verdiği o siyeç orjisini hatırlatmama izin ver. Kendisini sana ayarlamış ve sana o...o uzun sosis zincirini, her biri bir kişi olan o zinciri vermişti. Onlar hâlâ sende. Bu yüzden Ganima'yla benim ne yaşadığımız konusunda bir şeyler biliyorsun."

"Ya Alia?" diye sordu Jessica, onu sınamak için.

"Bunu Gani'yle tartışmadın mı?"

"Bunu seninle tartışmak istiyorum."

"Pekâlâ. Alia ne olduğunu inkâr etti ve en çok korktuğu şey haline geldi. *İçerideki-geçmiş,* bilinçsiz olana verilemez. Bu, herhangi bir insan için tehlikeli bir yoldur ama Ön-doğan olan bizler için ölümden de beterdir. Alia'yla ilgili olarak söyleyeceklerimin tümü bu."

"Demek sen bir çocuk değilsin" dedi Jessica. "Ben milyonlarca yıl yaşındayım. Bu, daha önce insanların hiç mecbur kalmadığı adaptasyonları gerektiriyor."

Jessica başıyla onayladı, şimdi daha sakindi ve Ganima'yla birlikte olduğundan çok daha ihtiyatlıydı. Peki Ganima neredeydi? Leto buraya neden tek başına gelmişti?

"Eee, babaanne" dedi Leto, "biz Melanet miyiz yoksa Atreideslerin umudu mu?"

Jessica bu soruyu duymamazlıktan geldi. "Kız kardeşin nerede?"

"Alia'yı bizi rahatsız etmesin diye meşgul ediyor. Bu gerekli. Ama Gani'nin, benim söyleyeceklerimden fazla söyleyeceği bir şey yok. Bunu dün gözlemedin mi?"

"Dün ne gözlediğim beni ilgilendirir. Ne diye Melanet konusunda zevzeklik ediyorsun?"

"Zevzeklik mi? Bana Bene Gesserit ağzı yapma, babaanne. Bunu, kelimesi kelimesine, kendi hafızalarından çıkarıp aynen sana iade ederim. Dudaklarının titremesinden daha fazlasını istiyorum."

Jessica başını iki yana salladı ve kanını taşıyan bu...*kişi*nin soğukluğunu hissetti. Onun emrine amade kaynaklar Jessica'nın gözünü korkutuyordu. Onun ses tonuna aynı şekilde karşılık vermeye çalışarak sordu: "Benim plânlarımla ilgili ne biliyorsun?" Leto burnunu çekti. "Babamın yaptığı hataları yapıp yapmadığımı sormana gerek yok. Zaman bahçemizden dışarı bakmadım...en

azından araştırmaya çalışmadım. Bırak mutlak gelecek bilgisi, her insanın yaşayabileceği *déjá vu* anlarına kalsın. Ben kehanet tuzağını *biliyorum.* Babamın yaşamı, bu konuda bilmem gerekeni bana anlatıyor. Hayır, babaanne: Geleceği mutlak olarak bilmek, bu geleceğin içinde mutlak olarak kapana kısılmaktır. Bu, zamanı çökertir. Şimdi, gelecek haline gelir. Benim bundan daha fazla özgürlüğe ihtiyacım var."

Jessica, dilinin, dile gelmeyen sözlerle seğirdiğini hissetti. Ona, zaten biliyor olmadığı bir şey bulup karşılık vermeyi nasıl başarabilirdi? Bu akıl almazdı! *O beni*' *O benim sevgili Leto*'*ın!* Bu düşünce onu şoke etti. Bir an için bu çocuksu maskenin, o sevgili yüz hatlarının içine gömülüp yeniden hayat bulmasının mümkün olup olmadığını merak etti... *Hayır!*'

Leto başını eğdi, Jessica'yı incelemek için yukarı baktı. Evet, her şeye rağmen yönlendirilebilirdi. Şunları söyledi: "Geleceği görmek üzerine düşündüğünde ki bunu nadiren yaptığını umuyorum, muhtemelen herhangi birinden farklı değilsindir. Çoğu insan balina kürkünün yarınki fiyatını bilmenin ne kadar güzel olacağını hayal eder. Ya da bir Harkonnen'in, anadünyaları Giedi Prime'ı bir kez daha yönetip yönetmeyeceğini bilmenin. Ama tabii Harkonnenler'in geleceği göremediğini *biz* biliyoruz, değil mi, babaanne?"

Jessica, onun attığı oltaya takılmayı reddetti. Leto soyundaki lanet olası Harkonnen kanını tabii ki biliyordu.

"Bir Harkonnen kimdir?" diye sordu Leto, konuşmayı yönlendirerek. "Hayvan Rabban kimdir? Bizlerden herhangi biri, öyle mi? Ama ben konudan uzaklaşıyorum. Popüler geleceği görme efsanesinden bahsediyorum: Geleceği mutlak olarak bilmek! Tümünü! Böyle mutlak bir bilgiyle ne servetler kazanılabilir...ve kaybedilebilir, değil mi? Buna ayaktakımı inanır. Küçük bir miktarı iyiyse, daha çoğunun daha iyi olması gerektiğine inanır onlar. Ne mükemmel! Ve Eğer onlardan birine, yaşamının bütün senaryosunu, ölüm anına kadar olan değişmez diyalogları versen...bu ne berbat bir hediye olurdu. "Ne mutlak

bir sıkıntı! Yaşadığı her an, mutlak olarak bildiği bir şeyi yeniden oynuyor olurdu. Hiçbir sapma olmadan. Her yanıtı, her söyleneni önceden bilebilirdi...tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar ve..."

Leto başını iki yana salladı. "Bilmemenin kendi avantajları vardır. Benim dileğim sürprizlerle dolu bir evren!"

Bu uzun bir konuşmaydı; ve Jessica dinlerken, onun konuşma tarzının, tonlamalarının nasıl da babasının... Jessica'nın kaybettiği oğlunun kopyası olduğuna hayret etti. Hattâ fikirler bile bunlar Paul'ün söyleyebileceği şeylerdi.

"Bana babanı hatırlatıyorsun" dedi.

"Bu sana acı mı veriyor?"

"Bir açıdan; ama onun, senin içinde yaşamını sürdürdüğünü bilmek içimi rahatlatıyor."

"Onun, benim içimde yaşamını nasıl sürdürdüğünü ne kadar az anlıyorsun."

Jessica onun ses tonunun duygusuz olduğunu ama yoğun bir burukluk taşıdığını fark etti. Dosdoğru yüzüne bakmak için çenesini kaldırdı.

"Ya da Dük'ünün benim içimde nasıl yaşadığını" dedi Leto. "Babaanne, Ganima sen! O, o kadar sen ki senin yaşamın, babamızı doğurduğun ana kadarki tek bir sırrı bile ondan saklamıyor. Ve ben! Ne büyük bir bedensel kayıtlar kataloğuyum ben. Dayanmanın çok zor olduğu anlar vardır. Buraya bizi yargılamaya mı geldin? Buraya Alia'yı yargılamaya mı geldin? Biz seni yargılasak daha iyi!"

Jessica bir yanıt vermek istedi ama bulamadı. Leto ne yapıyordu? Farklılığı üzerine bu vurgunun nedeni neydi? Reddedilmek mi istiyordu? Alia'nın durumuna mı düşmüş... Melanet mi olmuştu?

"Bu seni rahatsız ediyor" dedi Leto.

"Ediyor." Anlamsız bir şekilde omuz silkti. "Evet, beni rahatsız ediyor...ve sen bunun nedenlerini gayet iyi biliyorsun. Benim Bene Gesserit eğitimimi gözden geçirdiğine eminim. Ganima bunu kabul ediyor. Alia'nın...bunu yaptığını biliyorum. *Farklılığının* sonuçlarını biliyorsun."

Leto gözlerini yukarı dikip rahatsız edici bir yoğunlukla ona baktı. "Neredeyse bu yolu seninle birlikte katetmeyecektik" dedi Leto, sesinde bir anlamda Jessica'nın kendi bitkinliği vardı. "Dudaklarının titremesini sevgilinin bildiği gibi biliyoruz. Dük'ünün, yatak odasında kulağına fısıldadığı her sevgi sözcüğü, istediğimiz zaman çağırmamız için bizim. Hiç şüphesiz, bunu entelektüel anlamda kabul ettin. Ama seni uyarmalıyım ki bu entelektüel kabullenme yeterli değil. Eğer herhangi birimiz Melanet haline gelirse...bunu yaratan içimizdeki sen olabilirsin! Veya baban!... ya da annem! Dük'ün! Herhangi biriniz bizi istila edebilir...ve şartlar aynı olur."

Jessica göğsünde bir yanma, gözlerinde bir ıslaklık hissetti. "Leto..." demeyi başardı, sonunda onun adını kullanabilmişti. Hissettiği acının tahayyül ettiğinden daha az olduğunu fark etti, devam etmek için kendini zorladı. "Benden istediğin ne?"

"Babaanneme öğreteceğim."

"Bana ne öğreteceksin?"

"Dün gece, Gani'yle birlikte anne-baba rollerini neredeyse felâketine oynadık ama çok şey öğrendik. Şartlarla ilgili belirli bir bilince sahip olduğunda, bir insanın bilebileceği şeyler vardır. Eylemler tahmin edilebilir. Şu anda Alia'nın...seni kaçırmak için komplo kurmakta olduğu hemen hemen kesin."

Jessica gözlerini kırptı, bu ani suçlama onu şoke etmişti. Bu numarayı iyi bilirdi, birçok kez kullanmıştı: Kişiyi bir uslamlama yoluna sokup ardından bir başka yoldan karşısına şoke edici bilgiyi çıkarmak. Şiddetli bir nefes alarak toparlandı.

"Alia'nın ne yapmakta olduğunu...onun *ne* olduğunu biliyorum ama..."

"Babaanne, acı ona. Zekân kadar yüreğini de kullan. Bunu daha önce yaptın. Sen bir tehdit oluşturuyorsun ve Alia İmparatorluk'u kendisi için istiyor...en azından, ne haline geldiyse o, bunu istiyor."

"Bu konuşanın başka bir Melanet olmadığını nereden bileyim.

Leto omuz silkti. "İşte yüreğin bu noktada devreye giriyor, Gani'yle ben onun bu duruma nasıl düştüğünü biliyoruz. O iç kalabalığın yaygarasını ayarlamak hiç kolay değildir. Egolarını bastırırsan her hatıra çağırdığında kalabalıklaşarak geri geleceklerdir. Bir gün..." Boğazı kuruyan Leto yutkundu, "...bu iç sürüden güçlü biri bedeni paylaşma zamanının geldiğine karar verir."

"Ve yapabileceğin hiçbir şey olmaz mı?" Jessica alacağı yanıttan korkmasına rağmen bu soruyu sormuştu.

"Yapılacak bir şey olduğuna inanıyoruz...evet. Bahara teslim olamayız; en önemlisi bu. Ve geçmişi tamamen bastırmamamız gerekiyor. Onu kullanmalı, ondan bir karışım yapmalıyız. En sonunda onların tümünü içimizde karıştıracagız. Bundan sonra kendi orijinal benliklerimiz olmayacağız... ama *istila da edilmeyeceğiz.*"

"Beni kaçırmak için kurulan bir komplodan bahsediyordun!"

"Bu açık. Wensicia kendi oğlu için hırslı. Alia kendisi için hırslı ve..."

"Alia ve Farad'n mı?"

"Böyle bir belirti yok" dedi Leto. "Ama Alia ve Wensicia artık paralel rotalar izliyorlar. Alia'nın evinde Wensicia'nın ablası var. Ne kadar basit değil mi bir mesajı..."

"Böyle bir mesaj olduğunu biliyor musun?"

"Sanki görmüş ve her kelimesini okumuş gibi."

"Ama böyle bir mesaj görmedin."

"Gerek yok. Tek bilmem gereken, Atreideslerin hepsinin burada, Arrakis'te olduğu. Suyun tümü tek bir sarnıçta." Gezegeni çevreler gibi bir el hareketi yaptı.

"Corrino Evi bize burada saldırmaya cüret edemez."

"Eğer saldırırlarsa, bu, Alia'nın işine gelir." Leto'nun sesindeki alay Jessica'yı kışkırttı.

"Kendi torunum bana üstünlük taslayamaz!" dedi Jessica,

Allanın belası kadın, beni torunun olarak düşünmekten vazgeç o zaman! Beni *Dük* Leto'n olarak düşün!" Ses tonu ve yüz ifadesi, hattâ ani el hareketi o kadar kusursuzdu ki Jessica şaşkınlık içinde sustu.

Leto soğuk ve uzak bir sesle şöyle dedi: "Seni hazırlamaya çalıştım. En azından bana bu imkânı ver."

"Alia beni neden kaçıracak?"

"Suçu Corrino Evi ne atmak için elbette."

"Buna inanmıyorum. Onun için bile, bu...canavarca olur! Çok tehlikeli! Bunu yapabilmesi için... Buna inanamıyorum!"

"Gerçekleştigi zaman inanırsın, Ahh, babaanne, Gani'yle ben yalnızca içimizdekilere kulak misafiri olduk ve *biliyoruz.* Bu, basit bir nefsi müdafaa. Yoksa çevremizde yapılmakta olan yanlışları nasıl tahmin edebilirdik?"

"Bir an için bile olsa bu kaçırılmanın Alia'nın plânının bir parçası..."

"Yeraltındaki tanrılar! Senin gibi bir Bene Gesserit nasıl bu kadar ahmak olabilir? Burada olman bütün İmparatorlukla şüpheyle karşılanıyor. Wensicia'nın propagandacılarının hepsi seni gözden düşürmeye hazırlanıyorlar. Alia bunun

gerçekleşmesini bekleyemez. Eğer sen yenilirsen, Atreides Evi ölümcül bir darbeye maruz kalabilir."

"Bütün İmparatorluk neden şüpheleniyor?"

Sözcükleri olabildiğince soğuk bir şekilde dikkatle söyledi, bu *gayrı çocuk*'a bir Ses hilesiyle hâkim olamayacağını biliyordu.

"Leydi Jessica şu ikizleri çiftleştirmeyi plânlıyor!" dedi Lelo çatlak bir sesle. "Rahibeler Birliği'nin istediği bu. Ensest!"

Jessica gözlerini kırptı. "Boş söylentiler." Yutkundu. "Bene Gesseritler böyle bir söylentinin İmparatorlukta çılgınca yayılmasına izin vermeyecektir. Hâlâ biraz etkimiz var. Bunu unutma."

"Söylenti mi? Ne söylentisi? Bizi birbirimizle çiftleştirme konusunda seçim hakkını kesinlikle saklı tutuyorsun." Jessica tam konuşmaya başlayacakken Leto başını iki yana salladı. "Bunu inkâr etme. Diyelim ki biz ergenliğe girdiğimizde hâlâ aynı hanede yaşıyoruz ve sen *de* bu hanedesin; senin *etkin* bir kum solucanının önünde dalgalanan bir paçavradan fazla olmayacaktır."

"Bizim süzme salak olduğumuza mı inanıyorsun?" diye sordu Jessica.

"Aslına bakarsan evet. Senin şu Rahibeler Birliği'n, değerli çiftleştirme programları dışında hiçbir şeyi düşünmeyen, lanet olası bir grup salak yaşlı kadından başka bir şey değil! Gani'yle ben sahip oldukları kaldıracı biliyoruz. *Sen bizi* salak mı sanıyorsun?"

"Kaldıraç mı?"

"Onlar senin bir Harkonnen olduğunu biliyor! Bu onların üreme kayıtlarında olmalı: Baron Vladimir Harkonnen'den olma. Tanidia Nerus'tan doğma Jessica. Bu kayıt kazara halka açıklanırsa, seni dişlerini sökerek..."

"Rahibeler Birliği'nin şantaja boyun eğeceğini mi sanıyorsun?"

"Boyun eğeceklerini *biliyorum.* Ah, bunun üstünü tatlılıkla örttüler. Sana kızınla ilgili söylentileri araştırmanı söylediler. Merakını ve korkularını körüklediler. Sorumluluk duygunu kışkırttılar ve Caladan'a kaçtığın için suçluluk duymanı sağladılar. Ve sana torunlarını *kurtarma* olasılığını sundular.'"

Jessica'nın tek yapabildiği sessizlik içinde ona bakmak oldu. Leto sanki Jessica'nın Rahibeler Birliği'nden Gözetmenleriyle yaptığı duygusal toplantılara kulak misafiri olmuş gibiydi. Leto'nun sözleriyle tamamen yumuşadığını hissetti; Alia'nın kaçırma plânından bahsederken doğruyu söylemiş olması ihtimalini artık kabul etmeye başlamıştı.

"Görüyorsun, babaanne, vermem gereken zor bir karar var" dedi Leto. "Atreides gizemini mi örnek alacağım? Kullarım için yaşayıp onlar için mi... öleceğim? Yoksa başka bir yolu... binlerce yıl yaşamamı sağlayacak yolu mu seçeceğim?"

Jessica ister istemez irkildi. Bu sözler. Bene Gesseritlerin neredeyse düşünülemez kıldıkları bir konuya ne kadar da kolayca değiniyordu. Birçok Başrahibe bu yolu seçebilirdi... ya da bunu deneyebilirdi. İç kimyayı yönlendirmek Rahibeler Birliği' nin ustaları için mümkündü. Ama biri yapsaydı, er ya da geç hepsi bunu denerdi. Böyle bir yaşsız kadınlar yığınını gizlemek mümkün olamazdı. Bu yolun onları felâkete götüreceğini kesin olarak biliyorlardı. Kısa-ömürlü insanlık onlara saldırırdı. Hayır...,bu düşünülemezdi.

"Düşüncelerinin seyrinden hiç hoşlanmadım" dedi Jessica.

"Sen benim düşüncelerimi anlamıyorsun" dedi Leto. "Gani ve ben..." Başını iki yana salladı. "Bu Alia'nın avucunun içindeydi ve o bunu fırlatıp attı."

"Bundan emin misin? Alia'nın düşünülemezi uyguladığına dair Rahibeler Birliği'ne haber gönderdim bile. Ona bir bak! Bir gün bile yaşlanmamış, onu son..."

"Ha, şu mesele!" Leto, Bene Gesserit vücut dengesini bir el hareketiyle geçiştirmişti. "Ben başka bir şeyden bahsediyorum... Insanların şimdiye kadar başardığı her şeyden çok daha öte bir varoluş mükemmeliyetinden."

Jessica sessiz kaldı, Leto'nun, onun sırrını ağzından bu kadar kolayca alması karşısında şaşkınlıktan donakalmıştı. Böyle bir mesajın Alia için ölüm cezası anlamına geldiğini kesinlikle biliyor olmalıydı. Ve sözcükleri ne kadar değiştirirse değiştirsin, yalnızca aynı suçu işlemekten bahsediyor olabilirdi. Bu sözlerin taşıdığı tehlikeyi bilmiyor muydu?

"Açıklamak zorundasın" dedi Jessica sonunda.

"Nasıl?" diye sordu Leto. "Sen, Zaman'ın göründüğü gibi olmadığını anlamadığın sürece; açıklama yapmaya başlayamam bile. Babam bundan şüphelenmişti. Fark etmenin eşiğindeydi ama geri çekildi. Şimdi bu Gani'yle bana kalmış."

"Açıklama yapman konusunda ısrar ediyorum" dedi Jessica ve cüppesinin kıvrımları arasında tuttuğu zehirli iğneye dokundu. Bu gom cabbardi; o kadar zehirliydi ki açacağı en ufak bir delik birkaç saniye içinde öldürürdü. Jessica şöyle düşündü: *Onu kullanmak zorunda kalabileceğim konusunda beni uyarmışlardı.* Bu düşünce, kolundaki kasların dalga dalga titremesine neden oldu ve Jessica cüppesinin bunu gizlemesine şükretti.

"Pekâlâ" dedi Leto iç çekerek. "Birincisi, Zaman'a göre: On bin yılla bir yıl arasında hiçbir fark yoktur; yüz bin yılla bir kalp atımı süresi arasında da hiçbir fark yoktur. Hiçbir fark. Bu, Zaman konusundaki ilk gerçek. İkinci gerçek ise: Tüm evren, bütün Zaman'ıyla birlikte benim içimde."

"Bu saçmalık da nedir?" diye sordu Jessica.

"Gördün mü? Anlamıyorsun. O halde başka bir şekilde açıklamaya çalışayım." Leto, sağ elini, anlatmak için havaya

kaldırdı, konuşurken elini hareket ettiriyordu. "İleri giderken, geri geliyoruz."

"Bu sözler hiçbir şeyi açıklamıyor!"

"Bu doğru" dedi Leto. "Sözlerin açıklayamayacağı bazı şeyler vardır. Bunları, sözler olmadan, yaşayarak öğrenmelisin. Ama böyle bir macera için hazırlıklı değilsin, tam da bana bakarken beni görmüyorsun."

"Ama...doğrudan sana bakıyorum. Tabii ki seni görüyorum" Jessica, Leto'ya dik dik baktı. Leto'nun sözleri. Bene Gesserit okullarında öğretilen, Zensünni Kitabı'ndan alınmış bilgileri yansıtıyordu: Bir felsefeyi anlarken kişinin kafasını karıştırmak için yapılan söz oyunları.

"Bazı şeyler kontrolün dışında olur" dedi Leto. insanların bütün yaşadıklarından çok daha öte olan şu... şu *mükemmeliyeti* nasıl açıklıyor bu?"

Leto başını onaylarcasına salladı. "Eğer biri yaşlılığı veya ölümü, melanj kullanımıyla ya da Bene Gesseritlerln çok korktuğu şu bedensel denge ayarlamasıyla geciktirirse, böyle bir gecikme yalnızca bir kontrol yanılsaması yaratır. Kişi siyeçin içinden hızlı da yürüse yavaş da yürüse, siyeçin öbür ucuna ulaşır. Ve bu geçen zaman içsel olarak yaşanır."

"Neden böyle ağız dalaşına giriyorsun? Bu tür saçmalıklara ilk adım attığımda daha senin baban bile doğmamıştı."

"Ama geçen süre içinde sadece adımlar açılmış."

"Uf! Laf!"

"Ahhh, çok yaklaştın!"

"Vay!"

"Babaanne?"

"Evet?"

Leto uzun bir süre sessiz kaldı. Ardından konuştu: "Gördün mü? Hâlâ kendi adına karşılık verebiliyorsun." Jessica'ya gülümsedi. "Ama gölgelerin arkasını göremiyorsun. Ben buradayım." Tekrar gülümsedi. "Babam buna çok yaklaştı. Yaşadığında yaşadı ama öldüğünde ölmeyi beceremedi."

"Ne diyorsun sen?"

"Onun cesedini göster bana!"

"Yoksa şu Vaiz'in..."

"Belki; ama öyle bile olsa, bu onun cesedi değil."

"Hiçbir şey açıklamadın" diye suçladı Jessica.

"Seni uyarmıştım."

"Öyleyse neden..."

"Sen istedin. Sana gösterilmesi gerekiyordu. Hadi şimdi Alia konusuna dönelim ve onun kaçırma plânının..."

"Düşünülemezi mi plânlıyorsun?" diye sordu Jessica. zehirli gom cabbarı cüppesinin altında hazır tutarak.

"Onun celladı mı olacaksın?" diye sordu Leto, sesi aldatıcı bir şekilde nazikti. Parmağıyla, Jessica'nın, cüppesinin altında tuttuğu elini işaret etti. "Onun. bunu kullanmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Ya da benim bunu kullanmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Jessica yutkunamadıgını fark etti.

"Sorunun yanıtına gelince" dedi Leto. "düşünülemezi plânlamıyorum. Ben o kadar aptal değilim. Ama beni çok şaşırttın. Alia'yı yargılamaya kalkıyorsun. Değerli Bene Gesserit emrine tabii ki karşı geldi! Ne bekliyordun? Onu yüzüstü bıraktın; onu burada, adı dışında her şeyiyle bir kraliçe olarak bıraktın. Bütün o güç! Yaralarını Gurney'in kollarında iyileştirmek için koştura koştura Caladan'a döndün. Peki sen kim oluyorsun da Alia'yı yargılıyorsun?"

"Sana söylüyorum, asla..."

"Eeh, kapa çeneni!" Leto bakışlarını tiksintiyle başka bir yöne çevirdi. Ama sözleri o özel Bene Gesserit yöntemiyle... kontrol altına alan Ses'le söylenmişti. Bu, Jessica'yı, sanki bir el ağzını kapamış gibi susturmuştu. Şöyle düşündü: *Beni Ses'le nasıl vuracağını kim bundan daha iyi bilebilirdi?* Bu, yaralanmış duygularına iyi gelen bir düşünceydi. Başkalan üzerinde ne kadar çok kez Ses uygulamış olsa da, kendisinin buna maruz kalabileceğini hiç düşünmemişti... bir daha asla...o okul günlerinden beri, hani o...

Leto tekrar ona döndü. "Üzgünüm. Şimdi anladım senin ne kadar körü körüne tepki göster..."

"Körü körüne mi? Ben mi?" Jessica buna, Leto'nun, kendisine karşı enfes bir şekilde Ses kullanmasından daha çok öfkelenmişti.

"Sen" dedi Leto. "Körü körüne. Eğer içinde bir parça olsun dürüstlük kaldıysa, kendi tepkilerini tanıyacaksın. Sana seslendiğimde bana Evet?' dedin. Ben senin sesini kestim. Senin tüm Bene Gesserit efsanelerini davet ettim. Bakışlarını sana öğretildiği gibi içine çevir. En azından bunu yapabilirsin, kendi..."

"Bu ne cüret! Sen ne biliyorsun ki..." Sesi yavaş yavaş kayboldu. Tabii ki biliyordu!

"Bakışlarını içine; çevir dedim sana!" Leto'nun sesi hükmediciydi.

Sesi bir kez daha Jessica'yı büyülemişti. Jessica, algılarının duruldüğunu fark etti, nefesinin hızlandığını hissetti. Bilincin hemen ötesinde güm güm atan bir kalp gizliydi, nefes nefese... Aniden, hızlanan bu nefesin, güm güm atan bu kalbin gizli olmadığını. Bene Gesserit kontroluyla kendisinden uzak tutulamadığını fark etti. Şoke olmuş bilinciyle gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, kendi bedeninin başka emirlere uyduğunu hissetti. Yavaş yavaş dengesini kazandı ama bu fark ediş

değişmedi. Bu *gayrı çocuk,* görüştükleri sürece onu mükemmel bir enstrüman gibi çalmıştı.

"Artık değerli Bene Gesseritlerin tarafından nasıl derin bir şekilde şartlandırıldığını biliyorsun" dedi Leto.

Jessica'nın tek yapabildiği başını sallamaktı. Sözlere olan inancı paramparça olmuş durumdaydı. Leto gözlerini dosdoğru onun yüzüne dikerek, onu, dürüst bir şekilde fiziksel evrenine bakmaya zorlamıştı; ve Jessica titreyerek kendine geldiğinde, zihni yeni bir bilinçle çalışıyordu. "*Onun cesedini göster banal*" Leto ona, onun bedenini sanki bu beden yeni doğmuş gibi göstermişti. Wallach'taki ilkokul günlerinden beri. Dük'ün mubayaacılarının onu almaya gelmelerinden önceki o korkunç günlerden beri, yaşayacağı bir sonraki an için böyle bir belirsizlikle titrediğini hiç hissetmemişti.

"Kaçırılmana izin vereceksin" dedi Leto.

"Ama..."

"Bu noktada tartışmak istemiyorum" dedi Leto. "Buna izin vereceksin. Bunu Dük'ünün verdiği bir emirmiş gibi düşün. Yapıldığı zaman bunun amacını anlayacaksın. Çok ilginç bir öğrenciyle karşılaşacaksın."

Ayakta duran Leto başıyla onayladı. Şöyle dedi: "Bazı eylemlerin bir sonu vardır ama başlangıcı yoktur; bazıları da başlar ama bitmez. Bu tamamen gözlemcinin nerede durduğuna bağlıdır." Arkasını döndü ve Jessica'nın odasından çıktı.

Leto ikinci sofada, özel meskenlerine hızla girmekle olan Ganima'yla karşılaştı. Ganima onu görünce durdu ve şöyle dedi: "Alia, Müminler Meclisi'yle meşgul." Jessica'nın meskenine giden geçide doğru soru dolu bir bakış attı.

"İşe yaradı" dedi Leto.

*

16

İster kurbanı olsun ister faili, onun neleri yok ettiğini az ya da çok bir kez öğrenmiş olan herkes, gaddarlığı görünce tanır. Gaddarlığın hiçbir mazereti, hiçbir hafifletici nedeni yoktur. Gaddarlık geçmişi asla dengelemez ya da düzeltmez. Gaddarlık, sadece, geleceği daha fazla gaddarlıkla donatır. Kendi kendini ebedileştirir ..ensestin barbarca bir şeklidir. Her kim ki gaddarlık yapar, bunun yol açtığı gelecek gaddarlıkları da yapmış olur

- Muad'Dib'in Apokrifası

Öğlen vaktinden hemen sonra; hacıların çoğunun, bulabildikleri gölgeliklerde ve içecek kaynaklarında kendilerini serinletmek için ortalıkta dolaştıkları sırada. Vaiz, Alia'nın Tapınağı'nın altındaki büyük meydana girdi. Vaiz, vekil gözlerinin, yani genç Assan Tarık'ın kolunda geldi. Dökümlü cüppesinin altındaki bir cepte, Salusa Secundus'ta takmış olduğu siyah tülbent maskeyi taşıyordu. Maskenin ve çocuğun aynı amaca hizmet ettiğini düşünmek onu eğlendiriyordu: Kılık değiştirmek. Vekil gözlere ihtiyaç duyduğu sürece, şüpheler canlı kalıyordu.

Varsın efsane gelişsin ama şüpheleri canlı tut, diye düşündü.

Maskenin sadece bir kumaş parçası olduğunu, Ix yapımı bir ürün filan olmadığını hiç kimse keşfetmemeliydi. Kolu, Assan Tarık'ın kemikli omzundan kaymamalıydı. Vaiz gözsüz göç çukurlarına rağmen, bir kez, görenler gibi yürürse, tüm şüpheler dağılırdı. Beslediği küçük umut ölürdü. Her Allah'ın günü, bir değişiklik, takılıp tökezleyebileceği farklı bir şeyler olsun diye dua ediyordu; ama Salusa Secundus bile, her açıdan bilinen bir çakıl taşı olmuştu. Hiçbir şey değişmiyordu, hiçbir şey degiştirilemiyordu... şimdilik.

Birçok insan, dükkânların ve pasajların önünden geçtiğini gördü; başını bir o yana bir bu yana çevirişini, bir kapı aralığının ya da birisinin üstünde sabitleyişini fark etti. Başının hareketleri, her zaman bir köre özgü hareketler gibi değildi ve bu da gelişmekte olan efsaneye eklendi.

Alia tapınağının yüksek burcundaki gizli bir yarıktan bakıyordu. Ta aşağıdaki bu yaralı çehreyi, bir işaret...kesin bir benzerlik işareti görebilmek için inceledi. Bütün söylentiler ona bildiriliyordu. Her yeni söylenti, kendi korku dalgasıyla birlikte geliyordu.

Vaiz'in tutuklanması emrinin gizli kalacağını düşünmüştü ama bu bile şimdi ona bir söylenti olarak geri dönüyordu. Kendi muhafızları arasında bile birileri sessiz kalamıyordu. Şimdi, muhafızlarının onun yeni emirlerine uyacaklarını; ve bu cüppeli muammayı, herkesin görüp duyacağı halka açık bir yerde tutuklamayacaklarını umuyordu.

Meydanda tozlu bir sıcak vardı. Vaiz'in genç rehberi, cüppesinin peçesini, yalnızca koyu renk gözleri ve alnının dar bir kısmı açıkta kalacak şekilde burnunun üstüne kadar çekmişti. Damıtıcı giysisinin su borusu, peçede şişkinlik yapıyordu. Bu, Alia'ya, onların çölden geldiklerini söylüyordu. Acaba çölde nerede saklanıyorlardı?

Vaiz kavurucu havadan korunmak için peçe takmamıştı. Hattâ damıtıcı giysisinin su borusu kapakçığını bile aşağı sallandırmıştı. Yüzü, güneş ışığına ve meydandaki kaldırım taşlarından gözle görülür dalgalar halinde yükselen ısı titreşimlerine açıktı.

Tapınak'ın basamaklarında ayrılış selamlarını vermekte olan dokuz hacının oluşturduğu bir grup duruyordu. Meydanın gölgelik kenarlarında yaklaşık elli kişi daha vardı; ve bunların çoğu, kendilerini rahipler birliğinin yüklediği çeşitli kefaretlere adamakta olan hacılardı. Seyredenler arasında, ulaklar ve günün

en sıcak zamanında dükkânlarını kapatmak için henüz yeterince satış yapmamış olan birkaç tüccar görülebiliyordu.

Yarıktan bakmakta olan Alia, insanı sırılsıklam eden sıcağı hissetti; ve düşünmeyle hissetme arasında yakalanacağını biliyordu, tıpkı ağabeyinin sık sık yakalandığını gördüğü gibi. Kendi içine danışmak için duyduğu günahkâr istek, kafasının içinde uğursuz bir uğultu gibi çınlıyordu. Baron oradaydı: Vazifeşinastı; ama mantıklı düşünceler başarısızlığa uğradığında; ve çevresindeki şeyler, geçmiş, şimdi ve gelecek algılarını kaybettiği zaman, onun korkularını kötüye kullanmak üzere daima hazır ve nazırdı.

Ya şu aşağıdaki Paul ise? diye sordu kendi kendine. Saçmalık!" dedi içindeki ses.

Ama Vaiz'in sözleriyle ilgili raporlar şüphe götürmezdi. *Sapkınlık!* Paul'ün kendi adı üstüne kurulmuş yapıyı yine kendisinin yıkabileceği düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Neden olmasın?

Daha o sabah Kurul'da, Corrino Evi'nden hediye olarak gelen giysileri kabul etmek için acele eden Irulan'a hırçın bir tavırla dönerek söylediği şeyleri düşündü.

"İkizlere gelen bütün hediyeler, her zaman olduğu gibi dikkatli bir şekilde incelenecek nasıl olsa" diye karşı çıkmıştı Irulan.

"Peki ya hediyeler zararsız bulunursa?" diye haykırmıştı Alia.

Bu, her nedense, olabilecek şeylerin en korkuncuydu: Hediyelerin hiçbir tehdit içermediğini bulmak.

Sonunda zarif giysileri kabul etmişler ve başka bir maddeye geçmişlerdi: Leydi Jessica'ya Kurul'da bir mevki verilecek miydi? Alia oylamayı erteletmeyi başarmıştı.

Aşağıya, Vaiz'e bakarken bunu düşünüyordu.

Şimdi Naiplik'inin başına gelen şeyler, bu gezegene musallat ettikleri dünüşümün diğer yüzü gibiydi. Bir zamanlar Dune mutlak çöl gücünü sembolize ederdi. Bu güç fiziksel olarak küçülmüştü ama bu güce dair efsane hızla büyümüştü. Yalnızca, sınırlarını, Fremenlerin hâlâ Gece Kraliçesi diye adlandırdıkları diken çalılarının oluşturduğu okyanus-çöl, iç gezegenin büyük Ana Çöl'ü kalmıştı. Diken çalılarının ardında kuma doğru meyleden yumuşak, yeşil tepeler yükseliyordu. Bütün tepeler insan yapımıydı. Her biri, karınca gibi çalışan insanlar tarafından ekilmişti. Bu tepelerin yeşili, Alia gibi boz renkli kum geleneğiyle büyüyenleri fazlasıyla etkiliyordu. Bütün Fremenlerin zihninde olduğu gibi Alia'nın zihninde de okyanus-çöl, Dune'u asla gevşemeyecek bir pençe içinde tutuyordu. O çölü görmesi için yalnızca gözlerini kapatması yeterliydi.

Çölün sınınndaki açık gözler, artık yeşil tepeleri; yeşil bacaklarını kuma uzatan bataklık balçığını görüyordu...ama çölün geri kalanı her zamanki kadar güçlüydü.

Alia başını iki yana salladı ve aşağıdaki Vaiz'e baktı.

Vaiz, Tapınak'ın altında setler oluşturan basamakların ilkine çıkmış; ve yüzünü, neredeyse boşalmış meydana dönmüştü. Alia, penceresinin yanında duran ve aşağıdan gelen sesleri güçlendiren düğmeye dokundu. Kendini burada yalnızlık içinde gören Alia, içinde bir kendine acıma dalgasının yükseldiğini hissetti. Kime güvenebilrdi? Stilgar'ın hâlâ güvenilir olduğunu düşünmüştü ama o da bu kör adamdan etkilenmişti.

"Nasıl sayı saydığını biliyor musun?" diye sormuştu Stilgar ona. "Rehberine ödeme yaparken onun paraları sayışını duydum. Bu benim Fremen kulaklanma bile çok garip geldi, korkunç bir şeydi. 'Shuc, ishcai, qimsa, chuascu, picha, sucta vesaire diye sayıyordu. Çöldeki eski günlerden beri böyle sayı sayıldığını duymamıştım."

Alia işte bundan dolayı, Stilgar'ın, yapılması gereken işi yapmak üzere gönderilemeyecegini biliyordu. Ve Alia'nın, Naiplik'

ten gelen en küçük bir vurguyu, kesin bir emir olarak alan muhafızları konusunda dikkatli olması gerekiyordu.

Şu Vaiz aşağıda ne yapıyordu acaba?

Tırabzanlı balkonların altındaki, etrafı çevrili pazar yerinin ve kemerli pasajın hâlâ süslü püslü bir görünümü vardı: Sergilenmek üzere bırakılmış olan, birkaç çocuğun göz kulak olduğu mallar. Issız yörelerin bahar çöreği paralarının kokusunu alan ya da bir hacının kesesindeki şıngırtıyı duyan birkaç tüccar uyumayıp orada kalmıştı.

Alia, Vaiz'i arkadan inceledi. Konuşma yapmaya hazırlanıyor gibiydi ama bir şeyler sesini engelliyordu.

Ne diye burada dikilip bu antik bedendeki harabeyi izliyorum? diye kendi kendine sordu Alia. *Şu aşağıdaki ölümlü enkaz bir zamanlar ağabeyim olan* '*İhtişam teknesi*' *olamaz.*

Kızgınlıkla çevrelenmiş bir düş kırıklığı Alia'nın içini doldurdu. Vaiz hakkında nasıl bilgi sahibi olabilir, *aramaksızın* nasıl kesin bir şeyler öğrenebilirdi? Köşeye sıkışmıştı. Bu sapkın hakkında geçici bir meraktan fazlasını ortaya koymaya cesaret edemiyordu.

Irulan bunu hissetmişti. Kurulda, o ünlü Bene Gesserit dengesini kaybetmiş ve haykırmıştı: "Kendimiz hakkında akıllıca düşünme gücünü kaybettik!"

Stilgar bile şoke olmuştu.

Cavid kendilerine gelmelerini sağlamıştı: "Bu tür saçmalıklara ayıracak vaktimiz yok!"

Cavid haklıydı. Kendileri hakkında ne şekilde düşündüklerinin ne önemi vardı? Onları tek ilgilendiren, İmparatorluk gücünü ellerinde tutmaktı.

Ama dengesini sağlayan Irulan daha da yıkıcı olmuştu: "Size söylüyorum, hayati bir şeyi kaybettik. Bunu kaybedince, iyi karar verme yeteneğini de kaybetmiş olduk. Bugünlerde bir düşmanın

üstüne atlar gibi atlıyoruz kararların üstüne...ya da bekleyip bekleyip ki bu da bir anlamda pes etmektir, başkalarının kararlarının bizi harekete geçirmesine izin veriyoruz. Bu akıntının oluşmasını sağlayanların bizler olduğunu unuttuk mu?"

Ve bütün bunlar Corrino Evi nden gelen bir hediyeyi kabul edip etmeme sorunu üzerineydi.

İrulan'ın işinin bitirilmesi gerektiğine karar verdi Alia.

Şu aşağıdaki İhtiyar ne bekliyordu? Kendine Vaiz diyordu. Niye vaaz vermiyordu?

Irulan'ın, karar verme mekânizmaları hakkında yanılıyor olduğunu söyledi Alia kendi kendine. *Hâlâ yerinde kararlar verebiliyorum!* Ölüm kalım meselelerinde karar verecek kişi, karar vermek zorundadır, aksi halde, bir o yana bir bu yana gidip gelecektir. Paul bu tıkanıklığın, doğal olmayan şeyler arasındaki en tehlikeli şey olduğunu söylerdi hep. Yalnızca süreklilik akışkandı. Önemli olan tek şey değişimdi.

Onlara değişimi göstereceğim! diye düşündü Alia. Vaiz kollarını kutsarcasına yukarı kaldırdı.

Meydanda kalanlardan birkaçı ona yaklaştı; Alia, bu hareketin yavaşlığını fark etti. Evet, Alia'nın Vaiz'den hoşlanmadığına dair söylentiler yayılmıştı. Gözetleme deliğinin yanındaki Ix yapımı hoparlöre doğru eğildi. Hoparlörden kulağına, meydandaki insanların mırıldanmaları, rüzgârın sesi ve ayakların kum üstünde çıkardığı gıcırtı geliyordu.

"Size dört mesaj getirdim!" dedi Vaiz.

Ses hoparlörde bangır bangır ötünce, Alia sesi kıstı.

"Her bir mesaj belirli birisine" dedi Vaiz. "İlk mesaj Alia'ya, bu mekânın hükümdarına." Arka tarafı. Alia'nın gözetleme deliğini işaret etti. "Ona bir uyarı getirdim: Geçen zamanın sırrını, dölünde taşıyan sen; geleceğini boş bir kese karşılığında sattın!"

Bu ne cüret! diye düşündü Alia. Ama Vaiz'in sözleri kanını dondurmuştu.

"İkinci mesaj'ım" dedi Vaiz, "kabilelerin gücünü imparalorluk'un gücüne dönüştürebileceğine inanan Fremen Naibi Stilgar'a. Sana uyarım şu Stilgar: Yaratılan en tehlikeli şey katı ahlâk kurallarıdır. Bu aniden sana saldırıp seni sürgüne gönderecektir. "

Çok ileri gitti! diye düşündü Alia. *Sonuçları ne olursa olsun onun için muhafızları göndermeliyim.* Ama elleri iki yanında hareketsiz kaldı.

Vaiz, Tapınak'a doğru döndü, ikinci basamağa tırmandı ve tekrar meydana döndü; bütün bu süre içinde sol elini rehberinin omzundan ayırmamıştı. Ardından bağırdı: "Üçüncü mesajım Prenses Irulan'a. Prenses! Aşağılanma, hiç kimsenin unutamayacağı bir şeydir. Seni kaçman için uyarıyorum!"

Ne diyor bu? diye sordu Alia kendi kendine. *Biz Irulan'ı aşağıladık ama, neden onu kaçması için uyarıyor? Kararımı daha yeni verdim!* Bir korku dalgası Alia'ya çarptı. Vaiz nereden biliyordu?

"Dördüncü mesajım Duncan Idaho'ya" diye bağırdı. "Duncan! Sana, sadakati sadakatin satın aldığına inanman öğretildi. Ahh, Duncan, tarihe inanma çünkü tarihi para yerine geçen şey neyse o yönlendirir. Boynuzlarını al ve nasıl yapılacağını en iyi bildiğin şeyi yap."

Alia sağ elinin üstünü ısırdı. *Boynuzlar!* Uzanıp muhafızları çağıracak düğmeye basmak istedi ama eli hareket etmeyi reddetti.

"Şimdi size vaaz vereceğini" dedi Vaiz. "Bu çöle ait bir vaaz. Bunu, Muad'Dib'in rahipler birliğine, kılıcın ekümenizmini uygulayanlara bildiriyorum. Ahhh, siz aşikâr kadere inananlar! Bilmez misiniz ki o aşikâr kaderin şeytanca bir tarafı vardır? Kendinizi sadece Muad'Dib'in kutsal nesilleri arasında yaşarken

yüceltilmiş bulduğunuzu haykırıyorsunuz. Size söylüyorum, siz Muad'Dib'i terk ettiniz. Sizin dininizde, sevginin yerini kutsallık aldı! Siz, çölün intikamına davetiye çıkanyorsunuz!"

Vaiz dua ediyormuş gibi başını öne eğdi.

Alia fark ettiği şeyin onu ürperttiğini hissetti. Yeraltındaki Tanrılar! Bu ses! Yıllar boyunca yakıcı kumlarda çatallanmıştı ama Paul'ün sesinin kalıntısı olabilirdi.

Vaiz bir kez daha başını kaldırdı. Geçmişten çıkıp gelen bu garabetin çekimine kapılan başka insanların da toplanmaya başladığı meydanda gürledi sesi.

"İşte böyle yazıyor!" diye bağırdı Vaiz. "Çölün kıyısında çiy için dua edenler tufan yaratacaklar! Mantığın güçlerini kullanarak kaderlerinden kaçamayacaklar! Mantık gururdan kaynaklanır, öyle ki insan bu yolda ne zaman kötülük yaptığını bilemez." Sesini alçalttı. "Muad'Dib'in önseziden öldüğü, bunu gelecek bilgisinin öldürdüğü; ve onun, gerçeklik evreninden alem *al-mital*'e göçtüğü söylendi. Ben size bunun Maya yanılsaması olduğunu söylüyorum. Böyle düşüncelerin bağımsız gerçeklikleri yoktur. Bunlar sizden ayrılıp gerçek şeyler yapamazlar. Muad'Dib, evrenin şifresini çözecek Rihani sihrine sahip olmadığını söyledi. Ondan şüphe etmeyin."

Vaiz tekrar kollarını kaldırdı; sesi, gürleyen bir böğürtü halini aldı: "Muad'Dib'in Rahipler Birliğini uyarıyorum! Yamaçlardaki ateş sizi yakacak! Kendi kendini kandırma dersini çok iyi öğrenenler, bu kandırmaca yüzünden ölecekler. Bir kardeşin kanı temizlenemez!"

Kollarını indirdi, genç rehberini buldu; ve Alia, kendisini alt edip hareketsiz bırakan titreme nöbetinden kurtulmaya fırsat bulamadan. Vaiz meydanı terk etti. Bu ne korkusuz bir sapkınlıktı! Bu mutlaka Paul olmalıydı. Muhafızlarını uyarmalıydı. Onlar bu Vaiz"e karşı açık açık harekete geçmeye cesaret edemezlerdi. Aşağısındaki meydanda görülen kanıtlar bunu doğruluyordu.

Sapkınlığa rağmen, hiç kimse, gitmekte olan Vaiz'i durdurmak için harekete geçmemişti. Hiçbir Tapınak muhafızı, onun peşine düşmek için atılmamıştı. Hiçbir hacı onu durdurmaya çalışmamıştı. Şu karizmatik kör adam! Onu gören ya da duyan herkes, onun gücünü, ilâhi yeteneğin yansımasını hissediyordu.

Günün sıcağına rağmen Alia aniden üşüdü. İmparatorluk üstündeki hâkimiyetinin keskin ağzını fiziksel bir şey olarak algıladı. Gözetleme penceresinin kenarını, sanki gücünü kavrarmış gibi tuttu; gücünün zayıflığını düşündü. Landsraad, CHOAM ve Fremen silahlarının oluşturduğu denge, gücün çekirdeğini elinde tutuyordu; bu arada Uzay Loncası ve Bene Gesserit, gölgelerin arasından sessizce buna katılıyordu, insanoğlunun en uzak göçlerinin sınırlarından gelen teknolojik gelişmenin yasak sızıntıları, merkezi gücü kemiriyordu. Ix ve Tleiiax fabrikalarının üretmesine izin verilen ürünler baskıyı hafifletemiyordu. Ve Corrino Evi'nin Farad'n'ı, IV. Şaddam'ın unvanlarının ve haklarının varisi her zaman harekete geçmeye hazır bekliyordu.

Fremenler olmasa; Atreides Evi'nin, ömrü uzatıcı bahar üzerindeki tekeli olmasa; Alia'nın hâkimiyeti gevşerdi. Bütün güç erirdi. Gücün şu anda kendisinden kayıp gitmekte olduğunu hissedebiliyordu, insanlar, bu Vaiz'i önemsiyordu. Onu susturmak tehlikeli olabilirdi; bu, bugün Alia'nın meydanında haykırdığı sözleri, vaaz olarak vermeye devam etmesine izin vermek kadar tehlikeli olurdu. Alia kendi yenilgisine ait ilk alametleri hissedebiliyordu; ve sorunun ana hatları, zihninde açık bir şekilde görünüyordu. Bene Gesseritler sorunu şöyle sınıflandırmıştı:

Geniş bir halk kitlesinin, küçük ama güçlü bir kuvvet tarafından kontrol edilmesi, evrenimizde oldukça sık rastlanan bir durumdur. Ve bu geniş halk kitlesinin, onu koruyanlara saldırmasına yol açabilecek başlıca şartları biliyoruz...

Bir: Bir lider bulduklarında. Bu, güçlülere yönelik en geçici tehdittir; liderlerin kontrolünü ellerinde tutmaları şarttır.

İki: Halk kitlesi zincirlerini fark ettiğinde. Halkın kör ve sorgulamayan bir kitle olmasını sağla.

Üç: Halk esaretten kurtulmak için bir umut gördüğünde. Onlar, böyle bir kurtuluşun mümkün olduğuna asla inanmamalıdırlar!

Alia başını iki yana salladı, yanaklarının bu hareketin etkisiyle titrediğini hissetti. Belirtiler burada, halkının arasındaydı. İmparatorluk'un dört bir yanındaki ajanlarından gelen her rapor, onun kesin bilgisini destekliyordu. Fremen Cihadı'nın aralıksız savaşları her yerde iz bırakıyordu. 'Kılıcın ekümenizmi'nin dokunduğu her yerde, halk, tebaa tavrını koruyordu: Savunmada, gizlenen, kaçamaklı. Yetkenin bütün belirtileri ki bu temel olarak *dinsel* yetke anlamına geliyordu, kızgınlıkla karşılanıyordu. Ha, hâlâ milyonlarca hacı toplanıp geliyordu ve aralarından bazıları muhtemelen gerçek dindarlardı. Ama çoğu için haccın adanmışlıktan başka nedenleri vardı. Çoğu zaman bu, gelecek için iyi bir teminattı, itaatkârlığı vurguluyordu ve kolayca servete dönüştürülebilen gerçek bir güç kazandırıyordu. Arrakis'ten dönen Hacılar, evlerine yeni bir yetkeyle, yeni bir sosyal statüyle dönüyorlardı. Hacılar, anadünyalarından hiç çıkmamış olanların kalkışmaya cesaret edemeyeceği, kârlı ekonomik kararlar verebiliyorlardı.

Alia şu popüler bilmeceyi biliyordu: Dunedan eve getirdiğin boş kesenin içinde ne görüyorsun? Ve yanıtı: 'Muad'Dib'in gözleri (ateş elmasları).'

Artan huzursuzluğu gidermenin geleneksel yolları, Alia'nın bilincinin önünde kendilerini sergiliyorlardı: Halka, muhalefetin daima cezalandırıldığı ve yöneticilere yardım etmenin daima ödüllendirildiği öğretilmeliydi, İmparatorluk güçlerinin yerleri rasgele değiştirilmeliydi. İmparatorluk gücündeki büyük artışlar gizlenmeliydi. Naiplik'in potansiyel bir saldırıya karşılık vermek için yaptığı her hareket, muhalefeti zor durumda bırakmak için hassas bir zamanlamayla yapılmalıydı.

Zamanlama duygumu mu kaybettim acaba? diye düşündü.

"Ne boş bir spekülasyon bu?" diye sordu içinden bir ses. Sakinleştiğini hissetti. Evet, Baron'un plânı iyiydi. Hem Leydi Jessica tehdidini yok edeceğiz hem de Corrino Evi'ni gözden düşüreceğiz. Evet.

Vaiz'le daha sonra uğraşılabilirdi. Onun tutumunu anlıyordu. Sembolizm açıktı. O, dizginlenmemiş spekülasyonun antik ruhuydu, sapkınlığın ruhuydu, canlıydı ve Alia'nın muhafazakâr çölünde faaliyet gösteriyordu. Onun gücü buradan geliyordu. Onun Paul olup olmaması önemli değildi...bu şüpheli bir durum olarak tutulabildigi sürece. Ama Bene Gesserit bilgisi, Alia'ya, bu gücün, Vaiz'in zayıflığının anahtarını içerdiğini de söylüyordu.

Bu *Vaiz'in bulabileceğimiz bir kusuru var. Onu her an izleteceğim, gözleteceğim. Ve Eğer fırsat çıkarsa gözden düşürülecek.*

*

17

Fremenlerin, dinsel bir vahiy iletmek için ilâhi olarak ilham aldıklarına dair iddialarını tartışacak değilim. Bana onlarla alay etme ilhamını veren, buna paralel olan ideolojik vahiy iddialarıdır. Tabii ki onlar bu ikili iddiayı, onları gittikçe daha fazla saldırgan bulan bir evrende varlıklarını sürdürmelerine yardımcı olacağı ve mandarinliklerini güçlendireceği umuduyla ortaya alıyorlar. Tüm o saldırılan insanlar adına Fremenleri uyarıyorum: Kısa vadeli beklentiler uzun vadede daima başarısızlığa uğrar.

- Arrakeen'daki Vaiz

Leto geceleyin Stilgar'la birlikte, Tabr Siyeçi'nde Refakatçi denilen alçak kaya çıkıntısının zirvesindeki dar platforma çıkmıştı. İkinci Ay'ın sönük ışığında, platform onlara panoramik bir manzara sunuyordu...kuzeyde Idaho Dağı'yla birlikte Kalkan Duvarı, güneyde Büyük Düzlük ve doğuda Habbanya Sırtı'na doğru kayan kumullar. Bir fırtına sonrasında esen kum, güney ufkunu gizliyordu. Ay ışığı, Kalkan Duvarı'nın dış hatlarını buzla kaplanmış gibi gösteriyordu.

Stilgar önce onun isteğine karşı çıkmış ama sonunda bu gizli maceraya katılmıştı çünkü Leto merakını uyandırmıştı. Ne diye gece kumu geçmek gibi bir riske atılmak gerekiyordu? Delikanlı, Stilgar'ı, Eğer reddederse gizlice sıvışıp yolculuğu tek başına yapmakla tehdit etmişti. Aslında bunun oluş şekli onu çok rahatsız etmişti. Geceleyin böylesine önemli iki hedefin yalnız olması!

Leto platformda, yüzü güneye, düzlüğe dönük olacak şekilde çömelmişti. Sinirlenmiş gibi arada sırada dizine vuruyordu.

Stilgar bekledi. Sessizce beklemek konusunda iyiydi; sorumluluğunu taşıdığı çocuğun iki adım yanında, kollarını kavuşturmuş bir halde ayakta duruyordu, cüppesi gecenin esintiyle hafifçe kıpırdıyordu.

Bu kum yolculuğu, Leto için, içindeki umutsuzluğa verilmiş bir yanıtı, Ganima bu tehlikeye daha fazla atılamayacağından, sessiz bir çatışma içindeki yaşamına yeni bir ittifak arama ihtiyacını temsil ediyordu. Stilgar'ı bu yolculuğu paylaşmak için kandırmıştı; çünkü Stilgar'ın, gelecek günlere hazırlıklı olması için bilmesi gereken şeyler vardı.

Leto tekrar dizine vurdu. Bir başlangıcı bilmek çok zordu! Zaman zaman kendisini o sayısız diğer yaşamların bir uzantısı gibi hissediyordu; sanki hepsi kendisi kadar gerçek ve yakındı. O yaşamların akışında hiçbir son, hiçbir başan yoktu... yalnızca ezeli başlangıç vardı. Sanki Leto, her birinin bakmayı istediği bir pencereymiş gibi, ona bağıran bir güruh da olabilirdi onlar. Ve Alia'yı yok eden tehlike burada yatıyordu.

Leto fırtınanın bıraktığı kalıntıların, ay ışığında gümüş gibi parıldayışına baktı. Kat kat kumullar düzlüğe yayılıyordu: Rüzgârların öbeklere ayırdığı iri silis taneleri, dalgalar halinde yükseliyordu: Nohut büyüklüğünde kum topakları, iri taneli kumlar, çakıllar. Leto, şafaktan hemen önceki, o harekete hazır anlardan birine yakalandığını hissetti. Zaman onu sıkıştırıyordu. Çoktan Akkad ayı gelmişti ve Leto o bitmez tükenmez bekleyiş zamanlarından sonuncusunu ardında bırakmıştı: Uzun, sıcak günler ve sıcak, kuru rüzgârlar; bu geceki gibi. Atmaca Bledi'nin fırın gibi topraklarından gelen boraların ve sonsuz rüzgârların acısını çeken geceler. Omzunun üstünden Kalkan Duvarı'na, yıldızların ışığı altındaki kırık çizgiye baktı. Bu duvarın ötesindeki Kuzey Çanağı'nda onun sorunlarının odak noktası vardı.

Leto bir kez daha çöle baktı. Sıcak karanlığın içine bakarken şafak söktü; güneş, tozdan eşarpların arasından doğuyor ve fırtınanın kızıl flandralarına sarı bir renk katıyordu. Leto gözlerini kapattı, Arrakeen'da bu günün nasıl göründüğünü görmek istedi;

şehir onun bilincinde uzanıyordu, yeni oluşan gölgelerle ışık arasında, serpilmiş kutular gibi yükseliyordu. Çöl...kutular...çöl...kutular...

Gözlerini açtığında çöl yerinde duruyordu: Rüzgârın tekmelediği köri rengi kumun yayılışı. Her bir kumulun tabanındaki yağ gibi gölgeler, henüz biten gecenin ışınları gibi uzanıyordu. Bir zamanı diğerine bağlıyorlardı. Leto geceyi düşündü; huzursuz bir şekilde yanında duran Stilgar'la birlikte burada oturmuşlardı, yaşlı adam sessizlikten ve buraya gelmelerinin açıklanmamış sebeplerinden dolayı kaygılıydı. Stilgar'ın, sevgili dostu Muad'Dib ile birlikte bu yolu geçerken yaşadığı bir sürü anısı olmalıydı. Stilgar şu anda bile kıpırdanıyor, gözleriyle dört bir yanı tarıyordu; tehlikelere karşı tetikteydi. Stilgar gün ışığında açık havada olmaktan hiç hoşlanmazdı. Bu konuda tam anlamıyla eski bir Fremen'di.

Leto'nun zihni, bir kum yolculuğu için harcanan o saf çabalardan ve geceden uzaklaşmak istemiyordu. Gece bir zamanlar burada, kayaların içinde siyah sükûnetini takınırdı. Leto, Stilgar'ın gün ışığı korkusunu paylaşıyordu. Siyah, içinde kaynaşan dehşetler içerdiğinde bile tek bir şeydi. Işık birçok şey olabilirdi. Gecede, sürtünme sesleriyle gelen şeyler ve korkunun kokuları vardı. Geceleyin boyutlar ayrışıyor, her şey güçleniyordu...dikenler daha sivri, bıçaklar daha keskin oluyordu. Ama günün dehşetleri daha kötü olabilirdi.

Stilgar hafifçe öksürdü.

Leto ona dönmeden konuştu: "Çok ciddi bir sorunum var. Stil."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Leto'nun yanından gelen ses, alçak ve temkinliydi. Çocuğun sesi, rahatsız edici bir şekilde babasının sesine benziyordu. Bu, Stilgar'ın içinde bir tiksinti uyandıran yasak büyüye ait bir şeydi. Fremenler *istila* dehşetini bilirdi, istila edildiği anlaşılanlar haklı olarak öldürülür ve suları kabile sarnıcını kirletmesin diye kuma akıtılırdı. Ölüler ölü kalmalıydı. Birinin ölümsüzlüğünü çocukların

içinde bulmak doğruydu; ama çocukların, geçmişlerinden gelen bir hayalete fazlasıyla benzemeye hakları yoktu.

"Sorunum, babamın bir sürü şeyi tamamlamadan bırakmış olması" dedi Leto. "Özellikle yaşamlarımızın odak noktasını. İmparatorluk, insan yaşamı için uygun bir odak noktası olmadan bu yolda devam edemez, Stil. Yaşamdan bahsediyorum, anlıyor musun? Yaşamdan, ölümden değil."

"Bir keresinde baban, içine doğan bir görüntü yüzünden canı sıkıldığında benimle bu şekilde konuşmuştu" dedi Stilgar.

Leto, yanındaki bu sorgulayan korkuyu, önemsiz bir karşılıkla geçiştirme eğiliminde olduğunu fark etti; mesela oruçlarını açmayı önermek. Çok acıktığını fark etti. Bir gün önce öğle vakti yemek yemişlerdi ve Leto gece boyunca oruç tutmak konusunda ısrar etmişti. Ama şimdi onu başka bir açlık çekiyordu.

Yaşamımla ilgili sorun, bu mekânla ilgili olan sorun, diye düşündü Leto. *Hiçbir ön yaratım yok. Yalnızca geriye, geriye, geriye gidiyorum, mesafeler kaybolana dek. Ufku göremiyorum, Habbanya Sırtı'nı göremiyorum. Asıl sınav mekânını bulamıyorum.*

"Gerçekten de önsezinin yerine geçebilecek hiçbir şey yok" dedi Leto. "Belki de tehlikeye atılıp bahar..."

"Ve baban gibi yok olacaksın, öyle mi?"

"Bir ikilem" dedi Leto.

"Bir keresinde baban bana bir sır vermişti; geleceği çok iyi bilmenin, hiçbir değiştirme özgürlüğü olmaksızın bu geleceğe kitlenmek olduğunu söylemişti."

"Bizim sorunumuz da bu paradoks" dedi Leto. "Önsezi, şeytani ve güçlü bir şeydir. Gelecek, şimdi haline gelir. Körler diyarında görmenin kendine özgü tehlikeleri vardır. Gördüğün şeyi körler için yorumlamaya çalışırsan; körlerin, körlüğün doğasında var olan bir mekanizmaya sahip olduklarını unutursun. Onlar, kendi

yolunda hareket eden dev bir makine gibidirler. Kendi momentleri, kendi saplantıları vardır. Ben körlerden korkarım. Stil. Onlardan korkarım. Yollarına çıkan herhangi bir şeyi öyle kolay ezebilirler ki."

Stilgar gözlerini çöle dikti. Sarı şafak, çelik rengi güne dönüşmüştü. "Neden buraya geldik?" diye sordu

"Çünkü benim ölebileceğim yeri görmeni istedim."

Stilgar gerildi. Ardından: "Demek içine bir *görüntü* doğdu."

"Belki de yalnızca bir rüyaydı."

"Neden bu kadar tehlikeli bir yere geldik?" Stilgar kafasını eğip sorumluluğunu taşıdığı çocuğa baktı. "Derhal geri döneceğiz."

"Bugün ölmeyeceğim. Stil."

"Öyle mi? İçine doğan şu görüntü neydi?"

"Üç yol gördüm" dedi Leto. Hatırasının uykulu sesiyle konuşuyordu. "Bu geleceklerden biri, benim, babaannemizi öldürmemi gerektiriyor."

Stilgar, arkasına dönüp Tabr Siyeçi'ne doğru sert bir bakış savurdu; sanki Leydi Jessica'nın kumla kaplı bu mesafeden onları duymasından korkuyormuş gibiydi. "Neden?

"Bahar tekelini kaybetmemek için."

"Anlamıyorum."

"Ben de öyle. Ama rüyamda hançeri kullandığım zaman amacım buydu."

"Ha." Stilgar hançer kullanılmasını anlıyordu. Derin bir nefes aldı. "İkinci yol nedir?"

Atreides soyunu mühürlemek için Gani'yle ben evleniyoruz.

"*Gaaa!*" Stilgar sert bir hoşnutsuzluk ifadesiyle nefesini verdi. "Antik zamanlarda krallar ve kraliçeler için, bunu yapmak olağan bir şeydi dedi Leto. "Gani'yle ben çiftleşmemeye karar verdik."

"Bu karara sıkı sıkıya bağlı kalmanız konusunda sizi uyarıyorum!" Stilgar'ın sesinde ölüm vardı. Fremen kanununa göre ensestin cezası üçayakta idam edilmekti. Hafifçe öksürdükten sonra sordu: "Peki ya üçüncü yol?"

"Babamı insan boyutuna indirmekle görevlendirildim."

"O benim dostum Muad'Dib'di" diye mınldandı Stilgar.

"O senin tanrındı! Onu ilahlıktan indirmek zorundayım."

Stilgar çöle sırtını dönüp gözlerini sevgili Tabr Siyeçi'nin vahasına dikti. Bu tür konuşmalar onu daima rahatsız etmişti. Leto, Stilgar'ın hareketiyle yayılan terli kokuyu duydu. Bu, burada söylenmesi gereken önemli şeylerden kaçmaya yönelik büyük bir çağrıydı. Daha yarım gün boyunca konuşabilir; sanki gerçek kararlardan, karşı karşıya kaldıktan o acil gerekliliklerden uzaklaşır gibi özelden soyuta kayabilirlerdi. Ve hiç şüphe yoktu ki Corrino Evi gerçek yaşamlara yönelik gerçek bir tehdit oluşturuyordu...onun ve Gani'nin yaşamına. Ama onun şimdi yaptığı her şey gizli gerekliliklere bağlı olarak değerlendirilmeli ve sınanmalıydı. Stilgar bir zamanlar Farad'n'a suikast düzenlenmesi için oy kullanmış, gizlice çomurki uygulanması, yani içkisine zehir konması için ısrar etmişti. Farad'n'ın bazı tatlı likörlere düşkün olduğu biliniyordu. Buna izin verilemezdi.

"Eğer burada ölürsem. Stil" dedi Leto, "Alia'dan sakınmalısın. Artık o senin dostun değil."

"Ölümle ve halanla ilgili bu söylediklerin de nesi?" Stilgar artık gerçekten öfkelenmişti. *Leydi Jessica'yı öldürmek! Alia' dan sakınmak! Burada ölmek!*

"Küçük adamlar, Alia'nın emriyle gerçek yüzlerini gösterirler" dedi Leto. "Bir yöneticinin kâhin olması gerekmez. Stil. Hele tanrı gibi olması hiç gerekmez. Yöneticinin yalnızca hassas olması gerekir. Seni yanımda buraya getirNemin nedeni, İmparatorluk'umuzun neye ihtiyacı olduğunu açıklığa

kavuşturmak. İyi bir yönetime ihtiyacı var. Bu, kanunlara ve teamüllere değil, yönetenin kişisel niteliklerine bağlıdır."

"Naiplik, İmparatorluk görevlerini gayet güzel yerine getiriyor" dedi Stilgar. "Sen büyüyüp..."

"*Ben büyüğüm! Ben* buradaki en yaşlı insanimi Sen benim yanımda, mızmızlanan bir bebeksin. Ben bundan elli asır öncesini hatırlayabiliyorum, Pöh! Biz Fremenlerin, Thurgrod'da oldukları zamanları bile hatınayabiliyorum ben."

"Neden böyle hayallerle oyalanıyorsun?" diye sordu Stilgar. Ses tonu otoriterdi.

Leto başıyla onayladı. Gerçekten neden? neden başka asırlara ait hatıraları hatırlıyordu? Onun şu anki sorunu, bugünün Fremenleriydi; çoğu hâlâ yarı evcil vahşilerdi, şanssız masumiyete gülüp geçerlerdi.

"Sahibi ölünce hançer-i Figan eriyip gider." dedi Leto. "Muad'Dib eriyip gitti. Fremenler neden hâlâ yaşıyor?"

Bu. Stilgar'ın kafasını karıştıran o ani fikir değişikliklerinden biriydi. Kendini bir an için sersem gibi hissetti. Bu sözler bir anlam içeriyordu ama söylenmelerindeki amacı çıkaramıyordu.

"Benden İmparator olmam bekleniyor ama ben hizmetkâr olmalıyım." Omzunun üstünden Stilgar'a baktı. "Adını aldığım büyükbabam, Dune'a geldiğinde aile armasına şu sözleri eklemişti: 'İşte buradayım ve burada kalacağım.' "

"Seçim şansı yoktu" dedi Stilgar.

"Çok güzel. Stil. Benim de seçim şansım yok. Doğumum, zekâmın uygunluğu, içime dolan bütün o şeyler nedeniyle İmparator olmalıyım. Ben İmparatorluk'un neye ihtiyacı olduğunu bile biliyorum; iyi yönetim."

"Naip'in antik bir anlamı vardır" dedi Stilgar. " 'Siyeç'in hizmetkârı.' "

"Senin verdiğin eğitimi hatırlıyorum. Stil" dedi Leto. "Kabilenin, doğru bir yönetime sahip olmak için, bir yönetimde olması gereken davranış tarzını yaşamlarıyla yansıtan adamları seçecek yöntemleri olmalı."

Stilgar, Fremen ruhunun derinliklerinden konuştu: "Eğer gerekirse İmparatorluk Sorumluluğu'nu üstleneceksin. Önce bir yönetici gibi davranabildigini kanıtlamalısın!"

Leto hiç beklenmedik bir şekilde güldü. Ardından konuştu: "Samimiyetimden şüphen mi var. Stil?"

"Tabii ki yok."

"Doğumumun bana verdiği haktan?"

"Sen kimsen osun."

"Ve eğer benden bekleneni yaparsam, bu samimiyetimin ölçütü olacak, öyle mi?"

"Fremen âdeti budur."

"Yani davranışlarımı yönlendirecek iç duygularım olamaz, öyle mi?"

"Anlamıyorum, ne..."

"Arzularımı bastırmak için, bana neye mal olursa olsun hep uygun olduğu şekilde davranırsam, bu benim ölçütüm olacak demek."

"Kendine hâkim olmanın özü budur, ufaklık. "

"Ufaklık mı!"

Leto başını iki yana salladı. "Ahhh, Stil, yönelime ait mantıklı ahlâk anlayışının anahtarını verdin bana. Tutarlı olmalıyım, her hareketim geçmişteki geleneklere dayanmalı."

"Doğru olan bu."

"Ama benim geçmişim seninkinden daha derin!"

"Ne fark..."

"Ben tek bir kişi değilim. Stil. Ben, senin tahayyül edemeyeceğin kadar antik geleneklerin hafızalarına sahip birçok kişiyim. Benim sorumluluğum bu. Stil. Beni geçmiş yönlendiriyor. Doğuştan gelen; yeniliğe ve değişikliğe direnen bilgilerle doluyum. Ama Muad'Dib tüm bunları değiştirdi." Çölü işaret etti, koluyla arkasındaki Kalkan Duvarı'nı tarar gibi yaptı.

Stilgar Kalkan Duvarı'na bakmak için döndü. Muad'Dib'in zamanından bu yana duvarın altına bir köy kurulmuştu; köy, çölde bitkisel yaşamın yayılmasını sağlamaya yardım eden gezegenbilim ekibinin kaldığı evlerden oluşuyordu. Stilgar insanın manzaraya yaptığı müdahaleye baktı. Değişiklik? Evet. Bu köyde bir düzenlilik, onu rahatsız eden bir yerli yerindelik vardı. Damıtıcı giysisinin içindeki iri kum tanelerinin yol açtığı kaşıntıyı umursamadan sessizce durdu. Bu köy, bu gezegenin eskiden olduğu şeye karşı bir saldırıydı, stilgar döne döne esen uğultulu bir rüzgârın kumulların üstünden yükselip bu mekânı yok etmesini istedi aniden. Bu his tüylerini diken diken etmişti.

Leto şöyle dedi: "Yeni damıtıcı giysilerin ne kadar özensiz imal edildiğinin farkında mısın. Stil? Su kaybımız çok fazla. "

Stilgar tam şöyle diyecekken sustu: *Bunu ben söylememiş miydim?* Bunun yerine şöyle dedi: "Halkımız haplara gün geçtikçe daha fazla bağlanıyor."

Leto başıyla onayladı. Haplar vücut ısısını değiştirerek su kaybını azaltıyordu. Damıtıcı giysilerden daha ucuzdular ve kullanımları daha kolaydı. Ama kullanıcıya başka sıkıntılar veriyordu; tepkilerin yavaşlaması ve ara sıra görüşün bulanıklaşması bunlardan bazılarıydı.

"Buraya bunun için mi geldik?" diye sordu Stilgar. "Damıtıcı giysi imalatını tartışmak için mi?"

"Neden olmasın?" diye sordu Leto. "Çünkü söylemek zorunda olduğum şeyle yüzleşemeyeceksin."

"Neden halandan sakınmalıymışım?" Sesinde hafif bir kızgınlık vardı.

"Çünkü o, değişikliğe direnen eski Fremen arzularından yararlanıyor ama tahayyül edemeyeceğin kadar korkunç değişiklikler getirecek."

"Her şeyi büyütüyorsun! O gerçek bir Fremen."

"Ahhh, gerçek Fremenlerin geçmişin âdetlerine sadık olması ne ki; ben antik bir geçmişe sahibim. Stil, Eğer bu eğilimin dizginlerini bıraksaydım, geçmişin gizli âdetlerine tamamen bağımlı, kapalı bir toplum isterdim. Göçü kontrol altına alırdım ve bunun yeni fikirleri teşvik ettiğini açıklardım; yeni fikirler yaşamın bütün yapısına karşı bir tehdittir. Her küçük gezegen-şehir kendi yoluna gider, her ne olacaksa olurdu. Sonunda İmparatorluk bu farklılıkların ağırlığı altında parçalanırdı."

Boğazı kuruyan Stilgar yutkundu. Bunlar Muad'Dib'in söyleyebileceği sözlerdi. Bu sözlerde ona has bir şeyler vardı. Bunlar paradokstu, ürkütücüydü. Ama birisi herhangi bir değişikliğe izin verseydi... Başını iki yana salladı.

"Eğer geçmişte yaşıyorsan, geçmiş sana doğru yolu gösterebilir. Stil; ama şartlar değişiyor."

Stilgar yalnızca şartların değiştiğini onaylayabiliyordu. O halde nasıl davranmak gerekiyordu? Leto'nun arkasına baktı; çölü gördü ama görmedi. Muad'Dib oraya yürümüştü. Bu düzlük, güneş tırmandıkça altın rengi gölgelerin mekânı oluyordu; mor gölgeler, toz buharlarını aşan kum derecikleri. Genellikle Habbanya Sırtı'nın üstünde asılı duran tozdan sis, şimdi uzakta görülüyordu; ve aradaki çöl, gözlerinin önüne, eriyen, biri diğerinin içine doğru kıvrılan kumulları seriyordu. Hararetin dumanlı titreşimleri arasından, çölün sının dışına sızan bitkileri görüyordu. Muad'Dib bu ıssız mekânda yaşamın filizlenmesine neden olmuştu. Bakır rengi, altın rengi; kırmızı çiçekler, sarı çiçekler; pas rengi ve kızıl kahve; gri-yeşil yapraklar; dikenler; ve

çalıların altındaki sert gölgeler. Günün hararetinin hareketleri, havada gölgeleri titretiyor, titreştiriyordu.

Stilgar çok geçmeden şöyle dedi: Ben yalnızca bir Fremen lideriyim, sense bir Dük'ün oğlusun."

"Bunu söyledin ama ne dediğini bilmiyorsun" dedi Leto. Stilgar kaşlarını çattı. Uzun zaman önce bir gün Muad'Dib onu bu şekilde azarlamıştı.

"Bunu hatırlıyorsun, değil mi. Stil?" diye sordu Leto. "Habbanya Sırtı'nın altındaydık ve Sardokar yüzbaşısı... hatırladın mı onu: Aramşam'ı? Kendini kurtarmak için arkadaşını öldürmüştü. Ve sen o gün, gizli âdetlerimizi görmüş olan Sardokarların yaşamlarını almak konusunda defalarca uyarıda bulundun. Sonunda onların gördüklerini mutlaka açıklayacaklarını ve öldürülmeleri gerektiğini söyledin. Ve babam şöyle dedi: 'Bunu söyledin ama ne dediğini bilmiyorsun.' Ve sen incindin. Yalnızca *basit* bir Fremen lideri olduğunu söyledin ona. Dükler daha önemli şeyleri bilmek zorundadır."

Stilgar kafasını eğip Leto'ya baktı, *Habbanya Sırtı'nın altındaydık! Altındaydık!* Bu...bu çocuk, o gün daha rahme bile düşmemiş olan bu çocuk, ne olduğunu bütün ayrıntılarıyla biliyordu, yalnızca orada olan birinin bilebileceği ayrıntılar. Bu Atreides çocuklarının, sıradan standartlarla değerlendirilemeyeceginin bir başka kanıtıydı bu yalnızca.

"Şimdi beni dinleyeceksin" dedi Leto. "Eğer ben ölürsem ya da çölde kaybolursam, Tabr Siyeçi'nden kaçacaksın. Bunu emrediyorum. Ganiyi alacaksın ve..."

"Henüz benim Dük'üm değilsin! Sen bir...bir çocuksun!"

"Ben çocuk bedeninin içinde bir yetişkinim" dedi Leto. Altlarındaki kayaların arasında bulunan dar bir yarığı işaret etti. "Eğer burada ölürsem bu, şu mekânda olacak. Kanı göreceksin. O zaman bileceksin. Kız kardeşimi al ve..."

"Muhafızlarını iki katına çıkanyorum" dedi Stilgar. "Bir daha buraya gelmiyorsun. Şimdi buradan gidiyoruz ve sen..."

"Stil! Sen beni tutamazsın. Zihnini bir kez daha Habbanya Sırtı'ndaki o güne çevir. Hatırladın mı? Fabrika tırtıl dışarıda kumun üstündeydi ve büyük bir Yaratan geliyordu. Tırtılı solucandan kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Ve babam tırtılı kurtaramadığı için sinirlenmişti. Ama Gurney yalnızca kumda kaybettiği adamları düşünüyordu. Onun ne dediğini hatırla: 'Baban olsaydı daha çok kurtaramadığı adamları düşünürdü.' Seni insanları kurtarmakla görevlendiriyorum. Stil. Onlar nesnelerden daha değerlidir. Ve Gani, hepsinden daha değerli; çünkü ben olmazsam. Atreideslerin tek umudu o."

"Daha fazla dinlemeyeceğim" dedi Stilgar. Döndü ve kayalardan aşağı inip kumun ötesindeki vahaya doğru ilerledi. Leto'nun arkasından geldiğini duydu. Çok geçmeden Leto onu geçti ve arkaya dönüp şöyle dedi: "Fark ettin mi, Stil. bu yıl genç kadınlar ne kadar da güzel?"

*

18

Bir ailenin ya da bütün bir halkın yasamı gibi, tek bir insanın yaşamı da hafıza olarak varlığını sürdürür. Halkım bunu gelişme süreçlerinin bir parçası olarak görmeye başlamalıdır. Halk organizma gibidir ve varlığını sürdüren hafızada bir bilinçaltı hazinesi şeklinde bir sürü tecrübe depolar. İnsanoğlu, bu malzemeyi, değişen bir evren için ihtiyaç duyulursa kullanmayı umar: Ama depolananın çoğu, bizim 'kader' diye adlandırdığımız rastlantısal şans oyununda kaybedilebilir. Bunların çoğu, evrim içindeki ilişkilerle bütünleşemez; bu yüzden de kendilerini bedene yükleyen o sürekli çevresel değişikler tarafından değerlendirilemez ve harekete geçirilemez. Türler unutabilir! Bu, Kuisatz Haderah'ın, Bene Gesseritler tarafından hiç düşünülmemiş olan özel değeridir: Kuisatz Haderah unutamaz.

- Leto'nun Kitabı

Hark al-Ada'nın Kaleminden

Stilgar açıklayamıyordu ama Leto'nun sıradan gözlemini oldukça rahatsız edici bulmuştu. Bu, kumu geçerek Tabr Siyeçi'ne dönerken yol boyunca bilincini kemirmiş, Leto'nun Refakatçi'de söylediği diğer her şeyin önüne geçmişti.

Gerçekten de bu yıl Arrakis'in genç kadınları çok güzeldi. Genç erkekleri de öyle. Yüzleri su bolluğunun getirdiği dinginlikle ışıldıyordu. Gözleri dışa dönüktü ve uzaklara bakıyordu. Çoğu zaman yüzlerini, damıtıcı giysi maskeleri ve su borularının yılan gibi kıvrılan çizgileri olmaksızın sergiliyorlardı. Çoğunlukla açık havada damıtıcı giysi bile giymiyorlar; hareket ettiklerinde altındaki kıvrak, genç vücutlarını belli eden yeni kıyafetleri tercih ediyorlardı.

Bu insan güzelliği, manzaranın yeni güzelliğinin önünde daha da belirgini eşiyordu. Eski Arrakis'in aksine, insanın gözü, kızıl kahve kayaların arasında yetişen küçücük bir yeşil filiz öbeği ile karşılaşarak büyülenebilirdi. Ve mağara-metropol kültürünün, bütün girişlerde özenli contalar ve nem kapanlarıyla dolu eski siyeç bölgeleri, yerlerini çoğunlukla çamurdan tuğlalarla inşa edilen açık köylere bırakıyordu. Çamurdan tuğlalar.

Neden köylerin yok olmasını İstiyorum acaba? diye düşünen Stilgar, yürürken tökezledi.

Soyu tükenmekte olan biri olduğunu biliyordu. Gezegeninin savurganlığına hayret eden yaşlı Fremen, nefesini tuttu...sırf inşaat tuğlalarını şekillendirme yeteneği için havaya giden su. Tek bir ailenin konutu için harcanan suyla tüm bir siyeç bir yıl boyunca yaşayabilirdi.

Hattâ yeni binaların, güneşin sıcağını içeri alıp içerideki vücutları kurutmak için saydam pencereleri bile vardı. Bu tür pencereler dışarıya açılıyordu.

Çamurdan evlerinin içindeki yeni Fremenler, dışarıdaki manzaraya bakabiliyorlardı. Artık bir siyeçin içine tıkılıp kalmıyorlardı. Yeni görüntünün ilerlediği yerde, hayal gücü de ilerliyordu. Stilgar bunu hissedebiliyordu. Bu yeni görüntü, Fremenleri, İmparatorluk evreninin geri kalanına bağlıyor; onları sınırsız uzaya hazırlıyordu. Bir zamanlar, su fakiri Arrakis'e, gezegenin acımasız gerekliliklerine olan esaretleriyle bağlıydılar, İmparatorluk'un çoğu gezegeninin sakinlerini, şartlara hazırlayan o açık fikirliliğe sahip değillerdi.

Stilgar kendi şüphe ve korkularıyla çatışan değişiklikleri görebiliyordu. Eski günlerde, bol sulu dünyalardan birinde yeni bir yaşama başlamak için Arrakis'i terk edebileceği olasılığını aklının ucundan geçirebilen bir fremen nadiren çıkardı. Kaçışın *rüyasını* görmelerine bile izin verilmezdi.

Önünde yürüyen Leto'yu arkadan inceledi. Leto gezegen dışına taşınmaya karşı yasaklamalardan bahsetmişti. Aslında bu

başka dünyalardan; rüyalara, emniyet sübabı olarak izin verilen yerlerden olanların çoğu için bile, daima bir gerçeklik olmuştu.

Ama gezegen çapında serflik Arrakis'te zirveye ulaşmıştı. Fremenler içlerine kapanmış, mağara bölgelerinde olduğu gibi, zihinlerinde de barikatlarla engellenmişlerdi.

Siyeçin anlamı... tehlike anında sığınma yeri...burada saptırılarak bütün bir halk için dev bir hapishaneye dönüşmüştü.

Leto doğru söylemişti: Muad'Dib bütün bunları değiştirmişti.

Stilgar yolunu şaşırdığını hissetti. Eski inançlarının çöktüğünü hissedebiliyordu. Bu yeni dışa dönük görüntü, baskılardan uzaklaşmayı arzulayan bir yaşam yaratmıştı.

'*Bu yıl genç kadınlar ne kadar da güzel.*'

Eski âdetler (Benim âdetlerim! diye itiraf etti), halkını, yalnızca kendi çileleriyle ilgili kısmı dışında tüm tarihi göz ardı etmeye zorluyordu. Eski Fremenler kendi korkunç göçlerinden ve zulümden zulüme kaçışlarından oluşan tarihi okumuşlardı. Eski gezegen yönetimi, eski lmparatorluk'un bildirdiği politikaları izlemişti. Yaratıcılığı ve her anlamdaki gelişme ve evrimi bastırmışlardı. Refah, eski İmparatorluk ve gücü elinde tutanlar için tehlikeliydi.

Stilgar, bunların, Alia tarafından açılan yol için eşit ölçüde tehlikeli olduğunu ani bir şokla fark etti.

Stilgar bir kez daha tökezledi, Leto'nun epeyce arkasında kalmıştı.

Eski âdetlerde ve dinlerde hiçbir gelecek yoktu, yalnızca sonsuz bir şimdi vardı. Stilgar, Muad'Dib'den önce Fremenlerin başarısızlığa inanmaya şartlandırıldığını anlıyordu, asla başarı ihtimaline değil. Aslında Liet-Kynes'a inanmışlardı ama o kırk nesillik bir zaman ölçeği koymuştu. Bu başarı değildi, bunun da içe dönük bir rüya olduğunu şimdi anlıyordu.

Muad'Dib bunu değiştirmişti!

Cihat sırasında Fremenler, merhum imparator Padişah IV. Şaddam hakkında çok şey öğrenmişlerdi. Corrino Evi'nin seksen birinci Padişahı, Altın Aslan Taht'ta kalmak ve sayısız dünyadan oluşan bu İmparatorluk'a hükmetmek amacıyla, Arrakis'i, imparatorluğunun geri kalan kısmında uygulamayı umduğu politikalar için deneme tahtası olarak kullanmıştı. Onun Arrakis'teki gezegen valileri, güçlerinin tabanını genişletmek için kalıcı bir karamsarlık aşılamışlardı. Arrakis'teki herkesin, özgürce dolaşan Fremenlerin bile çeşitli adaletsizlik olaylarıyla ve çözümsüz problemlerle tanışmalarını sağlamışlardı; kendilerini kurtarıcısı olmayan çaresiz bir halk olarak düşünmeleri öğretilmişti onlara.

"*Bu yıl genç kadınlar ne kadar da güzel.*"

Stilgar, uzaklaşmakta olan Leto'nun arkasından bakarken, delikanlının düşüncelerini nasıl bu şekilde yönlendirmiş olduğuna hayret etti...hem de yalnızca görünüşte basit bir cümle söyleyerek. Stilgar bu cümle nedeniyle, Alia'ya ve Kurul'daki kendi rolüne tamamen farklı bir şekilde baktığını fark etti.

Alia eski âdetlerin yavaş yavaş gerilediğini söylemeye bayılırdı. Stilgar bu cümleyi hep anlaşılmaz bir şekilde güven verici bulmuş olduğunu itiraf etti kendi kendine. Değişim tehlikeliydi. İcatlar önlenmeliydi. Bireysel irade gücü inkâr edilmeliydi. Rahipler Birliği, bireysel iradeyi inkâr etmekten başka hangi işe yarıyordu ki?

Alia açık rekabet fırsatlarının, başa çıkılabilir düzeylere indirilmesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Ama bu, nükseden teknoloji tehdidinin, tıpkı antik efendilerine hizmet ettiği gibi, yalnızca halkı sınırlamak için kullanılabileceği anlamına geliyordu. İzin verilen her teknolojinin, ritüellere dayanması gerekiyordu. Yoksa...yoksa...

Stilgar tekrar tökezledi. Artık kanatadaydı; Leto'nun, akan su boyunca yetişen kayısı ağaçlarının altında beklediğini gördü.

Stilgar ayaklarının budanmamış çimlerin arasında çıkardığı sesleri duyuyordu.

Budanmamış çimler!

Neye inanabilirim? diye kendi kendine sordu Stilgar.

Bireylerin, kendi sınırlarıyla ilgili derin bir algıya ihtiyaç duyduğuna inanmak, onun kuşağından bir Fremen için doğruydu. Geleneklerin, güvenli bir toplumda en kontrol edici unsur olduğu kesindi. İnsanların, yaşadıktan zamanın, toplumun ve bölgenin sınırlarını bilmeleri gerekirdi. Siyeçin, tüm düşünüş için bir model olmasının neresi yanlıştı? Her bireysel seçim, bir sarmalama hissi yaymalıydı...aileyi, topluluğu ve uygun bir hükümetin alacağı her adımı içine almalıydı.

Stilgar durdu ve ağaçların arasından Leto'ya baktı. Delikanlı orada durmuş, gülümseyerek ona bakıyordu.

Kafamın içindeki karmaşayı biliyor mu acaba? diye düşündü Stilgar.

Ve yaşlı Fremen Naibi, halkının geleneksel düsturuna başvurmayı denedi. Yaşamın her yönü, tek bir sekle ihtiyaç duyardı; doğasında var olan dolambaçlılığı, neyin işe yarayıp neyin yaramayacağı konusundaki gizli iç bilgiye dayanırdı. Yaşam için, topluluk için ve yönetimin zirvelerinin hemen üstünde ya da ötesindeki geniş toplumun her öğesi için model...bu model siyeç olmalıydı ve onun kumdaki karşılığı: Şeyh-hulud. Dev kum solucanı kesinlikle en heybetli yaratıklardan biriydi ama tehdit edildiğinde nüfuz edilemez derinliklere saklanırdı.

Değişim tehlikelidir! dedi Stilgar kendi kendine. Yönetimin doğru hedefleri aynılık ve sabitlikti. Ama genç erkekler ve kadınlar güzeldi.

Ve onlar, Muad'Dib'in, Şaddam'ı tahttan indirdiğinde söylediği sözleri hatırlıyorlardı: 'İstediğim, İmparator için uzun bir ömür değil; İmparatorluk için uzun bir ömür.'

Bu benim kendi kendime söylediğim bir şey olmasın sakın? diye düşündü Stilgar.

Tekrar yürümeye başladı, Leto'nun hemen sağından siyeçin girişine doğru yöneldi. Delikanlı onun önüne çıkmak için ilerledi.

Silgar, Muad'Dib'in başka bir şey söylemiş olduğunu hatırlattı kendi kendine: '*Bireyler doğar; büyür, çiftleşir ve ölür; toplumlar, uygarlıklar ve yönetimler de öyle.*'

Tehlikeli olsun ya da olmasın, değişiklik olacaktı. Güzel, genç Fremenler bunu biliyordu. Dışarıya bakıp bunu görüyorlar ve buna hazırlanıyorlardı.

Stilgar durmak zorunda kaldı. Ya duracaktı ya da Leto'nun üstüne yürüyecekti.

Delikanlı kafasını kaldırıp ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Gördün mü. Stil? Gelenek senin düşündüğün gibi mutlak rehber değil."

*

19

Bir Fremen çölden çok uzak kaldığında
ölür, buna 'su hastalığı' deriz.

- Stilgar, Tefsirler

"Senden bunu istemek benim için çok zor" dedi Alia. "Ama,..Paul'ün çocuklarına miras kalacak bir İmparatorluk olacağından emin olmalıyım, Naiplik'in başka bir sebebi yok."

Aynanın karşısında oturup makyajını tamamlamakta olan Alia döndü. Kocasına, onun bu sözleri nasıl karşıladığını ölçerek baktı. Duncan Idaho bu anlarda dikkatle incelenmeyi hak ediyordu; onun, Atreides Evi'nin bir zamanki kılıç ustasından çok daha şeytani ve tehlikeli bir şey haline geldiğine şüphe yoktu. Dış görünümü aynı kalmıştı...esmer ve sert yüz hatlarının üstünde kara bir keçinin postuna benzeyen saçlar...ama gûla olarak uyanışından beri geçen, uzun yıllarda içsel bir başkalaşıma uğramıştı.

Alia birçok kez olduğu gibi yine, ölüm sonrası gûla olarak tekrar doğmanın, onun gizli yalnızlığı içine ne saklamış olabileceğini merak etti. Tleilaxlılar onun üstünde şeytani bilimlerini uygulamadan önce, Duncan'ın tepkileri Atreidesler için açık etiketler taşırdı...sadakat, paralı asker olan atalarına ait ahlâk kurallarına fanatik bir şekilde bağlılık, kolay kızıp kolay yatışma. Harkonnen Evi'nden intikam alma konusunda engellenemez bir kararlılığı vardı. Ve Paul'ü kurtarırken ölmüştü. Ama Tleilaxlılar, onun vücudunu Sardokarlardan satın almışlar; ve yeniden doğuş teknelerinde bir zombi-katrundo üretmişlerdi: Duncan Idaho'nun bedeni ama bilinçli hatıralarından hiçbiri olmadan. Bir mentat olarak eğitilmişti; ve Paul'e hediye olarak

gönderilen bir insan bilgisayar, sahibini öldürmek üzere hipnoza dayalı bir dürtüyle donatılmış hassas bir aletti. Duncan Idaho'nun bedeni bu dürtüye direnmişti ve o dayanılmaz baskı altında hücresel geçmişi ona geri dönmüştü.

Alia, kendi özel düşüncelerinde, onu Duncan olarak düşünmenin tehlikeli olduğuna uzun süre önce karar vermişti. Onu gûla adıyla, yani Nefr olarak düşünmek daha iyiydi. Çok daha iyiydi. Ve onun, Alia'nın zihninde oturan yaşlı Baron Harkonnen'e ait en ufak bir ipucu yakalamaması gerekiyordu.

Duncan, Alia'nın onu incelediğini gördü; kafasını çevirdi. Aşk ne Alia'nın içindeki değişiklikleri saklayabiliyor ne de güdülerinin şeffaflığını Duncan'dan gizleyebiliyordu.

Tleilaxlıların ona vermiş oldukları metal petekgözlerin kandırmacayı anlama yeteneği acımasızdı. Gözleri, şimdi Alia'yı, şeytani, neredeyse eril bir suret olarak betimliyordu ve Duncan onu böyle görmeye dayanamıyordu.

"Neden kafanı çevirdin?" diye sordu Alia.

"Bu konuda düşünmek istiyorum." dedi Duncan. "Leydi Jessica...bir Atreides."

"Ve sen Atreides Evi ne sadıksın, bana değil" diyerek somurttu Alia.

"Benim hakkımda böyle kaypak yorumlar yapma" dedi Duncan.

Alia dudaklarını büzdü. Çok mu hızlı hareket etmişti acaba?

Duncan, Tapınak meydanının bir köşesine bakan cumbalı pencereye gitti. Aşağıda hacıların toplanmaya başladığını görebiliyordu; Arrakisli tüccarlar, bir hayvan sürüsünün üstüne çullanan yırtıcı hayvanlar gibi doluşuyorlardı meydanın kenarlarına. Dikkatini, kollarında bahar lifinden sepetler taşıyan bir grup tüccara ve onların bir adım gerisindeki Fremen paralı

askerlerine yoğunlaştırdı. Bunlar toplanan kalabalığın arasından vurdumduymaz bir şekilde güç kullanarak ilerliyorlardı.

"Kazınmış mermer parçaları satıyorlar" dedi Duncan, onları göstererek. 'Bunu biliyor muydun? Fırtınaların taşıdığı kumlarla kazınsın diye, parçaları çöle yerleştiriyorlar. Bazen taşların üstünde ilginç motifler buluyorlar. Bunu yeni bir sanat formu olarak adlandırıyorlar, çok popüler: Halis mulis fırtınada kazınmış Dune mermeri. Geçen hafta bir parça satın aldım... beş tane püskülü olan altın bir ağaç, güzel ama çok narin."

"Konuyu değiştirme" dedi Alia.

"Konuyu değiştirmedim" dedi Duncan. "Bu güzel ama sanat değil. İnsanlar sanatı kendi şiddetleriyle, kendi iradeleriyle yaratırlar." Sağ elini pencerenin pervazına koydu. "İkizler bu şehirden tiksiniyorlar ve korkarım bunun sebebini anlıyorum."

"Bağlantıyı anlayamıyorum" dedi Alia. "Annemin kaçırılması gerçek bir kaçırılma olmayacak. O, senin tutsağın olarak güvende olacak."

"Bu şehri körler inşa etti" dedi Duncan. "Geçen hafta Leto'yla Stilgar'ın, Tabr Siyeçi'nden çöle gittiklerini biliyor muydun? Bütün gece yoktular."

"Bana bildirildi" dedi Alia. "Şu kumdan gelen süs eşyaları...onların satışını yasaklamamı mı istiyorsun?"

"Bu iş yaşamı için kötü olur" dedi Duncan, dönerek. Neden bu şekilde kuma gittiklerini sorduğumda, Stilgar'ın bana ne dediğini biliyor musun? Leto'nun, Muad'Dib'in ruhuyla sohbet etmek istediğini söyledi."

Alia aniden paniğe kapılarak ürperdiğini hissetti, kendini toparlamak için bir an aynaya baktı, Leto böyle bir saçmalık için gece vakti siyeçten aynlmayı göze almazdı. Bu bir komplo muydu?

Idaho, Alia'yı görmemek için eliyle gözlerini kapattı ve şöyle dedi: "Stilgar bana, Leto'yla birlikte gittiğini çünkü hâlâ Muad'Dib'e inandığını söyledi."

"Elbette inanıyor!"

Idaho güldü, sesi çınladı. "Hâlâ inandığını çünkü Muad'Dib'in daima önemsiz insanların yanında olduğunu söyledi."

"Buna karşılık sen ne söyledin?" diye sordu Alia, sesi korkusunu ele veriyordu.

Idaho elini gözlerinin önünden çekti. " 'Bu seni de o önemsiz insanlardan biri yapar' dedim."

"Duncan! Bu tehlikeli bir oyun. O Fremen Naibi'ni kızdınrsan, hepimizi yok edecek bir canavarı uyandınrsın."

"Hâlâ Muad'Dib'e inanıyor" dedi Idaho. "İşte bizi koruyan bu."

"Ne cevap verdi?"

"Kendi zihnini tanıdığını söyledi."

"Anlıyorum."

"Hayır... Anladığına inanmıyorum. Isıranların dişleri Stilgar'ınkilerden uzun olur."

"Bugün seni anlamıyorum, Duncan, Senden çok önemli bir şey yapmanı istemiyorum, hayali bir... Bu ipe sapa gelmez konuşmalar da ne oluyor?"

Sesi ne kadar da hırçın çıkmıştı. Duncan tekrar cumbalı pencereye döndü. "Ben bir mentat olarak eğitildiğim zaman... Kendi zihninin nasıl çalıştığını öğrenmek çok zordur, Alia. Önce, zihnin kendi başına çalışmasına izin vermen gerektiğini öğrenirsin. Bu çok acayiptir. Kendi kaslarını kullanabilirsin, çalıştırabilirsin, güçlendirebilirsin; ama zihin, kendi başına hareket eder. Bazen, zihinle ilgili olarak bunu öğrendiğinde, bu sana görmek istemediğin şeyleri gösterir."

"Bu yüzden mi Stilgar'ı aşağılamaya çalıştın?"

"Stilgar kendi zihnini tanımıyor; onun serbestçe çalışmasına izin vermiyor."

"Bahar orjisi hariç."

"Hattâ orada bile izin vermiyor. Onu bir Naip yapan da bu. O, adamların lideri olarak, tepkilerini kontrol ediyor ve sınırlıyor. Ondan beklenen şeyleri yapıyor. Bir kez bunu bilirsen, Stilgar'ı tanırsın ve dişlerinin uzunluğunu ölçebilirsin."

"Fremenler böyledir" dedi Alia. "Pekâlâ, Duncan, yapacak mısın, yapmayacak mısın? Jessica kaçırılmalı; ve bu, Corrino Evi'nin işiymiş gibi gösterilmeli."

Duncan sesini çıkarmadı, mentat yöntemiyle Alia'nın ses tonunu ve iddialarını değerlendirdi. Açıklandığı kadarıyla, boyutları onu şoke eden bu kaçırma plânı, sertlik ve zalimlik kokuyordu. Kendi annesinin yaşamını bu kadar uyduruktan nedenlerle mi tehlikeye atıyordu? Alia yalan söylüyordu. Belki de Alia'yla Cavid hakkındaki fısıltılar doğruydu. Bu düşünce midesinde buz gibi bir sertlik oluşmasına neden oldu.

"Bu konuda güvenebileceğim tek kişi sensin" dedi Alia.

"Biliyorum" dedi Duncan.

Alia bunu bir kabul ediş olarak değerlendirdi ve aynadaki aksine bakarak gülümsedi.

"Biliyorsun" dedi Idaho, "mentatlar her insana, bir ilişkiler dizisi olarak bakmayı öğrenirler."

Alia karşılık vermedi. Yüzüne boş bir ifade yerleştiren kişisel bir hatıraya kapılmış bir halde oturdu. Omzunun üstünden ona bakan Idaho bu ifadeyi gördü ve ürperdi. Alia sanki yalnızca kendisinin duyduğu seslerle sohbet ediyormuş gibiydi.

"İlişkiler" diye fısıldadı Duncan.

Ve şöyle düşündü: *İnsan, eski acılarından, bir yılanın derisinden sıyrıldığı gibi sıyrılmalıdır...yalnızca yenilerini*

oluşturmak ve onların bütün sınırlamalarını kabul etmek için. Yönetimler için de durum böyledir...hatta naiplik için bile. Değiştirilip atılan deriler gibi eski yönetimlerin de izi sürülebilir. Bu plânı yürütmeliyim ama Alia'nın emrettiği şekilde değil.

Çok geçmeden Alia omuz silkti ve şöyle dedi: "Bu aralar Leto o şekilde dışarıya çıkmamalı. Onu azarlayacağım."

"Stilgar'la birlikte olsa da mı?"

"Onunla birlikte olsa da."

Alia aynanın karşısından kalktı, pencerede duran Idaho'nun yanına gitti ve elini onun koluna koydu.

Duncan titremesini bastırdı, bu tepkiyi bir mentat hesaplamasına indirgedi. Alia'nın içindeki bir şeyler onu isyan ettiriyordu.

Alia'nın içindeki bir şeyler.

Duncan ona bakamadı. Güzellik malzemelerinden gelen melanjı kokladı, hafifçe öksürdü.

Alia şöyle dedi: "Bugün Farad'n'ın hediyelerini incelemekle meşgul olacağım."

"Giysiler mi?"

"Evet. Onun yaptığı hiçbir şey göründüğü gibi değildir. Ve bir de onun Başar'ı Tyekanik'i unutmamalıyız; çomurki, çomas ve soylulara özgü bütün diğer suikast ayrıntılarının ustasıdır."

"Gücün bedeli" dedi Duncan, Alia'dan uzaklaşarak. "Ama biz hâlâ hareket edebiliyoruz oysa Farad'n edemiyor."

Alia, Duncan'ın bir heykel gibi duran profilini inceledi. Bazen onun zihninin nasıl çalıştığını çözmek zor oluyordu. Askeri bir güce, yalnızca bu hareket özgürlüğünün hayal verdiğini mi düşünüyordu? Aslında Arrakis'teki yaşam çok uzun bir süredir fazlasıyla güvenliydi. Bir zamanlar her yerde var olan tehlikelerle bilenen duyular, kullanılmadıkça körelirdi.

"Evet" dedi Alia, "hâlâ Fremenlere sahibiz."

"Hareketlilik" diye tekrarladı Duncan. "Körelip piyade haline gelemeyiz. Bu aptalca olur."

Onun ses tonundan rahatsız olan Alia şöyle dedi: "Farad'n bizi yok etmek için her aracı kullanacaktır."

"Ahhh, işte bu" dedi Duncan. "Bu bir tür girişim, eski günlerde sahip olmadığımız bir hareketlilik. Bizim bir kuralımız vardı, Atreides Evi nin kuralı. Biz her zaman aldığımız şeyin parasını öderdik ve bırakırdık düşman yağmacı olsun. Bu sınırlama artık geçerliliğini korumuyor tabii ki. Atreides Evi ve Corrino Evi eşit ölçüde hareketli."

"Annemi kaçırmamızın en önemli sebeplerinden biri onu korumak" dedi Alia. "Hâlâ o kurala bağlı yaşıyoruz!"

Duncan başını eğip ona baktı. Alia, bir mentatı hesaplama yapması için kışkırtmanın tehlikelerini biliyordu. Onun ne hesapladığını anlamamış mıydı? Ama...o hâlâ Alia'yı seviyordu. Duncan bir eliyle hafifçe gözlerine dokundu. Alia ne kadar da genç görünüyordu. Leydi Jessica haklıydı: Birlikte oldukları yıllar boyunca Alia bir gün bile yaşanmamıştı. Hâlâ Bene Gesserit annesinin yumuşak yüz hatlarına sahipti ama gözleri Atreides'ti: Ölçüp biçen, ısrarlı, atmaca gibi. Ve şimdi bu gözlerin ardında zalim hesaplar yapan bir şeyler gizliydi.

Idaho, Atreides evine çok çok uzun yıllardır, ailenin zayıflıklarını da güçlü yanlarını da anlamadan hizmet vermişti. Ama Alia'nın içindeki bu şey; işte bu yeniydi. Atreidesler düşmanlarına karşı dolambaçlı bir oyun oynayabilirlerdi ama asla dostlarına ve müttefiklerine karşı değil, hele Aile'ye karşı hiç değil. Bu, Atreides âdetlerine kazınmıştı: Kendi halkını, elinden geldiğince destekle; onlara Atreides yönetimi altında ne kadar iyi yaşadıklarını göster. Dostlarına olan sevgini onlara karşı davranışlarının açıklığıyla göster. Alia'nın şimdi istediği şey ise Atreideslere özgü bir şey değildi. Bunu, tüm bedeni ve sinir

sistemi ile hissediyordu. O, Alia'nın içindeki bu yabancı hareketi hisseden, bölünmez bir bütündü.

Aniden mentat sinir sistemi tam bilince geçti; ve zihni. Zaman'ın olmadığı, yalnızca hesaplamanın var olduğu o donmuş transa sıçradı. Alia, ona ne olduğunu fark edebilirdi ama bundan kaçınılamazdı. Duncan kendini hesaplamaya teslim etti.

Hesaplama: *Yansımış* bir Leydi Jessica, Alia'nın içinde bir sahte yaşam sürüyordu. Gûla öncesi Duncan Idaho'nun, yansımış olarak bilincinin bir kenarında sabit kaldığını gördüğünde anladı bunu. Alia Ön-doğanlardan biri olarak bu bilince sahipti. Duncan ise, buna, Tleilaxlıların yeniden doğuş tankları dolayısıyla sahip olmuştu. Ama Alia bu yansımayı reddetti ve annesinin yaşamını tehlikeye attı. Bu yüzden, Alia, içindeki sahte Jessica'yla bağlantı içinde değildi. Bu yüzden, Alia, diğerlerinin hepsini dışarıda bırakan başka bir sahte yaşam tarafından tamamen İstila edilmişti.

İstila edilmiş!

Yabancı!

Melanet!

Bunu Mentat tarzında kabul etti ve sorunun diğer yüzlerine döndü. Bütün Atreidesler tek bir gezegendeydi. Corrino Evi uzaydan saldırmayı göze alacak mıydı? Zihni, savaşın ilkel şekillerini sona erdirmiş olan o konvansiyonları yıldırım hızıyla gözden geçirmeye başladı:

Bir: Bütün gezegenler uzaydan gelecek saldırılara karşı savunmasızdı; işte bu yüzden: Bütün Majör Evler gezegen dışına misilleme/İntikam araçları yerleştirirdi. Farad'n. Atreideslerin bu basit önlemleri ihmal etmemiş olduğunu biliyordu.

İki: Güç kalkanları, atomik olmayan fırlatma silahlarına ve patlayıcılara karşı tam bir savunmaydı; elle dövüşmenin insanların savaşlarına tekrar girmesinin temel nedeni buydu. Ama piyadelerin kendi sınırları vardı. Corrino Evi, Sardokarlarını

tekrar Arrakis öncesi uç noktaya getirmiş olabilirlerdi; ama hâlâ Fremenlerin kendilerini kaptırdığı vahşilikle kıyaslanamazlardı.

Üç: Gezegensel feodalizm, büyük bir teknik sınıftan gelen sabit tehlike altında varlığını sürdürmüştü; ama Butleryan Cihat'ın etkileri teknolojik aşırılıkları sindirmeye devam etmişti. Ixliler, Tleilaxlılar ve oraya buraya dağılmış birkaç uzak gezegen bu anlamda olası tek tehditti; ve bunlar İmparatorluk'un geri kalanının birleşik gazabına karşı savunmasız gezegenlerdi, Butleryan Cihat'ın etkileri ortadan kaldırılamazdı. Mekanize savaş büyük bir teknik sınıf gerektiriyordu. Atreides imparatorluğu bu gücü başka işlere kanalize etmişti. Hiçbir büyük teknik sınıf gözlerden uzak kalmamıştı. Ve İmparatorluk, doğal olarak, güvenli bir şekilde feodal kaldı; çünkü bu, akıl almaz sınırlara, yeni gezegenlere yayılarak genişlemek için en uygun sosyal yapıydı.

Duncan, mentat bilincinin, *kendi* hafıza verilerinin içinden geçip gidermiş gibi parladığını hissetti; zamanın geçmesinden hiç mi hiç etkilenmiyordu. Corrino Evi'nin kanunsuz bir atomik saldırıyı göze alamayacağı kanısına varan Duncan, bunu, yıldırım hızında bir hesaplamayla, ana karar hattında yapmıştı ama bu kanıya yol açan öğelerin mükemmel bir şekilde farkındaydı: İmparatorluk, bütün Büyük Evler'in toplam nükleer ve destekleyici silahı kadar silaha sahipti. Eğer Corrino Evi Konvansiyonu bozarsa. Büyük Evler'in en az yarısı hiç düşünmeden tepki gösterirdi. Atreides gezegen dışı misilleme sistemi, ezici gücüyle buna katılırdı ve diğerlerinden herhangi birini çağırmaya gerek kalmazdı. Korku, bu çağrıyı yapardı. Salusa Secundus ve müttefikleri sıcak bulutlar içinde kaybolurdu. Corrino Evi böyle büyük bir felâketi göze alamazdı. Nükleer silahların tek bir nedenle yedekte tutulduğu savını kabul ederken hiç şüphesiz samimiydiler: İnsan soyunu gelecekte karşılaşabileceği olası bir 'başka zekâ' tehdidine karşı savunmak.

Bilişimsel düşüncelerin belirgin sınırları ve net bir görüntüsü olurdu. Bulanık aramekanlar yoktu. Alia kaçırmayı ve dehşeti

seçmişti çünkü o bir yabancı haline gelmişti, Atreides değildi. Corrino Evi bir tehditti ama Alia'nın Kurul'da öne sürdüğü şekilde değil. Alia, Leydi Jessica'nın ortadan kaldırılmasını istiyordu; çünkü şu kavurucu Bene Gesserit zekâsı, Duncan için ancak şimdi netleşen şeyleri çoktan anlamıştı.

Idaho kendisini mentat transından kurtardı; ve Alia'nın, ölçüp biçen, soğuk bir yüz ifadesiyle önünde durduğunu gördü.

"Leydi Jessica'yı öldürtsen daha iyi olmaz mı?" diye sordu Duncan.

Alia'nın zevk aldığını gösteren bir yabancı-kıvılcım, sahte bir öfke, o bunun üstünü örtmeden önce bir an için Duncan'ın gözlerinin önüne serildi. "Duncan!"

Evet, bu yabancı-Alia anne katili olmayı tercih ederdi.

"Sen annen için korkmuyorsun, annenden korkuyorsun."

Alia ölçüp biçen bakışlarında bir değişiklik olmaksızın konuştu. "Tabii ki ondan korkuyorum. Rahibeler Birliği'ne benimle ilgili rapor verdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir Bene Gesserit için en büyük günahkâr isteğin ne olduğunu bilmiyor musun?" Baştan çıkarıcı bir tavırla Duncan'a yaklaştı, kirpiklerinin arasından ona baktı. "Ben yalnızca ikizlerin iyiliği için güçlü ve tetikte kalmayı düşündüm."

"Günahkâr istekten bahsediyordun" dedi Duncan, ifadesiz mentat sesiyle.

"Bu, Rahibeler Birliği'nin en derinlere sakladığı, en çok korktuğu şeydir. Bana *Melanet* demelerinin nedeni bu. Engellemelerinin beni durduramayacağını biliyorlar. Günahkâr istek...bundan daima ağır bir vurguyla bahsederler: *Büyük Günahkâr İstek.* Görüyorsun, Bene Gesserit öğretilerini uygulayan bizler, böyle şeyleri, vücutlarımızın içindeki enzim dengesinin iç ayarlaması sırasında etkileyebiliyoruz. Bu gençliği

uzatabiliyor...melanjla olduğundan çok daha fazla. Birçok Bene Gesserit'in bunu yapması nelere yol açar, anlıyor musun? Bu fark edilirdi. Eminim ki söylediğim şeyin hassasiyetini hesaplıyorsun. Bizi bir sürü entrikanın hedefi haline getiren şey melanj. Biz ömrü uzatan bir maddeyi kontrol ediyoruz. Ya Bene Gesseritlerin daha da güçlü bir sırrı kontrol etlikleri ögrenilseydi? Yaa! Hiçbir Başrahibe güvenlikte olmazdı. Bene Gesseritlerin kaçırılması ve işkence görmesi çok yaygın bir eylem haline gelirdi."

"Sen bu enzim dengelemesini başardın." Bu bir soru değil bir açıklamaydı.

"Rahibeler Birliği'ne karşı koydum! Annemin Rahibeler Birliği'ne verdiği raporlar. Bene Gesseritleri, Corrino Evi'nin değişmez müttefikleri haline getirecektir."

Ne kadar da mantıklı, diye düşündü Duncan. Alia'yı sınamak için şöyle dedi: "Ama kesinlikle kendi annen sana düşman olmayacaktır!"

"O, benim annem olmadan uzun süre önce Bene Gesserit'ti. Duncan, o, kendi oğlunun, ağabeyimin *gom cabbar* sınavından geçmesine izin verdi! Bunu o ayarladı! Ve bundan sağ kurtulamaması olasılığının olduğunu biliyordu! Bene Gesseritler her zaman inançsız ve pragmatik olmuştur. Eğer Rahibeler Birliği'nin çıkarına olduğuna inanırsa benim aleyhimde davranabilir."

Duncan başıyla onayladı. Alia ne kadar da ikna ediciydi. Bu üzüntü veren bir düşünceydi.

"İnisiyatifi elimizde tutmalıyız" dedi Alia. "En keskin silahımız bu."

"Gurney Halleck sorunu var" dedi Duncan. "Eski dostumu öldürmek zorunda mı kalacağım?"

"Gurney, bazı casuslara haber götürmek için çöle gitti" dedi Alia. Idaho'nun zaten bunun farkında olduğunu biliyordu. "Güvenli bir şekilde yoldan çekildi."

"Çok garip" dedi Duncan. "Caladan'ın Naip Valisi. Arrakis'te getir götür işleri yapıyor."

"Neden olmasın?" diye sordu Alia. "Gurney onun âşığı... gerçekte değilse bile düşlerinde."

"Tabii tabii." Alia'nın onun sesindeki samimiyetsizliği duyup duymadığını merak etti.

"Onu ne zaman kaçıracaksın?" diye sordu Alia.

"Bunu bilmesen daha iyi olur."

"Evet..evet. anlıyorum. Onu nereye götüreceksin?"

"Bulunamayacağı bir yere. Buna güven: Burada kalıp sana karşı bir tehdit oluşturmayacak."

Alia'nın gözlerindeki coşkuyu yanlış anlamak mümkün değildi. "Ama nereye..."

"Eğer bilmezsen, gerektiğinde bir Doğru Söyleten'in önünde, onun nerede olduğunu bilmediğin yanıtını verebilirsin."

"Ahhh. zeki Duncan."

Artık Leydi Jessica'yı öldüreceğime inanıyor, diye düşündü Duncan. Ve şöyle dedi: "Hoşçakal, sevgilim."

Alia onun sesindeki kesin vedayı duymadı; hattâ Duncan ayrılırken onu hafifçe öptü.

Ve Idaho. Tapınak koridorlarının siyeç benzeri labirentinde ilerlerken, bütün yol boyunca gözlerini sildi. Tleilax gözlerinin gözyaşlarına karşı bağışıklığı yoktu.

*

20

Caladan'ı sevdin ve
Ağıt yaktın ölen sahibine...
Ama acı keşfetti ki
Yeni âşıklar silemez
O ebedi hayaleti.

- Habbanya Ağıtı'ndan Nakarat

Stilgar ikizlerin çevresindeki siyeç muhafızlarının sayısını dört katına çıkarmıştı ama bunun faydasız olduğunu biliyordu. Delikanlı, Atreides adaşına, büyükbabası Leto'ya benziyordu. Önceki Dük'ü tanımış olan herkes bunu söylüyordu. Yüzünde, büyükbabasının o dikkatli, temkinli ifadesi vardı; ama tüm bunlar, o gizli çılgınlığa ve tehlikeli kararlar alabilme özelliğine dayanarak değerlendirilmeliydi.

Ganima ise daha çok annesine benziyordu. Chani'nin kızıl saçları, Chani'nin gözleri; ve zorluklarla karşılaştığında takındığı ihtiyatlı tavır. Ganima yalnızca yapması gereken şeyi yaptığını söylerdi hep; ama Leto nereye giderse o da onu izlerdi.

Ve Leto onları tehlikenin göbeğine götürüyordu.

Stilgar sorununu Alia'ya açmayı bir kez olsun düşünmemişti. Her durumda Alia'ya koşan Irulan'ı da bu nedenle göz ardı ediyordu, Stilgar bu karara varırken, Leto'nun Alia'yı doğru değerlendirmiş olması olasılığını kabul etmiş olduğunu fark etti.

Alia insanları kayıtsızca ve kaygısızca kullanıyor, diye düşündü Stilgar. *Duncan'ı bile bu şekilde kullanıyor. Ama bana saldırıp öldürecek kadar da değil. Beni bir kenara attı.*

Bu arada muhafızlar artırıldı; ve Stilgar, siyeçini, cüppeli bir gölge gibi dolaşıp her yere baktı. Kafası sürekli, Leto'nun, zihnine soktuğu şüphelerle meşguldü, insan geleneklere de yaslanamazsa, yaşamını nereye demirlerdi?

Karşılama Meclisi'nin, Leydi Jessica için toplandığı öğleden sonra, Stilgar, Ganima'yı siyeçin büyük toplantı salonunun girişinde babaannesiyle birlikte dururken gözetlemişti. Daha erkendi ve Alia henüz gelmemişti; ama insanlar salona doluşmaya başlamıştı, geçerken çocuğa ve kadına kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı.

Stilgar, kalabalığın ilerlediği yolun dışında, gölgeler arasındaki bir bölmede durdu; ve ikisini izledi, toplanan kalabalığın uğultusu yüzünden ne söylediklerini duyamıyordu. Birçok kabileden insan, eski Başrahibe'lerini karşılamak için bugün buraya gelmişti. Ama Stilgar gözlerini Ganima'dan ayırmıyordu. Gözleri, o konuşurken kıpırdanışları! Bu hareketler Stilgar'ı büyülemişti. O koyu mavi, sabit, ısrarlı, dikkatli gözler. Ve bir baş hareketiyle kızıl sarı saçlarını omzunun arkasına atışı: Bu Chani'ydi. Bu bir hayaletin yeniden hayat bulmasıydı, esrarengiz bir benzerlikti.

Stilgar yavaşça yaklaştı ve başka bir bölmeye yerleşti.

Ganima'nın gözlemci tavrını daha önce hiçbir çocukta görmemişti...kardeşi dışında. Leto neredeydi? Stilgar dönüp kalabalık geçide bir göz attı. Eğer ters bir şey olursa muhafızları alarm verecekti. Başını iki yana salladı. Bu ikizler onun akıl sağlığını tehdit ediyorlardı. Sürekli huzurunu kaçırıyorlardı. Onlardan neredeyse nefret ediyordu. Akrabalar insanın nefretinden muaf değildir; ama kan (ve onun değerli suyu), insanın himayesinde olup çoğu şeyin üstünde yer alan kişilerin isteklerini taşır. Bu ikizler onun en büyük sorumluluğuydu.

Ganima'yla Jessica'nın arkasındaki mağaramsı toplantı salonundan, tozun filtre ettiği kahverengi bir ışık geliyordu. Bu ışık, çocuğun omuzlarına ve üzerindeki yeni, beyaz cüppeye

vuruyordu; geçitten geçen insan kalabalığına bakmak için dönünce, saçlarını arkadan aydınlattı.

Leto neden beni bu şüphelerle rahatsız etti acaba? diye düşündü. Bunu kasten yaptığına hiç şüphe yoktu. *Belki de Leto, zihinsel tecrübesinin küçük bir bölümünü benimle paylaşmak istedi.* Stilgar, bu ikizlerin neden farklı olduğunu biliyordu; mantığının, bildiği şeyi kabullenemediğinin her zaman için farkındaydı. Rahmi, uyanmış bir bilincin, söylendiğine göre, hamileliğin ikinci ayından itibaren canlanan bir bilincin zindanı olarak görmemişti hiç.

Leto bir gün, bu anısının 'o ilk şokla uyandıktan sonra gittikçe büyüyen ve detaylanan; ama şekli ve hatları hiç değişmeyen, içsel bir hologram' gibi olduğunu söylemişti.

Stilgar. Ganima'yla Leydi Jessica'yı seyrederken, böyle karışık bir hatıralar ağı içinde yaşamanın ve bundan kurtulamamanın ya da zihninde kaçacak bir yer bulamamanın nasıl bir şey olduğunu ilk kez olarak anlamaya başladı. Böyle bir durumla karşılaşan insan, yanıtların sorular kadar hızlı değiştiği bir sistemde, dünya kadar öneri arasında seçim yapmak için, bu çılgınlığın bir parçası olmak zorunda kalırdı.

Hiçbir sabit gelenek olamazdı. İki yönlü soruların mutlak bir yanıtı olamazdı. Ne İşe yarar? İşte bu işe yaramaz. Ne işe yaramaz? İşte bu işe yarar. Bu kurguyu tanıdı. Bu eski bir Fremen bilmecesiydi. Soru: 'Yaşam ve ölüm getirir.' Yanıt: 'Coriolis rüzgârı.'

Leto bunu anlamamı neden istedi? diye sordu Stilgar kendi kendine, ikizlerin bu farklılıklarıyla ilgili ortak bir görüşe sahip olduğunu, yaptığı ihtiyatlı araştırmalardan biliyordu: Onlar bunu bir eziyet olarak görüyorlardı. *Böyle birisi için doğum kanalı güçsüz düşürücü bir yer olabilir,* diye düşündü. Bilgisizlik bazı tecrübelerin neden olduğu şoku azaltırdı ama onların doğum konusunda bilmediği hiçbir şey yoktu. Kötüye *gidebilecek* her şeyi bildiğin bir yaşam sürmek nasıl bir şey olurdu? Sürekli

şüphelerle savaşırdın. Diğer insanlardan farklı olmana kızardın. Bu farkın verdiği acıyı diğerlerine birazcık olsun tattırmak hoş olurdu. 'Neden ben?' yanıtlanmayan ilk sorun olurdu.

Peki ben kendi kendime hep ne sordum? diye düşündü Stilgar. Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi, *neden ben?*

İkizleri bu yeni bakış açısıyla görünce, onların, gelişimini tamamlamamış vücutlarıyla atıldıkları tehlikeleri anladı. Bir gün Stilgar, Ganima'ya, Tabr Siyeçi'nin tepesine çıkan sarp batı yüzeyini tırmandığı için çıkıştığında, Ganima bunu ona iki cümleyle anlatmıştı.

"Ölümden niye korkayım ki? Daha önce oraya gittim... defalarca."

Böyle çocuklara bir şeyler öğretmeyi nasıl düşünebilirim ki? diye aklmdan geçirdi Stilgar. *Kim düşünebilir ki?*

Torunuyla konuşan Jessica'nın düşünceleri de garip bir şekilde benzer bir yönde ilerliyordu. O da olgunlaşmamış vücutlarda olgunlaşmış düşünceler taşımanın ne kadar zor olması gerektiğini düşünüyordu. Vücut, zihnin, yapabileceğini zaten bildiği şeyleri öğrenmek zorundaydı: Verilecek karşılıktan ve refleksleri sıralamak. Eski Bene Gesserit prana-bindu sistemi ellerinin altındaydı ama bunda bile zihin işleyebilirken beden işleyemiyordu, Gurney'in çok çok zor bir görevi vardı: Onun emirlerini yerine getirmek.

"Stilgar arkadaki bir bölmeden bizi izliyor" dedi Ganima.

Jessica dönüp bakmadı. Ama Ganima'nın sesinde duyduğu şeyin, kafasını karıştırdığını fark etti. Ganima yaşlı Fremen'i, bir insanın anne babasını sevdiği gibi seviyordu. Ondan alayla bahsederken ve ona sataşırken bile onu seviyordu. Bunu fark etmek, Jessica'yı, yaşlı Naib'i farklı biracıdan görmeye zorladı: Bir bütün olarak bakınca, ikizlerle Stilgar'ın ne paylaştıklarını anladı. Bu yeni Arrakis'in, Stilgar'a pek uygun olmadığını fark etti. Ama bu yeni evrenin, torunlarına uygun olmadığı kadar değil.

Bir Bene Gesserit deyişi ister istemez Jessica'nın zihnine aktı: '*Kendi ölümlülüğünden şüphelenmek, dehşetin başlangıcını bilmektir; ölümlü olduğunu reddedilemez bir şekilde öğrenmek, dehşetin sonunu bilmektir.*'

Evet, ölüm çok sıkı bir boyunduruk değildi; ama yaşam, Stilgar ve çocuklar için ağır ağır yanan bir ateşti. Her biri, dünyanın kendilerine uymadığını fark etmişti ve değişimlerin bir tehdit olmadan bilinebildiği başka yaşamları özlüyordu. Onlar ibrahim'in çocuklarıydı; çölün üstünde pike yapan bir atmacadan, şimdiye kadar yazılmış kitaplardaklnden daha çoğunu öğrenirlerdi.

Leto, daha bu sabah, siyeçin altından akan kanatanın yanında dururlarken Jessica'nın kafasını karıştırmıştı. Şöyle demişti: "Su bizi kapana kıstırıyor, babaanne. Keşke toz gibi yaşasaydık çünkü o zaman rüzgâr bizi Kalkan Duvarı'nın en yüksek yamaçlarından daha yükseğe taşıyabilirdi.

Bu çocukların ağzından böyle dolambaçlı, olgun şeyler duymaya alışkın olmasına rağmen, Jessica'nın kafası bu sözlere takılmıştı; ama şöyle demeyi başarmıştı: "Bu, babanın söylemiş olabileceği bir şey."

Bir avuç dolusu kumu havaya atıp düşmesini izleyen Leto şöyle demişti: "Evet, öyle. Ama o zamanlar babam, suyun, her şeyi, geldiği yere yani toprağa ne kadar çabuk geri gönderdiğini düşünmemişti."

Jessica şimdi siyeçte Ganima'nın yanında dururken, bu sözlerin yarattığı şoku bir kez daha hissetti. Döndü, hâlâ akmakta olan kalabalığa bir göz attı; bakışlarını, Stilgar'ın, bölmenin içindeki siluetinin üstünde dolaştırdı. Stilgar evcil bir Fremen değildi, yalnızca yuvaya çalı çırpı taşımak için eğitilmişti. O hâlâ bir atmacaydı. Kırmızı rengi düşününce aklına çiçekler değil kan gelirdi.

"Aniden çok sessizleştin" dedi Ganima. "Bir sorun mu var?"

Jessica başını iki yana salladı. "Leto'nun bu sabah söylediği bir şey, hepsi bu."

"Yeşilliklerin oraya gittiğiniz zaman mı? Ne dedi?"

Jessica sabahleyin orada Leto'nun yüzüne yerleşen, yetişkin birine özgü o garip, bilgiç ifadeyi düşündü. Bu, şu anda Ganima'nın yüzüne yerleşen ifadenin aynısıydı. "Gurney'in, kaçakçıların arasından Atreides sancağının altına geri döndüğü zamanı hatırlattı" dedi Jessica.

"Demek Stilgar'dan bahsediyordunuz" dedi Ganima.

Jessica bu sezginin nasıl oluştuğunu sorgulamadı. İkizler birbirlerinin düşünce zincirlerini istedikleri zaman baştan kurabiliyorlardı sanki.

"Evet, ondan bahsediyorduk" dedi Jessica. "Stilgar. Gurney'in... Paul'ü. Dük'ü olarak çağırmasından hiç hoşlanmamıştı; ama Gurney'in varlığı, tüm Fremenleri bunu yapmaya zorladı. Gurney 'Dük'üm' demeyi sürdürdü."

"Anlıyorum" dedi Ganima. "Ve tabii. Leto kendisinin henüz Stilgar'ın Dük'ü olmadığını gözledi."

"Doğru."

"Sana ne yaptığını tabii ki biliyorsun" dedi Ganima.

"Bildiğime emin değilim" diye itiraf etti Jessica; bu itirafı özellikle rahatsız edici buldu çünkü Leto'nun ona bir şey yaptığını bile fark etmemişti.

"Babamızla ilgili anılarını canlarıdırmaya çalışıyordu" dedi Ganima. "Leto hep babamızı, onu tanıyan diğerlerinin bakış açısından tanınmak ister."

"Ama...Leto'nun..."

"Ha, *iç yaşamı* dinleyebilir. Kesinlikle. Ama bu aynı şey değil. Tabii sen ondan bahsettin. Babamızdan yani. Ondan oğlun olarak bahsettin."

"Evet" diye kestirip attı Jessica. Bu ikizlerin onu istedikleri zaman açıp kapatabilmekti, gözlemek için hatıralarını açabilmeleri ve ilgilerini çeken her duyguya dokunabilmeleri hissinden hoşlanmıyordu. Ganima şu anda bunu yapıyor olabilirdi!

"Leto seni rahatsız edebilecek bir şey söyledi" dedi Ganima.

Jessica kızgınlığını bastırma ihtiyacı karşısında çok şaşırdığını fark etti. "Evet...öyle."

"Leto'nun, babamızı annemizin onu bildiği gibi, annemizi de babamızın onu bildiği gibi bilmesi gerçeği, senin hoşuna gitmiyor" dedi Ganima. "Bunun altında yatan şeyden hoşlanmıyorsun; senin hakkında biliyor olabileceğimiz şeylerden."

"Daha önce bu konuda gerçekten hiç bu şekilde düşünmemiştim" dedi Jessica, sesinin sert çıktığını fark etmişti.

"Çoğunlukla rahatsız eden şey duygusal şeylerin bilinmesidir" dedi Ganima. "Bu senin şartlanman. Bizi çocuk dışında bir şey olarak düşünmek sana aşırı zor geliyor. Ama anne babamızın alenen ya da gizli olarak birlikte yaptığı ve bizim bilmediğimiz hiçbir şey yok."

Jessica bir an için, kanatanın yanındayken içinde oluşan tepkinin geri döndüğünü hissetti ama şimdi bu tepki Ganima'nın üstünde yoğunlaşmıştı.

"Muhtemelen senin Dük'ünün 'şehvet'inden bahsetti" dedi Ganima. "Bazen Leto'nun ağzına gem takmak gerekiyor!"

Bu *ikizlerin saygısızlık edemeyeceği hiçbir şey yok mu acaba?* diye düşündü Jessica, hisleri şoktan öfkeye, öfkeden tiksintiye dönüştü. Onun Leto'sunun şehvetinden bahsetmeye nasıl cüret ederlerdi? Tabii ki birbirini seven bir erkekle bir kadın vücutlarının zevklerini paylaşacaktı! Bu özel ve güzel bir şeydi, bir çocukla bir yetişkin arasındaki sıradan bir sohbette ortaya dökülmemeliydi.

Çocuk ve yetişkin!

Jessica aniden Leto'nun da Ganima'nın da bunu yanlışlıkla yapmadığını fark etti.

Jessica sessiz kalırken, Ganima şöyle dedi: "Seni çok şaşırttık, ikimiz adına da özür dilerim. Leto'yu tanıdığım için, onun özür dilemeyi aklma getirmediğini biliyorum. Bazen bir kokuyu izlerken, bizim...mesela senden ne kadar farklı olduğumuzu unutuyor."

Jessica şöyle düşündü: *Ve ikinizin de bunu yapmasının sebebi aynı.* Siz, beni *eğitiyorsunuz!* Ve sonra düşündü: *Acaba başka kimi eğitiyorsunuz! Stilgar'ı mı? Duncan'ı mı?*

"Leto olaylara senin baktığın gibi bakmaya çalışıyor" dedi Ganima. "Hafızalar yeterli olmuyor. En zor olanı deniyorsan, işte o zaman, çoğunlukla başarısız olursun."

Jessica iç çekti.

Ganima babaannesinin koluna dokundu. "Oğlun söylenmesi gereken birçok şeyi söylemedi, hattâ sana bile. Bizi bağışla ama o seni seviyordu. Bunu bilmiyor musun?"

Jessica gözlerinde parıldayan yaşları gizlemek için kafasını çevirdi.

"Senin korkularını biliyordu" dedi Ganima. "Tıpkı Stilgar'ın korkularını bildiği gibi. Sevgili Stil. Babamız onun 'Hayvan Doktoruydu; ve Stil, kabuğunun içinde saklanan yeşil bir salyangozdan başka bir şey değildi." Ganima bu alıntıyı yapmış olduğu şarkıyı mırıldandı. Müzik, sözleri, Jessica'nın bilincine acımasızca savurdu.

"Ooo, Hayvan Doktoru,
Mahcup kerametiyle
Saklanan, ölümü bekleyen
Yeşil salyangoz kabuğuna

Bir ilah gibi geldin!
Salyangozlar bile bilir ki
Tanrılar yok eder.
Tedavi acı verir.
Ve bir alev kapısından
Görünür cennet.
Ooo, Hayvan Doktoru,
Ben insan-salyangozum
Kabuğumun içine bakan.
Tek gözünü görüyorum!
Neden, Muad'Dib? Neden?"

Ganima şöyle dedi: "Maalesef babamız evrenimizde birçok insan-salyangoz bıraktı"

*

21

İnsanların aslında kalıcı olmayan bir evrende var oldukları varsayımı, işlevsel bir ilke olarak kabul edilmiştir; ve zekânın, tamamen bilinç dengeleyici bir araç haline gelmesini gerektirir. Ama zekâ, tüm organizmaya dahil olmadan bu şekilde davranamaz. Böyle bir organizma, yakıcı ve etkileyici davranışıyla ayırt edilebilir. İşte bu yüzden, bir topluma da bir organizmaymış gibi yaklaşılır. Ama burada, eski bir ataletle karşı karşıyayız. Toplumlar, antik, tepkisel dürtülerin yönlendirmesiyle hareket eder. Onlar kalıcılık ister. Kalıcı olmayan evreni gözler önüne sermeye yönelik herhangi bir girişim, karşı çıkışlara, korkuya, kızgınlığa ve umutsuzluğa neden olur. Peki önsezinin kabul edilişini nasıl açıklayacağız? Basit: önsezi görüntülerini aktaran, mutlak (kalıcı) bir fark edişten bahsettiği için, en korkunç olaylarla ilgili kehanetlerde bulunurken bile, insan soyu tarafından memnuniyetle karşılanabilir.

- Leto'nun Kitabı

Hark al-Ada'nın Kaleminden

"Bu, karanlıkta dövüşmeye benziyor" dedi Alia.

Kurul Salonu'nda kızgın adımlarla dolaşıyordu; doğudaki pencerelere vuran sabah güneşini yumuşatan, uzun, gümüş rengi perdelerden, odanın diğer ucundaki dekoratif duvar panolarının altındaki divan grubuna doğru ilerledi. Sandaletleri, bahar lifinden yapılmış kilimlerde, parkelerde, dev lal taşı karolarda ve bir kez daha kilimlerde ilerledi. Sonunda gri balina kürkünden divanlarda karşı karşıya oturan Irulan'la Idaho'nun tepesine dikildi.

Idaho, Tabr'dan dönmemek için direnmişti ama Alia kesin emir göndermişti. Jessica'nın kaçırılması şimdi her zamankinden daha önemliydi ama bu işin beklemesi gerekiyordu. Idaho'nun mentat algılarına ihtiyaç vardı.

Bu şeyler bir örnek biçilmiş dedi Alia. "Uzun vadeli bir entrika kokusu var."

"Belki de değil" diye araya girdi Irulan; ama soran gözlerle Idaho'ya baktı.

Alia'nın suratı, gizleyemediği bir alay ifadesine gömüldü. Irulan nasıl bu kadar saf olabiliyordu? Eğer şey değilse... Alia, Prenses'e sert ve sorgulayan bir bakış yöneltti. Irulan bahara özgü çivit rengi gözlerindeki gölgelere uygun basit, siyah bir aba giymişti. Sarı saçları, Arrakis'te geçen yılların inceltti̇ği ve sertleştirdigi yüz hatlarını vurgulayacak bir biçimde, sıkıca ensesinde toplanmıştı. Babası IV. Şaddam'ın sarayında öğrenmiş olduğu mağrurluğu hâlâ koruyordu. Alia bu gururlu tavrın, bir komplocunun düşüncelerini gizleyebileceğini sık sık hissederdi.

Idaho, Atreides Evi Muhafızlarına özgü, siyah-yeşil, üstünde de hiçbir nişan olmayan üniformasıyla, yayılmış oturuyordu. Bu, Alia'nın, subay nişanı taşımaktan zevk duyan gerçek muhafızlarının birçoğunun, özellikle amazonların gizli gizli kızdığı yapmacık bir hareketti. Gûla-kılıç ustası-mentatın gösterişsiz mevcudiyetinden hoşlanmıyorlardı; özellikle de hanım efendilerinin kocası olduğu için.

"Demek kabileler. Leydi Jessica'nın, Naiplik Kurulu'nda tekrar yer almasını istiyorlar" dedi Idaho. "Bu nasıl..."

"Bunu oy birliğiyle talep ediyorlar!" dedi Alia, divanın üstünde, Irulan'ın yanında duran kabartmalı bahar kâğıdını göstererek. "Farad'n konusu da var; ama bu...bu, başka ittifakların kokusunu yayıyor!"

"Stilgar ne düşünüyor?" diye sordu Irulan. "Kâğıtta onun imzası da var!" dedi Alia. "Ama eğer o.."

"Tanrısının annesini nasıl inkâr edebilir?" diye alay etti Alia.

Idaho başını kaldırıp Alia'ya baktı ve şöyle düşündü: *Irulan onun sabrını taşırmak üzere!* Eğer kaçırma entrikası gerçekleştirilecekse, Tabr Siyeçi'nde ona ihtiyaç olduğunu bile bile, Alia'nın, neden onu buraya geri getirttiğini bir kez daha merak etti. Vaiz'in kendisine yolladığı mesajdan haberdar olması mümkün müydü? Bu düşünce göğsünü sıkıştırdı. Bu dilenci sufi, Paul Atreides'in kılıç ustasını çağırırken kullandığı gizli işareti nereden biliyordu? Idaho bu anlamsız toplantıdan çıkıp bu soruya bir yanıt aramak için geri dönmeye can atıyordu.

"Vaiz'in gezegen dışına çıktığı kesin" dedi Alia. "Lonca bizi böyle bir konuda aldatmaya cesaret edemez. Onu..."

"Dikkatli ol!" dedi Irulan.

"Gerçekten dikkat et" dedi Idaho. "Gezegenin yarısı, onun..." Omuz silkti. "...ağabeyin olduğuna inanıyor." Ve Idaho bunu gerektiği gibi kayıtsız bir tavırla söylemiş olduğunu umdu. Adam işareti nereden biliyordu?

"Ama Eğer o bir kuryeyse ya da bir casus..."

"CHOAM'dan ya da Corrino Evi'nden hiç kimseyle bağlantı kurmadı" dedi Irulan, "Emin olabiliriz ki..."

"Hiçbir şeyden emin olamayız!" Alia onu aşağıladığını gizlemeye çalışmamıştı. Irulan'a arkasını dönüp İdaho'ya baktı. Neden burada olduğunu biliyordu! Niye kendisinden bekleneni yapmıyordu? Kurul'da olmasının nedeni, Irulan'ın burada olmasıydı, Corrino Evi'nden bir Prenses'i, Atreideslerin arasına sokan tarih asla unutulamazdı. Bağlılık bir kez değişmişse, yine değişebilirdi. Duncan'ın mentat güçleri, Irulan'ın davranışlarında bir hata, gizli bir sapma aramalıydı.

Idaho kıpırdandı, Irulan'a şöyle bir baktı. Mentat görevlerine yüklenen doğrudan gerekliliklere kızdığı zamanlar oluyordu. Alia'nın ne düşündüğünü biliyordu, Irulan da bunu biliyordu. Ama Paul Muad'Dib'in Prenses-zevcesi, onu İmparatorluk odalığı

Chani'den daha değersiz kılan kararları alt etmişti. Irulan'ın İmparatorluk ikizlerine olan adanmışlığından şüphe edilemezdi. Kendini Atreideslere adamak için ailesine ve Bene Gesserit'e sırt çevirmişti.

"Annem bu entrikanın bir parçası!" diye ısrar etti Alia. "Yoksa Rahibeler Birliği, böyle bir zamanda onu neden buraya geri göndersin?"

"İsterinin bize hiçbir faydası olmaz" dedi Idaho.

Alia, Idaho'nun beklediği gibi hızla ona arkasını döndü. Bu, Idaho'yu, bir zamanlar sevdiği ama artık yabancı bir istilayla çarpılmış olan o yüze bakmaktan kurtardı.

"Yani" dedi Irulan, "Lonca'ya tam olarak güvenmek..."

"Lonca!" diye alay etti Alia.

"Lonca'nın ya da Bene Gesserit'in düşmanlığını göz ardı edemeyiz" dedi Idaho. "Ama onları aslında pasif savaşçılar olarak özel bir kategoriye yerleştirmeliyiz. Lonca temel kuralını izlemeye devam edecektir: Asla Yönetme. Onlar bir asalak ve bunu biliyorlar. Onları canlı tutan organizmayı öldürecek hiçbir şey yapmazlar."

"Onların, hangi organizmanın onları canlı tuttuğuyla ilgili düşünceleri bizimkinden farklı olabilir" dedi Irulan sözcükleri yayarak. Onun alay etmeye en çok yaklaştığı nokta şunları söylerken kullandığı uyuşuk ses tonuydu: "Bir noktayı kaçırdın, mentat."

Alia şaşırmış görünüyordu. Irulan'ın bu şekilde davranmasını hiç beklemiyordu. Bu, bir komplocunun, sınanmak isteyeceği türden bir görünüş değildi.

"Şüphesiz" dedi Idaho. "Ama Lonca, Atreides Evi'ne karşı olduğunu açıklayamaz. Diğer taraftan. Rahibeler Birliği, belirli bir politik boşluk tehlikesini göze alıp..."

"Eğer bunu yaparlarsa, bir paravan kullanırlar: İnkâr edebilecekleri birisi ya da bir grup" dedi Irulan. "Bene Gesseritler, kendini öne çıkarmamanın değerini bilselerdi yüzyıllardır var olamazlardı. Onlar tahtın arkasında olmayı tercih ederler, tahtta oturmayı değil."

Kendini öne çıkarmak mı? diye düşündü Alia. Irulan'ın seçimi bu muydu?

"Lonca'yla ilgili olarak belirttiğim özellik de tam olarak bu" dedi Idaho. Tartışmanın ve açıklama yapmanın gerekmesi iyi olmuştu. Zihnini diğer sorunlardan uzak tutuyorlardı.

Alia tekrar güneşin aydınlattığı pencerelere doğru yürüdü. Idaho'nun kör noktasını biliyordu; bu her mentatta vardı. Açıklamada bulunmak zorundaydılar. Bu, mutlak şeylere dayanma ve sonlu sınırları görme eğilimine yol açıyordu. Bunu kendileri de biliyordu. Bu, eğitimlerinin bir parçasıydı. Ama kendilerini sınırlayan parametrelerin ötesinde davranmayı sürdürüyorlardı. *Onu Tabr Styeçi'nde bırakmalıydım,* diye düşündü Alia. *Irulan'ı, sorgulanması için Cavid'e havale etmek daha iyi olurdu.* Alia kafatasının içinde gürleyen bir ses duydu: "Kesinlikle!"

Kes sesini! Kes sesini Kes sesini! diye düşündü. O anda tehlikeli bir hata onu çağırıyordu ve Alia bunun sınırlarını seçemiyordu. Tek algılayabildiği şey tehlikeydi. Idaho onun bu beladan kurtulmasına yardım etmeliydi. O bir mentattı. Mentatlar gerekliydi, İnsan-bilgisayarlar, Butleryan Cihat'la yok edilen mekânik aygıtların yerini almıştı. *İnsan aklıyla benzerlik gösteren makine yapmayacaksın!* Ama Alia şimdi itaatkâr bir makinenin özlemini çekiyordu. Onlarda Idaho'nun sınırlamaları olmazdı. Asla bir makineden şüphe edilmezdi.

Alia, sözcükleri yayarak konuşan Irulan'ın sesini duydu.

"Hilenin içindeki hilenin içindeki hilenin içinde hile" dedi Irulan. "Güce yönelik kabul gören saldırı seyrini hepimiz biliyoruz. Alia'yı şüpheleri nedeniyle suçlayamayız. O tabi ki

herkesten şüpheleniyor...bizden bile. Ama bir an için bunu göz ardı edin. Güdülerin asıl arenası olarak, Naiplik'e yönelik en üretken tehlike kaynağı olarak geriye ne kalıyor?"

"CHOAM" dedi Idaho, ifadesiz mentat sesiyle.

Alia keyifsiz bir şekilde gülümsedi. Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles! Ama Atreides Evi, hisselerinin yüzde elli biriyle CHOAM'a egemendi. Muad'Dib'in Rahipler Birliği'nin de ayrıca yüzde beş hissesi vardı; Dune'un paha biçilmez melanjı kontrol ediyor olmasının Büyük Evler tarafından pragmatik bir şekilde kabul edilişi. Baharın çoğunlukla 'gizli akçe' olarak adlandırılması boşuna değildi. Melanj olmadan Uzay Loncası'nın heighlinerları hareket edemezdi. Melanj, ışık ötesi bir yolun seyahat edilmeden önce 'görülebilmesini' sağlayan 'kaptanlık transı'nı oluşturuyordu. Melanj; ve onun, insanların bağışıklık sistemini artırıcı etkisi olmasa, çok zenginlerin ortalama yaşam süreleri en az dört kat azalırdı. İmparatorluk'un geniş orta sınıfı bile en az günde bir öğün, az miktarda, seyreltilmiş melanj yiyordu.

Ama Alia, Idaho'nun sesinde mentat samimiyeti duymuştu; bu sesi korkunç bir umutla bekliyordu.

CHOAM, Combine Honnete, Atreides Evi'nden çok daha öteydi, Dune'dan çok daha öteydi. Rahipler Birliği'nden ya da Melanjdan çok daha öteydi. O, mürekkep sarmaşıkları, balina kürkü, sığa teli, Ix ürünleri ve oyuncuları, insanlar ve yerler arasında ticaret. Hac, Tleilax teknolojisinin yasallığın sınırındaki ürünleriydi; o, bağımlılık yaratan ilaçlar ve tıbbi tekniklerdi; o ulaşımdı (Lonca) ve binlerce bilinen gezegenle birklikte, sınırlarda gizlice beslenen ve verilen hizmetler karşılığında orada kalmasına izin verilen bazı gezegenleri de kapsayan bir imparatorluğun süper karmaşık ticaretinin tümüydü. Idaho CHOAM dediğinde, sabit bir karışıklıktan; entrika içinde entrikadan; faiz ödemelerinde virgülden sonraki on ikinci basamakta oluşacak bir değişikliğin, bütün bir gezegenin sahibini değiştirebildiği bir güçler oyunundan bahsediyordu.

Alia divanda oturan Duncan'la Irulan'ın yanına döndü. "CHOAM'la ilgili seni rahatsız eden belirli bir şey mi var?" diye sordu.

"Her zaman spekülatif amaçla büyük miktarlarda bahar depolayan bazı Evler vardır" dedi Irulan.

Alia elleriyle bacaklarına vurdu, ardından Irulan'ın yanında duran kabartmalı bahar kâğıdını işaret etti. "Bu *talep* seni ilgilendirmiyor, tıpkı..."

"Yeter!" diye bağırdı Idaho. "Söyle. Ne saklıyorsun? Bütün yaptığın verileri saklamak ve yine de benden mentat olarak işlevimi..."

"Dört özel özelliğe sahip olan insanların ticaretinde son günlerde çok belirgin bir artış oldu" dedi Alia. Ve bunun, bu ikisi için gerçekten yeni bir bilgi olup olmadığını merak etti.

"Hangi özellikler?" diye sordu Irulan.

"Kılıç ustaları, Tleilax'ın dönek mentatları, Suk okulunun şartlandırılmış hekimleri ve finkap muhasebecileri; özellikle sonuncular. Şüpheli muhasebecilik neden şimdi bu kadar talep görüyor olsun ki?" Alia soruyu Idaho ya yöneltmişti.

Bir mentat olarak işlevini yap! diye düşündü Idaho. Eh, bu, Alia ne olmuş diye kafa patlatmaktan daha iyiydi. Alia'nın sözleri üzerine yoğunlaştı, onları zihninde mentat tarzıyla tekrarladı. *Kılıç ustaları mı?* Bir zamanlar kendisine de böyle diyorlardı. Kılıç ustaları tabii ki kişisel dövüşçülerden daha üstündü. Güç kalkanlarını onarabilirler, askeri mücadeleler plânlayabilirler, askeri destek tesisleri dizayn edebilirler, silah yapabilirlerdi. *Dönek mentatlar mı?* Tleilaxlılar bu aldatmacayı açık bir şekilde sürdürüyorlardı. Bir mentat olarak kendisi de, Tleilax *dönekliğinin* hassas güvensizliğini biliyordu. Böyle mentatlar satın alan Büyük Evler, onları mutlak olarak kontrol etmeyi umarlardı. İmkânsız! Atreides Evi ne saldırırlarken Harkonnenlere hizmet etmiş olan Piter de Vries bile, sonunda, içindeki kölelik

özüne teslim olmaktansa ölümü kabul ederek kendi temel itibarını korumuştu. *Suk doktorları mı?* Şartlandırılmalarının, sahip-hastalarına sadakatsizlik etmeyeceklerini garantilediği düşünülürdü. Suk doktorları pahalanmıştı, Sukların satışındaki artış, fonların anlamlı bir şekilde el değiştirmesini beraberinde getiriyordu.

Idaho bu olguları, finkap muhasebecilerindeki bir artışa dayanarak değerlendirdi.

"Ana hesaplama' dedi Duncan, tümevarımsal bir olgudan bahsettiğine dair oldukça yoğun bir kendine güven sergileyerek. "Son zamanlarda Minör Evler arasında bir servet artışı oldu. Bazıları, sessizce Büyük Ev statüsüne doğru ilerliyor olmalı. Böyle bir servet yalnızca politik ittifaklardaki belirli yer değiştirmelerden kaynaklanabilir."

"Sonunda Landsraad'a geldik" dedi Alia, kendi inancını seslendirerek.

"Gelecek Landsraad toplantısı yaklaşık iki standart yıl sonra olacak" diye hatırlattı Irulan ona.

"Ama politik pazarlık asla sona ermez" dedi Alia. "Ve bu kabilelerde imza yetkisi olanlardan bazılarının..." Irulan'ın yanındaki kâğıdı işaret etti. "...müttefiklerini değiştiren Minör Evler arasında yer alacaklarını garanti ediyorum."

"Belki de" dedi Irulan.

"Landsraad" dedi Alia. "Bene Gesserit için bundan daha iyi bir paravan olabilir mi? Ve Rahibeler Birliği için benim öz annemden daha iyi bir ajan olabilir mi?" Alia, Idaho'nun tam karşısına geçti. "Eee, Duncan?"

Neden bir mentat olarak işlevini yerine getir miyorsun? diye sordu Idaho kendi kendine. Alia'nın şüphelerinin içeriğini şimdi anlıyordu. Her şeye rağmen, Duncan Idaho, yıllarca Leydi Jessica'nın kişisel ev muhafızlığını yapmıştı.

"Duncan?" diye üsteledi Alia.

"Landsraad'ın gelecek toplantısı için hazırlanmakta olan tavsiye niteliğindeki bütün yasaları yakından incelemelisin" dedi Idaho. "Bir Naiplik'in, belirli türdeki yasaları...özellikle vergilendirmenin ayarlanması ve kartellerin yönetilmesi konusundaki yasaları veto edemeyeceği konusunda yasal pozisyon alabilirler. Başkaları da var ama..."

Eğer bu pozisyonu alırlarsa, bu onlar için çok pragmatik bir adım olmaz" dedi Irulan.

"Katılıyorum" dedi Alia. "Sardokarların dişlerini söktük ve bizim hâlâ Fremen lejyonlarımız var."

"Dikkatli ol, Alia" dedi Idaho. "Düşmanlarımız bizi canavar gibi göstermekten başka bir şey yapmayacaktır. Kaç lejyona komuta edersen et, bunun kadar dağınık bir İmparatorlukta, güç, sonuçta halkın acıya dayanıklılığına bağlıdır."

Halkın acıya dayanıklılığı mı?" diye sordu Irulan.

"Büyük Evler'in acıya dayanıklılığı demek istiyorsun" dedi Alia.

"Peki bu yeni ittifak altında kaç tane Büyük Ev'le karşılaşacağız?" diye sordu Idaho. "Para garip yerlerde toplanıyor!"

"Sınırlarda mı?" diye sordu Irulan.

Idaho omuz silkti. Bu sorunun yanıtı yoktu. Hepsi de. İmparatorluk sınırlarındaki teknolojik tenekecilerin ya da Tleilaxlıların bir gün Holtzman Etkisi'ni sıfırlayacağından şüpheleniyordu. Bu olursa, kalkanlar yararsız hale gelirdi. Gezegenlerin feodal düzene bağlı kalmasını sağlayan tüm o nazik denge çökerdi.

Alia bu olasılığı düşünmeyi reddediyordu. "Elimizde ne varsa onu kullanacağız" dedi. "Ve elimizde olan da, CHOAM yönetimi ile ilgili şu kesin bilgi: Eğer mecbur bırakırlarsa, *biz* baharı yok edebiliriz. Bu tehlikeyi göze alamazlar."

"Tekrar CHOAM'a döndük" dedi Irulan.

"Birisi, kum balığı-kum solucanı çevrimini başka bir gezegende oluşturmayı başarmadıgı sürece" dedi Idaho. Irulan'a inceleyen gözlerle baktı; şu soruyu sorarken heyecanlarımıştı: "Salusa Secundus?"

"Oradaki bağlantılarım hâlâ güvenilir" dedi Irulan. "Salusa değil."

"O halde yanıtım geçerliliğini koruyor" dedi Alia, gözlerini Idaho'ya dikerek. "Elimizde ne varsa onu kullanacağız."

Benim *hamlem,* diye düşündü Idaho. Şöyle dedi: "Beni neden *önemli görevden* uzaklaştırdın? Bunu kendin de halledebilirdin."

"Benimle bu bu şekilde konuşma!" diye çıkıştı Alia, Idaho'nun gözleri büyüdü. Alia'nın yüzünde bir an için o yabancıyı görmüştü, bu şaşırtıcı bir görüntüydü. Dikkatini Irulan'a yöneltti; ama o görmemişti... ya da öyle görünüyordu.

"Temel eğitime ihtiyacım yok" dedi Alia, sesi hâlâ yabancı kızgınlığın izlerini taşıyordu.

Idaho pişman bir ifadeyle gülümsemeyi başardı ama göğsü sıkışıyordu.

"Biz güçle uğraşırken, asla servetten ve onun tüm maskelerinden uzak kalmadık" dedi Irulan sözcükleri yayarak. "Paul sosyal bir mutasyondu; ve aslında, servetin eski dengesini değiştirdiğini unutmamalıyız."

"Bu tip mutasyonlar tersine çevrilebilir dedi Alia, korkunç farkını gözler önüne sermemiş gibi onlara arkasını döndü. "Bu imparatorluğun her neresinde servet varsa, onlar bunu biliyor."

"Ayrıca" dedi Irulan, "bu mutasyonu ebedileştirebilecek üç kişi olduğunu da biliyorlar: İkizler ve..." Parmağıyla Alia'yı gösterdi.

Bu ikisi aklını mı kaçırmış acaba? diye düşündü Idaho.

"Bana suikast düzenlemeye çalışacaklar!" dedi Alia, sert bir sesle.

Ve şaşkınlık içindeki Idaho sessizce oturdu; mentat bilinci fırıl fırıl dönüyordu. Alia'ya suikast düzenlemek mi? Neden? Onu kolayca gözden düşürebilirlerdi. İstedikleri zaman, onu Fremen güruhundan ayırıp peşine düşebilirlerdi. Oysa ikizler... Böyle bir değerlendirme için gereken mentat soğukkanlılığında olmadığını biliyordu ama denemek zorundaydı. Mümkün olduğunca kusursuz olmaya çalışacaktı. Aynı zamanda bu kusursuz düşünüşün idrak edilmemiş mutlaklar içerdiğini biliyordu. Doğa kusursuz değildi. Evren, Idaho'nun ölçeğine indirgendiğinde kusursuz değildi; karanlık ve bulanıktı, beklenmeyen hareketler ve değişikliklerle doluydu. Tüm insanlık, bu hesaplamaya doğal bir olgu olarak dahil edilmeliydi. Ve kusursuz analizin bütün süreci, evrenin şu anda sürmekte olan akışından bir kopuşu, bir ayrılışı simgeliyordu. Idaho bu akışa katılmalı, onu hareket halinde görmeliydi.

"CHOAM ve Landsraad üzerine yoğunlaşmakta haklıyız." dedi Irulan sözcükleri yayarak. "Ve Duncan'ın önerisi ilk etapta bir soruşturma..."

"Bir enerji nakli olarak para, ifade ettiği enerjiden ayrılamaz" dedi Alia. "Hepimiz bunu biliyoruz. Ama üç spesifik soruyu yanıtlamamız gerekiyor: Ne zaman? Hangi silahları kullanarak? Nerede?"

İkizler...ikizler, diye düşündü Idaho. *Tehlikede olan ikizler. Alia değil.*

"Kim ve nasıl sorularıyla ilgilenmiyorsun, öyle mi?" diye sordu Irulan.

"Corrino Evi, CHOAM ya da başka bir grup, bu gezegende insan maşalar kullanırsa" dedi Alia, "onları harekete geçmeden önce yakalamak için yüzde altmıştan fazla şansımız var. Ne zaman ve nerede harekete geçeceklerini bilmek, bize büyük bir avantaj sağlar. Nasıl? Bu sadece *hangi silahlarla* diye sormaktır."

Neden onlar bunu benim gördüğüm gibi göremiyor acaba? diye düşündü Idaho.

"Pekâlâ" dedi Irulan. "Ne *zaman?*"

"Dikkatler başka birinin üstüne yoğunlaştığında" dedi Alia.

"Meclis'te dikkatler annenin üstüne yogunlaşmıştı" dedi Irulan. "Hiç kimse bir şey yapmaya kalkışmadı."

"Yanlış yer" dedi Alia.

Ne yapıyor acaba? diye düşündü Idaho.

"Nerede, o zaman?" diye sordu Irulan.

"Tam burada, Kale'de" dedi Alia. "Kendimi en çok güvende hissettiğim ve en az muhafızımın olduğu yer burası."

"Hangi silahlarla?" diye sordu Irulan.

"Konvansiyonel...bir Fremen'in üstünde taşıyabileceği bir şey: Zehirli bir hançer-i figan, bir maula tabancası, bir..."

"Uzun süredir bir güdümlü avcı kullanmayı denemediler" dedi Irulan.

"Kalabalıkta işe yaramaz" dedi Alia. "Kalabalık olmak zorunda."

"Biyolojik silah mı?" diye sordu Irulan.

"Bulaşıcı bir madde mi?" diye sordu Alia, inanmadığını gizlemiyordu. Irulan, bulaşıcı bir maddenin, bir Atredies'i koruyan bağışıklık setlerine karşı başarılı olacağını nasıl düşünebilirdi?

"Ben daha çok bir hayvan olabileceğini düşünüyorum" dedi Irulan. "Mesela küçük evcil bir hayvan; belirli bir kurbanı ısırıp bir zehir bulaştırmak üzere eğitilmiş bir hayvan."

"Ev denetçileri bunu önler dedi Alia.

"Peki *onlardan* biri?" diye sordu Irulan.

"Olamaz. Ev denetçileri bir yabancıyı aralarına kabul etmez, onu öldürürler. Bunu biliyorsun."

"Yalnızca olasılıkları araştırıyorum, tek umudum..."

"Muhafızlarımı alarma geçireceğim" dedi Alia.

Alia *muhafızlarım* derken, Idaho bir eliyle Tleilax gözlerini kapattı, üzerine üzerine gelen ısrarcı kuşatmayı engellemeye çalışıyordu. Bu Racia'ydı. Yaşam'ın vurguladığı Sonsuzluk hareketiydi, her mentatı bekleyen gizli bir tecrübeydi, mentat bilincinin içine tamamen gömülme tecrübesiydi. Onun bilincini, evrenin üstüne bir ağ gibi atıyordu; ağ düşüyor ve içindeki şekiller belli oluyordu. İkizlerin karanlıkta çömeldigini ve dev pençelerin onları aradığını gördü.

"Hayır" diye fısıldadı.

"Ne?" Alia dönüp ona baktı, hâlâ orada olmasına şaşırmış gibiydi.

Idaho elini gözlerinden çekti.

"Corrino Evi'nin yolladığı kıyafetler, ikizlere gönderildi mi?" diye sordu.

"Elbette" dedi Irulan. "Tamamen güvenliydiler."

"Hiç kimse Tabr Siyeçi'nde ikizlere saldırmaya kalkışmaz" dedi Alia. "Çevrelerinde Stilgar'ın eğittiği bütün o muhafızlar varken."

Idaho gözlerini Alia'ya dikti. Mentat hesaplamalarına dayanan bir savı güçlendirecek, dikkate değer hiçbir veriye sahip değildi; ama biliyordu. *Biliyordu.* Yaşadığı bu şey, Paul'ün bildiği görüntü gücüne çok yakındı. Bunu söylerse, ne Irulan buna inanırdı ne de Alia.

"Liman yetkililerini dışarıdan hiçbir hayvan sokulmasına izin verilmemesi için uyaracağım" dedi Duncan.

"Irulan'ın söylediğini ciddiye almıyorsun herhalde" diye karşı çıktı Alia.

"Neden riske girelim?" diye sordu Idaho.

"Bunu kaçakçılara söyle" dedi Alia. "Ben, Ev denetçileri konusunda garanti veririm."

Idaho başını iki yana salladı. Ev denetçileri, kendisine görünen büyüklükteki pençelere karşı ne yapabilirlerdi ki? Ama Alia haklıydı. Doğru yerlere verilen rüşvetler ve uysal bir Lonca kaptanıyla. Boş Bölge'deki herhangi bir yer iniş limanı haline gelirdi. Lonca, Atreides Evi'ne yapılacak bir saldırıda ön safta olmaya karşı çıkardı ama fiyat yeterince yüksek olursa... Yani, Lonca, yalnızca saldırıları zorlaştıran ama olanaksız kılmayan bir jeolojik engel gibi düşünülebilirdi. Sadece 'bir nakliye acentesi' olduklarını söyleyerek her zaman itiraz edebilirlerdi. Aldıkları belirli bir kargonun ne amaçla kullanılacağını nereden bilebilirlerdi.

Alia sessizliği tamamen Fremenlere özgü bir hareketle böldü; yumruğunu sıkıp kaldırdı, başparmağı yatay durumdaydı. Bu hareketine, 'Tayfun Çatışması yaratırım' anlamına gelen geleneksel bir söz eşlik etti. Belli ki kendini suikastler için tek makul hedef olarak görüyordu; ve bu hareket, idrak edilmemiş tehditlerle dolu bir evrene karşı çıkıyordu. Ona saldıran herkese ölüm rüzgârını savuracağını söylüyordu.

Idaho herhangi bir itirazın yararsız olduğunu hissetti. Alia'nın artık ondan şüphe etmediğini anladı. Tabr'a geri dönecekti; Alia, Leydi Jessica'nın kaçırılmasının mükemmel bir şekilde halledilmesini bekliyordu. Kızgınlığın yol açtığı bir adrenalin artışıyla divandan kalkarken şunu düşünüyordu: *Keşke hedef Alia olsaydı! Keşke suikastçiler onu ele geçirselerdi!* Bir an için, elini hançerinin üstüne koydu ama bunu yapmak ona göre bir şey değildi. Ama Alia'nın şehit olması, yaşayıp da gözden düşmesinden ve kumdan bir mezarın içine kadar izlenmesinden iyiydi.

"Evet" dedi Alia, Duncan'ın yüzündeki ifadeyi yanlış yorumlayıp, onun için endişelendiğini sanarak. "En iyisi sen hemen Tabr'a

dön." Ve şöyle düşündü: *Duncan'dan şüphelenmem ne kadar aplatcaydı!* O bana ait, Jessica'ya değil! Kendisini üzen şeyin, kabilelerin talebi olduğunu düşündü Alia. Idaho çıkarken ona neşeyle el salladı.

Idaho, Kurul Salonu ndan çıkarken umutsuzdu. Alia yabancı istilası nedeniyle körleşmekle kalmıyor ayrıca her krizle birlikle daha da çılgınlaşıyordu. Tehlike noktasını çoktan geçmişti ve acı sona mahkûmdu. Ama ikizler için ne yapılabilirdi? Kimi ikna edebilirdi? Stilgar'ı mı? Stilgar, zaten yapıyor olduklarından başka ne yapabilirdi?

O halde Leydi Jessica mı?

Evet, bu olasılığı da araştırmıştı... ama o da. Rahibeler Birliğiyle birlikte komplo kurmakta çok ileri gitmiş olabilirdi. Bu Atreides odalığıyla ilgili bazı kuruntuları vardı. Bene Gesseritlerin emriyle her şeyi yapabilirdi...hattâ kendi torunlarına düşman olabilirdi.

*

22

İyi yönetimler hiçbir zaman kanunlara dayanmaz, yönetenlerin kişisel niteliklerine dayanır. Yönetim mekanizması daima bu mekanizmayı idare edenlerin isteğine bağlıdır. Bu yüzden, yönetimin en önemli unsuru, liderleri seçme yöntemidir.

- Kanun ve Yönetim
Uzay Loncası El Kitabı

Alia sabah görüşmesine neden benim de katılmamı İstiyor acaba? diye düşündü Jessica. Kurul'a geri dönmem için oy kullanmadılar.

Jessica, Kale'nin Büyük Salonu'nun önündeki sofada duruyordu. Arrakis'ten başka bir yerde, bu sofanın kendisi de büyük bir salon olurdu. Arrakeen'daki binalar, Atreides ekolünü izleyerek servet ve güç arttıkça daha da devleşmişti; ve bu oda, onun kaygılarını temsil ediyordu. Zemini, oğlunun IV. Şaddam'a karşı kazandığı zaferi tasvir eden karolarla kaplı olan bu sofadan hoşlanmamıştı.

Büyük Salon'a açılan cilalı plasçelik kapıda kendi yüzünün yansımasını gördü. Dune'a dönmek onu kendisiyle ilgili böyle karşılaştırmalar yapmaya zorluyordu, Jessica yüzünde yalnızca yaşlılık izlerini fark etti; oval yüzünde ince çizgiler oluşmuştu ve gözleri civit rengi yansımalarında daha duygusuzdu. Gözlerindeki mavinin çevresinde ak olduğu zamanları hatırlıyordu. Saçının cilalı bronz rengi ancak profesyonel bir kuaförün itinalı çalışmasıyla korunabilmişti. Hâlâ burnu küçük, ağzı geniş, vücudu inceydi ama Bene Gesserit eğitimi almış kasları bile geçen zamanla birlikle yavaşlamaya başlamıştı. Bazıları bunu fark etmeyebilir ve şöyle diyebilirdi: 'Hiç değişmemişsiniz!' Ama

Rahibeler Birliği'nin eğitimi, iki tarafı da keskin bir kılıçtı; küçük değişiklikler, bu şekilde eğitilmiş insanların dikkatinden pek kaçmazdı.

Ve Alia'da küçük değişikliklerin olmaması, Jessica'nın dikkatinden kaçmamıştı.

Alia'nın diyanet işleri sorumlusu Cavid, büyük kapıda duruyordu, bu sabah çok resmiydi. Yuvarlak yüzündeki alaycı gülümsemeyle cüppeli bir cin gibiydi. Cavid, Jessica'yı bir paradoks gibi etkiledi: iyi beslenmiş bir Fremen. Jessica'nın kendisiyle ilgilendiğini fark eden Cavid, bilmiş bilmiş gülümsedi, omuz silkti. Jessica'nın maiyetinde bulunuşu kısa sürmüştü; Cavid böyle olacağını biliyordu. Atreideslerden nefret ediyordu ama söylentilere bakılırsa birden fazla anlamda Alia'nın adamıydı.

Jessica onun omuz silktigini gördü ve şöyle düşündü: Çağ omuz silkme çağı. Onun hakkındaki bütün o hikâyeleri duyduğumu biliyor ve aldırmıyor. Uygarlığımız dışarıdan gelecek bir saldırıya yenik düşmesine fırsat kalmadan kayıtsızlıktan ölebilir.

Gurney'in, kaçakçılarla buluşmak için çöle gitmeden önce Jessica'ya tahsis ettiği muhafızlar, yanında onlar olmadan buraya gelmesinden hiç hoşlanmamışlardı. Ama Jessica garip bir şekilde kendini güvende hissediyordu. Varsın birisi onu bu mekânda şehit etsin; kızı bunun altından kalkamazdı. Alia bunu biliyordu.

Jessica adamın omuz silkişine ve gülümsemesine karşılık vermeyince. Cavid öksürdü; bu, yalnızca pratik yaparak başarılabilecek bir gırtlak gürültüsüydü. Gizli bir lisan gibiydi. Şöyle diyordu: 'Bütün bu şaşaanın saçma olduğunu anlıyoruz. Leydim. Harika, değil mi? İnsanlar nelere inandırılabiliyorlar!'

Harika! diye onayladı Jessica ama yüzü bu düşüncesini hiç belli etmedi.

Sofa artık dolmuştu; bu sabah için kabul edilen niyazkârların tümü. Cavid'in adamlarından giriş izni almışlardı. Dış kapılar kapatılmıştı. Niyazkârlar ve görevliler Jessica'dan terbiyeli bir mesafede duruyorlardı ama onun. Fremen Başrahibelerine özgü resmi siyah abayı giydiğini görmüşlerdi. Bu akla birçok soru getiriyordu. Üstünde Muad'Dib'in rahipler birliğine ait hiçbir işaret görülmüyordu. İnsanların dikkatleri, Alia'nın onları Büyük Salon'a götürmek üzere geleceği küçük yan kapı ile Jessica arasında bölünürken, konuşmaların mırıltısı yükseliyordu. Naiplik'in güçlerinin nerede yattığını belli eden eski tarzın sarsılmış olduğu Jessica için açıktı.

Bunu sadece buraya gelerek yaptım, diye düşündü. *Ama geldim çünkü beni Alia davet etti.*

Rahatsızlığın belirtilerini okuyan Jessica, Alia'nın bu anı kasıtlı olarak uzattığını, gizli akımların burada doğal biçimde ilerlemesine izin verdiğini fark etti. Alia bir gözetleme deliğinden izliyordu elbette. Alia'nın davranışlarındaki ayrıntıların çok azı Jessica'nın gözünden kaçıyordu; ve geçen her dakika. Rahibeler Birliği'nin zorla kabul ettirdiği görevi üstlenmekle ne kadar doğru bir şey yaptığını hissediyordu.

"İşlerin bu şekilde sürmesine izin veremeyiz" diye belirtmişti Bene Gesserit delegasyonunun başkanı. "Çürümenin belirtileri gözünden...hiçbirinizin gözünden kaçmamıştır! Bizi neden bıraktığını biliyoruz ama nasıl eğitildiğini de biliyoruz. Senin eğitiminde hiçbir fedakârlıktan kaçınılmadı. Sen bir Törensel Kehanet ustasısın; güçlü bir dindeki bozulmaların, hepimizi ne zaman tehdit edeceğini bilmen gerekir."

Jessica, Caladan Kalesi'ndeki bir pencereden baharın hoş belirtilerine bakarken, düşünceli bir şekilde dudaklarını büzmüştü. Düşüncelerini böyle mantıklı bir tarzda yönlendirmekten hoşlanmıyordu. Rahibeler Birliği'nde aldığı ilk derslerden biri, mantık kılığına bürünmüş herhangi bir şeye karşı sorgulayıcı bir güvensizlik tavrını korumaktı. Ama delagasyonun üyeleri de bunu biliyordu.

Hava o sabah ne kadar da nemliydi, diye düşünen Jessica, bakışlarını Alia'nın sofasında gezdirdi. Ne kadar taze ve nemliydi. Buranın havasında ise Jessica'nın içinde bir huzursuzluk hissi uyandıran, terli bir rutubet vardı. Şöyle düşündü: *Tekrar Fremen âdetlerine döndüm.* Bu yerüstü siyeçinde hava fazlasıyla nemliydi. Damıtma Ustası'nın nesi vardı? Paul böyle bir gevşekliğe asla izin vermezdi.

Parlayan yüzünde tetikte ve sakin bir ifade olan Cavid'in, sofanın havasındaki rutubet sorununun farkına varmamış gibi göründüğünü fark etti. Arrakis'te doğmuş birisi için kötü bir eğitim.

Bene Gesserit delegasyonunun üyeleri, iddiaları için kanıta İhtiyacı olup olmadığını bilmek istemişti. Onlara kendi el kitaplarından kızgın bir yanıt vermişti: "Bütün kanıtlar, kaçınılmaz bir şekilde, hiçbir kanıtı olmayan önermelere yol açar! Bütün şeyler bilinir çünkü biz onlara inanmak isteriz."

"Ama biz bu sorulan mentatlara bıraktık" diye karşı çıkmıştı delegasyonun başkanı.

Jessica şaşırmış bir halde kadına bakmıştı. "Şu anki konumuna ulaşıp hâlâ mentatların sınırlarını öğrenmemiş olmana hayret ediyorum" demişti Jessica.

Delegasyon bunun üzerine rahatlamıştı. Belli ki bu bir sınavdı ve Jessica sınavı geçmişti. Bene Gesserit eğitiminin özünü oluşturan o dengeleyici yeteneklerle tüm bağlantısını yitirmiş olmasından korkmuşlardı tabii ki.

Cavid kapının önündeki yerini bırakıp ona yaklaşırken, Jessica yavaşça alarm durumuna geçti. Cavid eğilerek selam verdi. "Leydim. Vaiz'in son cüretkâr hareketini duymamış olabileceğiniz aklıma geldi."

"Burada olan her şey bana her gün bildiriliyor" dedi Jessica. *Alia'ya bunu yetiştirsin bakalım!*

Cavid gülümsedi. "O zaman ailenize dil uzattığını biliyorsunuzdur. Daha dün gece güney varoşlarında vaaz verdi ve hiç kimse ona dokunmaya kalkışmadı, neden olduğunu biliyorsunuz elbette."

"Çünkü onun, onlara geri dönen oğlum olduğunu düşünüyorlar" dedi Jessica sıkkın bir sesle.

"Bu soru henüz mentat Idaho'ya sorulmadı" dedi Cavid. "Belki de bu yapılmalıydı; böylece bu iş hallolurdu."

Jessica şöyle düşündü: *İşte mentatların sınırlarını bilmeyen birisi, hem de onlardan birini boynuzlamaya kalkışırken... gerçekte değilse bile düşlerinde.*

"Mentatlar, onları kullananların hata payını paylaşırlar" dedi Jessica. "İnsan zihni, herhangi bir hayvanın zihninde olduğu gibi bir rezonatördür. Çevredeki rezonansa karşılık verir. Mentat, kendi bilincini, birçok paralel neden sonuç döngüsünün üstüne yaymayı; ve uzun sonuç zincirleri elde etmek için bu döngüler boyunca ilerlemeyi öğrenir." *Bunu anlamaya çalışsın bakalım!*

"O halde bu Vaiz sizi rahatsız etmiyor, öyle mi?" diye sordu Cavid, sesi aniden resmileşmiş ve ciddileşmişti.

"Onu sağlıklı bir işaret olarak görüyorum" dedi Jessica. "Onun rahatsız edilmesini istemiyorum."

Cavid belli ki bu kadar açık bir yanıt beklemiyordu. Gülümsemeye çalıştı, beceremedi. Ardından şöyle dedi: "Oğlunuzu ilahlaştıran Kilise Yönetim Kurulu, Eğer ısrar ederseniz elbette ki sizin isteklerinize uyar. Ama kesinlikle bazı açıklamalar..."

"*Benim,* sizin plânlarınıza ne kadar uygun olduğumu açıklamamı tercih ederdin herhalde" dedi Jessica.

Cavid ona kuşkuyla baktı. "Madam, bu Vaiz'i lanetlemeyi reddetmeniz için hiçbir mantıklı sebep göremiyorum. O sizin

oğlunuz olamaz. Sizden makul bir ricada bulunuyorum: Onu lanetleyiniz."

Bu önceden hazırlanmış bir sahne, diye düşündü Jessica. Onu Alia görevlendirmiş.

"Hayır dedi.

"Ama oğlunuzun adını lekeliyor! İğrenç şeyler vaaz ediyor ve kutsal kızınızı onaylamadığını haykırıyor. Halkı bize karşı kışkırtıyor. Sorulduğunda, sizin içinizde bile kötülük olduğunu ve sizin..."

"Bu kadar saçmalık yeler!" dedi Jessica. "Alia'ya reddettiğimi söyle. Döndüğümden beri bu Vaiz'in hikâyelerinden başka bir şey duymadım. Artık sıktı."

"Onun son lekeleyici konuşmasında, sizin, ona düşman olamayacağınızı söylediğini öğrenmek. Madam, canınızı sıkar mı? Ve açık bir şekilde, siz..."

"Kötü biri olsam da, yine de onu lanetlemeyeceğim" dedi Jessica.

"Bu şakası yapılacak bir konu değil. Madam!"

Jessica kızgın bir şekilde eliyle uzaklaşmasını işaret etti. "Defol!" Diğerlerinin de duyabileceği kadar güçlü bir sesle konuşmuş ve adamı itaat etmek zorunda bırakmıştı.

Cavid'in gözleri öfkeyle parladı ama soğuk bir ifadeyle selam verip kapıdaki yerine dönmeyi başardı.

Bu tartışma, Jessica'nın zaten yapmış olduğu gözlemlere oldukça uyuyordu. Alia'dan bahsederken, Cavid'in sesi, bir aşığın erkeksi tınısını taşıyordu; bunu yanlış anlamak olanaksızdı. Söylentiler hiç şüphesiz doğruydu. Alia yaşamının korkunç bir şekilde yozlaşmasına izin vermişti. Bunu gözleyen Jessica, Alia'nın, Melanetin içinde gönüllü olarak yer aldığı şüphesini beslemeye başladı. Bu kendi kendini yok etmeye yönelik sapkın

bir istek miydi? Çünkü hiç şüphesiz Alia, kendisini ve ağabeyinin öğretilerini besleyen güç tabanını yok etmeye çalışıyordu.

Sofada belli belirsiz huzursuzluk kıpırtılan belirmeye başladı. Bu mekândaki coşkulu izleyiciler Alia'nın ne zaman çok geç kaldığını bilirlerdi; ve şimdiye kadar hepsi, onun, Alia'nın gözdesini kovduğunu duymuştu.

Jessica iç çekti. Vücudu bu mekâna gelirken, ruhunun geriden sürünerek geldiğini hissetmişti. Saray mensuplarının arasındaki hareketler öylesine açıktı ki! Oradakilerin, önemli insanları ararken yaptıkları hareketler, bir tahıl tarlasında esen rüzgârın dansını anımsatıyordu. Bu mekânın kültürlü sakinleri, kaşlarını çatmış, yanındakilerin her birine önem sıralamalarına göre pragmatik notlar veriyordu. Jessica'nın, Cavid'i terslemesi belli ki adamı incitmişti; artık onunla konuşan çok az kişi vardı. Ama diğerleri! Jessica'nın eğitimli gözleri, güçlülerin etrafında pervane olanların verdiği notları okuyabiliyordu.

Bana yaklaşmıyorlar çünkü ben tehlikeliyim, diye düşündü. *Bende Alia'nın korktuğu insanların kokusu var.*

Jessica bakışlarını odada gezdirdi, gözlerin başka yöne döndüğünü gördü. Bunlar öylesine değersiz insanlardı ki Jessica onların anlamsız yaşamlarıyla ilgili basmakalıp mazeretlerini onaylamadığını haykırmak istediğini fark etti. Ah, keşke Vaiz bu odayı şu anki haliyle görebilseydi!

Yakınındaki bir konuşmadan birkaç cümle dikkatini çekti. Uzun, ince bir Rahip içinde olduğu gruba, hiç şüphesiz himayesi altında olan niyazkârlara hitap ediyordu. "Çoğu zaman düşündüğümden farklı konuşmam gerekiyor" dedi. "Buna diplomasi deniyor."

Bunun sonucunda kopan kahkaha çok yüksekti ve çok çabuk kesildi. Gruptaki insanlar, Jessica'nın onları duyduğunu anlamıştı.

Dük'üm olsaydı, bunun gibi bir adamı cehennemin dibine gönderirdi! diye düşündü Jessica. *Hiç de erken dönmemişim.*

Caladan'da, Alia'nın aşırılıklarının yalnızca en dikkat çekici olanlarının ona ulaşmasına olanak sağlayan, izole edilmiş bir kapsülde yaşadığını şimdi anlıyordu. *Bir rüyanın içinde yaşamama kendim de katkıda bulundum,* diye düşündü. Caladan, bir Lonca heighliner'ının ambarında güvenli bir şekilde yolculuk eden, gerçek bir birinci sınıf firkateynin sağladığı izolasyon gibi bir şeydi. Yalnızca en şiddetli manevralar hissedilebiliyordu; bunlar da sadece yumuşatılmış hareketler gibiydi.

Huzur içinde yaşamak ne kadar baştan çıkarıcı, diye düşündü.

Alia'nın sarayıyla ilgili ne kadar çok şey görürse, şu kör Vaiz'in söylediği bildirilen sözlere o kadar yakınlık hissediyordu. Evet, Paul, imparatorluğunun ne hale geldiğini görse, böyle sözler söyleyebilirdi. Ve Jessica, Gurney'in kaçakçılardan neler öğrendiğini merak etti.

Arrakeen'a karşı ilk tepkisinin doğru olduğunu fark etti. Şehre Cavid'le birlikte ilk girişlerinde, konutların çevresindeki zırhlı paravanalar, sıkı bir şekilde korunan patikalar ve ara sokaklar, her köşede sabırla bekleyen nöbetçiler, yüksek duvarlarla kalın temellerin yerini belli ettiği, yerin çok altındaki mekânlara dair belirtiler dikkatini çekmişti. Arrakeen, sert hatlarıyla, makul olmayan ve kendini üstün gören; bencil bir yer, denetim altında bir yer haline gelmişti.

Sofanın küçük yan kapısı aniden açıldı. Rahibe amazonlardan oluşan öncü bir birlik, arkalarındaki Alia'yı koruyarak odaya daldılar; Alia mağrurdu, gerçek ve korkunç gücün verdiği sınırlı bir bilinçle hareket ediyordu. Alia'nın yüzünde sakin bir ifade vardı; annesiyle göz göze gelip ona bakmayı sürdürürken, hiçbir duygu kendini ele vermiyordu. Ama her ikisi de mücadelenin başladığını biliyordu.

Büyük Salon'un dev kapıları, Cavid'in emriyle açılırken, sessiz ve kaçınılmaz bir gizli enerji hissi vererek hareket etti.

Alia annesinin yanında geldi, muhafızlar çevrelerini sardı.

"Artık içeri girelim mi, anne?" diye sordu Alia.

"Zamanı geldi de geçti bile" dedi Jessica. Ve Alia'nın gözlerindeki şeytanca ifadeyi görerek şöyle düşündü: *Beni yok edebileceğini ve kendisinin sağ kalabileceğini düşünüyor! Çıldırmış!*"

Idaho'nun İsteği bu olmayabilir mi acaba? diye düşündü. Idaho bir mesaj göndermişti ama Jessica yanıt verememişti. Esrarengiz bir mesaj: "*Tehlike! Sizi görmeliyim.*" Mesaj, eski Çakobsa dilinin farklı bir şekliyle yazılmıştı; tehlikeyi belirtmek için seçilen özel sözcük, bir entrikayı simgeliyordu,

Tabr'a döner dönmez onu göreceğim, diye düşündü Jessica.

*

23

Gücün aldatmacası şudur: Sonuçta o yalnızca bir mutlakta, sınırlı bir evrende etkilidir. Ama göreceli evrenimizin temel dersi, nesnelerin değiştiğidir. Her güç daima daha büyük bir güçle karşılaşır. Paul Muad'Dib bu dersi Arrakeen Düzlükleri'nde Sardokarlara öğretti. Onun soyundan gelenlerin hâlâ bu dersi öğrenmesi gerekiyor.

Arrakeen'daki Vaiz

Sabah görüşmesinin ilk niyazkârı, kesesi Arrakeen'ın paralı askerleri tarafından boşaltılmış bir hacı olan Kadeşli bir ozandı. Salonun su yeşili taş zemininde ayakta duruyordu, hiç de yalvarıyormuş gibi bir hali yoktu.

Yedi basamaklı platformun tepesinde Alia'yla birlikte oturan Jessica, adamın cesaretini takdir etti. Anne ve kızı için bir örnek tahtlar yerleştirilmişti; ve Jessica, Alia'nın sağda, yani *eril* pozisyonda oturduğuna özellikle dikkat etmişti.

Cavid'in adamlarının, Kadeşli ozanın buraya gelmesine izin vermelerinin nedeni, belli ki şu anda gösterdiği özelliği, yani cesaretiydi. Ozanın Büyük Salon'daki saray mensuplarını biraz eğlendirmesi bekleniyordu; artık sahip olmadığı parasının yerine yapacağı ödeme buydu.

Şu anda ozanın davasını savunan Rahip-Avukat'ın raporunda, Kadeşlinin, yalnızca üstündeki elbisesinin ve deri bir kayışla omzuna asılı balisetinin kaldığı yazılıydı.

"Ona koyu renk bir içki içirildiğini söylüyor" dedi Avukat, dudaklarını kıvırmaya çalışan gülümsemeyi güçlükle gizliyordu. "Haşmetli kutsal efendimiz, içki onu uyutmamış ama kesesi kesilip alınırken aciz bırakmış."

Jessica ozanı incelerken. Avukat sahte bir yaltaklanmayla konuşup duruyordu; sesi pis temalarla doluydu. Kadeşli uzun boyluydu, neredeyse iki metreydi. Çapkın gözlerinde zekice bir uyanıklık ve nüktedanlık vardı. Altın sarısı saçları, geldiği gezegenin stiline uygun bir şekilde omuzlarına dökülüyordu; ve gri Hac cüppesinin gizleyemedigi geniş göğsünden ve düzgün hatlı vücudundan erkeksi bir güç yayılıyordu. Adının Tagir Mohandis olduğu söylenmişti; tacir mühendisler soyundan geliyordu, atalarıyla ve kendisiyle gurur duyuyordu.

Alia sonunda bir el işaretiyle savunma konuşmasını kesti ve dönüp bakmadan konuştu: "İlk kararı, aramıza dönüşünün onuruna Leydi Jessica verecek."

"Teşekkür ederim, kızım" dedi Jessica, bunu duyan herkese nüfuz sırasını bildirmiş oldu. *Kızım!* Demek bu Tagir Mohandis plânlarının bir parçasıydı. Yoksa aldatılmış bir masum muydu? Jessica, bu yargılamanın, kendisine karşı açık bir saldırı için düzenlendiğini fark etti. Bu, Alia'nın tavrından belliydi.

"O çalgıyı iyi çalabiliyor musun?" diye sordu Jessica, ozanın omzundaki dokuz telli baliseti göstererek.

"Büyük Gurney Halleck kadar iyi!" Tagir Mohandis salondaki herkesin duyması için bağırmıştı ve sözleri saray mensupları arasında ilginç bir kıpırdanmaya neden olmuştu.

Yol parası için bahşiş istiyorsun" dedi Jessica. 'Bu parayla nereye gideceksin?"

"Salusa Secundus'a, Farad'n'ın sarayına" dedi Mohandis. Duyduğuma göre ozan ve şair arıyormuş, sanatı destekliyor ve çevresinde büyük bir kültürlü yaşam rönesansı oluşturuyormuş."

Jessica, Alia'ya bakmamak için kendini tuttu. Onlar tabii ki Mohandis'in ne isteyeceğini biliyorlardı. Bu küçük gösterinin kendisini eğlendirdiğini fark etti. Bu hamleyi göremeyeceğini mi sanmışlardı?

"Yol paran için müzik çalacak mısın?" diye sordu Jessica. "Şartlarım Fremen şartlarıdır. Eğer müziğin hoşuma giderse, sıkıntılarımı dağıtman için seni burada tutabilirim; Eğer müziğin beni rahatsız ederse, seni yol paran için çölde çalışmaya gönderebilirim. Eğer çalışını, Atreideslerin düşmanı olduğu söylenen Farad'n için uygun bulursam, seni hayır dualarımla ona gönderirim. Bu şartlar altında çalacak mısın, Tagir Mohansid?"

Adam başını geriye atarak kükrercesine güldü. Baliseti omzundan indirirken sarı saçları dalgalandı; Jessica'nın meydan okumasını kabul ettiğini göstermek için çalgıyı ustaca akort etti.

Salondaki kalabalık yaklaşmak için öne doğru yüklenmeye başladı; ama saray mensupları ve muhafızlar tarafından geride tutuldular.

Mohandis çok geçmeden bir nota bastı, yan tellerin bas uğultusunu, zorlayıcı titreşimlerine hassas bir dikkat göstererek sürdürdü. Sonra sesini yumuşak bir tenor tona ayarlayarak şarkıya başladı; doğaçlama yaptığı belliydi ama üslubu o kadar ustaydı ki Jessica büyülendi, ardından dikkatini sözlere verdi:

"Özledim diyorsun Caladan denizlerini.
Bir zamanlar, Atreides, yönettiğin ülkeni,
Terk etmediğin memleketini...
Ama sürgün yabancı diyarlarda yaşanır!

Acıydı diyorsun ve çok kabaydı insanlar,
Şeyh-hulud'a dair rüyalarını sattılar.
Lezzetsiz yiyecekler aldılar...
Ve sürgünler yabancı diyarlarda yaşanır!

Arrakis'i durmadan zayıf düşürüyorsun,
Solucanların geçişini susturuyorsun
Ve zamanını dolduruyorsun...
Çünkü sürgün yabancı diyarlarda yaşanır!

Alia! Kuan-Tin adını takmışlar sana.
Asla gözle görülmemiş olan o ruh, asla
Ta ki..."

"*Yeter!*" diye haykırdı Alia. Tahtından kalkar gibi yaptı. "Seni..."

"Alia!" Jessica yeterince yüksek sesle konuşmuştu; sesini, herkesin dikkatini çekecek ama onu karşısına almayacak bir seviyeye ayarlamıştı. Bu, Ses'in ustaca bir şekilde kullanımıydı, duyanların tümü bu gösterideki eğitimli güçleri fark ettiler. Alia geriye yaslandı; Jessica, kızının, en ufak bir bozulma emaresi göstermediğini fark etti.

Bu da bekleniyordu, diye düşündü Jessica, *Ne kadar ilginç.*

"*Bu* ilkiyle ilgili karar bana ait" diye hatırlattı Jessica.

"Pekâlâ." Alia'nın sözleri güçlükle işitilebildi,

"Bunun Farad'n'a yakışır bir hediye olduğunu düşünüyorum" dedi Jessica. "Hançer-i figan kadar keskin bir dili var. Bu dilin dökebileceği kadar kan dökmek, kendi sarayımız için de sağlıklı olabilir ama Corrino Evi'ne hizmet etmesini tercih ederim."

Hafif bir kahkaha dalgası salona yayıldı.

Alia nefesini homurtuyla verdi. "Bana ne isim taktığını biliyor musun?"

"O sana hiçbir isim takmadı, kızım. Yalnızca onun ya da herhangi birinin sokakta duyabileceği bir şeyi söyledi. Sana orada Kuan-Tin diyorlar..."

"Ayakları olmadan yürüyen dişi ölümruhu" diye homurdandı Alia.

"Eğer doğru söyleyenleri ortadan kaldırırsan, çevrende yalnızca senin ne duymak istediğini bilenler kalır" dedi Jessica tatlı bir sesle. "Kendi düşüncelerinin pis kokusu içinde çürümekten daha zehirli bir şey düşünemiyorum."

Tahtların hemen altından gelen nefes tutma sesleri duyuldu.

Jessica dikkatini, tamamen sinmiş bir halde sessiz kalan Mohandis'e yoğunlaştırdı. Kendisine verilecek kararı sanki hiç önemli değilmiş gibi bekliyordu. Mohandis tam da Dük'ünün zor günlerde yanında olmasını isteyeceği türden bir adamdı: Kendi kararına güvenerek hareket eden; ama başına ne gelirse gelsin, ölüm bile, kaderine kahretmeden bunu kabul eden biri. Peki bu adam neden bu yolu seçmişti?

"Neden özellikle bu sözleri seçtin?" diye sordu Jessica.

Adam net bir şekilde konuşabilmek için başını kaldırdı. "Atreideslerin onurlu ve açık fikirli olduğunu duymuştum. Şöyle bir düşüncem vardı: Bunu sınamak ve belki sizin hizmetinizde kalmak, böylece de beni soyanları bulup onlarla kendi tarzımda hesaplaşmak için vakit bulmak."

"*Bizi* sınamaya cüret ediyor!" diye mırıldandı Alia.

"Neden olmasın?" diye sordu Jessica.

İyi niyetini göstermek için ozana gülümsedi. Bu salona, sırf kendisine başka bir macera, evreninin içinde başka bir yolculuk fırsatı tanıdığı için gelmişti. Jessica adamı kendi maiyetine almayı istediğini fark etti ama Alia'nın tepkisi cesur Mohandis için bela alametiydi. Ayrıca Leydi Jessica'dan beklenen şeyin bu olduğuna dair işaretler de vardı: Cesur ve yakışıklı bir ozanı hizmetine almak, tıpkı cesur Gurney Halleck'i aldığı gibi. En iyisi Mohandis'i kendi yoluna göndermekti ama böylesine iyi bir adamı Farad'n'a kaptırmak acı verecekti.

"Farad'n'a gidecek" dedi Jessica. "Yol parasını almasını sağlayın. Dili, Corrino Evi'nin kanını akıtsın da görelim bakalım bundan nasıl kurtulacak."

Alia zemine dik dik baktı, ardından gecikmiş bir gülümseme geldi. "Leydi Jessica'nın bilgeliği galip geldi" dedi, bir el işaretiyle Mohandis'in gitmesini emrederek.

Bu onun istediği gibi gitmedi, diye düşündü Jessica; ama Alia'nın tavırlarında, sırada daha çetin bir sınav olduğuna dair belirtiler vardı.

Başka bir niyazkâr öne çıkarıldı.

Kızının tepkisini fark eden Jessica, şüphenin, içini kemirdigini hissetti. İkizlerden öğrenilen derse burada ihtiyaç vardı. Varsın Alia *Melanet* olsun, o yine de Ön-doğanlardan biriydi. Annesini, kendini tanıdığı kadar tanıyordu. Yani, Alia, ozan konusunda annesinin tepkilerini yanlış değerlendirmiş olamazdı. *Alia neden bu karşılaşmayı sahneledi? Dikkatimi dağıtmak için mi?*

Düşünmek için fazla *zaman* yoktu. İkinci niyazkâr, yanında Avukatıyla ikiz tahtların altında yerini almıştı.

Bu seferki niyazkâr bir Fremen'di; yüzünde, çölde doğanlara özgü kum izlerini taşıyan, yaşlı bir adamdı. Uzun boylu değildi ama vücudu sırım gibiydi; ve genellikle damıtıcı giysinin üstüne giyilen uzun *dişdaşa,* adama heybetli bir görünüş veriyordu. Bu cüppe, dar yüzü, kartal burnu ve mavi üstüne mavi ışıltılı gözleriyle uyum içindeydi. Damıtıcı giysi giymemişti ve bu yüzden rahatsız görünüyordu. Görüşme Salonu'nun dev mekânı, ona, bedeninin paha biçilmez nemini çalan tehlikeli açık hava gibi görünüyor olmalıydı. Kısmen geriye atılmış olan kapüşonunun altına, naiplerin süslü başlığı olan saçaklı *kefiyeyi* bağlamıştı.

"Ben Ghadhean al-Fali" dedi adam ve kendi konumunun güruhun üstünde olduğunu belirtmek için bir ayağını tahtlara çıkan basamaklara koydu. Ben Muad'Dib'in ölüm komandolarından biriydim; bir çöl meselesiyle ilgili olarak buradayım.

Alia yalnızca hafif bir şekilde doğruldu, küçük bir belirti: Al-Fali'nin ismi, Jessica'nın Kurulda yer almasını talep edenlerin arasındaydı.

Bir çöl meselesi! diye düşündü Jessica.

Ghadhean al-Fali, Avukat'ı savunmasına başlamadan önce konuşmuştu. Bu resmi Fremen ibaresiyle, onlara tüm Dune'u ilgilendiren bir şey getirdiğine...ve yaşamını Paul Muad'Dib'inkinin yanında sunmuş olan bir Fedaykin'in yetkisiyle konuştuğuna dikkatlerini çekmişti. Jessica, Ghadhean al-Fal 'nin. Cavid'e ya da Baş Avukat'a görüşmeye gelmek için söylediği sebebin bu olduğundan şüpheliydi. Rahipler Birliği'nin bir memuru, araya girmek için siyah bir bez sallayarak salonun arkalarından önlere doğru koşturduğu zaman bu tahmini onaylandı.

Leydilerim!" diye seslendi memur. Bu adamı dinlemeyin! Gelirken sahte...

Onlara doğru koşan Rahip'i izleyen Jessica, gözünün ucuyla bir hareket yakaladı, Alia'nın eski Atreides savaş dilinde verdiği el işaretini gördü; '*Şimdi!*' Jessica işaretin nereye yönlendirildiğini belirleyememişti ama içgüdüsel olarak kendini tahtla birlikte sola doğru savurdu. Düşerken yere çarpan tahttan yuvarlanarak uzaklaştı, ayağa kalkarken bir maula tabancasının keskin *sesini* duydu... bir kez daha. Ama ilk sesle birlikte hareket etmişti, bir şeyin sağ yenini çekiştirdiğini hissetmişti. Platformun altında toplanmış olan niyazkârlar ve saray mensupları kalabalığının içine daldı. Alia'nın kıpırdamadığını fark etti. Etrafı insanlarla sarılan Jessica durdu.

Ghadhean al-Fali'nin, hızla platformun diğer tarafına çekildiğini gördü ama Avukat eski yerinde kalmıştı.

Her şey bir tuzak hızıyla gerçekleşmişti; ama Salon'daki herkes, eğitimli reflekslerin, şaşırıp kalmış birini nereye götürmesi gerektiğini biliyordu. Alia ve Avukat oldukları yerde donup kalmıştı. Odanın ortasına yönelen bir kargaşa Jessica'nın dikkatini çekti. Jessica kalabalığın içinde kendine yol açarak ilerledi, dört niyazkârın Rahip memuru tutmakta olduğunu gördü. Adamın araya girmek için kullandığı siyah kumaş, ayaklarının dibindeydi; kumaşın kıvrımları arasından bir maula tabancası görünüyordu.

Al-Fali. Jessica'yı geçip ilerledi, bir tabancaya bir Rahip'e baktı. Fremen bir öfke çığlığı attı, sol elinin parmakları sımsıkı sıkılıp bir *akağ darbesi* halinde kuşağından çıktı. Parmakları Rahip'i boğazından yakaladı ve gırtlaklayarak yere çökertti. Öldürdüğü adama dönüp bakmayan yaşlı Naip kızgın yüzünü platforma çevirdi.

"Dalal-il'an-nubuwwa!" diye seslendi al-Fali. iki avucunu da alnına bastınp indirdi. "Kadis as-Selef susturulmama izin vermez! Eğer bu işe karışanları ben katletmezsem, başkaları katleder!"

Hedefin kendisi olduğunu sanıyor, diye düşündü Jessica. Yenine baktı, maula kurşununun açtığı düzgün deliğe parmağını soktu. Hiç şüphesiz zehirliydi.

Niyazkârlar Rahip'i yere bıraktılar. Yerde kıvranarak yatıyor, gırtlağı ezildiği için ölüyordu. Jessica solunda duran şoke olmuş iki saray mensubuna dönüp şöyle dedi; "Bu adamın sorgulanmak üzere sağ kalmasını istiyorum. Eğer o ölürse siz de ölürsünüz!" Adamlar duraksayıp platforma doğru bakınca, üzerlerinde Ses kullandı: "Koşun!"

Adamlar koştu.

Jessica, al-Fali'nin yanına ilerledi, adamı dürttü: "Sen bir aptalsın, Naip! Onlar benim peşimdeydi, senin değil."

Çevrelerindeki birçok insan onu duymuştu. Şaşkınlıkla oluşan ani sessizlikte, al-Fali platforma bir göz attı; tahtlardan biri devrilmişti, diğerindeyse Alia hâlâ oturuyordu. Adamın durumu anladığını bir çömez bile yüzünden okuyabilirdi.

"Fedaykin" dedi Jessica, adama, ailesine karşı olan eski hizmetini hatırlatarak, "biz, ateşe atılmış olanlar, sırt sırta durmayı biliriz."

"Bana güvenin. Leydim" dedi adam, Jessica'nın ne demek istediğini hemen anlayarak.

Arkasında bir soluma duyan Jessica hızla döndü ve al-Fali'nin sırtını ona döndüğünü hissetti. Şehirli bir Fremen'e özgü süslü püslü kıyafetler içindeki bir kadın, yerdeki Rahip'in yanından doğruldu. İki saray mensubu ortalıkta görünmüyordu. Kadın Jessica'ya bir an bile bakmadı ama halkının antik feryadını kopardı: Ölü damıtıcılarında çalışanlar için çağrı; onların gelip bir cesedin suyunu kabile sarnıcında toplamaları için çağrı. Bu kadın gibi giyinmiş birisiyle hiç de bağdaşmayacak bir sesti bu. Jessica bu şehirli kadının sahtekârlığını anlarken bile eski âdetlerin sürdüğünü hissetti. Süslü giysiler içindeki bu yaratığın, Rahip'i konuşamayacağından emin olmak için öldürdüğü açıktı.

Neden endişelendi acaba? diye düşündü Jessica. *Adamın boğularak ölmesini beklemesi yeterliydi.* Bu umutsuzca bir hareketti, derin bir korku belirtisiydi.

Alia tahtının ucunda öne doğru eğilmiş oturuyordu; tetikte duran gözleri parlıyordu. Saçlarını Alia'nın muhafızlarına özgü bir şekilde örmüş olan ince bir kadın Jessica'nın yanından geçip Rahip'in üstüne eğildi, sonra doğrulup döndü ve platforma doğru baktı. "Ölmüş."

"Kaldırın onu" diye seslendi Alia. Platformun altındaki muhafızlara işaret etti. "Leydi Jessica'nın koltuğunu düzeltin."

Demek işi pişkinliğe vuruyorsun! diye düşündü Jessica, Alia kimi aldattığını sanıyordu? Al-Fali, Kadis as-Selef'ten bahsetmişti; Fremen mitolojisinin kutsal atalarını onu korumaları için çağırmıştı. Ama hiçbir doğaüstü güç, hiçbir silahın sokulmasına izin verilmeyen bu odaya bir maula tabancası sokamazdı. Tek yanıt, Cavid'in adamlarını içeren bir komploydu; ve Alia'nın kendisi için hiçbir endişe duymaması, herkese onun, komplonun bir parçası olduğunu ifade ediyordu.

Yaşlı Naip omzunun üstünden Jessica'ya şunları söyledi: "Özürlerimi kabul edin. Leydim. Biz çöl insanları, son bir umut kapısı olarak size geldik ama şimdi görüyoruz ki sizin hâlâ bize ihtiyacınız var."

"Anne katili olmak kızıma pek yakışmıyor" dedi Jessica.

"Kabilelerin bundan haberi olacak" diye söz verdi al-Fali.

"Eğer bu kadar umutsuzca bana ihtiyacınız varsa, neden Tabr Siyeçi'ndeki incelişte bana yaklaşmadınız?" diye sordu Jessica.

"Stilgar buna izin vermezdi."

Ahhh, diye düşündü Jessica, *naiplerin şu kuralları! Tabr'da Stilgar'ın sözleri kanundur.*

Devrilen taht düzeltildi, Alia annesine dönmesini işaret ederek şöyle dedi: "Lütfen hepiniz şu hain Rahip'in ölümünü unutmayın. Siz, beni ölümle tehdit edenler." Al-Fali'ye şöyle bir baktı. "Sana teşekkür ederim, Naip."

"Bir hata için teşekkür ediyorsunuz" diye mırıldandı Al-Fali. Jessica'ya baktı. "Siz haklıydınız. Öfkem, sorgulanması gereken birini ortadan kaldırdı."

Jessica şöyle fısıldadı: "Şu iki saray mensubuyla renkli elbiseli kadını mimle, Fedaykin. Onların yakalanıp sorgulanmasını istiyorum."

"Emriniz yerine getirilecek" dedi Al-Fali.

"Eğer buradan sağ çıkabilirsek" dedi Jessica. "Hadi dönüp rollerimizi oynayalım."

"Hasıl islerseniz. Leydim."

Birlikle platforma döndüler; Jessica basamaktan tırmanıp Alia'nın yanındaki yerini alırken, Al-Fali aşağıda, niyazkârların durduğu yerde kaldı.

"Evet" dedi Alia.

"Bir saniye, kızım" dedi Jessica. Yenini kaldınp parmağını içine sokarak oradaki deliği gösterdi. "Bu saldırının hedefi bendim. Hızla yana çekilmeme rağmen kurşun az kalsın bana isabet ediyordu. Maula tabancasının artık orada olmadığını hepiniz fark edeceksiniz." Parmağıyla aşağıyı işaret etti. "Kim aldı onu?"

Kimse yanıt vermedi.

"Belki de bulunabilir" dedi Jessica.

"Bu ne saçmalık!" dedi Alia. "Beni..."

Jessica hafifçe kızına doğru döndü, sol eliyle aşağıyı işaret etti. "Tabanca orada birinde. Hiç korkmuyor musun ki..."

"Tabanca benim muhafızlarımdan birinde!" dedi Alia.

"O halde o muhafız silahı bana getirsin" dedi Jessica.

"Onu çoktan götürdü."

"Ne kadar doğru bir davranış" dedi Jessica.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Alia.

Jessica keyifsiz bir şekilde gülümsedi.

"Adamlarından ikisinin, şu *hain Rahip*'*i* korumakla görevlendirildiğinden bahsediyorum, Eğer o ölürse, onların da öleceği konusunda uyarmıştım onları. Ölecekler."

"Buna izin vermiyorum!"

Jessica sadece omuz silkti.

"Burada cesur bir Fedaykin var" dedi Alia, al-Fali'yi işaret ederek. "Bu tartışma bekleyebilir."

"Sonsuza dek bekleyebilir" dedi Jessica, Çakobsa dilinde konuşarak. Sözleri çift anlamlıydı; ve Alia'ya hiçbir tartışmanın, ölüm emrini durdurmayacağını söylüyordu.

"Göreceğiz!" dedi Alia. Al-Fali'ye döndü. "Neden buraya geldin Ghadhean al-Fali?"

"Muad'Dib'in annesini görmek için" dedi Naip. "Fedaykinlerden, onun oğluna hizmet etmiş kardeşler ordusundan geriye kalanlar, Atreidesleri Arrakis'in gerçeklerinden koruyan haris muhafızları aşıp buraya gelmem için ellerinde avuçlarında ne varsa birleştirip yol paramı denkleştirdiler."

Alia şöyle dedi: "Fedaykinlerin her neye ihtiyacı varsa, yalnızca..."

"O beni görmeye gelmiş" diyerek Alia'nın sözünü kesti Jessica. "Umutsuzca ihtiyaç duyduğun şey nedir, Fedaykin?"

Alia şöyle dedi: "Burada Atreidesler adına ben konuşurum! Ne..."

"Kes sesini, seni katil Melanet!" dedi Jessica sertçe. "Sen beni öldürmeye çalıştın, *kızım!* Buradaki herkes bilsin diye söylüyorum bunu. Bu salondaki herkesi öldürerek susturamazsın...şu Rahip'in susturulduğu gibi. Evet, Naip'in darbesi adamı öldürürdü; ama o kurtarılabilirdi de. Sorgulanabilirdi! Onun susturulması seni hiç ilgilendirmedi. İtirazlarını istediğin gibi üstümüze püskürtüyorsun, suçlu olduğun hareketlerinden belli oluyor!"

Alia susup donakalmıştı, rengi atmıştı. Ve duyguların kızının yüzünde oynaşmasını izleyen Jessica, Alia'nın ellerinde müthiş tanıdık bir hareket gördü; bir zamanlar Atreideslerin amansız bir düşmanına ait olan, farkında olmadan verilmiş bir karşılık. Alia parmaklarını belirli bir ritimle hafifçe vuruyordu: Serçe parmağı iki kez, işaret parmağı üç kez. yüzük parmağı iki kez, serçe parmağı bir kez, yüzük parmağı iki kez...ve aynı sırayla tersten devam ediyordu.

Yaşlı Baron!

Jessica'nın gözlerinin odaklandığı yer, Alia'nın dikkatini çekti. Alia eline baktı, vurmayı bıraktı ve korkunç fark edişi görmek için tekrar annesine baktı. Alia'nın dudaklarına şeytanca bir gülümseme yerleşti.

"Demek bizden intikamını alıyorsun" diye fısıldadı Jessica.

"Sen çıldırdın mı, anne?" diye sordu Alia.

"Keşke çıldırsaydım" dedi Jessica. Ve şöyle düşündü: *Bu konuda Rahibeler Birliği'ne onay vereceğimi biliyor. Biliyor.*

Bunu Fremenlere söyleyeceğimden ve onu Bir İstila Sınavı'na zorlayacağımdan bile şüpheleniyor olabilir. Benim buradan sağ çıkmama izin veremez.

"Biz tartışırken cesur Fedaykin'imiz bekliyor dedi Alia.

Jessica kendini zorlayıp dikkatini tekrar yaşlı Naip'e yöneltti. Tepkilerini kontrol altına alıp konuştu: "Beni görmeye geldin, Ghadhean."

"Evet, Leydim. Biz çöl insanları. korkunç şeylerin olduğunu görüyoruz. Eski kehanetlerdeki gibi kumdan Küçük Yaratanlar çıkıyor. Şeyh-hulud artık Boş Bölge'nin derinlikleri dışında hiçbir yerde bulunmuyor. Biz dostumuzu, çölü terk ettik!"

Jessica, devam etmesi için kendisine sadece işaret eden Alia'ya şöyle bir baktı. Bakışlarını Salon'daki kalabalığın üzerinde gezdirdi, bütün yüzlerde şokun yarattığı tetikte ifadeyi gördü. Anneyle kızı arasındaki kavganın anlamı, kalabalığın gözünden kaçmamıştı: Ve görüşmenin neden hâlâ sürdüğünü merak ediyor olmalıydılar. Jessica dikkatini tekrar al-Fali'ye çevirdi.

"Ghadhean, Küçük Yaratanlarla ve kum solucanlarının kıtlığıyla ilgili bu konuşma nedir?'

"Nemin Rahibesi" dedi al-Fali. Jessica'nın eski Fremen ünvanını kullanarak, "biz Kitab ül-İbar'da bu konuda uyarıda bulunmuştuk. Size yalvarıyoruz. Muad'Dib'in öldüğü gün, Arrakis'in kendi kendine değiştiği unutulmasın! Biz çölden vazgeçemeyiz.

"Pöh!" diye alay etti Alia. "Çölün içinden gelen batıl inançlı serseriler ekolojik dönüşümden korkuyor. Onlar..."

"Seni duydum, Ghadhean" dedi Jessica. "Eğer solucanlar giderse, bahar da gider. Bahar giderse, yol paramızı karşılamak için elimizde akçemiz olmaz."

Hayret nidaları: Büyük Salon'dakilerin nefesinin kesildiği ve şaşkınlıkla fısıldadıkları duyulabiliyordu. Bu sesler Salon'da yankılandı.

Alia omuz silkti. "Batıl saçmalıklar!"

Al-Fali sağ elini kaldırıp Alia'yı işaret etti. "Ben Nemin Rahibesi'yle konuşuyorum, Kuan-Tin'le degil!"

Alia tahtının kollarını sıktı ama yerinden kalkmadı.

Al-Fali, Jessica'ya baktı. "Bir zamanlar burası hiçbir şeyin yetişmediği bir diyardı. Artık bitkiler var. Bir yaranın üstündeki bitler gibi yayılıyorlar. Dune Kuşağı'nın üstünde bulutlar ve yağmurlar var! Yağmur, Leydim! Ah, Muad'Dib'in değerli annesi, uyku nasıl ölümün kardeşiyse. Dune Kuşağı'nda da yağmur öyledir. Bu hepimizin ölümüdür?"

"Biz yalnızca. Liet-Kynes'ın ve bizzat Muad'Dib'in, yapmamızı tasarladığı şeyleri yapıyoruz" diye karşı çıktı Alia. "Bütün bu batıl gevezelikler de ne oluyor? Bize: 'Bütün bu gezegenin, yeşil bitkilerden oluşan bir ağla kaplandığını görmek istiyorum,' diyen Liet-Kynes'ın sözlerine saygı duyuyoruz. Ve onun dediği olacak."

"Peki ya solucanlara ve bahara ne olacak?" diye sordu Jessica.

"Her zaman biraz çöl olacaktır" dedi Alia, "Solucanlar yaşayacak."

Yalan söylüyor, diye düşündü Jessica. *Neden yalan söylüyor?*

"Yardım et bize, Nemin Rahibesi" diye yalvardı al-Fali. Jessica ani bir ikili görüntü hissiyle, bilincinin silkindigini, Naip'in sözleriyle ileri doğru atıldığını algıladı. Bu belli ki adab'dı, kişiyi kendiliğinden ele geçiren, diğerlerine baskın hafıza. Bu herhangi bir kısıtlama olmaksızın geldi ve algılarını hareketsiz bıraktı; bu arada geçmişe ait dersler bilincine yerleşti. Buna tamamen yakalanmıştı, ağdaki balık gibi. Ama bunun baskısını, bir *maksimum-insan* anı olarak hissetti; her bir küçük parça, yaratımı anımsatan bir unsurdu. Ders-hafızanın her bir öğesi, sabit değişimi içinde gerçekti ama hayal mahsûlüydü; ve Jessica oğlunun başına gelmiş olan o düzenli önsezi idrakini yaşamaya hiç bu kadar yaklaşmadığını biliyordu.

Alia yalan söylüyordu çünkü Atreidesleri yok etmek isteyen biri tarafından istila edilmişti Alia kendi içinde ilk felâketti. O halde al-Fali doğru söylüyordu: Ekolojik dönüşümün rotası değiştirilmedikçe, bu, kum solucanlarının sonu olacaktı.

Jessica, bu keşfin baskısıyla, görüşmeye katılan insanların hareketlerini ağır çekim görmeye, oynadıkları rolleri tanımlamaya başladı. Kendisinin buradan sağ çıkmamasını sağlamakla görevli olanları seçebiliyordu. Ve onların arasından geçen yol, Jessica'nın bilincinde, sanki parlak bir ışıkla aydınlatılmış gibi görünüyordu: Aralarında bir karmaşa vardı, gruplar birbirlerinin içine sızmaya çalışıyorlardı, bütün gruplar arap saçına dönmüştü. Ayrıca, bu Büyük Salon'dan kurtulmasının ancak başka ellere düşerek mümkün olacağını görüyordu. Alia, bir şehit yaratıp yaratmamayı umursamıyordu. Hayır... onu istila eden şey umursamıyordu.

Jessica, bu donmuş anda, yaşlı Naip'i kurtarıp onu ulak olarak göndereceği yolu seçti. Görüşmeye katılanların arasından geçen yol, silinmez bir şekilde belirgin kalmıştı. Ne kadar basitti! Onlar gözleri bağlı soytarılardı, omuzlarını kıpırdamadan savunma pozisyonunda tutuyorlardı. Büyük zeminin üstündeki her bir pozisyon; ölü etleri iskeletlerinden sıyıracak, çürümeden kaynaklanan bir büzüşme gibi görülebilirdi. Vücutları, kıyafetleri ve yüzleri ayrı ayrı birer cehennemdi: Dehşetleri gizleyen içeri çekilmiş göğüsler; bir mücevherin pırıltılı kancası, silah yerine geçiyordu; ağızlar, korkunç kesinliklerle dolu yargılardı; kaşların sivri prizmaları, döllerinin reddettiği yüce ve dinsel hisleri gözler önüne seriyordu.

Jessica, Arrakis'te gevşemeye başlayan şekillendirici güçlerin çözülmekte olduğunu hissetti. Al-Fali'nin sesi, Jessica'nın ruhunda bir distrans etkisi yapmış, onun derinliklerindeki bir canavarı uyandırmıştı.

Jessica göz açıp kapayıncaya dek *adab*'dan hareketli evrene geçti; ama burası daha bir saniye önce tüm dikkatine hâkim olan evrenden farklıydı.

Alia tam konuşmaya başlayacaktı ki Jessica "Sus!" dedi ve ardından ekledi: "Benim, Rahibeler Birliği'ne kayıtsız şartsız döndüğümden korkanlar var. Ama Fremenlerin bana ve oğluma çölde yaşamlarımızı bağışladığı o günden beri, ben Fremen'im!" Ve bu odada yalnızca bilenlerin anlayabileceği eski dilde konuşmaya başladı: "Onsar akhaka zeliman aw maslumen!" *İhtiyacı olduğu zaman, haklı olsa da olmasa da kardeşinize destek olun!*

Sözleri istediği etkiyi yaratmıştı: Salon'daki pozisyonlarda gizlice bir değişme oldu.

Ama Jessica öfkeyle konuşmaya devam etti: "Dürüst bir Fremen olan Ghadhean al-Fali, bana, başkalarının söylemesi gereken şeyleri söylemek için buraya geldi. Kimse bunu inkâr etmesin! Ekolojik dönüşüm, kontrol dışına çıkan bir bora haline gelmiş!"

Odanın her yerinde sessiz onaylamalar görülebiliyordu. "Ve kızım bundan zevk alıyor!" dedi Jessica. "Mektub al-mellah! Bedenimde yaralar açıyorsunuz ve üstüne tuzla yazı yazıyorsunuz! Atreidesler neden burada bir yurt buldular? Çünkü Mohalata bizim için doğaldı. Atreidesler için hükümet her zaman koruyucu bir ortaklık olmuştur; Fremenlerin daima bildikleri gibi: *Mohalata.* Şimdi ona bakın!" Jessica, Alia'yı işaret etti. "Geceleri yalnızken kendi kötülüklerini düşünüp kıs kıs gülüyor! Bahar üretimi sıfıra ya da en iyi olasılıkla daha önceki seviyesine oranla bir küsurata düşecek! Ve bu haber duyulursa..."

"Evrendeki en paha biçilmez üründe köşe başı bizim olacak!" diye bağırdı Alia.

"Bizim, olsa olsa cehennemde bir köşe başımız olacak" dedi Jessica öfkeyle.

Ve Alia, en antik Çakobsa'ya, duraklı çok zor gırtlaksı sesler ve dil şaklamaları içeren özel Atreides diline geçti: "Bak, *anne!* Baron Harkonnen'in torununun, henüz dogmadan önce bilincine tıkışdırdığın bütün o yaşamları takdir etmeyeceğini mi

düşünüyorsun? Bana yapmış olduğun şeye karşı öfke duyduğumda, tek yaptığım, kendi kendime Baron'un ne yapacağını sormaktı. Ve o yanıt verdi! Anladın mı beni, Atreides orospusu! *Bana* yanıt verdi."

Jessica bu sözlerdeki nefreti duydu ve tahmininin onaylandığını anladı. *Melanet!* Alia kendi içinde yenilmiş, *şer yuvası* Baron Vladimir Harkonnen tarafından istila edilmişti.

Şu anda, bizzat Baron, neyin ortaya çıktığına aldırmaksızın Alia'nın ağzından konuşuyordu. Alia'dan, onun intikamını almasını ve onu kovamayacağını öğrenmesini istiyordu.

Burada, bilgimin içinde çaresiz kalacağımı sanıyorlardı, diye düşündü Jessica. Bu düşünceyle, kendisini adab'ın açığa çıkardığı yola yerleştirdi ve bağırdı: "Fedaykin, arkamdan gel!"

Orada altı Fedaykin olduğu anlaşıldı ve bunlardan beşi Jessica'yı izledi.

*

24

Ben senden zayıf olduğum zaman senden özgürlüğümü isterim çünkü bu senin ilkelerine uygundur; ben senden güçlü olduğum zaman senin özgürlüğünü alırım çünkü bu benim ilkelerime uygundur.

- Antik bir filozofun sözleri
(Hark al-Ada tarafından
Louis Veuillot'a atfediimiştir.)

Leto siyeçin gizli çıkışından dışarı eğildi ve sınırlı görüş alanının üstünde kule gibi yükselen sarp kayalığın kıvrımlarını gördü. İkindi güneşi sarp kayalığın düşey şeritlerine uzun gölgeler saçıyordu. Bir iskelet kelebeleği, gölgelerin arasına girip çıkarak uçuyordu; tül gibi kanatları, ışığın önünde şeffaf bir danteldi. Bu kelebeğin burada yaşamasının ne kadar güzel olduğunu düşündü Leto.

Tam karşısında kayısı bahçeleri yer alıyordu; oradaki çocuklar, yere düşmüş meyveleri toplamaya çalışıyordu. Bahçenin ötesinde kanata vardı. Ganima'yla ikisi, içeri giren bir işçi kalabalığının arasında kendilerini kaybettirip muhafızlarını atlatmışlardı. Bir hava kanalından geçip gizli çıkışa giden basamaklara ulaşmaları nispeten daha kolay oldu. Şimdi tek yapmaları gereken, çocukların arasına karışmak ve kanataya gidip tünele dalmaktı. Orada, kumbalıklarının, kabilenin sulama suyunu bloke etmesini engelleyen yırtıcı balıkların yanında ilerleyebilirlerdi. Hiçbir Fremen, bir insanın kazayla suya düşme tehlikesini göze alacağını düşünemezdi.

Leto koruyucu geçitlerden çıktı. İki tarafında da sarp kayalıklar uzanıyordu; Leto'nun hareketiyle yatay bir hal aldılar.

Ganima hemen onun arkasından geliyordu, ikisi de bahar lifinden yapılmış küçük birer meyve sepeti taşıyordu; ama sepetlerin içinde yalıtılmış birer paket vardı: Fremkit, maula tabancası, hançer-i figan...ve Farad'n tarafından yollanmış yeni cüppeler.

Ganima bahçeye giren kardeşini izledi ve çalışan çocukların arasına karıştı. Damıtıcı giysi maskeleri bütün yüzleri gizliyordu. Burada sadece iki işçiydiler; ama Ganima bu hareketin, yaşamını, koruyucu sınırlardan ve bilinen yollardan uzaklaştırdığını hissediyordu. Ne kadar basit bir adımdı bu, bir tehlikeden diğerine atılan bu adım!

Sepetlerinde bulunan, Farad'n'ın gönderdiği şu yeni giysiler, her ikisinin de gayet iyi anladığı bir amacı ifade ediyordu. Ganima bu bilgiyi, özel düsturları '*Biz Paylaşırız*'ı, göğüslerinde ki atmaca sorgucunun üstüne Çakobsa dilinde işleyerek vurgulamıştı.

Az sonra alacakaranlık çökecekti ve siyeçin tarım alanının sınırlarını belli eden kanatanın ilerisinde, evrenin çok az yerinde benzerine rastlanabilecek özel bir akşam geliyordu. Akşamın özelliği, hafif aydınlatılmış çöl dünyasıyla onun sürekli yalnızlığı ve üstündeki her canlının yeni bir evrende tek başına olduğu şeklindeki yoğun his olacaktı.

"Bizi gördüler diye fısıldadı Ganima, kardeşinin yanında çalışmak üzere eğilirken.

Muhafızlar mı?"

"Hayır...diğerleri."

"iyi."

"Çok hızlı hareket etmeliyiz" dedi Ganima.

Leto sarp kayalıktan bahçeye doğru ilerleyerek bu sözü onaylamış oldu. Babasının düşünceleriyle düşündü: *Çöldeki her şey yer değiştirir ya da ölür.* Kumun ta ötesinde. Refakatçi'nin

kaya çıkıntılarını görebiliyordu; bu ona yer değiştirme gerekliliğini hatırlatıyordu. Kayalar, tetikte ve gizemli bir halde, statik ve dimdik duruyordu; her yıl rüzgârın getirdiği kumların hücumuyla eriyordu. Refakatçi bir gün kum olacaktı.

Kanataya yaklaştıklarında siyeçin yüksek bir girişinden gelen müziği duydular. Bu eski tarz bir Fremen grubuydu: İki delikli flütler, tamburlar, bahar plastiğinden kasnaklara sıkıca gerilmiş deriden oluşan timpaniler. Hiç kimse bu gezegende bu kadar çok derinin hangi hayvandan elde edildiğini sormuyordu.

Stilgar ona Refakatçi'deki şu çatlaktan bahsettiğimi hatırlayacak, diye düşündü Leto. *Karanlıkta buraya geldiğinde çok geç olacak... ve o zaman öğrenecek.*

Çok geçmeden kanataya vardılar. Açık bir borudan içeri kaydılar, servis platformuna inen gözetleme merdiveninden aşağı indiler. Kanatanın içi loş, rutubetli ve soğuktu; yırtıcı balıkların şıpırtısı duyulabiliyordu. Balıklar, bu suyu çalmaya çalışacak bir kumbalığının, suyla yumuşayan iç yüzeyine saldırırdı. İnsanlar da onlara karşı temkinli olmalıydı.

"Dikkatli ol" dedi Leto, kaygan platformdan aşağı inerken. Hafızasını, vücudunun hiçbir zaman bilmediği zamanlara ve mekânlara bağladı. Ganima onu izledi.

Kanatanın sonunda üstlerinde sadece damıtıcı giysileri kalacak şekilde soyunup yeni cüppelerini giydiler. Başka bir gözetleme borusundan dışarı tırmanmadan önce, eski Fremen cüppelerini geride bıraktılar; bir kumulu aşıp karşı *tarafa* indiler. Siyeçten görünmeyecek bir şekilde oturdular, maula tabancalarını ve hançer-i figanlarını kuşandılar, Fremkit paketlerini omuzlarına astılar. Artık müziği duyamıyorlardı.

Leto ayağa kalktı, kumulların arasındaki vadiye doğru ilerledi.

Ganima onun peşine takıldı, açık kum üstünde antrenmanlı olduğu şekilde ritimsiz ve sessiz yürüdü.

Her kumulun zirvesinin altında eğilip korunaklı bir yere kadar sürünüyorlardı, orada duraklıyor ve takip edilip edilmediklerini anlamak için arkaya bakıyorlardı, ilk kayalara ulaşıncaya kadar çölün üstünde hiçbir avcı görünmedi.

Kayaların gölgesinde. Refakatçi'nin çevresini dolaşıp çöle bakan bir platforma tırmandılar. Uzakta *bled*'in üstünde renkler göz kırpıyordu. Kararan havada ince kristal kırılganlığı vardı. Bakışlarının önüne serilen manzara acımasızdı; hiçbir yerde ara vermiyordu, dur durak bilmiyordu. Bakışlarının, bu enginlik boyunca yaptığı tarama hareketi sırasında, üzerinde durduğu tek bir yer yoktu.

Bu sonsuzluğun ufku, diye düşündü Leto.

Ganima kardeşinin yanına çömeldi ve şöyle düşündü: *Saldırı yakında gelecek.* En hafif bir sesi duymak için kulak kesildi; bütün vücudu tek bir duyuya dönüştü, gergin bir inceleme duyusuna.

Leto da onun gibi dikkat kesildi. Son derece mahrem bir şekilde paylaştığı yaşamlara bölünmüş olan bütün o eğitimin doruk noktasını artık biliyordu. İnsan bu yalnızlığın içinde, duyulara, *tüm* duyulara sıkı sıkıya sarılırdı. Yaşam, bir sürü depolanmış algı haline gelirdi; algıların her biri yalnızca o an için sağ kalmaya bağlıydı.

Az sonra Ganima kayalardan yukarıya tırmanıp bir çentikten, geldikleri yola doğru baktı. Siyeçin emniyeti bir ömür kadar uzaktaymış gibi görünüyordu; kahverengi-mor araziden yükselen sessiz sarp kaya kütlesi ve güneşin gümüş rengi son ışıklarını gönderdiği yerde tozun bulanıklaştırdığı sınırları. Aradaki mesafede hâlâ hiçbir avcı görünmüyordu. Leto'nun yanına döndü. "Yırtıcı bir hayvan olacak" dedi Leto. "Üçüncü dereceden hesaplamamın sonucu bu."

"Bence hesaplamayı çok erken kestin" dedi Ganima. "Bir hayvandan fazlası olacaktır. Corrino Evi bütün umutlarını tek bir şeye bağlamamayı öğrendi."

Leto başıyla onayladı.

Aniden zihninin, farklılığının kendisine sağladığı o kalabalık yaşamlarla ağırlaştığını hissetti: Bütün o yaşamlar, doğumundan önceki yaşamı bile. Leto yaşamaya doymuştu ve kendi bilincinden kaçmak istiyordu. Bu iç dünya, onu yutabilecek, kuvvetli bir canavardı.

Leto huzursuz bir şekilde ayağa kalktı, Ganima'nın kullanmış olduğu çentiğe tırmandı ve siyeçin sarp kayalıklarına baktı. Orada, sarp kayalığın altında, kanatanın yaşamla ölüm arasında bir çizgi çizdiğini görebiliyordu. Vaha sınırında, deve adaçaylarını, soğan otlarını, gobi iğne otlarını ve yabani kaba yoncaları görebiliyordu. Günün son ışıklarında, kaba yoncaların içine dalıp çıkan kuşların siyah hareketlerini seçebiliyordu. Uzaktaki tahıl püskülleri, gölgeleri bahçenin sağ tarafına doğru sürükleyen bir rüzgârla kabardı. Bilinci bu hareketi yakaladı; ve gölgelerin, akışkan formları içine büyük bir değişiklik sakladığını anladı; bu büyük değişiklik, gümüş rengi tozlarla kaplı gökyüzünün dönen gökkuşaklarına fidye veriyordu.

Orada ne olacak? diye sordu Leto kendi kendine.

Ve biliyordu ki bu ya ölüm ya da ölüm oyunu olacaktı ve hedef de kendisiydi. Geri dönecek olan ise Ganima'ydı; ya gördüğü bir ölümün gerçekliğine inanacak ya da hipnoza dayalı derin bir dürtüyle kardeşinin gerçekten katledildiğini tüm samimiyetiyle bildirecekti.

Bu mekânın bilinmeyenleri Leto'nun aklından çıkmıyordu. Geleceği görme isteğine teslim olmanın, bilincini değişmez, mutlak bir geleceğe sokmanın ne kadar kolay olduğunu düşündü. Ama rüyasının küçük görüntüsü yeterince kötüydü. Daha büyük bir görüntüyü göze alamayacağını biliyordu.

Çok geçmeden Ganima'nın yanına döndü.

"Henüz hiçbir avcı yok" dedi.

"Bizim için gönderecekleri hayvanlar büyük olacak" dedi Ganima. "Onların geldiğini görmek için zamanımız olabilir."

"Eğer gece gelmezlerse."

"Havanın kararmasına çok az kaldı" dedi Ganima.

"Evet. Mekânımıza inmenin zamanı geldi." Sol alt taraflarındaki kayaları gösterdi, rüzgârın taşıdığı kumlarla bazaltta açılan ince çatlağı. Onların girebileceği kadar büyüktü ama büyük hayvanların giremeyeceği kadar da küçüktü. Leto oraya gitmek için gönülsüzdü ama bunun yapılması gerektiğini biliyordu. Burası Stilgar'a göstermiş olduğu yerdi.

"Bizi gerçekten öldürebilirler dedi Leto.

"Bu atılmamız gereken bir tehlike" dedi Ganima. "Babamıza bunu borçluyuz."

"Ben aksini iddia etmiyorum ki" dedi Leto,

Ve şöyle düşündü: *Bu doğru yol, biz doğru şeyi yapıyoruz.* Ama bu evrende *doğru* olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Şu anda hayatta kalmaları, güçlü olmaya, zinde olmaya ve her anın sınırlarını anlamaya bağlıydı. Fremen yöntemleri onların en iyi zırhıydı ve Bene Gesserit bilgisi yedekte bekleyen bir güçtü. Şu anda ikisi de, çocuksu vücutları ve resmi kıyafetlerinden hiç belli olmayan bir Fremen dayanıklılığından başka hiçbir savunması olmayan, Atreides eğitimi almış kıdemli savaşçılar gibi düşünüyorlardı.

Leto belindeki ucu zehirli hançer-i figanın kabzasına dokundu. Ganima da farkında olmadan aynı hareketi tekrarladı.

"Şimdi aşağıya inelim mi?" diye sordu Ganima. Konuşurken çok aşağılarındaki hareketi gördü, aradaki mesafe bu küçük hareketi daha az tehdit edici hale getiriyordu. Onun sessizleşmesi, bir uyarıda bulunmasına fırsat kalmadan, Leto'nun da dikkat kesilmesine neden oldu.

"Kaplanlar" dedi Leto.

"Laza kaplanları" diye düzeltti Ganima.

"Bizi gördüler."

"Acele etsek iyi olur" dedi Ganima. "Bir maula bu hayvanları asla durdurmaz. Bunun için çok iyi eğitilmiş olmalılar."

"Buralarda bir yerde onları yöneten bir insan olmalı" dedi Leto, öne geçip sol taraflarındaki kayalardan aşağı hızla sıçrarken.

Ganima onayladı ama gücünü harcamamak için bir şey söylemedi. Buralarda bir yerde bir insan olmalıydı. Bu kaplanların, uygun ana dek serbest kalmalarına izin verilemezdi.

Hızlandı kaplanlar, sıçradılar günün son ışığında, kayalardan kayalara. Bunlar gözle algılayan hayvanlardı; ve gece olacaktı yakında, kulakla algılayanların zamanı. Refakatçinin kayalarından, bir gece kuşunun, değişikliği vurgulayan ötüşü geldi. Karanlığın hayvanları, aşınmış yarıkların gölgelerinde koşuşturmaya çoktan başlamışlardı.

Kaplanlar koşmakta olan ikizlerin görüş alanındaydı hâlâ. Hayvanlar güç doluydu, her hareketlerinde, dalga dalga yayılan fevkalade bir kendine güven duygusu vardı. Leto buraya kendini ruhundan kurtarmak için düşmüş olduğunu hissetti. Ganima'yla onun, dar aralığa zamanında varabileceklerine dair güvendiği bir bilgiyle koşuyordu; ama gözleri, yaklaşmakta olan hayvanların büyüsüne kapılıyordu.

Tek bir tökezlemeyle kaybederiz, diye düşündü. Bu düşünce bilgisine olan güvenini azalttı ve Leto daha hızlı koşmaya başladı.

*

25

Siz. Bene Gesseritler, Törensel Kehanet etkinliğinizin bir "Din Bilimi" olduğunu söylüyorsunuz. Çok güzel. Başka tür bir bilim insanının peşinde olan ben, bu tanımlamayı uygun buluyorum. Aslında siz kendi mitlerinizi oluşturuyorsunuz, ama bütün toplumlar böyle yapar. Yine de sizi uyarmalıyım. Yanlış yönlendirilmiş diğer birçok bilim insanının davrandığı gibi davranıyorsunuz. Hareketleriniz, bir şeyleri yaşamdan dışarı çıkarmak (uzaklaştırmak) istediğinizi ortaya koyuyor Sık sık iddia ettiğiniz bir şeyi hatırlamanızın zamanı: İnsan, karşıtı olmayan tek bir şeye sahip olamaz.

- Arrakeen'daki Vaiz:
Rahibeler Birliği'ne bir Mesaj

Şafaktan bir saat önce Jessica, bahar kumaşından, yıpranmış bir kilimin üstünde kıpırdamadan oturuyordu. Çevresinde ilk yerleşme birimlerinden biri olan, eski ve fakir bir siyeçin çıplak kayaları vardı. Siyeç, Kızıl Yar'ın kenarının altında uzanıyordu; çölün batıdan esen rüzgârlarına karşı korunaklıydı. Al-Fali ve kardeşleri onu buraya getirmişti; şimdi Stilgar'dan haber bekliyorlardı. Ancak Fedaykinler haberleşme konusunda temkinli davranıyorlardı. Stilgar onların yerini bilmeyecekti.

Fedaykinler bir *zabıt varakası*'nda, İmparatorluk'a karşı işlenen suçları açıklayan resmi bir raporda çoktan yer aldıklarını biliyorlardı. Henüz Rahibeler Birliğinin adı geçmese de Alia, annesinin imparatorluğun düşmanları tarafından ayartılmış olduğunu bildirmek yoluna gitmişti. Alia'nın gücünün zorba, zalim doğası açığa çıkmıştı; bununla birlikle, Rahipler Birliği onun hâkimiyetinde olduğu için Fremenlerin de onun hâkimiyetinde olduğuna dair inancı sınanmak üzereydi.

Jessica'nın Stilgar'a gönderdiği mesaj dolaysız ve basitti: '*Kızım istila adildi ve sınava sokulması gerekiyor.*'

Ancak korkular değerleri yok ederdi ve bazı Fremenlerin bu suçlamaya inanmamayı tercih edeceği zaten biliniyordu. Bu suçlamayı bir pasaport olarak kullanmaya kalkışmaları, gece boyunca iki kez dövüşe neden olmuştu; ama Al-Fali'nin adamlarının çaldığı ornitoptorler, kaçakları bu tehlikeli sığınağa getirmişti: Kızıl Yar Siyeçi. Buradan Fedaykinlere haber gönderilmişti ama Arrakis'te iki yüzden daha az Fedaykin kalmıştı. Diğerleri İmparatorluk'un dört bir yanına yerleşmişti.

Bu gerçekler üzerine kafa yoran Jessica, burasının öleceği yer mi olduğunu düşündü. Fedaykinlerden bazıları buna inanıyordu; ama ölüm kumandaları, bunu kolayca kabulleniyordu. Genç adamlarından bazıları korkularını dile getirdiğinde, Al-Fali sadece Jessica'ya bakıp sırıtmıştı.

"Tanrı bir kulunun belli bir yerde ölmesini emrederse; O, bu kulun, kendisini oraya yönlendirmek istemesine neden olur." demişti yaşlı Naip.

Jessica'nın kapısındaki yamalı perdeler hışırdadı, Al-Fali içeri girdi. Yaşlı adamın rüzgârla yanmış dar yüzü süzgün görünüyordu; gözleri çakmak çakmaktı. Dinlenmemiş olduğu belliydi.

"Biri geliyor" dedi Al-Fali.

"Stilgar mı göndermiş?"

"Belki." Al-Fali kötü haber getiren eski Fremenlerin yaptığı gibi bakışlarını yere indirip sola çevirdi.

"Ne var?" diye sordu Jessica.

"Tabr'dan, torunlarınızın orada olmadığı haberi geldi." Jessica'ya bakmadan konuşmuştu.

"Alia..."

"İkizlerin onun nezaretine verilmesini emretmiş ama Tabr Siyeçi çocukların orada olmadığını bildirdi. Bütün bildiğimiz bu."

"Stilgar onları çöle göndermiştir" dedi Jessica.

"Mümkün ama bütün gece boyunca onları aradığını biliyoruz. Belki de numara..."

"Bu Stilgar'ın stili değil" dedi Jessica ve şöyle düşündü: *Eğer bunu ona ikizler yaptırmadıysa.* Ama bu da pek doğru gibi gelmiyordu. Kendi kendine hayret etti: Bastıracağı hiçbir panik hissetmiyordu; ve Ganima'nın açıkladığı şeyler, ikizler için duyduğu korkuları hafifletmişti. Başını kaldınp Al-Fali'ye baktı; adamın, onu, gözlerinde acıma duygusuyla incelediğini fark etti. Şöyle dedi: "Çöle kendi kendilerine gittiler."

"Yalnız mı? O iki çocuk!"

Jessica 'o iki çocuğun' çölde sağ kalma konusunda muhtemelen yaşayan çoğu Fremenden daha fazla şey bildiğini açıklama zahmetine katlanmadı. Bunun yerine düşünceleri, Leto'nun, kaçırılmasına izin vermesi konusunda ona ısrar ederken takındığı garip tavra sabitlenmişti. Bu anıyı bir kenara bıraktı ama bu an onu zorluyordu. Leto, ona itaat edeceği zamanı bileceğini söylemişti Jessica'ya.

"Ulak şimdiye kadar siyeçe varmış olmalı" dedi Al-Fali. "Onu size getireceğim." Yamalı perdenin arasından geçip çıktı.

Jessica perdeye baktı. Perde kırmızı bahar lifi kumaşından yapılmıştı ama yamalar maviydi. Bu siyeç, Muad'Dib'in dininden kâr sağlamayı reddetmiş ve böylece Alia'nın Rahipler Birliği'nin düşmanlığını kazanmıştı. Rivayete göre bu insanlar, paralarını, midilli kadar büyük ve çocuklara muhafızlık yapacak kadar zeki köpekler üretip yetiştirmeyi amaçlayan bir plâna yatırmışlardı. Köpeklerin hepsi ölmüştü. Bazıları köpeklerin zehirlendiğini söylemişti ve Rahipler suçlamıştı.

Jessica bu düşünceleri uzaklaştırmak için başını iki yana salladı ve bunların ne olduğunu anladı: *Gafla,* yani gaflete

düşme. Bu çocuklar nereye gitmişti? Jacurutu'ya mı? Bir plânları vardı. *Beni, kabul edeceğimi düşündükleri dereceye kadar aydınlatmaya çalıştılar,* diye hatırladı Jessica. Sınırlara ulaştıklarını gördüklerinde, Leto ona itaat etmesini emretmişti.

O, *ona* emretmişti.

Leto, Alia'nın ne yaptığını anlamıştı; bu kadarı aşikardı. İkizlerin ikisi de halalarının 'bela' olduğundan bahsetmişti; onu savunurken bile, Alia, Naiplik'teki konumunun *haklılığı* üzerine kumar oynuyordu, ikizlerin kendi nezaretinde olmasını istemesi de bunu onaylıyordu. Jessica sert bir kahkahanın göğsünü sarstığını hissetti. Başrahibe Gaius Helen Mohiam, bu özel hatayı öğrencisi Jessica'ya açıklamaktan büyük zevk almıştı. "*Eğer bilincini yalnızca kendi haklılığına yoğunlaştırırsan, karşıt güçleri, seni yenmeye davet etmiş olursun. Bu yaygın bir hatadır. Senin öğretmenin bile bu hatayı yaptı, yani ben.*"

"Ve senin öğrencin bile bu hatayı yaptı, yani ben" diye fısıldadı Jessica kendi kendine.

Perdelerin ardındaki geçitte kumaşların hışırdadığını duydu. Gece topladıkları maiyetten olan iki genç Fremen içeri girdi. Muad'Dib'in annesinin huzurunda olmaktan dolayı huşu içinde olduklan açıktı. Jessica onları tam anlamıyla çözmüştü: Bunlar düşünmezdi, hayal mahsulü her güce, bu gücün kendilerine sağladığı kimlik için bağlanırlardı. Jessica bir fikir belirtmeden boştular. Bu yüzden tehlikeliydiler.

"Al-Fali sizi hazırlamamız için bizi gönderdi" dedi genç Fremenlerden biri.

Jessica aniden göğsünün sıkıştığını hissetti; ama sesi, soğukkanlılığını korudu.

"Beni ne için hazırlayacaksınız?"

"Stilgar ulak olarak Duncan Idaho'yu gönderdi."

Jessica abasının kapüşonunu saçlarının üstüne çekti, bilinçsiz bir hareket. *Duncan mı?* Ama o Alia'nın maşasıydı.

Konuşan Fremen yarım adım öne çıktı. "Idaho sizi güvenli bir yere götürmek için geldiğini söylüyor ama Al-Fali bunun nasıl olacağını anlamıyor."

"Garip bir şeyler dönüyor gibi" dedi Jessica. "Ama evrenimizde daha garip şeyler vardır. Getirin onu."

Birbirlerine baktılar ama itaat ettiler: ikisi birden öyle bir aceleyle çıktılar ki yıpranmış perdede bir yırtık daha açtılar.

Çok geçmeden, Idaho perdeyi açıp içeri girdi; onu, iki Fremen ve eli hançer-i figanında, arkadan gelen Al-Fali izledi. Idaho sakin görünüyordu. Atreides Ev Muhafızları'nın günlük giysilerini giymişti; on dört yüzyıldan fazla süredir çok az değişmiş olan bir üniforma. Arrakis, eski altın kabzalı plasçelik bıçağı, hançer-i figanla değiştirmişti ama bu önemsiz bir ayrıntıydı.

"Bana yardım etmek istediğini söylediler" dedi Jessica.

"Göründügü kadar garip" dedi Idaho.

"Ama seni, beni kaçırman için Alia göndermedi mi?" diye sordu Jessica.

Duncan'ın siyah kaşlarının hafifçe kalkması, onun şaşırdığını gösteren tek işaretti. Tleilax petekgözleri yoğunlukla parıldayarak Jessica'ya bakmayı sürdürdü. "Emrettiği buydu" dedi.

Al-Fali'nin, hançer-i figanının üstündeki parmak eklemleri bembeyaz oldu; ama o, hançerini çekmedi.

"Bu gecenin büyük bölümünü kızımla ilgili yaptığım hataları düşünerek geçirdim" dedi Jessica.

"Birçok hata var" diye onayladı Idaho, "ve çoğunda benim de payım var."

Jessica onun çene kaslarının titremeye başladığını gördü.

"Bizi yanlış yola sevkeden iddiaları dinlemek kolaydı" dedi Jessica. "Buradan gitmek istedim... Sen...sen ise benim daha genç bir versiyonum olarak gördüğün bir kızı istedin."

Duncan bunu sessizce kabul etti.

"Torunlarım nerede?" diye sordu Jessica, sesi gittikçe aksileşiyordu.

Duncan gözlerini kırptı. Ardından şöyle dedi: "Stilgar onların çöle...saklanmaya gittiklerine inanıyor. Belki de bu krizin yaklaştığını anladılar."

Jessica, Al-Fali'ye şöyle bir baktı; adam onun bunu tahmin etmiş olduğunu hatırlayarak onaylarcasına başını salladı.

"Alia ne yapıyor?" diye sordu Jessica.

"Bir sivil savaş tehlikesine atılıyor" dedi Idaho.

"İşlerin bu noktaya geleceğine inanıyor musun?"

Idaho omuz silkti, "Muhtemelen gelmez. Bunlar sakin zamanlar. Hoş iddiaları dinlemeye istekli çok insan var."

"Katılıyorum" dedi Jessica. "Peki ya torunlarım?"

"Stilgar onları bulur...Eğer..."

"Evet, anlıyorum." Demek iş gerçekten Gurney Halleck'e kalmıştı. Jessica başını çevirip sol tarafındaki kaya duvara baktı. "Alia şu anda gücü sıkıca kavrıyor." Bakışlarını tekrar Idaho'ya çevirdi. "Anladın mı? İnsan gücü hafifçe kavrayarak kullanır. Çok güçlü bir şekilde kavramak, güç tarafından ele geçirilmek ve onun kurbanı haline gelmek demektir."

"Dük'ümün bana daima söylediği gibi" dedi Idaho.

Jessica onun, Paul'ü değil, merhum Leto'yu kastettiğini bir şekilde biliyordu. Şöyle dedi: "Bu...kaçırılma plânına göre nereye götürülmem gerekiyor?"

Idaho ona, sanki kapüşonun yarattığı gölgelerin içini görmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu.

Al-Fali öne çıktı; "Leydim, herhalde ciddi ciddi..."

"Kendi kaderime karar vermeye hakkım yok mu?" diye sordu Jessica.

"Ama bu..." Al-Fali başıyla Idaho'yu işaret etti.

"O, daha Alia doğmadan önce benim sadık muhafızımdı" dedi Jessica. "Benim ve oğlumun hayatını kurtarırken ölmeden önce. Biz Atreidesler bazı borçlara her zaman saygı gösteririz."

"O halde benimle geleceksiniz, öyle mi?" diye sordu Idaho.

"Onu nereye götüreceksin?" diye sordu Al-Fali.

"Bilmesen daha iyi olur dedi Jessica.

Al-Fali suratını astı ama sesini çıkarmadı. Yüzü kararsızlığını ele veriyordu; Jessica'nın sözlerindeki bilgeliği anlamıştı ama Idaho'nun güvenilirliğiyle ilgili şüphesi dağılmamıştı.

"Peki bana yardım eden Fedaykinler ne olacak?" diye sordu Jessica.

"Eğer Tabr'a ulaşabilirlerse Stilgar onları himayesine alacak" dedi Idaho.

Jessica Al-Fali'ye döndü: "Sana oraya gitmeni emrediyorum, dostum. Stilgar, Fedaykinleri torunlarımın aranmasında kullanabilir."

Yaşlı Naip önüne baktı. "Muad'Dib'in annesi nasıl emrederse."

Hâlâ Paul'e itaat ediyor, diye düşündü Jessica. Buradan hemen çıkmalıyız" dedi Jdaho. "Araştırmanın burayı da kapsayacağı kesin ve bu da çabuk olacak."

Jessica öne doğru hamle yaptı ve Bene Gesseritleri yaşlanmanın sancılarını çekerken bile kolay kolay terk etmeyen o akıcı zerafetle ayağa kalktı. Jessica gece uçuşundan sonra

kendisini yaşlı hissediyordu. Ayağa kalkarken bile, zihni, torunuyla yaptığı o garip konuşmaya takılıydı. Gerçekte yaptığı neydi? Başını iki yana salladı; bu hareketi, kapüşonunu düzelterek kamufle etti. Leto'yu hafife alma tuzağına düşmek çok kolaydı. Sıradan çocuklarla yaşamak, insanı, bu ikizlerin sahip olduğu mirasla ilgili yanlış bir bakış açısına şartlandırıyordu.

Idaho'nun duruşu dikkatini çekti. Şiddet için hazırlıklı o gevşeklik içinde duruyordu; bir ayak diğerinin önünde, Jessica'nın ona öğretmiş olduğu bir duruş. İki genç Fremen'e ve Al-Fali'ye bir bakış attı. Yaşlı Fremen Naip hâlâ şüphe içindeydi ve genç adamlar bunu hissediyordu.

"Bu adama yaşamımı emanet edecek kadar güveniyorum" dedi Jessica, Al-Fali'ye hitap ederek. "Ve bu ilk olmayacak."

Leydim' diye itiraz etti Al-Fali. "Sadece..." Idaho'ya ters ters baktı. "O, KuanTin'in kocası."

"Ve onu Dük'ümle ben eğittik" dedi Jessica. "Ama o bir gûla!" Bu sözler Al-Fali'nin ağzından dökülüvermişti.

"Oğlumun gûlası" diye hatırlattı Jessica ona.

Bu, bir zamanlar Muad'Dib'i ölümüne desteklemeye yemin etmiş eski bir Fedaykin için çok fazlaydı. Al-Fali iç çekti, bir adım yana çekildi ve iki genç adama perdeleri açmalarını işaret etti.

Jessica perdelerin arasından geçti, Idaho da arkasından. Jessica kapı aralığında Al-Fali'ye dönerek konuştu. "Stilgar'a gideceksiniz. Ona güvenmelisiniz."

"Evet..." Ama Jessica yaşlı adamın sesinde hâlâ şüphe duyuyordu.

Idaho, Jessica'nın koluna dokundu. "Derhal gitmeliyiz. Almak istediğiniz bir şey var mı?"

"Yalnızca sağduyum" dedi Jessica.

"Neden? Bir hata yapmakta olduğunuzdan mı korkuyorsunuz?"

Jessica başını kaldınp ona baktı. "Sen her zaman bizim hizmetimizdeki en iyi topter pilotu oldun, Duncan."

Bu Duncan'ı neşelendirmedi. Jessica'nın önüne geçti, hızla hareket ederek geldiği yoldan geri dönmeye başladı. Al-Fali, Jessica'nın yanında yürümeye başladı. "Topterle geldiğini nereden anladınız?"

"Üstünde damıtıcı giysi yok" dedi Jessica.

Al-Fali bu aşikâr algının karşısında mahçup oldu. Ama yine de bu onu susturmadı. "Ulağımız onu Stilgar'ın yanından alıp doğrudan buraya getirdi. Görülmüş olabilirler."

"Görüldünüz mü, Duncan?" diye sordu Jessica, Idaho'nun arkasından.

"Siz de gayet iyi bilirsiniz" dedi Idaho. "Kumul zirvelerinden daha alçakta uçtuk."

Sarmal basamaklarla aşağı doğru inen bir yan geçide saptılar; sonunda çevresi yüksek kahverengi kayalarla çevrili, ışıkürelerle iyice aydınlatılmış, açık bir salona vardılar. Tek bir ornitopter karşı duvara dönük duruyordu; sıçramak üzere olan bir böcek gibi oraya çömelmişti. Bu duvar sahte kaya olmalıydı: Çöle açılan bir kapı. Bu siyeç ne kadar fakir olursa olsun, yine de gizlilik ve yer değiştirme imkânlarını sağlıyordu.

Idaho ornitopterin kapısını açtı ve Jessica'nın sağ koltuğa oturmasına yardım etti. Jessica onun yanından geçerken, kara bir keçinin postuna benzeyen saçlarından bir buklenin düştüğü alnının terlemiş olduğunu gördü. Jessica kendini birden, bu kafayı, gürültülü bir mağarada kana bulanmış olarak hatırlarken buldu. Tleilax gözlerin çelik bilyeleri onu bu hatıradan çıkardı. Hiçbir şey artık göründüğü gibi değildi. Emniyet kemerini bağlayarak kendini oyaladı.

"Seninle uçmayalı epey oldu, Duncan" dedi Jessica.

"Epey uzun bir zaman" dedi Idaho. Kumandaları kontrol etmeye başlamıştı bile.

Al-Fali ve iki genç Fremen, sahte kayanın kumandasının yanında, kapıyı açmaya hazır, bekliyorlardı.

"Senin hakkında kuşkuya kapıldığımı mı sanıyorsun?" diye sordu Jessica, yumuşak bir ses tonuyla.

Idaho dikkatini bir motor göstergesinden ayırmadı, jetleri ateşledi ve bir ibrenin hareket edişini izledi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi; keskin yüz hatlarında, geldiği gibi çabucak giden hızlı ve sert bir hareket.

"Ben hâlâ Atreides'im" dedi Jessica. "Alia değil."

"Korkunuz olmasın" dedi Idaho kulak tırmalayan bir sesle. "Ben hâlâ Atreideslere hizmet ediyorum."

"Alia artık Atreides değil" diye tekrarladı Jessica.

"Hatırlatmana gerek yok!" diye terslendi Idaho. "Şimdi kapa çeneni ve bırak da şu şeyi uçurayım."

Duncan'ın sesindeki kızgınlık, hiç beklenmeyen bir şeydi; bu, Jessica'nın tanıdığı Idaho'ya hiç uymuyordu. Jessica canlanan bir korku hissini bastırarak sordu:

"Nereye gidiyoruz, Duncan? Artık bana söyleyebilirsin."

Ama Idaho başıyla Al-Fali'ye işaret etti; ve sahte kaya, gümüş rengi, parlak güneş ışığına doğru açıldı. Ornitopter dışarı ve yukarı doğru atıldı; kanatlar, harcanan güçten dolayı titredi, jetler kükredi; boş gökyüzüne tırmandılar, Idaho rotayı güneybatıya, kumun üstünde siyah bir çizgi gibi görünen Sihaya Sırtına doğru çevirdi.

Çok geçmeden şöyle dedi: "Benim hakkımda acımasızca düşünmeyin. Leydim."

"Arrakeen'daki büyük salonumuza bahar birasından sarhoş bir halde naralar atarak geldiğinden beri, senin hakkında acımasızca

düşünmedim" dedi Jessica. Ama Duncan'ın sözleri, şüphelerini canlandırdı; ve tam bir *prana-bindu* savunmasının, gevşek, hazırlıklı haline geçti.

"O geceyi gayet iyi hatırlıyorum" dedi Duncan. "Çok gençtim ve... tecrübesizdim."

"Ama Dük'ümün maiyetindeki en iyi kılıç ustasıydın."

"Pek de öyle değil. Leydim. Gurney on karşılaşmadan altısında beni yenebiliyordu."

Göz ucuyla Jessica'ya baktı. "Gurney nerede?"

"Emirlerimi yerine getiriyor."

Duncan başını iki yana salladı.

Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu Jessica.

"Evet, Leydim."

"O zaman söyle bana."

"Pekâlâ. Atreides Evi ne karşı inandırıcı bir entrika yaratmaya söz verdim. Bunu yapmanın gerçekten tek yolu var." Dümendeki bir düğmeye bastı; ve Jessica'nın koltuğundan fırlayan bağlar, kırılamaz bir yumuşaklıkla, yalnızca başı dışarıda kalacak şekilde onu saran bir koza oluşturdu. "Sizi Salusa Secundus'a götürüyorum" dedi Idaho. "Farad'n'a."

Jessica olağandışı ve kontrolsüz bir spazmla, bağlara doğru hamle yapınca onların daha da sıkılaştığını, yalnızca kendisini serbest bıraktığında gevşediğini hissetti; ama ardından koruyucu kılıfının içine gizlenmiş öldürücü şiga telini algıladı.

"Şiga teli anahtarı bağlı değil" dedi Idaho, ona bakmadan. "Ha, bu arada üstümde Ses kullanmaya çalışmayın. Beni bu şekilde hareket ettirebildiğiniz günlerden bu yana çok mesafe katettim." Jessica'ya baktı. "Tleilaxlılar beni bu tür hilelere karşı zırhla kapladılar."

"Sen Alia'ya itaat ediyorsun" dedi Jessica, "ve o..."

"Alia'ya değil" dedi Duncan. "Biz Vaiz'in emirlerini yerine getiriyoruz. Sizden Farad'n'ı eğitmeni istiyor, bir zamanlar...Paul'ü eğittiğiniz gibi."

Jessica ilginç bir öğrenci bulacağına dair Leto'nun söylediklerini hatırlayarak sessizlik içinde dondu kaldı, hemen ardından sordu: "Bu Vaiz...benim oğlum mu?"

Idaho'nun sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi: "Keşke bilseydim."

*

26

Evren hemen oradadır; bir Fedaykin'in onu görüp duyularına hâkim olabilmesinin yegâne yolu budur. Evren ne tehdit eder ne de söz verir, nesneleri bizim hâkimiyetimizin ötesinde tutar: Bir meteorun düşmesi, bir bahar püskürtüsünün olması, yaşlanmak ve ölmek. Bunlar, bu evrenin gerçekleridir, ve bunları, onlar hakkında ne hissettiğini göz önüne almadan karşılamalısın. Bu tür gerçeklikleri sözlerle uzaklaştıramazsın. Onlar kendi sözsüz yöntemleriyle sana gelecekler; ve o zaman, işte o zaman, ölüm kalımla ne kastedildiğini anlayacaksın. Ve bunu anlayınca, için neşe dolacak.

- Muad'Dib'den Fedaykin'ine

"İşte bunlar başlattığımız şeyler" dedi Wensicia. "Bunlar senin için yapıldı."

Wensicia'nın sabah odasında, annesinin karşısında oturan Farad'n kıpırdamadı. Güneşin altın ışığı arkasından geliyor ve gölgesini beyaz halıyla kaplı zemine düşürüyordu. Annesinin arkasındaki duvardan yansıyan ışık, kadının saçının çevresinde bir hale oluşturuyordu. Wensicia'nın üstünde, çoğunlukla giydiği, altın işlemeli beyaz kaftan vardı... İmparatorluk günlerinin hatırası. Kalp seklindeki yüzü sakin görünüyordu; ama Farad'n, annesinin, her tepkisini izlediğini biliyordu. Kahvaltıdan henüz gelmiş olmasına rağmen midesi kazınıyordu.

"Onaylamıyor musun?" diye sordu Wensicia.

"Onaylanmayacak olan ne var?"

"Şey...şu ana dek senden sakladığımız şey."

"Ha, şu." Farad'n annesini inceledi, kendisinin bu meseledeki karmaşık konumu üzerine düşünmeye çalıştı. Yalnızca yeni fark

ettiği bir şey üzerine düşünebiliyordu: Tyekanik'in ona artık 'Prenses'im' dememesi. Ne diyordu ona? Ana Kraliçe mi?

Acaba neden kaybettiğim hissine kapılıyorum? diye düşündü Farad'n. *Ne kaybediyorum?* Yanıt açıktı; tasasız günlerini kaybediyordu, kendisi için son derece çekici olan o zihinsel meşgalelere ayırdığı zamanı. Annesinin açıkladığı bu entrika başarıya ulaşırsa, bu şeyler sonsuza dek kaybolacaktı. Dikkatini yeni sorumluluklara yöneltmesi gerekecekti. Buna çok kızdığını fark etti. Zamanla ilgili bu özgürlüklerini elinden almaya nasıl cüret ederlerdi? Hem de kendisine hiç danışılmadan!

"Konuş bakalım" dedi annesi. "Bir sorun var."

"Ya bu plân başarısızlığa uğrarsa?" diye sordu Farad'n, aklına gelen ilk şeyi söyleyerek.

"Nasıl başarısızlığa uğrayabilir?"

"Bilmiyorum... Her plân başarısızlığa uğrayabilir. Tüm bunlarda Idaho'yu ne şekilde kullanıyorsun?"

"Idaho mu? Bu ilgi de nereden... Ha, evet...Tyek'in bana danışmadan getirttiği şu sufı adam. Bu yaptığı yanlıştı. O sufi, Idaho'dan bahsetti, değil mi?"

Bu beceriksizce söylenmiş bir yalandı. Ve Farad'n annesine şaşkınlık içinde baktığını fark etti. O, bu Vaiz meselesini başından beri biliyordu!

Sadece daha önce hiç gûla görmedim de dedi Farad'n.

Annesi bunu kabul etti ve şöyle dedi: Idaho'yu önemli bir şey için saklıyoruz."

Sessiz kalan Farad'n, üst dudağını ısırdı.

Wensicia, oğlunun ölmüş babasını hatırladığını fark etti. Dalak da zaman zaman böyle davranırdı; son derece içe dönük ve karmaşık, çözmesi zor. Dalak'ın, Kont Hasimir Fenring'le akraba olduğunu ve her ikisinde de züppelere ve fanatiklere özgü bir şey

olduğunu hatırlattı kendi kendine. Farad'ın da bu yolu mu izleyecekti? Tyek'in delikanlıyı Arrakis dinine yönlendirmesini sağladığı için pişman olmaya başlamıştı. Bunun, onu nereye götüreceğini kim bilebilirdi?

"Tyek sana artık nasıl hitap ediyor?" diye sordu Farad'n.

"Bu da nereden çıktı?" Konunun bu şekilde değişmesi Wensicia'yı ürkütmüştü.

"Artık sana 'Prenses'im' demediğini fark ettim." Ne kadar iyi bir gözlemci, diye düşündü Wensicia; bunun neden içini kaygıyla doldurduğunu merak ederek. *Tyek'in benim sevgilim olduğunu mu düşünüyor? Saçmalık, öyle olup olmaması bir şey fark ettirmez. O halde bu sorunun nedeni nedir?*

Bana 'Leydim' diyor" dedi Wensicia. "Niçin?"

"Çünkü bütün Büyük Evler'de âdet böyledir." *Atreidesler dahil,* diye düşündü Farad'n.

"Eğer başkaları duyarsa bu daha az şey ima eder" diye açıkladı Wensicia, "Bazıları bizim yasal arzularımızdan vazgeçtiğimizi düşünecektir."

"Kim bu kadar salak olabilir?" diye sordu Farad'n.

Wensicia dudaklarını büzdü, bu soruyu geçiştirmeye karar verdi. Küçük bir şeydi; ama büyük mücadeleler, küçük şeylerden oluşurdu.

"Leydi Jessica Caladan'dan ayrılmamalıydı" dedi Farad'n.

Wensicia başını sertçe iki yana salladı. Bu da nereden çıkmıştı? Farad'n'ın zihni çılgınca bir oraya bir buraya savruluyordu! "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Wensicia.

"Arrakis'e geri dönmemeliydi" dedi Farad'n. "Bu kötü bir strateji. İnsanı meraklandınyor. Torunlarının onu Caladan'da ziyaret etmesini sağlasa daha iyi olurdu."

Haklı, diye düşündü Wensicia. bunun hiç aklına gelmemiş olması onu endişelendirmişti. Tyek bunu hemen araştırmalıydı. Başını tekrar iki yana salladı, *hayır!* Farad'n ne yapıyordu? Rahipler Birliği'nin, ikizlerin ikisini birden uzaya çıkarmayı göze alamayacağını bilmesi gerekirdi. Bunu söyledi.

"Rahipler Birliği mi. Leydi Alia mı?" diye sordu; annesinin düşüncelerinin, istediği yöne yöneldiğini fark eden Farad'n. Yeni kazandığı itibarın, kendisini heyecanlandırdığını fark etti: Politik entrikalarda da zekâ oyunları vardı. Annesinin zihniyle ilgilenmeye başlayalı çok uzun zaman olmuştu. Çok kolay yönlendirilebiliyordu.

"Alia'nın, gücü kendisi için mi istediğini düşünüyorsun?" diye sordu Wensicia.

Farad'n bakışlarının annesinden kaçırdı. Tabii ki Alia gücü kendisi için istiyordu! O uğursuz gezegenden gelen raporların hepsi bunu onaylıyordu. Düşünceleri yeni bir yol tutturdu.

"Gezegen bilimcileri hakkında bazı şeyler okudum" dedi Farad'n. "Orada bir yerlerde, kum solucanları ve yarı kromozomlu hücrelerle ilgili bir ipucu olmalı: Keşke..."

"Bunu başkalarına bırak!" dedi Wensicia, oğluna karşı sabrı taşımaya başlamıştı. "Senin için yaptıklarımız hakkında tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Bunları benim için yapmadın."

"Neee?"

"Bunu Corrino Evi için yaptın" dedi Farad'n, "ve şu anda Corrino Evi sensin. Benim hiçbir yetkim yok."

"Sorumlulukların var!" dedi Wensicia. "Sana bel bağlayan bunca insan ne olacak?"

Sanki Wensicia'nın sözleri, yükü onun omuzlarına yıkmış gibi, Corrino Evi'nin peşini bırakmadığı tüm o umutların ve düşlerin ağırlığını hissetti.

"Evet" dedi Farad'n. "Onları anlıyorum ama benim adıma yapılan bazı şeyleri iğrenç buluyorum."

"İg... Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Bizde, her Büyük Ev in kendi servetini artırmak için yapacağı şeyi yapıyoruz!"

"Öyle mi? Bence birazcık daha fazlasını yapıyorsunuz. Hayır! Sözümü kesme. Eğer imparator ben olacaksam, beni dinlemeyi ögrensen iyi olur. Satır aralarını okuyamadığımı mı sanıyorsun? Şu kaplanlar nasıl eğitildi?"

Wensicia, oğlunun, algısal yeteneklerini sergilediği bu sert gösteri karşısında sessiz kaldı.

"Anlıyorum" dedi Farad'n. "Evet, Tyek'i maiyetimde tutacağım; çünkü onu bu işin içine senin soktuğunu biliyorum. Birçok şart altında iyi bir subay ama yalnızca dost bir arenada kendi ilkeleri için dövüşür,"

"Onun...*İlkeleri* mi?"

"İyi bir subayla kötü bir subay arasındaki fark, sağlam bir karakter ve yaklaşık beş kalp atımıdır" dedi Farad'n. "İlkelerine meydan okunduğunda, onlara bağlı kalmak zorundadır."

"Kaplanlar gerekliydi" dedi Wensicia.

"Eğer başarırlarsa buna inanırım" dedi Farad'n. "Ama onların eğitimi sırasında yapılmak zorunda kalınan şeyi bağışlamayacağım. İtiraz etme. Bu, gün gibi ortada. Onlar *şartlandırıldı.* Bunu kendin söyledin."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Wensicia.

"Bekleyip göreceğim" dedi Farad'n. "Belki de imparator olurum."

Elini göğsüne koyan Wensicia iç çekti. Birkaç saniye için oğlu onu çok korkutmuştu. Az kalsın onu suçlayacağına inanacaktı, İlkeler! Ama artık teslim olmuştu, Wensicia bunu görebiliyordu.

Farad'n ayağa kalktı, kapıya gitti ve annesinin hizmetkârlarının gelmesi için zili çaldı. Arkasını dönüp baktı: "Anlaştık, değil mi?'

"Evet." Wensicia oğlu çıkmak üzereyken elini kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Kütüphaneye. Son günlerde Corrino tarihi ilgimi çekiyor." Ardından annesini orada bırakıp çıktı, yeni sorumluluğunu omuzlarında taşıdığını hissediyordu.

Allah'ın belası kadın!

Ama teslim olduğunu biliyordu. Şiga teline kaydedilmiş ve boş zamanlarda okunan tarihle, insanın yaşadığı tarih arasında derin bir fark; derin, duygusal bir fark olduğunu anlamıştı. Çevresinde toplandığını hissettiği bu yeni, yaşayan tarih, geri döndürülemez bir geleceğe dalıyor gibiydi. Farad'n şu anda, kaderleri kendisiyle birlikte olanların arzularıyla yönlendirildiğini hissediyordu. Kendi arzularını bunun içine sokamamasının garip olduğunu fark etti...

*

27

Muad'Dib'in, bir zamanlar, iki kayanın arasında büyümeye çalışan bir ot görünce, kayalardan birini kaldırdığı söylenir. Daha sonra, ot serpilmeye başlayınca diğer kayayı üstüne koymuş. Ve "Onun kaderi buydu" diye açıklamış.

- Tefsirler

"Hadi!" diye bağırdı Ganima.

Onun iki adım önündeki Leto, kayaların içindeki dar yarığa ulaşmak üzereydi ve duraksamadı. Yarığın içine daldı, karanlık onu sarıncaya kadar emekleyerek ilerledi. Peşinden Ganima'nın atladığını duydu; ani bir sessizliğin ardından kız kardeşinin telaşsız ve korkusuz sesi duyuldu:

"Sıkıştım."

Leto, başını, onları arayan pençelerin menziline sokacağını bile bile ayağa kalktı; dar geçitte döndü ve Ganima'nın ona uzanan elini hissedinceye kadar geriye süründü.

"Cüppem" dedi Ganima. "Cüppem sıkıştı."

Leto kayaların doğrudan altlarına düştüğünü duydu, kardeşini elinden tutup çekti ama yalnızca birazcık ilerlediğini hissetti.

Altlarında solumalar vardı, bir homurtu.

Leto kendisini gerdi, kalçalarını kayaya dayadı ve Ganima'nın koluna asıldı. Kumaş yırtıldı, Ganima'nın ona doğru sarsıldığını hissetti. Ganima'dan ıslık gibi bir ses çıktı; Leto canının yandığını biliyordu ama tekrar daha seri bir şekilde çekti. Ganima deliğin içinde ilerledi ve kardeşinin yanına düştü. Neyseki yarığın sonuna

çok yaklaşmışlardı. Leto döndü, ellerini ve dizlerini yere koyup daha derine doğru emekledi. Ganima onun arkasından ilerledi. Hareket ederken soluk alıp vermesi sıklaştığı için, kardeşi onun yaralandığını anladı. Leto deliğin sonuna geldi, sırtüstü döndü; ve yukarıya, sığınaklarının dar ağzına baktı. Delik onun iki metre kadar yukarısındaydı ve yıldızlarla doluydu. Büyük bir şey yıldızları örttü.

Gürleyen bir homurtu ikizlerin çevresini sardı. Bu derin, tehdit eden, antik bir sesti: Avına seslenen avcı.

"Yaran kötü mü?" diye sordu Leto, sesini yükseltmeden. Ganima aynı tonda ona karşılık verdi: "Bir tanesi bana pençe attı. Sol bacağım boyunca damıtıcı giysimi yardı. Kanıyor."

"Ne kadar kötü?"

"Damar. Durdurabilirim."

"Basınç uygula" dedi Leto..."Kıpırdama. Ben dostlarımızla ilgilenirim."

"Dikkatli ol" dedi Ganima. "Beklediğimden daha büyükler." Leto hançer-i figanını kınından çıkardı, yukarıya uzattı. Kaplanın aşağıyı araştıracağını, vücudunun giremeyeceği dar geçidi pençeleriyle tarayacağını biliyordu.

Yavaş yavaş hançerini uzattı. Aniden bıçağın ucuna bir şey çarptı. Bütün kolu boyunca darbeyi hissetti, neredeyse bıçağı elinden düşüyordu. Eli boyunca kan fışkırdı. yüzüne sıçradı ve birden kulaklarını sağır eden bir çığlık duyuldu. Yıldızlar tekrar göründü. Bir şey yuvarlandı ve vahşi bir çığlık atarak kendini kayalardan kuma doğru savurdu.

Yıldızlar bir kez daha Örtüldü ve Leto avcının homurtusunu duydu, ikinci kaplan da arkadaşının kaderini umursamadan oraya gelmişti.

"İnatçılar" dedi Leto.

"Birini kesin hallettin" dedi Ganima, "Dinle!"

Altlarındaki çığlıklar ve çırpmışlar azaldı. Ama ikinci kaplan, yıldızların önünde bir perde olarak kaldı.

Leto bıçağını kınına yerleştirdi, Ganima'nın koluna dokundu. "Bana hançerini ver. Bunun öleceğinden emin olmak için ucu kullanılmamış bir hançer istiyorum."

"Yedekte üçüncü bir tane var mıdır dersin?' diye sordu Ganima,

'Sanmam. Laza kaplanları çiftler halinde avlanır."

"Tıpkı bizim gibi."

"Bizim gibi" diye onayladı Leto. Kardeşinin verdiği hançer-i figanın kabzasını avucunda hissetti, hançeri sıkıca kavradı. Bir kez daha dikkatlice yukarıyı araştırmaya başladı. Bıçak, vücûdu için tehlikeli olan bir yüksekliğe ulaştığında bile hiçbir şeye rastlamadı. Leto geri çekildi, bunu zihninde tarttı.

"Onu bulamadın mı?"

"Digeri gibi davranmıyor."

"Hâlâ orada. Kokuyu alıyor musun?"

Boğazı kuruyan Leto yutkundu. Kedinin ağır kokusuyla nemlenen pis bir nefes kokusu burun deliklerine hücum etti. Yıldızlar hâlâ örtülüydü, ilk kediden hiç ses gelmiyordu; hançer-i figanın zehiri onun işini bitirmişti.

"Sanırım ayağa kalkmak zorunda kalacağım" dedi Leto.

"Hayır!"

"Hançerin menziline çekilmesi gerek."

"Evet ama anlaşmamıza göre birimiz yara almadan..."

"Ve sen yaralandın, yani geri dönen sen olacaksın" dedi Leto.

"Ama Eğer çok kötü yaralanırsan seni bırakamam" dedi Ganima.

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

"Hançerimi bana geri ver."

"Ama bacağın!"

"Sağlam olanın üstünde durabilirim."

"Bu şey bir pençe hareketiyle kafanı koparabilir. Belki de maula..."

"Eğer dışarıda duyacak birisi varsa, bizim buraya hazırlıklı geldiğimizi..."

"Senin bu tehlikeye atılman hoşuma gitmiyor!" dedi Leto.

"Dışarıdaki her kimse maula tabancalarımız olduğunu ögrenmemeli...henüz." Leto'nun koluna dokundu. "Dikkatli olacağım ve başımı aşağıda tutacağım."

Leto sessiz kalırken, Ganima şöyle dedi: "Bunu benim yapmam gerektiğini biliyorsun. Hançerimi geri ver."

Leto gönülsüz bir şekilde boş eliyle uzandı, kardeşinin elini buldu ve ona hançeri verdi. Yapılacak mantıklı şey buydu; ama mantık, içindeki bütün duygularla savaşıyordu.

Ganima'nın uzaklaştığını hissetti, cüppesinin kayaya sürtünürken çıkardığı kumlu sürtünme sesini duydu. Ganima nefesini tuttu ve Leto onun ayağa kalkmış olması gerektiğini düşündü. *Çok dikkatli ol!* diye düşündü. Neredeyse onu tutup çekecek ve maula tabancası kullanmaları konusunda ısrar edecekti. Ama bu, dışarıdaki herhangi birini, onların bu tür silahları olduğu konusunda uyarabilirdi. Daha da kötüsü bu, kaplanı uzaklaştırabilirdi. Kayaların üstünde, bilinmeyen bir yerde, yaralı bir kaplan onları beklerken burada kapana kısılmış olurlardı.

Ganima derin bir nefes aldı. sırtını kaya duvarlardan birine yasladı, *hızlı davranmalıyım,* diye düşündü. Hançerin ucunu yukarı doğru uzattı. Pençelerin yaraladığı sol bacağı zonkluyordu.

Kanın, derisinin üstünde kuruduğunu ve yeni bir akıntının sıcaklığını hissetti. *Çok hızlı!* Duyularını. Bene Gesserit yönteminin sağladığı, krize karşı o soğukkanlı hazırlık durumuna getirdi; ama acıyı ve dikkat dağıtıcı her şeyi bilincinden çıkardı. Kedinin aşağı uzanması gerekiyordu! Bıçağı yavaşça delikte gezdirdi. Neredeydi bu lanet hayvan! Ganima bir kez daha yokladı. Hiçbir şey yoktu. Kaplanın saldırmasını sağlamak gerekiyordu. Koku duyusunu kullanarak dikkatle inceledi. Sıcak nefes sol tarafından geliyordu. Kendini harekete hazırladı, derin bir nefes aldı ve haykırdı: "Takva!" Bu, Fremenlerin eski savaş çığlığıydı; anlamı en antik efsanelerde vardı; "*Özgürlüğün bedeli!*" Bu çığlıkla birlikte bıçağı uzattı ve çatlağın karanlık ağzı boyunca hamle yaptı. Hançer ete değmeden önce pençeler onun dirseğine ulaştı, kolunu dirseğinden bileğine kadar kaplayan ıstıraptan önce; bileğini acıya doğru bükmeye ancak zaman bulabilmişti. Acıyla birlikte zehirli ucun kaplana saplandığını hissetti. Hançer uyuşmuş parmaklarının arasından kaydı. Ama çatlağın dar gediğinden yıldızlar tekrar göründü ve ölen kedinin feryadı geceyi doldurdu. Bunu. hayvanın can çekişmesi ve kayalardan aşağı çırpınarak düşüşü izledi. Çok geçmeden bir ölüm sessizliği çöktü.

Kolumu kaptı dedi Ganima, cüppesinin bol bir kıvamını yaranın etrafına sarmaya çalışarak.

"Kötü mü?"

"Sanırım. Elimi hissedemiyorum."

"Bir ışık çıkarayım ve..."

"Üstümüzü örtmeden olmaz!"

"Acele ederim"

Ganima kardeşinin, Fremkit'ine uzanmak için döndüğünü duydu, başının üstüne gerilip arkasına sıkıştırılan gece kalkanının karanlık kayganlığını hissetti. Leto onu nem sızdırmaz bir hale getirmekle uğraşmamıştı.

"Hançerim bu tarafta" dedi Ganirna. "Kabzayı dizimle hissedebiliyorum."

"Boşver şimdi onu."

Leto küçük bir ışıküre yaktı. Işığın parlaklığı Ganima'nın gözlerini kamaştırdı. Leto küreyi kumlu zeminin üzerinde bir kenara koydu, kız kardeşinin kolunu görünce nefesini tuttu. Bir pençe, dirseğinden başlayan ve kolunun arkasından kıvnlarak neredeyse bileğine kadar gelen. uzun. derin bir yara açmıştı. Ganima'nın, hançerinin, ucunu kaplanın pençesine batırmak için kolunu nasıl döndürdüğü, yaradan belli oluyordu.

Ganima yarasına bir kez baktı, gözlerini kapattı ve korkuya karşı duayı okumaya başladı.

Leto da aynı şeye ihtiyacı olduğunu fark etti; ama yarayı sarıncaya kadar, kendi duygularının feryadını bir kenara bıraktı. Kanın akışını dikkatli bir şekilde durdururken; sargıya, sanki Ganima kendi kendine yapmış gibi, üstünkörü bir görüntü vermeliydi. Kız kardeşinden, bandajın bir ucunu dişiyle tutup serbest eliyle düğüm atmasını istedi.

"Şimdi bacağına bakalım" dedi Leto. Ganima diğer yarayı göstermek üzere döndü. Bu o kadar kötü değildi: Baldırı boyunca uzanan iki yüzeysel pençe izi. Ancak bu yaralardan damıtıcı giysinin içine bol miktarda kan akıyordu. Leto yarayı elinden geldiğince temizledi ve yarayı damıtıcı giysinin altından bağladı. Bandajın üstünü giysiyle kapattı.

"İçine kum kaçırdım" dedi Leto. "Geri döner dönmez tedavi ettir."

"Yaralarımızın içinde kum" dedi Ganima. "Bu, Fremenler için eski bir hikâye."

Leto gülümsemeyi başardı, arkasına yaslandı. Ganima derin bir nefes aldı. "Başardık. "

"Henüz değil."

Ganima yutkundu, yaşadığı şokun ardından toparlanmaya çalışıyordu. Işıkürenin ışığında yüzü solgun görünüyordu. Ve şöyle düşündü; *Evet. şimdi daha hızlı hareket etmeliyiz. Bu kaplanları kontrol eden her kim ise. şu anda dışarıda olabilir.*

Kız kardeşine bakan Leto, aniden, içini burkan bir kaybetme hissine kapıldı. Bu, göğsüne işleyen derin bir acıydı. Ganima ve o artık ayrılmak zorundaydı. Doğduklarından beri geçen onca yıl, tek bir kişi gibi olmuşlardı. Ama plânları, artık bir başkalaşım geçirmelerini; günlük yaşamlarını paylaşmanın onları bir daha asla, bir zamanlar bütünleştikleri gibi bütünleştiremeyecegi bir eşsizliğe uzanan ayrı yollara gitmelerini gerektiriyordu.

İster istemez gerçek hayata döndü. "İşte Fremkit'im. İçinden bandajları aldım. Birisi bakabilir."

"Evet." Ganima kardeşiyle kitleri değiştirdi. "Dışarıda birinin bu kediler için bir ileticisi var" dedi Leto. "Büyük olasılıkla öldüğümüzden emin olmak için kanatanın yakınında bekliyor."

Ganima, Fremkit'in üstünde duran maula tabancasına dokundu; onu alıp cüppesinin altındaki kuşağa soktu. "Cüppem yırtıldı."

"Evet."

"Araştırmacılar yakında burada olur" dedi Leto. "Aralarında bir hain olabilir. Sen en iyisi yalnız dön. Harah seni gizlesin."

"Ben...ben döner dönmez haini aramaya başlarım" dedi Ganima. Kardeşinin yüzüne baktı, bu noktadan itibaren bir sürü farklı şey yaşayacaklarına dair acı dolu bilgiyi onunla paylaşıyordu. Bir daha asla bir olamayacaklardı, hiç kimsenin anlayamadığı bilgileri paylaşamayacaklardı.

"Jacurutu'ya gideceğim" dedi Leto.

"Fondak'a" dedi Ganima.

Leto başıyla onayladı. Jacurutu/Fondak: İkisi aynı yer olmalıydı. Efsanevi mekânın saklanabilmesinin tek yolu buydu.

Tabii ki bunu kaçakçılar yapmıştı. Onlar için bir ismi başka bir isme dönüştürmek, var olmalarına izin veren o dile getirilmemiş anlaşmanın siperi altında hareket etmek ne kadar kolaydı. Bir gezegeni yöneten aileler, her zaman için, ölüm kalım halinde kaçacak bir arka kapıya sahip olmalıydı. Ve kaçakçılık kârlarının küçük bir kısmı, bu kanalları açık tutardı. Kaçakçılar, Fondak/Jacurutu'da, sürekli ikâmet eden bir nüfusu olmayan faal bir siyeçin hâkimiyetini ellerinde bulunduruyorlardı. Ve Jacurutu'yu tam açıklığın ortasına gizlemişlerdi; Fremenleri uzak tutan tabunun içine.

"Hiçbir Fremen beni böyle bir mekânda aramayı düşünmeyecektir" dedi Leto. "Kaçakçıların arasında soruşturma yapacaklardır ama..."

"Anlaştığımız gibi yapacağız" dedi Ganima. "Bu sadece..."

"Biliyorum." Leto kendi sesini duyunca, ayrılığın bu son anlarını uzattıklarını fark etti. Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi ve görünüşüne yıllar ekledi. Ganima, onu, zamanın peçesi arasından gördüğünü, daha yaşlı bir Leto'ya baktığını fark etti. Yaşlar gözlerini yaktı.

"Şimdiden ölüye su vermen gerekmiyor" dedi Leto, kız kardeşinin yanaklarındaki ıslaklığı parmağıyla silerek. "Kimsenin işitemeyecegi kadar uzağa gideceğim ve bir solucan çağıracağım." Fremkit'inin dışına bağladığı katlanmış Yaratan kancalarını gösterdi, "iki gün sonra şafak sökmeden önce Jacurutu'da olacağım."

"Hızlı sür, eski dostum" diye fısıldadı Ganima. "Sana döneceğim, tek dostum" dedi Leto. "Kanatada dikkatli olmayı unutma."

"İyi bir solucan seç" dedi Ganima, Fremenlerin veda sözlerini söyleyerek. Sol eliyle ışıküreyi söndürdü, gece örtüsünü kenara çekip katlarken ve kitinin içine tıkıştırırken örtü hışırdadı. Leto'nun gittiğini hissetti; kardeşi kayalardan aşağı çöle doğru

sürünürken sessizliğin içinde çabucak kaybolup giden yumuşacık sesleri duydu yalnızca.

Daha sonra, yapması gereken şey için duygularından sıyrıldı. Kendini buna inandırmalıydı. Zihninde Jacurutu diye bir yer olamazdı, Fremen mitolojisinin içinde kaybolmuş bir yeri arayan bir kardeş olamazdı. Bu andan itibaren Leto'nun canlı olduğunu düşünemezdi. Kardeşinin öldüğü, burada Laza kaplanları tarafından öldürüldüğüne dair tam bir inançla hareket etmeye kendini şartlandırmak zorundaydı. Bir Doğru Söyleten'i çoğu insan kandıramazdı ama o yapabileceğini... yapmak zorunda kalabileceğini biliyordu. Leto'yla onun paylaştığı çoklu-yaşamlar onlara bunun yöntemini öğretmişti: Ta Belkıs'ın çağına ait hipnotik bir işlem. Ancak Belkıs'ı, bir gerçeklik olarak hatırlayabilecek, yaşayan tek insan o olabilirdi. Derin dürtüler özenle hazırlanmıştı; ve Leto gittikten sonra uzun bir süre Ganima kendi bilincini baştan çalıştırdı, yalnız kız kardeşi, sağ kalan ikizi oluşturdu; bu, inanılabilir bir bütün haline gelene dek. Bunu yapınca iç dünyasının sessizleştigini, bilincine yönelik müdahalelerden arındığını fark etti. Bu beklemediği bir yan etkiydi.

Keşke Leto bunu öğrenecek kadar yaşayabilseydi, diye düşündü; ve bu düşünceyi bir paradoks olarak görmedi. Ayakta durup aşağıya, kaplanın Leto'yu yakalamış olduğu çöle baktı. Orada, kumun içinde yükselen bir ses vardı, Fremenlerin tanıdığı bir ses: Bir solucanın geçişi. Buralarda artık pek rastlanmıyor olsa da, yine de bir solucan geliyordu. Belki de ilk kedinin can çekişmesi... Evet, Leto, ikinci kedi kendisini yakalamadan önce birini öldürmüştü. Bir solucanın gelmesi garip bir şekilde sembolikti. Dürtüsü öyle derindi ki uzakta, kumun üstünde üç kara leke görüyordu: İki kaplan ve Leto. Ardından solucan geldi; ve orada yalnızca, yüzeyinde Şeyh-hulud'un geçişiyle yeni dalgalar oluşan kum kaldı. Çok büyük bir solucan degildi...ama yeterince büyüktü. Ve dürtüsü, solucanın halkalı sırtında onu süren küçük silueti görmesine izin vermedi.

Kederini yenmeye çalışan Ganima, Fremkit'ini kapattı, dikkatli bir şekilde sürünerek saklandığı yerden çıktı. Eli maula tabancasında, çevreyi taradı. İletici taşıyan bir insanın izi yoktu. Ayın oluşturduğu gölgelerin arasından sürünerek ve yolunda hiçbir suikastçinin tuzak kurmadığından emin olmak için bekleye bekleye kayalara çıktı ve karşı tarafa geçti.

Açıklığın karşısında, Tabr'daki meşaleleri, bir araştırmanın titreşen hareketlerini görebiliyordu. Karanlık bir leke, kumun üstünden Refakatçi'ye yöneldi. Ganima uzağa, yaklaşan grubun kuzeyine doğru koşmayı seçti; kuma indi ve kumul gölgelerinin arasına ilerledi. Adımlarını, bir solucanı çağırmayacak şekilde kesik bir ritimle atmaya dikkat ederek, Tabr'la, Leto'nun öldüğü yer arasındaki ıssız yola koyuldu. Kanatada dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Kardeşinin onu kaplanlardan kurtarırken nasıl öldüğünü anlatmasına hiçbir şey engel olamazdı.

*

28

Hükümetler, uzun ömürlü olurlarsa, daima aristokratik yönetim şekillerine yönelirler. Tarihteki hiçbir hükümetin bu seyirden ayrıldığı görülmemiştir. Ve aristokrasi geliştikçe, hükümet, yönetici sınıfın çıkartan doğrultusunda hareket etmeye gittikçe daha fazla yönelir; bu yönetici sınıf, ister babadan oğula geçen soylu sınıf ister finans İmparatorluklarının oligarşik sınıfı, isterse kemikleşmiş bürokrasi sınıfı olsun, hiçbir şey fark etmez.

- Tekrarlayan bir Olgu olarak Politika:
Bene Gesserit Eğitim El Kitabı

"Neden bize bu teklifi yapıyor?" dedi Farad'n. "Bu çok önemli. "

Özel dairesinin oturma odasında Başar Tyekanik'le birlikte ayakta duruyordu. Wensicia mavi renkli alçak bir divanda, bir katılımcıdan çok bir dinleyici gibi oturuyordu. Konumunu biliyordu ve buna içerliyordu; ama entrikalarını ona açıkladığı o sabahtan beri, Farad'n korkunç bir değişime uğramıştı.

Corrino Kalesi'nde ikindi vaktiydi; kısık ışık, bu oturma odasının sessiz konforunu vurguluyordu: Duvarlarında, gerçek kitapların plastinodan yapılma kopyalarının; bir sürü oynatıcı bobin, veri makarası, şiga teli bobini ve anımsatıcı amplifikatörün bulunduğu rafların sıralandığı bir oda. Her tarafta, odanın çok kullanıldığını belli eden işaretler vardı; kitapların üstündeki yıpranmış kısımlar, amplifikatörlerin üstündeki parlak metal, veri makaralarının aşınmış köşeleri. Yalnızca bir divan ama birçok sandalye vardı... hepsi de göze çarpmayan bir konfor için tasarlanmış, oturuşa göre şekil alan süspansörlü sandalyelerdi.

Farad'n pencereye arkasını dönmüş duruyordu. Süs olarak yalnızca her iki yakasında altın aslan pençesi sembolleri olan, gri ve siyah renkli, sade bir Sardokar üniforması giymişti. Başar'ı ve

annesini bu odada kabul etmeyi tercih etmişti; daha resmi bir mekânda sağlanabilecek olandan daha rahat bir iletişim atmosferi yaratmayı umuyordu. Ama Tyekanik'in sürekli olarak 'Efendim, bu böyle Leydim, şu şöyle' deyip durması aralarına bir mesafe sokuyordu.

"Efendim, Eğer teslim edemeyecek olsaydı, bu teklifi yapmazdı bence" dedi Tyekanik.

"Tabii ki yapmazdı!" diye araya girdi Wensicia.

Farad'n annesini susturmak için ona sadece şöyle bir baktı ve şunu sordu: "Idaho'ya hiçbir baskı uygulamadık, Vaiz'in verdiği sözün yerine getirilmesi için hiçbir girişimde bulunmadık, öyle değil mi?"

"Öyle" dedi Tyekanik.

"O halde yaşamı boyunca Atreideslere olan bağlılığıyla tanınan Duncan Idaho, neden Leydi Jessica'yı bize teslim ediyor?"

"Arrakis'teki sorunla ilgili şu söylentiler..." diyebildi Wensicia.

"Onaylanmadı" dedi Farad'n. "Bunu Vaiz'in yaratmış olması mümkün değil mi?"

"Mümkün" dedi Tyekanik, "ama bir sebep göremiyorum."

"Leydi Jessica için bir sığınak aramaktan bahsediyordu" dedi Farad'n. "Ardından bu gelebilir Eğer bu söylentiler..."

"Kesinlikle" dedi annesi.

"Ya da bu bir tür hile olabilir" dedi Tyekanik.

"Varsayımlarda bulunup bunları araştırabillriz" dedi Farad'n. "Ya Leydi Alia'sı artık Idaho'yu sevmiyorsa?"

"Bu, olayları açıklayabilir dedi Wensicia, "ama o..."

"Kaçakçılardan henüz haber yok mu?" diye araya girdi Farad'n. "Neden biz..."

"Bu mevsimde iletişim hep yavaştır" dedi Tyekanik, "ayrıca güvenlik gerekçesiyle..."

"Evet tabii ki ama yine de..." Farad'n başını iki yana salladı. "Bu varsayımımızdan hoşlanmadım."

"Bunu bu kadar çabuk bir kenara bırakma" dedi Wensicia.

"Bütün bu hikâyeler, Alia ve şu Rahip'le ilgili, adı her neyse..."

"Cavid" dedi Farad'n. "Ama belli ki adam..."

"Bizim için çok değerli bir bilgi kaynağı oldu" dedi Wensicia.

"Belli ki adam çift taraflı bir ajan diyecektim" dedi Farad'n. "Bunun hesabını kendine nasıl verebilir? O güvenilecek biri değil. Birçok belirti..."

"Ben bunları göremiyorum" dedi Wensicia.

Farad'n aniden annesinin ahmaklığına sinirlendi. "Bana inan, anne! Belirtiler ortada, daha sonra açıklayacağım."

"Korkarım katılmak zorundayım" dedi Tyekanik.

Kırılan Wensicia sessizliğe gömüldü. Onu bu şekilde Kurul'un dışına itmeye nasıl cüret ederlerdi? Sanki boş kafalı ve süslü bir kadınmış da hiç...

"Idaho'nun bir zamanlar bir gûla olduğunu unutmamalıyız" dedi Farad'n. "Tleilaxlılar..." Yan gözle Tyekanik'e baktı.

"Bu yönteme başvurulacaktır dedi Tyekanik. Farad'n'ın zihninin çalışma şekline hayran olduğunu fark etti: Tetikte, araştıran, keskin. Evet, Tleilaxlılar, Idaho'ya yaşam verirken, onun içine kendileri kullansın diye güçlü bir çengel yerleştirmiş olabilirlerdi.

"Ama ben Tleilaxlıların bunu yapması için bir neden göremiyorum" dedi Farad'n,

"Bizim servetimize bir yatırım" dedi Tyekanik. "Gelecekteki iyilikler için küçük bir sigorta olabilir mi?"

"Ben buna büyük bir yatırım derim" dedi Farad'n,

"Tehlikeli." dedi Wensicia.

Farad'n annesini onaylamak zorunda kaldı. Leydi Jessica' nın yetenekleri, İmparatorlukta dile düşmüştü. Yine de Muad' Dib'i eğitmiş olan oydu.

"Eğer onu elimizde tuttuğumuz öğrenilecek olursa" dedi Farad'n.

"Evet, bu iki tarafı keskin bir kllıç" dedi Tyekanik. "Ama bilinmesi gerekmiyor."

"Bu teklifi dedi Farad'n, "kabul ettiğimizi varsayalım. Onun değeri nedir? Onu daha önemli bir şeyle değiştirebilir miyiz?"

"Açık açık değil" dedi Wensicia.

"Elbette!" Farad'n yanıt bekleyerek Tyekanik'e baktı.

"Bunu ileride göreceğiz" dedi Tyekanik.

Farad'n başıyla onayladı. "Evet. Bence kabul edersek. Leydi Jessica'yı, bir kenara yatırılmış ve ne için kullanılacağı belirlenmemiş bir para gibi görmeliyiz. Yine de, serveti tek bir şey için harcamak şart değil. Bu yalnızca...potansiyel olarak yararlı."

"O çok tehlikeli bir tutsak olur" dedi Tyekanik.

Gerçekten bunu da göz önünde bulundurmak gerek" dedi Farad'n. "Onun, Bene Gesserit yöntemleri sayesinde, bir insanı sadece sesini ustaca kullanarak idare edebileceğini duymuştum."

"Ya da vücuduyla" dedi Wensicia. "Irulan bir keresinde bana, öğrenmiş olduğu bazı şeyleri açıklamıştı. O zaman bana hava atıyordu; bunu kendi gözlerimle görmedim. Yine de Bene Gesseritlerin amaçlarına ulaşmak için yöntemleri olduğu kesin."

"Beni bastan çıkarabileceğini mi ima ediyorsun?" diye sordu Farad'n.

Wensicia sadece omuz silkti,

"Bence bunun için biraz yaşlı, sence de öyle değil mi?" diye sordu Farad'n,

"Bir Bene Gesserit söz konusu olduğunda, hiçbir şey kesin değildir" dedi Tyekanik.

Farad'n, korkuyla karışık bir heyecanla ürperdi, Corrino Evi'ni gücün o yüksek koltuğuna taşıyacak bu oyunu oynamak, onu hem çekiyor hem de itiyordu. Bu oyunu bırakıp kendi tercihi olan meşgalelere dönme dürtüsü hâlâ ne kadar çekiciydi... tarihsel araştırmalar yapmak; ve Salusa Secundus'u yönetmek için gereken görevleri öğrenmek. Sardokar güçlerinin yeniden düzenlenmesi başlı başına bir İşti...ve Tyek bu iş için hâlâ iyi bir araçtı. Yine de bir gezegen, muazzam bir sorumluluk demekti. Ama İmparatorluk daha da büyük bir sorumluluktu, bir güç aracı olarak çok daha çekiciydi. Ve Muad'Dib. 'Paul Atreides hakkında ne kadar çok şey okursa, gücün kullanımlarıyla ilgili olarak o kadar çok büyüleniyordu. Corrino Evi'nin unvan taşıyan lideri, IV. Şaddam'ın varisi olarak, soyunu Aslan Taht'a taşıması ne kadar büyük bir başarı olurdu. Bunu istiyordu! Bunu istiyordu. Farad'n birçok kez bu ayartıcı duayı tekrarlayarak, anlık şüpheleri yenebildiğini fark etmişti.

Tyekanik konuşuyordu: "...ve tabii ki Bene Gesserit barışın saldırganlığı teşvik ettiğini, böylece savaşı ateşlediğini öğretti. Bu paradoks..."

"Bu konuya nereden geldik" diye sordu Farad'n, dikkatini kurgusal alandan uzaklaştırarak.

"Neden" dedi oğlunun yüzündeki dalgın ifadeyi fark eden Wensicia, tatlı bir sesle, "ben sadece Tyek'e, Rahibeler Birliği'ni motive eden felsefeyle ilgili bilgisi olup olmadığını sordum."

Felsefeye saygıyla yaklaşılmamalı dedi Farad'n, Tyekanik'e dönerek. "Idaho'nun teklifiyle ilgili olarak daha çok araştırma yapmalıyız. Bence. Bir şeyi bildiğimizi düşündüğümüz zaman, bu şeye daha derinlemesine bakmamız gereken andır."

"Bu yapılacak" dedi Tyekanik. Farad'n'ın bu ihtiyatlı yanını seviyordu; ama bunun, hız ve kesinlik gerektiren askeri kararlara kadar uzanmayacağını umuyordu.

Farad'n gözle görülür bir ilgisizlikle sordu: "Arrakis'in tarihi hakkında en ilginç bulduğum şey ne biliyor musun? Fremenlerin, ilkel zamanlarda, kolaylıkla görülebilen, tipik kapüşonlu damıtıcı giysilerden giymemiş birini görünce öldürme âdetleri."

"Damıtıcı giysiye olan bu ilginiz nedir?" diye sordu Tyekanik.

"Demek fark ettin, öyle mi?"

"Nasıl fark etmeyiz?" diye sordu Wensicia.

Farad'n annesine kızgın bir bakış fırlattı, neden böyle araya giriyordu? Dikkatini tekrar Tyekanik'e çevirdi.

"Damıtıcı giysi, bu gezegenin karakterinin anahtarı, Tyek. Bu, Dune'un etiketidir. İnsanlar fiziksel özelliklere dikkat etme eğilimindeler: Damıtıcı giysi, vücudun nemini korur, onu tekrar kullanılabilir hale getirir ve böyle bir gezegen üzerinde var olmayı olanaklı kılar. Biliyorsun, Fremen âdetlerine göre ailenin her üyesinin bir tane damıtıcı giysisi vardır, yiyecek toplayanlar *hariç*. Onların yedek giysileri vardır. Ama lütfen şuna dikkat edin, her ikiniz de..." Annesini de buna dahil etmek için yerini değiştirdi, "...damıtıcı giysi gibi görünen ama gerçekte öyle olmayan kıyafetlerin İmparatorluk'un dört bir yanında nasıl moda olduğuna dikkat edin. Zafer kazananı taklit etmek, insanların son derece baskın bir özelliğidir!"

"Bu bilgiyi gerçekten değerli buluyor musunuz?" diye sordu Tyekanik, şaşkın bir ses tonuyla.

"Tyek, Tyek...bu bilgi olmadan, yönetemezsin. Damıtıcı giysinin onların özelliklerinin anahtarı olduğunu söyledim ve öyle de! Bu muhafazakâr bir şey. Onların yapacağı hatalar, muhafazakâr hatalar olacaktır."

Tyekanik, endişeyle kaşlarını çatmış, oğluna bakmakta olan Wensicia'ya bir göz attı. Farad'n'ın bu özelliği. Başar'ı hem cezbediyor hem de endişelendiriyordu. Merhum Şaddam'dan öyle farklıydı ki... Artık o, gerçek bir Sardokardı: Çok az keti olan bir asker-katil. Ama Şaddam, lanet olası Paul'ün yönetimindeki Atreideslere yenilmişti. Aslında, okuduğu şeyler, Paul Atreides'in de şu anda Farad'n'ın sergilediği özelliklere benzer özelliklere sahip olduğunu söylüyordu. Yabanıl ihtiyaçlar söz konusu olduğunda, Farad'n'ın, Atreides'ten daha az duraksaması mümkündü; arna bu, onun Sardokar eğitiminden kaynaklanıyordu.

"Birçok insan bu tür bilgileri kullanmadan yönetmiştir" dedi Tyekanik.

Farad'n sadece ona bir an baktı. Ardından şöyle dedi: "Yönetmiş ve başarısızlıga uğramıştır."

Şaddam'ın başarısızlığına yapılan bu açık gönderme üzerine, Tyekanik'in dudakları düz bir çizgi halini aldı. Bu, aynı zamanda bir Sardokar başarısızlığıydı ve hiçbir Sardokar bunu kolay kolay dile getiremezdi.

Farad'n düşüncesini açıklamak için şöyle dedi: "Görüyorsun, Tyek, bir gezegenin, üstünde yaşayanlardan habersiz olan kitleye etkisi hiçbir zaman tam olarak değerlendirilmemiştir. Atreidesleri yenmek için yalnızca Caladan'ı değil, Arrakis'i de anlamamız gerekiyor: Biri yumuşak bir gezegen, diğeri ise zor kararlar için bir eğitim sahası. Bu eşsiz bir olay: Atreides ve Fremen'in evliliği. Bunun nasıl işlediğini anlamak zorundayız; yoksa bırak yenmeyi onu yakalayamayız bile."

"Bunun, Idaho'nun teklifiyle ne ilgisi var?" diye sordu Wensicia.

Farad'n annesine küçümseyerek baktı. "Onları yenmeye, toplumlarına soktuğumuz gerginliklerle başlayacağız. Bu güçlü bir araçtır: Gerginlik. Bunun yokluğu da önemlidir. Atreidesierin burada her şeyi nasıl yumuşattığını ve kolaylaştırdığını fark etmedin mi?"

Tyekanik bunu sert bir baş hareketiyle onayladı. Bu önemli bir noktaydı. Sardokarların fazla yumuşamasına izin verilemezdi. Yine de Idaho'nun teklifi onu rahatsız ediyordu. Şöyle dedi: "Belki de en iyisi bu teklifi geri çevirmek"

"Henüz değil" dedi Wensicia. "Bize açık olan bir seçenekler yelpazesi var. Bizim işimiz, bu yelpazenin yapabildiğimiz kadar çok kısmını belirlemek. Oğlum haklı, daha çok bilgiye ihtiyacımız var."

Farad'n gözlerini annesine dikti, bu sözlerin yüzeysel anlamı kadar söylenme amacını da değerlendiriyordu. "Peki hiçbir alternatifimizin kalmadığı noktayı geçtiğimiz zaman bunu bilecek miyiz?" diye sordu Farad'n.

Tyekanik acı acı güldü. "Eğer bana sorarsanız dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtik."

Farad'n başını arkaya atıp kahkahalarla güldü. "Ama hâlâ alternatiflerimiz var, Tyek! Tırmandığımız ipin ucuna ulaştığımızda, orası tanıdığımız önemli bir yer olacak!"

*

29

İnsan taşımacılığında kullanılan araçların, zaman ötesinde uzayın derinliklerini geçebilen aygıttan ve hemen hemen geçilemez gezegen yüzeylerinde insanları hızla taşıyan diğer aygıtları kapsadığı bu çağda, yaya olarak uzun yolculuklara kalkışmayı düşünmek garip görünebilir. Ama bu, hâlâ Arrakis'teki başlıca seyahat yöntemidir; kısmen tercihe, kısmen de gezegenin, mekanik olan her şeye karşı gösterdiği acımasız tavra bağlanan bir gerçektir. Arrakis'in sınırlamaları içinde. Hac için hâlâ en dayanıklı ve güvenilir kaynak insan bedenidir. Belki de Arrakis'i ruhun nihai aynası kılan şey. bu gerçeğin tam olarak farkına varmaktır.

- Hac El Kitabı

Ganima kumulların en derin gölgelerinden ayrılmadan, yavaş yavaş ve dikkatli bir şekilde Tabr'a geri dönüyordu; araştırma grubu güneyinden geçerken sessizce çömeldi. Korkunç bilinç onu sardı: Kaplanları ve Leto'nun vücudunu alan solucan, önündeki tehlikeler. O ölmüştü; ikizi ölmüştü. Tüm gözyaşlarını bir kenara bıraktı ve öfkesini büyüttü. Bu açıdan tam bir Fremen'di. Bunu biliyor ve bundan büyük bir zevk alıyordu.

Fremenler hakkında söylenenleri anlıyordu. Bir vicdanları olması beklenmiyordu; bunu, uzun bir yolculukta kendilerini gezegenden gezegene sürenlere karşı duydukları intikam ateşinin içinde kaybettikleri sanılıyordu. Bu tabii ki aptallıktı. Yalnızca en ilkellerin vicdanı olmazdı. Fremenlerin, bir halk olarak kendi refahlarını merkez alan son derece gelişmiş bir vicdanları vardı. Yalnızca yabancılar onları yabani görürdü... tıpkı yabancıların Fremenlere yabani göründüğü gibi. Her Fremen yabani bir şey yapabileceğini ve hiç suçluluk hissetmeyeceğini gayet iyi bilirdi. Fremenler başkalarında suçluluk hissi

uyandıracak şeyler için böyle bir duyguya kapılmazlardı. Âdetleri, Fremenleri, aksi halde onları yok edecek suçluluklardan kurtarırdı. Herhangi bir günahın, kısmen de olsa, çok iyi bilinen hafifletici sebeplere yüklenebileceğini en derin bilinçlerinde bilirlerdi; bu hafifletici sebepler: 'yetkenin başarısızlığı'; veya bütün insanların paylaştığı '*doğal* bir kötü eğilim'; ya da her bilinçli yaratığın, ölümlü bedenle evrenin dış kaosu arasındaki çatışma olarak tanımlayabileceği 'kötü şans'tı.

Ganima bu anlamda kendini tam bir Fremen gibi hissediyordu, kabile yabanıllığının dikkatle hazırlanmış bir uzantısı, ihtiyacı olan şey yalnızca bir hedefti...ve bu da tabii ki Corrino Evi 'ydi. Ayaklarının dibine, Farad'n'ın kanının aktığını görmek için can atıyordu.

Kanatada onu bekleyen bir düşman yoktu. Araştırma grupları bile başka bir yerlere gitmişlerdi. Suyun üstündeki doğal köprüden geçip uzun otların arasından siyeçin gizli çıkışına doğru süründü. Işık aniden önünde parladı ve Ganima kendini yere attı. Dev kaba yonca saplarının arasından baktı. Bir kadın gizli geçide girdi; ve birisi, bu geçidi her siyeç girişinin hazırlanması gerektiği gibi hazırlamayı unutmamıştı. Zor zamanlarda siyeçe giren birisi parlak ışıkla karşılaşırdı; bu, yeni geleni geçici olarak kör ederdi ve muhafızlara karar vermek için zaman sağlardı. Ama böyle bir karşılamanın asla çöle yayılmaması gerekiyordu. Burada görülen ışık, dış contaların bir kenara bırakıldığı anlamına geliyordu.

Bu dışarı yayılan ışık, siyeç güvenliğinin bu şekilde ele verilmesi, Ganima'nın içinin burkulmasına sebep oldu. Dantel gömlekli Fremenlerin yöntemleriyle her yerde karşılaşılıyordu!

Işık, sarp kayalığın eteğine yayılmayı sürdürüyordu. Genç bir kız bahçenin karanlığından ışığa doğru koştu; hareketlerinde korku dolu bir şeyler vardı. Ganima geçidin içinde bir ışıkürenin parlak halkasını, çevresinde böceklerin oluşturduğu haleyi görebiliyordu. Işık, geçidin içinde İki karanlık gölgeyi aydınlattı:

Bir adam ve kız. Elele tutuşmuş, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

Ganima bu adam ve kadında yanlış bir şeyler olduğunu hissetti. Bunlar, sadece bir an için araştırmadan kaytaran iki âşık değildiler. Işık geçitte onların arkasında, tepelerinde asılıydı. İkisi, ışıldayan bir kemerin önünde konuşuyorlardı; gölgeleri dışarıya, gecenin içine uzanıyordu, herhangi biri onların hareketlerini görebilirdi. Adam bir kez daha bir elini bıraktı. Işığın içine giren eli bir hareket yaptı; tamamlandıktan sonra gölgelerin içine geri dönen, hızlı ve ürkek bir hareket.

Gece yaratıklarının yalnız sesleri, Ganima'nın çevresindeki karanlığı dolduruyordu: Ama o, bunların dikkatini dağıtmasını engelledi.

Bu ikisiyle ilgili yanlış olan şey neydi? Adamın hareketleri çok statik, çok dikkatliydi.

Adam döndü. Kadının cüppesinden yansıyan ışık onu aydınlattı; büyük, lekeli bir burnu olan, derisi kalkmış gibi kırmızı bir surat göründü. Onu tanıyan Ganima, derin ve sessiz bir nefes aldı. *Palimbaşa!* Adam, oğulları Atreideslerin hizmetinde ölen bir Naip'in torunuydu. Bu yüz...ve döndüğü sırada cüppesinin açılmasıyla ortaya çıkan başka bir şey... Ganima'nın gözünde resmi tamamladı. Cüppesinin altına bir kemer takmıştı; kemere, anahtarları ve tuşları parlayan bir kutu iliştirilmişti. Bu kesinlikle Tleilax ya da Ix yapımı bir araçtı. Ve kaplanları serbest bırakan iletici de bu olmalıydı. Palimbaşa. Bu, başka bir Naip ailesinin Corrino Evi'ne katıldığı anlamına geliyordu.

Peki ya kadın kimdi? Hiç fark etmez. Palimbaşa'nın kullandığı biriydi. Bir Bene Gesserit düşüncesi, kendiliğinden Ganima'nın aklına geldi: *Her gezegenin bir ömrü vardır, her yaşamın da öyle.*

Ganima, bu kadınla birlikte duran Palimbaşa'yı izleyip ileticiyi ve ürkek hareketlerini görünce, adamı iyice hatırladı. Palimbaşa siyeç okulunda ders veriyordu. Matematik dersi. Adam kafayı

matematikle bozmuştu. Rahipler Birliği yasaklayıncaya kadar, Muad'Dib'i matematik yoluyla açıklamaya uğraşmıştı. Adam zihinleri köle ediyordu ve onun köleleştirme işlemi de aşırı basitti: Değerleri aktarmadan teknik bilgiyi aktarıyordu.

Ondan daha önce şüphelenmeliydim, diye düşündü Ganima. *Bütün belirtiler ortadaydı.*

Ardından midesini sıkıştıran bir asit salgısıyla şöyle düşündü: *O benim kardeşimi öldürdü!*

Kendini soğukkanlı olmaya zorladı. Eğer Ganima gizli geçitte onun yanından geçmeye kalkışsaydı. Palimbaşa onu da öldürecekti. Bu gayrı Fremen ışık oyununun, gizli geçidin bu şekilde ele verilmesinin nedenini şimdi anlıyordu. Bu ışıkla kurbanlarından herhangi birinin kaçıp kaçmadığına bakıyorlardı. Bilmeden, bekleyerek geçen bu süre onlar için korkunç olmalıydı. İleticiyi görmüş olan Ganima artık el hareketlerini kesinlikle açıklayabiliyordu. Palimbaşa sık sık ileticinin anahtarlarından birine basıyordu, kızgın bir hareket.

Bu ikilinin varlığı Ganima'ya çok şey anlatıyordu. Siyeçe giren her yolun derinliklerinde muhtemelen benzer bir gözcü vardı.

Ganima kumun kaşındırdığı burnunu kaşıdı. Yaralı bacağı hâlâ zonkluyordu; hançer tutan kolu ise yanmadığı zamanlar ağrıyordu. Parmakları uyuşmuştu. Hançer kullanması gerekirse, bıçağı sol eliyle kullanmak zorunda kalacaktı.

Ganima maula tabancası kullanmayı düşündü; ama tabancanın tipik sesinin, istenmeyen kişilerin dikkatini çekeceği kesindi. Başka bir yol bulmak zorundaydı.

Palimbaşa bir kez daha girişe arkasını döndü. Işığın önünde karanlık bir hedefti. Kadın konuşurken dikkatini dışarıya, geceye yöneltti. Kadında eğitimli bir tetiktelik vardı; gölgelerin içine nasıl gözlerinin yan tarafıyla bakacağını bildiğini gösteren bir şey. Demek ki yararlı bir araçtan öteydi. Daha derin bir komplonun parçasıydı.

Ganima, Palimbaşa'nın kaymakam, yani Naiplik'in altındaki siyasi bir yönetici olmak için can attığını hatırladı. O, daha büyük bir plânın parçasıydı, bu açıktı. Onunla birlikte birçok başka insan da olmalıydı. Burada, Tabr'da bile. Ganima, bu şekilde gözler önüne serilen problemi tüm yönleriyle araştırdı, derinlemesine inceledi.

Eğer bu muhafızlardan birini sağ olarak geçirebilirse, diğer birçoğu da bunun bedelini öderdi.

Arkasındaki kanatada su içen küçük bir hayvanın çıkardığı şıpırtı, Ganima'nın dikkatini çekti. Doğal sesler ve doğal şeyler. Hafızası zihninin içindeki garip, sessiz bir engelin ardını araştırdı; Asur'da, Sanherib tarafından esir alınan Yaffalı bir rahibeyi buldu. Bu rahibenin hatıraları, Ganima'ya burada ne yapması gerektiğini söylüyordu. Palimbaşa ve orada duran kadını, sadece iki çocuktu; dikbaşlı ve tehlikeli. Yaffa'yla ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı; hattâ Sanherib'le rahibenin tozlara karıştığı gezegenin adını bile bilmiyorlardı. Bu komplocu ikilinin başına gelecek olan şey, Eğer onlara açıklansaydı, yalnızca burada başlayan terimlerle açıklanabilirdi.

Ve burada biten.

Yan dönen Ganima, Fremkit'ini omzundan indirdi, bağlarının arasından kum şnorkelini çıkardı. Şnorkelin tıpasını açtı ve içindeki uzun filtreyi çıkardı. Artık elinde iki ucu açık bir boru vardı. Tamir paketinden bir iğne seçti, hançer-i figanını kınından çıkardı, iğneyi hançerin ucundaki zehir oyuğuna, bir zamanlar bir kum solucanının sinirinin bulunduğu yere soktu. Yaralanan kolu, bu işi zorlaştırıyordu. Yavaş yavaş ve dikkatli bir şekilde hareket ediyordu; kitteki bir bölmeden bir tutam bahar lifi alırken zehirli iğneyi ihtiyatla tutuyordu. İğnenin gövdesi, lif tutamının içine sıkıca oturdu ve kum şnorkelinin borusuna sıkıca giren bir mermi oluşturdu.

Silahı düz bir şekilde tutan Ganima, ışığa doğru yaklaşırken, kaba yoncaların arasında olabildiğince az ses çıkarmak için

yavaş yavaş hareket ediyordu. Hareket ederken ışığın çevresindeki böcekleri inceledi. Evet, bu uçuşan güruhun içinde piume sinekleri vardı. Bunlar insanları ısırmasıyla ünlüydü. Küçük zehirli ok fark edilmeden gidebilir ve ısıran bir sinek gibi bir el darbesiyle ezilip bir kenara atılabilirdi. Geriye karar vermek kalıyordu. Bu ikisinden hangisi öldürülecekti...adam mı kadın mı?

Muriz, Bu isim kendiliğinden Ganima'nın aklına geldi. Bu, kadının adıydı. Bu isim kadınla ilgili söylenen şeyleri hatırlattı.

Işığın çevresinde pervane olan böcekler gibi, Palimbaşa'nın çevresinde pervane olanlardan biriydi. Kolayca idare edilebilirdi, zayıf biriydi.

Çok güzel. Palimbaşa bu gece için yanlış bir yandaş seçmişti.

Ganima boruya ağzına koydu, bilincinde Yaffalı rahibenin belirgin anısı vardı; dikkatle nişan aldı ve bütün nefesini kullanarak bir seferde kuvvetle üfledi.

Palimbaşa yanağına vurdu, yüzünden çektiği elinde bir kan zerresi vardı. İğne görülebilecek bir yerde değildi, adamın elinin hareketiyle savrulup gitmişti.

Kadın yatıştıncı bir şeyler söyledi ve Palimbaşa güldü. Gülerken dizleri çözülmeye başladı. Kendisini tutmaya çalışan kadının üstüne yığıldı. Ganima kadının yanına gelip kınından çıkanlmış hançer-i figan'ın ucunu onun beline bastırırken. o hâlâ ölünün ağırlığı nedeniyle sendeliyordu.

Ganima sohbet edermişçesine konuştu: "Sakın ani bir hareket yapma, Muriz. Hançerim zehirli. Artık Palimbaşa'yı bırakabilirsin. O öldü."

*

30

Başlıca toplumsallaştırıcı kuvvetlerin tümünde, sözcüklerin kullanımı yoluyla güç kazanmaya ve bu gücü korumaya yönelik gizli bir hareket bulursunuz. Kabile büyücülerinden rahiplere, rahiplerden bürokratlara kadar hepsinde durum aynıdır. Yönetilen bir halk, güç-sözcüklerini gerçek şeyler olarak kabul etmeye, sembolleştirilmiş sistemi somut evrenle karıştırmaya şartlandırılmalıdır. Böyle bir güç yapısının korunmasında, halkın, belirli sembolleri öğrenmesi engellenir: Mesela ekonominin idaresiyle ilgili olan ya da akıl sağlığının bölgesel yorumunu tanımlayan semboller. Bu şekilde bir sembol gizliliği, bölük pörçük alt dillerin gelişmesine yol açar; bu dillerin her biri bir sinyaldir ve kullanıcıları bir tür güç toplar. Bir güç sürecine yönelen bu sezgiyle. İmparatorluk Güvenlik Kuvvetimiz alt dillerin oluşumuna karşı her zaman tetikte olmalıdır.

- Prenses Irulan'ın, Arrakeen Savaş Üniversitesi'nde verdiği ders

"Belki de bunu size söylemek gereksiz" dedi Farad'n, "ama herhangi bir yanlış anlamayı önlemek için açıklıyorum, Eğer cadılığa yenik düşme belirtileri gösterirsem her ikinizi de öldürmesi emredilmiş bir dilsiz görevlendirildi."

Bu sözlerin herhangi bir etkisini görmeyi beklemiyordu. Hem Leydi Jessica hem de Idaho onun beklentilerini karşılamıştı.

Farad'n, ikisinin bu ilk sınavdan geçeceği yeri özenle seçmişti: Şaddam'ın eski Resmi Kabul Salonu. Mekânın görkemindeki eksiklik egzotik dekorasyonla telafi edilmişti. Dışarıda bir kış ikindisi vardı ama penceresiz salonun ışığı, sanatsal bir şekilde serpiştirilmiş, en saf Ix kristalinden yapılma ışıkürelerden gelen

altın rengi ışığa boğulmuş zamandan bağımsız bir yaz gününü canlandırıyordu.

Arrakis'ten gelen haberler Farad'n'ın içini sessiz bir coşkuyla doldurmuştu. Leto, ikizlerden erkek olanı ölmüştü, bir suikastçi-kaplan tarafından öldürülmüştü. Sağ kalan kız kardeşi Ganima, halasının nezaretindeydi ve rivayete göre rehineydi. Detaylı rapor Idaho'yla Leydi Jessica'nın buradaki varlığını gayet iyi açıklıyordu. İstedikleri şey sığınaktı. Corrino casusları Arrakis'te huzursuz bir ateşkes olduğunu rapor etmişlerdi. Alia amacı tam olarak açıklanmamış olan ve İstila Sınavı denen bir sınava girmeyi kabul etmişti. Ancak bu sınav için bir tarih belirlenmemişti ve iki Corrino casusu bu sınavın hiç yapılmayabileceğine inanıyordu. Ama şu kadarı kesindi: Çöl Fremenleriyle İmparatorluk'un Askeri Fremenleri arasında bir çatışma olmuştu; hükümeti geçici bir duraklamaya sokan zamansız bir sivil savaş. Stilgar'ın toprakları şu anda tarafsız bölgeydi, rehinelerin değiş tokuşundan sonra belirlenmişti. Ganima'nın da bu rehinelerden biri olarak düşünüldüğü kesindi ama bunun nasıl yürüdüğü belirsizdi.

Jessica ve Idaho görüşmeye süspansörlü sandalyelere güvenli bir şekilde bağlanmış olarak getirilmişti. Her ikisi de en küçük bir kurtulma çabasında eti kesecek, öldürücü incelikte şiga telleriyle bağlanmışlardı. İki Sardokar askeri onları getirmiş, bağları kontrol etmiş ve sessizce çekilmişti.

Uyarı gerçekten de gereksizdi. Jessica sağ tarafındaki duvara yaslanmış duran silahlı dilsizi görmüştü, adamın elinde eski ama etkili bir fırlatıcı silah vardı. Bakışlarını odanın egzotik kakmalarında dolaştırdı. Göz kadar incilerle, nadide demir çalısının geniş yaprakları oluşturulmuştu; ve yapraklar, kubbeli tavanın merkez hilalini oluşturmak üzere içiçe geçiyordu. Ayaklarının altındaki zemin, kemikten dikdörtgen çerçeveler içine yerleştirilmiş, karo şeklindeki tahta ve kabuzu kabuklardan yapılmış çeşitli bloklardan oluşuyordu. Bunlar dikine yerleştirilmiş, lazerle kesilmiş ve cilalanmıştı. Seçme sert malzemeler, IV. Şaddam'ın torunlarının sahip çıktığı Aslan

sembolünün dört pozisyonunun ana hatlarını oluşturan, gergin bir şekilde dokunmuş desenlerle duvarları süslüyordu. Aslanlar doğal altından yapılmıştı.

Farad'n tutsakları ayakta karşılamayı tercih etmişti. Üniformasının şortunu ve yakası açık, peri ipeğinden, altın rengi hafif bir ceket giymişti. Üzerindeki tek süs, sol göğsüne takılmış olan, soylu ailesinin prenslerine ait yıldız patlaması motifiydi. Yanında, bej rengi Sardokar giysisi ve postal giymiş, ön tarafta, kemer tokasında ki kılıfta süslü püslü bir lazer silahı taşıyan Başar "Tyekanik vardı. Jessica'nın, haşin çehresini Bene Gesserit raporlarından tanıdığı Tyekanik, Farad'n'ın üç adım solunda ve biraz arkasında duruyordu. İkisinin tam arkasındaki duvarın yakınında koyu renk ahşaptan yapılmış tek bir taht duruyordu.

"Evet" dedi Farad'n, Jessica'ya hitap ederek, "söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Neden böyle bağlı olduğumuzu sormak istiyorum" dedi Jessica, şiga telini göstererek.

"Sizin buradaki varlığınızı açıklayan raporlar Arrakis'ten henüz geldi" dedi Farad'n. "Belki de sizi hemen çözdürürüm." Gülümsedi. "Eğer.." Annesi tutsakların arkasındaki Resmi giriş kapısından girince sustu.

Wensicia, Jessica ve Idaho'ya hiç bakmadan hızla yanlarından geçti ve Farad'n'a küçük bir mesaj küpü uzatıp onu çalıştırdı. Farad'n küpün ışıldayan yüzünü inceledi, arada bir Jessica' ya göz atıp tekrar küpe bakıyordu. Işıldayan yüz kararınca küpü annesine geri verdi ve onu Tyekanik'e göstermesini işaret etti. Wensicia onun söylediğini yaparken Farad'n kaşlarını çatmış Jessica'ya bakıyordu.

Çok geçmeden Wensicia, Farad'n'ın sağ tarafına geçti; kararmış küp elindeydi, beyaz tuvaletinin bir kıvrımıyla kısmen gizlenmişti.

Jessica sağ tarafında duran Idaho'ya şöyle bir baktı; ama o, bakışlarına karşılık vermedi.

"Bene Gesseritler benden hoşnut değil" dedi Farad'n. "Erkek torununuzun ölümünden benim sorumlu olduğuma inanıyorlar."

Duygularını yüzüne yansıtmayan Jessica'nın aklından şunlar geçti: *Demek Ganima'nın hikâyesine güvenebilirim, eğer...* Şüpheli bilinmeyenlerden hoşlanmıyordu.

Idaho gözlerini kapadı sonra açıp Jessica'ya baktı. Jessica, Farad'n'a bakmayı sürdürdü. Idaho kendisine bu Racia görüntüsünden bahsetmişti ama Jessica endişelenmemiş görünmüştü. Idaho onun duygusuzluğunu nasıl sınıflandıracağını bilemiyordu. Belli ki Jessica bir şeyler biliyordu ama bunu açık etmiyordu.

"Durum böyle" dedi Farad'n; ve Arrakis'teki olaylar hakkında öğrendiği her şeyi, hiçbir şeyi gizlemeden açıkladı. Sözlerini şu şekilde noktaladı: "Kız torununuz yaşıyor ama Leydi Alia'nın nezaretinde olduğu bildirildi. Bu sizi memnun etmeli."

"Torunumu sen mi öldürdün?" diye sordu Jessica.

Farad'n dürüstçe yanıt verdi: "Ben öldürmedim. Bir entrika olduğunu yeni öğrendim ama bunda benim parmağım yok."

Jessica, Wensicia'ya baktı, bu kalp şekilli yüzdeki şeytani zevki görerek şöyle düşündü: *O yaptı! Dişi aslanın yavrusu için yaptığı plânlar.* Bu, dişi aslanın eğer yaşarsa pişman olabileceği bir oyundu.

Dikkatini tekrar Farad'n'a yönelten Jessica şöyle dedi: "Ama Rahibeler Birliği onu senin öldürdüğüne inanıyor."

Farad'n annesine döndü. "Ona mesajı göster."

Wensicia duraksayınca, Jessica'nın gelecekte kullanmak üzere dikkat ettiği hafif bir kızgınlıkla konuştu.

"Göster dedim!"

Yüzünün rengi atan Wensicia, küpün mesaj yüzünü Jessica'ya gösterip küpü çalıştırdı. Sözcükler Jessica'nın göz hareketlerine bağlı olarak küpün yüzünde aktılar:

"*Wallach IX'daki Bene Gesserit Kurulu, Corrino Evi aleyhinde, II. Leto Atreides'e suikast düzenlediği için resmi protesto dilekçesi vermektedir. İddialar ve kanıtlar Landsraad İç Güvenlik Komisyonu'na sunulmaktadır. Tarafsız bölge seçilecek ve hakemlerin isimleri tüm tarafların onayına sunulacaktır. Derhal yanıt vermeniz gerekmektedir. Landsraad adına Sabit Rekuş.*"

Wensicia oğlunun yanma döndü.

"Nasıl yanıtlamayı plânlıyorsun?" diye sordu Jessica.

Wensicia şöyle dedi: "Oğlum henüz resmi olarak Corrino Evi'nin lideri olarak görevlendirilmediğinden, ben... Nereye gidiyorsun?" Bu son soruyu, o konuşurken dönüp dilsiz nöbetçinin yanındaki yan kapıya yönelen Farad'n'a sormuştu.

Farad'n durdu, hafifçe döndü. "Kitaplanma ve beni daha çok ilgilendiren meşgalelere dönüyorum."

"Ne cüretle?" diye sordu Wensicia. Boynundan yukarı yanaklarına doğru kan hücum etti.

"Kendi adıma oldukça az şey yapmaya cüret edeceğim" dedi Farad'n. "Sen benim adıma kararlar verdin, aşırı iğrenç bulduğum kararlar. Bu noktadan itibaren ya kendi adıma ben karar veririm ya da kendine Corrino Evi için başka bir varis bulursun!"

Jessica, bakışlarını, bu görüşmeye katılanların üstünde dolaştırdı; Farad'n'ın içinde gerçek kızgınlığı gördü. Başar Yaveri, hazır ol vaziyetinde kaskatı duruyordu; sanki hiçbir şey duymamış gibi görünmeye çalışıyordu. Öfkeyle haykırmak üzere olan Wensicia bir an duraksadı. Farad'n, attığı zarın sonucunu kabul etmeye tamamen istekli görünüyordu. Farad'n'ın takındığı tavrı takdir eden Jessica, bu görüşmede, daha sonra onun için değerli olabilecek birçok şey görüyordu. Suikastçı kaplanları,

torunlarını öldürmesi için gönderme kararı Farad'n'ın bilgisi olmadan alınmış görünüyordu. Bu entrikayı başladıktan sonra öğrendiğini söylerken dürüst olduğundan şüphe etmek için pek neden yoktu. Verilecek her kararı kabul etmeye hazır vaziyette orada dururken, gerçek kızgınlığı yanlış anlamak mümkün değildi.

Wensicia ürpererek derin bir nefes aldı. Ardından şöyle dedi: 'Pekâlâ. Resmi görevlendirme yarın yapılacak. Şimdiden yapılmış gibi hareket edebilirsin. Tyekanik'e baktı, adam bakışlarını ondan kaçırdı.

Anneyle oğul buradan çıktıktan sonra bağıra çağıra kavga edecekler, diye düşündü Jessica. *Ama ben Farad'n'ın kazanacağına inanıyorum.* Ardından düşüncelerini Landsraad'dan gelen mesaja yöneltti. Rahibeler Birliği ulaklarını Bene Gesserit plânlamasına yakışır bir maharetle değerlendirmişti. Resmi protesto notasında Jessica'nın gözleri için bir mesaj gizliydi. Mesaj, Rahibeler Birliği'nin casuslarının Jessica'nın durumunu bildiğini; ve Farad'n'ı, onun, bunu tutsağına göstereceğini tahmin edecek kadar şahane bir hassasiyetle ölçüp biçtiklerini söylüyordu.

"Ben soruma bir yanıt rica ediyorum" dedi Jessica, kendisine doğru dönen Farad'n'a hitap ederek.

"Landsraad'a bu suikastle hiçbir alâkam olmadığını söyleyeceğim" dedi Farad'n. "Ve Rahibeler Birliği'nin bu durum karşısında duyduğu hoşnutsuzluğu paylaştığımı ekleyeceğim, her ne kadar sonuçta tamamen hoşnutsuz olmasam da. Bunun size verdiği keder için özür dilerim. Servet her yerde geçer."

Servet her yerde geçer! diye düşündü Jessica. Bu Dük'ünün en sevdiği vecizelerden biriydi ve Farad'n'ın tavrında bunu bildiğini belli eden bir şeyler vardı. Leto'yu öldürmüş olmaları olasılığını göz ardı etmeye zorladı kendini. Ganima'nın Leto için duyduğu korkuların, ikizlerin plânını tam olarak açıklamasına neden olduğunu varsaymak zorundaydı. Bu arada kaçakçılar,

Gurney'in, Leto'yla karşılaşmasını sağlayacaklardı ve Rahibeler Birliği'nin hileleri uygulanacaktı. Leto'nun sınavdan geçirilmesi şarttı. Bu şarttı. Sınav yapılmadıkça, o da Alia'nın mahkûm olduğu sona mahkûmdu. Ganima ise... Eh, bu sonra halledilebilirdi. Ön-doğanları, bir Başrahibe Gaius Helen Mohiam'ın karşısına çıkarmak mümkün değildi.

Jessica derin derin iç çekti. "Er ya da geç, seninle torunumun iki evi birleştirip eski yaralarımızı sarabileceği birinin aklına gelecek."

"Bu zaten bir olasılık olarak bana belirtilmişti" dedi Farad' n, annesine şöyle bir bakarak. "Arrakis'teki son olayların sonucunu beklemeyi tercih edeceğimi söyledim. Acele bir karar vermeye gerek yok."

"Kızıma karşı zaten üstünlük sağlamış olma olasılığın her zaman var dedi Jessica.

Farad'n irkildi. "Açıklayın!"

"Arrakis'teki meseleler sana göründüğü gibi değil" dedi Jessica. "Alia kendi oyununu oynuyor. Melanet'in oyununu. Alia onu kullanmak için bir yol bulamadığı sürece torunum tehlikede."

"Kızınızla sizin birbirinize düşman olduğunuza, Atreides'in. Atreides'le savaştığına inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Jessica, Wensicia'ya bakıp Farad'n'a döndü. "Corrino. Corrino'yla savaşıyor ya."

Buruk bir gülümseme Farad'n'ın dudaklarını kımıldattı, "iyi anladınız. Peki kızınıza karşı nasıl üstünlük sağladım?"

"Torunumun ölümüne bulaşarak, beni kaçırarak."

"Kaçır..."

"Bu cadıya güvenme" diye uyardı Wensicia.

"Güveneceğim insanı kendim seçerim, anne" dedi Farad'n. "Bağışlayın, Leydi Jessica ama bu kaçırma meselesini anlamadım. Anladığım kadarıyla siz ve sadık hizmetkârınız..."

"Yani Alia'nın kocası" dedi Jessica. Idaho'ya inceleyen bir bakış yönelten, Farad'n ardından Başar'a baktı. "Ne düşünüyorsun, Tyek?"

Başar belli ki Jessica'nın söylediklerine benzer şeyler düşünüyordu. Şöyle dedi: «Leydi Jessica'nın düşünüş tarzından hoşlandım, ihtiyatlı!"

"O bir gûla mentat" dedi Farad'n. "Onu ölümüne sınayıp yine de kesin bir yanıt alamayabiliriz."

"Ama kandırılmış olabileceğimiz, güvenli ve işe yarar bir varsayım" dedi Tyekanik.

Jessica kendi hamlesini yapma anının geldiğini biliyordu. Tabii Eğer Idaho'nun kederi, onu, seçmiş olduğu role kenetlerse. Onu bu şekilde kullanmaktan hoşlanmıyordu ama daha önemli şeyler vardı.

"Öncelikle" dedi Jessica, "buraya özgür iredemle geldiğimi halka açıklayabilirim."

"İlginç" dedi Farad'n.

"Bana güvenmeli ve Salusa Secundus'ta tam özgüllük vermelisiniz" dedi Jessica. "Baskı altında konuşuyormuşum gibi bir görüntü olmamalı."

"Hayır!" diye itiraz etti Wensicia.

Farad'n onu umursamadı. "Ne sebep göstereceksiniz?"

"Rahibeler Birliği tarafından seni eğitmek üzere buraya gönderilmiş tam yetkili temsilci olduğumu söyleyeceğim."

"Ama Rahibeler Birliği'nin suçlamaları..."

"Bu sizin kesin bir eylemde bulunmanızı gerektirir" dedi Jessica.

"Ona güvenme" dedi Wensicia.

Farad'n aşırı kibar bir tavırla ona şöyle bir bakıp şunları söyledi: "Eğer bir kez daha bana müdahale edersen, Tyek'e seni buradan çıkarmasını söylerim. Resmi görevlendirmeyi kabul ettiğini duydu. Bu, onu artık bana bağlıyor."

"Size söylüyorum, o bir cadı!" Wensicia yan duvarda duran dilsize baktı.

Farad'n bir an duraksadı. Ardından şöyle dedi: "Tyek, sen ne düşünüyorsun? Ben büyülendim mi?"

"Bence hayır. O..."

"İkiniz de büyülendiniz!"

"Anne." Ses tonu kesin ve kararlıydı.

Wensicia yumruklarını sıktı, konuşmaya çalıştı, hızla döndü ve odadan çıktı.

Farad'n bir kez daha Jessica'ya hitap ederek sordu: "Bene Gesserit bunu kabul eder mi?"

"Edecektir."

Bunun ima ettiklerini anlayan Farad'n gergin bir şekilde gülümsedi. "Rahibeler Birliği'nin bütün bu şeylerden beklediği nedir?"

"Torunumla evlenmen."

Idaho soran gözlerle Jessica'ya baktı, sanki konuşacakmış gibi; ama sessiz kaldı.

"Bir şey mi söyleyecektin, Duncan?" diye sordu Jessica.

"Diyecektim ki Bene Gesserit her zaman istediğini istiyor: Onlara engel olmayacak bir evren."

"Açık bir varsayım" dedi Farad'n, "ama senin niye buna bulaştığını anlamakta güçlük çekiyorum."

Şiga telleri yüzünden omuz silkemeyen Idaho, bunu kaslarıyla yaptı. Sinirli bir şekilde gülümsedi.

Onun gülümsedigini gören Farad'n hızla Idaho'ya döndü. "Seni eğlendiriyor muyum?"

"Tüm bu durum beni eğlendiriyor. Ailenizden birileri, Arrakis'e suikast araçları, amacı gizlenemeyecek o araçları taşımak için Uzay Loncası'nı kullanarak, onları tehlikeye attı. Bene Gesseritleri, çiftleştirme programları için istedikleri bir erkeği öldürerek rahatsız..."

"Bana yalancı mı diyorsun, gûla?"

"Hayır. O entrikadan haberiniz olmadığına inanıyorum. Ama durumun gözden geçirilmesi gerektiğini düşündüm."

"Onun bir mentat olduğunu unutma" diye uyardı Jessica.

"Benim düşünceme göre" dedi Farad'n. Bir kez daha Jessica'ya döndü. "Diyelim ki sizi serbest bıraktım ve siz de duyurunuzu yaptınız. Yine de geriye torununuzun ölümü meselesi kalıyor. Mentat haklı."

"Annen mi yaptı?" diye sordu Jessica.

"Efendimi" diye uyardı Tyekanik.

"Her şey yolunda, Tyek." Farad'n rahat bir tavırla elini salladı. "Ya annemin yaptığını söylersem ne olacak?"

Jessica, Corrinolar arasındaki bu iç kopuşu sınamak için her şeyi göze alarak şöyle dedi. "Onu suçlamalı ve sürgüne göndermelisin."

"Efendim" dedi Tyekanik, "burada aldatmacanın içinde aldatmaca olabilir."

"Ve aldatılanlar da Leydi Jessica ile ben oluyoruz" dedi Idaho.

Farad'n'ın çenesi kasıldı.

Ve Jessica şöyle düşündü: *Karışma Duncan! Şimdi değil! Ama* Idaho'nun sözleri, mantık konusundaki Bene Gesserit yeteneklerinin harekete geçmesine neden olmuştu. Idaho onu şoke etmişti. Anlamadığı yöntemlerle kullanılmış olması olasılığından şüphlenmeye başladı. Ganima ve Leto...Ön-doğanlar, içlerindeki sayısız tecrübeden yararlanabilirlerdi, yaşayan Bene Gesseritlerin dayandığından çok daha geniş bir tavsiye deposu. Ve şu diğer soru: Kendi Rahibeler Birliği, ona tamamen dürüst mü davranmıştı? Hâlâ ona güvenmiyor olabilirlerdi. Unutmamak gerekir ki onlara bir kez ihanet etmişti...Dük'ü için.

Farad'n şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatıp Idaho'ya baktı. "Şu Vaiz'in sana ne ifade ettiğini bilmem gerekiyor."

"Buraya gelmemizi o ayarladı. Ben... Biz on kelime bile konuşmadık. Onun adına başkaları hareket etti. O... O Paul Atreides olabilir ama kesin bir karar için yeterli bilgiye sahip değilim. Kesin olarak bildiğim tek şey, ayrılma zamanımın geldiği ve onun da bunu sağladığı."

"Aldatılmış olmaktan bahsettin" diye hatırlattı Farad'n.

"Alia bizi derhal öldürmenizi ve kanıtları gizlemenizi bekliyordu" dedi Idaho. "Onu Leydi Jessica'dan kurtardıktan sonra, artık hiçbir işine yaramam. Ve Leydi Jessica da Rahibeler Birliği'nin amaçlarına hizmet ettikten sonra, artık onların hiçbir işine yaramaz. Alia, Bene Gesserit'e hesap soracak ama onlar kazanacak."

Jessica yoğunlaşarak gözlerini kapadı. Idaho haklıydı! Sesinde mentat güvenilirliği vardı; o derin, açıklama samimiyeti. Şablon, hiçbir çatlak olmadan yerine oturuyordu. İki derin nefes aldı; ve anımsatıcı transı başlattı, verileri zihninde akıttı, transtan çıktı ve gözlerini açtı. Bunu, Farad'n onun önünden Idaho'nun yarım adım yakınına gidene kadar yapmıştı...üç adımdan fazla olmayan bir mesafe.

"Daha fazla konuşma, Duncan" dedi Jessica; ve Leto'nun kendisini Bene Gesserit şartlandırmasına karşı nasıl uyarmış olduğunu üzülerek hatırladı.

Konuşmak üzere olan Idaho ağzını kapadı.

Burada emirleri ben veririm dedi Farad'n. Devam et, mentat."

Idaho sessiz kaldı.

Farad'n, Jessica'yı incelemek için ona doğru hafifçe döndü.

Jessica karşı duvarda bir noktaya bakarak, Idaho'nun ve transın ne oluşturduğunu gözden geçirdi. Bene Gesserit tabii ki Atreides soyundan vazgeçmemişti. Ama bir Kuisatz Haderah'ı kontrol etmek istiyorlardı ve o uzun çiftleştirme programlarına çok fazla yatırım yapmışlardı. Atreides ve Corrino arasında açık bir çatışma olmasını istiyorlardı, onların hakem olarak müdahale edebilecekleri bir durum. Ve Duncan haklıydı. Hem Ganima'yı hem de Farad'n'ı kontrol edebileceklerdi. Bu olası tek orta yoldu. Merak ettiği şey Alia'nın neden bunu görmediğiydi. Boğazı sıkışan Jessica yutkundu. Alia... Melanet! Ganima ona acımakta haklıydı. Ya Ganima'ya acıyacak kim kalmıştı?

"Rahibeler Birliği seni tahta çıkaracağına ve eşinin Ganima olacağına söz verdi" dedi Jessica.

Farad'n bir adım geri gitti. Bu cadı düşünceleri mi okuyordu?

"Gizli çalışıyorlar ve anneni kullanmıyorlar" dedi Jessica. "Onların plânlarından habersiz olduğumu söylediler sana."

Jessica, Farad'n'ın yüzündeki ifşayı okudu. Ne kadar da açık biriydi. Ama tüm bu yapı doğruydu. Idaho elindeki sınırlı veriler üstündeki çatının ötesini görme konusunda, bir mentat olarak ne kadar üstün yeteneklere sahip olduğunu göstermişti.

"Demek iki taraflı oynadılar ve sana söylediler" dedi Farad'n.

"Bana bundan hiç bahsetmediler" dedi Jessica. "Duncan haklıydı: Beni aldattılar." Söylediklerini onaylarcasına başını

salladı. Bu, Rahibeler Birligi'nin geleneksel kurgusuna uygun klasik bir oyalama hareketiydi: Kişinin, onların güdüleri olduğuna inanabileceği şeylerle çevrelendiği için kolayca kabul edilebilir, makul bir hikâye. Ama Jessica'nın yollarından çekilmesini istiyorlardı: Onları bir kez hayal kırıklıgma uğratmış kusurlu bir rahibe.

Tyekanik, Farad'n'ın yanına geldi. "Efendim, bu ikisinin çok tehlikeli..."

"Biraz bekle, Tyek" dedi Farad'n. "Bu işin içinde bir iş var." Jessica'ya döndü. "Alia'nın kendini bana gelin olarak önerebileceğine inanmak için sebeplerimiz var."

Idaho gayri ihtiyari irkildi ama kendini kontrol etti. Şiga teli göğsünün sol tarafını kesmişti, kan akmaya başladı.

Jessica küçük bir yanıt olarak gözlerini iyice açtı. ilk Leto' yu bir âşık, çocuklarının babası, sırdaş ve dost olarak tanıyan Jessica, şimdi adamın, bir Melanet'in çarpıklıkları arasından süzülen, soğukkanlı mantık yürütme özelliğini anlıyordu.

Kabul edecek misin? diye sordu Idaho. "Düşüneceğim."

"Duncan, sana susmanı söyledim" dedi Jessica. Farad'n'a döndü. "Alia'nın bedeli, iki önemsiz ölüm...ikimizin ölümü."

"İhanetten şüphelendik" dedi Farad'n. " İhanet ihaneti doğurur diyen oğlunuz değil miydi?"

"Rahibeler Birliği hem Atreides'i hem de Corrino'yu kontrol etmeye çalışıyor dedi Jessica. "Bu açık değil mi?"

"Şu anda sizin teklifinizi kabul edip etmemeyi düşünüyoruz. Leydi Jessica; ama Duncan Idaho onu seven zevcesine geri gönderilecek."

Acı sinirlerin işlevidir, diye hatırlattı Idaho kendi kendine. *Acı, ışığın gözlere geldiği gibi gelir. Gayret sinirlerden değil kaslardan gelir.* Bu eski bir mentat egzersiziydi ve Idaho bunu bir

nefes alımı sürede tekrarlamıştı, sağ bileğini büktü ve şiga teliyle bir atardamarını kesti.

Tyekanik sandalyeye doğru atıldı, bağları çözmek için kilide vurdu, bağırarak tıbbi yardım istedi. Duvar panolarındaki gizli kapılardan aniden bir yardımcı ordusu çıktı.

Duncan her zaman biraz aptaldı zaten, diye düşündü Jessica.

Hekimler Idaho'yla ilgilenirken Farad'n bir an için Jessica'yı inceledi. "Alia'sını kabul edeceğimi söylemedim."

"Bileğini kesmesinin sebebi bu değil" dedi Jessica.

"Öyle mi? Ben de kısa yoldan kendini ortadan kaldırıyor sanmıştım."

"Bu kadar salak değilsin" dedi Jessica. "Bana numara yapmayı bırak."

Farad'n gülümsedi. "Alia'nın beni yok edeceğinin bal gibi farkındayım. Bene Gesserit bile benden onu kabul etmemi bekleyemez."

Jessica, Farad'n'a ölçüp biçen bir bakış yöneltti. Corrino Evi'nin bu genç oğlu neydi böyle? Aptal rolünü iyi oynayamıyordu. Jessica ilginç bir öğrenciyle karşılaşacağına dair Leto'nun söylediklerini tekrar hatırladı. Ve Idaho, Vaiz'in de bunu istediğini söylemişti. Şu Vaiz'le karşılaşmak isterdi.

"Wensicia'yı sürgüne gönderecek misin?" diye sordu Jessica.

"Makul bir pazarlık gibi görünüyor" dedi Farad'n.

Jessica, Idaho'ya söyle bir baktı. Hekimler işlerini bitirmişti. Onu süspansörlü sandalyede daha az tehlikeli bağlar tutuyordu.

"Mentatlar mutlaklardan kaçınır" dedi Jessica.

"Yorgunum" dedi Idaho. "Ne kadar yorgun olduğumu bilemezsiniz."

"Fazla kullanıldığında sadakat bile tükenir" dedi Farad'n.

Jessica, Farad'n'a bir kez daha o değerlendiren bakışını savurdu.

Bunu gören Farad'n şöyle düşündü: *Zamanla beni tam anlamıyla tanıyacak ve bu işe yarayabilir. Bana ait kaçak bir Bene Gesserit! Bu, onun oğlunun sahip olup da benim sahip olmadığım bir şey. Şimdilik bana yalnızca şöyle bir göz atsın. kalanını sonra görebilir*

"Adil bir değiş tokuş" dedi Farad'n. "Teklifinizi sizin şartlarınızla kabul ediyorum." Duvarın önünde duran dilsize karmaşık parmak hareketleriyle bir işaret gönderdi. Dilsiz başıyla onayladı. Farad'n sandalyenin kumandasına eğilip Jessica'yı serbest bıraktı.

"Efendim, emin misiniz?" diye sordu Tyekanik.

"Tartıştığımız bu değil miydi?" diye sordu Farad'n.

"Evet ama..."

Farad'n güldü, Jessica'ya döndü. "Tyek benim kaynaklarımdan şüpheleniyor. Ama insan kitaplardan ve bobinlerden ancak belirli şeylerin yapılabileceğini öğrenir. Gerçek öğrenme bu şeyleri yapmayı gerektirir."

Jessica sandalyeden kalkarken bunun üstüne düşündü. Aklı Farad'ın el işaretlerine gitti. Atreides stili bir savaş dili kullanmıştı! Bu, dikkatli bir analiz yaptığını gösteriyordu. Burada birisi bilinçli olarak Atreidesleri taklit ediyordu.

"Tabii" dedi Jessica, "benden Bene Gesseritlerin öğrettiklerini sana öğretmemi isteyeceksin."

Farad'n'ın yüzü sevinçle aydınlandı. "Reddedemeyeceğim bir teklif."

*

31

Bu parola bana Arrakeen zindanlarında ölen bir adam tarafından verilmişti. Bu kaplumbağa şeklindeki yüzüğü aldığım yer orasıydı. Şehrin dışında suk'*taydım, isyankârlar beni saklıyordu. Parola mı? Ha, o zamandan beri defalarca değişti. Parola "devamlılık"tı. Ve yanıtıysa " kaplumbağa"ydı. Bu, beni oradan sağ çıkarmıştı. Yüzüğü satın almamın sebebi bu: Bir hatıra.*

- Tagir Mohandis: Bir Dostla Sohbetler

Ölü kaplanların çevresine bahar tozları saçarak gümlerine gelen solucanı arkasında duyduğunda, Leto kumda epeyce ilerlemişti. Bu, plânlarının başlangıcı için iyi bir işaretti: Çoğu zaman bu bölgelerde solucanlar oldukça az görülüyordu. Solucan şart değildi ama işe yaramıştı. Ganima kayıp bir ceset konusunda açıklama yapmak zorunda kalmayacaktı.

Leto. Ganima'nın, şimdiye kadar onun öldüğüne kendini inandırmış olduğunu biliyordu. Kız kardeşinin içinde yalnızca küçücük, izole bir bilinç kapsülü kalacaktı; tüm bu evrende yalnızca ikisinin bildiği o antik dilde söylenecek sözcüklerle hatırlanabilecek tecrit edilmiş bir hatıra. *Secher Nbiw.* Eğer bu sözleri duyarsa: Altın Yol...ancak o zaman Leto'yu hatırlayacaktı. O zamana kadar Leto ölüydü.

Leto kendini artık gerçekten yalnız hissediyordu.

Yalnızca çölün doğal seslerini çıkaran o gelişigüzel yürüyüşle hareket ediyordu. Yürüyüşündeki hiçbir şey, o arkadaki solucana, burada bir insan bedeninin hareket ettiğini belli etmezdi. Bu yürüyüş tarzı onun içinde öylesine derin şartlandırılmıştı ki bunun üzerinde düşünmesine gerek yoktu. Ayaklar kendiliğinden

hareket ediyordu, adımlarında ölçülebilir bir ritim yoktu. Ayaklarının çıkardığı her ses rüzgâra, yerçekimine yorulabilirdi.

Buradan hiçbir insan geçmiyordu.

Arkasındaki solucan işini hallederken, Leto bir kumulun kaygan yüzeyinin arkasına çömeldi; ve geriye. Refakatçiye doğru baktı. Evet, yeterince uzaklaşmıştı. Bir gümler yerleştirdi ve ulaşım aracını çağırdı. Solucan hızla geldi, gümleri yutmadan önce, ancak Leto'nun pozisyon almasına yetecek kadar zaman bırakmıştı. Solucan geçerken. Leto, Yaratan kancalarıyla onun yan tarafına çıktı, bir halkanın hassas ön kenarını açtı ve akılsız hayvanı güneydoğuya çevirdi. Bu, küçük bir solucandı ama güçlüydü. Solucan, tıslayarak kumulları aşarken; Leto onun kıvrılışındaki gücü hissediyordu. Onlarla aynı yönde hareket eden bir esinti vardı; yolculuklarının sıcaklığını hissediyordu; solucanın, kendi içinde bahar başlangıçlarına dönüştürdüğü sürtünmeyi.

Solucan ilerledikçe zihni de ilerliyordu. Onu ilk solucan yolculuğuna Stilgar götürmüştü. Leto'nun hafızasını akıtması, Stilgar'ın sesini duyabilmesi için yeterliydi: Başka bir çağdan gelen bir kibarlıkla dolu, soğukkanlı ve kusursuz sesini. Bahar likörüyle sarhoş olmuş bir Fremen'in tehdit edici sersemlikleri Stilgar'a göre değildi. Bu zamanlardaki bağıra çağıra konuşmalar Stilgar'a göre değildi. Hayır...Stilgar'ın görevleri vardı. O İmparatorluk ailesinin eğitmeniydi: "Eski çağlarda kuşlar şarkılarıyla adlandırılırdı. Her rüzgârın kendi adı vardı. Altı klikli rüzgâra Pastaza denirdi, yirmi klikli rüzgâr Kueşma'ydı ve yüz klikli rüzgâr Heynali'ydi...Heynali: İnsan iten. Ve açık çölde iblisin rüzgârı vardı: Hulasikali Vala, eti yiyen rüzgâr."

Bunlan zaten bilen Leto, böylesi bilgilerin bilgeliği karşısında minnettarlıkla başını sallamıştı.

Ama Stilgar'ın sesi birçok değerli şeyle dolu olabilirdi.

"Eski çağlarda su avcıları diye bilinen bazı kabileler vardı. Bunlara 'su böcekleri' anlamında İduali denirdi çünkü bu insanlar

başka Fremenlerin suyunu çalarken tereddüt etmezlerdi. Eğer seni çölde tek başına yakalarlarsa, sana bedeninin suyunu bile bırakmazlardı. Onların yaşadığı bir yer vardı: Jacurutu Siyeçi. Burası diğer kabilelerin İdulaileri bir araya toplayıp öldürdükleri yerdi. Bu uzun bir zaman önceydi, Kynes'tan bile önce...büyük büyük büyükbabamın zamanında. Ve o günden beri hiçbir Fremen Jacurutu'ya gitmedi. Bu tabudur."

Böylece Leto'ya zaten hafızasında yatan bilgi hatırlatılmıştı. Bu, hafızanın çalışmasıyla ilgili önemli bir dersti. Nasıl kullanılacağı bilinmediği ve değeri belirlenmediği sürece, geçmişi onunki gibi çok şekilli olanlar için bile, bir hatıra yeterli değildi. Jacurutu da su, bir rüzgâr kapanı ve bir Fremen siyeçinin tüm özellikleri olacaktı; ayrıca hiçbir Fremen'in oraya girmeye cesaret edememesi kıyas kabul etmez bir avantajdı. Gençlerin birçoğu Jacurutu diye bir yerin varlığından bile habersizdi. Ha, Foudak'ı biliyorlardı tabii ama orası bir kaçakçı mekânıydı.

Orası ölülerin gizlenmesi için mükemmel bir mekândı... kaçakçıların ve başka bir çağa ait ölülerin arasında. *Teşekkürler, Stilgar.*

Solucan şafaktan önce yoruldu. Leto hayvanın yan tarafından aşağı kaydı; ve onun, türüne özgü yavaş hareketlerle kumulların içine gömülmesini izledi. Derinlere gidip hayata küsecekti.

Günün bitmesini beklemeliyim, diye düşündü.

Bir kumulun tepesinde durdu ve dört bir yanı gözleriyle taradı: Boşluk, boşluk, boşluk. Bu deseni, yalnızca, gözden kaybolan solucanın dalgalı izi bozuyordu.

Bir gece kuşunun kısık çığlığı, ilk ışığın, doğu ufku boyunca uzanan yeşil çizgisine meydan okudu. Leto kendisini kuma gömerek gizledi, bir damıtıcı çadırı vücudunu saracak şekilde şişirdi ve nefes alabilmek için bir kum şnorkelinin ucunu dışarı çıkardı.

Uykusu gelmeden önce uzun bir süre zorunlu karanlıkta yatıp Ganima'yla birlikte verdikleri kararı düşündü. Bu kolay bir karar olmamıştı, özellikle Ganima için. İçine doğan görüntünün hepsini ona anlatmamıştı, hattâ bundan türeyen mantığın hepsini de anlatmamıştı. Şu an düşüncesindeki bir rüya değil bir görüntüydü. Ama bu şeyin özelliği, Leto'nun bunu, bir görüntünün görüntüsü olarak görmesiydi. Eğer onu babasının hâlâ yaşadığına inandıracak bir iddia varsa, bu, o görüntü-görüntüde yatıyordu.

Kâhinin yaşamı bizi onun görüntüsüne kitler, diye düşündü Leto.

Ve görüntüyü yalnızca, kendi ölümünü bu görüntüyle çeşitli şekillerde yaratarak bir kâhin kırabilirdi.

Leto'nun ikili görüntüsünde böyle görünüyordu; ve o, bunun, yapmış olduğu seçimle ilgili olduğunu düşünüyordu.

Zavallı Baptist John, diye düşündü. *Keşke başka bir şekilde ölecek cesareti olsaydı... Ama belki de onun seçimi en cesurca olanıydı. karşısına ne gibi alternatifler çıktığını nereden bilebilirim ki? Ama babamın karşısına hangi alternatiflerin çıktığını biliyorum.*

Leto iç çekti. Babasına sırt çevirmek, bir Tanrıya ihanet etmek gibiydi. Ama Atreides imparatorluğunun silkinmeye ihtiyacı vardı. Bu, Paul'ün içine doğan görüntülerin en kötüsüne denk düşüyordu. Bu, insanları nasıl da kayıtsızca yok ediyordu. Üstünde bir kez daha düşünülmeden yapılıyordu. Dinsel bir çılgınlığın bu ana kaynağı sıkıca sarmalanıp bırakılmıştı.

Ve babamın içine doğan görüntüye kitlendik.

Leto bu çılgınlıktan kaynaklanan bir yolun Altın Yol boyunca uzandığını biliyordu. Babası bunu görmüştü. Ama insanlık bu Altın Yol'dan çıkabilir ve oradan geriye Muad'Dib'in zamanına bakarak, onu daha iyi bir çağ olarak görebilirdi. Yine de

insanoğlu Muad'Dib'in alternatifini tecrübe etmeliydi yoksa kendi mitlerini asla anlayamazdı.

Güvenlik...banş... refah...

Seçim hakkı verildiğinde, bu İmparatorluk'un vatandaşlarının neyi seçeceğine pek şüphe yoktu.

Benden nefret etseler de, diye düşündü. *Gani benden nefret etse de.*

Sağ eli kaşındı, görüntü-görüntüsündeki o korkunç eldiveni düşündü. *Olacak,* diye düşündü. *Evet, olacak.*

Arrakis, bana güç ver, diye dua etti. Gezegeni, altında ve çevresinde güçlü ve canlıydı. Onun kumu, damıtıcı çadırı sıkıştırıyordu. Dune, birikmiş zenginliklerini sayan bir devdi. Bu, baştan çıkarıcı bir varoluştu, hem güzel hem de tiksinti uyandıracak kadar çirkindi. Onun tacirlerinin gerçekten tanıdığı tek geçer akçe, kendi güçlerinin nabzıydı; bu güç nasıl ele geçirilmiş olursa olsun. Onlar bu gezegene, bir adamın bir kadın tutsağa ya da Bene Gesseritlerin Rahibelerine sahip olduğu gibi sahiptiler.

Stilgar'ın tacir-rahiplerden nefret etmesine şaşmamalı.

Teşekkürler, Stilgar.

Bunun üzerine Leto eski siyeç âdetlerinin güzelliğini, İmparatorluk teknokrasisi gelmeden önce yaşanan hayatı hatırladı; ve zihni, Stilgar'ın rüyalarının aktığı gibi aktı. Işıküreler ve lazerlerden önce, ornitopterler ve bahar tırtıllarından önce başka tür bir yaşam vardı: Kucaklarında bebeklerle kahverengi derili anneler, yoğun; bir tarçın kokusu yayarak bahar yağı yakan lambalar, hiç kimsenin zorlanamayacağını bilen ve halklarını ikna eden Naipler. Kaya Kovuklarına tıkılıp karanlıkta yaşanan bir hayat vardı...

Korkunç bir eldiven dengeyi tekrar sağlayacak, diye düşündü Leto.

Çok geçmeden uykuya daldı.

*

32

Onun kanını ve keskin pençeler tarafından yırtılmış cüppesinin bir parçasını gördüm. Kız kardeşi kaplanları, onların kesinlikle saldırdığını net bir şekilde bildirdi. Entrikacılardan birini sorguya çektik, diğerleri ise ya öldü ya da gözaltında. Her şey bir Corrino entrikasını gösteriyor. Bir Doğru Söyleten bu kanıtı onayladı.

- Stilgar'ın Landsraad Komisyonu'na Verdiği Rapor

Farad'n, bir gözetleme devresi aracılığıyla Duncan idaho'yu inceliyor ve bu acayip adamın davranışlarını açıklayacak bir ipucu arıyordu. Vakit öğleni biraz geçmişti ve Idaho, Leydi Jessica'ya tahsis edilen dairenin önünde bekliyor, onunla görüşmek istiyordu. Jessica onunla görüşecek miydi? Gözetlendiklerini elbette biliyordu. Ama onunla görüşecek miydi?

Farad'n'ın bulunduğu oda Tyekanik'in Laza kaplanlarının eğitimini yönlendirdiği yerdi: Aslında yasadışı bir odaydı, Tleilaxlıların ve Ixlilerin elinden çıkma yasak aygıtlarla doluydu. Farad'n sağ tarafındaki anahtarları hareket ettirerek, Idaho'ya altı değişik açıdan bakabiliyor ya da gözetleme olanaklarının eşit ölçüde gelişmiş olduğu Leydi Jessica'nın dairesinin içine geçebiliyordu.

Idaho'nun gözleri Farad'n'ı rahatsız ediyordu. Tleilaxlıların, yeniden yaşama döndürme tankında gülalarının göz çukurlarına yerleştirdikleri bu metal küreler, sehibinin diğer insanlardan çok farklı olduğunu belli ediyordu. Farad'n kendi göz kapaklarına dokundu, bahar bağımlılığının mutlak maviliğini gizleyen sabit kontakt lenslerinin sert yüzeyini hissetti. Idaho'nun gözleri farklı

bir evren kaydediyor olmalıydı. Nasıl başka türlü olabilirdi ki? Bu, Farad'n'ı öyle baştan çıkardı ki neredeyse gidip Tleilax cerrahlarını bulacak ve bu soruyu kendisi soracaktı.

Idaho kendini neden öldürmeye çalıştı?

Gerçekten yapmaya çalıştığı bu muydu? Buna izin vermeyeceğimizi biliyor olmalıydı.

Idaho tehlikeli bir soru işareti olarak kaldı.

Tyekanik onu Salusa'da tutmak ya da öldürmek istemişti. Belki de en iyisi buydu.

Farad'n cepNeden görüntüye geçti. Idaho, Leydi Jessica'nın kapısının dışındaki sert bir bankta oturuyordu. Burası, açık renk ahşap duvarları mızrak flamalarıyla süslenmiş penceresiz bir antreydi. Idaho bir saatten fazla bir süredir bu bankta oturuyordu ve sonsuza dek burada beklemeye hazır görünüyordu. Farad'n ekrana yaklaştı. Atreideslerin sadık kılıç ustası, Paul Muad'Dib' in eğitmeni, Arrakis'te geçirdiği yıllar boyunca hoş tutulmuştu. Buraya gelirken adımlarında gençlere özgü bir canlılık vardı. Sürekli bir bahar rejimi de ona yardım etmiş olmalıydı elbette. Ve Tleilax tanklarının her zaman sağladığı o muhteşem metabolizma dengesi de öyle. Idaho tanklardan önceki geçmişini gerçekten hatırlıyor muydu? Tleilaxlıların dirilttiği hiç kimse bunu başaramamıştı. Bu Idaho ne büyük bir gizemdi!

Ölümüyle ilgili raporlar kütüphanedeydi. Onu katleden Sardokar onun üstün yeteneğini rapor etmişti; Idaho ölmeden önce onlardan on dokuzunu haklamıştı. On dokuz Sardokar! Bedeni, yeniden yaşama döndürme tanklarına gönderilecek kadar değerliydi. Ama Tleilaxlılar ondan bir mentat yaratmıştı. Bu yeniden yaşama döndürülen bedende ne acayip bir yaratık yaşıyordu. Diğer bütün yeteneklerinin yanı sıra bir insan bilgisayar olmak nasıl bir duyguydu?

Neden kendini öldürmeye çalıştı?

Farad'n kendi yeteneklerini biliyordu ve onlarla ilgili birkaç kuruntusu vardı. O bir tarihçi-arkeolog ve insan sarrafıydı. Şartlar, onu, kendisine hizmet edenler konusunda uzman olmak zorunda bırakmıştı...zorunluluk ve Atreidesleri dikkatli bir şekilde incelemek. Bunu hep aristokrasinin gerektirdiği bir bedel olarak görmüştü. Yönetmek, gücünüzü kullananlar hakkında kusursuz ve kesin değerlendirmeler yapmayı gerektirirdi. Birçok yönetici astlarının hataları ve aşırılıkları yüzünden başarısızlığa uğramıştı.

Atreideslerin dikkatle incelenmesi, hizmetkâr seçmek konusunda muhteşem bir yetenekleri olduğunu ortaya çıkarmıştı. Sadakati nasıl sağlayacaklarını, savaşçılarını nasıl gayrete getireceklerini biliyorlardı.

Idaho karakterine uygun davranmamıştı.

Neden?

Farad'n gözlerini kıstı, bu adamın içini görmeye çalıştı. Idaho bir süreklilik hissi yayıyordu, hiç tükenmeyecekmiş gibi bir havası vardı. Kendi kendine yeten, organize ve sıkıca kaynaşmış bir bütün izlenimi yaratıyordu. Tleilax tankları insandan öte bir şeyi harekete geçirmişti. Farad'n bunu hissediyordu. Bu adamda, sanki değişmez kurallara uygun hareket ediyormuş, her sonda yeniden başlıyormuş gibi bir kendini yenileme hareketi vardı. Sabit bir yörüngede sabırla ilerliyordu, tıpkı bir yıldızın etrafında dönen bir gezegen gibi. Baskıya, yön değiştirmeden karşılık veriyordu...sadece yörüngesini birazcık kaydırarak ama temel şeylerden hiçbirini değiştirmeden.

Neden bileğini kesti?

Sebebi ne olursa olsun, bunu Atreidesler için, yönetici Ev'i için yapmıştı. Onun yörüngesinin yıldızı Atreideslerdi.

Benim Leydi Jessica'yı burada tutmamın, Atreidesleri güçlendireceğine inanıyor nedense.

Ve Farad'n kendi kendine şunu hatırlattı: *Bunu bir mentat düşünüyor.*

Bu, düşüncesine yeni bir derinlik kazandırdı. Mentatlar hata yapardı ama pek sık değil.

Bu sonuca ulaşan Farad'n, neredeyse yaverlerini çağırıp Leydi Jessica'yı Idaho'yia birlikte buradan göndermelerini isteyecekti. Ama kendine hâkim oldu ve bunu yapmadı.

Bu insanların ikisi de, gûla-mentat da Bene Gesserit cadısı da, bu güç oyununda bilinmeyen bir değeri ifade eden fişler olarak kaldılar. Idaho geri gönderilmeliydi; çünkü bu kesinlikle Arrakis'te sorunlar çıkmasına yol açacaktı. Jessica ise burada tutulmalı ve onun garip bilgisi Corrino Evi yararına sonuna kadar kullanılmalıydı.

Farad'n oynadığı oyunun, şeytani ve amansız bir oyun olduğunu biliyordu. Ama o kendisini yıllardır, çevresindekilerden daha zeki, daha hassas olduğunu anladığından beri bu olasılık için hazırlıyordu. Bu, bir çocuk için ürkütücü bir keşifti: Kütüphanenin onun için bir öğretmen kadar bir barınak da olduğunu biliyordu.

Ancak şimdi şüpheler içini kemiriyordu ve bu oyunun sonuna yaklaşmış olduğundan şüpheleniyordu. Annesine yabancılaşmış, onun öğütlerini kaybetmişti ama annesinin kararları onun için her zaman tehlikeli olmuştu. Kaplanlar! Onların eğitimi gaddarlık, kullanımı ise salaklıktı. Onların izini bulmak ne kadar kolaydı. Annesi, yalnızca sürgünle cezalandırıldığı için minnettar olmalıydı. Leydi Jessica'nın öğüdü onun ihtiyaçlarına çok hoş bir şekilde uymuştu. Jessica'nın, Atredies düşünce tarzını açıklaması sağlanmalıydı.

Şüpheleri dağılmaya başladı. Sardokarlarının, onun emrettiği gibi lüksten uzak yaşamaları ve sert bir eğitimden geçmelerinin, yeniden dayanıklı ve elastik olmalarını sağladığını düşündü. Sardokar lejyonlarındaki askerlerin sayısı artmamıştı ama bire bir karşı karşıya kaldıklarında Fremenler kadar iyiydiler. Ama Arrakeen Antlaşması'yla belirlenen sınırlamalar, güçlerin göreceli büyüklüğüne hükmettiği sürece, bu, fazla bir işe yaramazdı.

Fremenler sayıca üstün olduklan için onu yenebilirlerdi...tabii bir sivil savaşla oyalanıp zayıflatılmadıkları sürece.

Sardokarların Fremenlere karşı savaşacağı günler çok yakındı. Farad'n'ın zamana ihtiyacı vardı. Hoşnutsuz Majör Evler ve yeni yeni güçlenen Minör Evler arasından yeni müttefikler bulmaya ihtiyacı vardı, CHOAM'ın parasına ulaşmaya ihtiyacı vardı. Sardokarlarının güçlenmesi ve Fremenlerin zayıflaması için zamana ihtiyacı vardı.

Sabırlı gûlayı gösteren ekrana bir kez daha baktı. Neden şimdi Idaho, Leydi Jessica'yı görmek istiyordu? Gözetlendiklerini; her sözcüğün, her hareketin kaydedilip analiz edileceğini biliyordu.

Neden?

Farad'n bakışlarını, ekrandan ayırıp kumanda konsolunun yanındaki rafa çevirdi. Soluk elektronik ışıkla Arrakis'ten gelen son raporları içeren bobinleri güçlükle seçebiliyordu. Casusları titiz bir çalışma yapmıştı, onları ödüllendirmeliydi. Bu raporlarda ona umut ve zevk veren bir çok şey vardı. Gözlerini kapadı; ve bu raporların önemli noktaları, bobinlerden kendi kullanımı için ayıklayıp garip bir şekilde düzenlediği haliyle zihninden geçti:

Gezegen üretken hale geldikçe, Fremenler toprağın baskılarından kurtuldular; ve yeni topluluktan, geleneksel siyeç-kale özelliğini yitirdi. İlk dönemlerden beri, eski siyeç kültüründe Fremenlere şu görev öğretilirdi: Kendi varlığınızla ilgili bilgiler gibi, siyeç de, dünyaya ve evrene taşıyacağınız sağlam bir temel oluşturur.

Geleneksel Fremenler şöyle der. 'Kütleye Bakın.' Bu asıl bilimin Hukuk olduğu anlamına gelir. Ama yeni sosyal yapı, bu eski kanuni sınırlamaları gevşetiyor; disiplin gittikçe gevşiyor. Yeni Fremen liderleri, şarkılarının efsanevi yapısının içine gizlenmiş tarihin yanı sıra yalnızca atalarının Kanun Kitapları'nı biliyorlar. Yeni toplulukların halkları daha uçarı, daha açık; daha sık tartışıyorlar ve otoriteye karşı daha sorumsuzlar. Eski siyeç halkı daha disiplinli, toplu eylemlere daha yatkın ve daha çok

çalışmaya eğilimli: Kaynaklarına karşı daha dikkatli. Eski halk hâlâ, düzenli toplumun bireyi tatmin ettiğine inanıyor. Gençler bu inançtan gittikçe uzaklaşıyor. Eski kültürden kalanlar gençlere bakıp şöyle diyorlar: 'Ölüm rüzgarı onların geçmişlerini aşındırarak yok etti.'

Farad'n kendi özetinin amaca yönelik olmasından hoşlanmıştı. Arrakis'teki bu yeni çeşitlilik yalnızca şiddet getirebilirdi. Bobinlere iyice kazınmış temel kavramlar vardı:

Muad'Dib'in dini eski Fremen siyeç kültürü geleneklerine sıkı sıkıya bağlıyken, yeni kültür bu disiplinlerden gittikçe daha çok uzaklaşmakladır.

Farad'n daha önce de defalarca yaptığı gibi, Tyekanik'in neden bu dini benimsediğini kendi kendine sordu. Tyekanik garip bir şekilde bu yeni ahlâk anlayışı doğrultusunda davranıyordu. Son derece samimi görünüyordu ama iradesinin dışında sürükleniyor gibiydi. Tyekanik, sınamak için kasırganın içine adım atan ve kontrolünün ötesindeki güçlere kapılan biri gibiydi. Tyekanik'in din değiştirmesi, karaktersiz bütünlüğü yüzünden Farad'n'ı rahatsız ediyordu. Bu, çok eski Sardokar yöntemlerine geri dönüştü. Genç Fremenlerin de benzer bir şekilde eski yöntemlere dönebileceğini; yaradılıştan gelen, köklü geleneklerin geçerli olduğunu söyleyerek onu uyardı.

Farad'n bir kez daha rapor bobinlerini düşündü. Huzursuz edici bir şeyden bahsediyorlardı: En antik Fremen zamanlarından kalma bir kültürel kalıntının varlığını sürdürmesi: 'Doğum Suyu'. Doğan çocuğun amniyon sıvısı, doğum sırasında saklanıp damıtılarak çocuğa içeceği ilk su olarak veriliyordu. Geleneklere göre bir vaftiz anası suyu verip şöyle diyordu: 'İşte senin doğum suyun!' Genç Fremenler bile çocukları doğduğunda bu geleneği hâlâ uyguluyordu.

Senin doğum suyun.

Farad'n, kendisinin doğmasını sağlayan amniyon sıvısından damıtılan suyu içme fikrinden iğrendiğini fark etti. Ardından, sağ

kalan ikizi, Ganima'yı düşündü; o, bu acayip suyu içerken annesi ölmüştü. Acaba daha sonra geçmişiyle olan bu bağ üzerinde düşünmüş müydü? Muhtemelen hayır, O bir Fremen olarak büyütülmüştü. Fremenler için doğal ve kabul edilebilir olan her şey, onun için de doğal ve kabul edilebilir olmuştu.

Farad'n bir an II. Leto'nun ölümünden dolayı pişmanlık duydu. Bu konuyu onunla tartışmak ilginç olurdu. Belki bunu Ganima'yla tartışma fırsatı doğardı.

Idaho neden bileklerini kesti?

Gözetleme ekranına her bakışında ısrarla bu soru aklına geliyordu. Şüpheler tekrar Farad'n'ı sardı. Paul Muad'Dib'in yapmış olduğu gibi o gizemli bahar transına dalma yeteneği olmasını, geleceği araştırıp sorularının yanıtlarını *bilmeyi* gönülden istedi. Ama ne kadar bahar yerse yesin, sıradan bilinci *şimdinin* tekil akışında direniyor, bir belirsizlikler evreni yansıtıyordu.

Gözetleme ekranı bir hizmetkârın Leydi Jessica'nın kapısını açtığını gösterdi. Kadın çağırınca, Idaho banktan kalkıp kapıdan içeri girdi. Hizmetkâr daha sonra ayrıntılı bir rapor verecekti; ama bir kez daha meraklanan Farad'n, konsolunun üstündeki başka bir anahtara dokundu ve Leydi Jessica'nın dairesinin oturma odasına giren Idaho'yu izledi.

Mentat ne kadar soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Ve gûla gözleri ne kadar dipsiz bucaksızdı.

*

33

Bir mentat her şeyden önce, tek bir konunun uzmanı olmayıp her konuda genel bilgi sahibi olmalıdır. Eksperler ve uzmanlar sizi çabucak kaosa sürükler. Onlar önemsiz ayrıntılarla uğraşan yararsız kaynaklardır; bir virgül üzerine acımasız tartışmalar yaparlar. Oysa genel bilgi sahibi mentat, karar verme sürecine sağlıklı bir sağduyu getirmelidir. Evreninde olup biten şeyleri geniş bir şekilde taramaktan kendini uzaklaştırmamalıdır. Şöyle diyebilmelidir: "Şu an bu konuda hiçbir gerçek gizem yok. Bilmek istediğimiz şey bu. Bunun yanlış olduğu daha sonra ispatlanabilir ama o noktaya geldiğimizde bunu düzeltiriz." Genel bilgi sahibi mentat, evrenimiz olarak tanımlayabileceğimiz bir şeyin sadece daha büyük bir olgunun parçası olduğunu anlamalıdır. Ama uzman, geriye, kendi uzmanlık alanının dar standartlarına bakar. Oysa genel bilgi sahibi olan dışarı bakar, yaşayan ilkeler arar, bu ilkelerin değiştiğini, geliştiğini gayet iyi bilir. Her genel bilgi sahibi mentatın bakması gereken şey, değişimin kendi karakteristik yapısıdır. Böyle değişimler için hiçbir kalıcı katolog, hiçbir el kitabı ya da kılavuz yoktur. Mümkün olduğunca az önyargıyla buna bakmalı ve kendi kendinize sormalısınız "Peki bu ne işe yarayacak?"

- Mentat El Kitabı

Bu, Kuitsaz Haderah'ın günü, yani Muad'Dib'i izleyenlerin ilk Kutsal Gün'üydü. Bu, ilahlaştırılan Paul Atreides'i, aynı anda her yerde olan kişi, hem kadın hem erkek atalarını ayrılmaz bir güçle karıştırarak, Vahdeti Vücut haline gelen erkek Bene Gesserit olarak kabul eder. Müminler bu güne, onun varlığını 'bütün mekânlarda gerçek' kılan ölümü anmak iyi *Ayil*, yani Kurban derler.

Vaiz, Alia'nın tapınağının meydanında bir kez daha görünmek için bu günün erken bir vaktini seçmişti, onun tutuklanması için çıkarıldığını herkesin bildiği emre meydan okuyordu. Alia'nın Rahipler Birliği'yle isyan eden çöl kabileleri arasındaki hassas ateşkes sürüyordu; ama bu ateşkesin varlığı, Arrakeen'da herkesin huzursuzluk içinde hareket etmesine neden olan somut bir şey olarak hissedilebiliyordu. Vaiz, bu havayı dağıtmamıştı. Muad'Dib'in oğlu için resmi yas ilân edileli yirmi sekiz gün olmuştu; ve isyan nedeniyle geciken, Eski Geçit'teki anma ayininin üstünden altı gün geçmişti. Ama savaş bile Haccı durdurmamıştı. Vaiz bu gün meydanın çok kalabalık olacağını biliyordu. Hacıların çoğu Arrakis'te kalışlarını, *Ayil*'i geçirmek, 'O' nun gününde Kuisatz Haderah'ın Kutsal Varlığı'nı hissetmek' için uzatmaya çalışmışlardı.

Vaiz meydana günün ilk ışıklarıyla girdi, buranın çoktan müminlerle dolmaya başlamış olduğunu fark etti. Bir elini hafifçe genç rehberinin omzuna koymuştu, delikanlının yürüyüşündeki alaycı gururu hissediyordu. Şimdi, Vaiz yaklaştığından, insanlar onun tavırlarındaki her küçük aynntıyı fark ediyorlardı. Genç rehber böyle bir ilgiden tamamen hoşnutsuz değildi. Vaiz'ise bunu sadece bir gereklilik olarak kabul ediyordu.

Tapınak'ın üçüncü merdiveninde vaziyetini alan Vaiz, sessizliğin sağlanmasını bekledi. Sessizlik kalabalığın arasında bir dalga gibi yayılıp dinlemeye gelen diğerlerinin aceleci ayak sesleri meydanın sınırları içinde duyulduğunda Vaiz hafifçe öksürdü. Çevresinde hâlâ sabah serinliği vardı ve güneşin ışıkları henüz binaların tepesini aşıp meydana ulaşmamıştı. konuşmaya başladığında büyük meydanın gri sessizliğini hissetti.

"II. Leto Atreides'in anısına saygılar sunmak ve vaaz etmek için geldim" dedi Vaiz, çölden gelen bir solucan binicisinin sesini hatırlatan o güçlü sesle seslenerek. "Bunu bütün acı çekenlere merhamet duyarak yapıyorum. Size, ölen Leto'nun ne öğrendiğini söyleyeceğim; o, yarının henüz olmadığını ve asla olmayabileceğini öğrendi. Yaşadığımız bu an, bizim için

evrenimizdeki yegâne gözlenebilir zaman ve mekândır. Size, bu anın tadını çıkarmanızı ve ne öğrettiğini anlamınızı söylüyorum. Bir hükümetin gelişmesinin ve ölümünün, onun vatandaşlarının gelişmesinde ve ölümünde göründüğünü öğrenmenizi söylüyorum."

Meydanda tedirgin bir mırıltı dolaştı. Vaiz, II. Leto'nun ölümüyle alay mı ediyordu? Rahip Muhafızların hemen atılıp Vaiz'i tutuklayıp tutuklamayacağını merak ediyorlardı.

Alia, Vaiz'e böyle bir müdahalenin yapılmayacağını biliyordu. Bu gün onun rahat bırakılmasını kendisi emretmişti. Burnunu ve ağzını bir nem maskesiyle gizleyen güzel bir damıtıcı giysi ve saçlarını saklamak için sıradan bir cüppe giyerek kılık değiştirmişti. Vaiz'in aşağısındaki ikinci sırada duruyor ve dikkatle onu izliyordu. Bu Paul müydü? Yıllar onu bu şekilde değiştirmiş olabilirdi. Ve o, Ses'i hep şahane bir şekilde kullanırdı; bu da onu konuşmasından tanımayı zorlaştıran bir olguydu. Yine de bu Vaiz sesine her istediğini yaptırıyordu, Paul bundan daha iyisini yapamazdı. Alia, ona karşı harekete geçmeden önce onun kimliğini bilmesi gerektiğini hissediyordu. Sözleri nasıl da başını döndürmüştü!

Vaiz'in söylediklerinde hiçbir ironi algılamamıştı. Etkileyici bir samimiyetle söylenmiş kesin cümlelerin baştan çıkarıcı çekiciliğini kullanıyordu. İnsanlar onun fikirleri karşısında yalnızca bir an için sendeleyebilirlerdi; ama sonra amacının onları sendeletmek, onlara bu şekilde bir şeyler öğretmek olduğunu fark ederlerdi. Aslında şöyle diyerek kalabalığın cevabını almıştı:

"İroni çoğu zaman, insanın varsayımlarının ötesini düşünme yetersizliğini gizler. Ben ironi yapmıyorum. Ganima, size, kardeşinin kanının temizlenemeyecegini söyledi. Aynı fikirdeyim."

"Leto'nun. babasının gittiği yere gittiği, babasının yaptığı şeyi yaptığı söylenecektir. Muad'Dib'in Kilisesi, onun kendi insanlığı

adına, saçma ve delicesine cesur görülebilecek ama tarihin onaylayacağı bir yol seçtiğini söylüyor. O tarih şu anda tekrar yazılmaya başlandı bile."

"Size, bu yaşamlardan ve onların sonlarından öğreneceğiniz başka bir ders olduğunu söylüyorum."

Her küçük ayrıntıya karşı tetikte olan Alia, Vaiz'in neden *ölümler* yerine *sonlar* dediğini sordu kendi kendine. Birinin ya da her ikisinin birden gerçekte ölmediğini mi söylüyordu? Bu nasıl olabilirdi? Bir Doğru Söyleten, Ganima'nın hikâyesini onaylamıştı. O halde bu Vaiz ne yapıyordu? Bir efsaneyi mi yoksa bir gerçeği mi ifade ediyordu?

"Bu diğer derse çok dikkat edinl" diye gürledi Vaiz, kollarını kaldırarak. "Eğer siz insanlığınıza sahipseniz, varsın evren yok olsun!"

Kollarını indirdi, gözlerini dosdoğru Alia'ya dikti. Sanki özel olarak ona hitap ediyor gibiydi; bu öylesine bariz bir hareketti ki çevresinde duran birçok kişi bakışlarını soran gözlerle Alia'ya çevirdi. Alia, Vaiz'in gücü karşısında ürperdi. Bu Paul olabilirdi. Olabilirdi!

"Ama insanların çok fazla gerçekliğe dayanamadıklarını fark ettim" dedi Vaiz. "Birçok yaşam benlikten kaçıştır. Birçokları ahırın gerçeklerini tercih eder. Kafalarınızı boyundurukların içine sokarsınız ve ölene kadar halinizden memnun geviş getirirsiniz. Diğerleri sizi kendi amaçları için kullanırlar. Bir kez bile kafanızı kaldırıp kendi kendinizin sahibi olmak için bu ahırın dışında yaşamazsınız. Muad'Dib size bunları söylemeye gelmişti. Onun mesajını anlamadan, ona saygı gösteremezsiniz!"

Kalabalığın içinden biri, muhtemelen kılık değiştirmiş bir Rahip daha fazla dayanamadı. Boğuk erkek sesiyle bağırarak sesini yükseltti: "Sen Muad'Dib'in hayatını yaşamıyorsunI Diğerlerinin ona nasıl saygı göstermesi gerektiğini söylemeye nasıl cüret edersin!'

"Çünkü o öldü!' diye kükredi Vaiz.

Alia, Vaiz'e meydan okuyanın kim olduğunu görmek için döndü. Adamı göremedi ama adamın sesi araya giren kafaların üzerinden bir kez daha yükseldi: "Eğer onun gerçekten öldüğüne inanıyorsan, bu andan itibaren yalnızsın!"

Alia bunun kesinlikle bir Rahip olduğunu düşündü. Ama sesi tanıyamadı.

"Ben yalnızca basit bir soru sormaya geldim" dedi Vaiz. "Muad'Dib'in ölümünü bütün insanların ahlâki intiharı mı izleyecek? Bu bir Mesih'ten sonraki kaçınılmaz dönem mi?"

"Demek onun Mesih olduğunu kabul ediyorsun!" diye bağırdı ses kalabalığın içinden.

"Ben onun döneminin bir kâhini olduktan sonra neden olmasın ki?" diye sordu Vaiz.

Ses tonunda ve tavrında öyle sakin bir kendine güven vardı ki ona meydan okuyan adam bile sustu. Kalabalık tedirgin bir uğultuyla, hayvanlara özgü kısık bir sesle karşılık verdi.

Evet diye tekrarladı Vaiz, "ben o dönemin kâhiniyim."

Vaiz'e yoğunlaşan Alia, Ses'in ince tonlamalarını saptadı. Kalabalığa kesinlikle hükmetmişti. Bene Gesserit eğitimi mi almıştı? Bu, Koruyucu Misyon'un başka bir numarası mıydı? Paul filan değildi de sonsuz güç oyununun başka bir parçası mıydı?

"Efsaneyi ve rüyayı dile getirdim!" diye bağırdı Vaiz. "Ben çocuğu doğurtan ve çocuğun doğduğunu bildiren doktorum. Ama size bir ölüm zamanında geldim. Bu sizi rahatsız etmiyor mu? Bu, ruhlarınızı sarsacak!"

Alia onun söylediği sözlere kızsa da Vaiz'in konuşmasının ima ettiklerini anlamıştı. Diğerleriyle birlikte, basamaklara biraz daha yaklaştığını, çöl kıyafetleri içindeki bu uzun boylu adama doğru ilerlediğini fark etti. Vaiz'in genç rehberi Alia'nın dikkatini çekti:

Bu delikanlı ne kadar da zeki ve küstah görünüyordu! Muad'Dib böyle alaycı bir genci yanında çalıştırır mıydı?

"Sizi rahatsız etmek istiyorum!" diye bağırdı Vaiz. "Amacım bu! Buraya, sizin gelenekçi ve kurumlaşmış dininizin sahtekârlığı ve gözbağcılıgıyla dövüşmeye geldim. Böyle bütün dinlerde olduğu gibi, sizin kurumunuz da korkaklığa yöneliyor, sıradanlığa, atalete ve kendini beğenmişliğe yöneliyor."

Kalabalığın merkezinden kızgın mırıldanmalar yükselmeye başladı.

Alia gerginlikleri hissetti ve şeytanca bir zevk alarak bir karışıklık çıkıp çıkmayacağını merak etti. Vaiz bu gerginliklerle başa çıkabilecek miydi? Eğer beceremezse, buracıkta ölebilirdi!

"Bana meydan okuyan Rahip!" diye seslendi Vaiz, kalabalığın içini işaret ederek.

Biliyor! diye düşündü Alia. Heyecandan titredi, bu duygunun altında yatan, neredeyse cinsel bir şeydi. Bu Vaiz tehlikeli bir oyun oynuyordu ama mükemmel bir şekilde oynuyordu.

"Sen, sivil giyinmiş Rahip" diye seslendi Vaiz, "sen kendini beğenmişlerin rahibisin. Ben Muad'Dib'e değil, sana meydan okumaya geldim! Sana hiçbir şeye mal olmadığında ve hiçbir risk taşımadığında, senin dinin gerçek midir? Onun sayesinde semirdiğinde, senin dinin gerçek midir? Onun adına gaddarlık yaptığında, senin dinin gerçek midir? Yozlaşarak gerçek vahiyden uzaklaşman nereden kaynaklanıyor? Cevap ver bana. Rahip!"

Ama Vaiz'in meydan okuduğu Rahip sessiz kaldı. Ve Alia, kalabalığın, Vaiz'in söylediği her sözcüğü bir kez daha arzulu bir teslimiyetle dinlemekte olduğunu fark etti.

Rahipler Birliği' ne saldırarak onların sempatisini kazanmıştı! Ve eğer casusları yanılmıyorsa, hacıların ve Arrakis'teki Fremenlerin çoğu, bu adamın Muad'Dib olduğuna inanıyordu.

"Muad'Dib'in oğlu kendini tehlikeye attı!" diye bağırdı Vaiz; ve Alia onun sesindeki gözyaşlarını duydu, "Muad'Dib kendini tehlikeye attı! Onlar bedellerini ödediler. Muad'Dib ne elde etti? Onu ortadan kaldıran bir din!

Eğer bunları söyleyen bizzat Paul'se, ne Kadar değişik sözler bunlar, diye düşündü Alia. *Öğrenmeliyim.* Basamaklara biraz daha yaklaştı ve diğerleri de onunla birlikte ilerlediler. Kalabalığın arasında kendine yol açarak ilerledi, ta ki neredeyse uzanıp bu esrarengiz kâhine dokunabilecek kadar. Adamın üstündeki çölü kokladı; bahar ve çakmaktaşı karışımı. Hem Vaiz'in hem de genç rehberinin üstü başı toz içindeydi; sanki bled'den yeni gelmiş gibiydiler. Vaiz'in ellerinin üstünde, damıtıcı giysisinin bilek contalanndan dışarı çıkan derisi boyunca kabarık damarlar olduğunu görebiliyordu. Sol elinin parmaklarından birine bir zamanlar bir yüzük takmış olduğunu görebiliyordu; yüzüğün izi kalmıştı. Paul de o parmağına bir yüzük takardı: Şimdi Tabr Siyeç'inde duran Atreides Atmacası. Eğer yaşasaydı...ya da Alia onun tahta geçmesine izin verseydi bu yüzüğü Leto takacaktı.

Vaiz boş göz çukurlarını tekrar Alia'ya yöneltti, özel olarak onunla konuşuyordu ama bütün kalabalığın duyabileceği bir sesle.

"Muad'Dib sana iki şey gösterdi: Kesin bir gelecek ve kesin olmayan bir gelecek. Tam bir bilinçle koskoca evrenin nihai belirsizliğiyle karşı karşıya kaldı. Bu dünyadaki konumundan *kör bir halde* ayrıldı. Kesin olanın yerine kesin olmayanı seçerek, bize insanların her zaman bunu yapması gerektiğini gösterdi." Alia, Vaiz'in sesinin, bu ifadenin sonuna doğru bir yakarış tonu halini aldığını fark etti.

Alia çevresine bir göz attı, bir elini hançer-i figanının kabzasına kaydırdı. *Şimdi onu öldürsem, ne yaparlar acaba?* Bütün vücudu bir kez daha heyecandan titredi. *Eğer onu öldürüp kim olduğumu açıklarsam. Vaiz 'in dolandırıcı ve sapkın olduğunu ilân edersem!*

Ama ya onun Paul olduğunu ispatlarlarsa?

Birisi Alia'yı onun daha da yakınına itti. Kızgınlığını yatıştırmaya çalışmasına rağmen, onun varlığıyla kendini büyülenmiş hissetti. Bu Paul müydü? Yeraltındaki Tanrılar! Ne yapabilirdi?

"Neden bir Leto daha bizden alındı?" diye sordu Vaiz. Sesinde gerçek acı vardı. "Cevap verin bana verebilirseniz! Ahhhh, onların mesajı açıktı: Kesinlikten uzak durun." Bunu gürleyen bir sesle tekrarladı: "Kesinlikten uzak durun! Yaşamın en derin emri budur. Yaşamın bütün konusu budur. Bizler bilinmeyene, kesin olmayana giren bir sondayız, neden Muad'Dib'i duyamıyorsunuz? Eğer kesinlik, mutlak bir geleceği mutlak olarak bilmekse, bu yalnızca kılık değiştirmiş ölümdür! Böyle bir gelecek *şimdi* haline gelir! O size bunu gösterdi!"

Vaiz korkutucu derecede direkt bir hareketle uzandı ve Alia'nın kolunu kavradı. Bunu hiç aramadan ve duraksamadan yapmıştı. Alia geri çekilmeye çalıştı; ama Vaiz, kolunu acıtacak kadar sıkıyordu ve adam çevrelerindekilerin şakınlıkla gerilemesine neden olacak şekilde doğrudan onun yüzüne hitap ediyordu.

"Paul Atreides sana ne dedi, kadın?" diye sordu. *Bir kadın olduğumu nereden biliyor?* diye sordu Alia kendi kendine. İç yaşamlarının içine gömülüp onu korumalarını talep etmek istiyordu; ama iç dünyası ürkütücü derecede sessizdi, geçmişlerinden gelen bu siluet karşısında dilleri tutulmuştu.

"Tamamlamanın ölüme eşit olduğunu söyledi sana!" diye bağırdı Vaiz. "Mutlak gelecek bilgisi, tamamlamadır... ölümdür!"

Alia onun parmaklarını kolundan çekmeye çalıştı. Hançerini alıp onu yaralayarak kendisinden uzaklaştırmak istedi ama cesaret edemedi. Bütün yaşamı boyunca hiç bu kadar gözünün korktuğunu hissetmemişti.

Vaiz onun üzerinden kalabalığa hitap etmek için çenesini kaldırdı ve bağırdı: "Size Muad'Dib'in sözlerini veriyorum! O dedi

ki 'Sakınmaya çalıştığınız şeyleri tekrar tekrar yüzünüze vuracağım. Yalnızca sizi teselli eden şeylere inanmak istemenizi garip bulmuyorum. Yoksa insanlar bizi sıradanlığa sürükleyen tuzakları başka nasıl keşfedebilirler? Korkaklığı başka nasıl tanımlarız?' Muad'Dib'in size söylediği bu!"

Aniden Alia'nın kolunu bırakıp onu kalabalığın içine itti. Alia, yüklenen insanlar olmasaydı düşecekti.

"Var olmak, arka plândakilerden ayrı ayakta durmaktır" dedi Vaiz. "Kendi varlığınızı yargılamak için kendi akıl sağlığınızı bile tehlikeye atmayı istemediğiniz sürece düşünmüş ya da gerçekten var olmuş olmazsınız."

Basamaklardan aşağı inen Vaiz, bir kez daha Alia'nın kolunu tuttu...hiç tereddüt etmeden ve duraksamadan. Ama bu sefer daha nazikti. Ona doğru eğilip yalnızca onun duyabileceği bir sesle konuştu: "Beni bir kez daha arka plândakilerin arasına çekmeye çalışma, kardeşim."

Ardından, eli genç rehberinin omzunda, kalabalığın arasına daldı. Bu garip ikiliye yol açıldı. Eller Vaiz'e dokunmak için uzanıyordu; ama insanlar, ürkmüş bir şefkatle, bu tozlu Fremen cüppesinin altında bulabilecekleri şeyden korkarak uzanıyorlardı.

Kalabalık Vaiz'in arkasından ilerlerken Alia şaşkınlık içinde tek başına durdu.

İçini kesinlik doldurdu. Bu Paul'dü. Hiç şüphesi kalmamıştı. Bu ağabeyiydi. Kalabalığın hissettiği şeyi hissetti. Bu kutsal kişinin huzurunda durmuştu; ve şimdi evreni, dört bir yanında yuvarlanıyordu. Onun arkasından koşup ona kendisini kendisinden kurtarması için yalvarmak istedi ama kıpırdayamadı. Diğerleri Vaiz'le rehberini izlemek için yüklenirken, o, mutlak bir umutsuzlukla sarhoş duruyordu; bu öylesine derin bir sıkıntıydı ki titriyor ve kendi kaslarına hâkim olamıyordu.

Ne yapacağım? Ne yapacağım? diye sordu kendi kendine.

Artık yaslanabileceği ne Duncan vardı ne de annesi. İç yaşamlar sessizdi. Kale'nin içinde muhafızların korumasında tutulan Ganima vardı ama Alia bu sıkıntıyı sağ kalan ikize açamazdı.

Herkes bana düşman oldu. Ne yapabilirim?

*

34

Evrenimizin tek bir gözden görünüşü, sorunları çok uzaklarda aramamanız gerektiğini söyler. Bu tür sorunlar asla size ulaşmayabilir. Bunun yerine, çitlerinizin içindeki kurda bakın. Hattâ dışarıda dolanan vahşi hayvan sürüleri hiç var olmayabilir.

- Azhar Kitabı; Şamra 1:4

Jessica, Idaho'yu oturma odasının penceresinin önünde bekliyordu. Bu, içinde yumuşak divanlar ve eski moda sandalyeler olan rahat bir odaydı. Jessica'nın odalarından hiçbirinde süspansör yoktu ve ışıküreler başka bir çağa ait kristalden yapılmıştı. Penceresi, bir kat aşağıdaki hayat bahçeye bakıyordu.

Jessica hizmetkârın kapıyı açtığını duydu; ardından Idaho'nun ahşap zemindeki ve sonra da halıdaki ayak seslerini. Arkasına dönmeden dinledi; bakışlarını, hayatın yeşil zemininin alacalı ışığından ayırmadı. Duygularının sessiz, korkulu savaşı şimdi bastırılmalıydı. Prana-bindu eğitimine özgü derin nefesler aldı, zorla sağlanan sükûnetin taşkınını hissetti.

Tepedeki güneş, araştıran ışığını bir toz ışını boyunca hayata gönderiyor, neredeyse penceresine ulaşan bir ıhlamur ağacının dalları arasında gerilmiş bir örümcek ağının gümüş rengi tekerini aydınlatıyordu. Dairesinin içi serindi ama izolasyonlu pencerenin dışında hava bayıltıcı sıcağın etkisiyle titreşiyordu. Corrino Kalesi hayatın yeşillikleriyle ters düşen hareketsiz bir yerdeydi.

Idaho'nun, tam arkasında durduğunu duydu.

Arkasına dönmeden konuştu: "Konuşma yeteneği, kandırmaca ve yanılsama yeteneğidir, Duncan. Neden benimle konuşmak

istiyorsun?"

"Çünkü belki de yalnızca birimiz sağ kalırız" dedi Idaho.

"Ve benden çabalarınla ilgili iyi bir rapor istiyorsun, öyle mi?" Jessica döndü; onun, odak noktası olmayan o gri, metal gözleriyle kendisini izleyerek, ne kadar soğukkanlı durduğunu gördü. Gözleri ne kadar boştu!

"Duncan, tarihteki yerinle ilgili kıskançlık duyuyor olabilir misin?"

Jessica onu suçlayarak konuşuyordu ve bu adamla daha önce yine bu şekilde konuştuğu zamanı hatırladı. Duncan o zaman sarhoştu. Jessica'yı gözlemekle görevlendirilmişti ve birbiriyle çatışan görevleri onu hırpalamıştı. Ama o, gûla öncesi Duncan'dı. Bu onunla aynı adam değildi. Bu, eylemleri tarafından bölünmüş, hırpalanmış biri değildi.

Idaho gülümseyerek onun bu değerlendirilmesini doğruladı. "Tarihin kendi mahkemesi ve kendi yargıları vardır" dedi. "Hakkımda verilecek yargının beni endişelendireceğinden şüpheliyim."

"Neden buradasın?" diye sordu Jessica.

"Sizinle aynı sebepten. Leydim."

Bu basit sözlerin şaşırtıcı gücünü ele veren hiçbir işaret görünmüyordu ama Jessica müthiş bir hızla düşündü: *Neden burada olduğumu gerçekten biliyor mu?* Nasıl bilebilirdi? Yalnızca Ganima biliyordu. O halde mentat hesaplaması için yeterli verisi mi vardı? Bu mümkündü. Ya Jessica'yı ele verecek bir şey söylediyse? Onun burada olma nedenini paylaşıyorsa bunu yapar mıydı? Her hareketlerinin, her sözlerinin Farad'n ya da hizmetkârları tarafından gözlendiğini biliyor olmalıydı.

"Atreides Evi acı bir yol ayrımına geldi" dedi Jessica. "Aile kendi kendine düşman oldu. Sen Dük'ümün en sadık adamları arasındaydın, Duncan. Baron Harkonnen..."

"Harkonnenlerden bahsetmeyelim" dedi Duncan. "Bu başka bir dönemdi ve Dük'ünüz öldü." Ve şöyle düşündü: *Paul'ün, Atreideslerdeki Harkonnen kanını açıkladığını tahmin edemiyor mu acaba?* Bu Paul için ne büyük bir risk olmuştu ama Duncan Idaho'yu ona daha da sıkı bağlamıştı. Bu şaşırtıcı açıklamadaki güven, neredeyse tahayyül edilemeyecek kadar büyük bir akçeydi. Paul, Baron'un adamlarının Idaho'ya ne yaptıklarını biliyordu.

"Atreides Evi ölmedi" dedi Jessica.

"Atreides Evi nedir?" diye sordu Idaho. "Atreides Evi siz misiniz? Alia mı? Ganima mı? Yoksa bu Ev'e hizmet eden insanlar mı? Bu insanlara bakıyorum da onlar sözlerle ifade edilemeyecek bir çilenin izini taşıyorlar! Onlar nasıl Atreides olabilir? Oğlunuz, Çile ve zülüm benim peşimi hiç bırakmadı,' derken doğru söylemişti. Ben kendimi bundan kurtaracağım. Leydim."

"Gerçekten Farad'n'ın tarafına mı geçtin?"

"Sizin yaptığınız da bu değil mi. Leydim? Farad'n'ı, Ganima'yla evlenmesinin tüm sorunlarımızı çözeceğine ikna etmek için gelmediniz mi buraya?"

Gerçekten böyle mi düşünüyor acaba? diye aklından geçirdi Jessica. *Yoksa bizi izleyen casuslar duysun diye mi böyle konuşuyor?*

"Atreides Evi, her zaman için, temel anlamda bir fikir olmuştur" dedi Jessica. "Bunu biliyorsun, Duncan. Biz sadakati sadakatle satın alırız."

"İnsanlara hizmet" diye alay etti Idaho, "Ahhh, Dük'ünüzün bunu söylediğini birçok kez duymuştum. Mezarında rahat yatmıyor olmalı. Leydim."

"Gerçekten bu kadar düştüğümüzü mü düşünüyorsun?"

"Leydim, kendilerine 'İç Çöl'ün Markisi' diyen ve Atreides Evi'ne hattâ Muad'Dib'e beddua eden Fremen asileri olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Farad'n'ın raporunu duydum" dedi Jessica, Idaho'nun bu konuşmayı nereye ve hangi noktaya kadar götüreceğini merak ediyordu.

"Bundan daha fazlası var. Leydim, Farad'n'ın raporundan daha fazlası. Onların beddualarını kendi kulaklarımla duydum. Şöyle diyorlardı: 'Ateşlerde yan, Atreides! Ne canın kalsın, ne ruhun, ne vücudun, ne gölgen, ne sihrin, ne kemiklerin, ne saçların, ne lafların, ne de sözlerin. Ne bir mezarın olsun, ne bir evin, ne deliğin, ne de kabrin. Ne bir bahçen olsun, ne de bir ağacın ya da çalın. Ne suyun olsun, ne ekmeğin, ne ışığın ne de ateşin. Ne çocuğun olsun, ne ailen, ne varisin, ne de kabilen. Ne kafan kalsın, ne kolun, ne bacağın, ne yürüyüşün, ne de tohumun. Hiçbir gezegende oturacak yer bulama. Ruhun derinliklerden çıkamasın da asla yerüstünde yaşayanların arasına karışamasın. Asla Şeyh-hulud'u göreme, en aşağılık melanetin içinde zincirlerle bağlan ve ruhun zafer ışığına sonsuza dek ulaşamasın.' İşte böyle beddua ediyorlar. Leydim, Fremenlerden gelen böyle bir nefreti aklınız alıyor mu? Bütün Atreidesleri lanetlenmişin sol eline, ateşler içindeki Kadın-Güneş'e havale ediyorlar."

Jessica titredi. Hiç şüphesiz Idaho. bu bedduayı, duyduğu ses tonunun aynısıyla aktarmıştı. Neden bunu Corrino Evi'ne açıklamıştı? Öfke içinde bir Fremen'i, korkunç bir kızgınlıkla kabilesinin önünde durmuş bu antik bedduayı okurken gözünde canlarıdırabiliyordu. Idaho neden bunu Farad'n'ın duymasını istemişti?

"Ganima'yla Farad'n'ın evlenmesi için güçlü bir sav öne sürdün" dedi Jessica.

"Sizin sorunlara karşı her zaman amaca yönelik bir yaklaşımınız olmuştur" dedi Duncan. "Ganima bir Fremen, O,

korunmak için *fai,* yani vergi ödemeyen biriyle evlenebilir ancak. Corrino Evi bütün CHOAM paylarını oğlunuza ve varislerine bıraktı, Farad'n Atreideslere zarar vermeme şartıyla varlığını sürdürüyor. Ve Dük'ünüzün Arrakis'e Atmaca bayrağını dikerken ne söylediğini hatırlayın: 'İşte buradayım ve burada kalacağım!' Kemikleri hâlâ orada. Ve Farad'n Arrakis'te yaşamak zorunda kalacak, Sardokarlarıyla birlikte."

Idaho böyle bir ittifakı düşünerek başını iki yana salladı.

"Eski bir deyiş vardır, insan bir sorunu soğan soyar gibi soyar" dedi Jessiea, soğuk bir sesle. Bana üstünlük taslamaya nasıl cüret eder? Bu oyunu Farad'n'ın gözleyen gözleri için sergilemediği sürece...

"Nedense, Fremenlerle Sardokarları aynı gezegeni paylaşırken düşünemiyorum" dedi Idaho. "Bu soğandan ayrılmayan bir kat."

Idaho'nun sözlerinin Farad'n ve danışmanlarının kafasında uyandırabileceği düşüncelerden hoşlanmayan Jessica sert bir şekilde konuştu: "Atreides Evi hâlâ bu İmparatorluk'ta kanundur!" Ve şöyle düşündü: *Idaho, Farad'n'ın, tahtı Atreidesler olmadan tekrar kazanabileceğine inanmasını mı istiyor?*

"Ah, evet" dedi Idaho. "Neredeyse unutuyordum. Atreides Kanunu! Altın İksir'in Rahipleri tarafından tercüme edildiği şekliyle tabii. Gözlerimi kapatınca. Dük'ünüzün bana, gayri menkulün daima şiddetle ya da onun tehididiyle kazanıldığını ve elde tutulduğunu söylediğini hatırlıyorum. Gurney'in şarkısında söylediği gibi servet her yerde geçer. Sonuç, kullanılan araçları haklı kılar mı? Yoksa vecizeleri birbirine mi karıştırıyorum? Yumruk, Fremen lejyonları ya da Sardokarlar tarafından açıkça da sallansa, Atreides Kanunu'yla da gizlense fark etmez, yumruk oradadır. Ve soğan katı ayrılmayacak. Leydim. Farad'n'ın hangi yumruğu isteyeceğini merak ediyorum."

Ne yapıyor acaba? diye düşündü Jessica. Corrino Evi bu savı sonuna kadar kullanacak ve bundan şeytanca bir zevk alacak!

"Yani Rahiplerin, Ganima'nın Farad'n'la evlenmesine izin vermeyeceğini mi düşünüyorsun?" dedi Jessica, Idaho'nun sözlerinin nereye yönelebileceğini anlamaya çalışarak.

"İzin vermek mi? Yeraltındaki Tanrılar! Rahipler Alia her ne emrederse ona izin verirler. Farad'n'la kendisi evlenebilir!"

Bu *konuda mı ağız arıyor, acaba?* diye düşündü Jessica.

"Hayır, Leydim" dedi Idaho. "Mesele bu değil. Bu İmparatorluk'un halkı, Atreides hükümetiyle Hayvan Rabban'ın hükümeti arasındaki farkı ayırt edemez. Arrakeen zindanlarında her Allahın günü insanlar ölüyor. Ben orayı terk ettim çünkü kılıç kullanan kolumu bir saat daha Atreideslere veremem! Ne söylediğimi, en yakın Atreides temsilcisi olarak neden size geldiğimi anlamıyor musunuz? Atreides imparatorluğu Dük'ünüze ve oğlunuza ihanet etti. Kızınızı sevdim ama o başka bir yola gitti, ben başka bir yola. Eğer iş bu noktaya gelirse, Farad'n'a, Ganima'nın elini ya da Alia'nınkini yalnızca kendi şartlarıyla kabul etmesini tavsiye edeceğim!"

Ahhh, Atreideslerin hizmetinden onurlu bir şekilde resmen ayrılma sahnesini oynuyor, diye düşündü Jessica. Ama bahsettiği şu diğer meselelerin onun amacına nasıl hizmet ettiğini biliyor olabilir miydi? Kaşlarını çatarak ona baktı. "Casusların her sözcüğü dinlediğini biliyorsun, değil mi?"

"Casuslar mı?" Idaho güldü. "Ben de onların yerinde olsam dinlerdim. Sadakatimin nasıl farklı bir yolda ilerlediğini bilmiyor musunuz? Çölde birçok yalnız gece geçirdim, Fremenler o mekân hakkında haklı. Çölde, özellikle gece akla hayale gelmeyecek tehlikelerle karşılaşırsınız."

"Orası Fremenlerin bize beddua ettiğini duyduğun yer mi?"

"Evet. Al-Ourouba'ların arasında. Vaiz'in önerisiyle onlara katıldım. Biz, Rahiplere boyun eğmeyi reddedenler, kendimize Zarr Sadus diyoruz. Ben, bir Atreides'e, düşman saflarına geçtiğimi resmen bildirmek için buradayım."

Jessica onu inceledi, nüansların belirtilerini aradı ama Idaho yalan söylediğine ya da gizli plânlar yaptığına dair hiçbir belirti göstermiyordu. Farad'n'ın tarafına geçmiş olması gerçekten mümkün müydü? Rahibeler Birliği'nin düsturunu hatırladı: *İnsan ilişkilerinde hiçbir şey sürekli değildir, tüm insan ilişkileri bir spiral içinde döner, dışa doğru dönerek ilerler.* Eğer Idaho Atreideslerin tarafını gerçekten bırakmış olsaydı, bu, onun şu anki tavrını açıklardı. Dışa doğru dönerek ilerliyordu. Jessica bu olasılığı göz önünde bulundurmalıydı.

Ama neden Vaiz 'in önerisine uyduğunu vurgulamıştı?

Jessica'nın aklı hızla çalıştı ve alternatifleri değerlendirdiğinde Idaho'yu öldürmek zorunda kalabileceğini fark etti. Umutlarını bağladığı plân öyle hassastı ki ona hiçbir şeyin müdahale etmesine izin verilemezdi. Hiçbir şeyin. Ve Idaho'nun sözleri, onun plânını bildiğine dair ipuçları veriyordu. Odadaki göreceli pozisyonlarını değerlendirdi, öldürücü bir darbe için pozisyon almak üzere yerini değiştirdi ve döndü.

"Faufreluches'in normalleştirme etkisini her zaman gücümüzün temel direği olarak düşündüm" dedi Jessica. Konuyu neden sınıf ayrımı sistemine getirdiğini merak etsin bakalım. "Büyük Evler'in Landsraad Kurulu, bölgesel Sysselraads, hepsinin hak ettiği bizim..."

"Dikkatimi dağıtmayın" dedi Duncan.

Ve Idaho, Jessica'nın hareketlerinin bu kadar şeffaflaşmasına hayret etti. Jessica'nın gizliliği mi gevşiyordu yoksa Idaho onun Bene Gesserit eğitiminin duvarlarını sonunda aşmış mıydı? İkincisi olduğuna karar verdi ama bunun sebebi biraz da Jessica'nın içindeydi...yaşlandıkça ortaya çıkan bir değişiklik. Bu, tıpkı yeni Fremenlerle eskiler arasındaki küçük farkları gördüğünde üzüldüğü gibi üzmüştü onu. Çölün yok oluşu, insanlar için değerli olan bir şeyin yok oluşuydu ve Idaho bu şeyi tanımlayamıyordu; aynen Leydi Jessica'ya neler olduğunu tanımlayamadıgı gibi.

Jessica, Idaho'ya bariz bir hayretle baktı, tepkisini gizlemeye çalışmadı. Idaho onu bu kadar kolay okuyabiliyor muydu?

"Beni öldürmeyeceksin." dedi Idaho. Fremenlerin uyarı sözlerini kullandı: "Kanını hançerimin üstüne sıçratma." Ve şöyle düşündü: *Çok fazla Fremenleştim.* İkinci yaşamını barındıran bu gezegenin âdetlerini ne kadar derinden kabul etmiş olduğunu fark etmek ona buruk bir süreklilik hissi verdi.

"Bence gitsen iyi olur" dedi Jessica.

"Atreideslerin hizmetinden aynlmam kabul edilmeden olmaz."

"Kabul edildi!" Jessica bunu üzerine basa basa söylemişti. Ve ancak söylediklen sonra, bunu nasıl sadece refleksle söylemiş olduğunu fark etti. Düşünüp taşınmak için zamana ihtiyacı vardı. Idaho onun ne yapacağını nereden bilmişti. Jessica, onun, bahar yöntemiyle Zaman da sıçrayabildiğine inanmıyordu.

Idaho sırtında kapıyı hissedinceye kadar geri geri giderek ondan uzaklaştı. Eğilerek selam verdi. "Size bir kez daha Leydim diyorum, bir daha asla demeyeceğim. Farad'n'a tavsiyem sizi mümkün olan en kısa zamanda, sessizce ve hızla Wallach'a geri göndermesi olacak. Siz el altında bulundurulmayacak kadar tehlikeli bir oyuncaksınız. Ama onun sizi bir oyuncak olarak düşündüğüne inanmıyorum. Siz Rahibeler Birliği için çalışıyorsunuz, Atreidesler için değil. Atreidesler için hiç çalıştınız mı merak ediyorum artık. Siz cadılar, basit ölümlülerin güvenemeyecegi kadar derin ve karanlık bir şekilde hareket ediyorsunuz."

"Bir gûla kendini basit bir ölümlü olarak görüyor diye alay etti Jessica.

"Sizinle kıyaslayınca öyle" dedi Idaho.

"Çık dışarı!" diye emretti Jessica.

"Benim plânım da bu." Kapıdan dışarı süzüldü, onları dinlediği aşikâr olan hizmetkârın meraklı bakışları altında uzaklaştı.

Halloldu, diye düşündü Idaho. *Bundan yalnızca tek bir anlam çıkarabilirler.*

*

35

Muad'Dib'in geleceği kusursuz bir şekilde görmesini ancak matematik bilimiyle anlayabilirsiniz. Şöyle ki: Önce uzaydaki nokta-boyutlarından herhangi birini alalım. (Bu n sayıda tabakayı kapsayan klasik kümedir, yani n boyutlu bir kümedir.) Bu sistem içinde, genellikle anlaşıldığı şekliyle Zaman, tek boyutlu özelliklerin bir kümesi haline gelir. Bunu, Muad'Dib olayına uyguladığımızda ya Zamanın yeni özellikleriyle karşılaştığımızı ya da (sonsuz hesaplama yoluyla indirgeyerek) n sayıda özelliğe sahip birbirinden bağımsız sistemlerle uğraştığımızı fark ederiz. Muad'Dib için biz ikinciyi varsayacağız, indirgeme yoluyla gösterildiği gibi, n sayıda tabakanın nokta boyutlarının, yalnızca Zaman'ın farklı sistemleri içinde ayrı birer varlığı olabilir. Zamanın birbirinden bağımsız boyutlarının bir arada varolduğu böylece gösterilmiş olur. Bu kaçınılmaz bir durum olduğundan, Muad'Dib'in kehanetleri, onun, n sayıda tabakayı, geniş bir küme olarak değil tek bir sitem içindeki bir işlem olarak algılamasını gerektirir. Sonuçta o, evrenini tek bir sistem içinde dondurur ki bu sistem onun Zaman görüntüsüdür.

- Palimbaşa:
Tabr Siyeçi'ndeki Dersler

Bir kumulun tepesinde yatmakta olan Leto, açık kumun ilerisindeki yılankavi bir kaya çıkıntısına bakıyordu. Kaya, kumun üstünde kocaman bir solucan gibi uzanıyordu, sabah güneşinin ışığında düz ve tehdit ediciydi. Orada hiçbir şey kıpırdamıyordu. Tepede hiçbir kuş dolanmıyordu, kayaların arasında koşuşturan hiçbir hayvan yoktu. 'Solucanın' sırtının hemen hemen ortasında bir rüzgâr kapanının oluklarını görebiliyordu. Orada su olmalıydı. Kaya-solucan bir siyeç barınağının o tanıdık görüntüsüne sahipti

ama etrafta canlılar yoklu. Leto kumun içine karışmış bir halde sessizce yatıp gözledi.

Gurney Halleck'in şarkılarından biri zihninde tekdüze bir ısrarla akıp duruyordu:

Tepenin eteğinde tilkiler kaygısızca koşuyor;
Alacalı bir güneş pırıl pırıl parlıyor
Tek aşkımın huzur bulduğu yerde.

Tepenin eteğinde rezenelerin içindeyim
Uyanamayacak aşkımı gözlerim.
O bir mezarda gizleniyor
Tepenin eteğinde.

Leto bu mekânın girişinin nerede olduğunu merak etti.

Buranın kesinlikle Jacurutu/Fondak olması gerektiğini hissediyordu ama hareket eden hiçbir hayvan olmamasının ötesinde yanlış bir şeyler vardı. Bilinçli algının sınırlarında çakan bazı kıvılcımlar onu uyarıyordu.

Tepenin eteğinde ne gizliydi?

Hayvanların yokluğu can sıkıcıydı. Bu onun, Fremenlere özgü ihtiyat hissini uyandırmıştı: *Konu çölde hayatta kalmak olunca, bir şeyin yokluğu, varlığından daha fazla şey ifade eder.* Ama bir rüzgâr kapanı vardı. Su ve suyu kullanacak insanlar olmalıydı. Bu. Fondak'ın adının arkasına saklanan tabu mekândı; onun diğer kimliği çoğu Fremen'in hafızasında bile kaybolmuştu. Ve orada hiçbir kuş ya da hayvan görünmüyordu.

Hiç insan yoktu...ama Altın Yol buradan başlıyordu.

Bir zamanlar babası şöyle demişti: "Her an dört bir yanda bilinmeyenler vardır. Bilgiyi burada ararsın."

Leto kumul doruklarının uzandığı sağ tarafa bir göz attı. Bir ana fırtına yeni bitmişti. Azrak Gölü, yani alçıtaşı ova, üstünü kaplayan kumun altından çıkıp gözler önüne serilmişti. Fremen batıl inanışına göre Biyan'ı, yani Beyaz Diyarları görene, iki yanlı bir dilek bahşedilirdi; onu yok edebilecek bir dilek. Leto ise yalnızca Arrakis'te bir zamanlar açıkta su olduğunu söyleyen alçıtaşı bir ova görmüştü.

Bir kez daha var olacağı gibi.

Yukarıya baktı, bir hareket arayarak gözlerini dört bir yanda gezdirdi. Fırtınadan sonra gökyüzü geçirgendi, içinden geçen ışık, süt beyazı bir mevcudiyet hissi, yüksek irtifalarda varlığını sürdüren toz peçesinin üstünde bir yerlerde kaybolmuş, gümüş rengi bir güneş hissi yaratıyordu.

Leto dikkatini bir kez daha yılankavi kayaya yöneltti. Fremkit'inden dürbünü çıkardı, kendiliğinden hareket edebilen mercekleri odakladı; ve çıplak griliğe, bir zamanlar Jacurutu'nun insanlarının yaşadığı bu kaya çıkıntısına baktı. Zum sayesinde, Gece Kraliçesi diye anılan bir diken çalısı göründü. Çalı, eski bir siyeçin girişi olabilecek bir çatlakta, gölgelerin arasına sığınmıştı. Leto kaya çıkıntısını gözleriyle boydan boya taradı. Gümüş rengi güneş, kırmızıları griye döndürüyor, uzun kayalık alanın üstünde bulanık düz bir satıh oluşturuyordu.

Leto sırtını Jacurutu'ya dönüp kendisini çevreleyen daireyi dürbününü kullanarak taradı. Bu ıssızlığın içinde, bir insanın geçtiğini gösteren hiçbir iz yoktu. Rüzgâr Leto'nun bıraktığı izleri çoktan yok etmiş, yalnızca gece solucandan atladığı yerde uçsuz bucaksız bir daire kalmıştı.

Tekrar Jacurutu'ya baktı. Rüzgâr kapanı dışında, daha önce bir insanın bu yoldan geçtiğini gösteren hiçbir işaret yoktu. Ve o uzun yılankavi kayanın dışında, ağarmış kumdan çıkan hiçbir şey yoktu; bir ufuktan diğerine uzanan bir ıssızlık.

Leto, atalarından ona miras kalan sistemin içine hapsolmayı reddettiği için burada olduğunu hissetti aniden, insanların ona

nasıl baktığını, Ganima'nın bakışı dışında her bakıştaki o evrensel hatayı düşündü.

Diğer hafızaların gürültücü güruhunun yaşadıkları dışında, bu çocuk asla bir çocuk olmadı.

Verdiğimiz kararın sorumluluğunu üstlenmeliyim, diye düşündü Leto.

Kaya çıkıntısını bir kez daha gözleriyle boydan boya taradı. Burası bütün tanımlamalara göre Fondak olmalıydı ve başka hiçbir yer Jacurutu olamazdı. Bu mekânın tabusuyla ilgili garip, yankılı bir ilişki hissetti. Zihnini Bene Gesserit yöntemiyle Jacurutu'ya açtı, onunla ilgili hiçbir şey bilmemeye çalıştı. *Bilmek* öğrenmeyi önleyen bir engeldi. Birkaç saniye hiçbir istekte bulunmadan, hiçbir soru sormadan, kendisini sadece yankılanmaya bıraktı.

Sorun burada hayvanların yaşamamasında yatıyordu ama bu olağandışı şey onu alarma geçiriyordu. Ardından şunu fark etti; leş yiyen kuşlar yoktu: Ne kartallar, ne akbabalar, ne de atmacalar. Başka yaşamlar gizlendiğinde bile bunlar kalırdı. Bu çölde suyun olduğu her yer kendi yaşam zincirini barındırırdı. Zincirin ucunda, her yerde var olan leş yiyiciler olurdu. Leto'nun mevcudiyetini araştırmak için hiçbir şey gelmemişti, 'Siyeçin bekçi köpeklerini' ne kadar da iyi tanırdı, Tabr'ın kayalık sınırına tüneyen o bir sıra kuş; et için bekleyen ilkel ölü kaldırıcılar. Fremenlerin dediği gibi: 'Bizim rakiplerimiz'. Ama bunu hiçbir kıskançlık duymadan söylerlerdi çünkü av arayan kuşlar çoğu zaman yabancıların yaklaştığını haber verirdi.

Ya bu Fondak denen yeri kaçakçılar bile terk ettiyse?

Leto su borusundan bir yudum içmek için durakladı.

Ya gerçekten burada hiç su yoksa?

Konumunu tekrar gözden geçirdi. Buraya gelmek için iki solucana binmiş, onları gece boyunca sopasıyla sürmüş ve yarı ölü bir halde bırakmıştı. Burası Çölün Derinlikleri'ydi,

kaçakçıların sığınağının bulunması gereken yer. Eğer burada yaşam varsa, Eğer var *olabilirse,* bu ancak suyun varlığıyla mümkün olabilirdi.

Ya burada hiç su yoksa? Ya burası Fondak/Jacurutu değilse?

Dürbününü bir kez daha rüzgâr kapanına çevirdi. Dış kenarlarını kum kazımıştı, bakıma ihtiyacı vardı ama kalanı da yeterliydi. Burada su olmalıydı.

Ama ya yoksa?

Terk edilmiş bir siyeçin suyu havaya karışmış, birçok felâketle yok olmuş olabilirdi. Neden leş yiyen kuşlar yoktu? Suları için öldürülmüşler miydi? Kim tarafından? Hepsi birden nasıl yok edilebilirdi? Zehir mi?

Zehirli su.

Jacurutu efsanesinde zehirli sarnıç hikâyesi yoktu ama olabilirdi de. Eğer eski sürüler öldürüldüyse şimdiye kadar yenilenmiş olmazlar mıydı? İdualilerin, nesiller önce kökü kazınmıştı; ama hikâyeler, zehirden biç bahsetmiyordu. Kayaları bir kez daha dürbünüyle inceledi. Nasıl bütün bir siyeçin kökü kazınabilirdi? Kesinlikle bazıları kurtulmuş olmalıydı. Bir siyeçin bütün sakinlerinin orada bulunması nadir bir durumdu. Gruplar halinde çölde dolanır, yürüyerek kasabalara giderlerdi.

Leto, bir teslimiyet hissiyle iç çekerek dürbününü bıraktı. Kumulun görünmeyen yüzeyinden aşağı kaydı, sıcak saatleri geçirmeye hazırlanırken, büyük bir özen göstererek damıtıcı çadırını gömdü ve buraya geldiğini belli eden tüm işaretleri gizledi. Karanlıkta kendini izole ederken yorgunluğun verdiği uyuşukluk kollarına ve bacaklarına akın ediyordu. Çadırın terden ıslanmış sınırları içinde, günün büyük bir bölümünü uyuklayarak ve yapmış olabileceği hataları düşünerek geçirdi. Rüyaları savunmayla ilgiliydi ama Ganima'yla birlikte seçtiği bu sınavda kendini savunmak diye bir şey olamazdı. Başarısızlık ruhlarını kavururdu. Bahar çöreklerinden yedi ve uyudu, uyanıp bir kez

daha yedi, su içti ve tekrar uyudu. Buraya gelmek için uzun bir yolculuk yapmıştı; bu, bir çocuğun kasları için ciddi bir sınavdı.

Akşama doğru dinlenmiş bir halde uyandı, bir hayat belirtisi duymak için kulak kabarttı. Sürünerek kumlu kefeninden çıktı. Toz, gökyüzünde, yukarılarda bir yöne doğru esiyordu ama başka bir yönden gelen kumun yanaklarına iğne gibi battığını hissedebiliyordu; havada bir değişiklik olacağının kesin işareti. Bir fırtınanın geldiğini hissetti.

İhtiyatlı bir şekilde sürünerek kumulunun tepesine çıktı, bir kez daha o gizemli kayalara baktı. Aradaki hava sarı bir renk almıştı. Belirtiler bir Corriolis fırtınasının, karnında ölüm taşıyan rüzgârın yaklaşmakta olduğunu söylüyordu. Rüzgârla sürüklenen kumun, dört enlem derecesi boyunca yayılabileceği büyük bir rüzgâr dalgası olacaktı. Alçıtaşı tavanın ıssız boşluğu toz bulutlarını yansıtan sarı bir yüzey haline gelmişti. Akşamın sahte huzuru Leto'yu sarmaladı. Ardından gün düştü ve gece oldu, İç Çölün çabuk gelen gecesi. Kayalar, İlk Ay'ın ışığında donmuş gibi görünen, köşeli zirveler haline dönüşmüştü. Kumdikenlerinin derisine iğne gibi battığını hissetti. Kuru fırtınanın gürlemesi uzaklarda çalan davulların yankılanan sesi gibiydi: Ay ışığı ve karanlık arasındaki boşlukta, ani bir hareket gördü, yarasalar. Kanatlarının kıpırtısını ve cılız çığlıklarını duyabiliyordu.

Yarasalar.

Bu mekân, özellikle ya da tesadüfen terk edilmiş bir ıssızlık hissi yayıyordu. Burası yarı efsanevi kaçakçı kalesi, Fondak olmalıydı. Ama ya burası Fondak değilse? Ya tabu hâlâ geçerliyse ve burası yalnızca hayalet Jacurutu'nun kabuğuysa?

Leto kumulunun korunaklı tarafında çömeldi ve gecenin kendi ritimlerinin içine çökmesini bekledi. Sabır ve ihtiyat... ihtiyat ve sabır. Bir süre için, Chaucer'ın Londra'dan Canterbury'ye uzanan yolunu gözden geçirerek kendini oyaladı; Southwark'tan başlayarak yerleri sıraladı: St. Thomas'ın kaplıcasına iki mil, Deptford'a beş mil, Qreenwich'e altı mil, Rochester'a otuz mil.

Sittingbourne'a kırk mil, Blean'ın altındaki Boughton'a elli beş mil. Harbledown'a elli sekiz mil ve Canterbury'ye altmış mil. Evreninde Chaucer'ı hatırlayacak ya da Gansireed'deki köy dışında herhangi bir Londra'yı bilecek çok az insanın olması içinde zamansız bir neşe hissi uyandırdı. Aziz Thomas, Orange Katolik Incili'nde ve Azhar Kitabı'nda olduğu gibi korunmuştu ama Canterbury insanların hafızasından uçup gitmişti, tıpkı oranın bilindiği gezegen gibi. Orası hafızalarının, onu yutmakla tehdit eden tüm o yaşamların yükünde yatıyordu. O, Canterbury'ye bu yolculuğu bir kez yapmıştı.

Ancak şimdiki yolculuğu daha uzun ve daha tehlikeliydi.

Çok geçmeden kumulun tepesini sürünerek aştı ve ay ışığının aydınlattığı kayalara doğru ilerledi. Gölgelere karıştı, dorukları kayarak aştı. varlığını belli edecek hiçbir ses çıkarmadı.

Toz, bir fırtına öncesinde çoğu zaman olduğu gibi kaybolmuştu ve gece pırıl pırıldı. Gündüz hiçbir hareket görünmemişti ama Leto kayalara yaklaşırken küçük hayvanların karanlıkta çıkardığı hışırtıları duyuyordu.

İki kumul arasındaki bir vadide, onun yaklaşması üzerine kaçışan bir ak tavşan ailesiyle karşılaştı. Bir sonraki dorukta dinlendi, derin kaygılar onu rahat bırakmıyordu. Görmüş olduğu şu çatlak...bir girişe mi ulaşıyordu? Ve başka meseleler de vardı: Eski zaman siyeçleri daima tuzaklarla korunurdu... çukurlarda zehirli çengeller, bitkilerin üstünde zehirli dikenler. Aklının şu Fremen hadisine takıldığını hissetti: *Kulakla algılayan gece.* Ve en küçük sesi duymak için kulak kabarttı.

Artık gri kayalar tepesinde kule gibi yükseliyordu, yaklaştığı için devleşmişlerdi. Sesleri dinlerken, bu sarp kayalıkta görünmeyen kuşları duydu, kanatlı yırtıcıların yumuşak seslenişleri. Bunlar gündüz kuşlarının sesleriydi ama gece vakti açıktaydılar. Dünyalarını ters çeviren şey neydi? İnsanların yırtıcılığı mı?

Leto aniden kuma yaslanarak donakaldı. Sarp kayalığın üstünde ateş vardı, gecenin kara tülbentinin önünde bir parıltı dansı ve gizemli mücevherler; bir siyeçin *bled*'de gezinenlere gönderebileceği türden bir işaret. Bu mekânın sakinleri kimlerdi? Sarp kayalığın tabanındaki derin gölgelerin içine doğru ilerledi; gün ışığında gördüğü çatlağı ararken, bir eliyle kayayı yoklayıp ardından vücudunu kaydırıyordu. Sekizinci adımında çatlağın yerini buldu, kitinden kum şnorkelini çıkarıp onunla karanlığı araştırdı. Bu şekilde ilerlerken, gergin ve yapışkan bir şey omuzlarıyla kollarının üstüne düştü ve onu hareketsiz bıraktı.

Tuzak sarmaşığı!

Mücadele etme dürtüsüne karşı direndi, bu yalnızca sarmaşığın daha fazla gerilmesine neden olurdu. Şnorkeli elinden bıraktı, sağ elinin parmaklarını açarak belindeki hançere uzanmaya çalıştı. Bu çatlağa uzaktan bir şey atıp karanlığı, barındırdığı tehlikeler için sınamadığından dolayı kendini tam bir ebleh gibi hissetti. Sarp kayalığın üstündeki ateş zihnini fazlasıyla meşgul etmişti.

Her hareketi tuzak sarmaşığını geriyordu ama sonunda parmakları hançerin kabzasına değdi. Usulca kabzayı kavradı, hançeri kınından dışarı kaydırmaya başladı.

Parlayan bir ışık onu şartlı ve bütün hareketlerini durdurdu.

"Vayyy, ağımıza iyi bir av düşmüş." Bu, Leto'nun arkasından gelen kaba bir erkek sesiydi ve tonunda biraz tanıdık bir şeyler vardı. Leto başını çevirmeye çalıştı; sarmaşığın, fazla rahat hareket eden bir bedeni ezmek gibi tehlikeli bir eğilimi olduğunun farkındaydı.

Kendisini esir alanı görmesine fırsat kalmadan, bir el Leto'nun hançerini aldı. Bu el vücudunda ustalıkla dolaşıp Ganima'yla onun sağ kalma amacıyla taşıdıkları küçük aygıtları söküp aldı. Araştırmacının gözünden hiçbir şey kaçmamıştı, boğma teli olarak kullanmak üzere saçına gizlediği şiga teli bile.

Leto adamı hâlâ görememişti.

Parmaklar tuzak sarmaşığına bir şeyler yaptı ve Leto daha rahat nefes alabildiğini fark etti ama adam şöyle dedi; "karşı koyma, Leto Atreides. Suyun benim kâsemde."

Leto üstün bir çabayla sükûnetini korudu ve konuştu: "Adımı biliyorsun, öyle mi?"

"Elbette! İnsan bir tuzak kurduğunda, bunu bir amaç için yapar. Belirli bir avın peşine düşer, öyle değil mi?"

Leto konuşmadı ama düşünceler zihninde dönüp duruyordu.

"İhanete uğradığını hissediyorsun!" dedi kaba ses. Eller Leto'yu döndürdü, nazikçe ama gücünü açıkça göstererek. Yetişkin bir erkek, çocuğa olasılıkların neler olduğunu söylüyordu.

Leto kafasını kaldırıp havada asılı duran ikiz parıltıdan gelen ışıltıya gözlerini dikti, damıtıcı giysi maskesinin ardındaki bir yüzün ve kapüşonun karanlık siluetini gördü. Gözleri ışığa alışınca, esmer bir şerit halinde deriyi ve melanj bağımlılığının tamamen boyadığı gözleri güçlükle seçebildi.

"Neden bu kadar zahmete girdiğimizi merak ediyorsun" dedi adam. Sesi, yüzünün gizli alt kısmından, sanki adam aksanını gizlemeye çalışıyormuş gibi tuhaf bir boğuklukla çıkıyordu.

"Atreides ikizlerinin ölmesini kaç kişinin istediğini merak etmekten uzun zaman önce vazgeçtim" dedi Leto. "Sebepleri ortada."

Leto konuşurken, zihni, çılgınca yanıt arayarak, kendisini bir kafese savurur gibi bilinmeyene doğru savurdu. Kurulmuş bir tuzak mı? Ama Ganima dışında kim bilebilirdi? İmkânsız! Ganima kendi kardeşini ele vermezdi. Demek, birisi onu, hareketlerini tahmin edecek kadar iyi tanıyordu. Kim? Babaannesi mi? "Nasıl yapabilirdi?

"Olduğun gibi devam etmene izin verilemezdi" dedi adam. "Çok kötü. Tahta çıkmadan önce, eğitime ihtiyacın var." Akı olmayan gözler üstüne dikilmişti. "Senin gibi birisini eğitmeye kimin cüret edebileceğini merak ediyorsun. Sen, hafızalarında bir kitlenin bilgisine sahip olan sen. Bu kadar basit, gördün mü? Kendini eğitilmiş sanıyorsun ama bir ölü yaşamlar deposundan başka bir şey değilsin. Henüz kendine ait bir yaşamın bile yok. Sen, içine, tek amacı ölümü aramak olan diğerlerinin tıkıştırıldıgı bir canlısın sadece. Bir yöneticinin içinde ölümü arayanların olması iyi değildir. Sen çevrene cesetler saçıyorsun. Örneğin babanın asla anlayamadığı..."

"Ondan bu şekilde bahsetmeye nasıl cüret edersin?"

"Buna birçok kez cüret ettim. O yalnızca Paul Atreides'ti, hepsi bu. Evet, delikanlı, okuluna hoş geldin."

Adam cüppesinin altından çıkardığı elini onun yanağına uzattı. Leto bir şamarla sarsıldığını hissetti ve yeşil bir bayrağın dalgalandığı bir karanlığın içine doğru sürüklendiğini fark etti. Bu, üstünde gün ve gece sembolleriyle bir su borusunu gizleyen Dune'a özgü direği olan yeşil Atreides sancağıydı. Bir bilinçsizlik hali onu sararken, çalkalanan su sesleri duydu. Yoksa birisi mi gülüyordu?

*

36

Heisenberg'den önceki altın günleri hâlâ hatırlayabiliyoruz; o, insanlara, önceden belirlenmiş savlarımızı çevreleyen duvarları göstermişti, içimdeki yaşamlar bunu eğlenceli buluyor. Amaçsız bilgi hiçbir işe yaramaz ama çevreye duvarlar inşa eden de amaçtır.

II. Leto Atreides
Kendi Sesi

Alia kendini, Tapınak'ın girişinde, karşısındaki muhafızlarla sert bir şekilde konuşurken buldu. Bunlar varoş devriyesinin tozlu, yeşil üniformasını giymiş dokuz kişiydi; gösterdikleri çabadan dolayı hâlâ nefes nefese ve terliydiler. Arkalarındaki kapıdan içeri ikindi ışığı vuruyordu. Hacılar meydandan uzaklaştırılmıştı.

"Demek benim emirlerim sizin için hiçbir şey ifade etmiyor, öyle mi?" diye sordu Alia.

Ve neden bu kadar kızdığını merak etti; kızgınlığını gizlemeye çalışmıyor, olduğu gibi dışarı yansıtıyordu. Vücudu serbest kalan gerilimlerle titriyordu. Idaho gitmişti.... Leydi Jessica da... hiçbir rapor yoktu... yalnızca ikisinin Salusa da olduğuna dair söylentiler. Idaho neden bir mesaj göndermemişti? Ne yapmıştı? Sonunda Cavid'i öğrenmiş miydi?

Alia sarı giyinmişti. Arrakis'in yas renginde. Fremen tarihindeki yanan güneşin renginde. Birkaç dakika sonra ikinci ve son cenaze alayının başında Eski Gedik'e gidecek, ölen yeğeni için mezar taşını koyacaktı. Bu iş gece yapılacaktı, kaderinde Fremenlerin lideri olmanın yazılı olduğu birine hürmeten.

Diyanet muhafızları, onun kızgınlığı karşısında küstah görünüyorlardı, hiç de utanmamışlardı, Alia'nın önünde duruyorlardı; azalan ışık, vücutlarının ana hatlarını belirtiyordu. Ter kokuları şehirlilere özgü hafif ve yetersiz damıtıcı giysiler yüzünden kolayca saptanabiliyordu. Liderleri olan, uzun boylu, sarışın, burkasında Yavrakuz ailesinin sembolleri olan bir Kaza, damıtıcı giysisinin maskesini, konuştukları rahat anlaşılsın diye bir kenara savurmuştu. Sesi, bir zamanlar Abbir Siyeçi'ni yönetmiş bir ailenin oğlundan beklenecek gurur tınılarıyla doluydu. "Kesinlikle onu yakalamaya çalıştık!"

Adam, Alia'nın saldırısına açık bir şekilde öfkeyle karşılık veriyordu. "Küfür ediyordu! Emirlerinizi biliyoruz ama onu kendi kulaklarımızla duydukl"

"Ve onu yakalamayı başaramadınız" dedi Alia, kısık ve suçlayan bir sesle.

Diğer muhafızlardan biri, kısa boylu, genç bir kadın kendilerini savunmaya çalıştı. "Orada kalabalık çok fazlaydı! Yemin ederim ki insanlar bize engel oldu!"

"Onun peşini bırakmayacağız" dedi Yavrakuz. "Her zaman başarısızlığa uğramayız."

Alia kaşlarını çattı, "neden beni anlamıyor ve bana itaat etmiyorsunuz?"

"Leydim, biz..."

"Ya onu yakalarsan. *Yavru Kuzu* oğlu; ve onun gerçekten ağabeyim olduğunu fark edersen ne yapacaksın?"

Alia'nın onun ismiyle ilgili yaptığı özel vurguyu belli ki duymamıştı ancak biraz eğitim almadan ve bunu kullanacak zekâya sahip olmadan diyanet muhafızı olamazdı. Kendini feda etmek mi istiyordu?

Muhafız yutkundu, ardından şöyle dedi: "Düzeni bozduğu için onu bizzat biz öldürmek zorundayız."

Diğerleri bunun üstüne afallamışlardı ama küstah tavırlarını koruyorlardı. Ne duymuş olduklarını biliyorlardı.

"Kabileleri size karşı birleşmeye çağırıyor dedi Yavrakuz.

Alia artık onunla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Sakin, sıradan bir sesle konuştu: "Anlıyorum. Eğer herkesin sizin kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı göreceği bir yerde onu yakalayarak kendinizi feda etmek zorundaysanız, sanınm bunu yapmalısınız."

"Feda olsun..." Adam sustu, arkadaşlarına baktı. Grubun Kaza'sı, atanmış lideri olarak diğerleri adına konuşma hakkı vardı ama sessiz kalmayı tercih ettiğine dair belirtiler gösteriyordu. Diğer muhafızlar huzursuzluk içinde kıpırdandılar. Takibin sıcak anlarında Alia'ya karşı koymuşlardı. Şu anda insan, 'Cennetin Rahmi'ne bu şekilde karşı koymayı yalnızca aklından geçirebilirdi. Muhafızlar, belirgin bir huzursuzlukla, kendileriyle Kaza'ları arasında küçük bir mesafe açtılar.

"Kilise'nin iyiliği için, tarafımızdan gösterilecek resmi tepki sert olmak zorunda" dedi Alia. "Bunu anladınız, degil mi?"

"Ama Vaiz..."

"Onu kendi kulaklarımla duydum" dedi Alia. "Ama bu özel bir durum."

"O Muad'Dib olamaz, Leydim!"

Hiçbir şey bilmiyorsun! diye düşündü Alia. Şöyle dedi: "Onu halka açık bir yerde yakalamayı, ona diğerlerinin görebileceği bir yerde zarar vermeyi göze alamayız. Ama Eğer başka bir fırsat doğarsa elbette."

"Bu günlerde hep çevresini kalabalık sarıyor!

"O zaman, korkarım, sabırlı olmak zorundasınız. Tabii bana karşı koymakta ısrar ederseniz..." Sonuçları havada bıraktı, dile getirilmemiş ama gayet iyi anlaşılmış bir şekilde. Yavrakuz hırslıydı, önünde parlak bir kariyer vardı.

"Amacımız karşı koymak değildi. Leydim." Adam artık kendini kontrol altına almıştı. "Aceleci davrandık, bunu simdi anlıyorum. Bizi bağışlayın; ama o..."

"Hiçbir şey olmadı, bağışlayacak hiçbir şey yok" dedi Alia, yaygın Fremen formülünü kullanarak. Bu, bir kabileyi kendi saflarında huzur içinde tutmanın birçok yolundan biriydi; ve bu Yavrakuz, hâlâ bunu hatırlayacak kadar Eski Fremen'di. Ailesi uzun sürmüş bir liderlik geleneğine sahipti. Suçluluk Naip'in kırbacıydı, onu tutumlu kullanmak gerekirdi. Fremenler suçlu ya da kırgın olmazlarsa iyi hizmet ederlerdi.

Başını eğip selam verirken şöyle diyerek Alia'nın yargısını anladığını gösterdi: "Kabilenin iyiliği için, anlıyorum."

"Gidip dinlenin" dedi Alia. "Birkaç dakika sonra tören başlayacak."

"Emredersiniz, Leydim." Koşturarak uzaklaştılar, bundan kurtulmanın onları ne kadar rahatlattığı her hareketlerinden belliydi.

Alia'nın kafasının içinde bas bir ses gürledi: "Ahhhhh, bunu büyük bir ustalıkla hallettin, içlerinden bir iki kişi. Vaiz'in ölmesini istediğine hâlâ inanıyor. Bir yolunu bulacaklar."

"Kapa çeneni!" diye tısladı Alia, "Kapa çeneni! Seni hiç dinlememeliydim! Ne yaptığına bir bak,.."

"Seni ölümsüzlük yoluna soktum" dedi bas ses.

Bunun uzak bir acı gibi kafatasının içinde yankılandığını hisseden Alia, söyle düşündü: N*ereye saklanabilirim? Gidecek hiçbir yer yokl*

"Ganima'nın hançeri keskin" dedi Baron. "Bunu unutma."

Alia gözlerini kırptı. Evet, bunu unutmaması gerekiyordu: Ganima'nın hançeri keskindi. Ama bu hançer onları başlarındaki beladan kurtarabilirdi.

*

37

Eğer belirli sözlere inanıyorsanız, onların gizli iddialarına inanıyorsunuz demektir. Bir şeyin doğru ya da yanlış, gerçek ya da yalan olduğuna inanıyorsanız, bu sözlerin içindeki, iddiaları vurgulayan varsayımlara inanıyorsunuz demektir. Bu varsayımlar çoğu zaman boşluklarla doludur ama ikna olan için çok değerli olmaya devam ederler.

- Törensel Kehanet'ten
Sonuca Bağlanmamış ispat

Leto'nun zihni, bir şiddetli kokular bulamacında yüzüyordu. Melanjın yoğun tarçın kokusunu, çalışan vücutların kapalı kalan ter kokusunu, kapağı kapatılmamış bir ölü damıtıcısının kekremsi kokusunu, çakmak taşının baskın olduğu çeşitli toz kokularını tanıdı. Kokular düşler kumunun içinden geçip bir bulut oluşturuyor, ölü bir diyarda sis şekilleri yaratıyordu. Bu kokuların ona bir şeyler anlatması gerektiğini biliyordu; ama Leto'nun bir tarafı henüz bunları dinleyemiyordu.

Düşünceler zihninde hayaletler gibi yüzüyordu: Şu anda hiçbir tamamlanmış özelliğim yok, ben atalarımın tümüyüm Kuma batan güneş, ruhuma batan güneştir. Bir zamanlar içimdeki bu çokluk kocamandı ama artık bitti. Ben Fremen'im ve Fremenlere özgü bir sonum olacak. Altın Yol başlamadan bitiyor. O, rüzgârın savurduğu bir buluttan başka bir şey değilmiş. Biz Fremenler kendimizi gizlemeye yönelik her türlü hileyi biliriz: Ne dışkı bırakırız, ne su, ne de iz... Şimdi, izimin kayboluşuna bakın.

Kulağının dibinde bir erkek sesi şunları söyledi: "Seni öldürebilirim, Atreides. Seni öldürebilirim, Atreides." Bu, anlamını yitirene dek defalarca ve defalarca tekrarlandı ve

Leto'nun rüyasında sürüp giden sözsüz bir şey, sıradan bir dua haline geldi: "Seni öldürebilirim, Atreides."

Leto hafifçe öksürdü ve bu basit eylemin gerçekliğinin duyularını sarstığın hissetti. Kurumuş boğazından şu sesi çıkarabildi: "Kim..."

Yanındaki ses şöyle dedi: "Ben eğitimli bir Fremen'im ve içimdeki insanı öldürdüm. Siz bizim Tanrılarımızı aldınız, Atreides. Sizin kokuşmuş Muad'Dib'inizden bize ne? Sizin Tanrınız öldü!"

Bu, gerçek bir Ourouba sesi miydi yoksa rüyasının başka bir parçası mıydı? Leto gözlerini açtı, kendini sert bir sedirin üstünde bağlanmamış bir halde buldu. Yukarı doğru, kayaya, kısık ışıkürelere, üzerine doğru eğilmiş kendisine bakan maskesiz yüze baktı; bu yüz o kadar yakınındaydı ki nefesinde bulunan, siyeç rejimine özgü o tanıdık kokuları duyabiliyordu. Bu bir Fremen'in yüzüydü: Bu esmer teni, keskin yüz hatlarını ve suyunu kaybetmiş eti tanımamak mümkün değildi. Bu, şişman bir şehirli değildi. Bu bir çöl Fremen'iydi.

"Ben Namri'yim, Cavid'in babası" dedi Fremen. Şimdi beni tanıdın mı. Atreides?"

"Cavid'i tanıyorum dedi Leto boğuk bir sesle.

"Evet ailen oğlumu çok iyi tanır. Onunla gurur duyuyorum. Siz Atreidesler yakında onu daha da iyi tanıyacaksınız."

"Ne..."

"Ben senin öğretmenlerinden biriyim, Atreides. Tek bir işlevim var: Ben seni öldürebilecek kişiyim. Bunu memnuniyetle yaparım. Bu okulda mezun olmak yaşamak; başarısız olmak ise benim elime düşmektir."

Leto bu sesteki amansız samimiyeti duydu. Bu, ürpermesine neden oldu. Bu adam, onun insan güruhuna giriş hakkını sınayacak olan insan gom cabbar, yani zorba düşmandı. Leto, bu

işte babaannesinin parmağı olduğunu ve onun arkasında Bene Gesserit'in adsız kitlelerini hissetti. Bu düşünceyle kıvrandı.

"Eğitimin benimle başlıyor" dedi Namri. "Bu adil. Uygun. Çünkü benimle sona erebilir. Şimdi beni dikkatle dinle. Her sözüm, içinde senin yaşamını taşıyor. Benimle ilgili her şey, içinde senin ölümünü barındınyor."

Leto bakışlarını odada dolaştırdı: Çıplak kaya duvarlar... yalnızca bu sedir, kısık ışıküreler ve Namri'nin arkasındaki karanlık geçit.

"Beni ali atlatamazsın" dedi hamil Ve Leto ona inandı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Leto.

"Bu zaten açıklandı. Kafanda hangi plânlar olduğunu düşün! Buradasın ve şu anki durumuna bir gelecek ekleyemezsin. İkisi bir arada yürümez: Şimdi ve gelecek. Ama eğer geçmişini gerçekten bilirsen, eğer geriye bakıp nerede olduğunu görürsen, belki bir kez daha hakkın olabilir. Eğer yapamazsan, ölümün gelecektir."

Leto, *Namri*'nin ses tonunun kaba olmadığını ancak sert olduğunu ve içerdiği ölümü yalanlamadığını fark etti.

Namri topuklarının üstünde geriye kaykılıp kaya tavana gözlerini dikti. "Eski çağlarda Fremenler yüzlerini şafakta doğuya dönerlerdi. *Eos,* biliyor musun? Bu, eski dillerden birinde şafak demektir."

Leto sesinde acı bir gururla konuştu: "Ben o dili biliyorum."

"Demek beni dinlemedin" dedi Namri, sesinde bir hançer keskinliği vardı. "Gece kaos zamanıdır. Gündüz düzen zamanıdır. Bildiğini söylediğin o dilin konuşulduğu çağlarda bu böyleymiş: Karanlık-düzensizlik, ışık-düzen. Biz Fremenler bunu değiştirdik. *Eos* bizim güvenmediğimiz ışıktı. Biz bir ayın ya da yıldızların ışığını tercih ettik. Işık çok fazla düzen demektir ve bu öldürücü olabilir. Siz Eos-Atreideslerin ne yaptığınızı anladın mı? insan

yalnızca kendisini koruyan ışığın kulesidir. Dune'da güneş bizim düşmanımızdır." Namri bakışlanm Leto'nun hizasına getirdi. "Sen hangi ışığı tercih edersin, Atreides?"

Namri'nin harekete hazır tavrı yüzünden, Leto bu sorunun derin bir önem taşıdığını hissetti. Doğru yanıt veremezse, adam onu öldürecek miydi? Öldürebilirdi. Leto, Namri'nin elinin bir hançer-i figanın cilalı kabzasının yakınında hareketsiz durduğunu gördü. Fremen'in hançer tutan elinde, sihirli bir kaplumbağa şeklinde bir yüzük parladı.

Leto dirseklerinin üstünde doğruldu ve zihnini Fremen inançlarını araştırmaya gönderdi. Kanun'a güvenirlerdi; ve bu eski Fremenler, benzetmeler yoluyla açıklanan Kanun dersleri duymaya bayılırlardı. Ayın ışığı?

"Ben...Lisanü L'hak'kın ışığını tercih ederim" dedi Leto, gizli belirtiler görmek için Namri'yi inceleyerek. Adam hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama elini hançerinden uzaklaştırdı. "Bu gerçeğin ışığıdır, içinde al-Mütekellim'in etkisinin açıkça görülebildiği mükemmel insanın ışığıdır" diye devam etti Leto. "Bir insan başka hangi ışığı tercih eder?"

"Bunları, inanan biri gibi değil, ezbere konuşan biri gibi söylüyorsun" dedi Namri.

Ve Leto şöyle düşündü: *Ezbere konuştum.* Ama Namri'nin düşüncelerinin birikimini; sözlerinin, küçük yaşta aldığı antik bilmece oyunu eğitimi sayesinde nasıl süzüldügünü hissetmeye başlamıştı. Bu bilmecelerden binlercesi Fremen eğitimine girmişti; ve Leto'nun yapması gereken tek şey, zihnini dolduran örnekleri bulmak için dikkatini bu geleneğe yöneltmekti.

'*Soru: Sessizlik nedir? Yanıt: Avlananın dostudur.*'

Namri de sanki aynı şeyleri düşünüyormuş gibi başıyla kendi kendine onayladı ve şöyle dedi: "Fremenler için yaşam mağarası olan bir mağara vardır. Bu, çölün gizlediği gerçek bir mağaradır. Tüm Fremenlerin büyük büyükbabası olan Şeyh-hulud bu

mağaranın ağzını kapamış. Bunu bana amcam Ziamad anlatmıştı ve o bana hiç yalan söylemezdi. Böyle bir mağara var."

Leto, Namri'nin sözlerini izleyen meydan okumayla dolu sessizliği duydu. *Yaşam mağarası?* "Amcam Stilgar da bana bu mağaradan bahsetmişti" dedi Leto. "Ağzının kapatılmasının nedeni, ödleklerin burada gizlenmesini önlemekmiş."

Bir ışıkürenin yansıması Namri'nin boyalı gözlerinde ışıldadı. Ve adam sordu: "Siz Atreidesler bu mağarayı açar mıydınız? Yaşamı bir bakanlık yoluyla kontrol etmeye çalışıyorsunuz: Merkezi İstihbarat Bakanlığınız, Okaf ve Hac. Yetkili Maulana'nın adı Kausar. Ailesinin köklerinin bulunduğu, Niazi tuz madenlerinden buraya çok yol aldı. Söyle bana, Atreides, bakanlığınızla ilgili yanlış olan şey ne?"

Leto doğrulup oturdu, Namri'yle bilmece oyununa tam anlamıyla girdiğini ve cezanın da ölüm olduğunu artık anlamıştı. Adam, ilk yanlış yanıtta o hançer-i figanı kullanacağına dair bütün belirtileri gösteriyordu.

Leto'nun bunu anladığını fark eden Namri şöyle dedi: "İnan bana. Atreides, ben taş ögütücüsüyüm. Ben Demir Çekiç'im."

Leto şimdi anlıyordu. Namri kendini Mirzabah olarak görüyordu, yani cennete girmeden önce yanıtlamaları gereken sorulara tatmin edici yanıtlar veremeyen ölüleri dövmekte kullanılan Demir Çekiç olarak.

Alia ve rahiplerinin yaratmış olduğu merkezi bakanlıkla ilgili yanlış olan şey neydi?

Leto çöle niye gelmiş olduğunu düşündü; ve Altın Yol'un, evreninde hâlâ görünebileceğine dair küçük bir umut tekrar belirdi, Namri'nin bu soruyla ima ettiği şey. Muad'Dib'in oğlunu çöle sürükleyen dürtüden başka bir şey değildi. "Yolu Tanrı gösterir" dedi Leto.

Çenesi aniden aşağı sarkan Namri, pürdikkat Leto'ya baktı. "Gerçekten buna inanıyor olabilir misin?" diye sordu.

"Bu yüzden buradayım" dedi Leto.

"Yolu bulmak için mi?"

"Kendim için onu bulmak üzere." Leto ayağını portatif karyolanın kenarına koydu. Kaya zeminde halı yoktu, yer soğuktu. "Rahipler yolu gizlemek için kendi bakanlıklarını yarattılar."

"Gerçek bir asi gibi konuşuyorsun" dedi Namri ve parmağındaki kaplumbağa yüzüğüne dokundu. "Göreceğiz. Bir kez daha dikkatle dinle. Celaleddin'deki yüksek Kalkan Duvarı'nı biliyor musun? O Duvar, ilk günlerinde oraya kazınmış olan, aileme ait izleri taşıyor. Oğlum Cavid, o izleri gördü. Yeğenim Ebedi Celal, o izleri gördü. Diğerleri'nden Mücahit Şefkat de izlerimizi gördü. Sükker yakınlarındaki fırtına mevsiminde, dostum Yakup Abad'la birlikte bu yerin yakınlarına gitmiştik. Rüzgârlar danslarımızdan öğrendiğimiz kasırgalar gibi kavurucuydu. İzleri görmeye gidemedik çünkü bir fırtına yolu kapamıştı. Ama fırtına geçince rüzgârla savrulan kumların üstünde Thatta'nın görüntüsünü gördük. Bir an için Şakir Ali'nin yüzü oradaydı, aşağıdaki kendi mezarlar şehrine bakıyordu. Görüntü bir an sonra yok oldu ama hepimiz onu gördük. Söyle bana. Atreides. bu mezarlar şehrini nerede bulabilirim?"

Danslarımızdan öğrendiğimiz kasırgalar, diye düşündü Leto. *Thatta ve Şakir Ali'nin görüntüleri.* Bunlar, kendilerini çölün yegâne gerçek insanları olarak gören Zensünni Gezginlerinden birinin sözleriydi.

Ve Fremenlerin mezarlarının olması yasaktı.

"Mezarlar şehri, tüm insanların izleyeceği yolun sonundadır" dedi Leto. Ve kutsal Zensünni sözlerini derinlerden çekip çıkardı. "Bin adım kare büyüklüğünde bir bahçenin içindedir. İki yüz otuz üç adım uzunluğunda ve yüz adım genişliğinde, her yanı antik Caypur'dan gelme mermerler döşeli güzel bir giriş koridoru vardır. Bahçenin içinde her isteyene yiyecek veren ar-Razzak yaşar. Ve Kıyamet Günü'nde, ayağa kalkıp mezarlar şehrini

arayanların hiçbiri orayı bulamayacak. Çünkü şöyle yazılıdır: Bir dünyada bildiğin şeyi öbür dünyada bulamayacaksın."

"Yine inanmadan ezbere konuştun" diye alay etti Namri. "Ama bunu şimdilik kabul edeceğim çünkü bence neden burada olduğunu biliyorsun." Dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. "Sana *geçici* bir gelecek veriyorum, Atreides."

Leto dikkatle adamı inceledi. Bu da mı gizli bir soruydu?

"Güzel!" dedi Namri. "Bilincin hazırlandı. Çengelleri tam yerine gömdüm. Bir şey daha var. Uzaklarda, Kadris'in şehirlerinde taklit damıtıcı giysiler kullandıklarını biliyor musun?"

Namri beklerken, gizli bir anlam bulmak için zihnini taradı. *Taklit damıtıcı giysiler mi? Bunlar bütün gezegenlerde giyiliyor.* Şöyle dedi: "Kadris'in züppece alışkanlıkları, sık sık tekrarlanan eski bir hikâyedir. Akıllı hayvanlar çevresindekilerin arasına karışır."

Namri başını onaylarcasına yavaşça salladı. Ardından şöyle dedi: "Seni tuzağa düşürüp buraya getiren kişi az sonra seni görecek. Buradan çıkmaya çalışma. Bu ölümün olur." Namri konuşurken ayağa kalktı ve karanlık geçidin içinde uzaklaştı.

Leto, o gittikten sonra uzun bir süre geçide baktı. Oradan sesler geldiğini duyabiliyordu, nöbet tutan adamların kısık sesleri Leto, Namri'nin serap-görüntü hikayesiyle başbaşa kaldı. Bu mekâna gelmek için uzun bir çöl yolculuğu yapmıştı. Buranın Jacurutu/Fondak olup olmaması artık önemli değildi. Namri bir kaçakçı değildi. Çok daha güçlü bir şeydi. Ve Namri'nin oynadığı oyuna Leydi Jessica'nın kokusu sinmişti; bu oyun. Bene Gesserit'in pis kokusunu yayıyordu. Leto bunu fark edince, onu saran bir tehlike hissetti. Ama Namri'nin gittiği o karanlık geçit bu odanın tek çıkışıydı. Ve dışarıda garip bir siyeç vardı... onun ötesinde de çöl. O çölün acımasız sertliği, seraplar ve sonsuz kumullarla dolu düzenli kaosu, Leto'ya, yakalandığı tuzağın bir parçasıymış gibi geldi. Kumu tekrar geçebilirdi ama kaçış onu

nereye götürecekti? Bu düşünce bayat su gibiydi. Onun susuzluğunu gidermeyecekti.

*

38

Sıradan zihnin içine gömülü kaldığı tekyönlü Zaman bilinci, insanların her şeyi sıralı, söz-merkezli bir sistem içinde düşünmelerine yol açar. Bu zihinsel tuzak, çok kısa vadeli verimlilik kavramları ve sonuçlar üretir; krizleri sabit, plânsız bir halde karşılamaya neden olur.

- Liet Kynes
Arrakis Çalışma Rehberi

Sözler ve hareketler eşzamanlı, diye hatırlattı Jessica kendi kendine; ve düşüncelerini, yaklaşan karşılaşma için gerekli olan o zihinsel hazırlıklara yöneltti.

Kahvaltının üstünden çok az bir zaman geçmişti; Salusa Secundus'un altın rengi güneşi, penceresinden görebildiği kapalı bahçenin karşı duvarına yeni vurmaya başlamıştı. Özenle giyinmişti: Baş Rahibelerin siyah kapüşonlu cüppesini giymişti: Ama eteklerini ve her iki kol ağzını, altın nakışla işlenmiş Atreides sorgucu çevreliyordu. Jessica pencereye arkasını dönerken dikkatli bir şekilde eteğinin kıvrımlanm düzeltti. Atmaca sorgucu motifini göstermek için sol kolunu belinin üstüne koydu.

Farad'n, Atreides sembollerini fark etti, girer girmez bunların üstüne yorum yaptı ama herhangi bir kızgınlık ya da şaşkınlık belirtisi göstermedi. Jessica onun sesinde gizli bir nüktedanlık saptadı ve buna hayret etti. Farad'n'ın, tahmin ettiği gibi, bedenini saran, esnek, gri bir giysi giymiş olduğunu gördü. Jessica'nın gösterdiği alçak yeşil divana sağ kolunu arkaya atarak rahat bir şekilde oturdu.

Neden ona güveniyorum acaba? diye düşündü Farad'n. *Bu bir Bene Gesserit cadısı!*

Farad'n'ın gevşemiş vücuduyla yüzündeki ifade arasındaki zıtlıktan onun düşüncesini okuyan Jessica gülümseyerek şöyle dedi: "Bana güveniyorsun çünkü iyi bir pazarlık yaptığımızı biliyorsun ve sana ögretebileceklerimi öğrenmek istiyorsun."

Jessica onun kaşını hafifçe çattığını gördü ve onu sakinleştirmek için sol elini salladı. "Hayır, zihinleri okumuyorum. Yüzleri, vücutları, tavırları, ses tonlarını, kolların duruşunu okuyorum. Bene Gesserit Yöntemi'ni bir kez öğrendikten sonra herkes bunu yapabilir."

"Ve bana öğreteceksiniz, öyle mi?"

"Bizim hakkımızdaki raporları incelediğine eminim" dedi Jessica. "Açık seçik verdiğimiz bir sözden döndüğümüze dair herhangi bir rapor var mı?"

"Böyle bir rapor yok ama..."

"Varlığımızı sürdürmemizin sebeplerinden biri, insanların bizim dürüstlüğümüze tamamen güvenmesidir. Bu değişmedi."

"Bu bana mantıklı geldi" dedi Farad'n. "Başlamak için can atıyorum."

"Şimdiye kadar Bene Gesserit'ten hiç öğretmen istememiş olmana şaşırdım" dedi Jessica. "Seni onlara borçlu bırakacak bu fırsatın üstüne atlarlardı."

"Anneme bunu yapması için ısrar etseydim beni asla dinlemezdi" dedi Farad'n. "Ama artık..." Omuz silkti. Wensicia'nın sürgüne gönderilmesi üzerine sözsüz bir yorum. "Başlayalım mı?"

"Buna, sen çok daha gençken başlamak daha iyi olurdu" dedi Jessica. "Bu şimdi senin için daha zor olacak ve daha uzun sürecek. Sabırlı olmayı, aşırı sabırlı olmayı öğrenerek başlamak

zorunda kalacaksın. Umarım bunu çok yüksek bir bedel olarak bulmazsın."

"Önerdiğiniz ödüle karşılık yüksek değil."

Jessica onun sesinde samimiyeti, beklentilerin baskısını ve belli belirsiz saygıyı duydu. Bunlar başlamak için bir zemin oluşturuyordu. Şöyle dedi: "Pekâlâ, sabretme sanatı...kollar, bacaklar ve nefes alıp verişin için bazı temel prana-bindu egzersizleriyle başlıyor. Elleri ve parmakları sonraya bırakalım. Hazır mısın?"

Farad'n'ın karşısına geçip bir tabureye oturdu.

Farad'n başıyla onayladı, aniden ortaya çıkan korkuyu gizlemek için yüzüne beklenti dolu bir ifade verdi. Tyekanik. Leydi Jessica'nın önerisinde bir hile. Rahibeler Birliği tarafından tasarlanmış bir şey olması gerektiği konusunda onu uyarmıştı. "Onun onları tekrar terk ettiğine ya da onların onu terk ettiğine inanamazsınız." Farad'n. hemen ardından pişman olduğu bir öfke patlamasıyla bu tartışmayı kesmişti. Duygusal tepkisi, onun. Tyekanik'in uyarılarını daha çabuk kabul etmesini sağlamıştı. Farad'n odanın köşelerine, kemer kovanlarında gizli *cevher* ışıltılarına şöyle bir baktı. Tüm bu ışıldayanlar *cevher* değildi: Bu odadaki her şey kaydedilecekti ve güvenilir zihinler her küçük ayrıntıyı. her sözcüğü, her hareketi gözden geçirecekti.

Jessica gülümsedi, Farad'n'ın bakışının nereye yöneldiğini fark etti ama dikkatini çeken şeyi bildiğini açık etmedi. Şöyle dedi: "Bene Gesserit Yöntemi'yle sabretmeyi öğrenmeye, evrenimizin temel, doğal kararsızlığını tanıyarak başlamalısın. Biz doğaya, bu bütünü tüm tezahürleriyle kastederek, Nihai Gayrı Mutlak deriz. Görüşünü serbest bırakmak ve bu koşullu doğanın değişken yöntemlerini fark etmeni sağlamak için, kollarını kaldır, ellerini bir kol boyu uzaklıkta tut. Öne doğru uzattığın ellerine bak, önce avuç içlerine sonra ellerinin tersine. Parmaklarını incele, dış taraflarını ve iç taraflarını. Yap bunu."

Farad'n onun dediğini yaptı ama kendi aptal gibi hissetti. Bunlar onun kendi elleriydi. Onları tanıyordu.

"Ellerinin yaşlandığını hayal et" dedi Jessica. "Onlar senin gözünde çok yaşlanmalı. Çok çok yaşlanmalı. Derinin ne kadar kuruduğuna dikkat..."

"Ellerim değişmiyor" dedi Farad'n. Kollarının üst tarafının titremeye başladığını hissediyordu.

"Ellerine bakmaya devam et. Onları yaşlandır, hayal edebildiğin kadar yaşlandır. Bu zaman alabilir. Ama onların yaşlandığını gördüğünde, bu işlemi tersten yap. Ellerini tekrar gençleştir...gençleştirebildiğin kadar gençleştir. Onları istediğin zaman bebeklikten yaşlılığa götürmeye uğraş, ileri geri, ileri geri."

"Değişmiyorlar!" diye itiraz Farad'n. Omuzları ağrımıştı.

"Eğer bunu duyularından istersen, ellerin değişecektir." dedi Jessica. "İstediğin o zaman akışını görselleştirmeye yogunlaş: Bebeklikten yaşlılığa, yaşlılıktan bebekliliğe. Bunu yapman saatler, günler, aylar alabilir. Ama bu başarılabilir. Bu değişim akışım ters çevirmek, sana, bütün sistemleri göreceli bir kararlılıkla dönen bir şey gibi görmeyi öğretir...yalnızca göreceli."

"Sabretmeyi öğreneceğimi sanıyordum." Jessica onun sesinde kızgınlığı, belli belirsiz bir düş kırıklığını duydu.

"Ve göreceli kararlılığı" dedi Jessica. "Bu senin kendi inancınla yarattığın bakış açısı; inançlar, hayal gücüyle yönlendirilebilir. Sen evrene yalnızca sınırlı bir bakış açısıyla bakmayı öğrenmişsin. Şimdi evreni kendi yaratımın haline getirmelisin. Bu, herhangi bir göreceli kararlılığı kendi amaçların için kullanmanı sağlar; hayal edebildiğin ne amaç varsa."

"Ne kadar sürer demiştiniz?"

"Sabır" diye hatırlattı Jessica.

Farad'n'ın dudaklarında içten gelen bir sırıtış belirdi. Bakışlarını tereddüt içinde Jessica'ya çevirmeye kalkıştı.

"Ellerine bak!" diye çıkıştı Jessica.

Sırıtış kayboldu. Bakışı, uzattığı ellerinde sabitlenmiş yoğunluğa hızla geri döndü.

"Kollarım yorulunca ne yapacağım?" diye sordu Farad'n.

"Konuşmayı kes ve yogunlaş" dedi Jessica. "Eğer çok yorulursan bırak. Birkaç dakika gevşeyip egzersiz yaptıktan sonra tekrar başla. Başarıncaya kadar ısrarla bunu yapmayı sürdürmelisin. Şu an bulunduğun aşamada, bu, anlayabileceğinden çok daha önemli. Bu dersi öğren yoksa başka ders olmayacak."

Farad'n derin bir nefes aldı, dudaklarını ısırdı, ellerine baktı. Onları yavaş yavaş çevirdi: İç, dış, iç, dış... Omuzları yorgunluktan titredi. İç, dış... Hiçbir şey değişmedi.

Jessica kalktı, odanın tek kapısına doğru ilerledi.

Farad'n dikkatini ellerinden ayırmadan konuştu. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Tek başına daha iyi çalışırsın. Bir saate kalmaz dönerim. Sabır."

"Biliyorum!"

Jessica bir an için onu inceledi, Ne kadar da gayretli görünüyordu. Farad'n ona oğlunu hatırlatarak aniden içinin burkulmasına sebep oldu. Jessica iç çekerek şöyle dedi: 'Döndüğümde sana kaslarını rahatlatacak egzersizler vereceğim. Buna zaman ayır. Vücuduna ne yapabileceğini ve duyularının ne yapabileceğini görünce çok şaşıracaksın."

Dışarı çıktı.

Holde yürürken, her yerde hazır ve nazır olan muhafızlar, üç adım arkasında yerlerini aldılar. Duydukları saygı ve korku

yüzlerinden okunuyordu. Bunlar Sardokar'dı, onun müthiş yeteneği konusunda üç kere uyarılmışlardı, Arrakis'te Fremenler karşısında uğradığı yenilginin hikâyesini dinleyerek büyümüşlerdi. Bu cadı, bir Fremen Baş Rahibesi, bir Bene Gesserit ve bir Atreides'ti.

Arkasına şöyle bir bakan Jessica, adamların haşin suratlarını, kendi hazırladığı bir dönüm noktası olarak gördü. Merdivenlere gelince kafasını çevirdi ve onlardan uzaklaşıp kısa bir geçitten geçerek pencerelerinin altındaki bahçeye çıktı.

Umarım şimdi Duncan ve Gurney üstlerine düşeni yapabilirler, diye düşündü, ayağının altında bir patikanın çakıllarını hissedip, yeşillikten süzülen altın rengi ışığı gören Jessica.

*

39

Zihinsel eğitiminin bir sonraki aşamasını tamamladığında, bütünleşmiş iletişim yöntemlerini öğreneceksin. Bu, zaten ustası olduğun mentat dizin-katalog tekniklerinden çıkarılan girdi yığınlarını ve karmaşıklıkları çözerek, bilincini veri yollarıyla kaplayacak, bütüne ulaştırıcı bir işlevdir. Karşılaşacağın ilk sorun, uzmanlık gerektiren konulardaki çeşitli nüans/veri kaynaşmalarından kaynaklanan kopma dayanımları olacaktır. Dikkatli ol. Mentatın bilincini kaplayan bütünleşme olmazsa. Babil Problemi'ne gömülebilirsin; Babil Problemi, bizim, kusursuz bilgiden yanlış bileşimler çıkarma şeklindeki her zaman karşılaşılan tehlikeye verdiğimiz isimdir.

- Mentat El Kitabı

Birbirine sürtünen kumaş sesleri, Leto'nun içinde bilinç kıvılcımları çakmasına neden oldu. Duyarlılığını otomatik olarak kumaşları seslerinden tanıma noktasına ayarlamış olmasına şaşırdı; Bu bileşim, bir kapıya asılı kaba perdeye sürtünen bir Fremen cüppesinden geliyordu. Sese doğru döndü. Ses, Namri'nin dakikalar önce uzaklaştığı geçitten geliyordu. Leto dönünce kendisini tutsak alan kişinin içeri girdiğini gördü. Bu kendisini yakalayan adamın ta kendisiydi; damıtıcı giysi maskesinin üst kısmındaki aynı esmer deri şeridi, aynı yakıcı gözler. Adam elini maskesine götürdü, su borusunu burun deliklerinden çıkarıp maskeyi indirdi ve aynı hareketle kapüşonunu geriye attı. Dikkatini, adamın çenesi boyunca uzanan mürekkep sarmaşığı kırbacının izine yoğunlaştırmasından önce bile Leto adamı tanımıştı. Bu tanıma, bilincinde bir bütünlüktü, bunun ardından onaylayıcı ayrıntıların araştırılması geldi. Yanılmak mümkün değildi, bu yalpalayan, kaba saba insan, bu savaşçı-ozan. Gurney Halleck'ti!

Leto yumruklarını sıkıp adamı tanımanın yol açtığı anlık şoku atlattı. Hiçbir Atreides hizmetkârı ondan daha sadık olmamıştı. Hiçbiri kalkan dövüşünde daha iyi olmamıştı. O, Paul'ün güvenilir sırdaşı ve öğretmeniydi.

O, Leydi Jessica'nın hizmetkârıydı.

Bu anılar ve dahası Leto'nun bilincine akın etti. Onu tutsak eden Gurney'di. Bu komploda Gurney ve Namri birlikteydiler. Ve onlarla birlikte, bu işte Jessica'nın da parmağı vardı.

"Bizim Namri'yle tanıştığınız belli oluyor dedi Halleck. "Lütfen ona inanın, genç efendi. Onun yalnızca bir tek işlevi var. O, Eğer gerekirse sizi öldürebilecek olan kişi."

Leto otomatik olarak babasının ses tonuyla karşılık verdi: "Demek düşmanlarıma katıldın, Gurney! Hiç aklıma gelmezdi..."

"Şeytani numaralarını benim üstümde deneme, delikanlı" dedi Halleck. "Bunların hiçbiri bana işlemez. Ben babaannenin emirlerini yerine getiriyorum. Eğitimin, en küçük ayrıntısına kadar plânlarıdı. Namri konusundaki seçimimi onaylayan da babaannen. Bundan sonraki aşamalar, acı verici görünse de onun emri."

"Peki ne emrediyor?"

Halleck cüppesinin kıvrımları arasından elini çıkardı ve ilkel ama etkili bir fremen şırıngası göründü. Şeffaf hazne mavi sıvıyla doluydu.

Leto portatif karyolanın üstünde geriledi, kaya duvara dayanınca durdu. O hareket ederken. Namri içeri girip eli hançer-i figanının üstünde. Halleck'in yanında durdu, ikisi birlikte tek çıkışın önünü kapatıyorlardı.

"Görüyorum ki bahar özünü tanıdın" dedi Halleck. "*Solucan tribi'ne* gireceksin, delikanlı. Bundan geçmen gerekiyor. Yoksa, babanın cesaret ettiği ve senin edemediğin bir şey bundan sonraki yaşamın boyunca senin için bir tehdit olarak kalır."

Leto hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı. Bu, Ganima'yla onun. kendilerini alt edebileceğini bildikleri şeydi. Gurney cahil aptalın tekiydi! Jessica nasıl... Leto hafızalarının içinde babasının varlığını hissetti; Leto'nun savunmasını kırmaya çalışarak onun zihnine akın etti. Leto öfke içinde haykırmaya çalıştı ama dudaklarını kıpırdatamadı. Ama bu, Ön-doğan bilincini en çok korkutan sessiz şeydi. Bu, önsezi transıydı, değişmez geleceğin tüm sabitliği ve dehşetleriyle okunmasıydı. Jessica kesinlikle kendi torunu için böyle zorlu bir sınavı emretmiş olamazdı. Ama babaannesinin varlığı zihninde belirdi ve içini kabul etmesini sağlayaeak iddialarla doldurdu. Korku duası bile, tekrarlanıp duran bir uğultuyla onu kabul etmeye zorluyordu: '*Korkmamalıyım. Korku akıl katilidir. Korku toptan yok oluşu getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleyecegim. Üzerimden ve içimden geçmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiği zaman...*'

Leto, Kalde'nin yeni kurulduğu devirlerde bile antik olan bir küfürle hareket etmeye, başında dikilen iki adamın üstüne atlamaya çalıştı ama kasları ona itaat etmeyi reddetti. Leto sanki çoktan transa girmiş gibi, Halleck'in elinin hareket ettiğini, şırınganın yaklaştığını gördü. Bir ışıkürenin ışığı, mavi sıvının içinde kıvılcımlar saçtı. Şırınga Leto'nun sol koluna değdi. Acı ona bir mızrak gibi saplandı, ense kaslarına ve başının içine doğru savruldu.

Leto aniden şafak ışığında derme çatma bir kulübenin dışında oturan genç bir kadın gördü. Kadın tam onun önünde oturmuş, kahve çekirdeklerini kızıl kahve bir renk alana dek kakule ve melanj katarak kavuruyordu. Arkasında bir yerlerden bir rebap sesi yankılanıyordu. Müzik kafasını doldurana kadar yankılandı, yankılandı; hâlâ yankılanıyordu. Vücuduna hücum etti; ve Leto kendisini büyük, çok büyük hissetti, artık kesinlikle çocuk değildi. Ve teni kendi teni değildi. Bu hissi biliyordu! Teni kendi teni değildi. Hararet bütün vücuduna yayıldı. İlk görüntüsü kadar ani bir şekilde kendini karanlığın içinde ayakta dururken buldu.

Geceydi. Parlak bir kozmostan bir kor yağmuru gibi yıldızlar yağıyordu.

Leto'nun bir tarafı, kaçış yolu olmadığını biliyordu; ama yine de o, mücadele etmeye çalıştı, ta ki babasının varlığı araya girene dek. "Transta seni koruyacağım, içindeki diğerleri seni ele geçirmeyecek."

Rüzgâr tıslayarak Leto'yu yere düşürüp yuvarladı, üzerine toz ve kum saçtı, kollarını ve yüzünü kesti, giysilerini parçaladı, artık bir işe yaramaz hale gelen kumaşın yırtık uçlarını vücudunda kırbaç gibi şaklattı. Ama Leto hiç acı hissetmedi; ve kesiklerin, açıldığı kadar büyük bir hızla kapandığını gördü. Hâlâ rüzgârla yuvarlanıyordu. Ve teni kendi teni değildi.

Bu olacak! diye düşündü.

Ama bu düşünce uzaktı ve sanki kendi düşüncesi değilmiş, gerçekten de kendi düşüncesi değilmiş gibi geldi; teninin ona ait olmaması gibi.

Bu görüntü onu yuttu. Geçmiş ve şimdi, gelecek ve şimdi, gelecek ve geçmiş gruplarına ayrılan üç boyutlu bir hafıza haline geldi. Her bir ayrım karışarak, Leto'nun kendi gelecek varlığının çok boyutlu kabartma haritası olarak algıladığı, üçlü bir odak oluşturuyordu.

Şöyle düşündü: *Zaman mesafeyi ölçer, tıpkı telemetrenin mesafeyi ölçmesi gibi, ama ölçmek, bizi ölçtüğümüz mekâna hapseder.*

Transın derinleştiğini hissetti. Bu, öz kimliğinin emdiği; ve kendisinin değişmesine neden olduğunu hissettiği bir iç bilinç genişlemesi şeklinde geldi. Bu yaşayan Zaman'dı ve Leto onun bir anını yakalayamıyordu. Hafıza fragmanlarına, gelecek ve geçmişe boğuluyordu. Ama bunlar hareketli bir montaj şeklindeydi. Aralarındaki ilişkiler sürekli bir dans halindeydi. Leto'nun hafızası, bir mercekli, fragmanları seçen, birbirinden ayıran bir takip ışığıydı; ama görüntüsüne akın eden sonsuz

hareketi ve değişimi durdurmakta ebediyen başarısızlığa mahkûmdu.

Ganima'yla birlikte plânladıklan şey, her şeye baskın çıkarak takip ışığının altına gelmişti ama şimdi Leto'yu korkutuyordu. Görüntü gerçeklik, içinde sızlıyordu. Koşulsuz kaçınılmazlık, egosunun sinmesine neden olmuştu.

Ve teni kendi teni değildi! Geçmiş ve şimdi onun içinde yuvarlandılar, dehşetinin engellerine akın ettiler. Onları birbirinden ayıramıyordu. Bir an kendini Butleryan Cihat'ın ön saflarında, insan bilincini taklit eden her makineyi yok etme hırsıyla dolu hissetti. Bu, geçmişe ait olmalıydı...geçip gitmiş olmalıydı. Ama duyulan, bu tecrübenin etkisiyle savruldular ve en küçük ayrıntıları emdiler. Bir mimbere çıkmış konuşan bir papaz-yoldaşının sesini duydu: '*Düşünen makineleri yok etmek zorundayız. İnsanlar kendi kurallarını kendileri oluşturmalılar. Bu, makinelerin yapabileceği bir şey değil. Uslamlama donanıma değil yazılıma dayanır ve en üstün-yazılım biziz!*'

Leto sesi net olarak duyuyordu, adamın nasıl bir yerde olduğunu biliyordu...koyu renk camları olan, uçsuz bucaksız, ahşap bir salon. Işık, çıtırdayan alevlerden geliyordu. Ve papaz-yoldaşı şöyle diyordu: '*Cihadımız bir 'kurtulma programı', insanlar olarak, bizi yok eden şeylerden kurtuluyoruz!*'

Ve bu hatibin, bilgisayarlara uşaklık etmiş olduğu, onları tanıyan ve onlara hizmet eden birisi olduğu bilgisi, Leto'nun zihnindeydi. Ama bu sahne kayboldu ve Ganima önünde durarak şöyle dedi: "*Gurney biliyor. Bana söyledi. Bunlar Duncan'ın sözleri; ve Duncan, bir mentat olarak konuşuyordu: İyilik yaparken, dile düşmekten kaçının; kötülük yaparken, öz bilincinizden kaçının.*"

Bu, gelecek olmalıydı...uzak gelecek. Ama Leto gerçekliği hissediyordu. Bu, yaşamlar kalabalığından gelen herhangi bir geçmiş kadar yoğundu. Ve şöyle fısıldadı: "Bu doğru değil mi, baba?"

Ama içinde konuşan babasının varlığı onu uyardı: '*Felâkete davetiye çıkarma! Şu anda stroboskobik bilinci öğreniyorsun. O olmazsa kendine yetişemezsin. Zaman'ın içindeki nirengi noktanı kaybedersin.*'

Ve yarı-kabartma suret sürüyordu. Müdahaleler Leto'yu örseledi. Geçmiş-şimdi şu an. Hiçbir gerçek ayrım yoktu. Bu şeyle birlikte akmak zorunda olduğunu biliyordu ama bu akış onu korkutuyordu. Tanıdık herhangi bir yere nasıl geri dönebilirdi? Ama karşı koymaya yönelik her çabaya son vermeye zorlandığını hissetti. Bu yeni evrenini, hareketsiz, ismi konulmuş parçalar halinde kavrayamıyordu.

Hiçbir parça hareketsiz durmuyordu. Şeyler sonsuza dek düzenli ve formüle edilmiş duramazdı. Değişimin ritmini bulmalı ve değişikliklerle değişimin kendisi arasındaki farkı görmeliydi. Nerede başladığını bilmeksizin, kendini dev bir *ermişlik anı* içinde ilerlerken buldu, geleceğin içinde geçmişi, geçmişin içinde şimdiyi, hem geçmişin hem de geleceğin içinde *şu anı* görebiliyordu. Bu, iki kalp atımı arasında yaşanan yüzyılların birikimiydi.

Leto'nun bilinci özgürce yüzüyordu; bilinçliligin yerini tutacak hiçbir objektif zihin yoktu, hiçbir engel yoktu, Namri'nin 'geçici gelecek'i, hafızasında silik bir halde kalmıştı; ama bu, bilinci birçok gelecekle paylaşıyordu. Ve bu parçalanan bilincin içinde, Leto'nun tüm geçmişi, bütün iç yaşamları, kendisinin oldu. İçindekilerden en büyük olanın yardımıyla hâkim oldu. Onlar *onundu.*

Şöyle düşündü: *Bir nesneyi belirli bir mesafeden incelediğinde, yalnızca onun ne olduğunu görebilirsin.* Leto bu mesafeyi yaratmayı başarmıştı ve şimdi kendi yaşamını görebiliyordu: Çoklu geçmiş ve buna ait hafızalar, onun yükü, eğlencesi ve ihtiyacıydı. Ama *solucan tribi* başka bir boyut getirmişti ve babası artık onun içinde nöbet tutmuyordu çünkü artık buna ihtiyaç kalmamıştı. Leto mesafelerin ardını net bir şekilde görüyordu: Geçmişi ve şimdiyi. Ve geçmiş ona yüce bir

ata sundu: Adı Harum'du ve uzak gelecek onsuz olamazdı. Bu net mesafeler, yeni özler, yeni paylaşma boyuttan sağlıyordu. Şu anda hangi yaşamı seçerse seçsin; bu yaşamı, kitle tecrübelerinin özerk küresi içinde, nesillerini hiçbir tek ömrün sayamayacağı kadar karmaşık bir yaşamlar bulutu içinde sürdürecekti. Uyandı, bu kitle tecrübesi, onun benliğini bastırma gücüne sahipti. Bu tecrübe, bir birey, bir ulus, bir toplum ya da tüm bir uygarlık üstünde kendini hissettirebilirdi. Gurney'e ondan korkmasının öğretilmesinin sebebi, Namri'nin hançerinin hazır beklemesinin sebebi tabii ki buydu. Onların, içindeki bu gücü görmesine izin verilemezdi. Asla hiç kimse onu tümüyle göremezdi... Ganima bile.

Leto çok geçmeden doğrulup oturdu, yalnızca Namri'nin orada kaldığını, kendisini izlediğini gördü.

Leto yaşlı bir sesle konuştu: "Tüm insanlar için geçerli olan tek bir sınırlar kümesi yoktur. Evrensel önsezi boş bir efsanedir. Yalnızca, Zaman'ın en güçlü bölgesel akıntıları önceden söylenebilir. Ama sonsuz bir evrende, *bölgesel,* öyle dev boyutlarda olabilir ki aklın durur."

Anlamayan Namri başını iki yana salladı.

"Gurney nerede?" diye sordu Leto.

"Seni öldürmemi izlemek zorunda kalmamak için gitti."

"Beni öldürecek misin, Namri?" Bu, adamın bunu yapması için neredeyse bir yakarıştı.

Namri elini hançerinden çekti. "Bunu yapmamı istediğin için, yapmayacağım. Ama Eğer bu konuda kayıtsız olsaydın..."

"Birçok şeyi yok eden kayıtsızlık illetidir" dedi Leto. Söylediklerini onaylarcasına başını salladı. "Evet...bu yüzden uygarlıklar bile ölür. Bu sanki yeni karmaşıklık ya da bilinç seviyelerine ulaşmanın bedeli olmuştur." Kafasını kaldırıp Namri'ye baktı. "Demek sana bende kayıtsızlık araman söylendi,

öyle mi?" Ve Leto, Namri'nin yalnızca bir katil olmadığını anladı...Namri hilekârdı.

"Dizginlenmemiş gücün belirtisi olarak" dedi Namri; ama bu bir yalandı.

"Kayıtsız güç, evet." Leto doğruldu, derin derin iç geçirdi. "Babamın yaşamında hiçbir ahlâki görkem yoktur. Namri: Yalnızca kendi için kurduğu bölgesel bir tuzak vardır."

*

40

Oh Paul, ey Muad'Dib,
Mehdisi herkesin.
Verdin nefesini
Kasırgayı gönderdin.

- Muad'Dib Şarkıları

"Asla!" dedi Ganima. "Düğün gecemizde onu öldürürüm." O ana dek bütün dil dökmelere direnmiş olan iğneleyici bir inatçılıkla konuşuyordu. Alia ve danışmanları gecenin yarısı boyunca uğraşmıştı, İmparatorluk meskeninde huzursuzluk hali sürmüş, yeni danışmanlar çağırmak, yiyecek ve içecek getirmek üzere dışarı birileri yollanmıştı. Bütün Tapınak ve bitişiğindeki Kale, verilmemiş kararların sıkıntısıyla çalkalanıyordu.

Ganima kendi meskeninde, siyeç kayalarını canlandıran pürüzlü bej rengi duvarları olan geniş bir odada, yeşil bir süspansörlü sandalyede sakin sakin oturuyordu. Öte yandan tavan, mavi ışıkların titreştiği yağmur kristalindendi, zemin ise siyah karoyla kaplıydı. Odada çok az mobilya vardır: Küçük bir yazı masası, beş tane süspansörlü sandalye; ve Fremen tarzında, bir bölmeye yerleştirilmiş dar bir portatif karyola. Ganima'nın üstündeki giysinin rengi, yas rengi olan sarıydı.

"Sen, kendi hayatının tüm kararlarını verebilecek, özgür biri değilsin" dedi Alia, belki yüzüncü kez. *Bu küçük aptal bunu er ya da geç anlamak zorunda! Farad'n'la nişanlanmaya razı olmak zorunda Zorunda! Varsın sonra öldürsün onu: Ama nişan, nişanlanan Fremen'in bunu halka açıklamasını gerektirir.*

"O benim kardeşimi öldürdü" dedi Ganima. Kendisine güç veren tek düşünceye sanlarak. "Herkes bunu biliyor. Eğer bu

nişanı kabul edecek olursam, Fremenler ismim her söylendiğinde tükürürler."

Kabul etmek zorunda olmanın sebeplerinden biride bu, diye düşündü Alia. Şöyle dedi: "Bunu Farad'n'ın annesi yaptı. Annesini bu yüzden sürgüne gönderdi. Ondan daha ne istiyorsun?"

"Kanını" dedi Ganima. "O bir Corrino."

"Kendi annesini suçladı" diye karşı çıktı Alia. "Hem neden Fremen ayaktakımı için endişeleniyorsun? Onlara neyi kabul etmelerini söylersek onu kabul ederler. Gani, İmparatorluk'un huzuru için..."

"Kabul etmeyeceğim" dedi Ganima. "Ben olmadan nişanı ilân edemezsin."

Ganima konuşurken içeri giren Irulan, soran gözlerle Alia' ya ve onun yanında keyifsiz bir halde duran iki kadın danışmana baktı. Irulan, Alia'nın bezginlikle kollarını kaldırıp kendini Ganima'nın karşısındaki bir sandalyeye bıraktığını gördü.

"Onunla sen konuş, Irulan" dedi Alia. Irulan süspansörlü bir sandalye çekip Alia'nın yanına oturdu.

"Sen bir Corrino'sun Irulan" dedi Ganima. "Şansını fazla zorlama." Ganima ayağa kalkıp portatif karyolasına geçti, bağdaş kurup oturdu ve kadınların bakışına karşılık verdi. Irulan'ın da Alia gibi siyah bir aba giydiğini gördü; kapüşonunu geriye atmıştı, altın rengi saçları görünüyordu. Odayı aydınlatan süspansörlü kürelerin sarı ışığı altında saçları yas rengindeydi.

Irulan, Alia'ya şöyle bir baktı, ayağa kalkıp Ganima'nın karşısında durdu. "Gani, Eğer meseleleri çözmenin yolu bu olsaydı, onu bizzat ben öldürürdüm. Ve senin de çok kibar bir şekilde vurguladığın gibi, Farad'n benim soyumdan. Ama senin Fremenlere olan bağlılığından çok daha önemli görevlerin..."

"Bu sözleri ha sen söylemişsin, ha değerli halam, hiç fark etmiyor" dedi Ganima. "Bir kardeşin kanı silinemez. Bu, yalnızca

önemsiz bir Fremen özdeyişi değil."

Irulan dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra şöyle dedi: "Babaannen Farad'n'ın elinde tutsak. Duncan da öyle ve Eğer biz..."

"Bütün bunların nasıl olduğuyla ilgili hikâyeleriniz beni tatmin etmiyor" dedi Ganima, Irulan'ın arkasındaki Alia'ya bakarak. "Bir zamanlar Duncan, babamın düşmanın eline düşmesine izin vermektense ölümü tercih etmişti. Belki de bu yeni gûla-beden artık..."

"Duncan babaannenin hayatını korumakla görevlendirilmiştir dedi Alia, sandalyesinde hızla dönerek. "Bunu yapmanın en iyi yolunu seçtiğime eminim. Şöyle düşündü: *Duncan! Duncan! Bunu bu şekilde yapmayacaktın.*

Alia'nın sesindeki entrika imalarını okuyan Ganima. halasına dik dik baktı. "Yalan söylüyorsun. Ey Cennetin Rahmi. Babaannemle arandaki kavgayı duydum. Onunla ve değerli Duncan'ınla ilgili bize söylemeye korktuğun şey nedir?"

"Her şeyi duydun" dedi Alia, bu cesur suçlama ve bunun ima ettikleri karşısında yüreğine bir korku saplandı.

Yorgunluğun kendisini dikkatsizleştirdigini fark etti. Ayağa kalkıp şöyle dedi: "Benim bildiğim her şeyi sen de biliyorsun." Irulan'a döndü: "Onu ikna etmeye çalış. Onun mutlaka..."

Ganima olgunlaşmamış dudaklarından şaşırtıcı bir şekilde dökülen kaba bir Fremen küfrüyle araya girdi. Aniden oluşan sessizlikte şöyle dedi: "Benim sadece bir çocuk olduğumu, beni ikna etmek için yılların olduğunu ve önünde sonunda kabul edeceğimi düşünüyorsun. Bir kez daha düşün. Ey Semavi Naip. içimdeki yılları sen herkesten daha iyi bilirsin. Ben onları dinleyeceğim, seni değil."

Alia kızgınlıkla sert bir yanıt vermemek için kendini zor tuttu, Ganima'ya ters ters baktı. *Melanet?* Bu çocuk kimdi? Alia'nın içinde Ganima'yla ilgili yeni bir korku uyarımaya başlamıştı. Ön-

doğan yaşamına gelen yaşamlara, Alia'nın verdiği tavizi mi vermişti? Alia şöyle dedi: "Sebebini anlaman için hâlâ zamanın var."

"Farad'n'ın kanının hançerime fışkırdığını görmek için hâlâ zamanım olabilir" dedi Ganima. "Sözüme güven. Eğer onunla yalnız kalacak olursam, ikimizden biri kesinlikle ölür."

"Kardeşini benim sevdiğimden daha çok sevdiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Irulan. "Aptalca bir oyun oynuyorsunl Sana olduğu gibi ona da annelik ettim. Ben..."

"Onu hiçbir zaman tanımadın" dedi Ganima. "Hepiniz, bazen *sevgili halam* dışında, bizi çocuk olarak düşünmekte inat ettiniz. Aptal olan sizsiniz! Alia biliyor! Onun nasıl kaçtığına..."

"Ben hiçbir şeyden kaçmıyorum" dedi Alia, ama Irulan'la Ganima'ya arkasını döndü ve bu tartışmayı duymamış gibi yapan iki amazona baktı. Belli ki Ganima'dan ümidi kesmişlerdi. Belki de onun tarafını tutuyorlardı. Alia kızgınlık içinde onları odadan dışarı gönderdi. Emrini yerine getirirken, rahatladıkları yüzlerinden okunuyordu.

"Kaçıyorsun" diye ısrar etti Ganima.

"Ben kendime uygun bir yaşam tarzı seçtim" dedi Alia, portatif karyolada bağdaş kurup oturmuş Ganima ya bakmak için dönerek. O da o korkunç iç tavizi vermiş olabilir miydi? Alia. Ganima'nın içinde bunun işaretlerini görmeye çalıştı ama tek bir belirti bile göremedi. Ardından şöyle düşündü: *Acaba o benim içimde bunu gördü mü? Ama nasıl yapabilir?*

"Bir kitlenin penceresi olmaktan korktun" diye suçladı Ganima. "Ama biz Ön-doğanız ve biz tanırız. Onların penceresi olacaksın, bilinçli ya da bilinçsiz. Onları inkâr edemezsin." Ve şöyle düşündü: *Evet, seni tanıyorum: Melanet. Ve belki ben de senin kaybolduğun gibi kaybolacağım ama şimdilik ancak sana acıyorum ve seni ayıplıyorum.*

Ganima'yla Alia arasında sessizlik asılı kaldı; bu, Irulan'ın Bene Gesserit eğitimini alarma geçiren, neredeyse elle tutulabilir bir şeydi. Bir birine bir diğerine baktı, ardından sordu: Neden aniden bu kadar sessizleştiniz?"

Üstünde iyice düşünmemi gerektiren bir şey geldi aklıma" dedi Alia.

"Boş zamanlarında düşünürsün, sevgili hala" diye alay etti Ganima.

Alia yorgunluğun alevlendirdiği kızgınlığını bastırarak konuştu: "Yeter artık! Bırakalım düşünsün. Belki aklı başına gelir."

Irulan'ayağa kalkıp şöyle dedi: "Zaten şafak sökmek üzere. Gani, biz gitmeden önce, Farad'n'dan gelen son mesajı duymak ister misin? O..."

"İstemem" dedi Ganima. "Ve bundan sonra adımı böyle gülünç bir şekilde kısaltmaktan vazgeçin. Gani! Bu sadece benim bir çocuk olduğum şeklindeki yanlış varsayımı destekliyor ve sizin..."

"Alia'yla sen, neden aniden sessizleştiniz?" diye sordu Irulan. Önceki sorusuna geri dönmüştü ama ince bir ses kullanımıyla.

Ganima başını geriye atarak bir kahkaha savurdu, "Irulan! Benim üstümde Ses kullanmaya kalkıyorsun, öyle mi?"

"Ne?" Irulan şaşırmıştı.

"Tereciye tere satıyorsun" dedi Ganima.

"Ne satıyorum?"

"Benim bu deyimi hatırlamam, seninse daha önce hiç duymamış olman gerçeği, bir an durup düşünmene neden olmalı" dedi Ganima. "Siz Bene Gesseritler henüz emeklerken bile, eski bir küçümseme deyimiydi bu. Ama hâlâ dersini almadıysan, soylu ebeveynlerinin sana Irulan adını verirken ne düşünmüş olabileceklerini sor kendi kendine. Yoksa Ruinal* mı demeliyim?"

**** Irulan'ın anagramı olan Ruinal, mahvetmek anlamındaki 'ruln' sözcüğünden türetilmiştir.***

Egitimine rağmen Irulan'ın yüzüne kan hücum etti. "Beni tahrik etmeye çalışıyorsun, Ganima."

"Sen de benim üstümde Ses kullanmaya kalktın. Benim üstümde! Ben insanların bu yöndeki ilk çabalarını hatırlıyorum. Ben o *zamanları* hatırlıyorum. Mahveden Irulan. Şimdi çıkın buradan, ikiniz de."

Ama yorgunluğunu bir kenara bırakmasına neden olan bir iç öneri, Alia'nın ilgisini çekmişti. Şöyle dedi: "Fikrini değiştirebilecek bir önerim var. Gani."

"Yine mi Gani!" Ganima gevrek bir kahkaha attı. ardından şöyle dedi: "Yalnızca bir an düşün: Eğer Farad'n'ı öldürmek istesem, ihtiyacım olan tek şey senin plânlarını kabul etmek. Bunu düşünmüş olduğunu sanıyorum. Uysal bir ruh hali içindeki *Gani'den* sakın. Görüyorsun, sana karşı son derece dürüst olmaya başladım."

"Ben de bunu umuyordum;' dedi Alia. "Eğer sen..."

"Bir kardeşin kanı silinemez" dedi Ganima. "Sevgili Fremenlerimin önünde buna ihanet edemem. *Asla bağışlanmayacak, asla unutulmayacak.* Düsturumuz bu değil mi? Seni burada uyarıyorum ve bunu halka da söyleyeceğim: Beni Farad'n'la nişanlayamazsın. Beni tanıyan kim buna inanır? Bizzat Farad'n bile buna inanamaz. Böyle bir nişanı duyan Fremenler buna kıs kıs gülerler ve şöyle derler: 'Bakın! Onu tuzağa düşürüyor.' Eğer sen..."

"Bunu anladım" dedi Alia, Irulan'ın yanına giderken. Bu konuşmanın nereye yöneldiğinin çoktan farkına varmış olan Irulan'ın, şaşkın bir sessizlik içinde durduğunu fark etti.

"Ve böylece ben de onu tuzağa düşürmüş olurdum" dedi Ganima. "Eğer istediğin buysa, kabul edeceğim; ama Farad'n tuzağa düşmeyebilir. Eğer bu sahte nişanı, babaannemi ve

değerli Duncan'ını geri almak için sahte bir bedel olarak istiyorsan, öyle olsun. Ama bu senin yeteneğine kalmış. Onları geri al. Ama Farad'n benim. Onu ben öldüreceğim."

Irulan hızla dönüp Alia'ya baktıktan sonra konuşabildi. "Alia! Eğer sözümüzden dönersek..." Bir an için sözünü tamamlamayıp havada bıraktı. Bu arada Alia, Faufreluches Meclisindeki Büyük Evler arasında oluşabilecek gazabı, Atreides onuruna inanmanın yok edici sonuçlarını, dine olan güvenin kaybolmasını, yıkılacak büyük küçük bütün yapı bloklarını düşünerek gülümsüyordu.

"Bu bizim aleyhimize olur" diye karsı çıktı Irulan. "Paul'ün kâhinliğine olan bütün inanç yıkılır. Bu... İmparatorluk..."

"Neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar verme hakkımızı sorgulamaya kim cüret edebilir?" diye sordu Alia, ılımlı bir sesle. "Biz iyiyle kötüyü uzlaştırmaya çalışıyoruz. Tek yapmam gereken ilân et..."

"Bunu yapamazsın!'" diye karşı çıktı Irulan. "Paul'ün anısı..."

"Kilise'yle Devlet'in diğer bir aracından başka bir şey değil" dedi Ganima. "Aptal aptal konuşma, Irulan." Ganima belindeki hançer-i figana dokundu ve kafasını kaldırıp Alia'ya baktı. "Akıllı halamı, Muad'Dib'in İmparatorluk'unda Kutsal olan her şeyin Naip'ini yanlış değerlendirmişim. Seni gerçekten yanlış değerlendirmişim. Eğer istiyorsan Farad'n'ı misafir odamıza getir."

"Bu pervasızca olur" dedi Irulan yalvanrcasına.

"Bu nişanı kabul ediyorsun, öyle mi Ganima?" diye sordu Alia, Irulan'ı duymamazlıktan gelerek.

"Kendi şartlarımla" dedi Ganima, eli hâlâ hançer-i figanında.

"Bu işten elimi eteğimi çekiyorum" dedi Irulan, gerçekten ellerini temizler gibi yaparak. "Benim istediğim, yaraları sarmak için gerçek bir nişana ikna..."

"Biz, Alia'yla ben, sarması çok daha zor bir yara açacağız" dedi Ganima. "Eğer gelecekse, onu çabuk getir. Belki gelir. Benim yaşımda bir çocuktan şüphelenir mi? Onun gelmesini sağlamak için resmi bir nişan töreni plânlayalım. Onunla yalnız kalma fırsatım olsun...yalnızca bir iki dakika..."

Irulan, Ganima'nın, her şeyin ötesinde tam anlamıyla bir Fremen, bu korkunç zalimlikte yetişkinlerden farkı olmayan bir çocuk olduğunu görerek ürperdi. Unutmamak gerekirdi ki Fremen çocukları savaş alanında yaralıları öldürmeye alışıktı; böylece cesetleri toplayıp ölü damıtıcılarına taşıyacak kadınları bu işten kurtarırlardı. Ve bir Fremen çocuğunun sesiyle konuşan Ganima. sözlerinin çalışılmış olgunluğuyla ve çevresinde bir aura gibi asılı duran antik kan davası havasıyla, dehşet üstüne dehşet yığıyordu.

"Tamam" dedi Alia; ve sesiyle yüzünün, duyduğu coşkuyu ele vermemesi için uğraştı. "Resmi nişan sözleşmesini hazırlayacağız. İmzaları, Büyük Evler'den uygun bir topluluğun şahitliğinde alacağız. Farad'n kesinlikle şüphelenme..."

"Şüphelenecek ama gelecek" dedi Ganima. "Ve muhafızları olacak. Ama onu benden korumak akıllarına gelecek mi?"

"Paul'ün yapmaya çalıştığı her şeyin hatırı için" diye karşı çıktı Irulan, "en azından Farad'n'in ölümünü bir kaza ya da dışarıdan gelen bir saldırının sonucu gibi..."

"Kanlı hançerimi kardeşlerime göstermekten zevk alacağım" dedi Ganima.

"Alia, sana yalvarıyorum" dedi Irulan. "Bu cüretkâr çılgınlıktan vazgeç. Farad'n'ı kanlın ilân et, herhangi bir..."

"Ona karşı resmi olarak kan davası ilân etmemize gerek yok" dedi Ganima. "Bütün İmparatorluk ne hissettiğimizi biliyor." Giysisinin yenini gösterdi. "Giysilerimiz yas rengi olan sarı. Bunu, nişanlanan bir Fremen'in siyah rengiyle degiştirirsem, kimi kandırabilirim?"

"Dua et de bu Farad'n'ı kandırsın" dedi Alia, "ve Büyük Evler'den şahitlik için davet edeceğimiz delegeleri..."

"O delegelerin her biri size düşman olacak" dedi Irulan. "Bunu biliyorsunuz!"

"Mükemmel bir nokta" dedi Ganima. "Bu delegeleri özenle seç. Alia. Daha sonra ortadan kaldırmayı umursamayacağımız kişiler olmalı."

Irulan, umutsuzluk içinde kollarını kaldırdı, döndü ve kaçarcasına odadan çıktı.

"Yeğenini uyarmaya çalışmasın diye onu sıkı bir gözetim altına al" dedi Ganima.

"Bir komployu nasıl idare edeceğimi bana öğretmeye çalışma" dedi Alia. Arkasını döndü ve Irulan'ı izledi ama daha yavaş adımlarla. Dışarıdaki muhafızları ve bekleyen yaverleri, yükselen bir solucanın girdabına kapılan kum tanecikleri gibi onun peşine takıldılar.

Ganima kapı kapanırken başını üzüntüyle iki yana salladı ve şöyle düşündü: Zavallı Leto'yla düşündüğümüz gibi. Yeraltındaki Tanrılar! Keşke kaplanlar onun yerine beni öldürmüş olsaydı.

*

41

Birçok güç, Atreides ikizlerini kontrol etmeye çalışıyordu; ve Leto'nun öldüğü duyurulunca, bu komplo ve karşı komplo hareketleri yoğunlaştı. Şu göreceli güdülere dikkat edin: Rahibeler Birliği, yetişkin bir Melanet olan Alia'dan korkuyordu; ama yine de Atreideslerin taşıdığı genetik özellikleri istiyordu. Kilisenin Okaf ve Hac hiyerarşisi, Muad'Dib'in varisini kontrol etmek için mutlak olan tek şeyin güç olduğunu düşünüyordu. CHOAM, Dune'un servetine açılan bir kapı istiyordu. Farad'n ve Sardokarları, Corrino Evi'ni tekrar zafere ulaştırmaya çalışıyorlardı. Uzay Loncası, Arrakis=melanj denkleminden korkuyordu, bahar olmazsa sefere çıkamazlardı. Jassica, Bene Gesserit'e olan itaatsizliğinin yarattıklarını onarmak istiyordu. İkizlere, onların plânlarının ne olduğunu sormak pek kimsenin aklına gelmemişti, iş işten geçene kadar.

- Kreos'un Kitabı

Akşam yemeğinden hemen sonra, Leto, odasına açılan kemerli antreden bir adamın geçtiğini gördü; ve zihni bu adamla birlikte gitti. Geçit açık bırakılmıştı ve Leto dışarıda bazı faaliyetler görmüştü: Giysilerinin gezegen dışı ince işçiliğinden, kaçakçı oldukları anlaşılan üç kadın, bahar sepetlerini çekerek taşıyorlardı, Leto'nun zihnini yürüten bu adamın, Stilgar gibi, çok daha genç bir Stilgar gibi hareket ediyor olması dışında hiçbir olağandışı hali yoktu.

Zihni özel bir yürüyüşe başlamıştı. Zaman, Leto'nun bilincini bir yıldız haritası gibi doldurdu. Sonsuz zaman-mesafelerini görebiliyordu ama bedeninin hangi anda yattığını öğrenmeden önce kendi geleceğinin içine girmeye çalışmalıydı. Çok-yüzlü hafıza-yaşamlar ileri alılıp geri çekiliyorlardı ama artık onundular. Bir kumsaldaki dalgalar gibiydiler ama eğer çok fazla

yükselirlerse, onlara emredebilirdi ve onlar da geride yalnızca soylu Harum'u bırakarak geri çekilirlerdi.

Şimdi bir kez daha şu hafıza-yaşamları dinleyecekti. Bir tanesi, sahneye kafasını uzatan ve onun nasıl davranması gerektiğini hatırlatan bir suflör gibi yükseldi. Babası bu zihin-yürüyüşü sırasında gelerek şöyle diyordu: "Sen bir erkek olmaya çalışan bir çocuksun. Bir erkek olduğunda ise, eskiden olduğun çocuğu boş yere arayacaksın."

Bu arada Leto, vücudunun, kötü durumdaki eski bir siyeçin bitleriyle pirelerinin saldırısına uğradığını hissetti. Yoğun bahar katkılı yemeğini getiren hizmetkârların hiçbiri bu hayvanlardan rahatsız oluyormuş gibi görünmüyordu. Bu insanların böyle şeylere karşı bağışıklığı mı vardı yoksa yalnızca bunlarla çok uzun süredir yaşadıkları için rahatsızlığı göz ardı mı edebiliyorlardı?

Gurney'in çevresine toplanmış bu insanlar kimdi? Buraya nasıl gelmişlerdi? Burası Jacurutu muydu? Çoklu hafızaları, hoşlanmadığı yanıtlar veriyorlardı. Bunlar çirkin insanlardı ve en çirkinleri de Gurney'di. Ama burada, çirkin bir yüzeyin altında uykuda bekleyen mükemmellik yüzüyordu.

Leto'nun bir tarafı, onun bahara bağımlı olduğunu, her yemekte verilen yoğun dozda melanjla esaret altında tutulduğunu biliyordu. Çocuk vücudu isyan etmek isterken; kişiliği, binlerce çağı aşarak gelen hafızaların ani mevcudiyetiyle birlikte sayıklıyordu.

Zihni yürüyüşünden geri döndü ve Leto vücudunun gerçekten geride kalıp kalmadığını merak etti. Bahar, duyularını karıştırmıştı. Çöldeki sarp bir kayalığa dayanarak yavaş yavaş bir rampa oluşturan bled'in uzun barakan kumulları gibi kendisine dayanarak yığılan öz-sınırlamaların baskısını hissediyordu. Bir gün birkaç damla kum, kayalığın üstünden aşağı akardı, sonra biraz daha, biraz daha ve biraz daha... ve sonunda gökyüzünün altında yalnızca kum görünürdü.

Ama kayalık hâlâ altta dururdu. *Hâlâ transtayım,* diye düşündü.

Yakında ölümle yaşam arasındaki bir yol ayrımına geleceğini biliyordu. Kendisini tutsak alanlar, her dönüsünde, verdiği yanıtlardan tatmin olmayarak, onu bahar esaretine geri göndermeyi sürdüreceklerdi. Kalleş Namri daima hançeriyle hazır bekliyordu. Leto sayısız geçmişi ve geleceği biliyordu ama Namri'yi...ya da Gurney Malleck'i tatmin edecek şeyi henüz öğrenmemişti. İçine doğan görüntülerin dışındaki bir şeyi istiyorlardı. Yaşamla ölümün yol ayrımı Leto'yu tuzağına çekiyordu. Leto, yaşamının, yaşamını görüntü şartlarının ötesine taşıyacak bazı iç anlamlara sahip olması gerektiğini biliyordu. Bu talebi düşünerek iç bilincinin gerçek varlığı olduğunu, dış varoluşunun ise trans olduğunu hissetti. Bu onu dehşete düşürdü. O siyeçe ve onun pirelerine. Namri'sine ve Gurney Malleck'ine dönmek istemiyordu.

Ben bir ödleğim, diye düşündü.

Ama bir ödlek bile, yalnızca bir işarette cesurca ölebilirdi. Onu bir kez daha bütün kılacak o işaret neredeydi? Transtan ve görüntüden. Gurney'in istediği evrene nasıl uyanabilirdi? Bu dönüş olmadan, amaçsız görüntülerden uyanmadan, kendi seçtiği bir hapishanede ölebileceğini biliyordu. Sonunda bu konuda kendisini tutsak edenlerle işbirliği yapma noktasına gelmişti. Bir yerlerde bilgelik, evrenin üstüne yansıyarak ona soğukkanlı bir dayanıklılık sureti sağlayacak bir iç denge bulmak zorundaydı. Ancak o zaman Altın Yol'unu arayabilir ve kendisinin olmayan o tenin varlığını sürdürebilirdi.

Dışarıda, siyeçte biri baliset çalıyordu. Leto vücudunun bu müziği büyük olasılıkla şimdiki zamanda duyduğunu hissetti. Sırtının değdiği portatif karyolayı hissetti. Müziği duyabiliyordu. Baliseti çalan Gurney'di. Hiç kimsenin parmakları, bu çok zor çalgıyı, onun ustalığıyla kıyaslanabilecek bir şekilde çalamazdı. Eski bir Fremen şarkısı. Arrakis'te sağ kalmak için gerekli olan o örnekleri hikâye etmesi ve iç öyküsü nedeniyle *hadis* denen bir

şarkı çalıyordu, şarkı bir siyeçte yaşayan insanların hikâyesini anlatıyordu.

Leto, müziğin, olağanüstü antik bir mağaranın içinden geçerek kendisine doğru geldiğini hissetti. Yakıt elde etmek için bahar tortusu ezen, bahar mayalayan ve bahar kumaşı dokuyan kadınlar gördü. Melanj siyeçin her yerindeydi.

Bu anlar, Leto müzikle mağara görüntüsündeki insanları ayırt edemezken geldi. Bir motorlu tezgahın vınıltısı ve şaklaması, balisetin vınıltısı ve şaklamasıydı. Ama iç gözleri insan saçından yapılmış kumaşları, mutasyona uğramış farelerin uzun kürklerini, çöl keteni ipliklerini ve kuşların derisi kıvrılarak yapılmış şeritleri görüyordu. Bir siyeç okulu görüyordu. Dune'un çevre-dili, müziğinin kanatlarında zihnini kasıp kavuruyordu. Güneş enerjisiyle işleyen mutfağı, damıtıcı giysilerin imal edildiği ve onarıldığı uzun hücreyi gördü. Kumdan getirdikleri sırıkları okuyan hava durumu tahmincileri gördü.

Bu yolculuk sırasında bir yerlerde, birisi yiyecek getirip güçlü koluyla başını kaldırarak kaşıkla ona yedirdi. Bunun bir gerçek-zaman hissi olduğunu biliyordu; ama o olağanüstü film, içinde oynamaya devam etti.

Sanki bahar yüklü yiyecekten bir an sonra olmuş gibi bir kum fırtınasının hızla ilerlediğini gördü. Kum esintisiyle birlikte gelen hareketli suretler, bir pervanenin gözünün altın rengi yansımaları haline geldi; ve kendi yaşamı, sürünen bir böceğin yapışkan kuyruğuna indirgendi.

Törensel Kehanet'ten sözler Leto'nun içinden bağırdı: "Derler ki bütün evrende sağlam, dengeli ya da kalıcı hiçbir şey yoktur...hiçbir şey olduğu gibi kalmaz, her gün, kimi zaman her saat, bir yenilik getirir."

Eski Koruyucu Misyon'un yaptığını biliyordu, diye düşündü Leto. *Korkunç Amaçlar'ı biliyorlardı. Halkı ve dinleri nasıl idare edeceklerini biliyorlardı. Babam bile sonunda onlardan kaçamadı.*

Aradığı ipucu orada yatıyordu. Leto onu inceledi. Gücün tekrar vücuduna aktığını hissetti. Bütün çokyüzlü varlığı evren üzerinde düşündü ve evrene baktı. Doğrulup oturdu; ve yalnızca, bir çağ önce zihnini alan adamın geçmiş olduğu dış geçitten gelen ışıkla aydınlanan loş hücrede yalnız olduğunu fark etti.

"Hepimizin bahtı açık olsun!" diye seslendi, geleneksel Fremen tarzında.

Gurney Halleck kemerli antrede göründü, başı dış geçitten gelen ışığın önünde kara bir siluetti.

"Işık getir" dedi Leto.

"Daha fazla sınanmak mı istiyorsun?"

Leto güldü. "Hayır. Sıra bende, ben seni sınayacağım."

"Görecegiz." Halleck dönüp gitti, bir an sonra koluna taktığı parlak, mavi bir ışıküreyle döndü. Onu, hücrenin içinde başlarının üstünde dolaşması için serbest bıraktı.

Namri nerede?" diye sordu Leto.

"Hemen dışarıda, çağırabileceğim kadar yakında."

'Ahh, Sonsuzluğun Yaşlı Babası daima sabırla bekler" dedi Leto. Garip bir şekilde serbest kalmış olduğunu, bir keşfin eşiğinde durduğunu hissetti.

"Namri'yi Şeyh-hulud'a verilen bir isimle mi anıyorsun?" diye sordu Halleck.

"Onun hançeri bir solucanın dişi" dedi Leto. 'Bu yüzden o Sonsuzluğun Yaşlı Babası.'

Halleck keyifsiz bir şekilde gülümsedi ama sessiz kaldı.

"Hâlâ benim hakkımda hüküm vermeyi bekliyorsun" dedi Leto. "Ve hüküm vermeden bilgi alışverişinde bulunmanın hiçbir yolu olmadığını kabul ediyorum. Ama evrenin kusursuz olmasını isteyemezsin."

Halleck'in arkasından gelen bir hışırtı, Leto'ya, Namri'nin yaklaşmakta olduğunu bildirdi. Adam, Halleck'in yarım adım solunda durdu.

"Ahhh, lanetlinin sol eli" dedi Leto.

"Sonsuz ve Mutlak hakkında espri yapmak akıllıca değil" diye homurdandı Namri. Yan gözle Halleck'e baktı.

"Sen Tanrı mısın ki Namri, mutlaklardan bahsediyorsun?" diye sordu Leto. Ama dikkatini Halleck'ten ayırmadı. Hüküm oradan gelecekti.

Adamların ikisi de yanıt vermeden sadece ona baktılar.

"Her hüküm hatanın eşiğindedir" diye açıkladı Leto. Mutlak bilgiye sahip çıkmak gaddarlıktır. Bilgi, belirsizliğin kıyısındaki sonsuz bir maceradır."

"Oynadığın bu kelime oyunu nedir?" diye sordu Halleck.

"Bırak konuşsun" dedi Namri.

"Bu Namri'nin benimle oynamaya başladığı bir oyun." dedi Leto; ve yaşlı Fremen'in başıyla onayladığını gördü. Adam bilmece oyununu kesinlikle tanımıştı. "Duyularımız her zaman en az iki seviyeye sahiptir."

"Önemsiz ayrıntılar ve mesaj" dedi Namri.

"Mükemmel" dedi Leto. "Sen bana önemsiz ayrıntıları verdin, ben sana mesajı veriyorum. Ben görüyorum, duyuyorum, kokuları saptıyorum, dokunuyorum, sıcaklık değişimlerini hissediyorum, tad alıyorum, zamanın geçtiğini algılıyorum. Dokunaklı örnekler alabiliyorum. Ahhhhh! Mutluyum. Görüyor musun, Gurney? Namri? Bir insanın yaşamı hakkında hiçbir gizem yoktur. Bu, çözülecek bir problem değil tecrübe edilecek bir gerçekliktir."

"Sabrımızı zorluyorsun, delikanlı" dedi Namri. "Burada mı ölmek istiyorsun?"

Ama Halleck bir el işaretiyle onu durdurdu.

"Öncelikle, ben delikanlı değilim" dedi Leto. Sağ kulağında yumruk işareti yaptı. "Beni öldürmeyeceksin, sana bir su yükü yükledim."

Namri, hançer-i figanını, yarıya kadar kınından çıkardı. "Sana hiçbir borcum yok!"

"Ama Tanrı, Arrakis'i müminleri eğitmek için yarattı" dedi Leto. "Size inancımı göstermekle kalmadım, kendi varoluşunuzun bilincine varmanızı sağladım. Yaşam kavga gerektirir. Kendi gerçekliğinizin tüm diğerlerinden farklı olduğunu *bilmeniz* sağlandı...benim tarafımdan!.. Bu sayede canlı olduğunuzu biliyorsunuz."

"Saygısızlık benimle oynamak için tehlikeli bir oyundur" dedi Namri. Hançer-i figanını kınından yarı çıkmış bir halde tutuyordu.

"Saygısızlık dinin çok gerekli bir parçasıdır" dedi Leto. "Felsefedeki öneminden ise bahsetmeye bile gerek yok. Saygısızlık evrenimizi sınamak için bize kalan yegâne yoldur."

"Demek evreni anladığını düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu Halleck; ve Namri'den biraz uzaklaştı.

"Ev-vet" dedi Namri, sesinde ölüm vardı,

"Evreni yalnızca rüzgâr anlayabilir" dedi Leto. "Beynin içinde hiçbir kudretli mantık merkezi yoktur. Yaratım keşiftir. Tanrı bizi Boşluk'un içinde keşfetti; çünkü O'nun zaten bildiği bir fonun önünde hareket ediyorduk. Duvar boştu. Sonra hareket oldu."

"Ölümle saklambaç oynuyorsun" diye uyardı Halleck.

"Ama ikiniz de benim dostumsunuz" dedi Leto. Namri'ye döndü. "Birisine Siyeçinin Dostu olmasını teklif ettiğin zaman, adak olarak bir atmaca ve bir kartal öldürmez misin? Ve yanıt şöyle değil midir? Tanrı her insanı kendi sonuna gönderir: Atmacalar gibi, kartallar gibi ve dostlar gibi."

Namri elini hançerinden çekti. Bıçak tekrar kınının içine kaydı. Gözlerini faltaşı gibi açarak Leto'ya baktı. Her siyeç kendi dostluk ayinini sır olarak saklardı; ama bu, ayinden seçilmiş bir parçaydı.

Ama Halleck şu soruyu sordu: 'Burası senin sonun mu?"

"Benden ne duyma ihtiyacında olduğunu biliyorum, Gurney." dedi Leto, çirkin yüzde umut ve kuşku ifadelerinin oynaşmasını izledi. Leto göğsüne dokundu. "Bu çocuk asla bir çocuk olmadı. Babam içimde yaşıyor ama o ben değil. Sen onu sevdin; ve o cesur bir insandı, yaptığı işler yüksek kıyılara vururdu. Onun amacı savaşlar dönemini kapatmaktı ama yaşamın vurguladığı sonsuzluk hareketini hesaba katmadı. Bu Racia'dır! Namri bilir. Onun hareketini her ölümlü görebilir. Gelecek olasılıklarını daraltan yollara dikkat edin. Böyle yollar sizi sonsuzluktan saptırıp öldürücü tuzaklara düşürebilir."

"Sende ne duymaya ihtiyacım varmış?" diye sordu Halleck

"Yalnızca kelime oyunu yapıyor" dedi Namri; ama sesinde derin duraksamalar ve şüpheler vardı.

"Babama karşı Namri'yle ittifak kuruyorum" dedi Leto. "Ve içimdeki babam, kendi yarattığı şeylere karşı bizimle ittifak kuruyor. "

"Neden?" diye sordu Halleck.

"Çünkü benim insanlığa getirdiğim şey *amor fati*'dir; yani nihai öz-sınav eylemi. Bu evrende ben, insan soyunu aşağılayan her güce karşı ittifak kurmayı seçtim. Gurney! Gurney! Sen çölde doğup büyümedin. Senin bedenin, benim bahsettiğim gerçeği bilmiyor. Ama Namri biliyor. Açık arazide hiçbir yön diğerinden kötü değildir."

"Duymam gereken şeyi hâlâ duymadım" diye terslendi Halleck.

"Savaşın lehinde, barışın aleyhinde konuşuyor" dedi Namri.

"Hayır" dedi Leto. "Babam da, savaşın aleyhinde konuşmamıştı. Ama onun ne yarattığına bak. Barışın

İmparatorluk'ta tek bir anlamı var. Bu, aynı yaşam tarzının sürdürülmesidir. Sana halinden memnun olman emredilir. Yaşam, tüm gezegenlerde, İmparatorluk Yönetimi'nde olduğu gibi tek tip olmalıdır. Ruhani çalışmaların başlıca amacı, insan davranışlarının doğru formlarını bulmaktır. Bunun için Muad'Dib'in sözlerine başvururlar! Söyle Namri, sen halinden memnun musun?"

"Hayır." Bu sözcük, ifadesiz, içten gelen bir itiraz şeklinde çıkmıştı ağzından.

"Peki küfrediyor musun?"

"Tabii ki hayır!"

"Ama halinden memnun değilsin. Görüyor musun, Gurney? Namri bize bunu kanıtlıyor. Her sorunun, her problemin tek doğru yanıtı yoktur. İnsan çeşitliliğe izin vermelidir. Bir dikilitaş dengesizdir. O halde neden benden tek bir doğru ifade istiyorsun? Gaddar hükmünün ölçüsü bu mu olacak?"

"Seni öldürmem için beni zorlayacak mısın?" diye sordu Halleck, sesinde ıstırap vardı.

"Hayır, sana acıyacağım" dedi Leto. "Babaanneme işbirliği yapacağıma dair haber gönder. Rahibeler Birliği işbirliği yapmamdan tatmin olmayabilir ama bir Atreides söz veriyor."

"Bir Doğru Söyleten bunu sınamalı" dedi Namri. "Bu Atreides..."

"Söylenmesi gereken şeyi babaannesinin önünde söyleme şansına sahip olacak" dedi Halleck. Başıyla geçidi işaret etti.

Namri çıkmadan önce bir an durakladı, Leto'ya baktı. "Onu sağ bırakarak doğru şeyi yapıyoruzdur umarım."

"Gidin, dostlarım" dedi Leto. "Gidin ve düşünün."

İki adam ayrılırken, Leto kendini sırtüstü bıraktı ve omurgasında portatif karyolanın soğukluğunu hissetti. Bu

hareket, kafasını, bahar yüklü bilincinin kıyısında fırıl fırıl döndürdü. O anda tüm gezegeni gördü: Her köyü, her kasabayı, her şehri, çöl bölgelerini ve ekili bölgeleri. İçine doğan görüntüye çarpıp parçalanan bütün şekiller, kendi içlerindeki ve dışlarındaki bir öğeler karışımına, mahrem ilişkiler getiriyordu. İmparatorluk toplumunun yapısını, gezegenlerinin ve gezegenlerdeki toplulukların fiziksel yapısı şeklinde yansımış durumda görüyordu. İçindeki dev bir açılım gibi, bu açıklamanın nasıl olması gerektiğini gördü: Toplumun görünmez kısımlarına açılan bir pencere. Leto bunu görünce, her sistemin böyle bir penceresi olduğunu fark etti. Kendisinin sisteminin ve kendi evreninin bile. Pencerelere bakmaya başladı, kozmik bir dikiz.

Bu, babaannesinin ve Rahibeler Birliği'nin aradığı şeydi! Leto bunu biliyordu. Bilinci daha yüksek, yeni bir seviyede akıyordu. Geçmişin, hücrelerinde, hafızalarında, varsayımlarının yakasını bırakmayan prototiplerde, onu kuşatan efsanelerde, bildiği dillerde ve onların tarih öncesi tortusunda var olduğunu hissetti. Bu, insan ve gayri insan geçmişinden gelen şekillerin tümüydü, arlık emrettiği ve sonunda onun içinde bütünleşmiş olan yaşamların tümüydü. Ve kendisini nükleotitlerin gelgitine yakalanmış bir şey gibi hissetti. Sonsuzluk perdesinin önünde, doğum ve ölümün hemen hemen eşzamanlı olduğu tek hücreli bir canlıydı; ama hem sonsuzdu hem tek hücreliydi, moleküler hafızalardan oluşan bir yaratıktı.

Biz insanlar bir tür koloni organizmayız! diye düşündü Leto.

Onlar Leto'nun işbirliğini istiyordu. İşbirliği için söz vermesi, Namri'nin hançerinden bir süre daha kurtulmasını sağlamıştı. İşbirliği isteyerek, bir kurtarıcı arıyorlardı.

Leto şöyle dedi: *Ama ben onlara bekledikleri şekilde bir sosyal düzen getirmeyeceğim!*

Leto yüzünü ekşitti. Babası kadar bilinçsizce kötü yürekli olmayacağını biliyordu...bir uçta despotluk diğer uçta kölelik... ama bu evren o eski güzel günleri mumla arayabilirdi.

Ardından içindeki babası, ihtiyatla yoklayarak, dikkat etmesini isteyemeden ama dinlemesi için yalvararak onunla konuştu.

Ve Leto yanıt verdi: "Hayır. Onlara zihinlerini meşgul edecek karmaşık şeyler vereceğiz. Tehlikeden kaçmanın birçok yolu vardır. Beni binlerce yıl tecrübe etmeden, tehlikeli olduğumu nereden bilecekler? Evet," içimdeki baba, onlara soru işaretleri vereceğiz."

*

42

Sizin içinizde hiç suçluluk ya da masumiyet yok. Bütün bunlar geçmişte kaldı. Suçluluk ölüleri dövmektir ve ben Demir Çekiç değilim. Siz ölüler kitlesi, belirli şeyler yapmış insanlarsınız sadece ve bu şeylerin hatıraları benim yolumu aydınlatıyor.

- II. Leto'dan HafızaYaşamlarına
Hark al-Ada'nın Kaleminden

"Kendi kendine hareket ediyor!" dedi Farad'n, sesi ancak bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Leydi Jessica'nın yatağının tepesinde dikiliyordu, hemen arkasında bir çift muhafız vardı. Leydi Jessica yatağında doğruldu. Üstünde suni ipekten, parlak beyaz bir gecelik vardı ve bakır rengi saçlarını geceliğiyle takım bir bant çevreliyordu. Farad'n'ı birkaç saniye önce paldır küldür içeri dalmıştı. Bedenini saran esnek gri giysisini giymişti; yüzü heyecandan ve sarayın koridorlarında koştuğundan ter içindeydi.

"Saat kaç? diye sordu Jessica.

Saat mi? Farad'n şaşırmış görünüyordu.

Muhafızlardan biri boş bulunup yanıtladı: 'Sabaha karşı üç. Leydim." Muhafız korku dolu gözlerle Farad'n'a baktı. Genç prens gece aydınlatması yapılmış koridorlarda koşarak gelmiş ve şaşkın muhafızları da peşine takmıştı.

"Ama hareket ediyor.' dedi Farad'n. Sol elini, ardından sağ elini uzattı. 'Kendi ellerimin küçülerek tombiş yumruklar haline dönüştüğünü gördüm ve hatırladım! Bebekken onlar benim

ellerimdi. Bir bebek olmayı hatırladım; ama bu...net bir hatıraydı. Eski hatıralarımı tekrar düzenliyordum!"

"Çok güzel" dedi Jessica. Farad'n'ın heyecanı bulaşıcıydı. "Peki ellerin yaşlandığında ne oldu?"

Zihnim...uyuştu" dedi Farad'n. "Sırtımda bir ağrı hissettim. Tam şuramda." Sol böbreğinin üstünde bir yere dokundu.

"Çok önemli bir dersi öğrendin" dedi jessica. "Bu dersin ne olduğunu biliyor musun?"

Farad'n ellerini indirdi, gözlerini Jessica'ya dikti. Ardından şöyle dedi: "Zihnim gerçekliğimi kontrol ediyor." Gözleri panldadı ve tekrarladı ama bu sefer daha yüksek bir sesle: "Zihnim gerçekliğimi kontrol ediyor!"

"Bu, *prana-bindu* dengesinin başlangıcıdır dedi Jessica. "Ama bu yalnızca başlangıçtır."

"Bundan sonra ne yapacağım?" diye sordu Farad'n.

"Leydim." sorusuna yanıt vermiş olan muhafız şimdi de araya girmeye cüret etmişti. "Saat" dedi.

Acaba bu saatte gözetleme noktalarında adamları olmuyor mu? diye düşündü Jessica. "Çıkın. Yapacak işlerimiz var."

"Ama Leydim" dedi muhafız: Ve korkuyla bir Jessica'ya bir Farad'na baktı.

"Onu baştan çıkaracağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Jessica.

Adam kaskatı kesildi.

Farad'n neşeli bir kahkaha attı. Eliyle çıkmalarını işaret etti. "Onu duydunuz. Çıkın."

Muhafızlar birbirlerine baktılar ama itaat ettiler.

Farad'n, Jessica'nın yatağının kenarına oturdu. "Sırada ne var?" Başını iki yana salladı. "Sana inanmak istedim ama inanmadım.

Sonra...sanki zihnim eridi. Yorulmuştum. Zihnim sana karşı mücadele etmeyi bıraktı. Oldu. Şöyle!" Parmaklarını şaklattı.

"Zihninin mücadele ettiği ben değildim" dedi Jessica.

"Tabii ki sen değildin" diye kabul etti Farad'n. "Ben kendime, öğrendiğim bütün o saçmalıklara karşı mücadele ediyordum. Şimdi sırada ne var?"

Jessica gülümsedi. "İtiraf edeyim, bu kadar çabuk başarmanı beklemiyordum. Yalnızca sekiz gün oldu ve..."

"Sabrettim" dedi Farad'n sırıtarak.

"Ve sabretmeyi de öğrenmeye başladın" dedi Jessica.

"Başlamak mı?"

"Henüz bu öğrenmenin eşiğinde emekliyorsun" dedi Jessica. "Artık gerçekten bir bebeksin. Daha önce...yalnızca bir potansiyeldin, doğmamıştın bile."

Farad'n'ın yüzündeki sırıtış kayboldu.

"Bu kadar karamsar olma" dedi Jessica. "Başardın. Bu önemli. Kaç kişi yeni doğmuş olduğunu söyleyebilir?"

"Sırada ne var?" diye ısrar etti Farad'n.

"Bu öğrendiğin şeyin antrenmanını yapacaksın" dedi Jessica. "Bunu istediğin zaman, kolayca yapabilmeni istiyorum. Daha sonra bunun, bilincinde açtığı yeri dolduracaksın. Bu, kendi isteklerine karşı herhangi bir gerçekliği sınama yeteneğiyle doldurulacak."

"Şimdi bütün yapacağım bu mu... antrenmanını..."

"Hayır. Artık kas eğitimine başlayabilirsin. Söyle bakalım, sol ayağının küçük parmağını, vücudundaki hiçbir kası oynatmadan hareket ettirebilir misin?'

"Benim..." Jessica, parmağını oynatmaya çalışan Farad'n'ın yüzüne soğuk bir ifadenin yerleştiğini gördü. Az sonra Farad'n,

başını eğip ayağına baktı, gözlerini ona dikti. Alnından ter fışkırdı. Uzun bir nefes verdi. "Yapamıyorum."

"Hayır, yapabilirisin" dedi Jessica. "Bunu yapmayı öğreneceksin. Vücudundaki bütün kasları öğreneceksin. Kaslarını, ellerini tanıdığın yöntemle tanıyacaksın."

Farad'n bu düşün büyüklüğü karşısında güçlükle yutkundu. Ardından şöyle dedi: "Bana ne yapıyorsun? Benimle ilgili plânın ne?"

"Senin evrene serbestçe bakmanı sağlamayı plânlıyorum" dedi Jessica. "En içten arzu ettiğin şey her neyse o olacaksın."

Farad'n bir an için bunun üstünde düşündü. "Her ne arzu edersem mi?"

"Evet."

"Bu olanaksız."

Gerçekligini kontrol ettiğin yöntemle arzularını da kontrol etmeyi öğrenmediğin sürece" dedi Jessica. Ve şöyle düşündü; *Hadi bakalım! Çözümleyicileri bunu incelesin, ihtiyatlı bir şekilde onaylamasını tavsiye edeceklerdir ama Farad'n benim aslında ne yaptığımı anlamaya bir adım daha yaklaşacaktır.*

Farad'n şöyle diyerek onun tahminini doğruladı: "Birisine yüreğinin arzusunun farkına varacağını söylemek başka bir şeydir, bu fark edişi gerçekten yerine getireceğini söylemek başka bir şey."

"Düşündüğümden daha fazla ilerledin" dedi Jessica. "Çok güzel. Sana söz veriyorum: Eğer bu öğrenme programını bitirirsen, kendi kendinin sahibi olacaksın. Her ne yaparsan, bunu, yapmak istediğin için yapacaksın."

Bir Doğru Söyleten bunu ortaya çıkarmaya çalışsın bakalım, diye düşündü Jessica.

Farad'n ayağa kalktı ama Jessica'ya doğru eğilirken yüzündeki ifade sıcaktı, dostça bir havası vardı. "Biliyorsun sana inanıyorum. Neden inandığımı biliyorsam ne olayım ama inanıyorum. Ve düşündüğüm diğer şeyler hakkında tek bir kelime etmeyeceğim."

Jessica yatak odasından çıkan Farad'n'ın arkasından baktı. Işıküreleri kapattı ve sırtüstü uzandı. Bu Farad'n derin biriydi. Jessica'nın plânını anlamaya başladığını; ama bu komploya kendi iradesiyle katıldığını ifade edecek kadar çok şeye sahipti.

Kendi duygularını öğrenmeye başlayıncaya kadar bekleyelim, diye düşündü Jessica. Böylece tekrar uyumak için kendini sakinleştirdi. Yarının, zararsız görünen sorular soran saray personeliyle gündelik karşılaşmalarla dolu olacağını biliyordu.

*

43

İnsanoğlu ilişkilerini, periyodik olarak hızandırarak sürdürür; böylece yaşamanın yenilenebilir canlılığı ile çöküşün davet edilen yozlaşması arasındaki yarışı yaşar. Bu periyodik yarışta her duraksama lüks haline gelir. İnsan ancak ondan sonra her şeyin yapılabileceğini, her şeyin mümkün olduğunu düşünebilir.

- Muad'Dib'in Apokrifası

Kumun dokunuşu önemlidir, dedi Leto kendi kendine.

Leto parlak bir gökyüzünün altında oturuyor ve altındaki iri taneli kumları hissedebiliyordu. Ona bir kez daha zorla ağır dozda melanj vermişlerdi ve Leto'nun zihni bir girdap gibi dönüyordu. Girdabın hunisinin derinliklerinde yanıtlanmamış bir soru yatıyordu: *Neden bunu söylemem konusunda ısrar ediyorlar?* Gurney inatçıydı, buna hiç şüphe yoktu. Ve emirlerini Leydi Jessica'sından alıyordu.

Onu bu 'ders' için gün ışığında siyeçin dışına çıkarmışlardı. Vücudunun, siyeçten buraya bu kısa yolculuğu: İç varlığı, Dük 1. Leto'yla Yaşlı Baron Harkonnen arasındaki bir savaşı bitirmeye çalıştığı sırada yaptığı şeklinde garip bir hisse kapılmıştı. Onun içinde ve onun aracılığıyla çarpışmışlardı; çünkü onların doğrudan iletişim kurmasına izin vermezdi. Bu çarpışma ona. Alia' nın başına ne gelmiş olduğunu öğretmişti. Zavallı Alia.

Bahar tribinden korkmakta haklıydım, diye düşündü. Leydi Jessica'ya yönelik bir öfke dalgası kabardı ve içini doldurdu. Onun lanet gom cabbarı! Onunla mücadele et ve kazan, bir şey yapmaya kalkışırsan ölürsün. Leto'nun boynuna zehirli bir iğne

dayayamazdı; ama onu, kendi kızını ele geçirmiş olan tehlikeler vadisine gönderebilirdi.

Nazal sesler, bilincine doluştu. Titreştiler, yükseldiler, sonra yumuşadılar, yükseldiler...yumuşadılar. Bunların, o anın gerçekliğine mi sahip olduğunu yoksa bahardan mı geldiğini saptamasının hiç yolu yoktu.

Leto'nun vücudu, kıvrılmış kollarının üstüne eğilmişti. Kalçasına değen sıcak kumu hissediyordu. Tam önünde bir kilim vardı ama Leto açık kumun üstünde oturuyordu. Kilimin üstüne boydan boya bir gölge düştü: Namri. Leto kilimin koyu renk desenlerine baktı, oradan kabarcıklar çıktığını hissetti. Bilinci kendi akıntısının üstünde, kabarık ve karmakarışık yeşilliğin oluşturduğu bir ufka uzanan bir manzara boyunca sürüklendi.

Kafatasında davullar çalıyordu. Sıcaklığı, ateşinin çıktığını hissetti. Ateş, duyularını dolduran bir yanmanın basıncıydı, bedenin bilincini yer kalmamacasına dolduruyordu; ta ki yalnızca, başındaki tehlikenin hareketli gölgelerini hissedebilinceye kadar. Namri ve hançer. Basınç...basınç... Sonunda Leto gökyüzüyle kumun arasında, yatar durumda, havada asılı kaldı; zihni ateş dışında her şeyi kaybetti. Şimdi bir şey olmasını bekliyor ve olacak herhangi bir şeyin ilk ve tek şey olacağını hissediyordu.

Kızgın güneş ışığı Leto'ya çarparak parlak bir şekilde yansıyordu; huzursuz, çaresiz. *Altın Yol'um nerede?* Her yer böcek kaynıyordu. Her yer. *Tenim kendi tenim değil.* Sinirleri boyunca mesajlar gönderdi, diğer-bedenin geciken tepkilerini bekledi.

Kafanı kaldır, dedi sinirlerine.

Kendisine ait olması muhtemel bir kafa yavaşça yukarı kalktı, parlak ışığın içindeki boşluk parçalarına baktı.

Birisi fısıldadı: "Şu anda iyice derinlerde."

Yanıt gelmedi.

Yakan kızgın güneş sıcak üstüne sıcak yaratıyordu.

Bilincinin akıntısı, onu, yavaş yavaş, dışarı eğilerek, sürükleyerek, uçsuz bucaksız, yeşil bir boşluk süzgecinden geçirdi; ve orada, alçak kıvrımlı kumulların arkasında, bir sarp kayalığın uzun kireçtaşı çizgisinin ötesinde, bir kilometreden daha az bir mesafede; *orada,* yeşil filizler veren gelecek, yukarı savrularak, sonsuz yeşilliğin içine akarak, yemyeşil kabararak, dışarı doğru sonsuz bir şekilde yeşil yeşil ilerleyerek uzanıyordu.

Bütün bu yeşilliğin içinde tek bir büyük solucan yoktu.

Yabani bitkiler çok boldu ama hiçbir yerde Şeyh-hulud yoktu.

Yalnızca hayal gücünün tanıklık ettiği yeni bir diyarın eski sınırlarını geçmeye kalkıştığını; ve şu anda direkt olarak, derin bir insanın *Bilinmeyen* diye adlandırdığı, çok yakınındaki bir peçeden baktığını biliyordu.

Bu, kana susamış gerçeklikti.

Yaşamının bir dalda sallanan kırmızı meyvesini hissetti; sıvı ondan akıp gidiyordu ve bu sıvı damarlarında dolaşan bahar özüydü.

Şeyh-hulud olmazsa, artık bahar olmazdı.

Dune'un büyük gri solucan-yılanının olmadığı bir gelecek görmüştü. Bunu biliyordu ama böyle bir yolculuğa küfretmek için transtan sıyrılamıyordu.

Bilinci aniden geri çekildi...böylesine amansız bir gelecekten uzaklaşarak geriledi, geriledi. Düşünceleri, ilkelleşerek derinliklere indi, yalnızca yoğun duygularla ilerliyorlardı. Dikkatini, içine doğan görüntünün ya da çevresindekilerin herhangi bir özel yönüne yoğunlaştıramadığını fark etti ama içinde bir ses vardı. Bu ses antik bir dilde konuşuyordu ve Leto onu mükemmel bir şekilde anlıyordu. Ses müzikal ve canlıydı ama sözleri onu hırpalıyordu.

"Geleceği etkileyen şimdi değildir, seni aptal, şimdiyi oluşturan gelecektir. Sen bunun tam tersini söylüyorsun. Gelecek oluşturulduğu için, bu geleceği garantileyen bir olaylar bildirimi sabit ve kaçınılmazdır."

Leto bu sözler karşısında donup kaldı. Vücudunun derinliklerine dehşetin kök saldığını hissetti. Bu sayede vücudunun hâlâ var olduğunu anladı; ama görüntüsünün cüretkâr yapısı ve muazzam gücü, onu, lekelenmiş, savunmasız ve bir kasına sinyal göndererek itaat etmesini sağlayamayacak bir halde bırakmıştı. Bıı zamanlar kendisinin gerçek olduğuna inanmasını sağlayan hafızaların ait olduğu o toplu yaşamların hücumuna gittikçe daha fazla boyun eğdiğini biliyordu. İçini korku kapladı, iç hâkimiyeti kaybedebileceğini ve sonunda yenilerek Melanet olabileceğini düşündü.

Leto vücudunun dehşet içinde kıvrandığını hissetti.

Zafer kazanmaya ve bu hafızaların yardımsever işbirliğini yeniden elde etmeye muhtaç olduğunu anlamıştı. Ona düşman olmuşlardı, hepsi birden...hattâ güvendiği soylu Harum bile. Kökleri olmayan bir yüzeyin üstünde parıldayarak uzanıyordu, kendi yaşamına ait bir ifadeye sahip olmaktan acizdi. Kendisinin zihinsel bir resmi üzerine yoğunlaşmaya çalıştı, üst üste binmiş karelerle karşılaştı; her biri başka bir yaşa aitti: Bir bebekten mecalsiz bir yaşlıya kadar. Babasının eğitiminin ilk zamanlarını hatırladı: *Eller gençleşsin, sonra yaşlansın.* Ama tüm vücudu şimdi bu kayıp gerçekliğin içine gömülüyordu; ve bütün bu suret dizisi, eriyerek başka yüzlere dönüştü, ona hafızalarını vermiş olanların yüz hatlarına.

Elmas bir yıldırım onu parçaladı.

Bilincinin parçalarının sürüklenerek uzaklaştığını hissetti; ama var olmakla olmamak arasında bir yerlerde, bir benlik duyusunu koruyordu. Umudu canlandı, vücudunun nefes alıp verdiğini hissetti. Alıyor... Veriyor. Derin bir nefes aldı: *Yin.* Verdi: *Yang.*

Kavrayışının hemen ötesinde bir yerde, bir tam bağımsızlık mekânı vardı, yaşamlar kalabalığının doğasında var olan bütün karmaşalara karşı bir zafer...sahte bir hükmetme hissi değil, gerçek bir zafer. Önceki hatasını artık biliyordu: Transının gerçekliğinde gücü aramıştı, Ganima'yla onun birbirlerinin içinde besledikleri korkularla yüzleşmektense bunu seçmişti.

Alia'yi korku alt etti!

Ama gücü aramak, Leto'yu fanteziye saptırarak ona başka bir tuzak kuruyordu. Yanılsamayı gördü. Tüm yanılsama süreci yarım bir dönüş yaptı; artık Leto, içine doğan görüntülerin ve iç yaşamların kaçışını amaçsızca izleyebileceği bir merkez biliyordu.

İçini coşku kapladı. Bu, Leto'nun gülmek istemesine neden oldu; ama o, bu lüksü kendine çok gördü çünkü bunun hafıza kapılarını sürgüleyeceğini biliyordu.

Ahhhh, hafızalarım, diye düşündü Leto. *Yanılsamanızı gördüm. Artık benim için bir sonraki anı çağıramayacaksınız. Bana sadece yeni anları nasıl yaratacağımı göstereceksiniz. Kendimi eski izlere bağlamayacağım.*

Bu düşünce, bilincinde sanki temiz bir yüzey açar gibi ilerledi; ve Leto, tüm vücudunun bunun peşinden gittiğini hissetti: Her hücrede, her sinirde en küçük ayrıntısına kadar bildirilen bir *bilgi kıvılcımı.* Yoğun bir sessizlik durumuna girdi. Bu sessizliğin içinde sesler duydu, bu seslerin uzak bir mesafeden geldiğini biliyordu ama onları sanki bir uçurumun içinde yankılanıyorlarmış gibi net bir şekilde duyuyordu.

Seslerden biri Halleck'indi. 'Belki de çok fazla verdik."

Namri yanıtlıyordu. "O bize ne kadar vermemizi söylediyse tam o kadar verdik."

Halleck: "Belki de tekrar dışarı çıkıp ona bir bakmalıyız."

Namri: "Sabiha böyle işleri iyi becerir; yanlış giden bir şeyler olursa, bizi çağırır."

Halleck: "Ben bu Sabiha işinden hoşlanmadım."

Namri: "O gerekli bir unsur."

Leto, dışındaki parlak ışığı ve içindeki karanlığı hissetti; ama karanlık ketumdu, koruyucuydu ve sıcaktı. Işığın parlaklığı artmaya başladı; ve Leto, bunun içindeki karanlıktan geldiğini, parlak bir bulut gibi dışarı doğru dönerek hareket ettiğini hissetti. Vücudu şeffaflaştı, onu yukarı doğru çekti ama Leto her hücreyle ve her sinirle olan o bilgi kıvılcımı temasını koruyordu. İç yaşamlar kitlesi sıraya girmişti, hiçbir şey alt üst olmamış ya da karışmamıştı. Leto'nun kendi iç sessizliğini kopya ederek çok sessiz bir hale geldiler; her hafıza-yaşam diğerinden ayrıydı, cisimsiz ve bölünmemiş birer varlıktı.

Ardından Leto onlara hitap etti: "Ben sizin ruhunuzum. Ben fark edebileceğiniz yegâne yaşamım. Ben, hiçbir yer olmayan bu diyarda, size kalan tek yurt olan bu diyarda ruhunuzun yuvasıyım. Ben olmadan, kavranabilir evren kaosa geri döner. Yaratıcı ve sınırsız, benim içimde çözülmez bir şekilde bağlıdır; onları yalnızca ben ulaştırabilirim.

Ben olmadan, insanoğlu *bilmenin* batağına ve kibrine gömülür. Benim aracılığımla, siz ve onlar kaostan çıkışın yegâne yolunu bulacaksınız: *Yaşayarak anlama.*"

Bununla birlikte Leto kendisinin gitmesine izin verdi; ve kendisi, yani geçmişinin bütünlüğünü kavrayan kendi şahsı haline geldi. Bu bir zafer değildi, bir yenilgi de değildi ama seçeceği herhangi bir iç yaşamla paylaşacağı yeni bir şeydi. Leto bu yeniliğin tadını çıkardı, *bilgi kıvılcımı*'nın kendisine sunduklarından vazgeçerek ve aynı anda bütünlüğü geri alarak, her hücresini, her sinirini onun istila etmesine izin verdi.

Bir süre sonra, beyaz karanlığın içinde uyandı. Bir bilinç çakışıyla, bedeninin nerede olduğunu öğrendi: Siyeçin kuzey

sınırını belirleyen sarp kayalık duvardan yaklaşık bir kilometre uzakta, kumun üstünde oturuyordu. Artık bu siyeçi tanıyordu: Kesinlikle Jacurutu'ydu... ve Fondak. Ama bu siyeç, mitlerden, efsanelerden ve kaçakçıların yayılmasına izin verdiği söylentilerden çok farklıydı.

Tam önünde duran bir kilimin üstünde genç bir kadın oturuyordu; sol yenine bağlanmış parlak bir ışıküre, kafasının hemen üstünde sürükleniyordu. Leto bakışlarını sonsuz bir şekilde ışıküreden ayırınca yıldızları gördü. Bu genç kadını tanıyordu; daha önceki görüntüsünde vardı, kahve kavuran kadın. Bu, Namri'nin yeğeniydi ve hançerini kullanmaya Namri kadar hazırdı. Hançer kucağında duruyordu. Gri bir damıtıcı giysinin üstüne basit, yeşil bir cüppe giymişti. Sabiha, adı buydu. Ve Namri'nin onunla ilgili plânları vardı.

Sabiha, onun gözlerinden, uyandığını anladı ve şöyle dedi: "Neredeyse şafak sökecek. Bütün geceyi burada geçirdin."

"Ve günün büyük bir kısmını" dedi Leto. "Güzel kahve yapıyorsun."

Bu sözler kadını şaşırtmıştı ama o andaki tavrı için aldığı sert eğitimi ve açık talimatları belli eden. amaca yönelik bir yaklaşımla bunu göz ardı etti.

"Suikastçiler Vakti" dedi Leto. "Ama hançerine artık gerek yok." Kadının kucağındaki hançer-i figana şöyle bir baktı.

"Buna Namri karar verir" dedi Sabiha.

Halleck değil, demek. Sabiha onun iç bilgisini yalnızca onaylamıştı.

"Şeyh-hulud büyük bir çöp toplayıcısı ve istenmeyen kanıtların silicisidir" dedi Leto. "Ben de onu bu şekilde kullandım."

Sabiha elini hançerin kabzasına hafifçe koydu.

"Nerede ve nasıl oturduğumuz ne çok şeyi açıklıyor dedi Leto. "Sen kilimin üstünde oturuyorsun, bense kumun üstünde."

Sabiha'nın eli hançerin kabzasını kavradı.

Leto esnedi, ağzını açıp gerinmekten çeneleri ağrıdı. "Senin de yer aldığın bir görüntü doğdu içime" dedi.

Kadının omuzları birazcık gevşedi.

"Arrakis hakkında çok tek taraflı davrandık." dedi Leto. "Barbarlık ettik. Yapıyor olduğumuz şeyde belli bir moment vardı; ama şimdi, yaptığımız işlerin bir kısmını bozmalıyız. Ölçekler daha dengeli bir hale getirilmeli."

Sabiha şaşkınlık içinde kaşlarını çatar gibi oldu.

"İçime doğan görüntü" dedi Leto. "Dune'daki yaşam dansını eski haline getirmediğimiz sürece, çölün zeminindeki ejderha artık olmayacak."

Büyük solucan için Eski Fremen ismini kullandığından, kadın onu bir an anlayamadı. Ardından sordu: "Solucanlar mı?"

"Karanlık bir geçitteyim" dedi Leto. "Bahar olmazsa İmparatorluk çöker. Lonca harkeket edemez. Gezegenler birbirleriyle ilgili net hatıraları yitirirler. Kendi içlerine kapanırlar. Lonca kaptanları yeteneklerini kaybettiğinde uzay bir sınır haline gelir. Kumullarımızın tepesine sarılıp, üstümüzde ve altımızda ne olduğundan bihaber hale geliriz."

"Çok garip şeyler söylüyorsun" dedi kadın. "İçine doğan görüntüde beni nasıl gördün?"

Fremen batıl inançlarına güven! diye düşündü Leto. Şunları söyledi: "Ben geçirgraf haline geldim. Geçirilmesi gereken değişiklikleri yazacak canlı bir kalıbım. Eğer bunları yazmazsam, hiçbir insanın yaşamadığı bir yürek acısıyla karşılaşırsınız."

"Bu sözler de nedir?" diye sordu kadın; ama eli, hâlâ hatifçe hançerin üstündeydi.

Leto kafasını çevirip Jacurutu'nun sarp kayalıklarına baktı, kayaların arkasından şafak öncesi geçişini yapan İkinci Ay olması

gereken ışıltıyı gördü. Bir çöl tavşanının ölüm çığlığı onu sarstı. Sabiha'nın ürperdiğini gördü. Ardından kanat çırpma sesleri duyuldu...yırtıcı bir kuş, bir gece hayvanı vardı burada. Leto hemen üstünden geçip sarp kayalıklardaki çatlaklara yönelen birçok gözün kor ışıltısını gördü.

"Ben yeni yüreğimin sesini dinlemeliyim" dedi Leto. "Beni sadece bir çocuk olarak görüyorsun. Sabiha; ama Eğer..."

"Beni senin hakkında uyardılar" dedi Sabiha, omuzları harekete hazır bir şekilde kasılmıştı.

Onun sesindeki korkuyu duyan Leto şöyle dedi: "Benden korkma. Sabiha. O bedende benimkinden sekiz yıl fazla yaşadın. Bunun için sana saygı gösteriyorum. Ama senin tanıdığından çok daha fazlasına, sayısız diğer iç yaşama ait binlerce yıla sahibim. Beni bir çocuk olarak görme. Birçok geleceğe köprü kurdum; ve bunlardan birinde, ikimizi aşkla birleşmiş olarak gördüm. Sen ve ben Sabiha."

"Neler... Olamaz böyle..." Kafası karışan Sabiha sustu.

"Bu fikre alışabilirsin" dedi Leto. "Şimdi benim siyeçe dönmeme yardım et; çünkü çok uzak yerlerdeydim ve yolculukların verdiği yorgunluktan zayıf düştüm. Namri nerelerde olduğumu duymalı."

Leto onun kararsızlığını gördü ve şöyle dedi: "Mağara'nın Konuğu değil miyim? Namri benim öğrendiğim şeyi öğrenmeli. Evrenimiz yozlaşmasın diye yapacağımız çok şey var."

"Ben bu şeye inanmıyorum...solucanlarla ilgili olanlara" dedi Sabiha.

"Bizim aşkla birleştiğimize de mi inanmıyorsun?"

Sabiha başını iki yana salladı. Ama Leto, kadının aklına rüzgârla savrulan kuş tüyleri gibi gelen düşünceleri görebiliyordu. Leto'nun sözleri, onu hem çekmiş hem de itmişti. Güçle evli olmak, bu gerçekten baştan çıkarıcıydı. Ama öte

yandan amcasının emirleri vardı. Ama bir gün Muad'Dib'in oğlu, Dune'a ve evrenlerinin en uzak sınırlarına hükmedebilirdi. Ardından kadını, böyle bir geleceğe karşı, mağaraya gizlenmek istemesine neden olan, aşırı derecede Fremence bir tiksinti kapladı. Leto'nun zevcesi, herkes tarafından görülen, dedikodu ve fikir yürütmelere hedef olan biri olurdu. Ama servet sahibi olurdu ve...

"Ben Muad'Dib'in oğluyum ve geleceği görebilirim" dedi Leto.

Sabiha hançeri yavaşça kınına yerleştirdi, kilimin üstünden kalkıverdi ve onun yanına gelip ayağa kalkmasına yardım etti. O zaman Leto kadının hareketlerinin kendisini eğlendirdiğini fark etti: Kilimi düzgünce katlayıp sağ omzunun üstüne atmıştı. Leto, kadının, ikisinin bedenleri arasındaki boyut farkını ölçtüğünü; ve onun sözleri üzerine düşündüğünü gördü: *Aşkla birleşmiş.*

Büyüklük başka bir şeydir, değişir, diye düşündü Leto.

Kadın ona yardım etmek ve onu kontrol etmek için kolunu tuttu. Leto tökezleyince sert bir şekilde konuştu: "*Bunun* için siyeçten fazla uzağız!" Bir solucanı çekebilecek istenmeyen sesleri kastediyordu.

Leto vücudunun, bir böceğin terk ettiği kuru bir kabuk haline dönüştüğünü hissetti. Bu kabuğu tanıyordu: Bu, melanj ticareti ve onun Altın İksir Dini üzerine inşa edilmiş toplumla dolu olan kabuktu. Fazlalıkları tarafından boşaltılmıştı. Muad'Dib'in yüce amaçları, Okaf'ın askeri kolu tarafından uygulanan büyücülüğe giriyordu. Muad'Dib'in dininin artık başka bir adı vardı; Şin-san-Şao: Bir hançer-i figanın ucunda evreni cennete dönüştürebileceğini düşünenlerin çılgınlığını ve şiddetini tanımlayan. Ixlilerin bulduğu bir isim. Ama Ix nasıl değişmişse bu da değişecekti. Çünkü sadece güneşlerinin dokuzuncu gezegeniydiler ve onlara adlarını veren dili bile unutmuşlardı.

"Cihad bir tür kitle çılgınlığıydı." diye mırıldandı Leto.

"Ne?" Sabiha onu ritmsiz yürütme ve açık kumdaki varlıklarını gizleme işine konsantre olmuştu. Bir an onun sözlerine yoğunlaştı; ardından bunu, Leto'nun her halinden belli olan bitkinliğine yordu. Onun zayıflığını, transla nasıl güçsüz düştüğünü hissediyordu. Bu ona anlamsız ve zalimce göründü. Eğer Namri'nin söylediği gibi öldürülecekse, bütün bu gösteriler olmadan, hemen öldürülmeliydi. Ancak Leto mucizevi bir açıklamadan bahsetmişti. Belki de Namri'nin peşinde olduğu buydu. Bu çocuğun babaannesinin hareketinin ardındaki güdü kesinlikle bu olmalıydı. Yoksa neden Dune'un Leydisi bir çocuğa karşı bu tehlikeli hareketlerin yapılması için onay versindi ki?

Çocuk mu?

Bir kez daha Leto'nun sözleri üzerine düşündü. Şimdi sarp kayalığın eteğindeydiler ve Sabiha, onun, bu daha güvenli yerde bir an soluklanması için durdu. Başını eğip yıldızların loş ışığında ona baktı ve sordu: "Artık hiç solucan olmaması nasıl mümkün olabilir?"

"Yalnızca ben bunu değiştirebilirim" dedi Leto. "Korkma! Ben her şeyi değiştirebilirim."

"Ama bu..."

"Bazı soruların yanıtı yoktur" dedi Leto. "Bu geleceği gördüm ama çelişkiler yalnızca kafanı karıştırır. Bu değişen bir evren ve en garip değişiklik de biziz. Biz birçok etkiyi yankılandırıyoruz. Geleceklerimizin kararlı bir güncelleştirmeye ihtiyacı var. Şimdi ortadan kaldırmamız gereken bir engel var. Bu, acımasız şeyler yapmamızı; en temel, en değerli isteklerimize karşı çıkmamızı gerektiriyor... Ama bu yapılmalı."

"Ne yapılmalı?"

"Hiçbir dostunu öldürdün mü? diye sordu Leto ve dönüp siyeçin gizli girişine doğru yükselen gediğe yöneldi. Trans-bitkinliginin izin verdiği ölçüde hızlı hareket ediyordu ama

Sabiha onun hemen arkasındaydı. Leto'nun cüppesini çekiştirip onu durdurmaya çalışıyordu.

"Bu bir dostu öldürmek de ne demek oluyor?"

"Nasıl olsa ölecek" dedi Leto. "Bunu ben yapmak zorunda değilim ama bunu önleyebilirim. Eğer önlemezsem, bu onu öldürmek değil midir?"

"Kim bu...ölecek olan?"

"Diğer seçenek susmama neden oluyor" dedi Leto. "Kız kardeşimi bir canavara vermek zorunda kalabilirim."

Tekrar arkasını dönüp ondan uzaklaştı; ve bu sefer Sabiha cüppesini çekiştirince, sorularını yanıtlamayı reddetti. *En iyisi zamanı gelinceye kadar bilmemesi,* diye düşündü.

*

44

Doğal ayıklanma, bir soya sahip olacakları titiz bir şekilde seçerek koruyan bir çevre şeklinde tanımlanmıştır. Ancak insanlar söz konusu olduğunda, bu aşırı derecede sınırlayıcı bir bakış açısıdır. Cinsellikle üreme, deneye ve keşfe eğilimlidir. Bu, akla birçok soru getirir, bunların en eski olanlarından biri de şudur. Çevre, çeşitlilik oluştuktan sonraki seçici bir unsur mudur, yoksa koruduğu çeşitliliği belirlemede seçim öncesi bir rol mü oynar? Dune bu soruları gerçekten yanıtlamadı; sadece, Leto ve Rahibeler Birliği'nin beş yüz kuşak sonra yanıtlamaya kalkışabileceği yeni sorular ortaya attı.

- Dune Felâketi
Hark al-Ada'nın Kaleminden

Kalkan Duvarı'nın kahverengi çıplak kayaları, uzakta belirmişti, Ganima, geleceğini tehdit eden bu görüntünün vücut bulmuş halini görebiliyordu. Kale'nin çatısındaki bahçenin kenarında duruyordu; batmakta olan güneş sırtına vuruyordu. Güneş, toz bulutlarının arkasında koyu bir portakal rengine sahipti, bir solucanın ağzının rengi kadar çarpıcı bir renk. Şöyle düşünerek iç çekti: *Alia...Alia...Senin kaderin benim kaderim mi olacak?*

İç yaşamların yaygarası son zamanlarda gittikçe artmıştı. Fremen toplumunda kadınların şartlanmasıyla ilgili bir şey vardı, belki de bu gerçek bir cinsel farktı; ama öyle ya da böyle, kadınlar bu iç gelgite karşı daha hassastılar. Babaannesi, Bene Gesserit'in birikmiş bilgeliğinden yararlanarak ama bu arada Ganima'nın içindeki bu bilgeliğin tehditlerini de uyandırarak plân yaptıklarında, onu bu konuda uyarmıştı.

"Melanet" demişti Leydi Jessica, "yani bizim Ön-doğanlar için kullandığımız terim, arkasında acı tecrübeler bırakmış, uzun bir tarihe sahiptir. Öyle görünüyor ki iç yaşamlar bölünüyor, iyi niyetli ve kötü niyetli olanlar birbirlerinden ayrılıyorlar. İyi niyetli olanlar uysal ve yararlı kalıyor. Kötü niyetli olanlar ise güçlü bir ruhta birleşip yaşayan bedeni ve onun bilincini ele geçirmeye çalışıyor gibiler. Bu sürecin oldukça uzun sürdüğü biliniyor ama belirtileri de gayet iyi biliniyor.

"Neden Alia'yı terk ettin?" diye sormuştu Ganima.

"Yarattığım şeyden korkup kaçtım" demişti Jessica, kısık bir sesle. "Vazgeçtim. Ve şimdi bana sıkıntı veren şu... belki de çok çabuk vazgeçtim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Henüz açıklayamam ama...belki...hayır! Sana boş umutlar vermeyeceğim. *Gafla,* yani o melun boş bulunma, insanlık mitolojisinde uzun bir tarihe sahip. Buna birçok ad verilir; ama temel olarak istila diye adlandırılır. Böyle görünüyor. Yolunu kaybedip kötü niyete sapıyorsun ve o da seni istila ediyor."

"Leto...bahardan korkuyordu" demişti Ganima, onun hakkında kısık sesle konuşabildiğini fark ederek. Ödemeleri gereken o korkunç bedel!

" Akıllılık ediyor" demişti Jessica. Başka bir şey söylememişti.

Ama Ganima kendi iç hafızalarını araştırma tehlikesine atılmış ve garip bir şekilde bulanık bir peçenin ardına bakıp boş yere Bene Gesserit korkularını genişletmişti. Alia'nın başına gelen şeyi açıklamak, bunu bir nebze olsun kolaylaştırmamıştı. Ancak Bene Gesserit tecrübe birikimi, tuzaktan muhtemel bir çıkış yolu göstermişti; ve Ganima, iç paylaşımı göze aldığı zaman, önce Mohalata'yı, onu koruyabilecek iyi niyetli bir ortaklığı çağırmıştı.

Kale'nin çatısındaki bahçenin kenarında, günbatımı ışıltıları içinde dururken bu paylaşımı hatırladı. Hemen ardından

annesinin hafıza-mevcudiyetini hissetti. Chani orada duruyordu, uzaklardaki sarp kayalıklarla Ganima arasında bir görüntüydü.

"Buraya girersen, yersin Zakkum'un meyvesini, cehennem lokmasını!" dedi Chani. "Bu kapıyı sürgüle kızım; senin için tek güvenli yol bu."

İç yaygara, görüntünün etrafında yükseldi; ve Ganima, bilincini Rahibeler Birliği'nin Amentü'süne daldırarak kaçtı; bu, güvenden çok çaresizlikten yapılmış bir hareketti. Hızla Dudaklarını kıpırdatarak, sesinin bir fısıltı seviyesine kadar yükselmesine izin vererek Amentü'yü okudu:

"*Din, çocuğun yetişkine öykünmesidir. Din, geçmiş inançları içerir: Bir tahmin olan mitoloji; evrendeki güvenle ilgili gizil varsayımlar: İnsanların kişisel gücü ararken yaptığı açıklamalar; din, hepsinin aydınlanma zerreleriyle birbirine karışmış halidir. Ve daima dile getirilmemiş en yüce buyruk şudur: 'Sorgulamayacaksın!' Ama biz sorguluyoruz. Biz doğal olarak bu buyruğa karşı çıktık. Bizim uğraştığımız iş, hayal gücünün özgünleştirilmesi, hayal gücünün, insan soyunun en derin yaratıcılık algılarına dek kullanılmasıdır.*"

Ganima'nın düşüncelerine yavaş yavaş bir düzen geldi. Ama vücudunun titrediğini hissediyordu, bu kazandığı huzurun ne kadar nazik olduğunu biliyordu...ve o bulanık peçe, zihninde kalmıştı.

"Leb Kamay" diye fısıldadı. "Düşmanımın kalbi, sen benim kalbim olmayacaksın."

Ve Farad'n'ın yüzüne ait bir anıyı, gür kaşları ve kararlı dudaklarıyla genç somurtkan suratı hatırladı.

Nefret beni güçlendirecek, diye düşündü. *Nefretle doluyken, Alia'nın kaderine karşı koyabilirim.*

Ama durumunun tüyler ürperten nezaketi sürüyordu ve Ganima'nın tüm düşünebildiği. Farad'n'ın amcası merhum IV. Şaddam'a ne kadar benzediğiydi.

"Demek buradasın!"

Bu, Ganima'nın sağ tarafından yaklaşmakta olan Irulan'dı, bir erkeği hatırlatan hareketlerle korkuluğun yanından yürüyerek geliyordu. Kafasını çevirip bakan Ganima şöyle düşündü: *Ve bu da Şaddam'ın kızı.*

"Neden tek başına dışarı sıvışmakta ısrar ediyorsun?" diye sordu Irulan, Ganima'nın tam önünde durup asık bir suratla tepesinde dikilerek.

Ganima tek başına olmadığını; muhafızların, onu, çatıya çıkarken görmüş olduğunu söylememek için kendini tuttu. Irulan'nın kızgınlığının sebebi, burada açıkta olmaları ve uzun menzilli bir silahın onları vurabilecek olmasıydı.

"Damıtıcı giysi giymemişsin" dedi Ganima. "Eski günlerde, siyeçin dışında üstünde damıtıcı giysi olmadan yakalanan birinin anında öldürüldüğünü biliyor muydun? Su harcamak kabileyi tehlikeye atmaktır."

"Su! Su!" diye çıkıştı Irulan. "Ben senin neden kendini bu şekilde tehlikeye attığını bilmek istiyorum. İçeri dön. Hepimiz için sorun yaratıyorsun."

"Şimdi ne tehlike var?" diye sordu Ganima. "Stilgar hainleri temizledi. Her yerde Alia'nın muhafızları var."

Irulan kararmakta olan gökyüzüne baktı. Yıldızları gri-mavi perdenin önünde görülmeye başlamışlardı bile. Dikkatini tekrar Ganima'ya yöneltti. "Tartışmayacağım. Farad'n'dan haber geldiğini sana söylemek için gönderildim. Kabul ediyor ama nedense töreni ertelemek istiyor."

"Ne kadar?"

"Henüz bilmiyoruz. Bu konuda görüşeceğiz. Ama Duncan geri gönderiliyor."

"Ya babaannem?"

"Şimdilik Salusa'da kalmayı seçiyor."

"Onu kim suçlayabilir ki?" diye sordu Ganima.

"Alia'yla aralarındaki şu saçma sapan kavga!"

"Beni kandırmaya çalışma. Irulan! O saçma sapan bir kavga değildi. Söylenenleri duydum."

"Rahibeler Birliği'nin korkuları..."

"Gerçek" dedi Ganima. "Pekâlâ, mesajını ilettin. Beni vazgeçirmeye çalışmak için eline geçen bu fırsatı da kullanacak mısın?"

"Ben pes ettim."

"Bana yalan söylememen gerektiğini gayet iyi biliyorsun" dedi Ganima.

"Pekâlâ! Seni vazgeçirmeye çalışmayı sürdüreceğim. Bu çılgınca bir gidiş." Ve Ganima'nın onu bu kadar kızdırmasına neden izin verdiğini merak etti. Bir Bene Gesserit'in hiçbir şeye kızmasına gerek yoktu. Şöyle dedi: "Senin başındaki büyük tehlikeden endişeleniyorum. Bunu biliyorsun, Gani, Gani...sen Paul'ün kızısın. Sen nasıl..."

"Çünkü ben onun kızıyım" dedi Ganima. "Biz Atreideslerin soyu Agamemnon'a dayanır ve biz soyumuzda ne olduğunu biliriz. Bunu asla unutma, babamın çocuksuz zevcesi. Biz Atreideslerin, kanlı bir tarihi vardır; ve biz, soyumuzla bağımızı koparmadık."

Irulan şaşkın bir halde sordu: "Kim bu Agamemnon?"

"Meşhur Bene Gesserit eğitiminin ne kadar sığ olduğu belli" dedi Ganima. "Tarihi kısalttığınızı hep unutuyorum. Ama benim hatıralarım gerilere, ta..." Konuşmayı kesti, bu hayaletleri nazik uykularından uyandırmamak en iyisiydi.

"Ne hatırlıyor olursan ol" dedi Irulan, "bilmelisin ki bu gidiş çok tehlikeli bir..."

"Onu öldüreceğim" dedi Ganima. "Bana bir can borcu var."

"Ve ben de, Eğer yapabilirsem, bunu önleyeceğim."

"Bunu zaten biliyoruz. Fırsatın olmayacak. Bu olup bitene dek Alia seni güneye, yeni kasabalardan birine gönderiyor."

Irulan endişeyle başını iki yana salladı. "Gani, seni her tehlikeye karşı koruyacağıma ant içtim. Bunu, Eğer gerekirse kendi hayatım pahasına yapacağım. Eğer tuğla duvarlı bir cedidede bekleyip seni..."

"Huanui hep vardır" dedi Ganima, tatlı tatlı konuşarak. "Ölü damıtıcısı bir seçenek olarak hep vardır. Oradan burnunu sokamayacağına eminim."

Irulan'ın rengi attı, eliyle ağzını kapadı; bir an için bütün eğitimini unutmuştu. Bu, Ganima'ya ne kadar önem verdiğinin ölçüşüydü; hayvani korku dışında her şeyin neredeyse tamamen terk edilmesiydi, içini parçalayan bu duyguyla, dudakları titreyerek konuştu. "Gani, kendim için korkmuyorum. Senin için kendimi solucanın ağzına atarım. Evet, senin dediğin gibi, ben babanın çocuksuz zevcesiyim; ama sen, benim asla sahip olmadığım çocuğumsun. Sana yalvarıyorum..." Gözlerinin kenarlarında yaşlar parıldadı.

Boğazına bir yumru tıkanan Ganima yutkunmaya çalışarak şöyle dedi: "İkimizin arasında başka bir fark daha var. Sen hiçbir zaman Fremen olmadın. Bense başka hiçbir şey değilim. Bu ikimizi ayıran bir uçurum. Alia biliyor. O, bunun dışında ne olursa olsun, bunu biliyor."

"Alia'nın ne bildiğini söyleyemezsin" dedi Irulan, buruk bir şekilde konuşarak. "Onun Atreides olduğunu bilmiyor olsam, kendini, Aile'sini yok etmeye adadığına yemin ederdim."

Peki onun hâlâ Atreides olduğunu nereden biliyorsun? diye düşündü Ganima, Irulan'ın bu körlüğünün nedenini merak ederek. O bir Bene Gesserit'ti, Melanet tarihini onlardan iyi kim bilebilirdi? Bırak inanmayı, bu konuda düşünmek için bile

kendine izin vermiyordu. Alia bu zavallı kadına büyü yapmış olmalıydı.

Ganima şöyle dedi: "Sana bir su borcum var. Bunun için senin yaşamını koruyacağım. Ama kuzenin cezasını çekecek. Bundan bir daha bahsetme."

Irulan dudaklarının titremesine engel oldu, gözlerini sildi. "Babanı gerçekten sevdim" diye fısıldadı. "O ölene kadar, bunu ben bile bilmiyordum."

"Belki de ölmemiştir" dedi Ganima. "Şu Vaiz..."

"Gani! Bazen seni hiç anlamıyorum. Paul olsa, kendi ailesine saldırır mıydı?"

Ganima omuz silkti, kararan gökyüzüne baktı, "Belki de eğlenceli bir yanı olduğunu..."

"Nasıl espri yapabiliyorsun böyle bir..."

"Karanlık derinliklerden uzak durmak için" dedi Ganima. "Seninle alay etmiyorum. Tanrılar biliyor ki etmiyorum. Ben yalnızca babamın kızı değilim. Ben Atreideslere tohum katmış herkesim. Sen Melanet'i düşünmüyorsun, bense bundan başka hiçbir şey düşünemiyorum. Ben ön-doğanım. İçimde ne olduğunu bilirim."

"Bu aptal batıl inanışlar..."

"Sakin!" Ganima elini Irulan'ın ağzına doğru uzattı. "Ben, babaannem de dahil olmak üzere ona kadar gelen lanel çiftleştirme programındaki bütün Bene Gesseritlerim. Ve çok daha fazlasıyım." Sol avucunu tırnağıyla çizerek kanattı. "Bu genç bir vücut ama tecrübeleri... Ah, *tanrılar,* Irulan! Benim tecrübelerim! Hayır!" Irulan yaklaşınca elini bir kez daha uzattı. "Babamın araştırdığı bütün o gelecekleri biliyorum. Birçok ömrün bilgeliğine sahibim, bütün cehaletine de...ve bütün zaaflarına. Eğer bana yardım edeceksen Irulan, önce kim olduğumu öğren."

Irulan içgüdüsel olarak eğilip Ganima'ya sarıldı, onu kendine çekti ve yanağını yanağına dayadı.

Bu kadını öldürmek zorunda kalmayayım, diye düşündü Ganima. *Bu olmasın.*

Bu düşünce aklından hızla geçerken, bütün çöl geceye gömüldü.

*

45

Küçük bir kuş çağırdı seni

Kıpkırmızı gagasıyla.
Tabr siyeçi'nin üstünde öttü bir kez
Ve sen gittin Cenaze Ovası'na.

- II. Leto için Ağıt

Leto, bir kadının saçındaki su halkalarının tıngırtısına uyandı. Hücresinin açık antresine baktı ve Sabiha'nın orada oturduğunu gördü. Yarı yarıya gömüldüğü bahar bilincinin içinde, içine doğan görüntünün onun hakkında yaptığı bütün açıklamalarla kadının şekillendiğini gördü. Fremen kadınlarının çoğunun evlendiği ya da en azından nişanlandığı yaşı geçeli iki yıl olmuştu. Demek ki ailesi onu bir şey için... ya da birisi için saklıyordu. Gelinlik çağının geldiği aşikârdı. Görüntüsünün örttüğü gözleri onu insanoğlunun Arz geçmişinden çıkmış biri olarak görmüştü: Koyu renk saçlar ve soluk bir ten, mavi içinde mavi gözlerine yeşilimsi bir renk veren derin göz çukurları. Küçük bir burnu ve sert hatlı çenesinin üstünde geniş bir ağzı vardı. Ve o, Bene Gesserit plânının burada, Jacurutu'da bilindiğini... ya da bundan şüphelenildiğini ona gösteren canlı bir işaretti.

Demek Firavni İmparatorluk'u onun aracılığıyla diriltmeyi umuyorlardı, öyle mi? O halde onu kız kardeşiyle evlenmeye zorlarken plânları neydi? Sabiha'nın bunu önleyemeyeceği kesindi.

Ama onu tutsak edenler plânı biliyorlardı. Peki bunu nasıl öğrenmişlerdi? Onun görüntülerini paylaşmamışlardı. Yaşamın diğer boyutlarda hareket eden ince bir zar haline geldiği yere onunla birlikte gitmemişlerdi. Sabiha'yı ortaya çıkaran

görüntülerinin dönüşlü ve dolambaçlı öznelliği yalnızca ve yalnızca onundu.

Sabiha'nın saçındaki su halkaları tekrar tıngırdadı ve bu ses onun görüntülerini karıştırdı. Leto nereye gitmiş olduğunu ve ne öğrendiğini biliyordu. Bunu hiçbir şey silemezdi. Şu anda, yolcuların arasındaki su halkaları tıngırtısının, yolculuk şarkıları için bir ritim olduğu, büyük bir Yaratan tahtırevanına binmiyordu. Hayır... Burada, Jacurutu'daki hücredeydi, bütün yolcuklukların en tehlikeli olanına çıkmıştı: Ehli sünnet wal-jamas'tan uzaklaşmış ve tekrar geri dönmüştü, duyuların gerçek dünyasından uzaklaşmış ve o dünyaya geri dönmüştü.

Kadın, saçlarındaki su halkalarını tıngırdatarak orada ne yapıyordu? Ah, evet. Tutsaklığının sürmesini sağlayacağını düşündükleri karışımdan, Leto ölene ya da babaannesinin plânı başarıya ulaşana kadar onu gerçek evrenin yarı içinde yarı dışında tutacak, bahar esansı katılmış yiyecekten biraz daha hazırlıyordu. Ve kazanmış olduğunu düşündüğü her sefer onu geri gönderiyorlardı. Leydi Jessica haklıydı elbette...o yaşlı cadı! Ama bu yapılacak iş miydi? İçindeki bütün o yaşamların hepsini hatırlaması hiçbir işe yaramazdı ta ki verileri düzenleyip istediği zaman hatırlayabilene dek. O yaşamlar, düzensizliğin doğal özünü oluşturmuşlardı. Biri ya da hepsi birden onu etkisi altına alabilirdi. Bahar; ve onun burada, Jacurutu'daki özel dekoru umutsuz bir kumar olmuştu.

Şimdi Gurney işareti bekliyor; ve ben ona, o işareti vermeyi reddediyorum. Bakalım ne kadar sabredecek?

Leto gözlerini genç kadına dikti. Sabiha kapüşonunu geriye atmıştı ve şakaklarındaki kabile dövmeleri görünüyordu. Leto önce dövmeleri tanımadı, sonra nerede olduğunu hatırladı. Evet. Jacurutu hâlâ yaşıyordu.

Leto babaannesine minnet mi duyacağını yoksa ondan nefret mi edeceğini bilemiyordu. O. Leto'nun bilinç düzeyinde içgüdülere sahip olmasını istiyordu. Ama içgüdüler yalnızca

krizlerle nasıl başa çıkılacağıyla ilgili ırksal hatıralardı. O diğer yaşamlara ait doğrudan hatıralar, ona bundan çok daha fazlasını söylüyordu. Leto artık hepsini düzenlemişti ve kendisini Gurney'e açmanın tehlikelerini görebiliyordu. Bu açıklamayı Namri'den gizlemenin hiç yolu yoktu. Ve Namri diğer bir sorundu.

Sabiha elinde bir kâseyle hücreye girdi. Leto dışarıdan gelen ışığın, onun saçlarının çevresinde oluşturduğu gökkuşağı halkalarına hayran oldu. Sabiha, Leto'nun başını nazikçe kaldırdı ve kâsenin içindekileri ona yedirmeye başladı. Leto ancak o zaman ne kadar halsiz olduğunu fark etti. Sabiha'nın kendisine yemek yedirmesine izin verirken, zihni uzaklaşıp Gurney ve Namri'yle olan konuşmalarını hatırladı. Ona inanmışlardı! Namri. Gurney'den daha çok inanmıştı; ama Gurney bile, gezegen hakkında duyularının ona zaten bildirmiş olduğu şeyleri inkâr edemezdi. Sabiha cüppesinin eteğiyle Leto'nun ağzını sildi.

Ahhh, Sabiha, diye düşündü Leto, yüreğini sızlatan diğer görüntüyü hatırlayarak. *Açık suyun yanında, başımın üstünden geçen rüzgârları duyduğum birçok gece düşledim Bedenim birçok gece yılan yuvasının yanında yattı ve ben yaz sıcağında Sabiha'yı düşledim. Onu kızgın plasçelik levhalar üzerinde pişirilmiş bahar ekmeklerini saklarken gördüm. Kanatada yumuşacık akan ve parlayan tertemiz suyu gördüm ama yüreğimde bir fırtına rüzgârı dolaştı. Kahvesini yudumluyor ve yemek yiyor. Dişleri gölgelerin arasında parlıyor. Su halkalarını saçlarına takarken görüyorum onu. Göğsünün amber kokusu en derin duyularımı etkiliyor. Varlığıyla bana acı veriyor ve eziyet ediyor.*

Çoklu hafızalarının baskısı, karşı koymaya çalıştığı ve zamanın donduğu o bütünlüğü parçaladı. Birbirine sarılan vücutları, sevişme seslerini ve bütün duyusal izlenimlerin birbirine karıştığı ritimleri hissetti: Dudaklar, soluma, ıslak nefesler, diller. Görüntüsünün bir yerlerinde kömür rengi, sarmal şekiller vardı; ve Leto, bu şekillerin, onun içinde dönerken çarpıştığını hissetti. Kafatasının içinde bir ses yalvarıyordu: "Lütfen, lütfen, lütfen,

lütfen..." Bel altında yetişkinlerinki gibi bir şişkinlik vardı ve ağzının açıldığını, kendinden geçerek bir birleşmeye sımsıkı sarıldığını hissetti. Ardından bir iç çekiş, yavaş yavaş kaybolan hoş bir boşalma hissi, bir çözülme.

Ah, bunu gerçekleştirmek ne kadar da hoş olurdu!

"Sabiha" diye fısıldadı. "Ah, Sabiha'm."

Yemeğini yedikten sonra Leto transın derinliklerine tamamen daldığında, Sabiha kâseyi aldı ve çıktı, antrede Namri'yle konuşmak için bir an durakladı. "Yine adımı sayıkladı."

"Geri dön ve onunla kal" dedi Namri. "Halleck'i bulup bunu onunla konuşmam lazım."

Sabiha kâseyi antrede bıraktı ve hücreye döndü. Portatif karyolanın kenarına oturdu ve Leto'nun gölgeli yüzüne baktı.

Çok geçmeden Leto gözlerini açtı ve elini uzatıp Sabiha'nın yanağına dokundu. Ardından onunla konuşmaya başladı, Sabiha'ya, onun da içinde olduğu görüntüden bahsetti.

Leto konuşurken.. Sabiha elini onun elinin üstüne koydu. Ne kadar da tatlıydı...çok tat... Sabiha karyolanın üstüne yığılırken, Leto eliyle onun düşüşünü yavaşlattı, o daha elini çekmeden genç kadın kendinden geçmişti. Leto doğrulup oturdu, halsizliğinin ne kadar derin olduğunu hissetti. Bahar ve görüntüleri onu güçsüz düşürmüştü, Hücrelerindeki bütün yedek enerji zerrelerini araştırdı ve Sabiha'yı rahatsız etmeden karyoladan indi. Gitmeliydi ama çok fazla uzaklaşamayacağını biliyordu. Yavaşça damıtıcı giysisinin contalarını kapattı, cüppesine sarındı ve havalandırma bacasına açılan geçide daldı. Çevrede işleriyle meşgul olan birkaç kişi vardı. Leto'yu tanıyorlardı; ama o, onların sorumluluğunda değildi. Namri ve Halleck onun ne yaptığını biliyor olmalıydı. Sabiha çok uzakta olamazdı.

Leto ihtiyacı olan türden bir yan geçit buldu ve cesurca oraya daldı.

Arkada bıraktığı Sabiha. Halleck onu kaldırana dek mışıl mışıl uyudu.

Sabiha doğrulup oturdu, gözlerini ovuşturdu, boş karyolayı, Halleck'in arkasında duran amcasını ve yüzlerindeki kızgınlığı gördü.

Namri, Sabiha'nın yüzündeki ifadeyi yanıtladı: "Evet, gitmiş."

"Onun kaçmasına nasıl izin verdin?" diye sordu Halleck öfkeyle. "Bu nasıl olabilir?"

"Alt çıkışa doğru giderken görülmüş" dedi Namri, sesi garip bir şekilde sakindi.

"Nasıl?" diye sordu Halleck.

"Bilmiyorum, Bilmiyorum."

"Gece oldu ve o halsiz" dedi Namri. "Uzaklaşamaz."

Halleck hızla ona döndü. "Çocuğun ölmesini istiyorsun!"

"Bu beni üzmez."

Halleck tekrar Sahiha'ya döndü. "Ne olduğunu anlat bana."

"Yanağıma dokundu. İçine doğan görüntüyle...ikimizin birlikte olduğu bir görüntüyle ilgili konuşup duruyordu." Boş karyolaya baktı. "Beni uyuttu. Bana büyü yaptı."

Halleck göz ucuyla Namri'ye baktı, "içeride bir yerlerde gizleniyor olabilir mi?"

"İçeride olamaz. Bulunur ya da görülürdü. Çıkışa doğru gitmiş. Dışarıda bir yerlerdedir."

"Büyü" diye mırıldandı Sabiha,

"Büyü değil" dedi Namri. "Onu ipnotize etmiş. Bunu neredeyse bana da yapıyordu, hatırladın mı? Dostum olduğunu söylemişti."

"Çok halsiz" dedi Halleck.

"Yalnızca bedensel olarak" dedi Namri. "Ama çok uzağa gidemez. Damıtıcı giysisinin topuk pompalarını bozmuştum. Eğer onu bulmazsak, yanında su olmadığı için ölür."

Halleck neredeyse dönüp Namri'ye bir tane vuracaktı, ama kendini tuttu. Jessica, Namri'nin delikanlıyı öldürmek zorunda kalabileceği konusunda onu uyarmıştı. Yeraltındaki Tanrılar! Neye sebep olmuşlardı; Atreides, Atreides'e karşı. "Bahar transı içinde, şöyle bir dolaşmaya çıkmış olabilir mi?" diye sordu Halleck.

"Bu neyi değiştirir ki?" diye sordu Namri. "Eğer bizden kaçıyorsa ölmesi şart."

"Günün ilk ışıklarıyla aramaya başlayacağız" dedi Halleck. "Yanına Fremkit almış mı?"

"Kapı contasının yanında her zaman birkaç tane vardır" dedi Namri. "Onlardan birini almamak için aptal olması lazım. Her nedense bana hiç de aptalmış gibi gelmedi."

"O halde dostlarımıza bir mesaj gönderelim" dedi Halleck. "Ne olduğunu onlara anlatalım."

"Bu gece gönderemeyiz" dedi Namri. "Bir fırtına geliyor. Kabileler üç günden beri bunu izliyor. Gece yarısı buraya ulaşmış olur. Haberleşme kesildi bile. Uydular iki saat önce bu bölgede yayını kestiler."

Halleck derin bir iç çekişle sarsıldı. Çocuk Eğer fırtınaya yakalanırsa, açıkta mutlaka ölürdü. Fırtına, etlerini kemiklerinden sıyırır ve kemiklerini kıymık haline getirirdi. Sahte ölüm gerçek olacaktı. Avucuna yumruğuyla vurdu, fırtına onları siyeçte mahsur bırakabilirdi. Aramaya bile çıkamayabilirlerdi. Ve fırtınanın yol açtığı parazit, siyeçi izole etmişti bile.

"Distrans" dedi Halleck, bir yarasanın sesine mesajı kaydedip onu uyarıyla birlikte gönderebileceklerini düşünerek.

Namri başını iki yana salladı. "Yarasalar fırtınada uçmaz. Yapma, dostum. Onlar bizden daha duyarlıdır. Fırtına geçene

kadar sarp kayalıklara sığınırlar. Uydular sinyallerimizi tekrar almaya başlayıncaya kadar beklemek en iyisi. Sonra ondan arta kalanları bulmaya çalışabiliriz."

"Eğer bir Fremkit alıp kumun içinde saklanmadıysa" dedi Sabiha.

Ağzının içinde küfreden Halleck. hızla dönüp siyeçin içine doğru uzun adımlarla yürüdü.

*

46

Barış çözümler gerektirir ama asla yaşayan çözümlere ulaşmayız, yalnızca onlara yaklaşırız. Sabit bir çözüm, tanımı gereği, ölü bir çözümdür. Barışla ilgili sorun şudur ki o, zekâyı ödüllendirmek yerine hataları cezalandırmaya eğilimlidir.

-Babamın Sözleri:
Hark al-Ada'nın derlediği
Muad'Dib'in bir sözü

"Onu eğitiyor mu? Farad'n'ı mı eğitiyor?"

Alia, Duncan Idaho'ya, kasıtlı bir kızgınlık ve kuşku karışımıyla dik dik baktı. Lonca heighliner'ı yerel saatle öğle vakti Arrakis'in yörüngesine girmişti. Bir saat sonra bir hafif gemi. Idaho'yu Arrakeen'a indirdi; duyuru yapılmadan ama tamamen kayıtsız ve açık bir şekilde. Birkaç dakika sonra bir topter onu Kale'nin tepesine bıraktı. Duncan'ın gelmekte olduğundan haberli olan Alia onu orada karşıladı, muhafızların önünde soğuk ve resmiydi ama şimdi kuzey sınırının altında, Alia'nın dairesinde ayakta duruyorlardı. Duncan rapor vermeyi henüz bitirmişti, dürüst ve titiz bir şekilde, her veriyi mentat tarzında vurgulayarak.

"Algılarından uzaklaşmış" dedi Alia.

Duncan bu cümleyi bir mentat problemi gibi analiz etti. "Bütün belirtiler onun dengeli ve aklı başında olduğunu gösteriyor. Belirtmeliyim ki akıl sağlığı indeksi..."

"Kes şunu!" diye çıkıştı Alia. "Ne düşünüyor olabilir?"

Duygusal dengesinin, mentat soğukkanlılığına çekilmesine bağlı olduğunu bilen Idaho şöyle dedi: "Hesaplamalarıma göre torununun nişanını düşünüyor." Yüz hatlarının duygularını belli etmemesine dikkat etti, kendisini yutabilecek öfkeli keder için bir maskeydi bu. Burada Alia yoktu. Alia ölmüştü. Duncan, bir süre için uydurma bir Alia'yı duyularının önünde tutmayı sürdürmüştü; bu, kendi ihtiyaçları için ürettiği biriydi ama bir mentat bu şekilde kendini kandırmaya ancak sınırlı bir süre devam edebilirdi. İnsan kılığına bürünmüş bu yaratık istila edilmişti: Onu bir iblis ruh yönetiyordu. Idaho'nun, her istediği zaman hazırda bekleyen sayısız yüze sahip çelik gözleri, kendi görüntü merkezleri üzerinde bir sürü uydurma Alia kopyası oluşturuyordu. Ama onları tek bir suret halinde birleştirdiğinde, Alia kalmıyordu. Onun yüz hatları başka isteklere göre hareket ediyordu. O, içinde rezaletlerin yaşandığı bir kabuktu.

"Ganima nerede?" diye sordu Idaho.

Alia soruyu geçiştirdi. "Onu Irulanla birlikte Stilgar'ın koruması altına yolladım."

Tarafsız bölgeye, diye düşündü Duncan. *İsyankâr kabilelerle başka bir pazarlık yapılmış. Yeniliyor ve bunu bilmiyor... yoksa biliyor mu? Başka bir sebep mi var? Stilgar onun tarafına mı geçmiş?*

"Nişan" dedi Alia düşüncelere dalarak. "Corrino Evi'nde durum nasıl?"

Salusa üçlü birliğin dışından akrabalarla dolu, hepsi onu etkilemeye çalışıyor, gücü tekrar ele geçirdiğinde bir pay almayı umuyorlar."

"Ve o, onu Bene Gesserit yöntemleriyle eğit..."

"Bu Ganima'nın kocasına uygun bir şey değil mi?"

Alia, Ganima'nın boyun eğmez öfkesini düşünerek kendi kendine gülümsedi. Varsın Farad'n eğitilsin. Jessica bir cesedi eğitiyordu. Her şey yolundaydı.

"Bunu enine boyuna düşüneceğim" dedi Alia. "Pek sessizsin Duncan."

"Sorularını bekliyorum."

"Anlıyorum. Biliyorsun, sana çok kızdım. Onu Farad'n'a götürmek!"

"Bana bunun gerçekçi olmasını emrettin."

"İkinizin de tutsak alındığınızı bildirmek zorunda kaldım" dedi Alia.

"Ben senin emirlerine uydum."

"Bazen söylenenleri ne kadar bire bir anlıyorsun, Duncan. Az kalsın beni korkutuyordun. Ama Eğer. şey..."

"Leydi Jessica'nın zarar görmesi engellendi" dedi Duncan. "Ve Ganima'nın hatırı için şükrelmeliyiz ki..."

"Fazlasıyla şükretmeliyiz" dedi Alia. Ve şöyle düşündü: *Duncan artık güvenilir değil. Onda o lanet olası Atreides sadakati var. Bir mazeret bulup onu buradan göndermeli ve...öldürlmeliyim. Bir kaza tabii ki.*

Duncan'ın yanağına dokundu.

Idaho onun okşamasına karşılık vermek için kendini zorladı, elini tutup öptü.

"Duncan, Duncan, ne kadar üzücü" dedi Alia. "Ama seni yanımda, burada tutamam. Çok fazla şey oluyor ve benim tamamen güvenebileceğim çok az kişi var."

Idaho onun elini bıraktı, bekledi.

"Ganima'yı Tabr'a göndermek *zorunda kaldım*" dedi Alia. Burada büyük bir kargaşa var. Kırık Diyarlar'dan gelen akıncılar Hagga Havzası'ndaki kanatalarda yarıklar açıp bütün suları kuma akıtmışlar. Arrakeen'da kıtlık var. Havza şimdilik kumbalıklarıyla idare ediyor, su hasatı yapıyorlar. Akıncıların icabına bakılıyor elbette; ama bu İş gücümüzü aşıyor."

Idaho, Alia'nın muhafızlarından çok az amazonun Kale'de olduğunu zaten fark etmişti. Ve şöyle düşündü: *İç Çölün Markisi, Alia'nın savunmalarını delmeye devam edecek. O bunu bilmiyor mu?*

"Tabr hâlâ tarafsız bölge" dedi Alia. "Orada şu anda pazarlıklar sürüyor. Cavid, Rahipler Birliği'nden bir delagasyonla birlikte orada. Ama ben senin Tabr'a gidip onları izlemeni istiyorum, özellikle Irulan'ı."

"O bir *Corrino*" diye onayladı Idaho.

Ama Duncan, Alia'nın gözlerinde onun kendisini gözden çıkardığını gördü. Bu Alia-yaratık ne kadar şeffaflaşmıştı.

Alia elini salladı. "Şimdi git, Duncan, yumuşayıp seni yanımda alıkoymaya kalkışmadan git. Seni öyle çok özledim..."

"Ben de seni özledim" dedi Duncan, tüm kederinin sesine akmasına izin vererek.

Alia bu üzüntüye şaşırarak gözlerini ona dikti. "Hatırım için. Duncan" dedi; ve şöyle düşündü: *Çok kötü. Duncan.* Şöyle dedi: "Zia seni Tabr'a götürecek. Topterin geri getirilmesi gerekiyor."

Alia'nın evcil amazonu, diye düşündü Idaho. Ona dikkat etmeliyim.

"Anlıyorum" dedi Duncan, bir kez daha Alia'nın elini tutup öperek. Bir zamanlar Alia'ya ait olan o sevgili bedene baktı. Ayrılırken onun yüzüne bakamadı. Kadının gözlerinin arkasından başka biri bakıyordu.

Idaho, Kale'nin çatısındaki alana çıkarken, yanıtlanmamış sorular olduğuna dair içinde oluşan bir hissi irdeledi. Alia'yla yaptığı görüşme, veri belirtilerini okuyup duran mentat tarafı için aşırı derecede zor olmuştu. Topterin yanında Kale'nin amazonlarından biriyle beklerken, sıkıntıyla güneye doğru baktı. Hayal gücü, bakışlarını Kalkan Duvarı'nın ötesine, Tabr Siyeçi'ne taşıdı. *Neden beni Tabr'a Zia götürüyor? Topteri geri getirmek*

sıradan bir iş. Bu gecikme de neyin nesi? Zia, özel talimatlar mı alıyor?

Idaho gözucuyla tetikte bekleyen muhafıza baktı, toptere tırmanıp pilot koltuğuna oturdu. Dışarı eğilip konuştu: "Alia'ya söyle topteri Stilgar'ın adamlarından biriyle hemen geri göndereceğim."

Muhafızın itiraz etmesine fırsat kalmadan kapıyı kapatıp topteri çalıştırdı. Muhafızın kararsızlık içinde durduğunu görebiliyordu. Alia'nın eşini kim sorgulayabilirdi? Kadın ne yapacağına karar veremeden, Idaho topteri havalandırdı.

şŞmdi, topterin içinde tek başınayken, kederinin onu sarsan hıçkırıklar halinde akıp gitmesine izin verdi. Alia ölmüştü. Sonsuza dek ayrılmışlardı. Tleilax gözlerinden yaşlar aktı ve Idaho şunları fısıldadı: 'Varsın Dune'un bütün suları kuma aksın. Yine de benim gözyaşlarıma denk olamazlar.'

Ancak bu gayri mentat bir taşkınlıktı, Idaho bunu fark etti ve kendini o anın ihtiyaçlarını ciddi bir şekilde değerlendirmeye zorladı. Dikkatini toptere vermesi gerekiyordu. Uçuşun tepkileri onu biraz rahatlattı, artık tekrar kullanıma hazırdı.

Ganima yine Stilgar'la birlikle. Ve Irulan.

Neden ona Zia'nın eşlik etmesi tasarlanmıştı? Bunu bir mentat problemi haline getirdi; ve yanıt, tüylerini diken diken etti. *Ölümcül bir kaza geçirecektim.*

*

47

Bir yöneticinin kafatasının bulunduğu bu kayalık mezar hiçbir duayı kabul etmez. Burası ağıtlar mezarı oldu. Bu mekânın seslerini yalnızca rüzgâr duyar. Gece hayvanlarının sesleri ve iki ayın yolculuk telaşı tüm bunlar; onun günlerinin sona erdiğini söyler. Hiçbir niyazkâr gelmez. Ziyaretçiler şöleni terk etti. Dağdan inen patika ne kadar da ıssız.

- Bir Atreides Dük'ü olan Anon'un Mezanndaki satırlar

Bu şey, Leto'ya aldatıcı bir basitlikte görünüyordu: Görüntüden uzak dur, görülmeyeni yap. Düşüncesinin içindeki tuzağı biliyordu; kitlenen bir geleceğin sıradan iplikleri, insanı sıkıca bağlayana dek, birbirlerine sarılarak bükülüyorlardı ama Leto bu iplikleri yeni bir şekilde kavrıyordu. Hiçbir yerde kendini Jacurutu'dan kaçarken görmemişti. Önce Sabiha'ya giden iplik kesilmeliydi.

Günün son ışıklarında, Jacurutu'ya siper olan kayalığın doğu ucunda çömeldi. Fremkit'inden enerji tabletleri ve yiyecek çıkmıştı. Şimdi gücünü toplamak için bekliyordu. Batıya doğru, Azrak Gölü, yani solucandan önceki günlerde açık suyun bulunduğu alçıtaşı ova uzanıyordu. Doğuda, görünmeyen bir mesafede Bene Sherk, yani açık *bled*'e tecavüz eden, dağınık durumdaki yeni yerleşme birimleri vardı. Güneye doğru Tanzerouft, Dehşet Diyarı uzanıyordu: Üç bin sekiz yüz kilometre uzunluğundaki çorak diyarı, yalnızca otlarla durdurulmuş kumullar ve onları sulamak için yerleştirilmiş rüzgâr kapanları bölüyordu...ekolojik dönüşüm Arrakis'in manzarasını baştan yaratıyordu. Buradakilerin ihtiyaçları havadan nakil yapan ekipler

tarafından karşılanıyordu ve hiç kimse burada uzun süre kalmıyordu.

Güneye gideceğim, dedi kendi kendine. *Gurney bunu yapmamı bekleyecektir.* Hiç beklenmeyen şeyi yapmanın zamanı değildi.

Az sonra karanlık çökecekti ve Leto bu geçici gizlenme yerinden ayrılabilecekti. Gözlerini güney ufkuna dikti. Ufuk boyunca, boz bir gökyüzü ıslık çalarak duman gibi dönüyordu ve yakıcı bir toz hattı uzanıyordu: Bir fırtına. Leto, Büyük Düzlük'ten, avını arayan bir solucan gibi yükselen fırtınanın yüksek merkezini izledi. Bir dakika boyunca merkezi izledi, ne sağa ne de sola hareket etmediğini gördü. Aklına şu eski Fremen deyişi geldi: *Merkez hareket etmiyorsa, onun yolu üstündesin demektir.*

Bu fırtına işleri değiştiriyordu.

Bir an için başını çevirip batıya, Tabr yönüne baktı, çöl akşamının grimsi bej rengi, aldatıcı huzurunu hissetti; rüzgârın yuvarlaklaştırdığı çakıllarla çevrili beyaz alçıtaşı tavayı; ıssız boşluğun, toz bulutlarını yansıtan göz kamaştırıcı beyazlıktaki gerçekdışı yüzeyini gördü. Hiçbir görüntünün herhangi bir yerinde, kendini bir ana fırtınanın gri yılanından kurtulurken ya da sağ kalmak için kumun derinliklerine gömülürken görmemişti. Yalnızca rüzgârın içinde yuvarlandığı o görüntü vardı , ama bu daha sonra olabilirdi.

Ve orada, birçok enlem derecesi boyunca esen, dünyayı kırbaçlayarak teslim alan bir fırtına vardı. Bu tehlikeye atılabilirdi. Kulaktan kulağa yayılan eski hikâyelere göre, insan bitkin bir solucanı, geniş halkalarından birinin altına bir yaratan kancası dayayarak yüzeyde tutabilir ve onu hareketsiz kılarak, rüzgâr yönündeki solucanla kum arasındaki yerde fırtınadan kazasız belasız kurtulabilirdi. Kendisini baştan çıkaran çılgınca pervasızlıkla gözü peklik arasında ince bir çizgi vardı. Bu fırtına geceyarısından önce gelmeyecekti. Daha zaman vardı. Burada kaç ipliği kesilebilirdi? En sonuncusu dahil hepsini mi?

Gurney güneye gitmemi bekleyecektir ama bir fırtınanın içine değil.

Bir yol bulmaya çalışarak güneye baktı, akıcı abanozu, Jacurutunun kayalığına doğru kıvrılan derin bir koyağın fırça darbesini gördü. Koyağın derinliklerinde kum kıvrımları gördü; ejderha kumu. Mağrur derecikler düzlüğe sanki suymuş gibi akıyordu. Fremkit'ini omzuna asıp kanyona inen yola koyulurken, ağzında susuzluğun kumlu tadı fısıldıyordu. Hâlâ görülebilmesine yetecek kadar ışık vardı; ama o, zamana karşı yarıştığını biliyordu.

Kanyonun kenarına ulaşınca, merkezi çölün hızla gelen gecesi üstüne çöktü, Tanzerouft'a doğru giden yolunu yalnızca ay ışığının kesik kesik glissandosu aydınlatıyordu. Hafızalar servetinin ona sağladığı bütün o korkular nedeniyle kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Huanui-naa'ya doğru gidiyor olabileceğini algıladı; bu, Fremen korkularının, en büyük fırtınalara Arz'ın Ölü Damıtıcısı anlamında verdiği addı. Ama ne gelirse gelsin, içine bir görüntü doğmadan gelecekti. Attığı her adım, baharla sağlanan *murakabe*'yi, yani hareketsiz neden sonuç ilişkisine açılımıyla birlikte Leto'nun sezgisel-yaratıcı doğasının yayılan bilincini geride bırakıyordu. Şu anda attığı her yüz adımda bir, sözlerin ötesine, yeni yeni kavradığı iç gerçeklikle bütünleşmeye en az bir adım yaklaşıyor olmalıydı.

O ya da bu yolla, sana geliyorum baba.

Çevresindeki kayalarda görünmeyen, kendilerini küçük seslerle tanıtan kuşlar vardı. Göremediği yolunu bulabilmek için Fremen ustalığıyla bu seslerin yankılarını dinledi. Birçok kez çatlakların yanından geçerken gözlerin meşum yeşilliğini fark etti: Bir fırtınanın yaklaştığını bildikleri için saklanan hayvanlar.

Koyaktan çöle çıktı. Canlı kum, ayaklarının altında hareket ediyor ve soluk alıp veriyordu; bu, derinlerdeki hareketlerin ve volkanik duman püskürten gizli deliklerin varlığını ifade ediyordu. Arkaya dönüp yukarıya, Jacurutu'nun masa dağlarının

üstündeki, ay ışığının değdiği lav örtülerine baktı. Bütün yapı metamorfoz geçirmişti; daha çok, basınçla şekillenmişti. Arrakis'in hâlâ kendi geleceği için söyleyeceği şeyler vardı. Leto gümlerini yerleştirip bir solucan çağırdı; gümler kuma vurmaya başlayınca, izlemek ve dinlemek üzere pozisyon aldı. Sağ eli, gayri ihtiyari, dişdaşa'sının düğümlü bir kıvrımına gizlenmiş Atreides atmaca yüzüğüne gitti. Gurney onu bulmuştu ama almamıştı. Paul'ün yüzüğünü görünce ne düşünmüştü acaba?

Baba, yakında geleceğim.

Solucan güneyden geliyordu. Kayalara yaklaşmamak için keskin bir dönüş yaptı, Leto'nun umduğu kadar büyük bir solucan değildi ama yapacak bir şey yoktu. Leto onun geçişini ölçtü, kancalarını yerleştirdi; ve solucan ıslık sesi çıkaran bir toz serpintisiyle gümlerin üstünden geçerken, hızla tırmanarak kabuklu taraftan yukarıya çıktı. Solucan, kancalarının baskısı altında kolayca döndü. İlerleyişinin rüzgârı, Leto'nun cüppesini dalgalandırmaya başladı. Bakışlarını tozun arasından soluk bir şekilde görünen güney yıldızlarına çevirdi ve solucanı o tarafa yönlendirdi.

Tam fırtınanın göbeğine.

İlk Ay yükselirken, Leto fırtınanın yüksekliğini ölçtü ve varış zamanı üzerine yaptığı tahmini daha ileri attı. Gün ışımadan önce varamayacaktı. Fırtına yayılıyor, büyük bir sıçrama için daha fazla enerji topluyordu. Ekolojik dönüşüm ekiplerinin yapacak bir sürü işi olacaktı. Sanki gezegen burada onlara karşı bilinçli bir hiddetle çarpışıyordu, dönüşüm daha çok araziye yayıldıkça bu hiddet artıyordu.

Solucanı bütün gece güneye doğru zorladı; onun hareketlerindeki enerji stoğunun, ayaklarından kendisine doğru iletildiğini hissediyordu. Bölgesinin görünmez sınırları nedeniyle ya da gelen fırtınayı bilincinin derinliklerinde hissederek hareket eden hayvanın, sürekli yapmaya çalıştığı gibi batıya yönelmesine ara sıra izin veriyordu. Solucanlar kum taşıyan rüzgârlardan

kaçmak için kendilerini gömerlerdi; ama Yaratan kancaları halkalarından herhangi birini açık tuttuğu sürece bu solucan çölün altına gömülmeyecekti.

Solucan geceyansı birçok yorulma işareti göstermeye başladı. Leto sopasını kullanarak hayvanın sırtı boyunca geriye gitti, yavaşlamasına izin verdi ama güneye doğru sürmeye devam etti.

Fırtına şafak söktükten hemen sonra geldi. Önce, kumulları birbirinin içine iten çöl şafağının, pırıl pırıl uzanan hareketsizliği vardı. Sonra, artan toz, Leto'nun, yüz kapakçıklarının contalarını kapatmasına neden oldu. Çöl, yoğunlaşan tozun içinde, çizgileri olmayan boz bir resim haline geldi. Ardından kum iğneleri, Leto'nun yanaklarını kesmeye, göz kapaklarına batmaya başladı. Kaba taneli kumları dilinin üstünde hissediyor ve karar verme zamanının geldiğini biliyordu. Neredeyse tükenmiş olan solucanı hareketsiz kılarak eski hikâyelerin doğruluğunu denemeyi göze almalı mıydı? Bu seçeneği bir kenara bırakması yalnızca bir an sürdü, solucanın kuyruğuna doğru geri geri gitmeye devam etti, kancalarını gevşetti. Artık güçlükle hareket eden solucan kuma gömülmeye başladı. Ama hızlanan fırtınada, hayvanın ısı transfer sisteminin atıkları, arkasında hâlâ bir siklon fırını şeklinde çalkalanıyordu. Fremen çocukları, solucanın kuyruğunun yakınındaki bu pozisyonun tehlikelerini, dinledikleri ilk hikâyelerle öğrenirlerdi. Solucanlar oksijen fabrikalarıydı; yolları boyunca alabildiğine yanan ateş, içlerindeki sürtünmeye kimyasal olarak uyum sağlamalanyla ortaya çıkan cömert nefeslerle beslenirdi.

Kum, ayaklarının çevresine çarpmaya başladı. Leto kancaları bıraktı ve kuyruktaki fırından kaçmak için yana sıçradı. Şimdi her şey, solucanın gevşettiği yerden kumun altına girmesine bağlıydı.

Statik sıkıştırma aletini sol elinde tutarak, bir kumulun kaygan yüzeyinin içine gömüldü; solucanın, geri dönüp beyaz-portakal rengi büyük ağzıyla onu yutamayacak kadar yorgun olduğunu biliyordu. Sol eliyle gömülürken, sağ eliyle Fremkit'inden damıtıcı çadırı çıkardı ve onu şişirmek için hazırda tuttu. Bütün bunlar bir

dakikadan az bir zamanda olup bitmişti: Çadırla birlikte, bir kumulun korunaklı yüzünde, sert duvarlı bir kum cebinin içindeydi. Çadırı şişirdi ve emekleyerek içine girdi. Büzgülü contayı kapatmadan önce sıkıştırma aletiyle dışarı uzandı ve etkisini tersine çevirdi. Kaygan yüzey kayarak çadırın üstüne geldi. Leto deliği kaparken yalnızca birkaç kum tanesi içeri girdi.

Şimdi çok daha hızlı çalışmalıydı. Hiçbir kum şnorkeli, ona soluyacağı havayı sağlamak için yukarıya erişemezdi. Bu, çok az kişinin sağ kurtulabildigi türden, büyük bir fırtınaydı. Tonlarca kum burayı kaplayacaktı. Onu yalnızca, sıkıştırılmış dış kabuğuyla damıtıcı çadırın yumuşak kabarcığı koruyacaktı.

Leto sırtüstü yatıp dümdüz uzandı, ellerini göğsünün üstünde birleştirdi; ve kendini, ciğerlerinin yalnızca saatte bir kez hareket edeceği uyku hali transına soktu. Bu şekilde kendini bilinmeyene teslim ediyordu. Fırtına geçecekti; ve eğer içinde bulunduğu narin cebi açığa çıkarmazsa. Leto buradan çıkabilirdi...ya da Medinet-üs-selam'a yani Huzur Meskeni'ne girebilirdi. Her ne olursa olsun, kendisine yalnızca Altın Yol'u bırakarak, iplikleri bir bir kesmek zorunda olduğunu biliyordu. Bunu yapmalıydı yoksa babasının varislerinin hilafetine geri dönemezdi. Artık babasının 'demiurgos'una ilâhi okuyarak o *Desposyni* yalanını, o korkunç hilafeti daha fazla yaşamayacaktı. Bir rahip şu çirkin saçmalığı söylerken daha fazla sessiz kalmayacaktı: "*Onun hançer-i figanı iblisleri yok edecek!*"

Bu kesin kararla, Leto'nun bilinci zaman dışı tao ağının içine kaydı.

*

48

Her gezegensel sistemde tepeden inme olduğu aşikâr etkiler mevcuttur. Çoğu zaman bu, yeni keşfedilen gezegenlere, toprağa bağlı yaşamın tanıtılmalsıyla ortaya çıkar. Tüm bu durumlarda, benzer bölgelerdeki yaşamlar, uyum sağlama formlarında çarpıcı benzerlikler gösterir. Bu form, şekilden çok daha fazlasını ifade eder; bir sağ kalma organizasyonunu ve bu tür organizasyonlar arası bir ilişkiyi çağrıştırır. İnsanların, bu birbirine bağımlı düzen ve bizim onun içindeki mevkimiz konusundaki araştırmaları, derin bir ihtiyacın varlığını gösterir. Ancak bu araştırma, tutucu bir tekdüzeliğe saptırılabilir. Bunun bütün sistem için öldürücü olduğu her zaman kanıtlanmıştır.

- Dune Felâketi
Hark al-Ada'nın Kaleminden

"Oğlum aslında *geleceği* görmüyordu; o, yaratım sürecini ve içinde insanın uyuduğu efsanelerle bu süreç arasındaki ilişkiyi görüyordu" dedi Jessica. Hızlı hızlı ama meseleyi aceleye getirmiş gibi görünmeden konuşuyordu. Gizli gözlemcilerin, onun ne yaptığını fark eder etmez müdahale etmenin bir yolunu bulacağını biliyordu.

Farad'n yerde oturuyordu, arkasındaki pencereden vuran ikindi güneşinin ışığı silüetini belirliyordu. Karşı duvara dayanmış duran Jessica bulunduğu yerden bakınca hayat bahçedeki bir ağacın tepesini zar zor görebiliyordu. Karşısında gördüğü yeni bir Farad'n'dı: Daha ince, daha güçlü. Aylar süren eğitim, onun kaçınılmaz sihrini üstünde göstermişti. Gözleri Jessica'ya bakarken ışıldıyordu.

"Mevcut güçlerin, saptırılmadığı sürece hangi şekilleri yaratabileceğini görüyordu o" dedi Jessica. "Yoldaşlarına düşman

olmaktansa kendi kendine düşman oldu. Yalnızca, ona konfor sağlayanı kabul etmeyi reddetti; çünkü bu, ahlâki açıdan ödleklik olurdu."

Farad'n sessizce sınayarak, irdeleyerek, sorularını keskin bir şekle sokana dek bekleterek dinlemeyi öğrenmişti. Jessica, Bene Gesserit'in moleküler hafıza görüşünden ayinsel tarzda ifade edildiği şekliyle bahsediyordu ve çok doğal olarak Rahibeler Birliği'nin Paul Muad'Dib'i analiz etme yöntemine sapıyordu. Ancak Farad'n onun sözlerinde ve hareketlerinde bir gölge oyunu, sözlerinin yüzeysel anlamıyla uyuşmayan bir bilinçsiz şekiller projeksiyonu görüyordu.

"Tüm gözlemlerimiz içinde en can alıcı olanı bu" dedi Jessica. "Yaşam, evrenin kendisini ifade etmek için kullandığı bir maskedir. Biz, tüm insanlığın ve onu destekleyen yaşam formlarının bir doğal topluluğu temsil ettiğini ve tüm yaşamın kaderinin bireyin kaderine bağlı olduğunu varsayıyoruz. Bu yüzden nihai öz-sınav yani *amor fati* söz konusu olduğunda Tanrıyı oynamayı bırakıp öğretmeye döneriz. Karar anında, bireyleri seçer ve onları elimizden geldiğince serbest bırakırız."

Farad'n onun nereye ulaşmak zorunda olduğunu artık görüyor ve bunun casus gözler üzerinde yaratacağı etkiyi biliyordu, kapıya korkulu bir bakış savurmamak için kendini tuttu. Yalnızca eğitimli bir göz, onun anlık dengesizliğini fark edebilirdi ama Jessica bunu gördü ve gülümsedi. Ancak bir gülümseme her şeyi ifade edebilirdi.

"Bu bir tür mezuniyet töreni" dedi Jessica. "Senden çok memnun kaldım, Farad'n. Lütfen ayağa kalkar mısın?"

Farad'n onun dediğini yaptı ve arkasındaki pencereden ağacın tepesini görmesini engelledi.

Jessica kollarını iki yanında kaskatı tutarak konuştu: "Sana şunu söylemekle görevlendirildim: 'Ben kutsal insan varlığına vekillik ediyorum. Şu anda benim yaptığım gibi bir gün sen de bunu yapacaksın. Senin varlığından, bunun böyle olmasını

diliyorum. Gelecek belirsiz kalır ve bu böyle olmalıdır; çünkü o, üstüne arzulanmızı resmettiğimiz bir tuvaldir. Böylece insanoğlu harika bir şekilde, boş bir tuvalle karşılaşır. Kendimizi, paylaştığımız ve yarattığımız kutsal varlığa sürekli olarak adamak için yalnızca bu ana sahibiz.' "

Jessica'nın konuşması bittiğinde, sol tarafındaki kapıdan içeri Tyekanik girdi, asık yüzünün yalanladığı sahte bir kayıtsızlıkla hareket ediyordu. "Efendim" dedi. Ama artık çok geçti. Jessica'nın sözleri ve önceden yapmış olduğu tüm hazırlıklar işi bitirmişti. Farad'n artık bir Corrino değildi. O artık bir Bene Gesserit'ti.

*

49

Siz CHOAM yönetim kurulu üyelerinin anlayamıyor göründüğü şey şu ki ticarette nadiren gerçek sadakat bulursunuz. En son ne zaman, yaşamını şirket uğruna feda eden bir memur duydunuz? Belki de sizin aldanışınız, insanlara düşünmeyi ve işbirliği yapmayı emredebileceğinizi sanmanızda yatıyordur. Bu tarih boyunca, dinlerden genel kurmaylara kadar uzanan bir başarısızlıktır. Genel kurmayların, kendi uluslarını yok etmeye dair uzun bir kayıtları vardır. Dinlere, Thomas Aquinas'ı tekrar okumalarını tavsiye ederim. Size gelince CHOAM üyeleri, bu inandıklarınız ne saçma! İnsanlar bir şey yapmak istiyorlarsa, bunu en derinlerdeki dürtüleriyle istemelidirler. Büyük uygarlıkların ilerlemesini sağlayan ticari organizasyonlar ya da emir komuta zincirleri değil halktır. Her uygarlık yarattığı bireylerin niteliğine dayanır. Eğer insanları fazla organize ederseniz, fazla yasallaştırıyorsanız, büyüklüğe yönelik güdülerini bastırırsanız çalışamazlar ve uygarlıkları çöker.

- CHOAM'a yazılmış bir mektup
Vaiz'e atfedilmiştir

Leto bir durumu diğerinden farklı tanımlamayan yumuşak bir geçişle transtan uyandı. Bir bilinç düzeyi diğerinin içine girmişti sadece.

Nerede olduğunu biliyordu. Toplanan enerjisi içini kapladı ama Leto damıtıcı çadırın içindeki oksijeni tükenmiş havanın bayat öldürücülügünden bir mesaj aldı. Eğer hareket etmeyi reddederse, zaman dışı ağa ve tüm olayların aynı anda gerçekleştiği sonsuz *şu ana* yakalanıp kalacağını biliyordu. Bu düşünce aklını çeldi. Zaman'ı, tüm sezgilerin ortak zilini tarafından şekillendirilmiş bir anlaşma olarak gördü. Zaman ve

Mekân, evrene onun Zihin'i tarafından zorla kabul ettirilen gruplardı. Yapması gereken tek şey, önsezi görüntülerinin onu ayartmasına neden olan çokluğu serbest bırakmaktı. Cesur seçim, geçici gelecekleri değiştirebilirdi.

Bu an hangi cesareti gerektiriyordu?

Trans hali onu ayarttı. Leto, *alem al-mital*'den gerçeklik evrenine yalnızca bunların özdeş olduğunu bulmak için geldiğini hissetti. Bu açıklamanın Rihani sihrini korumak istiyordu ama sağ kalması bazı kararlar vermesini gerektiriyordu. Yaşamdan aldığı insafsız zevk, sinirleri boyunca mesajlar gönderdi.

Aniden sağ elini, kum sıkıştırma aletini bırakmış olduğu yere uzattı. Onu kavradı, karnına sürterek çalıştırdı ve çadırın büzgülü contasını açtı. Kumlar elini aşarak akıyordu. Karanlıkla ilerleyerek, bayat havanın zorlamasıyla hızlı hızlı hareket ederek yukarı doğru dik bir açıyla tünel kazdı. Karanlığa ve temiz havaya çıkıncaya kadar boyunun altı katı yol kat etmesi gerekmişti. Uzun kıvrımlı bir kumulun, ay ışığıyla aydınlanan ve rüzgâr alan tarafına ulaştığında; kendini, kumulun zirvesinin, oraya çıkan yolun yaklaşık üçte biri kadar bir mesafe uzağında buldu.

Tepedeki ikinci Ay'dı, Hızla Leto'nun üstünden geçip kumulun ötesinde gözden kayboldu; yıldızlar ise, tepesinde, bir patikanın yanındaki parlak kayalar gibi seriliydi. Leto, Gezgin takımyıldızını aradı, onu buldu ve öne uzanan kolu bakışlarıyla izleyerek Fûm ül-hût'a, güneyin kutup yıldızına ulaştı.

Lanet evrenin senin için var! diye düşündü. Yakından görünüşü, dört bir yanındaki kum gibi telaş içinde bir yerdi, bir değişim mekânıydı, eşsizlik üstüne eşsizlik yığılan bir yerdi. Belirli bir mesafeden ise sadece kalıpları görünüyordu; ve bu kalıplar, insanı mutlaklara inanmaya kışkırtıyordu.

Mutlaklar içinde yolumuzu kaybedebiliriz. Bu bir Fremen şarkıcığındaki tanıdık uyarıyı aklına getirdi: "*Tanzerouft'ta yolunu kaybeden, hayatını kaybeder.*" Kalıplar yol gösterebilirdi ve

tuzağa düşürebilirdi. Bu kalıpların değiştiğini unutmamak gerekirdi.

Derin bir nefes alıp harekete geçti. Tekrar aşağı kayarak çadırı katlayıp dışarı çıkardı ve Fremkit'ini topladı.

Dogu ufku boyunca uzanan şarap rengi bir ışıltı oluşmuştu. Paketi omzuna astı, kumulun doruğuna tırmanıp şafak öncesi serinlikte ayakta durdu, doğan güneş sağ yanağına sıcak, sıcak vuruncaya kadar. Ardından yansımayı azaltmak için göz çukurlarını boyadı, artık çölle savaşmak yerine ona kur yapması gerektiğini biliyordu. Boyayı tekrar pakete koyduktan sonra, su borularından birinden bir fırt çekti, gürültülü bir iki damladan sonra hava geldi.

Kumun üstüne çöküp damıtıcı giysisini incelemeye başladı, sonunda topuk pompalarına geldi. Zekice, bir iğne hançerle kesilmişlerdi. Giysisini çıkarıp onardı ama artık hasar oluşmuştu. Vücudunun suyunun en azından yarısı gitmişti. Damıtıcı çadırın koruması olmasa... Giyinirken bu konuda düşünmeye daldı, bunu tahmin etmemiş olmasının ne kadar garip olduğunu düşündü, işte bu, görüntüsüz geleceğin aşikâr bir tehlikesiydi.

Ardından Leto kumulun tepesinde çömelerek oturdu, kendini bu mekânın yalnızlığına yasladı. Bakışlarını dolaştırdı ve kumda tüten bir delik; kumullarda, bahar ya da solucan olduğunu gösterecek bir düzensizlik aradı. Ama fırtına bu diyara tek tip damgasını vurmuştu. Çok geçmeden kitinden bir gümler çıkardı, onu kurup Şeyh-hulud'u daldığı derinliklerden çağırmak üzere dönmesi için çalıştırdı. Sonra beklemek için uzaklaştı.

Solucanın gelmesi uzun sürdü. Onu görmeden önce sesini duydu; yeri sarsan hışırtının havayı titrettiği doğu yönüne döndü ve kumdan yükselecek ağzın turuncu renginin görünmesini bekledi. Solucan derinlerden, yan taraflarını örten dev bir toz tıslamasıyla çıktı. Kıvrımlı gri duvar Leto'yu sıyırıp geçti; Leto yaratan kancalarını yerleştirip rahat adımlarla hayvanın yan

tarafına çıktı. Tırmanırken, solucanı, büyük bir kıvrılma izi bırakacak şekilde güneye çevirdi.

Hayvanı güden kancalarının altında solucan hızlandı. Rüzgâr, cüppesini vücuduna kırbaç gibi çarpıyordu. Kendisinin de solucanın güdüldüğü gibi güdüldüğünü hissetti, dölündeki yaratımın yoğun bir akıntısı. Her gezegen gibi her yaşamın da kendi ömrü olduğunu hatırlattı kendi kendine.

Solucan, Fremenlerin 'homurtulu' dediği türdendi. Sık sık kuyruğuyla ilerlemeyi sürdürken ön pullarını kuma sokuyordu. Bu da gümbürtüler çıkarıyor ve vücudunun bir bölümünün hareketli bir kambur şeklinde tamamen kumdan çıkmasına neden oluyordu. Ama hızlı bir solucandı; rüzgârı arkalarına aldıklarında, kuyruğunun fırın nefesi Leto'nun üstüne sıcak bir esinti yolladı. Bu esinti, oksijen deresinin taşıdığı kekremsi kokularla doluydu.

Solucan güneye doğru hızlanınca, Leto zihninin özgürce çalışmasına izin verdi. Bu yolculuğu yaşamı için yeni bir tören olarak görmeye çalıştı. Altın Yol'u için ödemek zorunda kalacağı bedeli düşünmemesini sağlayan bir yolculuk. Eski zamanların Fremenleri gibi, kişiliğini hafıza parçalarına bölünmekten kurtarmak ve ruhunun peşindeki yırtıcı avcıları sonsuza dek uzakta tutmak için birçok yeni tören edinmek zorunda kalacağını biliyordu. Birbiriyle çelişen, asla bütünleşmeyen suretler, yaşayan bir gerilimin içine, Leto'yu içeriden yöneten kutuplaştırıcı bir gücün içine hapsedilmeliydi.

Daima yenilik, diye düşündü, *içime doğan görüntülerin içinden daima yeni iplikler bulmalıyım.*

Öğleden hemen sonra, ileride ve rotasının biraz sağındaki bir tümsek Leto'nun dikkatini çekti. Tümsek, tam Leto'nun beklediği yerde, yavaş yavaş bir masa dağ, kayalık bir kabartı haline geldi.

Evet Namri... Evet Sabiha, görelim bakalım kardeşleriniz varlığımı nasıl karşılayacak, diye düşündü Leto. Bu önündeki en

nazik iplikti, açık tehditlerinden çok tuzakları yüzünden tehlikeliydi.

Masa dağın boyutlarının değişmesi uzun sürdü. Ve bir an için sanki Leto ona yaklaşmıyormuş da, o Leto'ya yaklaşıyormuş gibi göründü.

Artık yorulan solucan sola çekip duruyordu. Leto kancalarını baştan yerleştirip dev hayvanı düz bir rotada tutmak için uçsuz bucaksız eğimden aşağı doğru kaydı. Burun deliklerine tatlı ve keskin melanj kokusu ulaştı: Zengin bir damarın belirtisi. Bir bahar püskürtüsünün olduğu yerde mor renkli kumun cüzam lekelerini geçtiler ve damarı tamamen geçinceye kadar Leto solucanı sıkıca tuttu. Zencefili andıran tarçın kokusuyla dolu bu esinti. Leto solucanı yuvarlayarak yeni rotasına sokup yükselen masa dağa yöneltinceye kadar bir süre onları izledi.

Aniden güney *bled*'inin açıklarında renkler göz kırptı: O enginliğin içinde insan yapısı bir şeyin tedbirsiz gökkuşağı kıvılcımları. Dürbününü çıkardı, yağ merceklerini ayarladı; ve uzakta, bir bahar keşif gemisinin, güneş ışığında parıldayan yan yatmış kanatlarını gördü. Onun altında büyük bir hasatçı, kozasından çıkmakta olan bir krizalit gibi kanatlarından kurtuluyordu. Leto dürbünü indirince, hasatçı bir benek gibi göründü ve Leto kendisinin *haddab'a,* çölün her yerde hazır ve nazır olan enginliğine kapıldığını hissetti. Bu, ona, bahar avcılarının onu nasıl göreceğini ifade ediyordu: Gökyüzüyle çöl arasında koyu renk bir nesne, yani Fremenlerin *insan* için kullandıkları sembol. Onu göreceklerdi elbette ve ihtiyatlı olacaklardı. Bekleyeceklerdi. Fremenler çölde karşılaştıkları zaman, diğerini tanıyana ya da hiçbir tehdit oluşturmadığını anlayana kadar birbirlerinden daima şüphelenirlerdi, İmparatorluk uygarlığının ince cilasının ve karmaşık kurallarının içinde bile Fremenler, bir hançer-i figanın sahibinin ölümü üzerine dağılacağının daima farkında olan yarı evcil vahşiler olarak kalmışlardı.

Bizi koruyabilecek şey işte bu, diye düşündü Leto. *Bu vahşilik.*

Uzaktaki bahar keşif gemisi önce sağa sonra sola yattı, yerdekilere gönderilen bir işaret. Leto oradakilerin, onun tek bir solucana binen bir kişinin ötesinde bir şey olduğuna dair bir işaret arayarak arkasındaki çölü taradıklarını gözünde canlandırdı.

Leto solucanı sola doğru yuvarladı, rotasını tam ters yöne çevirene kadar öylece tuttu, yan tarafından aşağı inip açığa sıçradı. Güdülmekten kurtulan solucan, yüzeyde birkaç saniye küskün bir halde durdu, ardından ön tarafının üçte birlik kısmını kuma gömüp orada yatarak toparlandı; bu çok uzun süre sürüldüğüne dair kesin bir işaretti.

Leto solucana arkasını döndü, hayvan artık orada kalacaktı. Keşif gemisi, tırtılının üzerinde daireler çiziyor, hâlâ kanat işaretleri veriyordu. Bunlar kesinlikle kaçakçılara çalışan kaçaklardı, elektronik haberleşme konusunda temkinli davranıyorlardı. Avcılar orada baharın üstünde olmalıydı. Tırtılın varlığı bunu belli ediyordu.

Keşif gemisi bir kez daha daire çizdi, kanatlarını indirdi, daire çizmeyi bırakıp dosdoğru Leto'nun üstüne yöneldi. Leto bunun, Arrakis'e ilk kez büyükbabası tarafından getirilen hafif topterlerle aynı tipte olduğunu fark etti. Taşıt Leto'nun üzerinde bir daire çizdi, üzerinde durduğu kumul boyunca ilerledi ve esintiye karşı inmek üzere yan yattı. Bir toz serpintisi kaldırarak on metre ilerisine indi. Onun tarafındaki kapı, sağ göğsünde bir mızrak sembolü olan kalın bir Fremen cüppesi giymiş birisinin inmesine yetecek kadar açıldı.

Fremen, ikisine de birbirlerini incelemeleri için zaman tanıyarak yavaş yavaş yaklaştı. Adam, gözleri baharın mutlak çivit renginde olan uzun boylu biriydi. Damıtıcı giysi maskesi yüzünün alt tarafını gizliyordu ve kapüşonu kaşlarına kadar iniyordu.

Cüppenin hareketi, altında maula tabancası tutan bir el olduğunu açığa çıkarıyordu.

Adam Leto'nun iki adım önünde durdu, gözlerinin çevresinde şaşkınlık belirtisi olan kırışıklıklarla başını eğip ona baktı.

"Hepimizin bahtı açık olsun" dedi Leto.

Adam dört bir yana göz gezdirdi, boşluğu taradı, ardından dikkatini Leto'ya çevirdi. "Burada ne yapıyorsun, çocuk?" diye sordu. Sesi damıtıcı giysi maskesinin altından boğuk çıkmıştı. "Bir solucan deliğine tıpa olmaya mı çalışıyorsun?"

Leto tekrar geleneksel Fremen formülünü kullandı: "Çöl benim evimdir."

"Wenn?" diye sordu adam. *Hangi yöne gidiyorsun?*

"Jacurutu'dan geliyorum güneye doğru gidiyorum."

Adam aniden kahkaha attı, "Pekâlâ, Batigh! Sen şimdiye dek Tanzerouft'ta gördüğüm en acayip şeysin."

"Ben senin Küçük Kavun'un değilim" dedi Leto, Batigh sözüne karşılık olarak. Bu, korkunç imaları olan bir isimdi. Çölün sınırında Küçük Kavun, onu her kim bulursa ona suyunu sunardı.

"Senin suyunu içmeyeceğiz, Batigh" dedi adam. "Benim adım Muriz. Bu taifenin arifesiyim." Bir baş hareketiyle bahar tırtılını işaret etti.

Leto adamın, kendisini nasıl grubunun Yargıç'ı ve diğerlerini *taife,* yani bir çete ya da mürettebat olarak adlandırdığını fark etti. Bunlar *ihvan,* yani kardeşler topluluğu değildi. Kesinlikle ücretli kaçaklardı. Burada ihtiyacı olan iplik uzanıyordu.

Leto sessiz kalınca Muriz sordu: "Bir adın var mı?"

"Batigh iyidir."

Muriz bir kahkahayla sarsıldı. "Burada ne yaptığını söylemedin bana."

"Bir solucanın ayak izlerini arıyorum." dedi Leto, kendi ümması, kişisel keşfi için hacda olduğunu söyleyen dinsel ifadeyi kullanarak.

"Bu kadar genç biri mi?" diye sordu Muriz. Başını iki yana salladı. "Sana ne yapacağımı bilmiyorum. Bizi gördün."

"Ben ne gördüm ki" diye sordu Leto, "Jacurutu'dan bahsediyorum, karşılık vermiyorsun."

"Bilmece oyunları" dedi Muriz. "Peki bu ne?" Başıyla uzaktaki masa dağı gösterdi.

Leto görüntüsüne dayanarak yanıtladı; "Yalnızca Shuloch."

Muriz kaskatı kesildi ve Leto kendi kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Uzun bir sessizlik oldu; ve Leto, adamın çeşitli karşılıkları düşünüp taşındığını ve elediğini görebiliyordu. *Shuloch!* Siyeç yemeklerinden sonra, sessizce hikâyelerin dinlendiği saatlerde, Shuloch kervansarayının hikâyeleri sık sık tekrarlanırdı. Dinleyiciler, Shuloch'un hep bir efsane, yalnızca hikâyede var olan ve ilginç şeylerin gerçekleştiği bir yer olduğunu varsayardı. Leto bir Shuloch hikâyesi hatırladı: Çölün sınırlarında kimsesiz bir çocuk bulunmuş ve siyeçe getirilmiş. Kimsesiz çocuk, önce kurtarıcılarının sorularına yanıt vermeyi reddetmiş; sonradan konuşmuş ama kimse çocuğun ne dediğini anlayamamış. Aradan günler geçmiş, çocuk yanıt vermemeyi sürdürmüş. Ne üstüne bir şeyler giymiş ne de herhangi bir şekilde işbirliği yapmış. Ne zaman yalnız kalsa elleriyle garip hareketler yapıyormuş. Siyeçteki bütün uzmanlar bu kimsesiz çocuğu incelemek için çağrılmış. Ama onlar da hiçbir sonuca varamamışlar. Sonra bir gün koridordan geçen yaşlı bir kadın çocuğun hareket eden ellerini görünce gülmüş. "Bahar liflerini kıvırarak ip yapan babasını taklit ediyor yalnızca" diye açıklamış. "Bunu Shuloch'ta hâlâ böyle yaparlar. Sadece kendini yalnız hissetmemeye çalışıyor." Ve çıkarılacak ders; '*Shuloch'un eski yöntemlerinde bir güvenlik hissi ve yaşamın altın ipliğine ait olma hissi vardır.*'

Muriz sessiz kalınca Leto şöyle dedi: "Ben Shuloch'tan gelen ve yalnızca ellerini hareket ettirmeyi bilen kimsesiz çocuğum."

Muriz in başının ani hareketinden, adamın hikâyeyi bildiğini anladı. Muriz yavaş yavaş, tehdit dolu alçak bir sesle karşılık verdi. "Sen insan mısın?"

"Senin kadar insanım" dedi Leto.

"Konuşmaların bir çocuk için çok garip. *Takva'ya* karşılık verebilecek bir yargıç olduğumu hatırlatırım."

Ha, tamam, diye düşündü Leto. Takva sözcüğü böyle bir yargıcın ağzından çıktığında doğrudan doğruya tehdit içerirdi. Takva, bir iblisin varlığının yol açtığı korkuydu, yaşlı Fremenler arasında çok gerçek bir inançtı. Arifeler bir iblisi öldürmenin yollarını bilirlerdi ve daima 'zalim olmadan acımasız olma erdemine sahip oldukları, şefkatin aslında daha büyük bir zalimliğe giden yol olduğu gerçeğini bildikleri için' seçilirlerdi.

Ama durum Leto'nun istediği noktaya gelmişti. Şöyle dedi: "*Maşat'a* razıyım."

"Herhangi bir Ruhsal Sınav'ın yargıcı ben olurum" dedi Muriz. "Bunu kabul ediyor musun?"

"Bi-la kayfa" dedi Leto. *Koşulsuz.*

Muriz'in suratına sinsi bir bakış yerleşti. Şöyle dedi: "Neden buna izin verdiğimi bilmiyorum. En iyisi derhal öldürülmen olurdu ama sen minik bir Batigh'sin ve benim de bir oğlum vardı, öldü. Hadi, Shuloch'a gidiyoruz ve senin hakkında karar vermek için İsnad'ı toplayacağım."

Leto adamın her tavrının nasıl da ölümcül bir kararı ele verdiğini fark ederek, herhangi birinin bu şekilde nasıl aldatılabildigini merak etti. Şöyle dedi: "Ben Shuloch'un. Ehl-i sünnet waljamas olduğunu biliyorum."

"Bir çocuk gerçek dünyayla ilgili ne bilir ki?" diye sordu Muriz, Leto'ya onun önünde toptere doğru yürümesini işaret ederek.

Leto onun dediğini yaptı ama Fremen'in ayak seslerini dikkatle dinliyordu. "Bir sırrı saklamanın en emin yolu, insanları yanıtı zaten bildiklerine inandırmaktır" dedi. "O zaman insanlar soru sormaz. Bu, siz Jacurutu'dan sürülenler için akıllıcaydı. Shuloch'un, o hikâye-efsane mekânın gerçek olduğuna kim inanırdı? Ve kaçakçılar ya da Dune'a ulaşmak isteyen başka herhangi biri için ne kadar uygun."

Muriz'in adımları durdu. Leto sırtını topterin yan tarafına dayayıp kanadı sol tarafına alarak döndü.

Muriz yarım adım ötede, maula tabancasını çekip Leto'ya doğrultmuş bir halde duruyordu. "Sen çocuk değilsin" dedi Muriz. "Bizi gözetlemeye gelmiş lanet bir cücesin! Senin bir çocuk için fazla akıllıca konuştuğunu düşünmüştüm ama çok kısa sürede çok fazla şey söyledin."

"Yeterince değil" dedi Leto. "Ben Leto'yum, Paul Muad' Dib'in oğlu. Eğer beni öldürürsen, sen de halkın da kuma gömüleceksiniz. Eğer beni sağ bırakırsan, sizi mükemmelliğe götüreceğim."

"Benimle oyun oynama, pis cüce" diye homurdandı Muriz. "Leto gerçek Jacurutu'da, senin geldiğini söyle..." Sustu. Kafası karışmış bir halde kaşlarını çatıp gözlerini kısarken silah tutan eli birazcık aşağı düştü.

Bu, Leto'nun beklediği duraksamaydı. Bütün kaslarını sola doğru hareket ettiriyormus gibi yaptı ama vücudu bir milimetre bile yer değiştirmedi ve Fremen'in silahının hızla dönerek kanadın kenanna çarpmasını sağladı. Maula tabancası adamın elinden fırladı; ve toparlanmasına fırsat kalmadan, Leto, Muriz'in yanına gelip adamın kendi hançer-i figanını onun sırtına dayadı.

"Bıçağın ucu zehirli" dedi Leto. "Topterdeki dostuna söyle, hiç kımıldamadan olduğu yerde kalsın. Yoksa seni öldürmek zorunda kalırım."

Muriz acıyan eliyle ilgilenirken başıyla topteri göstererek konuştu: "Arkadaşım Behaleth seni duydu. Bir kaya kadar hareketsiz duracaktır."

İkisi bir eylem plânı yapmadan ya da arkadaşları ne olduğunu araştırmak için gelmeden önce çok az vakti olduğunu bilen Leto, hızlı hızlı konuşlu: "Muriz, bana ihtiyacın var. Ben olmazsam Dune'da ne solucan kalacak ne bahar." Fremen'in kaskatı kesildiğini hissetti.

"Ama sen Shuloch'u nereden biliyorsun?" diye sordu Muriz. "Jacurutu'da hiçbir şey söylemediklerini biliyorum."

"Demek Leto Atreides olduğumu kabul ediyorsun, öyle mi?"

"Başka kim olabilirsin? Ama nasıl oluyor da..."

"Çünkü sen buradasın" dedi Leto. "Shuloch diye bir yer var, bu yüzden gerisi çok basit. Siz Jacurutu yok edildiğinde kaçan Sürülenlersiniz. Kanatlarla verdiğiniz işaretleri gördüm, demek ki uzaktan duyulabilecek hiçbir cihaz kullanmıyorsunuz. Bahar topluyorsunuz, demek ki ticaret yapıyorsunuz. Yalnızca kaçakçılarla ticaret yapabilirsiniz. Sen bir kaçakçısın ama aynı zamanda Fremen'sin de. Shuloch'tan olmalısın."

"Neden seni hemen öldürmem için beni kışkırttın?"

"Çünkü Shuloch'a döndüğümüzde beni nasıl olsa öldürürdün."

Muriz'in vücudu saldıracakmış gibi kasıldı.

"Dikkatli ol, Muriz" diye uyardı Leto. "Sizi tanıyorum. Tedbirsiz yolcuların suyunu aldığınız tarihinizde yazıyor. Şimdiye kadar bu sizin için yaygın bir âdet olmalı. Size rastlayanların konuşmasını başka türlü nasıl engelleyebilirdiniz? Sırrınızı başka türlü nasıl saklayabilirdiniz? Batigh! Beni tatlı lakaplarla ve müşfik sözlerle kandıracaktın. Suyumu niye kumun üstüne döküp ziyan edesin ki? Ve Eğer, diğer birçok kişi gibi kaybolacak olsaydım...beni Tanzerouft almış olacaktı."

Muriz, Leto'nun sözlerinin getireceği Rihani'yi önlemek için sağ eliyle *Solucan'ın Boynuzları* işaretini yaptı. Ve yaşlı Fremenlerin mentatlara ya da onları gelişmiş bir mantık gösterisiyle sarsan herhangi bir şeye nasıl güvenmediklerini bilen Leto gülmemek için kendini tuttu.

"Namri, Jacurutu'da bizden bahsetmiş." dedi Muriz. "İlk gördüğüm yerde onun suyunu..."

"Eğer aptal rolü oynamaya devam edersen, boş kumdan başka hiçbir şey alamazsın" dedi Leto. "Bütün Dune yeşil otlar, ağaçlar ve açık su haline geldiğinde ne yapacaksın. Muriz?"

"Bu asla olmayacak!"

"Gözlerinin önünde oluyor."

Leto, Muriz'in dişlerinin öfke ve sinirle gıcırdadığını duydu. Adam hemen ardından kulak tırmalayan bir sesle konuştu: "Bunu nasıl önleyeceksin?"

"Dönüşüm plânının tamamını biliyorum" dedi Leto. "Bunun bütün zayıf ve güçlü noktalarını biliyorum. Ben olmazsam, Şeyh-hulud sonsuza dek yok olur."

Sesine tekrar sinsi bir tını yerleşen Muriz şunları söyledi: "Bunu niye burada tartışıyoruz ki? Bir çıkmazdayız. Hançerin var. Beni öldürebilirsin ama Behaleth seni vurur."

"Buna fırsat kalmadan ben senin tabancanı kaparım" dedi Leto. "Sonra da topterinizi alırım. Evet. onu uçurabilirim."

Kaşlarını çatan Muriz'in alnı kapüşonunun altında kırıştı. "Ya söylediğin kişi değilsen?"

"Babam beni tanımaz mı?" diye sordu Leto.

"Haaa" dedi Muriz. "Demek böyle öğrendin, öyle mi? Ama..." Sustu, başını iki yana salladı. "Ona benim oğlum rehberlik ediyor, ikinizin asla... nasıl..."

"Demek Muad'Dib'in geleceği okuduğuna inanmıyorsunuz" dedi Leto.

"Tabii ki inanıyoruz! Ama o kendisi hakkında demişti ki..." Muriz yine sustu.

"Ve sizin ona güvenmediğinizin farkında olmadığını düşündünüz" dedi Leto. "Ben tam buraya, tam bu zamanda, seninle karşılaşmak için geldim, Muriz. Senin hakkında her şeyi biliyorum çünkü seni gördüm...ve oğlunu da, ne kadar güvenlikte olduğunuza inandığınızı, Muad'Dib'le nasıl alay ettiğinizi, küçük çöl parçanızı korumak için ne entrikalar çevirdiğinizi biliyorum. Ama ben olmazsam, bu küçük çöl parçanız yok olur. Sonsuza dek kaybolur. Dune'da işler çığırından çıktı. Babamın içine doğan görüntüler neredeyse tükendi ve siz yalnızca bana yönelebilirsiniz."

"O kör..." Muriz sustu, yutkundu.

"Yakında Arrakeen'dan dönecek" dedi Leto, "ve o zaman onun ne kadar kör olduğunu göreceğiz. Eski Fremen âdetlerinden ne kadar da uzaklaşmışsın, Muriz."

"Ne?"

"O sizin için *Wadquiyas* oldu. Halkın onu çölde tek başına dolaşırken buldu ve Shuloch'a getirdi. Ne büyük bir keşifti o! Bir bahar damarından daha zengin. *Wadquiyas!* O sizinle yaşadı: Onun suyu kabilenizin suyuna karıştı, O sizin Kutsal Nehir'inizin bir parçası oldu." Leto hançeri Muriz'in cüppesine iyice bastırdı. "Dikkatli ol, Muriz." Leto sol elini kaldırdı, Fremen'in yüz maskesini açıp düşürdü.

Leto'nun ne plânladığını bilen Muriz şöyle dedi: "Her ikimizi de öldürseydin, nereye gidecektin?"

"Jacurutu'ya geri dönecektim."

Leto baş parmağının etli kısmını Muriz'in ağzına bastırdı. "Isır ve iç, Muriz. Yoksa ölürsün."

Muriz bir an duraksadı, ardından hırçın bir tavırla Leto'nun etini ısırdı,

Leto adamın boğazını izledi, kanı yutuşunu gördü, hançeri geri çekip adama iade etti.

"Wadquiyas" dedi Leto. "Benim suyumu alabilmen için kabileye karşı bir suç işlemem lazım."

Muriz başıyla onayladı.

"Tabancan şurada." Leto çenesiyle işaret etti.

"Artık bana güveniyor musun?" diye sordu Muriz.

"Aksi halde Sürülenlerle birlikte nasıl yaşayabilirim?"

Leto. Muriz'in gözlerinde bir kez daha o sinsi bakışı gördü ama bu kez bakışı, ölçüp biçen, kâr zarar hesabı yapan bir bakıştı. Adam gizli kararları ortaya koyan ani bir hareketle döndü, maula tabancasını aldı ve kanadın basamağına geri döndü. "Hadi" dedi. "Bir solucanın yatağında fazla oyalandık."

*

50

Önsezinin geleceği her zaman geçmişin kurallarına kitlenemez. Varoluşun iplikleri, bilinmeyen birçok kanuna göre düğüm düğüm olur. Önsezi geleceği, kendi kurallarında ısrar eder. Ne Zensünnilerin düzenlemelerine boyun eğer ne de bilimin düzenlemelerine. Önsezi, göreceli bir bütünlük kurar. Bu anın işlemesini gerektirir; her ipliği geçmişin kumaşında kalamayacağın konusunda daima seni uyarır:

- Kalima: Muad'Dib'in Sözleri
Shuloch Tefsirleri

Muriz ornitopteri antrenmanlı olduğunu belli eden bir kolaylıkla Shuloch'un üstüne getirdi. Leto onun yanında oturuyor, arkalarında silahlı Behaleth'in varlığını hissediyordu. Şimdi her şey güvene ve içine doğan görüntüye ait sarıldığı o ince ipliğe bağlıydı. Eğer bu başarısız olursa, *Allahü ekher.* Bazen insan daha büyük bir güce boyun eğmeliydi.

Shuloch'un masa dağı bu çölün içinde etkileyiciydi. Buradaki, kayıtlara geçmemiş mevcudiyeti, birçok rüşveti ve ölümü, yüksek mevkilerdeki birçok dostu ifade ediyordu. Leto, Shuloch'un kalbinde, etrafını sarp kayaların sardığı bir tava ve bu kayaları bölerek tavanın içine inen kör kanyonlar görebiliyordu. Bu kanyonların alt sınırlarını, gölge kabukların ve tuz çalılarının oluşturduğu kalın bir örtü belirtiyordu ve bir iç halka halinde palmiyeler vardı; tüm bunlar bu mekânda suyun bol olduğunu gösteriyordu. Yeşil çalı ve bahar lifiyle kaplı derme çatma binalar, palmiyelerden inşa edilmişti. Binalar kumun üstüne dağılmış yeşil düğmeler gibiydi. Sürülenler arasından sürülenler burada yaşıyordu; bunlar daha kötü bir duruma düşemezlerdi, ölüm dışında.

Muriz tavaya, kanyonlardan birinin tabanının yakınına indi. Topterin tam karşısında, kumun üstünde tek bir yapı vardı: Damı, çöl sarmaşıkları ve bejato yapraklarıyla örtülmüştü ve hepsi ısıyla yapıştırılmış buhar kumaşıyla kaplanmıştı. Bu, ilk derme çatma damıtıcı çadırların canlı bir kopyasıydı ve Shuloch'ta yaşayan bazıları için alçalmayı ifade ediyordu. Leto buranın nem sızdırdığını ve yakınındaki yeşillikten gelen gece böcekleriyle dolu olduğunu biliyordu. Demek babası böyle yaşıyordu. Ve zavallı Sabiha. Cezası burası olacaktı.

Leto, Muriz'in emriyle tüplerden çıkıp kuma atladı ve kulübeye doğru uzun adımlarla yürüdü. Daha ileride kanyona doğru, birçok insanın, palmiyelerin arasında çalıştığını görebiliyordu. Yırtık pırtık giysiler içinde fakir bir görünüşleri vardı; ve ona ya da toptere ancak göz ucuyla bakmaları, buradaki baskı hakkında pek çok şey söylüyordu. Leto işçilerin ötesinde bir kanatanın kaya çeperini görebiliyordu ve havadaki nem hissini yanlış anlamak mümkün değildi: Açık su. Kulübenin yanından geçerken, yapının, beklediği kadar derme çatma olduğunu gördü. Kanataya doğru ilerledi, aşağıya baktı ve yırtıcı balıkların karanlık suda yarattığı anaforu gördü. Bakışlarından sakınan işçiler, kayalıklardaki deliklerin kenarlarından kumu temizlemeyi sürdürdüler.

Muriz, Leto'nun arkasından yaklaşarak şöyle dedi: "Balıkla solucanın arasındaki sınırda duruyorsun. Bu kanyonların her birinin kendi solucanı vardır. Bu kanata açıldı ve yakında kumbalıklarını çekmek için yırtıcıları çıkaracağız."

"Tabii" dedi Leto. "Toplama çiftlikleri. Gezegen dışına kumbalığı ve solucan satıyorsunuz."

"Bu Muad'Dib'in önerisiydi!"

"Biliyorum. Ama solucanlarınızın ya da kum balıklarınızın hiçbiri Dune'dan uzakta uzun süre yaşıyamıyor."

"Şimdilik öyle" dedi Muriz. "Ama bir gün..."

"On bin yıl içinde değil" dedi Leto. Ve Muriz'in yüzündeki karmaşayı izlemek için döndü. Orada, kanatada akan su gibi sorular akıyordu. Muad'Dib'in oğlu gerçekten geleceği okuyor olabilir miydi? Bazıları Muad'Dib'in bunu yapmış olduğuna hâlâ inanıyordu ama... Böyle bir şey hakkında nasıl karar verilebilirdi?

Muriz çok geçmeden arkasını dönüp kulübeye doğru önden yürümeye başladı. Derme çatma kapı contasını açtı, Leto'ya girmesini işaret etti. Karşı duvarın önünde yanan bir bahar lambası vardı, ve onun altında, kapıya arkası dönük çömelmiş oturan ufak tefek biri vardı. Yanan yağ yoğun bir tarçın kokusu yayıyordu.

"Muad'Dib'in siyeçiyle ilgilensin diye yeni bir tutsak gelirdiler" diye alay etti Muriz. "Eğer bu kadın iyi hizmet ederse, suyunu bir süre koruyabilir." Leto'nun karşısına geçti. "Bazıları bu suyu almanın kötü olduğunu düşünüyorlar. O dantel gömlekli Fremenler, artık yeni kasabalarında çöp yığınları oluşturuyorlar. Çöp yığınları! Bundan önce Dune ne *zaman* çöp yığınları görmüştü? Bunun gibileri aldığımızda..." Lambanın yanındaki silueti işaret etti."...genellikle korkudan yarı delirmiş halde olurlar, kendi türleriyle bağları kopmuştur ve gerçek Fremenler tarafından asla kabul edilmezler. Beni anlıyor musun Leto-Batigh?"

"Anlıyorum." Çömelmiş siluet kımıldamadı.

"Bize yol göstermekten bahsediyordun" dedi Muriz. "Fremenlere savaşmış erkekler yol gösterir. Bize hangi konuda yol gösterebilirsin?"

"Kralizec" dedi Leto, dikkatini çömelmiş siluetten ayırmadan.

Muriz dik dik Leto'ya baktı, çivit rengi gözlerinin üstündeki kaşları çatıldı. Kralizec mi? Bu sadece savaş ya da devrim değildi, bu Tayfun Mücadelesi'ydi. Bu en uzak Fremen efsanelerinin birinden alınmış bir sözcüktü: Evrenin sonundaki savaş. Kralizec ha?

Uzun boylu Fremen yutkunurken sarsıldı. Bu velet, şehirli bir züppe kadar sürprizlerle doluydu! Muriz çömelmiş siluete döndü. "Kadın! Liban wahid!" diye emretti. *Bize bahar içeceği getir!*

Kadın bir an duraksadı. "Onun dediğini yap, Sabiha" dedi Leto.

Kadın hızla ayağa kalkıp döndü. Leto'ya baktı, gözlerini onun yüzünden alamıyordu.

"Bunu tanıyor musun?" diye sordu Muriz.

"Namri'nin yeğeni. Jacurutu'ya karşı suç işledi, onlarda onu sana gönderdiler."

"Namri mi? Ama..."

"Liban wahid" dedi Leto.

Sabiha hızla onların yanından geçip kendini kapı contasından dışarı attı; ve Leto'yla Muriz, kadının koşarken çıkardığı ayak seslerini duydular.

Uzağa gitmeyecektir" dedi Muriz. Burnunun yan tarafına parmağıyla dokundu, "Namri'nin akrabası, ha? İlginç. Suçu neydi?"

"Kaçmama izin verdi." Ardından Leto arkasına dönüp Sabiha'yı izledi. Kadını kanatanın kenarında dururken buldu. Leto onun yanına gitti ve eğilip suya baktı. Yakındaki palmiyelerde kuşlar vardı; Leto onların ötüşlerini, kanat seslerini duydu. İşçiler kumu hareket ettirirken sürtünme sesleri çıkıyordu. Hâlâ Sabiha'nın yaptığı gibi aşağıya, suyun derinliklerine ve üzerindeki yansımalara bakıyordu. Gözlerinin yan tarafıyla palmiye yapraklarının arasındaki mavi muhabbetkuşlarını görebiliyordu. Bunlardan biri kanata boyunca uçtu ve Leto onun yansımasını, gümüş rengi bir balık anaforunun içinde gördü; aynı gök kubbede yüzen kuşlar ve yırtıcı hayvanlar gibi birlikte hareket ediyorlardı.

Sabiha hafifçe öksürdü.

"Benden nefret ediyorsun" dedi Leto.

"Beni utandırdın. Beni halkımın önünde utandırdın. Bir İsnad topladılar ve suyumu kaybetmem için beni buraya gönderdiler. Hepsi senin yüzünden."

Muriz hemen arkalarından güldü. "Artık Ruh Nehri'mizin birçok kolu olduğunu anlıyorsun, Leto-Batigh."

"Ama benim suyum senin damarlarında akıyor dedi Leto, dönerek. "Bu bir kol değil. Sabiha benim görüntümün kaderidir ve ben onu izledim. Geleceğimi burada. Shuloch'ta bulmak üzere çölü geçtim."

"Sen ve..." Sabihayı işaret eden Muriz başını geriye atarak kahkahalarla güldü.

"İkinizden birinin inanabileceği gibi olmayacak" dedi Leto. "Bunu unutma, Muriz. Ben solucanımın ayak izlerini buldum." Ardından gözlerinin içinde yüzen yaşları hissetti.

"Ölüye su veriyor" diye fısıldadı Sabiha.

Muriz bile Leto'ya huşu içinde baktı. Fremenler, ruhun en derin hediyesi olmadığı sürece asla ağlamazlardı. Muriz neredeyse utanarak, ağız contasını kapattı, cellabasının kapüşonunu kaşlarının üstüne kadar çekti.

Leto adamın arkasındaki manzaraya baktı, şöyle dedi: "Shuloch'ta, çölün sınınnda hâlâ çiy için dua ediyorlar. Git Muriz, Kralizec için dua et. Sana söz veriyorum ki o gelecek."

*

51

Fremenlerin konuşması az sözle çok şey anlatır, kusursuz bir ifade yeteneğini gösterir. Mutlakların yanılsaması içine gömülüdür. Varsayımları, mutlakiyetçi dinler için bereketli bir zemindir. Dahası, Fremenler ahlâk dersi vermeye bayılırlar. Her şeyin korkunç kararsızlığına kurumsallaşmış ifadelerle göğüs gererler şöyle derler: Tüm erişilebilir bilginin bir üst noktası olmadığını biliyoruz; bu Tanrı'ya mahsustur Ama insan öğrenebileceği her şeyi denetim altına alabilir. Evrene bu keskin yaklaşımla, işaretlere, belirtilere ve kendi kaderlerine fantastik bir inanç kazıyabilirler. Kralizec efsanelerinin kaynağı budur: Evrenin sonundaki savaş.

- Bene Gesserit Özel Raporları/dosya no. 800881

"Onu güvenli bir yerde tutuyorlar" dedi Namri, kare şeklindeki taş odanın karşı ucunda duran Gurney Malleck'e gülümseyerek. "Bunu dostlarına bildirebilirsin."

"Nerede bu güvenli yer?" diye sordu Halleck. Namri'nin ses tonundan hiç hoşlanmamıştı ve Jessica'nın emirlerinden bunalmıştı. Lanet cadı! Eğer Leto korkunç hafızalarına hâkim olamazsa ne olacağı konusundaki uyarı dışında, Jessica'nın açıklamaları hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Orası güvenli bir yer dedi Namri. "Sana söylememe izin verilen tek şey bu."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir distrans aldım. Sabiha onunla birlikte."

"Sabiha! Mutlaka onun kaçmasına..."

"Bu sefer değil."

"Leto'yu öldürecek misin?"

"Artık bu bana kalmış bir şey değil."

Halleck yüzünü ekşitti. *Distrans.* Bu lanet mağara yarasalarının menzili ne kadardı? Halleck bunların, cırtlak seslerine kaydedilmiş gizli mesajlarla çölü uçarak geçtiklerini sık sık görüyordu. Ama bu cehennem gezegende ne kadar uzağa gidiyorlardı?

"Onu bizzat görmeliyim" dedi Halleck.

"Buna izin verilmiyor."

Halleck sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Araştırma raporlarını bekleyerek iki gün ve iki gece geçirmişti. Şimdi, üçüncü günün sabahında, kendi rolünün eriyip gittiğini ve ünü çıplak bıraktığını hissediyordu. Zaten hiçbir zaman komutan olmaktan hoşlanmamıştı. Diğerleri ilginç ve tehlikeli şeyleri yaparken komutanlar daima beklerdi.

"Neden izin verilmiyor?" diye sordu. Bu güvenli siyeçi ayarlayan kaçakçılar çok fazla soruyu yanıtsız bırakmışlardı ve Gurney, Namri'nin aynı şeyi daha fazla sürdürmesini istemiyordu.

"Bazıları, senin bu siyeçi görerek çok fazla şey görmüş olduğuna inanıyorlar" dedi Namri.

Tehdidi duyan Halleck, gevşeyerek eğitimli dövüşçünün o rahat duruşunu aldı; eli, hançerinin üstünde değil ama yakınındaydı. O anda kalkanı olmasını çok isterdi ama solucanlar üzerindeki etkileri nedeniyle; ve fırtınaların yarattığı statik yük, ömürlerini kısalttığı için kalkanlar kullanımdan kaldırılmıştı.

"Bu gizlilik anlaşmamızın bir parçası değildi" dedi Halleck.

"Eğer onu öldürmüş olsaydım, bu, anlaşmamızın bir parçası olacak mıydı?"

Halleck bir kez daha. Leydi Jessica'nın ona bahsetmediği, görünmeyen güçlerin dalaverelerini hissetti. Onun bu lanet olası

plânları! Belki de Bene Gesserit'e güvenmemek doğruydu. Hemen ardından sadakatsizlik hissetti..Jessica ona sorunu açıklamıştı; ve o da, her plân gibi bunun da daha sonra düzeltmelere ihtiyacı olacağını umarak onun plânına dahil olmuştu. Bu *herhangi* bir Bene Gesserit değildi; bu ona asla dost ve destekten başka bir şey olmayan, Atreideslerin Jessica'sıydı. O olmasaydı, şu anda yaşadığı evrenden daha tehlikeli bir evrende kendi kaderiyle baş başa olacağını biliyordu.

"Soruma cevap veremedin" dedi Namri.

"Onu tek bir durumda öldürecektin, Eğer kendisinin...istila edildiğini..." dedi Halleck. "...Melanet olduğunu göstermiş olsaydı."

Namri yumruğunu sağ kulağının yanına koydu. "Leydi'n böyleleri için sınavlarımız olduğunu biliyordu. Bu kararı benim ellerime bırakması akıllıcaydı."

Halleck sinirle dudaklarını birbirine bastırdı.

"Başrahibe'nin bana söylediklerini duydun" dedi Namri. "Biz Fremenler böyle kadınları anlarız ama siz dış dünyalılar onları asla anlamazsınız. Fremen kadınları, oğullarını sık sık ölüme gönderir."

Halleck kaskatı duran dudaklarının arasından konuştu. "Onu öldürdüğünü mü söylüyorsun?'

"Yaşıyor. Güvenli bir yerde. Bahar almaya devam edecek."

"Ama Eğer sağ kalırsa onu babaannesine benim götürmem gerekiyor" dedi Halleck.

Namri sadece omuz silkti.

Halleck alacağı tek yanıtın bu olduğunu anladı. Lanet olsun! Jessica'ya bu yanıtsız sorularla geri dönemezdi! Başını iki yana salladı.

"Neden değiştiremeyeceğin bir şeyi sorguluyorsun?" diye sordu Namri. "İyi para alıyorsun."

Halleck suratını asarak adama baktı. Fremenler! Bütün yabancıların esas olarak paradan etkilendiğine inanırlardı. Ama Namri'de Fremen önyargısının ötesinde bir şeyler vardı. Burada başka güçler iş başındaydı ve bir Bene Gesserit'in gözetiminde eğitilmiş biri için bu aşikârdı. Bütün bu şeyde hile içinde hile kokusu vardı.

Halleck, o bilinen aşağılayıcı konuşma tarzına kayarak şöyle dedi: "Leydi Jessica küplere binecek. Arkadaşlarını yollayıp..."

"*Zanadiq!*" diye küfretti Namri. "Seni ulak parçası! *Mohalata*'nın dışındasın! Asil Halk adına suyuna sahip olmaktan zevk duyarım!'

Halleck elini hançerinin üstüne koydu, saldıracak olanları küçük bir sürprizin beklediği sol yenini hazırladı. "Burada dökülmüş su göremiyorum" dedi Halleck. "Belki de gururun gözlerini kör etti."

"Yaşıyorsun çünkü Leydi Jessica'nın hiç kimseye karşı arkadaşlarını falan göndermeyeceğini ölmeden önce öğrenmeni istedim. Sessizce tuzağa düşürülüp Huanui'ye atılmayacaksın, seni dış dünyalı süprüntü. Ben Asil Halk'tanım, sen ise..."

"Ben ise sadece bir Atreides hizmetkârıyım dedi Halleck, yumuşak bir sesle. "Bizler Harkonnen boyunduruğunu kokmuş boynunuzdan çıkaran süprüntüleriz."

Namri beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Leydi'n Salusa Secundus'ta tutsak. Ondan geldiğini sandığın notlar, onun kızından geliyordu!"

Halleck aşırı çaba göstererek ses tonunun değişmemesini sağladı. "Fark etmez. Alia..."

Namri hançer-i figanını çekti. "Cennetin Rahmi hakkında ne biliyorsun ki? Ben onun hizmetkârıyım, seni erkek fahişe. Suyunu aldığım zaman onun emrini yerine getirmiş olacağım!"

Ve delicesine bir cesaretle atılıp odanın içinde dosdoğru koşmaya başladı.

Görünürdeki bu beceriksizlik tarafından kandırılmaya niyeti olmayan Halleck, cüppesinin sol kolunu yukarı doğru savurarak oraya dikmiş olduğu uzun, kalın kumaşı serbest bıraktı ve bununla Namri'nin hançerini kapıverdi. Halleck aynı hareketle, kumaşın katlarını Namri'nin kafasının üstüne geçirip doğrudan yüzü hedefleyen kendi hançerini kumaşın altından içeri soktu. Namri'nin vücudu cüppenin altındaki metal zırhın sert yüzeyiyle ona çarpınca, hançerin ucunun hedefi bulduğunu hissetti. Fremen öfkeli bir çığlık attı, geriye doğru sarsılarak düştü. Düştüğü yerde kaldı, ağzından kan fışkırırken, Halleck'e dikili olan gözleri yavaş yavaş donuklaştı.

Halleck nefesini dudaklarının arasından verdi. Bu aptal Namri, cüppenin altındaki zırhın varlığının gözden kaçacağını nasıl umabilmişti? Hileli yeni topladı, bıçağını temizleyip kınına yerleştirirken, cesede hitaben konuştu. "Biz Atreides *hizmetkârlarının* nasıl eğitildiğini düşünüyordun, aptal?"

Derin bir nefes alarak düşündü: *Pekâlâ. Ben kimin hilesiyim?* Namri'nin sözlerinde gerçek payı vardı. Jessica, Corrinoların tutsağıydı ve Alia kendi dolambaçlı entrikalarını gerçekleştiriyordu. Jessica, düşmanın Alia olduğu birçok olasılık konusunda uyarıda bulunmuştu ama kendisinin bir tutsak olacağını tahmin etmemişti. Ancak Gurney'nin yerine getirmesi gereken emirler vardı. Öncelikle buradan çıkması gerekiyordu. İyi ki cüppeli Fremenler birbirlerine çok benzerdi. Namri'nin cesedini bir köşeye yuvarladı, üstüne minderler attı, bir kilimi çekerek kanı örttü. Bu iş bittikten sonra, Halleck damıtıcı giysisinin ağız ve burun borularını ayarladı, çöle çıkmaya hazırlanan biri gibi maskesini taktı, cüppesinin kapüşonunu öne doğru çekti ve uzun geçide daldı.

Masumlar tasasız hareket eder, diye düşünerek, salına salına yürümeye başladı. Kendini garip bir şekilde özgür hissediyordu, sanki tehlikeye atılmıyordu da ondan kurtuluyordu.

Jessica'nın çocuk için yaptığı plândan hiçbir zaman hoşlanmadım, diye düşündü. *Eğer onu görürsem, bunu söyleyeceğim. Eğer görürsem.* Çünkü Eğer Namri doğruyu söylediyse, en tehlikeli alternatif plân devreye girecekti. Eğer Alia onu yakalarsa, uzun süre sağ kalmasına izin vermeyecekti; ama Stilgar hep vardı...iyi bir Fremen'in batıl inançlarına sahip iyi bir Fremen.

Jessica bunu açıklamıştı: "Stilgar'ın asıl doğasının üstünde çok ince bir uygarlaşmış tavır tabakası var. Ve bu tabakayı kaldırmanın yolu..."

*

52

Muad'Dib'in ruhu yalnızca sözler, yalnızca onun adına çıkarılan Kanun'un lafzı değildir Muad'Dib, daima, kendini beğenmiş güçlülere, şarlatanlara ve dogmatik fanatiklere karşı o iç öfke olmalıdır: Söyleyecek sözü olması gereken de bu iç öfke olmalıdır; çünkü Muad'Dib bize, bir şeyin her şeyden üstün olduğunu öğretti: insanlar yalnızca sosyal adaletin olduğu bir kardeşlik içinde varlıklarını sürdürebilirler.

- Fedaykin Sözleşmesi

Leto sırtını kulübenin duvarına yaslamış oturuyordu, dikkati Sabiha'nın üstündeydi, içine doğan görüntünün ipliklerinin çözülmesini seyrediyordu. Sabiha kahveyi hazırlamış ve Leto'nun yanına bırakmıştı. Şimdi karşısına diz çökmüş akşam yemeğini karıştırıyordu. Bu melanj kokan bir yulaf lapasıydı. Sabiha'nın elleri kepçeyi hızlı hızlı hareket ettiriyordu ve civit rengi sıvı kâsenin kenarlarını lekeliyordu. İnce yüzünü kâsenin üstüne eğmişti, konsantre olmuş bir halde karıştırıyordu. Kulübeyi bir damıtıcı çadır haline getiren derme çatma zar, kadının tam arkasında, daha hafif bir malzemeyle yamanmıştı; ve bu yama, yemeğin piştiği ateşin ve tek lambanın titrek ışığında, önünde Sabiha'nın gölgesinin dans ettiği, gri bir hale oluşturuyordu.

Lamba, Leto'nun merakını uyandırdı. Bu Shuloch halkı, bahar yağı konusunda müsrifti: Bir ışıküre değil bir lamba kullanıyorlardı. Toplumundan uzaklaştırılmış köleleri, çoğu antik Fremen geleneğinin söylediği tarzdaki duvarların içinde barındırıyorlardı. Ama ornitopterler ve son model bahar hasatçıları kullanıyorlardı. Bu insanlar, antikle modernin derme çatma bir karışımıydılar.

Sabiha yulaf lapası kâsesini ona doğru itti, yemeği pişirdiği ateşi söndürdü.

Leto kâseyi görmemezlikten geldi.

"Eğer bunu yemezsen ben cezalandırılırım" dedi Sabiha.

Leto gözlerini kadına dikerek şöyle düşündü: *Eğer onu öldürürsem, bu bir görüntüyü parçalayacak. Eğer ona Muriz'in plânlarını anlatırsam, bu başka bir görüntüyü parçalayacak. Eğer burada babamı beklersem, bu görüntü iplik bir halat haline gelecek.*

Zihni iplikleri düzenledi. Bazıları gözünün önünden gitmeyecek kadar tatlıydı. Sabiha'yla birlikte olduğu bir gelecek, önsezi bilincinin içinde baştan çıkana bir gerçeklik taşıyordu. Bu gelecek, Leto'yu, o bu ipliği seçip de sonundaki ızdıraplara ulaşıncaya kadar, diğer tüm ipliklerin önünü kesmekle tehdit ediyordu.

"Neden bana bu şekilde bakıyorsun?" diye sordu Sabiha.

Leto yine yanıt vermedi.

Sabiha kâseyi onun daha da yakınına itti.

Boğazı kuruyan Leto yutkunmaya çalıştı. İçinde Sabiha'yı öldürme dürtüsü kabardı. Bu düşünceyle ürperdiğini fark etti. Bir görüntüyü parçalamak ve vahşiliği serbest bırakmak ne kadar kolay olurdu!

"Bunu Muriz emretti" dedi Sabiha, kâseye dokunarak.

Evet, bunu Muriz emretti. Batıl inanç her şeyi fethetmişti. Muriz kendisi için bir görüntü atıp bunu okumasını istiyordu. Kabile büyücüsünden, öküz kemiklerini atıp onların yayılışını yorumlamasını isteyen, eski çağlardan kalma bir vahşi gibiydi. Muriz tutsağının damıtıcı giysisine 'küçük bir önlem' olarak el koymuştu. Bu açıklamada Namri ve Sabiha'ya yöneltilmiş bir alay vardı. *Yalnızca aptallar bir tutsağın kaçmasına İzin verir.*

Ancak Muriz'in derin bir duygusal sorunu vardı: Ruh Nehri. Muriz'in damarlarında tutsağının suyu dolaşıyordu. Leto'yu ölümle tehdit edebilmesine izin verecek bir belirti anyordu..

Tıpkı babam gibiyim, diye düşündü Leto.

"Bahar sana yalnızca görüntüler verecek" dedi Sabiha. Uzun sessizlikler onu huzursuz ediyordu. "Ben de orjide birçok kez görüntüler gördüm. Bunlar hiçbir şey ifade etmez."

İşte bu! diye düşündü Leto; vücudu, tenini soğuk ve yapış yapış kılan bir sükûnete kitlenirken. Bene Gesserit eğitimi bilincine hâkim oldu: Leto'yu aşıp görüntünün rengârenk ışığını Sabiha'ya ve onun tüm sürülen arkadaşlarına savurarak yayılan, iğne başı kadar bir aydınlanma. Antik Bene Gesserit bilgisi açıktı:

"*Diller bir yaşam tarzındaki uzmanlıkları yansıtmak için gelişirler. Her uzmanlık, sözcüklerinden, varsayımlarından ve cümle yapılarından ayırt edilebilir. Tıkanma noktalarına bakın. Uzmanlıklar, yaşamın durmaya başladığı, hareketin lanetlendiği ve donduğu yerleri gösterirler.*" Ardından Sabiha'yı, gücünü kendi hakkından alan bir görüntü-yaratan olarak gördü; diğer bütün insanlar da aynı gücü taşıyorlardı. Ama Sabiha kendi bahar orjisi görüntülerini küçümsüyordu. Bunlar huzursuzluğa neden oluyordu; bu yüzden de bir kenara bırakılmalı, kasıtlı olarak unutulmalıydılar. Sabiha'nın halkı Şeyh-hulud'a dua ediyordu çünkü onların görüntülerinin çoğuna solucan hâkimdi. Çölün sınırında çiy için dua ediyorlardı çünkü onların yaşamlarını nem sınırlıyordu. Yine de bahar servetinin içinde yüzüyorlar ve kumbalıklarını açık kanatalarda tuzağa düsürüyorlardı. Sabiha, Leto'yu kayıtsız bir katı yüreklilikle önsezi görüntüleri için besliyordu ama Leto onun sözlerinde aydınlanmış işaretler görüyordu: O, mutlaklara bel bağlıyor, sonlu sınırları araştırıyordu ve bütün bunlardan ötürü kendi bedenini etkileyen korkunç kararların insafsızlığıyla baş edemiyordu. Evrene dair gördüğü olabildiğince bütünleyici, olabildiğince zamanı donduran tek açılı görüntüye sarılıyordu; çünkü alternatifler onu dehşete düşürüyordu.

Leto ise tersine kendisinin saf hareketini hissediyordu. O, sonsuz boyutları toplayan bir zardı ve bu boyutları gördüğü için korkunç kararları verebilirdi.

Tıpkı babamın yaptığı gibi.

"Bunu yemek zorundasın!" dedi Sabiha, hırçın bir sesle.

Leto artık görüntülerinin tüm örgüsünü görebiliyordu ve izlemesi gereken ipliği biliyordu. *Tenim kendi tenim değil.* Ayağa kalktı, cüppesine sarındı. Cüppe, vücudunu koruyan bir damıtıcı giysi olmadan, teninde garip bir his bırakıyordu. Ayakları, ısıyla yapıştırılmış bahar kumaşından zemin üstünde çıplaktı, yerdeki kum izlerini hissedebiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sabiha.

"İçeride hava kötü. Dışarı çıkıyorum."

"Kaçamazsın" dedi Sabiha. "Her kanyonda solucan var. Eğer kanatanın ötesine geçersen, solucanlar seni neminden hissederler. Tutsak solucanlar çok tetiktedir, çöldekilere hiç benzemezler. Ayrıca..." sesi nasıl da şeytani bir zevkle dolmuştu! "...damıtıcı giysin de yok."

"O halde neden endişeleniyorsun?" diye sordu Leto; onu, gerçek bir tepki göstermesi için kışkırtmasının mümkün olup olmadığını düşünerek.

"Çünkü yemeğini yemedin."

"Ve sen cezalandıracaksın."

"Evet!"

"Ama ben zaten bahara doydum" dedi Leto. "Her an bir görüntü halinde." Çıplak ayağıyla kâseyi işaret etti. "Onu kuma dök. Kim nereden bilecek?"

"İzliyorlar" diye fısıldadı Sabiha.

Leto başını iki yana sallayarak kadını görüntülerinden attı; ve kendisini, yeni bir özgürlüğün sardığını hissetti. Bu zavallı piyonu

öldürmeye gerek yoktu. Kadın başka müziklerle dans ediyor ama bu dansın adımlarını bile bilmiyordu ve Shuloch'la Jacurutunun aç korsanlarını tuzağa düşüren gücü paylaşabileceğine hâlâ inanıyordu. Leto kapı contasına gitti, elini onun üstüne koydu.

"Muriz gelince" dedi Sabiha, "buna çok kızacağı..."

"Muriz bir boşluk taciri" dedi Leto. "Halam onu tüketti."

Sabiha ayağa kalktı. "Ben de seninle dışarı çıkıyorum."

Ve Leto şöyle düşündü: *Ondan nasıl kaçtığımı hatırlıyor. Şimdi üstümdeki kontrolünün zayıflığını hissediyor. Görüntüleri içinde: Kıpırdıyor.* Ama Sabiha bu görüntüleri dinlemeyecekti.

Düşünmekten başka bir şey yapmıyordu: Bir solucanı dar kanyonunun içinde nasıl atlatabilirdi? Damıtıcı giysisi ya da Fremkit'i olmadan Tanzerouft'ta nasıl yaşayabilirdi?

"Görüntülerime danışmak için yalnız kalmalıyım" dedi Leto. "Sen burada kalacaksın."

"Nereye gideceksin?"

"Kanataya."

"Geceleri kumbalıklan sürüler halinde geliyor."

"Beni yemezler."

"Bazen solucanlar suyun hemen ötesine kadar iniyor" dedi Sabiha. "Eğer kanatayı geçersen..." Sözlerine bir tehdit havası vermeye çalışarak sustu.

"Kancalar olmadan bir solucana nasıl tırmanabilirim?" diye sordu Leto; Sabiha'nın, kendi görüntülerinden bazılarını kurtarmış olmasından şüphelenerek.

"Dönünce yemeğini yiyecek misin?" diye sordu Sabiha, bir kez daha içinde kepçenin durduğu kasenin yanına diz çöküp çivit mavisi sıvıyı karıştırarak.

"Her şeyin bir zamanı var" dedi Leto; hassas Ses kullanımını, yani kendi arzularını onun kararlarına nasıl yerleştirdiğini kadının saptayamayacağını bilerek.

"Muriz gelip senin bir görüntü görüp görmediğine bakacaktır diye uyardı Sabiha.

"Ben Muriz'le kendi yöntemlerimi kullanarak başa çıkarım" dedi Leto, kadının hareketlerinin nasıl ağırlaştığını ve yavaşladığını fark ederek. Tüm Fremenlerin yapısında, Leto'nun Sabiha'yı yönelttiği yola, doğal bir yatkınlığı vardı. Fremenler, gündoğuşunda olağanüstü bir enerjiye sahip olan ama gece çöktükten sonra çoğu zaman derin ve uyuşuk bir melankoliye kapılan bir halktı. Sabiha zaten uykuya ve rüyalara dalmak istiyordu.

Leto tek başına gecenin içine çıktı.

Gökyüzünde yıldızlar parıldıyordu; ve Leto, onların desenlerinin hemen önündeki dev gibi masa dağını güçlükle seçebiliyordu. Palmiyelerin altından kanataya gitti.

Kanatanın kıyısına çömelip uzun bir süre oturdu ve ötedeki kanyonun içindeki durmak bilmeyen kum tıslamasını dinledi. Küçük bir solucan olduğu sesinden anlaşılıyordu, hiç şüphesiz bu sebeple seçilmişti. Küçük bir solucanı nakletmek kolay olurdu. Solucanı yakalayacak olanları düşündü: Orji/dönüşüm ayini için solucan yakalamanın Fremenlere özgü geleneksel yöntemini kullanarak solucanı su buğusuyla sersemleteceklerdi. Ama bu solucan boğularak öldürülmeyecekti. Bir Lonca heighliner'ına yüklenip, çölü büyük olasılıkla fazla nemli olan, umutlarla dolu bir alıcıya gidecekti. Kumbalığının Arrakis'le sağlamış olduğu temel kuruluğu çok az dış dünyalı anlayabiliyordu. *Sağlamış olduğu.* Çünkü burada, Tanzerouft'ta bile, havada, bir solucanın Fremen sarnıcında ölmemesini sağlayacağı bilinen nemden kat kat fazlası olacaktı.

Sabiha'nın, arkasındaki kulübede kıpırdandığını duydu. Kadın huzursuzdu, kendi bastırılmış görüntüleri onu zorluyordu, Leto

onunla bir görüntünün dışında yaşamanın, her anı kendiliğinden geldiği gibi paylaşmanın nasıl olacağını düşündü. Bu düşünce onu, herhangi bir bahar görüntüsünün cezbetmiş olduğundan çok daha fazla cezbediyordu. Bilinmeyen bir gelecekle karşı karşıya olmanın kesin bir saflığı vardı.

"*Siyeçteki bir öpücük, şehirdeki iki öpücüğe bedeldir.*" Eski Fremen atasözü böyle diyordu. Geleneksel siyeç, utangaçlıkla karışık belirgin bir vahşiliği barındırırdı. Jacurutu/Shuloch'taki insanlarda o utangaçlığın izleri vardı ama yalnızca izleri. Bu, neyin kaybedildiğini ortaya koyarak Leto'yu üzdü.

Leto dört bir yanındaki bir sürü hayvanın yumuşak hışırtılarını yavaş yavaş fark etti, o kadar yavaş ki başladığını daha fark etmeden bilgi tamamen onu sarmıştı.

Kumbalığı.

Bir görüntüden diğerine kayma zamanı yakında gelecekti. Kumbalığının hareketini, kendi içindeki bir hareket olarak algıladı. Fremenler, Eğer yem olarak bir parça suyu harcamayı göze alırlarsa, onları yakına çekebileceklerini bilerek nesiller boyunca bu acayip hayvanlarla birlikte yaşamışlardı. Susuzluktan ölmek üzere olan birçok Fremen, bir Kumbalığının içinden çıkacak tatlı yeşil şurubun ona az da olsa enerji sağlayabileceğini bilerek, son birkaç damla suyunu bu kumara yatırmıştı. Ama kumbalıkları daha çok, onları Huanui için...ve oynamak için yakalayan çocukların oyuncağıydı.

Leto, bu *oyunun* şu anda kendisi için ne anlama geldiğini düşünerek ürperdi.

Bu hayvanlardan birinin çıplak ayağına sürtündüğünü hissetti. *Kumbalığı eldiveni.* Çocukların oyunu buydu. Eğer Kumbalığı elde tutulup tenin üstüne yayılırsa, canlı bir eldiven oluştururdu. Bu hayvanlar, tenin içindeki kılcal damarlarda bulunan eser miktarda kanı algılayabiliyorlardı; ama kanın suyuna karışmış bir şey onları itiyordu. Eldiven er ya da geç kayıp kuma düşer,

oradan alınıp bir bahar lifi sepetine konurdu. Bahar onları, ölü damıtıcısına boşaltılana kadar yumuşatırdı.

Leto kanatanın içine düşen kumbalıklarını ve onları yiyen yırtıcıların yarattığı anaforu duyabiliyordu. Su kum balıklarını yumuşatıp esnetirdi. Çocuklar bunu küçük yaşta öğrenirdi. Tatlı şurup bir damla tükürükle çıkarılabilirdi. Leto şıpırtıyı dinledi. Bu, kumbalıklarının, açık suya yaptığı bir göçtü ama yırtıcı balıkların kol gezdiği akan bir kanatayı içlerine alamazlardı.

Yine de geliyorlardı, yine de suyu şıpırdatıyorlardı.

Leto sağ elini, parmakları bir Kumbalığının derimsi teniyle karşılaşana dek kumda dolaştırdı. Bu beklediği büyük Kumbalığıydı, Leto'dan kaçmaya çalışmıyor, hırsla onun eline doğru ilerliyordu. Boşta kalan eliyle hayvanın dış hatlarını inceledi: Kabaca karo şeklindeydi. Ne kafası vardı, ne uzantıları, ne de gözleri; ama yine de suyu hiç yanılmadan bulabiliyordu. Dışarı çıkardıkları kirpiklerini birbirine dolayıp tekleyerek, türdeşleriyle beden bedene bileşebiliyorlardı, ta ki bu bütün, içinde suyu tutan büyük bir tulum-organizma haline gelene dek; böylece zehiri kumbalıklarının dönüşeceği devden, yani Şeyh-hulud'dan uzak tutuyorlardı.

Kumbalığı elinin üzerinde kıpırdanarak uzadı, genişledi. O hareket ederken, buna karşılık Leto, seçmiş olduğu görüntünün uzayıp genişlediğini hissetti. *Bu iplik, o değil.* Kumbalığının inceldiğini ve elini gittikçe daha çok kapladığını hissetti. Daha önce hiçbir Kumbalığı, bunun gibi her hücresi bahara aşırı doymuş bir elle karşılaşmamıştı. Daha önce hiçbir insan böyle bir durumu yaşamamış, böyle bir şey yapmaya çalışmamıştı. Leto bahar transında kazandığı aydınlanmış kesinliği kullanarak enzim dengesini hassas bir şekilde ayarladı. Kendilerini onun içinde harmanlayan o sayısız yaşamdan gelen bilgi ona, eğer bir an olsun tetikteliğini elden bırakacak olursa onu yutacak bir aşırı dozun getireceği ölümü önleyerek, hassas ayarlamaları seçerken kullandığı kesinliği sağlıyordu. Ve aynı zamanda kendisini kumbalığıyla harmanlıyordu, onunla besleniyor, onu besliyor,

onu öğreniyordu. Trans görüntüsü ona şablonu vermişti, o da kusursuz bir şekilde bunu uyguluyordu.

Leto Kumbalığının inceldiğini, elinin üstüne gittikçe daha fazla yayıldığını ve koluna ulaştığını hissetti. Başka bir tane daha bulup ilkinin üstüne yerleştirdi. Temas hayvanların çılgınca kıvranmalarına neden oldu. Kirpikleri kitlendi ve onu dirseğine kadar saran tek bir zar haline geldiler. Kumbalığı çocukluk oyunundaki canlı eldivene dönüştü ama Leto onu bir ortak yaşar ten rolüne çektiği için daha ince ve hassas bir hale geldi. Leto canlı eldiveni yere uzatıp kuma dokundu; her bir kum tanesini ayrı ayrı algıladı. Bu artık Kumbalığı değildi, daha dayanıklı ve güçlüydü. Ve gittikçe güçlenecek, güçlenecekti... Kumu yoklayan eli başka bir kumbalığıyla karşılaştı; o da ilk ikisiyle birleşmek için atıldı ve kendini yeni role adapte etti. Derimsi yumuşaklık, kolunun üstünden omzuna kadar uzandı.

Korkunç bir konsantrasyonla, yeni derisinin, vücuduyla birliğini sağladı ve uyuşmazlığı önledi. Dikkatinin hiçbir noktası, burada yaptığı şeyin dehşet verici sonuçlarını düşünmeye ayrılmamıştı. Yalnızca trans görüntüsünün gerektirdikleri önemliydi. Bu sınavın sonunda ortaya yalnızca Altın Yol çıkabilirdi.

Leto cüppesini çıkardı ve kumun üstüne çıplak bir halde yattı; eldivenli kolunu, göç eden kumbalıklarının yoluna uzattı. Bir gün Ganima'yla birlikte bir Kumbalığı yakaladıklarını, büzülüp *çocuk solucan,* yani içi yeşil şurupla dolu katı bir boru haline gelene dek kuma sürttüklerini hatırladı. Bir ucunu hatifçe ısırıp yara kapanmadan hızla emince birkaç tatlı damla geliyordu.

Artık bütün vücudunun üstündeydiler, nabzının canlı zara karşı attığını hissedebiliyordu. Bir tanesi yüzünü kaplamaya çalıştı; ama Leto onu sertçe çekip ince bir rulo haline gelinceye kadar uzattı. Bu şey çocuk solucandan daha çok uzadı ve esnek kaldı. Leto onun ucunu ısırıp daha önce hiçbir Fremen'in tatmadığı kadar uzun süren ince, tatlı akıntıyı içti. İçine akan tatlı sıvının verdiği enerjiyi hissedebiliyordu. Vücudunu garip bir heyecan

sardı. Bir süre zarı kıvırarak yüzünden çekmekle uğraştı, sonunda çenesinden alnına kadar yüzünü çevreleyen ve kulaklarını dışarıda bırakan katı bir kabartı oluşturdu.

Artık görüntü sınanmalıydı.

Ayağa kalktı, dönüp kulübeye doğru koştu; ve ayaklarının, dengesini sağlayamayacağı kadar hızlı hareket ettiğini fark etti. Kumun içine düştü, yuvarlandı ve sıçrayarak ayağa kalktı. Bu sıçrama onu kumdan iki metre yukarıya çıkarmıştı ve yere inip yürümeye çalıştığında yine fazla hızlı hareket etti.

Dur! diye emretti kendi kendine. Duyularını bilinç havuzuna toplayarak, *prana-bindu*'nun zorla oluşturduğu gevşemeye daldı. Bu onun, Zaman'ı içinden gördüğü sabit-şuan'ın iç dalgacıklarına odaklandı; ve Leto bu görüntü-coşkunun onu ısıtmasına izin verdi. Zar, görüntünün öngördüğü gibi kusursuz çalışıyordu.

Tenim kendi tenim değil

Ama kaslarının, bu güçlenen hareketle birlikte yaşaması için antrenman yapması gerekiyordu. Yürüdüğünde düşüp yuvarlandı. Ardından oturdu. Çenesinin altındaki kabartı fırsattan yararlanıp ağzını kaplayan bir zar haline gelmeye çalışıyordu. Üstüne tükürüp onu ısırdı, tatlı şurubu içti. Eliyle bastırarak onu aşağı doğru yuvarladı.

Vücuduyla birleşmenin oluşması için yeterli zaman geçmişti. Leto dümdüz uzandı ve yüzüstü döndü. Sürünerek zarı kuma sürtmeye başladı. Kum tanelerini ayrı ayrı hissedebiliyordu ama kendi tenine hiçbir şey sürtünmüyordu. Yalnızca birkaç yüzme hareketiyle kumun üstünde elli metre yol almıştı. Fiziksel tepki, sürtünmenin sebep olduğu bir ısınma hissiydi.

Zar artık ağzını ve burnunu kaplamaya çalışmıyordu; ama şimdi Leto, Altın Yol'unun ikinci önemli aşamasıyla yüz yüzeydi, gösterdiği çaba onu kanatanın ötesine, kapana kısılan solucanın bulunduğu kanyonun içine götürmüştü. Leto onun kendisine doğru tısladığını duydu, hareketleri solucanı çekmişti.

Leto sıçrayarak ayağa kalktı, amacı durmak ve beklemekti ama güçlenen hareket onu kanyonun yirmi metre içine fırlatıp yere sermişti. Korkunç bir çabayla tepkilerini kontrol eden Leto, kalçasının üstüne oturup doğruldu. Kum onun tam önünde şişmeye başladı, yıldızların aydınlattığı dev bir kıvrım halinde yükseldi. Kum Leto'dan yalnızca İki boy uzaklıkta yarıldı. Kristal dişler kısık ışıkta ışıldadı. Açılan agız-mağarayı ve daha geride çepeçevre hareket eden kısık alevi gördü. Baharın aşırı güçlü kokusu Leto'nun üstüne hücum etti. Ama solucan durmuştu. Leto'nun önünde, masa dağın üstünde asılı duran ilk Ay gibi kalakaldı. Işık, solucanın, derinliklerdeki kimyasal ateşlerin peri ışıltısı tarafından ana hatları belirlenen dişinden yansıdı.

Doğuştan gelen Fremen korkusu öyle derindi ki Leto kaçma isteğiyle kıvrandığını fark etti. Ama içine doğmuş olan görüntü, uzayan bu andan büyülenmiş bir halde hareketsiz kalmasına neden oldu. Daha önce hiç kimse canlı bir solucanın ağzının bu kadar yakınında durup da sağ kalmamıştı. Leto sağ ayağını hafifçe hareket ettirdi, bir kum kabartısına çarptı ve fazla hızlı tepki vererek solucanın ağzına doğru atıldı. Dizlerinin üstüne çökerek durdu.

Solucan hâlâ kımıldamıyordu.

Yalnızca kum balığını algılıyordu. Kumun derinliklerinde yaşayan ve kendi türünün yaşam çevriminde taşıyıcı görevi gören bu hayvana saldırmayacaktı. Solucan kendi bölgesindeki başka bir solucana saldırır ve çıkarılan bahara gelirdi. Onu yalnızca bir su engeli durdurabilirdi...ve Kumbalığı, su depoladığı için bir su engeliydi.

Leto denemek için elini bu ürkütücü ağza doğru uzattı. Solucan tam bir metre geri çekildi.

Kendine güveni yerine gelen Leto, solucana arkasını dönüp kaslarına yeni güçleriyle nasıl yaşayacaklarını öğretmeye başladı. Dikkatli bir şekilde kanataya doğru yürüdü. Arkasındaki solucan

hareketsiz kalmıştı. Leto, su engelini aşınca sevinç içinde sıçradı, kumun üstünde on metre uçtu, yere yattı, yuvarlandı, güldü.

Kulübenin kapı contası açılınca kumun üstünde ışık parladı. Lambanın sarı ve mor ışığında hatları belli olan Sabiha durup gözlerini ona dikti.

Kahkahalar atan Leto, koşarak kanatayı aştı, solucanın önünde durdu, döndü ve kollarını açıp kadına baktı.

"Bak!" diye seslendi. "Solucan emirlerime uyuyor!"

Sabiha şaşkınlıktan donakalmış bir halde dururken, Leto hızla dönüp solucanın çevresinden dolaşarak kanyonun içine daldı. Yeni tenine alışan Leto, kaslarının en küçük esnemesiyle koşabildiğini fark etti. Neredeyse hiç çaba harcamıyordu. Koşmak için çaba gösterdiğinde, kumun üstünde hızlandı; rüzgâr, yüzünün açıkta kalan yuvarlak kısmını yakıyordu. Çıkmaz kanyonun sonunda, durmak yerine tam on beş metre sıçradı, sarp kayalığa tutunmaya çalıştı, tırmalandı, bir böcek gibi tırmandı ve Tanzerouft'a tepeden bakan zirveye ulaştı.

Çöl önünde uzanıyordu, ay ışığında uçsuz bucaksız, gümüş rengi bir dalgalanma.

Leto'nun manik coşkusu kayboldu.

Çömelip otururken vücudunun kendisine ne kadar hafif geldiğini algıladı. Gösterdiği çaba, bir damıtıcı giysinin emip tuzu yok eden transfer dokusuna göndereceği ince bir ter tabakası oluşturmuştu. Gevşer gevşemez tabaka kaybolmuş, bir damıtıcı giysinin yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde zar tarafından emilmişti. Leto düşünceli bir tavırla, dudaklarının altındaki bir zar uzatışını yuvarlayıp ağzına çekti ve tatlı sıvıyı içti.

Ama ağzında maske yoktu. Fremen bilgeliğiyle, vücudunun neminin her nefeste harcandığını algıladı. Leto zarın bir bölümünü ağzının üstüne getirdi, zar burun deliklerini kapatmaya çalışınca onu yuvarlayarak geri itti, yuvarladığı engel yerinde kalıncaya dek bunu yapmayı sürdürdü. Çöl yöntemiyle,

otomatik nefes alıp verme tarzına geçti: Nefesini burnundan alıp ağzından veriyordu. Ağzının üstündeki zar, şişerek küçük bir baloncuk oluşturuyordu ama yerinde kalıyordu. Dudaklarının üstünde hiç nem toplanmamıştı ve burun delikleri açık kalmıştı. O halde adaptasyon işliyordu.

Leto'yla ayın arasından bir topter uçtu, yan yattı ve kanatlarını açarak masa dağa, onun yaklaşık yüz metre soluna indi. Leto toptere bir göz attı, döndü ve kanyondan çıkarken geçtiği yola baktı. Aşağıda, kanatanın ötesinde birçok ışık, heyecanlı bir kalabalık görülebiliyordu. Belli belirsiz çığlıklar duydu, seslerdeki histeriyi algıladı, Topterden ona doğru iki adam yaklaştı. Ay ışığı silahlarında parıldadı.

Maşat. diye düşündü Leto; bu üzüntü veren bir düşünceydi. Altın Yol'a çıkacak büyük sıçrama şimdi olacaktı. Kendi kendini onaran, Kumbalığı zarından canlı bir damıtıcı giysi giymişti; Arrakis'te paha biçilmez bir şey...bedelini anlayıncaya dek. Artık insan değilim. Bu geceyle ilgili efsaneler büyüyecek ve şahit olanların bile tanıyamayacagı bir boyuta ulaşacaktı. Ama bu efsane gerçek olacaktı.

Masa dağdan aşağıya baktı, çöl tabanının iki yüz metre aşağıda olduğunu hesapladı. Dik yüzeyde platformlar ve çatlaklar ay ışığında seçilebiliyordu ama bunları bağlayan hiçbir patika yoktu. Leto durdu, derin bir nefes aldı, başını çevirip, yaklaşan adamlara şöyle bir baktı, ardından dik yamacın kenarına adım attı ve kendini boşluğa bıraktı. Otuz metre kadar sonra esnek bacakları dar bir platforma rastladı. Güçlenmiş kasları çarpmanın şiddetini sönümledi, sekerek yana doğru başka bir platforma sıçradı, elleriyle dar bir çıkıntıyı yakaladı, kendini bırakıp yirmi metre düştü, eliyle tutunabilecegi başka bir yere sıçradı ve kendini bir kez daha aşağı bıraktı, sekti, sıçradı, küçücük platformlara tutundu. Son dört yüz metreyi bir atlayışta geçip, dizlerini kırarak yere düştü ve bir kumulun kaygan yüzeyinden aşağıya bir kum ve toz yağmuru içinde savruldu. Zemine ulaşınca ayağa fırladı, bir sıçrayışta yandaki kumulun zirvesine

kondu. Sarp kayalığın tepesinden gelen boğuk bağırışları duyabiliyordu ama bir kumul zirvesinden diğerine sıçrayan adımlarına konsantre olmak için bunları göz ardı etti.

Güçlenen kaslarına alıştıkça, mesafeleri yutan bu hareket ona hiç ummadığı bir zevk verdi. Bu çölün üstünde yapılan bir baleydi; Tanzerouft'a, daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi meydan okuyordu.

Leto ornitopterle gelenlerin, şaşkınlıklarını, tekrar onun peşine düşmeye yetecek kadar yenmiş olduklarına karar verdiğinde; bir kumulun, ay ışığının gölgelediği yüzeyine daldı ve içine gömüldü. Yeni gücünün karşısında kum ağır bir sıvı gibiydi ama fazla hızlı hareket ettiğinde sıcaklık tehlikeli bir şekilde artıyordu. Kumulun karşı yüzeyinde bir delik açtı, zarın burun deliklerini kaplamış olduğunu fark etti. Zarı burnundan çıkardı, vücudunun üstündeki yeni tenin, teri emme görevini yerine getirmek için belirli bir ritimle attığını algıladı.

Leto ağzı için bir boru şekillendirdi, yıldızlı gökyüzüne bakarken şurubu içti. Shuloch'tan on beş kilometre uzaklaştığını hesapladı. Çok geçmeden bir topter yıldızların önünden geçti, bu büyük kuşu bir diğeri izledi ve biri daha. Leto topterlerin kanatlarının çıkardığı yumuşak ıslık sesini, susturuculu jetlerinin fısıltısını duydu.

Canlı borudan yudumlar çekerek bekledi. İlk Ay kendi yolunda ilerledi, ardından ikinci Ay.

Şafaktan bir saat önce Leto sürünerek dışarı çıktı ve kumulun zirvesine tırmanıp gökyüzünü inceledi. Avcılar yoktu. Artık dönüşü olmayan bir yola girdiğini biliyordu. Önünde, kendisi ve tüm insanlık için unutulmaz bir ders olarak hazırlanmış bir Zaman ve Mekân tuzağı vardı.

Leto kuzeydoğuya döndü ve bir elli kilometre daha sıçradıktan sonra günü geçirmek için kuma gömüldü; yüzeyde yalnızca, bir Kumbalığı borusuyla açık tuttuğu küçücük bir delik bırakmıştı. Leto zarla birlikte nasıl yaşayacağını öğrenirken, zar da onunla

birlikte nasıl yaşayacağını öğreniyordu. Zarın, bedenine yapmakta olduğu diğer şeyleri düşünmemeye çalıştı.

Yarın Gara Rulen'e baskın yapacağım, diye düşündü. *Kanatalarını parçalayıp suyunu kuma dökeceğim. Sonra Rüzgârtulumu, Eski Gedik ve Hargla devam edeceğim. Bir ay sonra ekolojik dönüşüm, tam bir nesil geriye gitmiş olacak. Bu, yeni programı oluşturmak için zaman kazandıracak.*

Ve isyankâr kabilelerin vahşiliği suçlanacaktı tabii ki. Bazıları Jacurutu anılarını yad edecekti. Alia'nın başını kaşıyacak vakti olmayacaktı. Ganima'ya gelince... Leto kardeşinin hafızasını tazeleyecek sözleri kendi kendine dudaklarını kıpırdatarak sessizce söyledi. Bunun zamanı gelecekti, Eğer bu korkunç iplikler karmaşasından sağ çıkabilirlerse.

Altın Yol onu çölde tuzağa düşürmüştü; bu, neredeyse açık gözleriyle görebileceği fiziksel bir şeydi. Ve Leto bunun nasıl olduğunu düşündü: Hayvanların toprağın üzerinde hareket etmeleri gerektiği gibi; onların varlıktan da insanlığın, çağlar boyunca engellenmiş, üzerinde ilerleyebileceği bir ize ihtiyaç duyan ruhunun o hareketine bağlıydı.

Ardından babasını düşündü, kendi kendine şöyle dedi: "*Yakında erkek erkeğe konuşacağız ve ortaya yalnızca bir görüntü çıkacak*"

*

53

Sağ kalmanın sınırları iklim, yani bir neslin fark etmeyebileceği o uzun değişim birikintileri tarafından belirlenir. Ve seyri belirleyen de İklimin aşırı uçlarıdır. Ömrü sınırlı insanlar, yalnızca iklimsel bölgeleri, yıllık hava durumu dalgalanmalarını gözlemleyebilirler ve arada sırada 'Bu, hayatımda gördüğüm en soğuk yıl,' şeklinde gözlemlerde bulunabilirler. Bunlar hissedilebilir şeylerdir. Ama insanlar uzun yıllar boyunca değişen ortalamalara karşı pek tetikte değildirler. Ve İnsanların herhangi bir gezegen üstünde nasıl sağ kalacaklarını öğrenmeleri kesinlikle bu tetikteliğe bağlıdır. İklimi öğrenmeleri şarttır.

- Arrakis, Dönüşüm
Hark al-Ada'nın Kaleminden

Yatağında bağdaş kurup oturmuş olan Alia, Korkuya karşı Dua'yı okuyarak kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu ama kafatasının içinde yankılanan alaylı kıkırdama tüm çabalarını boşa çıkarıyordu. Sesi duyabiliyordu, bu ses kulaklarını ve zihnini kontrol ediyordu.

"Bu ne saçmalık? Korkacak neyin var?' Ayakları koşma hareketleri yapmaya çalışırken baldırlarının kasları seğiriyordu. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Üstünde yalnızca incecik Palian ipeğinden altın rengi bir gecelik vardı; ve bu giysi, vücudunu şişirmeye başlayan tombulluğu gözler önüne seriyordu. Suikastçiler Vakti henüz geçmişti, şafak sökmek üzereydi. Son üç ayın raporları, önünde, kırmızı yatak örtüsünün üzerinde duruyordu. Havalandırmanın vızıltısını duyabiliyordu, hafif bir esinti şiga teli bobinlerinin üstündeki etiketleri kıpırdattı.

Yaverler onu korka korka iki saat erken uyandırmışlar ve son saldırının haberlerini getirmişlerdi. Alia da rapor bobinlerini istemiş, anlaşılır bir seyir aramıştı.

Dua'yı okumayı bıraktı.

Bu saldırılar isyankârların işi olmalıydı. Bu aşikârdı. Her geçen gün daha fazlası Muad'Dib'in dinine sırt çeviriyordu.

"Peki bunun nesi kötü? diye sordu içindeki alaycı ses.

Alia başını şiddetle iki yana salladı, Namri onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Böyle tehlikeli bir çift taraflı maşaya güvendiği için aptal olmalıydı. Yaverleri kulağına, Stilgar'ın suçlanması gerektiğini, onun gizli bir isyankâr olduğunu fısıldamışlardı. Peki, Halleck'e ne olmuştu? Kaçakçı dostlarının arasına gizlenip ortadan mı kaybolmuştu? Büyük bir olasılıkla.

Rapor bobinlerinden birini seçti. *Ve Muriz!* Adam sinir krizi geçiriyordu. Olası tek açıklama buydu. Yoksa Alia mucizelere inanmak zorunda kalacaktı. Bırak bir çocuğu (Leto gibi bir çocuk bile olsa), hiçbir insan Shuloch'taki masa dağdan atlayıp bir kumul zirvesinden diğerine sıçrayamaz, çölü aşıp kaçarak sağ kalamazdı.

Alia elinin altındaki şiga telinin soğukluğunu hissetti.

O halde Leto neredeydi? Ganima onun ölmüş olduğu dışında bir şeye inanmayı reddediyordu. Bir Doğru Söyleten onun hikâyesini onaylamıştı: Leto'nun bir Laza kaplanı tarafından öldürüldüğü. O halde Namri'yle Muriz'in bildirdiği çocuk kimdi?

Ürperdi.

Kırk kanata parçalanmış, suları kuma dökülmüştü. Sadık Fremenler ve hattâ isyankârlar da, hepsi batıl inançlı hödüklerdi! Alia'ya verilen raporlar gizemli hikâyelerle doluydu. Kumbalıkları kanatalara atlayıp parçalanarak küçük kopyalarının konakçıları haline geliyorlardı. Solucanlar kasıtlı olarak kendilerini

boğuyordu. İkinci Ay'dan damlayan kanlar Arrakis'e düşüp büyük fırtınalar yaratıyordu. Ve fırtına sıklığı artıyordu!

Tabr'da tutulan ve kimseyle görüştürülmeyen Duncan'ı düşündü, Stilgar'a zorla koydurttuğu sınırlamalar şimdi içine dert olmuştu. Irulan'la o, bu alametlerin ardındaki *gerçek* anlam dışında çok az şey konuşmuşlardı. Aptallar! Kendi casuslarının bile bu saldırı hikâyelerinden etkilendiği belli oluyordu!

Ganima neden Laza kaplanları hikâyesinde ısrar ediyordu?

Alia iç çekti. Şiga teli raporlarından yalnızca bir tanesi içine su serpmişti. Farad'n, 'sorunlarında ona yardımcı olmak ve Resmi Nişan Töreni için hazırlık yapmak üzere' kendi hane muhafızlarından bir grup göndermişti. Alia kendi kendine gülümsedi, kafatasının içinde gümbürdeyen kıkırdamaya katıldı. En azından bu plân zarar görmemişti. Bu diğer batıl inanç saçmalıklarının hepsini gidermek için mantıklı açıklamalar bulunacaktı.

Bu arada Alia, Farad'n'ın adamlarını Shuloch'a yaklaşmak ve bilinen muhalifleri, özellikle Naip olanları tutuklamak için kullanmıştı. Stilgar'a karşı harekete geçmeyi düşünmüştü ama içindeki sesler bunu yapmaması için onu uyarmıştı.

"Henüz değil."

"Annemle Rahibeler Birliği'nin hâlâ kendilerine ait bazı plânları var diye fısıldadı Alia. "Niye Farad'n'ı eğitiyor?"

"Belki de Farad'n onu tahrik etmiştir" dedi Yaşlı Baron.

"O soğuk şey mi? Hayır."

"Farad'n'dan onu geri getirmesini istemeyi düşünmüyor musun?"

"Bunun tehlikelerini biliyorum!"

"Güzel. Bu arada, geçenlerde Zia'nın getirdiği şu genç yaver... Sanınm adı Agarves...Buer Agarves. Eğer onu bu gece buraya

davet edersen..."

"Hayır!"

"Alia..."

"Şafak sökmek üzere, seni doymak bilmez aptal moruk! Bu sabah Askeri Kurul toplantısı olacak. Rahipler..."

"Onlara güvenme, sevgili Alia."

"Tabii ki güvenmiyorum."

"Pekâlâ. Şimdi, şu Buer Agarves..."

"Hayır dedim!"

İçindeki Yaşlı Baron sustu ama Alia bir baş ağrısı hissetmeye başladı. Bir acı sol yanağından kafatasının içine doğru ağır ağır ilerliyordu. Bir seferinde bu numarayla Alia'yı koridorlarda öfke içinde koşturmuştu. Bu sefer Alia ona karşı direnmeye kararlıydı.

"Eğer ısrar edersen, bir ağrı kesici alınm" dedi Alia.

Baron, Alia'nın bunu gerçekten yapacağını anlayabiliyordu. Baş ağrısı geçmeye başladı.

"Pekâlâ." Hırçındı. "Başka bir zaman, o halde."

"Başka bir zaman" diye onayladı Alia.

*

54

Sen, gücünle kumu yardın; sen, çöldeki ejderhaların kafalarını kestin. Evet, seni kumullardan çıkıp gelen bir canavar olarak görüyorum; koç gibi iki boynuzun var ama ejderha gibi konuşuyorsun.

- Gözden Gecirilmiş Orange Katolik İncili
Arran 11:4

Bu, değişmez kehanetti, iplikler halat haline geliyordu; Leto sanki bunu bütün yaşamı boyunca biliyordu. Akşamın Tanzerouft üstünde oluşturduğu gölgelere doğru baktı. Yüz yetmiş kilometre kuzeyde Eski Gedik, ilk Fremenlerin içinden geçerek çöle göç ettikleri. Kalkan Duvarı'ndaki derin ve kıvrık yarık uzanıyordu.

Leto'nun içinde hiç şüphe kalmamıştı. Burada, çölde tek başına neden durduğunu biliyordu ama yine de tüm bu diyara sahipmiş, bu diyarın onun emirlerine uyması gerekiyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Kendisini tüm insanlığa bağlayan o manevi bağı; ve mantıklı bir tecrübeler evreni için, daimi değişiklikleri içinde kabul edilebilir düzenleri olan bir evren için duyulan o derin ihtiyacı hissediyordu.

Bu evreni biliyorum.

Onu buraya getiren solucan ayağına kadar gelmiş, onun önünde kumdan çıkıp itaatkâr bir hayvan gibi durmuştu. Leto solucanın üstüne sıçramış ve onu yüzeyde tutmak için yalnızca zarın güçlendirdiği ellerini kullanarak ön taraftaki halkalardan birinin çeperini açmıştı. Solucan gece boyunca kuzeye doğru hızla gitmekten bitkin düşmüştü. İçindeki silikon sülfür 'fabrikası', arkadan esen bir rüzgârla Leto'nun çevresini saran anaforlar halinde gelen oksijeni cömertçe püskürterek tam

kapasite çalışmıştı. Zaman zaman sıcak rüzgâr başını döndürüyor, zihnini garip algılarla dolduruyordu. İçine doğan görüntülerin dönüşlü ve dairesel öznelliği, içe dönüp Leto'nun atalarına yönelmişti: Bu ünü. kafasında Arz'daki geçmişinden bölümler canlandırmaya, ardından da bu bölümleri değişmekte olan benliğiyle karşılaştırmaya zorluyordu.

İnsan olarak kabul edilebilecek bir şeyden ne kadar uzaklaştığını şimdiden hissedebiliyordu. Leto'yu kaplayan zar, onun her bulduğu bahar zerresini yutmasıyla baştan çıktığı için artık bir Kumbalığı değildi, tıpkı onun artık insan olmaması gibi. Kirpikler, etinin içine nüfuz ederek, çağlar sonra oluşacak metamorfozuna ulaşmaya çalışan bir yaratık oluşturuyordu.

Bunu gördün, baba; ve reddettin, diye düşündü Leto. *Böyle bir şeye göğüs germek çok korkunçtu.*

Leto neye, niçin inandığını biliyordu.

Muad'Dib önseziden öldü.

Ama Paul Atreides daha sağken gerçekler âleminden *alem al-mital'e* geçmiş, oğlunun cesaret ettiği bu şeyden kaçmıştı.

Artık yalnızca Vaiz vardı.

Leto kumun üstüne çömelip dikkatini kuzeye yöneltti. Solucan bu yönden gelecekti ve sırtında onu süren iki kişi olacaktı: Genç bir Fremen ve kör bir adam.

Soluk renkli yarasalar Leto'nun üstünden uçarak geçtiler ve rotalarını güneydoğuya çevirdiler. Onlar, kararmakta olan gökyüzüne rasgele dağılmış beneklerdi; ve bilgili bir Fremen gözü, barınağın bu yolun neresinde olduğunu öğrenmek için onların dönüş rotasını belirleyebilirdi. Ama Vaiz bu barınaktan uzak duracaktı. Onun hedefi Shuloch'tu, yabancıları bu gizli yere getirmesin diye vahşi yarasaların yaklaşmasına izin verilmeyen Shuloch.

Solucan önce, çölle kuzey semasının arasında karanlık bir hareket olarak belirdi. Matar, yani kesilmekte olan bir fırtına rüzgârının yüksek irtifalardan yağdırdığı kum yağmuru, görüntüyü birkaç dakika için engelledi; ardından görüntü geri döndü, daha net ve daha yakın.

Leto'nun çömeldigi kumulun eteğindeki soğuk hat, gece nemini oluşturmaya başladı. Burun deliklerindeki hafif nemlenmeyi tattı, ağzının üstündeki baloncuklu zarı düzeltti. Artık ıslaklar ve yudum kuyuları bulmaya ihtiyacı yoktu. Annesinin genlerinden gelen ve yoluna çıkan her şeyden suyu geri alan, o daha uzun ve daha kalın Fremen kalın bağırsağına sahipti. Bu canlı damıtıcı giysi karşılaştığı her nem damlasını kapıp koruyordu. Ve Leto burada otururken bile, kuma değen zar, depolayabilecegi her enerji zerresini avlamak için yalancı ayak-kirpiklerini dışarı çıkarmıştı.

Leto yaklaşan solucanı inceledi, şimdiye kadar genç rehberin onu görmüş olduğunu, kumulun tepesindeki noktayı fark etmiş olduğunu biliyordu. Solucan binicisi bu uzaklıktan gördüğü nesnenin ne olduğunu anlayamazdı; ama bu. Fremenlerin nasıl halledebileceklerini öğrenmiş oldukları bir sorundu. Bilinmeyen her nesne tehlikeliydi. Genç rehberin vereceği tepkiler, gelecek görüntüsü olmadan bile kesinlikle tahmin edilebilirdi.

Bu tahmini doğrularcasına, solucanın rotası hafifçe kaydı ve dosdoğru Leto'ya yöneldi. Dev solucanlar, Fremenlerin birçok kez kullanmış olduğu bir silahtı. Şaddam'ın Arrakeen'da yenilmesine solucanlar yardım etmişti. Ama bu solucan, binicisinin emrine uymuyordu. Leto'dan on metre ötede durdu; hiçbir gütme hareketi, onu bir kum tanesi boyu kadar bile ilerletemeyecekti.

Leto ayağa kalktı, kirpiklerin arkasındaki zarın içine çekildiğini hissetti. Ağzının üstünü açıp bağırdı: "Achlan, wa-sachlan!" *Hoş geldin, iki kez hoş geldin!*

Kör adam, solucanın tepesinde, rehberinin arkasında duruyordu, bir elini delikanlının omzuna koymuştu. Adam

yüzünü yukarı kaldırdı, sanki bu müdahaleyi koklamaya çalışıyormuş gibi burnunu Leto'nun başının üzerine doğru uzattı. Gün batımı adamın alnını turuncuya boyadı.

"Kim o?" diye sordu kör adam, rehberinin omzunu sarsarak, "niye durduk?" Sesi damıtıcı giysi tıkaçlarının arasından geldiği için nazaldı.

Gözlerini korku içinde Leto'ya diken delikanlı şöyle dedi:

"Yalnızca çölde tek başına dolaşan biri. Görünüşüne bakılırsa bir çocuk. Solucanı üstüne sürmeye çalıştım ama solucan gitmiyor."

"Niye söylemedin?" diye sordu kör adam. "Onu yalnızca çölde tek başına dolaşan biri sandım!" diye itiraz etti delikanlı. "Ama bu bir iblis."

"Gerçek bir Jacurutu çocuğu gibi konuşuyorsun" dedi Leto. "Ve siz, efendimiz, siz Vaizsiniz."

"Evet ben oyum." Vaiz'in sesinde korku vardı çünkü sonunda kendi geçmişiyle karşılaşmıştı.

"Burası bahçe değil" dedi Leto, "ama bu gece bu mekânı benimle paylaşmaya hoş geldiniz."

'Kimsin sen?" diye sordu Vaiz. "Solucanımızı nasıl durdurdun?' Vaiz'in sesinde tanımanın uğursuz tınısı vardı. Şimdi bu alternatif görüntünün anılarını hatırlıyordu...burada bir sona ulaşabileceğini biliyordu.

"Bu bir iblis'" diye karşı çıktı genç rehber. "Buradan kaçmalıyız yoksa ruhlarımız..."

"Sus!" diye kükredi Vaiz.

"Ben Leto Atreides'im" dedi Leto. 'Solucanınız durdu çünkü ben emrettim."

Vaiz donakalmıştı, hiç sesini çıkarmadı.

"Gelin, baba" dedi Leto. "Aşağı inin ve bu geceyi benimle geçirin. Size içmeniz için tatlı şurup vereceğim, içinde yiyecek ve su kavanozları olan Fremkitleriniz olduğunu görüyorum. Zenginliklerimizi kumun üstünde paylaşacağız."

"Leto henüz bir çocuk" diye karşı çıktı Vaiz. "Ve Corrino kalleşliğinin onu öldürdüğünü söylüyorlar. Senin sesin çocuk sesi değil"

"Beni tanıyorsunuz, efendimiz" dedi Leto. "Yaşıma göre ufak tefeğim, tıpkı bir zamanlar sizin olduğunuz gibi; ama tecrübelerim eski çağlara dayanıyor ve sesim de öğrendi."

"Burada, İç Çölde ne yapıyorsun?" diye sordu Vaiz.

"Bu ji" dedi Leto. *Hiçbir şeyden hiçbir şey.* Bu, hiç çaba harcamadan ve çevresindekilerle uyumlu bir şekilde dinlendiği yerden doğrulan bir Zensünni gezgininin yanıtıydı.

Vaiz rehberinin omzunu sarstı. "Bu bir çocuk mu, gerçekten bir çocuk mu?"

"Hı-hı" dedi delikanlı, dikkatini korkuyla Leto'dan ayırmadan.

Vaiz ürpertili bir iç çekişle sarsıldı. "Hayır." dedi.

"Bu, çocuk kılığında bir iblis" dedi rehber.

"Geceyi burada geçireceksiniz" dedi Leto.

"Onun dediğini yapacağız" dedi Vaiz. Elini rehberinin omzundan çekti, solucanın yanından bir halka boyunca aşağıya kaydı, ayağı yere değince açığa sıçradı. Döndü ve şöyle dedi: "Solucanı götür ve kuma geri gönder. Yoruldu, bizi rahatsız etmez."

"Solucan gitmeyecek" diye karşı çıktı delikanlı.

"Gidecek" dedi Leto. "Ama Eğer onun üstünde kaçmaya kalkışırsan, seni yemesine izin veririm." Yana, solucanın duyu alanının dışına çekilip onların gelmiş oldukları yönü işaret etti.

"Bu tarafa git."

Delikanlı üvendireyi arkasındaki halkaya vurdu ve halkalardan birini açık tutan bir kancayı kımıldattı. Kancayı bir tarafa doğru çekince, solucan dönerek kumun üstünde yavaş yavaş kaymaya başladı.

Vaiz, Leto'nun sesini takip ederek kumulun yamacından yukarı tırmandı ve iki adım uzakta durdu. Bunu hızla ve kendinden emin bir şekilde yapması, Leto'ya bunun kolay bir karşılaşma olmayacağını ifade ediyordu.

Gelecek görüntüleri burada birbirinden ayrılıyordu. "Giysinin maskesini çıkar, baba" dedi Leto. Vaiz onun dediğini yaptı ve kapüşonunun bir kıvrımını indirerek ağız maskesini kenara çekti.

Kendi görünüşünü bilen Leto bu yüzü inceledi, benzerliğin hatlarını sanki ışıkta belirlenmiş gibi görüyordu. Bu hatlar tarifsiz bir uzlaşma, keskin sınırları olmayan bir gen yolu oluşturuyordu; bunu tanımamak mümkün değildi. Bu hatlar, yoğun günlerden, su damlayan günlerden, Caladan'ın mucizevi denizlerinden Leto'ya kadar gelmişti. Ama şimdi gece, kendini kumulların üstüne örtmek için beklerken; Arrakis'teki bir yol ayrımında duruyorlardı,

"Evet, baba" dedi Leto, solucanı bıraktığı yerden zar zor yürüyerek gelen genç rehberi görmek için sol tarafa bakarak.

"Mu zayn!" dedi Vaiz, eliyle bir kesme hareketi yaparak. *Hiç hayırlı değil!*

"*Kuliş zayn*" dedi Leto, yumuşak bir sesle. *Bu sahip olabileceğimiz en hayırlı şey.* Ve Atreides savaş dili olan Çakobsa dilinde ekledi: "İşte buradayım ve burada kalacağım! Bunu unutamayız, baba."

Vaiz'in omuzları çöktü. İki elini birden boş göz çukurlarının üstüne koydu; bu uzun zamandır yapmadığı bir hareketti.

"Ben sana bir kez görüşümü verdim ve senin hafızalarını aldım" dedi Leto. "Kararlarını biliyorum ve kendini sakladığın o yerde bulundum."

"Biliyorum." Vaiz'ellerini indirdi, Kalacak mısın?"

"Bu sözleri hanedan armasına koyan adamın adını verdin bana" dedi Leto. J'y suis, j'y reste!"

Vaiz derin derin iç çekti. "Bu kendine yaptığın şey, ne kadar ilerledi?"

"Tenim kendi tenim değil, baba."

Vaiz ürperdi. "O zaman beni burada nasıl bulduğunu biliyorum. "

"Evet, hafızamı bedenimin hiçbir zaman bilmediği bir mekâna bağladım" dedi Leto. "Babamla bir akşam geçirmeye ihtiyacım var."

"Ben senin baban değilim. Yalnızca zavallı bir kopyayım, bir yadigârım." Başını yaklaşmakta olan rehberin sesine doğru çevirdi. "Artık geleceğim için görüntülere başvurmuyorum."

O konuşurken karanlık, çölü örttü. Başlarının üstünde yıldızlar belirdi ve Leto da yaklaşmakta olan rehbere doğru döndü. "Subah ul kuhar!" diye seslendi delikanlıya. *Selâm!*'

Yanıt geldi: "Subah un nar!"

Boğuk bir fısıltıyla konuşan Vaiz şöyle dedi: "Bu genç Assan Tarık tehlikeli biri."

"Sürülenlerin hepsi tehlikelidir dedi Leto. "Ama benim için değil." Kısık bir ses tonuyla sohbet eder gibi konuşmuştu.

"Eğer içine doğan görüntü buysa, bunu paylaşmayacağım" dedi Vaiz.

"Belki de seçim şansın yok" dedi Leto. "Sen *filhakik*a'sın, Gerçeklik'sin. Sen Abu Dhur'sun, Zaman'ın Belirsiz Yollarının Babası'sın."

"Ben artık kapandaki yemden başka bir şey değilim" dedi Vaiz, sesi acı doluydu.

"Ve Alia bu yemi çoktan yuttu" dedi Leto. "Ama ben onun tadından hoşlanmadım."

"Bunu yapamazsın!" diye tısladı Vaiz.

"Çoktan yaptım bile. Tenim kendi tenim değil."

"Belki henüz çok geç..."

"Çok geç." Leto başını bir tarafa eğdi. Assan Tarık'ın kumulun yamacını zar zor tırmanarak onların sesine doğru geldiğini duyabiliyordu. "Selam, Shuloch'lu Assan Tarık" dedi Leto.

Delikanlı yamaçta, Leto'nun hemen aşağısında durdu, yıldızların ışığında karanlık bir gölgeydi. Omuzlarının duruşunda, başını yana yatırışında kararsızlık vardı.

"Evet" dedi Leto. "Shuloch'tan kaçan benim."

"Duyduğum zaman..." diye söze başladı Vaiz. Ve yine aynı şeyi söyledi: "Bunu yapamazsın!"

"Yapıyorum. Bir kez daha kör edilsen ne olur?"

"Bundan korktuğumu mu sanıyorsun?" diye sordu Vaiz. "Bana sağladıkları mükemmel rehberi görmüyor musun?"

"Görüyorum." Leto tekrar Tarık a döndü. "Beni duymadın mı Assan? Shuloch'tan kaçan benim."

"Sen bir iblissin" dedi delikanlı titrek bir sesle.

"Senin iblisin" dedi Leto. "Ama sen de benim iblisimsin." Ve Leto kendisiyle babası arasında artan gerilimi hissetti. Bu, dört bir taraflarında sergilenen bir gölge oyunu, bir bilinçiz şekiller projeksiyonuydu. Ve Leto babasının hatıralarını hissetti, bu anın tanıdık gerçekliğinden başlayarak görüntüleri düzenleyen geriye dönük bir kehanet şekli.

Tarık bunu, bu görüntüler savaşını algıladı. Yamaçtan aşağıya geri geri birkaç adım kaydı.

"Geleceği kontrol edemezsin" diye fısıldadı Vaiz; sesi, sanki büyük bir ağırlık kaldırmış gibi bir çabayla doluydu.

O zaman Leto aralarındaki uyumsuzluğu hissetti. Tüm yaşamı evrenin bu öğesiyle boğuşuyordu. Ya o ya da babası, az sonra harekete geçmek zorunda kalacak, bu hareketle bir karar verecek, bir görüntü seçecekti. Ve babası haklıydı: Evrenin mutlak kontrolünü ele geçirmeye çalışırsan, evrenin er geç seni yenmesini sağlayacak silahlardan başka bir şey oluşturamazdın. Bir görüntüyü seçip idare etmek tek bir ince iplik üzerinde dengede kalmanı...yükseğe gerilmiş bir telin üstünde, her iki yanda kozmik yalnızlık varken Tanrı'yı oynamanı gerektirirdi. Rakiplerin ikisi de paradoksa sona erdirmek için geri çekilip ölüme sığınamazdı. Her ikisi de görüntüleri ve kuralları bilirdi. Eski yanılsamaların hepsi ölmekteydi. Ve rakiplerden biri hamle yaptığında, diğeri karşı hamle yapabilirdi. Şu anda onlar için önemli olan tek gerçek doğru, onları görüntü fonundan ayıran şeydi. Hiçbir güvenli yer yoktu, yalnızca, kalıcı değişiklikler için şu anda koydukları ve zorunlu kıldıkları kurallar içinde belirlenmiş olan geçici bir ilişkiler kayması vardı. Her ikisinin de güvenebileceği bir tek, umutsuz ve yalnız cesaretleri vardı; ama Leto iki avantaja sahipti: Kendini dönüşü olmayan bir yola sokmuştu ve bunun kendisine getireceği korkunç sonuçları kabul etmişti. Babası hâlâ bir geri dönüş olduğunu umut ediyordu ve hiçbir kesin karar vermemişti.

"Yapmamalısın! Yapmamalısın!" dedi Vaiz çatlak bir sesle.

Avantajımı görüyor, diye düşündü Leto.

Leto, kendi gerilimlerini, başka bir seviyedeki rakibinin gerektirdiği dengeleme çabasını saklayarak bir sohbet havasında konuştu. "Doğruya yönelik güçlü bir inancım yok, yarattığımdan başka şeye imanım yok dedi Leto. Ve ardından babasıyla arasında bir hareket, yalnızca kendine olan güçlü öznel inancını etkileyen, tanecikli yapıya sahip bir şey hissetti. Bu inançla Altın Yol'un işaretlerini yerleştirdiğini biliyordu. Bir gün bu işaretler başkalarına nasıl insan olunacağını anlatacaktı; o gün artık insan

olmayan bir yaratığın garip hediyesi. Ama bu işaretler her zaman kumarbazlar tarafından yerleştirilirdi. Leto bunların parçalanarak iç yaşamlarının her yanına dağıldığını hissetti ve bunu hissederek kendini nihai kumar için hazırladı.

Yavaşça havayı kokladı, gelmek zorunda olduğunu hem onun hem de babasının bildiği sinyali araştırdı, geriye tek bir soru kalıyordu: Babası aşağıda korku içinde bekleyen genç rehberi uyaracak mıydı?

Çok geçmeden Leto burun deliklerinde ozon kokusunu, bir kalkanın varlığını ele veren kokuyu algıladı. Genç Tarık, Sürülenlerden aldığı emirlere uyarak, bunun yol açacağı dehşetleri bilmeden, bu tehlikeli Atreideslerin ikisini de öldürmeye çalışıyordu.

Yapma diye fısıldadı Vaiz.

Ama Leto bunun doğru bir sinyal olduğunu biliyordu. Ozonu algıladı ama çevrelerindeki havada hiçbir titreşim yoktu. Tarık çölde bir sahte kalkan, Arrakis için özel olarak geliştirilmiş bir silah kullanıyordu. Holtzman Etkisi bir solucanı delirterek çağırırdı. Böyle bir solucanı hiçbir şey durduramazdı: Ne su, ne Kumbalığının varlığı...hiçbir şey. Evet, delikanlı cihazı kumulun yamacına yerleştirmişti ve tehlike bölgesinden uzaklaşmaya başlamıştı.

Leto kendisini kumulun tepesinden aşağı fırlattı, babasının karşı çıkan haykırışını duydu. Ama Leto'nun güçlenmiş kaslarının müthiş itme gücü vücudunu bir füze gibi fırlattı. Öne doğru savrulan bir el, Tarık'ın damıtıcı giysisini boynundan yakaladı, diğer el eceli gelen delikanlının cüppesini tutmak için arkadan beline çarptı. Tarık'ın boynu kırılırken tek bir çatırtı duyuldu. Leto yuvarlandı, vücudunu dengesi mükemmel bir alet gibi kaldırdı, tam olarak sahte kalkanın gizlenmiş olduğu yerden kumun içine daldı. Parmaklar nesneyi buldu, kumdan çıkardı ve güneye doğru fırlattı; sahte kalkan havada daireler çizerek uzaklara gitti.

Çok geçmeden çölden, sahte kalkanın gitmiş olduğu yerden, büyük bir tıslama-öğütme gürültüsü geldi. Gürültüler kesildi ve tekrar sessizlik çöktü.

Leto kumulun tepesine, hâlâ meydan okuyan ama yenilmiş duran babasına baktı. Bu yukarıdaki Paul Muad'Dib'di, Leto'nun kabul etmiş olduğu görüntüden kaçışının bir sonucu olarak kör, kızgın ve neredeyse umutsuzdu. Paul'ün zihni şimdi 'Uzun Zensünni Koanı' üzerine derin düşünceye dalacaktı: '*Muad'Dib kesin bir gelecek öngörme eylemiyle, insan varlığını görmekte kullandığı önsezinin içine, gelişme ve büyüme unsurunu kattı. Bununla kendisine belirsizliği getirdi. Mutlak düzenli Öngörüyü arayarak, düzensizliği güçlendirdi, öngörüyü çarpıttı.*'

Tek bir sıçrayışta kumulun tepesine dönen Leto şöyle dedi: "Artık senin rehberin benim."

"Asla!"

"Shuloch'a dönecek misin? Yanında Tarık olmadan dönüğünde seni iyi karşılasalar bile, Shuloch şu anda nereye gitti? Gözlerin onu görüyor mu?"

Ardından Paul oğlunun karşısına geçti, gözsüz göz çukurlarını Leto'ya dikti. "Burada yarattığın evreni gerçekten biliyor musun?"

Leto özel vurguyu duymuştu. Burada korkunç hareketine başlamış olduğunu her ikisinin de bildiği görüntü, zamanın belirli bir *noktasında* bir yaratım eylemi gerektirmişti. O an için, tüm bilinçli evren, düzenli olarak ilerleme özelliğine sahip, doğrusal bir zaman görüşünü paylaşıyordu. Bu zamana hareketli bir araca binermiş gibi giriyorlardı ve onu ancak aynı şekilde terk edebiliyorlardı.

Buna karşılık, Leto çok iplikli dizginleri, kendi görüntüyle aydınlanmış zaman görüsünde, çoklu-doğrusal ve çoklu-dügümlü olarak dengelenmiş halde tutuyordu. O, körler evrenindeki gören adamdı. Düzenli mantığı yalnızca o yayabilirdi çünkü babası artık dizginleri tutmuyordu. Leto'nun görüşünde,

bir oğul geçmişi değiştirmişti. En uzak gelecekte bile düşlenmemiş olan bir düşünce, şu *anın* üstüne yansıyabiliyor ve elini hareket ettirebiiiyordu.

Yalnızca *onun* elini.

Paul bunu biliyordu çünkü artık Leto'nun dizginleri nasıl idare ettiğini göremiyor, yalnızca onun kabul etmiş olduğu şeyin insanlık dışı sonuçlarını fark edebiliyordu. Ve şöyle düşündü: *İşte gerçekleşmesi için dua ettiğim değişim, neden ondan korkuyorum? Çünkü o Altın Yol!*

"Evrime ve dolayısıyla yaşamlarımıza bir amaç vermek için buradayım" dedi Leto.

"Nasıl olacağını şu anda bildiğin şekilde değişerek o binlerce yılı yaşamak *istiyor musun?*"

Leto babasının fiziksel değişimden bahsetmediğini fark etti. Fiziksel sonuçları her ikisi de biliyordu: Leto adapte olacak, olacak; kendi teni olmayan teni de adapte olacak, olacaktı. Her iki tarafın da evrimsel ilerleyişi birbirinin içinde eriyecekti ve tek bir dönüşüm ortaya çıkacaktı. Metamorfoz oluştuğunda, Eğer oluşursa, evrenin üstünde ürkütücü boyutlarda bir düşünen yaratık ortaya çıkacaktı... ve o evren ona tapacaktı.

Hayır... Paul iç değişimlerden, kendilerini kullara zorla kabul ettiren düşünceler ve kararlardan bahsediyordu.

"Senin öldüğünü düşünenler" dedi Leto, "son sözlerin hakkında ne söylüyorlar biliyorsun."

"Elbette."

"*Tüm yaşam, yaşamın hizmetinde ne yapmalıysa, ben de şu anda onu yapıyorum*" dedi Leto. "Bunu hiçbir zaman söylemedin ama senin asla dönemeyeceğini ve ona yalancı diyemeyeceğini düşünen bir Rahip bu sözleri senin adına söyledi."

"Ona yalancı demem." Paul derin bir nefes aldı. "Bunlar gayet güzel son sözler."

"Burada mı kalacaksın yoksa Shuloch havzasındaki o kulübeye mi döneceksin?" diye sordu Leto.

"Bu artık senin evrenin" dedi Paul.

Bu yenilgi dolu sözler Leto'nun içine işledi. Paul kişisel bir görüntünün, yıllar önce Tabr Siyeçi'nde verdiği bir kararın son liflerinde yol göstermeye çalışmıştı. Sürülenler için, Jacurutu'nun kalıntıları için bir intikam aracı olma rolünü bunun için kabul etmişti. Onu lekelemişlerdi; ama o, Leto'nun seçtiği evren görüşündense bunu seçmişti.

Leto'nun içindeki üzüntü o kadar büyüktü ki birkaç dakika konuşamadı. Sesini çıkarmayı başarınca söyle dedi: "Demek Alia'ya yem attın, kafasını karıştınp onu hareketsizliğe ve yanlış karar vermeye kışkırttın. Ve artık o senin kim olduğunu biliyor."

Biliyor... Evet, biliyor."

Paul'ün sesi artık yaşlıydı ve gizli itirazlarla doluydu. Ancak içinde bekleyen bir meydan okuma vardı. Şöyle dedi: "Eğer yapabilirsem bu görüntüyü senden alacağım."

"Barış dolu binlerce yıl" dedi Leto. "Onlara vereceğim bu."

"Uyuşukluk! Ataleti"

"Elbette. Ve benim izin verdiğim şiddet formları. Bu insanlığın asla unutamayacağı bir ders olacak."

"Senin dersinin içine tüküreyim!" dedi Paul. Senin seçtiğine benzer bir şey görmemiş olduğumu mu sanıyorsun?"

"Gördün" diye onayladı Leto.

"Senin içine doğan görüntü benimkinden daha mı iyi?"

"Bir nebze olsun iyi değil. Belki daha da kötü" dedi Leto.

"O zaman sana karşı çıkmaktan başka ne yapabilirim?" diye sordu Paul.

"Belki de beni öldürürsün?"

"O kadar saf değilim. Neyi başlattığını biliyorum. Kırılan kanataları ve huzursuzluğu biliyorum."

"Ve artık Assan Tarık, Shuloch'a hiçbir zaman dönmeyecek. Ya benimle birlikle dönmelisin ya da hiç dönmemelisin çünkü bu artık benim görüntüm."

"Geri dönmemeyi seçiyorum."

Sesi ne kadar yaşlı çıkıyor, diye düşündü Leto; bu düşünce içini burktu. Şöyle dedi: "Atreideslerin atmaca yüzüğü *dişdaşa'mın* içinde gizli. Onu sana geri vermemi ister misin?"

"Keşke ölmüş olsaydım" diye fısıldadı Paul. "O gece çöle gittiğimde gerçekten ölmek istiyordum ama bu dünyayı bırakamayacağımı biliyordum. Geri dönmek ve..."

"Efsaneyi tazelemek zorundaydın" dedi Leto. "Biliyorum. Ve Jacurutu'nun çakalları, senin de önceden bildiğin gibi seni bekliyorlardı. Senin görüntülerini istiyorlardı! Bunu biliyordun."

"Reddettim. Onlara asla tek bir görüntü bile vermedim."

"Ama seni lekelediler. Seni bahar özüyle besleyip kadınlar ve rüyalara boğdular. Ve içine görüntüler doğdu."

"Bazen." Sesi ne kadar sinsi çıkmıştı.

"Atmaca yüzüğünü geri alacak mısın?" diye sordu Leto.

Paul aniden kumun üstüne oturdu, yıldızların ışığında karanlık bir leke gibi göründü, "Hayır!"

Demek bu yolun yararsızlığını biliyor, diye düşündü Leto. Bu çok şeyi açığa çıkarıyordu ama yeterli değildi. Görüntülerin karşılaşması, seçimlerin hassas platformundan, alternatiflerin tamamen ortadan kaldırılması şekline dönüşmüştü, Paul kazanamayacağını biliyordu ama yine de Leto'nun sarıldığı o tek görüntüyü hükümsüz kılmayı umuyordu.

Ardından Paul şöyle dedi: "Evet, ben Jacurutu tarafından lekelendim. Ama sen kendi kendini lekeledin."

"Bu doğru" diye kabul etti Leto. "Ben senin oğlunum. Ve sen iyi bir Fremensin, öyle mi?"

"Evet."

"Kör bir adamın son defa çöle gitmesine izin verecek misin? Kendi koşullarımda huzur bulmama izin verecek misin?" Yan tarafındaki kuma vurdu.

"Hayır izin vermeyeceğim" dedi Leto, "Ama bu konuda ısrar edersen, kendi hançerinin üstüne düşmek senin hakkın."

"Ve benim cesedim senin olacak!"

"Doğru."

"Hayır!"

Demek o yolu biliyor, diye düşündü Leto. Muad'Dib'in cesedinin, kendi oğlu tarafından türbeye konması, Leto'nun görüntüsü için bir çeşit zamk olarak düşünülebilirdi.

"Onlara asla söylemedin değil mi?" diye sordu Leto.

"Asla söylemedim."

"Ama ben söyledim" dedi Leto. "Muriz'e söyledim. Tayfun Mücadelesi Kralizec'i."

Paul'ün omuzları çöktü. "Yapamazsın" diye fısıldadı. "Yapamazsın."

"Ben artık bu çölün araçlarından biriyim, baba" dedi Leto. "Bir Coriolis fırtınasıyla böyle mi konuşurdun?"

"Bu yolu reddettiğim için ödlek olduğumu düşünüyorsun" dedi Paul, boğuk ve titrek bir sesle. "Ah, seni çok iyi anlıyorum, oğlum. Kehanet ve falcılık daima kendi başlarına bela olmuştur. Ama ben asla olası gelecekler içinde kaybolmadım çünkü bu iğrenç bir şeydir!"

"Senin Cihad'ın, bunun yanında, Caladan'da bir piknik gibi kalacak" diye onayladı Leto. "Şimdi seni Gurney Halleck'e

götüreceğim."

"Gurney mi? O annem yoluyla Rahibeler Birliği'ne hizmet ediyor."

Leto babasının görüntüsünün sınırlarını şimdi anlıyordu. "Hayır, baba. Gurney artık kimseye hizmet etmiyor. Onu nerede bulacağımı biliyorum ve seni oraya götürebilirim. Yeni efsanenin yaratılmasının zamanı geldi."

"Seni etkileyemeyeceğimi anlıyorum. O halde izin ver, sana dokunayım, çünkü sen benim oglumsun."

Leto aranan parmaklara dokunmak için sağ elini uzattı, onların gücünü hissetti, buna karşılık verdi ve Paul'ün kolunu hareket ettirme çabalarını engelledi. "Artık bana zehirli bir hançer bile zarar veremez" dedi Leto. "Kimyam çoktan değişti."

Görmeyen gözlerinden gözyaşları dökülen Paul'ün eli gevşedi ve yana düştü. "Eğer senin seçtiğin yolu seçmiş olsaydım, *şeytanın boynuzları* haline gelecektim. Sen ne hale geleceksin?"

"Bir süre için, bana da *şeytanın* misyoneri diyecekler" dedi Leto. "Sonra merak etmeye başlayacaklar ve sonunda anlayacaklar. Sen görüntünü yeterince uzağa taşımadın, baba. Ellerin iyi ve kötü şeyler yaptı."

"Ama kötülüğün kötülük olduğu yapıldıktan sonra anlaşılır."

"Birçok büyük kötülükte bu böyledir" dedi Leto. "Sen benim görüntümün yalnızca bir kısmını geçtin. Gücün mü yetmedi?"

"Biliyorsun orada kalamazdım. Yapmadan önce kötü olduğu bilinen kötü bir şeyi asla yapamazdım. Ben Jacurutu değilim." Güçlükle ayağa kalktı. "Benim geceleri tek başına kaldığında kıs kıs gülenlerden biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hiçbir zaman gerçekten Fremen olmaman üzücü" dedi Leto. "Biz Fremenler arifayı nasıl atayacağımızı biliriz. Bizim yargıçlarımız kötülerin arasından seçim yapabilir. Bu bizim için hep böyle oldu."

"Fremen, öyle mi? Yaratılmasına yardım ettiğiniz kader kurbanları mı?" Paul, Leto'ya doğru bir adım attı. garip bir şekilde utangaç bir hareketle elini uzattı, Leto'nun mahfazalı koluna dokundu, yukarıya doğru yoklayarak zarın açık bıraktığı kulağa ardından yanağa ve sonunda ağza ulaştı. "Ahhhh, bu henüz senin kendi bedenin" dedi. "Bu beden seni nereye götürecek?" Elini indirdi.

"İnsanların kendi geleceklerini anbean yaratabilecekleri bir yere."

"Diyorsun. Bir Melanet de aynı şeyi söyleyebilirdi."

"Ben Melanet değilim ama olabilirdim" dedi Leto. "Bunun nasıl olduğunu Alia'da gördüm. Onun içinde bir iblis yaşıyor, baba. Gani ve ben bu iblisi tanıyoruz: Bu iblis Baron, senin büyükbaban."

Paul elleriyle yüzünü örttü. Bir an omuzları sarsıldı, sonra ellerini indirdi, ağzı sert bir çizgi halini almıştı. "Evimizin üstünde bir lanet var. Bu yüzüğü kumların içine atman, beni inkâr etmen ve...başka bir yaşam yaratmak üzere kaçman için dua ettim. O yaşam orada seni bekliyordu."

"Neye karşılık?"

Paul uzun bir sessizliğin ardından konuştu: "Son, bu sona ulaşan yolu düzenler. Yalnızca bir kez ilkelerim için savaşmaktan vazgeçtim. Yalnızca bir kez. Mehdiliği kabul ettim. Bunu Chani için yaptım ama bu beni kötü bir lider haline getirdi."

Leto buna yanıt veremediğini fark etti. Bu kararın hatırası Leto'nun içindeydi.

"Sana kendime söylediğimden daha fazla yalan söyleyemem" dedi Paul. "Bunu biliyorum. Herkesin böyle bir dinleyicisi olmalı. Tek bir şey soracağım: Tayfun Mücadelesi gerekli mi?"

"Ya bu olacak ya da insanlar ortadan kalkacak."

Paul, Leto'nun sözlerinde doğruluğu duydu, oğlunun görüntülerinin geniş kapsamını onaylayan alçak bir sesle konuştu: "Seçenekler arasında bunu görmedim."

"Rahibeler Birliği'nin bundan şüphelendiğine inanıyorum" dedi Leto. "Babaannemin kararıyla ilgili başka bir açıklamayı kabul edemiyorum."

Gece rüzgârı aralarında soğuk soğuk esti. Paul'ün cüppesi bacaklarına kırbaç gibi çarptı. Paul ürperdi. Bunu gören Leto şöyle dedi: "Bir kitin var, baba. Çadırı şişiririm, geceyi rahat bir şekilde geçiririz."

Ama Paul yalnızca başını iki yana sallayabildi, ne bu gece ne de başka bir gece rahat edemeyeceğini biliyordu. Kahraman, Muad'Dib, yok edilmeliydi. Bunu kendi kendine söylemişti. Artık yalnızca Vaiz yoluna devam edebilirdi.

*

55

Gezegensel sistemlerinin hareketlerini ve ilişkilerini tecrübe etmek için bilinçli/bilinçsiz bir sembolbilim geliştiren İlk insanlar Fremenlerdi. İklimi, harici ilişkileri kapsayan ve dahil eder, yazılı sembollere sahip bir yarı matematik dille ifade eden ilk halk onlardı. Dilin kendisi de tanımladığı sistemin bir parçasıydı. Bu dilin yazılı formu, tanımladığı şeyin şeklini taşıyordu. Yaşamı desteklemek için mevcut olanlarla ilgili özel yerel bilgi bu gelişimde ima ediliyordu. Bu karşılıklı dil/sistem etkileşiminin sınırları, Fremenlerin kendilerini araştıran ve inceleyen hayvanlar olarak kabul etmeleri gerçeğiyle ölçülebilir.

- Hark al-Ada'nın yazdığı
Liet Kynes'ın Hikâyesi

"Kaveh wahid" dedi Stilgar. *Kahve getir.* Geceyi uykusuz geçirdiği kaya duvarlı sade odadaki tek kapının yanında duran yavere elini kaldırıp işaret etti. Yaşlı Fremen naibi sade kahvaltısını genellikle burada ederdi ve kahvaltı vakti neredeyse gelmişti ama Stilgar böyle bir gecenin ardından açlık hissetmiyordu. Ayağa kalktı, gerindi.

Kapının yanındaki bir yer minderinde oturan Duncan Idaho esnememek için kendini tuttu. Bütün bir geceyi Stilgar'la konuşarak geçirdiğini ancak fark etmişti.

"Bağışla beni, Stilgar" dedi Duncan. "Seni bütün gece uyutmadım."

"Bütün gece uyanık kalmak insanın ömrüne bir gün ekler" dedi Stilgar, kapıdan uzatılan kahve tepsisini alırken, Idaho'nun önüne bir sehpa çekti, tepsiyi onun üstüne koyup konuğunun karşısına oturdu.

Adamların ikisi de yası simgeleyen sarı cüppeler giymişti ama Idaho'nunki ödünç alınmış bir kıyafetti çünkü Tabr halkı onun üniformasının Atreides yeşili rengine kızmıştı.

Stilgar koyu renk içeceği, şişkin, bakır karafakiden döktü, önce bir yudum alıp sonra Idaho'ya bir işaret olarak fincanı kaldırdı...antik Fremen geleneği: "*Güvenli, ben içtim.*"

Kahveyi Harah yapmıştı, tam Stilgar'ın sevdiği gibi; çekirdekler kızıl kahve bir renk alana dek kavruluyor, henüz sıcakken taş bir dibekte iyice dövülüyor ve hemen kaynatılıyor, bir tutam melanj ekleniyordu.

Idaho zengin bahar aromasını içine çekti, dikkatli bir şekilde ama höpürdeterek yudumladı. Stilgar'ı ikna edip edemediğini hâlâ bilmiyordu. Sabahın bu erken saatlerinde mentat yetenekleri uyuşuk bir şekilde çalışmaya başlamıştı; sonunda tüm hesaplamaları, Gurney Halleck'ten gelen mesajdaki kaçınılmaz veriyle karşı karşıya kalmıştı.

Alia, Leto'nun başına gelenleri biliyordu! Biliyordu.

Ve Cavid bunu bilmesinde rol oynamıştı. "Senin sınırlamalarından kurtulmak zorundayım" dedi Idaho sonunda, tartışmayı kaldığı yerden sürdürerek.

Stilgar pes etmiyordu. "Tarafsızlık anlaşması zor kararlar vermemi gerektiriyor. Gani burada güvenlikte. Sen ve Irulan da burada güvenliktesiniz. Ama mesaj gönderemezsin. Mesaj alabilirsin, evet; ama gönderemezsin. Söz verdim."

"Genellikle bir konuğa ve tehlikelere seninle birlikte göğüs germiş eski bir dosta böyle davranılmaz" dedi Idaho, bu tezi daha önce kullanmış olduğunu bilerek.

Stilgar fincanını indirdi, dikkatle tepsideki yerine koydu ve konuşurken dikkatini fincandan ayırmadı. "Biz Fremenler başkalarında suçluluk duygusu uyandıran şeyler için suçluluk duymayız" dedi. Bakışlarını Idaho'nun yüzüne çevirdi.

Gani'yi yanına alıp buradan kaçmaya ikna edilmeli, diye düşündü Idaho. Şöyle dedi: "Amacım suçluluk duygusu uyandırmak değildi."

"Bunu anlıyorum" dedi Stilgar. "Fremenlere özgü tavrımızı kafana sokmak için bu meseleyi açtım çünkü Fremenlerle uğraşıyoruz. Alia bile bir Fremen gibi düşünüyor."

"Ya Rahipler?"

"Onlar başka bir mesele" dedi Stilgar. "Onların istediği, halkın, günahın gri rüzgârını yutması, *bunu* sonsuzluğa taşıması. Bu büyük lekeyle, kendi sofuluklarını öğrenmeye çalışıyorlar." Sabit bir ses tonuyla konuşuyordu; ama Idaho, onun sesindeki öfkeyi duydu ve bu öfkenin Stilgar'ı neden etkilemediğini merak etti.

"Bu despot yönetimlerin çok çok eski bir numarasıdır" dedi Idaho. "Alia bunu gayet iyi biliyor, iyi kullar suçluluk hissetmelidir. Suçluluk bir başarısızlık hissiyle başlar. İyi despot, halkın arasında başarısızlık için birçok fırsat yaratır."

"Fark ettim." Stilgar soğuk bir tavırla konuşuyordu. "Ama bahsettiğinin kendi zevcen olduğunu bir kez daha belirtirsem beni bağışlamalısın. O, Muad'Dib'in kardeşi."

"O istila edildi diyorum sana!"

"Birçok kişi bunu söylüyor. Bir gün sınava girmek zorunda kalacak. Bu arada daha önemli meseleler var."

Idaho üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. "Sana söylediğim her şeyin doğruluğu kanıtlanabilir. Alia'nın Tapınağı her zaman için Jacurutu'yla haberleşmenin bir yolu oldu. Orada, ikizlere karşı düzenlenen entrikanın yardakçıları var. Solucanların gezegen dışına satılmasından elde edilen para oraya gidiyor. Tüm bağlantılar, Alia'nın dairesine, Naiplik'e uzanıyor."

Stilgar başını iki yana salladı, derin bir nefes aldı. 'Burası tarafsız bölge. Söz verdim."

"Bu iş böyle gitmez!" diye itiraz etti Idaho.

"Katılıyorum." Stilgar başıyla onayladı. "Alia çemberin içinde sıkıştı ve her geçen gün çember daralıyor. Bu, şu bizim eski geleneğimize benziyor, çok kadınla evlenme geleneğimize. Bu bir erkeğin kısır olup olmadığını kesin olarak belirlerdi." Idaho'ya soru dolu bir bakış yöneltti. "Seni başka erkeklerle aldattığını söylüyorsun...'cinselliğini bir silah olarak kullanıyor' demenin bunu ifade etmenin bir yolu olduğunu sanıyorum. O halde önünde tamamen yasal bir yol var. Cavid, Alia'dan getirdiği mesajlarla burada, Tabr'da. Tek yapman gereken..."

"Senin tarafsız bölgende mi?"

"Hayır ama dışarıda, çölde..."

"Ya bu fırsatı kaçmak için kullanırsam?"

"Sana böyle bir fırsat verilmeyecek."

"Stil, sana yemin ediyorum, Alia istila edildi, ne yapmam gerekiyor seni ikna etmek..."

"Kanıtlanması zor bir şey" dedi Stilgar. Bu gece birçok kez kullanmış olduğu bir tezdi bu.

Jessica'nın sözlerini hatırlayan Idaho şöyle dedi: "Ama sizin bunu kanıtlamak için yöntemleriniz var."

"Bir yöntemi var, evet" dedi Stilgar. Başını tekrar iki yana salladı. "Acılı, geri dönüşü olmayan. Sana suçlulukla ilgili tavrımızı hatırlatmamın nedeni buydu. Bizi yok edebilecek suçluluklardan her durumda kendimizi arındırabiliriz, İstila Sınavı hariç. Bu yüzden, mahkeme ki halkın tümüdür, tam sorumluluk üstlenir."

"Bunu daha önce yaptınız, değil mi?"

"Başrahibe'nin bunu anlatırken tarihimizi ihmal etmediğinden eminim" dedi Stilgar. "Bunu daha önce yaptığımızı pekâlâ biliyorsun."

Idaho, Stilgar'ın sesindeki hiddete aynen karşılık verdi. "Yalan söyleyerek seni tuzağa düşürmeye çalışmıyordum. Bu sadece..."

"Bu uzun bir geceydi ve sorular yanıtsız kaldı" dedi Stilgar. "Ve artık sabah oldu."

"Jessica'ya bir mesaj, göndermeme izin vermek zorundasın" dedi Idaho.

"Bu Salusa'ya gönderilmiş bir mesaj olacaktır" dedi Stilgar. "Ben bir gecelik sözler vermem. Ben tutmak için söz veririm. Tabr'ın tarafsız bölge olmasının nedeni de bu. Senin sessiz kalmanı sağlayacağım. Tüm hanem adına buna söz verdim."

"Alia Sınav'ınıza sokulmalı!"

"Olabilir. Ama önce, hafifletici sebepler olup olmadığını araştırmalıyız. Belki bir otorite kaybı. Ya da kötü şans. Belki de tüm insanlarda olan o doğal kötü eğilimdir ve istilayla hiç alakası yoktur."

"Benim sadece, başkalarından intikam almaya çalışan aldatılmış koca olmadığımdan emin olmak istiyorsun" dedi Idaho.

"Bu düşünce başkalarının aklına gelebilir, benim değil" dedi Stilgar. Sözlerindeki igneleyiciligi yok etmek için gülümsedi. "Biz Fremenlerin kendi gelenek bilimimiz, *hadisimiz* vardır. Bir mentattan ya da Başrahibe'den korktuğumuzda, *hadise* başvururuz. Gideremeyeceğimiz tek korkunun, kendi yaptığımız hatalarımıza dair duyduğumuz korkular olduğu söylenir."

"Leydi Jessica'ya söylenmesi şart" dedi Idaho. "Gurney diyor ki..."

"O mesaj Gurney Halleck'ten gelmemiş olabilir."

"Başkasından gelmedi. Biz Atreideslerin mesajları onaylama yöntemlerimiz vardır. Stil, en azından araştırmak için..."

"Artık Jacurutu yok" dedi Stilgar. "Orası nesiller önce yok edildi." Idaho'nun yenine dokundu. "Ne olursa olsun, savaşçılarımdan hiçbirini bu iş için ayıramam. Sıkıntılı günler geçiriyoruz, kanatalar tehdit altında...anlıyor musun? Geriye yaslandı. "Şimdi, Alia..."

"Artık Alia yok" dedi Idaho.

"Diyorsun." Stilgar kahvesinden bir yudum daha aldı, fincanı yerine bıraktı. "Bundan bahsetmeyelim, dostum Idaho. Pire için yorgan yakmayalım."

"O halde Ganima'dan bahsedelim."

"Gerek yok. O benim himayem ve güvencem altında. Ona burada kimse zarar veremez."

Bu kadar saf olamaz, diye düşündü Idaho. Ama Stilgar görüşmenin bittiğini belirtmek için ayağa kalkıyordu.

Idaho da ayağa kalkmak için doğruldu, dizlerinin tutulduğunu hissetti. Baldırları uyuşmuştu. Idaho kalkarken, bir yaver içeri girip kenara çekildi. Onun arkasından odaya Cavid girdi, Idaho döndü. Stilgar dört adım uzakta duruyordu. Idaho hiç duraksamadan hızlı bir hareketle hançerini çekti; ve hançerin ucunu, bunu hiç beklemeyen Cavid'in göğsüne sapladı. Adam geriye doğru sendeledi, hançer göğsünden çıktı. Döndü ve yüzüstü düştü. Bacakları havayı dövdü ve adam öldü.

"Bu, dedikoduları kesmek içindi" dedi Idaho.

Yaver hançerini çekmiş duruyor, ne tepki göstereceğini bilemiyordu. Idaho hançerini çoktan kınına sokmuştu, bunu yaparken sarı cüppesinin kenarına kan bulaşmıştı.

"Onurumu lekeledin!" diye haykırdı Stilgar. "Burası tarafsız..."

"Kes sesini!" Idaho şaşkın Naip'e dik dik baktı. "Sana tasma takmışlar, Stilgar!"

Bu, bir Fremen'e edilebilecek en ölümcül üç hakaretten biriydi. Stilgar'ın beti benzi attı.

"Sen bir uşaksın" dedi Idaho. "Fremenleri, suları için sattın sen."

Bu ikinci en ölümcül hakaretti; asıl Jacurutu'yu yok etmiş olan hakaret.

Stilgar dişlerini gıcırdattı, elini hançer-i figanının üstüne koydu. Yaver geriye doğru bir adım atarak kapının ağzındaki cesetten uzaklaştı.

Idaho sırtını Naip'e dönerek kapının eşiğine geldi. Cavid'in cesedinin yanındaki dar aralıktan geçerken arkasını dönmeden konuştu ve üçüncü hakareti etti. "Adın devam etmeyecek, Stilgar. Torunlarının hiçbiri senin kanını taşımıyor!"

"Nereye gidiyorsun, Mentat?" Idaho odadan çıkarken Stilgar arkasından seslenmişti. Stilgar'ın sesi kutuplardan esen bir rüzgâr kadar soğuktu.

"Jacurutu'yu bulmaya" dedi Idaho, arkasına dönmeden.

Stilgar hançerini çekti. "Belki sana yardım edebilirim."

Idaho artık geçidin dış eşiğindeydi. Durmadı ve şöyle dedi: "Eğer bana hançerinle yardım edeceksen, su hırsızı, lütfen bunu sırtımdan yap. Bir iblisin tasmasını takan birine bu yakışır."

Stilgar sıçrayarak iki adımda odayı geçti, Cavid'in cesedinin üstüne bastı ve Idaho'yu dış geçitte yakaladı. Yamrı yumru bir el Idaho'yu durdurdu ve çekerek döndürdü. Stilgar, Idaho'nun karşısında elinde çıplak hançeri, dişlerini göstererek duruyordu. Stilgar o kadar öfkeliydi ki Idaho'nun yüzündeki o garip gülümsemeyi bile görmedi.

"Hançerini çek, mentat parçası!" diye kükredi Stilgar.

Idaho güldü. Stilgar'ı sertçe tokatladı...sol el, sağ el...kafasına inen ve canını yakan iki şaplak.

Stilgar anlaşılmaz bir çığlıkla, hançerini Idaho'nun karnına soktu, diyaframını geçip kalbine girene kadar yukarı itti.

Idaho bıçağın üstüne yığıldı, kafasını kaldırıp öfkesi aniden buz gibi bir şaşkınlığa dönüşen Stilgar'a sırıttı.

"Atreidesler için iki ölüm" dedi Idaho, boğuk bir sesle, "ikincinin ilkinden daha iyi bir sebebi olmasa da." Sağa sola sendeledi, taş zemine yüzüstü yığıldı. Yarasından akan kan yere yayıldı.

Stilgar kan damlayan hançerinin ardındaki Idaho'nun cesedine baktı, titreyerek derin bir nefes aldı. Cavid'in ölü bedeni, arkasında yatıyordu. Ve Cennetin Rahmi Alia'nın kocasını Stilgar kendi elleriyle öldürmüştü. Bir Naip'in onurunu korumaktan başka bir şey yapmamış olduğu, söz verdiği tarafsızlığına yönelen bir tehdidin intikamını aldığı iddia edilebilirdi. Ama ölen bu adam Duncan Idaho'ydu. Öne sürülen iddialar, 'hafifletici sebepler' ne olursa olsun, hiçbir şey böyle bir eylemi silemezdi. Alia kişisel olarak bunu onaylasa bile, halkın önünde intikam almaya zorlanacaktı, ne olursa olsun, o bir Fremen'di. Fremenleri yönetmek için, başka hiçbir şey olamazdı, bir nebze bile.

Stilgar, Idaho'nun ikinci ölüm'üyle satın almayı plânladığı şeyin tam olarak bu durum olduğunu ancak o zaman anladı.

Stilgar kafasını kaldırınca, çevresini saran bir kalabalığın arasında kendisine bakan ikinci karısı Harah'ın şaşkın suratını gördü. Stilgar nereye baksa, aynı ifadeye sahip suratlar görüyordu; şaşkın ve sonuçları kavramış.

Stilgar yavaş yavaş doğruldu, bıçağını yenine silip kınına soktu. Kayıtsız bir ses tonuyla o suratlara hitap ederek şöyle dedi: "Benimle gelecek olanlar hemen toplanmalı. Solucanları çağırmak için adam gönderin."

"Nereye gidiyorsun, Stilgar?" diye sordu Harah.

"Çölün içine."

"Seninle geleceğim" dedi Harah.

"Tabii ki benimle geleceksin. Bütün karılarım benimle gelecek, Ganima da. Onu getir, Harah. Hemen."

"Peki, Stilgar...hemen." Bir an duraksadı. "Peki Irulan?"

"Eğer isterse."

"Peki, kocam." Hâlâ duraksıyordu. "Ganima'yı rehine olarak mı alacaksın?"

"Rehine mi?" Bu düşünce onu gerçekten şaşırtmıştı.

"Kadın..." Ayağının ucuyla Idaho'nun cesedine baktı.

*

56

Fremenlerden sonra, bütün Gezegen-bilimciler, yaşamı enerjinin ifadesi olarak görüyor ve daha önemli ilişkileri bulmaya çalışıyor. Küçük parçalar, kırıntılar ve bölümlerin genel kavrayışa dönüşmesiyle, Fremen ırksal bilgeliği yeni bir kesinliğe taşınıyor. Fremenlerin bir halk olarak sahip olduğu şeye, her halk sahip olabilir. Tek yapmaları gereken, enerji ilişkilerine dair bir algı geliştirmektir. Tek yapmaları gereken, olayların kurgusunu özümseyen ve bu kurgularla oluşan enerjiyi gözlemektir.

- Arrakis Felâketi
Hark al-Ada'ının Kaleminden

Burası, Sahte Duvar'ın iç kenarında bulunan, Tuek'in Siyeçi'ydi. Halleck siyeçin yüksek girişini gizleyen kaya payandanın gölgesinde durmuş, içeridekilerin onu koruyup korumayacaklarına karar vermelerini bekliyordu. Bakışlarını kuzey çölüne ve ardından gri-mavi sabah göğüne çevirdi. Buradaki kaçakçılar onun gibi bir dış dünyalının bir solucan yakalayıp sürmüş olduğunu öğrenince çok şaşırmışlardı. Ama Halleck de aynı şekilde onların tepkisine şaşırmıştı. Bunun yapılışını birçok kez görmüş çevik bir adam için bu basit bir şeydi.

Halleck dikkatini tekrar çöle, suyun sihrini gösterdiği gri-yeşil alanlardan ve parlak kayalardan oluşan gümüş rengi çöle çevirdi. Bütün Dunlar aniden enerjinin ve yaşamın muazzam bir hassasiyete sahip denetimi şeklinde görünerek onu etkiledi... değişimin seyrindeki ani bir kayma her şeyi tehdit ediyordu.

Bu tepkinin kaynağını biliyordu: Aşağısındaki çöl zemininde görünen telaşlı manzara. Ölü Kumbalığı sandıkları, damıtma ve su elde etme işlemleri için siyeçe getirilmekteydi. Bu

hayvanlardan binlerce vardı. Su taşkınına gelmişlerdi. Ve Halleck'in zihninin hızla çalışmasına neden olan bu taşkındı.

Halleck aşağıya, değerli suyun artık akmadığı kanata sınırlarına ve siyeç tarlalarına doğru baktı. Kanatanın taş duvarındaki delikleri, kayalık çeperdeki yarıkları görmüştü; su buralardan kuma dökülmüştü. Bu delikleri ne açmıştı? Bazıları, kanatanın en savunmasız bölümlerinde; yumuşak kumun, su emen çukurlara açıldığı yerlerde yirmi metre boyunca uzanıyordu. Bu çukurlar kumbalığıyla dolup taşmıştı. Siyeçin çocukları onları öldürüyor ve yakalıyordu.

Kanatanın parçalanmış duvarlarında onarım ekipleri çalışıyordu. Başkaları ise en çok ihtiyacı olan bitkilere gıdım gıdım sulama suyu taşıyorlardı. Tuek'in rüzgâr kapanının altındaki dev sarnıçtaki su kaynağı, parçalanmış kanataya akışı önlemek için kapatılmıştı. Güneş enerjisiyle çalışan pompalar devreden çıkarılmıştı. Sulama suyu, kanatanın tabanındaki yavaş yavaş küçülen birikintilerden ve büyük bir çabayla siyeçin içindeki sarnıçtan taşınıyordu.

Halleck'in arkasındaki kapı contasının metal çerçevesi günün artan sıcağında çıtırdadı. Sanki bu ses gözlerini hareket ettirmiş gibi, Halleck bakışlarının, kanatanın en uzak kıvrımına, suyun çölün içine arsızca aktığı yere çekildiğini fark etti. Siyeçin bahçe oluşturmayı uman plânlamacıları oraya özel bir ağaç dikmişlerdi ve yakında su akışı tekrar sağlanamazsa bu agaç kuruyup gidecekti. Halleck, kum ve rüzgârla parçalanmış söğüt ağacının yerlerde sürünen gülünç salkımlarına baktı. Bu ağaç ona, Arrakis ve kendisi için yeni bir gerçekliği sembolize ediyordu.

Burada her ikimiz de yabancıyız.

Siyeçin içindekilerin karar vermesi uzun sürmüştü ama iyi savaşçıları kullanabilirlerdi. Kaçakçıların her zaman iyi adamlara ihtiyacı olurdu. Ama Halleck'in onlarla ilgili hiçbir kuruntusu yoktu. Şimdiki kaçakçılar, yıllar önce Dük'ünün toprak idaresi

dağıldığı zaman kaçtığında onu koruyan kaçakçılar değildi. Hayır, bunlar yeni bir soydu, hemen kârın peşine düşüyorlardı.

Dikkatini tekrar gülünç söğüde yoğunlaştırdı. Ardından Halleck, yeni gerçekliğinin fırtınalarının bu kaçakçıları ve onların tüm dostlarını paramparça edebileceğini düşündü. Bu, Stilgar'ı hassas tarafsızlığıyla birlikte yok edebilir ve onun yanı sıra Alia'ya sadık kalan tüm kabileleri de götürebilirdi. Hepsi sömürge halklar haline gelirlerdi. Halleck bunun gerçekleştiğini daha önce görmüştü, kendi anadünyasında bunun acı tadını hissetmişti. Şehir Fremenlerinin davranış biçimlerini, varoşların dağılımını; ve taşra siyeçlerinin, bu kaçakçılar sığınağına bile bulaşmış olan aşikâr yöntemlerini hatırlayan Halleck, bunu net bir şekilde anladı. Taşra bölgeleri şehir merkezlerinin sömürgeleriydi. Süngerle kaplı bir boyunduruk takmayı öğrenmişlerdi, onları buna iten ya batıl inançları ya da hırsları olmuştu. Burada bile, hattâ özellikle burada, insanların bir tebaa tavrı vardı, özgür insan tavrı değil. Savunma halinde, gizlenen, kaçamaklı. Her otorite belirtisi küskünlükle karşılanıyordu...her otorite: Naiplik'in, Stilgar'ın, kendi Kurulları'nın...

Onlara güvenemem, diye düşündü Halleck. Yalnızca onları kullanabilir ve onların diğerlerine olan güvensizliğini artırabilirdi. Böyle olması üzücüydü. Özgür insanların o eski karşılıklı özverisi kaybolmuştu. Eski âdetler, kalıplaşmış sözlerde kalmıştı, kökenleri hafızalarından silinmişti.

Alia işini iyi yapmıştı; muhalefeti cezalandırıp yardım etmeyi ödüllendirmiş, İmparatorluk güçlerinin yerlerini rasgele değiştirmiş, İmparatorluk gücünün başlıca unsurlarını gizlemişti. Casuslar! Yeraltındaki tanrılar, mutlaka casusları vardı!

Halleck hamle ve karşı hamlelerin amansız ritmini neredeyse görebiliyordu; Alia, bu ritimle muhalefeti zor durumda bırakmayı umuyordu.

Eğer Fremenler uyanmazsa, Alia kazanacak, diye düşündü.

Arkasındaki kapı contası açılırken çıtırdadı. Melides adlı bir siyeç görevlisi dışarı çıktı. Çöp gibi bacaklarının çirkinliği damıtıcı giysiyle iyice belirginleşmiş olan, vücudu su kabağına benzeyen, kısa boylu bir adamdı.

Kabul edildin dedi Melides.

Ve Halleck adamın sesindeki sinsi ikiyüzlülüğü duydu. Bu sesin gizlediği şey, Halleck'e, buraya yalnızca sınırlı bir süre için sığınabileceğini söylüyordu.

Sadece, topterlerinden birini çalıncaya kadar, diye düşündü Halleck.

"Kurul'unuza minnettarım" dedi Halleck. Ve Esmar Tuek'i düşündü, bu siyeçe adını veren adamı. Birisinin kalleşliği yüzünden uzun süren önce ölmüş olan Esmar, bu Melides'i görse, anında gırtlağını keserdi.

*

57

Gelecek olasılıklarını daraltan her yol öldürücü bir tuzak haline gelebilir. İnsanlar bir labirentin içinde yol almazlar, eşsiz fırsatlarla dolu uçsuz bucaksız bir ufku tararlar. Labirentin daralan görüş açısı, yalnızca burunları kuma gömülü hayvanlara hitap eder. Cinsel olarak yaratılan eşsizlik ve farklılık, türlerin yaşam güvencesidir.

- Uzay Loncası El Kitabı

"Neden keder duymuyorum?" Alia bu soruyu küçük görüşme odasının tavanına yöneltmişti; odanın enini on adımda, boyunu on beş adımda alabiliyordu. Arrakeen'daki binaların çatılarının ardındaki Kalkan Duvarı'na bakan iki tane dar ve uzun penceresi vardı.

Öğlen olmak üzereydi. Güneş, şehrin inşa edilmiş olduğu tavayı kavuruyordu.

Alia bakışlarını indirdi ve Tapınak muhafızlarına kumanda eden Zia'nın yaveri olarak atanan, eski Tabr'lı Buer Agarves'e baktı. Agarves, Cavid'le Idaho'nun öldüğü haberini getirmişti. Onunla birlikte bir dalkavuklar, yaverler ve muhafızlar güruhu gelmişti ve bir kalabalık da dış geçidi dolduruyordu; Agarves'in mesajını çoktan öğrendikleri belliydi. Arrakis'te kötü haber tez duyulurdu.

Bu Agarves, ufak tefek bir adamdı; bir Fremen için Fazla yuvarlak bir yüzü vardı, neredeyse bir bebek yüzü kadar yuvarlaktı. Suyla şişmeye başlayan yeni kuşaktan biriydi. Alia onu sanki iki surete aynlmış gibi görüyordu: Biri donuk, çivit rengi gözleri olan ciddi bir surattı, ağzının çevresinde endişeli bir ifade vardı; diğer suret duygusal ve savunmasızdı, tahrik edici bir şekilde savunmasızdı. Alia özellikle dudaklarının dolgunluğundan hoşlanmıştı.

Henüz öğlen olmamasına rağmen, Alia çevresindeki şaşkın sessizlikte günbatımını hatırlatan bir şeyler hissetti.

Idaho gün batarken ölmüş olmalı, dedi kendi kendine.

"Nasıl oluyor da Buer, bu haberi sen getiriyorsun?" diye sordu Alia, adamın ifadesine yerleşen tetikteliği ve çevikliği fark ederek.

Agarves yutkunmaya çalıştı, bir fısıltıdan hallice boğuk bir sesle konuşlu. "Cavid'le birlikte gitmiştim, hatırladınız mı? Ve...Stilgar beni size gönderirken dedi ki size son kez itaat ediyormuş."

"Son kez itaat ediyormuş" diye tekrarladı Alia. "Bununla ne kastetmiş olabilir?"

"Bilmiyorum, Leydi Alia" dedi Avarges kendini savunurcasına.

"Ne gördüğünü tekrar anlat" diye emretti Alia ve teninin bu kadar soğuk olmasına hayret etti.

"Ben..." Sinirli bir şekilde başını aşağı yukarı salladı; yere, Alia'nın önüne baktı. "Ben, Kutsal Koca'nızın merkezi geçitte ölmüş, yerde yattığını gördüm: Cavid'in cesedi de hemen yakındaki bir yan geçitteydi. Kadınlar onları Huanui için hazırlamaya başlamışlardı bile."

"Ve Stilgar seni bu manzaranın ortasına mı çağırttı?"

"Doğru, Leydim. Stilgar beni çağırttı. Siyeçteki ulağı Düzenbaz Mobido'yu gönderdi. Mobido beni hiç uyarmadı. Sadece Stilgar'ın beni istediğini söyledi."

"Ve sen kocamın cesedini yerde gördün, öyle mi?"

Agarves kendisine bakan Alia'ya bir bakış atıp dikkatini bir kez daha yere, Alia'nın önüne çevirdi ve başıyla onayladı. "Evet, Leydim. Ve Cavid de hemen yakınında ölmüştü. Stilgar bana... Kutsal Koca'nızın Cavid'i öldürdüğünü söyledi."

"Kocamı da, Stilgar..."

"Bunu bana kendi ağzıyla söyledi. Leydim. Stilgar bunu kendisinin yapmış olduğunu söyledi. Dedi ki Kutsal Koca'nız onu kışkırtıp öfkelendirmiş."

"Öfkelendirmiş" diye tekrarladı Alia. "Bunu nasıl yapmış?"

"Söylemedi. Kimse söylemedi. Ben sordum ama kimse söylemedi."

"Ve bunun üzerine bu haberi bana iletmek için gönderildin, öyle mi?"

"Evet, Leydim."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok muydu?"

Agarves diliyle dudaklarını ıslattı, ardından şöyle dedi: "Stilgar emretti. Leydim. Orası onun siyeçiydi."

"Anlıyorum. Ve sen daima Stilgar'a itaat ettin."

"Daima, Leydim, o benim bağımı çözene kadar."

"Benim hizmetime gönderildiğin zaman mı demek istiyorsun?"

"Artık yalnızca size itaat ediyorum. Leydim."

"Bu doğru mu? Söyle bana, Buer, eğer Stilgar'ı, eski Naip'ini öldürmeni emretseydim, bunu yapar mıydın?"

Adam Alia'nın bakışlarına gittikçe artan bir kararlılıkla karşılık verdi. "Eğer emretseydiniz. Leydim."

"Emrediyorum. Nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Çölün içine, bütün bildiğim bu. Leydim."

"Yanına kaç adam aldı?"

"İşe yarar durumda olanların yaklaşık yarısını."

"Ve Ganima'yla Irulan da onunla birlikte!"

"Evet, Leydim. Gidenler, kadınlarını, çocuklarını ve eşyalarını yüklenip gittiler. Stilgar herkese seçme şansı verdi: Onunla

gitmek ya da bağından kurtulmak. Birçoğu özgür kalmayı seçti. Yeni bir Naip seçecekler."

"Onların yeni Naip'ini ben seçeceğimi Ve o, sen olacaksın, Buer Agarves. Stilgar'in kellesini bana getirdiğin gün."

Agarves dövüşle seçilmeyi kabul edebilirdi. Bu bir Fremen yöntemiydi. Şöyle dedi: "Emredersiniz, Leydim. Bana hangi güçleri..."

"Zia'yla görüş. Araştırma için sana çok fazla topter veremem. Onlara başka yerde ihtiyaç var. Ama yeterli sayıda savaşçın olacak. Stilgar onuruna kara çaldı. Birçok kişi seninle birlikte hizmet vermekten memnuniyet duyacak."

"O halde bununla ilgileneceğim. Leydim."

"Bekle!" Alia adamı bir an inceledi, bu savunmasız bebeğe göz kulak olmak için kimi gönderebileceğini düşündü. Kendini kanıtlayana dek yakın takibe alınması gerekiyordu. Zia kimin gönderileceğini bilirdi.

"Çıkmama izin verilmedi mi. Leydim?"

"Verilmedi. Seninle, Stilgar'ın yakalanmasıyla ilgili plânların hakkında özel olarak, enine boyuna görüşeceğim." Elini yüzüne koydu. "Sen intikamımı alıncaya dek yas tutmayacağım. Sakinleşmem için bana birkaç dakika ver." Elini indirdi. "Hizmetkârlarımdan biri sana yolu gösterecek." Hizmetkarlarından birine gizli bir el işareti yaptı, yeni Oda Kalfası Şalus a fısıldadı: "Geri getirmeden önce onu yıkayıp parfüm sürün. Solucan kokuyor."

"Emredersiniz, hanımım."

Ardından Alia arkasını döndü, hissetmediği kederi taklit ederek koşa koşa özel odasına gitti. Yatak odasında, kapıyı çarptı, ayağını yere vura vura lanetler okudu.

Lanet olsun şu Duncan'a! Neden? Neden? Neden?

Idaho'nun kışkırtmasının kasıtlı olduğunu algıladı. Cavid'i öldürmüş ve Stilgar'ı kışkırtmıştı. Bu, Cavid mevzusunu bildiğini gösteriyordu. Tüm bunlar, Duncan Idaho'dan bir mesaj, son bir tavır olarak kabul edilmeliydi.

Tekrar tekrar ayağını yere vurdu, yatak odasında öfke içinde dolaştı.

Lanet olsun ona! Lanet olsun! Lanet olsun!

Stilgar isyankârların tarafına geçmişti ve Ganima da onunla birlikleydi, Irulan da.

Lanet olsun hepsine!

Ayağı acı veren bir engelle karşılaştı, bir metalin üstüne indi. Acıyla bir çığlık attı ve yere baktı, ayağını metal bir tokaya çarparak yaraladığını anladı. Eğilip tokayı aldı, elinde tuttuğu şeyi görünce şaşkınlıktan donakaldı. Bu eski bir tokaydı; Dük I. Leto Atreides'in, kılıç ustası Duncan Idaho'ya kendi elleriyle hediye ettiği, Caladan'dan gelme, gümüş platin karışımı orijinal parçalardan biri. Duncan'ın bunu taktığını birçok kez görmüştü. Ve Duncan onu burada bırakmıştı.

Alia'nın parmakları tokayı kavrarken titredi. Idaho onu burada bıraktığında...o zaman...

Büyük Fremen şartlanmasını zorlayan gözyaşları akmaya başladı. Ağzı, büzülmüş bir halde donup kalmıştı; kafatasının içinde o eski savaşın başladığını, parmak uçlarına ve ayak parmaklarına kadar ulaştığını algıladı. İki insan haline geldiğini hissetti. Biri bu bedensel kıvranışa hayretle bakıyordu. Diğeri ise göğsüne yayılan muazzam acıya teslim olmak isliyordu. Artık yaşlar gözlerinden aşağı özgürce akıyordu ve içindeki Hayret Eden sızlanıp durarak sorular soruyordu: "Kim ağlıyor? Bu ağlayan kim? Şu anda kim ağlıyor?"

Alma hiçbir şey gözyaşlarını durdurmadı; göğsünde yanan ve bedenini yatağa savuran acıyı hissetti.

Biri hâlâ o derin hayretle soruyordu: "Kim ağlıyor? Kim bu..."

*

58

II. Leto bu eylemlerle kendini evrimsel halef seleflikten ayırdı. Bunu kasıtlı bir kesme hareketiyle yaparken şöyle demişti: "Bağımsız olmak ayrılmış olmaktır." İkizlerin ikisi de, hafızanın ihtiyaçlarının ötesini, bir ölçme süreci olarak, yani kendi insan kökenlerine olan uzaklıklarını saptamanın bir yolu olarak gördüler. Ama gerçek bir yaratımın, yaratıcısından bağımsız olduğunu fark ederek cesaret isteyen şeyi yapmak II. Leto'ya kalmıştı. Evrim silsilesini tekrar canlandırmayı reddederken şöyle demişti: "Bu da beni insanlıktan iyice uzaklaştırır." Bunun ifade ettiklerini anlamıştı: Yaşamda gerçekten kapalı sistemler olamazdı.

- Hark al-Ada'nın yazdığı
Kutsal Metamorfoz

Parçalanan kanatanın ötesinde, ıslak kuma doluşan böceklerle beslenerek serpilen kuşlar vardı: Papağanlar, saksağanlar, ala kargalar. Bu bir cedideydi, yeni kasabaların sonuncusuydu, üstü açık bazalttan bir temel üstüne kurulmuştu. Artık terk edilmişti. Sabah saatlerini, terk edilmiş siyeçin ilk bitkilendirme alanlarının ötesindeki bölgeyi inceleyerek geçiren Ganima, bir hareket saptamış ve bir grup geko kertenkelesi görmüştü. Eskiden cedidenin çamur duvarlarından birine yuva yapmış bir gila ağaçkakanı vardı.

Ganima burayı bir siyeç olarak düşünmüştü ama burası aslında, kumulları geride tutmak için bitkilendirme alanlarının çevrelediği, sağlamlaştırılmış çamur tuğlalardan yapılmış alçak duvarlar topluluğuydu. Tanzerouft'un içinde, Sihaya Sırtı'nın altı yüz kilometre güneyindeydl. Onu onaran insan elleri olmadığından, siyeç eriyip tekrar çölün içine karışmaya başlamıştı bile; kum taşıyan rüzgârlar duvarlarını aşındırmıştı,

bitkileri ölüyordu, kavurucu güneş bitkilendirme alanında çatlaklar oluşturmuştu.

Yine de parçalanmış kanatanın ötesindeki kum ıslak kalmıştı; bu, çökmüş rüzgâr kapanının hâlâ çalıştığını kanıtlıyordu.

Tabr'dan kaçmalarından bu yana geçen aylarda, kaçaklar. Çöl İblisi'nin oturulamaz hale getirdiği bunun gibi birkaç yeri korumayı denemişlerdi. Kanataların imha edildiğine dair gözle görülür kanıtlar İnkâr edilemez olsa da, Ganima, Çöl İblisi'ne inanmıyordu.

Nadiren isyankâr bahar avcılarıyla karşılaştıklarında, kuzey yerleşim bölgelerinden haber alıyorlardı. Birkaç topter —bazıları altı taneden fazla olmadıklarını söylüyordu— Stilgar'ı bulmak için aranma uçuşuna çıkıyordu ama Arrakis çok büyüktü ve çölleri kaçakların dostuydu. Raporlara göre bir 'ara ve yok et' kuvveti Stilgar'ın grubunu bulmak için görevlendirilmişti ama eski Tabr'lı Buer Agarves'in liderliğindeki bu kuvvetin başka görevleri de vardı ve sık sık Arrakeen'a dönüyorlardı.

İsyankârlar, adamlarıyla Alia'nın birlikleri arasında çok az çatışma çıktığını söylüyorlardı. Çöl İblisi'nin rasgele verdiği zararlar. Ev Muhafızlığı görevini, Alia ve naiplerin ilk meselesi haline getirmişti. Kaçakçılar bile kayıp vermişti; ama onların, Stilgar'ı bulmak için çölü karış karış aradıkları, başına konan ödülü istedikleri söyleniyordu.

Stilgar önceki gün, karanlık çökmeden hemen önce, yaşlı Fremen burnunun şaşmaz nem algısını izleyerek grubunu bu cedideye getirmişti. Yakında palmiyeliklere ulaşmak için güneye gideceklerine söz vermişti ama hareket tarihini belirlemeyi reddetmişti. Başına bir zamanlar bir gezegeni satın alacak değerde bir ödül konmuş olmasına rağmen, Stilgar insanların en mutlusu ve tasasızı gibi görünüyordu.

Bu hepimiz için iyi bir yer demişti, hâlâ çalışan rüzgâr kapanını göstererek. "Dostlarımız bize biraz su bırakmış."

Artık toplam altmış kişiden oluşan küçük bir gruptular. Yaşlılar, hastalar ve çok küçük olanlar, ayrılarak güneye, palmiyeliklere gönderilmiş, orada güvenilir ailelerin arasına karışmışlardı. Yalnızca en dayanıklı olanlar kalmıştı ve bunların kuzeyde ve güneyde birçok dostu vardı.

Ganima, Stilgar'ın bu gezegene neler olduğunu tartışmayı neden reddettiğini merak ediyordu. Bunu göremiyor muydu? Kanatalar parçalandıkça, Fremenler, bir zamanlar topraklarının sınırını belirleyen kuzey ve güney hatlarına çekiliyorlardı. Bu hareket yalnızca, Imparatorluk'a ne olduğuna dair bir işaret olabilirdi. Bir durum diğerinin aynasıydı.

Ganima bir elini damıtıcı giysisinin yakasının altına sokup contalarını tekrar kapattı. Endişelerine rağmen, kendini burada bariz bir şekilde özgür hissediyordu, iç yaşamları artık başına bela olmuyordu ama bazen bilincine onların hafızalarının girdiğini hissediyordu. Bu çölün bir zamanlar, yani ekolojik dönüşümden önce nasıl olduğunu bu hafızalar sayesinde biliyordu. Öncelikle daha kuruydu. Bu tamir edilmemiş rüzgâr kapanı hâlâ işe yarıyordu çünkü nemli havayı işliyordu.

Bir zamanlar çölden uzak duran birçok hayvan artık burada yaşamaya cesaret ediyordu. Gruptaki birçok kişi gündüz baykuşlarının ne kadar arttığını fark etmişti. Ganima şimdi bile karınca kuşları görebiliyordu. Parçalanmış kanatanın ucundaki nemli kumda böcek sürülerinin oluşturduğu sıralar boyunca sağa sola sallanıyor ve dans ediyorlardı. Burada az sayıda porsuk görülüyordu ama sayısız kanguru faresi vardı.

Yeni Fremenleri batıl korkular yönetiyordu ve Stilgar'da diğerlerinden daha iyi durumda değildi. Cedide, kanatası on bir ay içinde beş kez parçalandıktan sonra çöle karışmıştı. Çöl iblisi'nin verdiği zararları dört kez tamir etmişlerdi ama artık bir kaybı daha göze alacak kadar su stokları kalmamıştı.

Bütün cedidelerde ve eski siyeçlerin birçoğunda durum aynıydı. Her dokuz yeni yerleşme biriminden sekizi terk edilmişti.

Eski siyeç topluluklarının birçoğu hiçbir zaman olmadığı kadar kalabalıktı. Ve çöl bu yeni evreye girerken, Fremenler de eski yöntemlerine geri dönmüşlerdi. Her şeyde bir alamet görüyorlardı. Solucanlar Tanzerouft dışında gittikçe azalıyor muydu? Bu Şeyh-hulud'un hükmüydü! Ve neden öldükleri belli olmayan ölü solucanlar görülüyordu. Öldükten hemen sonra çöl tozuna karışıyorlardı ama Frernenlerin tesadüfen karşılaştığı bu ufalanmış dev gövdeler görenleri dehşete sürüklüyordu.

Stilgar'ın grubu geçen ay böyle bir gövdeyle karşılaşmıştı ve kötü bir şeyler olduğu hissini üstlerinden atmaları dört gün sürmüştü. Bu şey ekşi ve zehirli çürüme kokuları yayıyordu. Yavaş yavaş çürüyen gövde dev bir bahar püskürtüsünün üstünde bulunmuştu, baharın çoğu mahvolmuştu,

Ganima kanatayı gözlemekten vazgeçip tekrar cedideye baktı. Tam önünde, bir zamanlar bir müştemeli, küçük bir ek bahçeyi koruyan, yıkık bir duvar uzanıyordu. Bu mekânı kendi kuşkuculuğuna sıkı sıkıya bağlı kalarak araştırmış ve taş bir kutunun içinde mayasız, yassı bahar ekmeği stoğu bulmuştu.

Stilgar bunu imha etmiş ve şöyle demişti: "Fremenler asla arkalarında zararsız yiyecek bırakmazlar."

Ganima onun yanıldığından şüphelendi; ama bu, tartışmaya ya da riske girmeye değecek bir şey değildi. Fremenler değişiyordu. Bir zamanlar bled'in üstünde özgürce hareket ederlerdi; onları doğal ihtiyaçları yönlendirirdi: Su, bahar, ticaret. Hayvanların hareketleri onların çalar saatleriydi. Ama Fremenlerin çoğu kuzey Kalkan Duvarı'nın gölgesi içindeki eski mağara bölgelerine tıkışırken, hayvanlar garip, yeni ritimlerle hareket etmeye başlamışlardı. Tanzerouft'taki bahar avcılarının sayısı azalmıştı ve yalnızca Stilgar'ın grubu eski yöntemlerle hareket ediyordu. Ganima Stilgar'a ve onun Alia'yla ilgili korkusuna güveniyordu. Artık Irulan. Stilgar'ın savlarını destekliyordu ve garip Bene Gesserit düşüncelerine dönmüştü. Ama Farad'n uzaklarda, Salusa'da hâlâ yaşıyordu. Bir gün bir hesaplaşma olmak zorundaydı.

Ganima zihnini araştırarak, gümüş rengi sabah göğüne baktı. Yardım nereden gelecekti? Çevrelerinde gördüklerini açıkladığında dinleyecek biri neredeydi? Raporlara bakılırsa Leydi Jessica, Salusa'da kalmıştı. Ve Alia gerçeklikten gittikçe uzaklaşırken, bir kaidenin üstünde duran ve işi gücü şişmanlamak olan bir kuklaydı. Gurney Halleck hiçbir yerde bulunamıyordu ama her yerde görüldüğü bildiriliyordu. Vaiz kayıplara karışmıştı, sapkın söylevleri yalnızca silikleşen bir anıydı.

Ve Stilgar.

Ganima yıkık duvara baktı, Stilgar orada sarnıcın onarılmasına yardım ediyordu. Stilgar çölün-azmi olarak oynadığı rolden büyük bir zevk alıyordu, başına konan ödül her geçen ay artıyordu.

Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Hiçbir şeyin.

Kimdi bu Çöl iblisi? Kanataları sanki kuma devrilecek sahte putlarmış gibi yok edebilen bu yaratık kimdi? Azgın bir solucan mıydı? İsyanın içinde yer alan üçüncü bir güç, yani birçok insan mıydı? Hiç kimse onun bir solucan olduğuna inanmıyordu. Su, bir kanataya saldırma cesareti gösteren her solucanı öldürürdü. Birçok Fremen, Çöl iblisi'nin aslında, Alia'nın Mehdiliği'ni devirmeyi ve Arrakis'i eski yöntemlerine döndürmeyi aklına koymuş bir devrim grubu olduğuna inanıyordu. Buna inananlar, bunun iyi bir şey olduğunu söylüyordu. Kendi sıradanlığını korumaktan başka bir işe yaramayan, açgözlü mürit halef selefliğinden kurtulmak. Muad'Dib'in savunduğu gerçek dine geri dönmek.

Ganima derin bir iç çekişle sarsıldı. *Ah, Leto,* diye düşündü. *Bu günleri görecek kadar yaşamadığın için neredeyse memnunum. Ben de sana katılırdım ama henüz kana bulanmamış bir hançerim var. Alia ve Farad'n. Farad'n ve Alia. Yaşlı Baron, Alia'nın İblisi oldu; buna müsaade edilemez.*

Harah cedideden çıkıp 'kum yutan' düzenli adımlarla Ganima'ya yaklaştı. Ganima'nın önünde durdu, "Tek başına burada n'apıyorsun?" diye sordu,

"Burası garip bir yer. Haran. Buradan ayrılmalıyız."

"Stilgar burada, birisiyle buluşmayı bekliyor."

"Öyle mi? Bana bunu söylemedi."

"Niye sana her şeyi söylemek zorunda olsun ki? *Maku?*" Harah, Ganima'nın cüppesinin önünü şişiren su torbasına vurdu. "Hamile kalacak kadar büyüdün mü?"

"Ben o kadar çok hamile kaldım ki sayısını bilmiyorum" dedi Ganima. "Benimle bu yetişkin çocuk oyunlarını oynama!"

Ganima'nın sesindeki nefreti duyan Haran bir adım geri çekildi.

"Siz bir salaklar grubusunuz" dedi Ganima. cedideyi ve Stilgar'la adamlarının çalışmalarını kapsayacak şekilde elini sallayarak. "Sizinle hiç gelmemeliydim."

"Eğer gelmemiş olsaydın şimdiye ölmüştün. "

"Belki. Ama siz burnunuzun dibinde olanları görmüyorsunuz! Stilgar'ın burada beklediği kim?"

"Buer Agarves"

Ganima gözlerini kadına dikti.

"Kızıl Yar Siyeçi'nden dostlar onu gizlice buraya getiriyor" diye açıkladı Harah.

"Alia'nın küçük oyuncağı mı?"

"Gözleri bağlı olarak getirilecek."

"Stilgar buna inanıyor mu?"

"Buer barış görüşmesi istedi. Bütün şartlarımızı kabul etti."

"Bu neden bana söylenmedi?"

"Stilgar senin karşı çıkacağını biliyordu."

"Karşı çıkmak mı... Bu çılgınlık!"

Harah kaşlarını çattı. "Unutma ki Buer..."

"O Aile'den" dedi Ganima sertçe. "Stilgar'ın kuzeninin torunu. Biliyorum. Ve bir gün kanını dökeceğim Farad'n da benim bu kadar yakın akrabam. Bunun hançerimi durduracağını düşünüyor musun?"

"Bir distrans aldık. Onun kafilesini kimse izlemiyor."

Ganima alçak bir sesle konuştu: "Bunun sonu hayırlı değil. Harah. Bir an önce buradan aynlmalıyız."

"Bir alamet mi okudun?" diye sordu Harah. "Şu gördüğümüz ölü solucan! O mu..."

"Al onu rahmine sok, git başka bir yerde doğur!" dedi Ganima öfkeyle. "Ne bu görüşmeden ne de bu mekândan hoşlanmadım. Bu yeterli değil mi?"

"Stilgar'a gidip senin..."

"Ona kendim söylerim!" Ganima uzun adımlarla yürüyerek, arkasından kötülüğü savuşturmak için solucan boynuzu işareti yapan Harah'ın yanından geçli.

Ama Stilgar, Ganima'nın korkularına yalnızca güldü ve sanki çocuklardan biriymiş gibi ona kumbalığı aramasını emretti. Alia cedidenin terk edilmiş evlerinden birine kaçtı ve kızgınlığını yatıştırmak için bir köşeye çömeldi. Ama bu duygu çabuk geçti; iç yaşamların kıpırdamalarını hissetti ve birinin şöyle dediğini hatırladı: "Eğer onları hareketsiz kılabilirsek. işler plânladığımız gibi gidecek."

Ne garip bir düşünce.

Ama bu sözleri kimin söylediğini hatırlayamadı.

*

59

Muad'Dib mirasından mahrum edilmişti; ve her zaman, mirasından mahrum bırakılanları temsil etmişti. Bireyi, inanması öğretilen şeye, ona bir hak gibi görünen şeye yabancılaştıran o derin adaletsizliğe karşı haykırmıştı.

- Mehdilik, Hark al-Ada'nın Bir Analizi

Gurney Halleck, bahar lifinden bir torbanın içindeki baliseti yanında, Shuloch'daki masa dağda oturuyordu. Aşağısındaki kapalı havza ekin toplayan işçilerle doluydu. Sürülenlerin, eskiden solucanları bir bahar iziyle tuzağa düşürdükleri kum rampanın önü yeni bir kanatayla kesilmişti. Bitkilendirme alanları eğimi tutmak için aşağı doğru taşınmıştı.

Öğle yemeği vakti gelmek üzereydi ve Halleck yalnız kalıp düşünmek için bir saati aşkın bir süredir masa dağdaydı. Aşağıda insanlar çalışıyordu ama Halleck'in gördüğü her şey melanjla ilgiliydi, Leto'nun kişisel tahminine göre, bahar üretimi, yakında, Harkonnen yıllarında ulaştığı zirvenin onda birine düşüp o seviyede kalacaktı, imparatorluğun dört bir yanındaki stokların değeri her yeni duyuruda iki katına çıkıyordu. Üç yüz yirmi bir litresinin, Novebruns Gezegeni'nin yarısını Metulli Ailesi'nden alabileceği söyleniyordu.

Sürülenler bir ifritin güttüğü adamlar gibi çalışıyorlardı ve belki de öyleydiler. Her yemekten önce, yüzlerini Tanzerouft'a dönüp ete kemiğe bürünmüş Şeyh-hulud'a dua ediyorlardı. Artık Leto'yu böyle görüyorlardı; ve Halleck onların gözlerinden, insanların çoğunun aynı şekilde gördüğü bir gelecek görüyordu. Halleck bu olasılıktan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi.

Bu kurguyu, Halleck'in çalıntı topteriyle onu ve Vaiz'i buraya getiren Leto oluşturmuştu. Leto çıplak elleriyle Shuloch kanatasını parçalamış, koca koca taşları elli metreden uzağa savurmuştu. Sürülenler müdahale etmeye çalıştığında, Leto yanına ilk yaklaşanın kellesini sadece kolunun görülemeyecek kadar hızlı bir hareketiyle uçurmuştu. Diğerlerini arkadaşlarının yanına savurmuş ve onların silahlarına kahkahalarla gülmüştü. Bir iblis sesiyle onlara kükremişti: "Ateş beni etkilemez! Hançerleriniz bana zarar vermez! Üstümde Şeyh-hulud'un teni var!"

O zaman Sürülenler onu tanımış ve onun masa dağdan 'doğrudan doğruya çöle' sıçrayarak kaçışını hatırlamıştı. Onun önünde secdeye kapanmışlardı ve Leto emirlerini vermişti: "Size iki konuk getirdim. Onları koruyup onurlandıracaksınız. Kanatayı tekrar inşa edip bir vaha bahçesi yapmaya başlayacaksınız. Ben bir gün buraya evimi kuracağım. Evimi siz hazırlayacaksınız. Artık bahar satmayacaksınız ama topladığınız her kırıntıyı depolayacaksınız."

Leto'nun talimatlan sürüp gitmişti; ve Sürülenler her sözcüğü duymuş, onu dehşet dolu bir huşu içinde, korkuyla donuklaşan gözlerle görmüşlerdi.

İşte sonunda Şeyh-hulud kumdan çıkıp gelmişti! Leto, Halleck'le Ghadhean al-Fali'yi, Gare Ruden'deki küçük isyankâr siyeçlerden birinde bulduğu zaman, bu metamorfozla ilgili hiçbir belirti yoktu. Leto, kör yoldaşıyla birlikte, solucanların artık nadiren görüldüğü bir bölgeden solucanla geçmiş ve eski bahar yolunu izleyerek çölden çıkıp gelmişti. Kumda nem, bir solucanı zehirlemeye yetecek kadar su olduğundan birkaç kez yolunu değiştirmek zorunda kaldığını anlatmıştı. Öğlenden hemen sonra gelmişlerdi ve muhafızlar tarafından taş duvarlı dinlenme odasına getirilmişlerdi.

Şu anda bu anı Halleck'in aklından çıkmıyordu. "Demek Vaiz bu?" demişti.

Kör adamın çevresinde dolaşıp onu inceleyen Halleck onun hakkında anlatılan hikâyeleri hatırladı. Siyeçteki yaşlı yüzü bir damıtıcı giysi maskesi saklamıyordu ve hatıralarla karşılaştırmak için yüz hatları oradaydı. Evet, bu adam Leto'nun adını aldığı merhum Dük'e benziyordu. Bu benzerlik bir tesadüf müydü?

"Bununla ilgili hikâyeleri biliyor musun?" diye sordu Halleck, Leto'yu bir kenara çekip. "Onun çölden dönen baban olduğuyla ilgili hikâyeleri."

"Hikâyeleri duydum."

Halleck çocuğu incelemek için döndü. Leto, kabarık kenarları yüzünü ve kulaklarını çevreleyen garip bir damıtıcı giysi giymişti. Siyah bir cüppe damıtıcı giysiyi örtüyordu ve ayaklarını kum botları koruyordu. Burada olmasıyla ilgili açıklanacak çok şey vardı: Bir kez daha kaçmayı nasıl başarmıştı?

"Vaiz'i neden buraya getirdin?" diye sordu Halleck. "Jacurutu'da onun kendileri için çalıştığını söylediler."

"Artık değil. Onu getirdim çünkü Alia ölmesini istiyor."

"Eee? Buranın bir sığınak olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun sığınağı sensin."

Bütün bu süre boyunca Vaiz yanlarında durmuş, onları dinlemiş ama konuşmalarının akışını umursadığını belli etmemişti.

"Bana iyi hizmet etti, Gurney" dedi Leto. "Atreides Evi, bize hizmet edenlere karşı olan borçluluk hissini bütün bütün kaybetmedi."

"Atredies Evi mi?"

"Ben Atreides Evi'yim."

"Ben, babaannenin emrettiği sınavı tamamlayamadan Jacurutu'dan kaçtın" dedi Halleck soğuk bir sesle. "Nasıl üstlenebilir..."

"Bu adamın yaşamını kendi yaşamın gibi koruyacaksın." Leto sanki hiçbir tartışma olmamış gibi konuşmuş ve Halleck'in bakışına gözünü kırpmadan karşılık vermişti.

Jessica, Halleck'i, Bene Gesserit gözlem inceliklerinin birçoğuyla eğitmişti; ve o, Leto'da soğukkanlı bir kendine güvenden başka hiçbir şey saptayamamıştı. Ama Jessica'nın emirleri geçerliydi. "Babaannen beni, senin eğitimini bitirmekle ve istila edilmediğinden emin olmakla görevlendirdi."

"Ben istila edilmedim." Bu duygusuz bir ifadeydi.

"Neden kaçtın?"

"Namri, ne yaparsam yapayım, beni öldürmek için emir almıştı. Aldığı emirler Alia'dan geliyordu."

"Demek sen bir Doğru Söyleten'sin, öyle mi?"

"Evet" Kendine güvenle dolu duygusuz bir ifade daha.

"Ganima da mı?"

"Hayır."

Ardından Vaiz suskunluğunu bozmuş, kör göz çukurlarını Halleck'e yöneltmiş ama Leto'yu işaret etmişti. "Onu sınayabileceğini mi *sanıyorsun?*"

"Sorun ya da sonuçları hakkında hiçbir şey bilmeden karışma" diye emretti Halleck adama hiç bakmadan.

"Ah, bunun sonuçlarını gayet iyi biliyorum" dedi Vaiz. "Bir zamanlar ne yaptığını bildiğini düşünen yaşlı bir kadın tarafından sınanmıştım. Sonuçta ne yaptığını bilmediği ortaya çıktı."

Bunun üzerine Halleck adama baktı, "Sen de mi Doğru Söyletensin?"

"Herkes Doğru Söyleten olabilir, sen bile" dedi Vaiz. "Bu kendi duygularının doğasıyla ilgili olarak kendine karşı dürüst olma meselesidir. Bu, doğruyla aranda, onu hızlı bir şekilde tanımana izin veren bir iç anlaşma olmasını gerektirir."

"Sen neden karışıyorsun?" diye sordu Halleck, elini hançer-i figanına atarak. "Bu Vaiz kimdi?"

"Bu olaylara karşı duyarlıyım" dedi Vaiz. "Annem kendi kanını sunağa koyabilir ama benim yapmam gereken başka şeyler var. Ve senin sorununu gerçekten anlıyorum."

"Yaa?" Halleck şimdi gerçekten meraklanmıştı.

"Leydi Jessica sana kurtla köpeği, Zi'b'le Kelb'i ayırt etmeni emretti. Onun tanımına göre kurt, gücü olup da bu gücü kötüye kullanan birisidir. Ancak kurtla köpek arasında, onları birbirinden ayıramayacagm bir geçiş dönemi vardır."

"Çok yaklaştın." dedi Halleck, siyec halkının gittikçe daha büyük bir bölümünün dinlemek için dinlenme odasına girdiğini fark ederek. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben bu gezegeni biliyorum. Anlamıyor musun? Nasıl olduğunu bir düşün. Yüzeyin altında kayalar, pislik, çökelti ve kum var. Bu, gezegenin hafızası, onun tarihinin resmidir, insanlarda da bu böyledir. Köpek kurdu hatırlar. Her evren bir varoluş çekirdeğinin çevresinde döner; ve hatıraların tümü, bu çekirdekten dışarı, tam yüzeye doğru gider."

"Çok ilginç." dedi Halleck. "Bunun, bana verilen emirleri yerine getirmem konusunda ne yardımı olacak?"

"İçinde bulunan tarihinin resmini gözden geçir. Hayvanların iletişim kurduğu gibi iletişim kur."

Halleck başını iki yana salladı. Bu Vaiz'de zorlayıcı bir açık sözlülük, Atreideslerde birçok kez fark ettiği bir nitelik mevcuttu; ve bu adamın, Ses'in güçlerini kullandığına dair küçümsenmeyecek ipuçları vardı. Halleck kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti. Bu mümkün müydü?

"Jessica nihai bir sınav istedi, torununun altta yatan kumaşının kendini ortaya çıkarabileceği bir gerilim" dedi Vaiz. "Ama kumaş hep oradaydı, gözlerinin önündeydi."

Halleck dönüp gözlerini Leto'ya dikti. Bu hareket kendiliğinden, karşı konulamaz güçlerin zorlamasıyla gelmişti.

Vaiz dik kafalı bir öğrenciye ders verir gibi konuşmayı sürdürdü. "Bu genç senin kafanı karıştırıyor çünkü o tek bir varlık değil. O bir topluluk, gerilim altındaki her topluluk gibi, bu topluluğun her üyesi de idareyi ele alabilir. Bu idare her zaman müşfik olmaz ve Melanet öykülerimiz oluşur. Bu topluluğu zaten yeterince yaraladın Gurney Halleck. Dönüşümün çoktan başladığını göremiyor musun? Bu genç, muazzam güçlü, yıkılamaz bir iç işbirliği sağlamayı başardı. Ben gözlerim olmadan bunu görüyorum. Bir kez ona karşı çıktım ama artık onun emirlerini yerine getiriyorum. O, Şifa Veren."

"Kimsin sen?" diye sordu Halleck.

"Gördügünden başka bir şey değilim. Bana değil, eğitmek ve sınamakla görevlendirildiğin kişiye bak. O, krizle oluştu. O, öldürücü bir ortamda sağ kalmayı başardı. O burada"

"Kimsin sen?" diye ısrar etti Halleck.

"Sana yalnızca bu genç Atreides'e bakmanı söyledim! O, türümüzün muhtaç olduğu nihai geri-besleme. Kendi geçmiş performansının sonuçlarını sisteme tekrar sokacak. Başka hiçbir insan bu geçmiş performansı onun bildiği gibi bilemez. Ve sen böyle birini yok etmeyi düşünüyorsun!"

"Bana onu sınamam emredildi ama ben henüz..."

"Sınadın!"

"O Melanet mi?"

Usanan Vaiz bir kahkahayla sarsıldı. "Bene Gesserit saçmalığını sürdürmekte ısrar ediyorsun. Nasıl da insanları uyutan efsaneler yaratıyorlar!"

"Sen Paul Atreides misin?" diye sordu Halleck. "Artık Paul Atreides yok. O, bir taraftan sahipmiş gibi göründüğü tüm ahlâki özelliklerden vazgeçtiğini ilân ederken diğer taraftan yüce bir

ahlâki sembol olmaya çalıştı. O, tanrısı olmayan bir aziz haline geldi, her sözü bir küfürdü. Nasıl düşünebiliyorsun..."

"Çünkü onun sesiyle konuşuyorsun."

"Şimdi de *beni mi* sınayacaksın? Dikkatli ol, Gurney Halleck."

Halleck yutkundu, dikkatini hâlâ soğukkanlı ve kayıtsız bir tavırla onları gözleyen Leto'ya çevirmeye çalıştı. "Kim sınanıyor?" diye sordu Vaiz. "Leydi Jessica seni sınıyor olabilir mi, Gurney Halleck?"

Halleck bu düşüncenin, kendisini derinden rahatsız ettiğinin farkına vardı; ve Vaiz'in sözlerinin, kendisini etkilemesine neden izin verdiğine şaştı. Ama o despot gizeme itaat etmek, Atreides hizmetkârlarının derinliklerinde var olan bir şeydi. Jessica bunu açıklayarak daha da gizemli hale getirmişti. Halleck şimdi içinde *bir şeyin,* sınırları yalnızca, Jessica'nın ona zorla kabul ettirdiği Bene Gesserit eğitimi tarafından etkilenmiş bir şeyin değiştiğini hissediyordu. İçinde anlaşılmaz bir öfke kabardı. Değişmek istemiyordu!

"Hanginiz Tanrı'yı oynayacak ve nereye kadar?" diye sordu Vaiz. "Bu soruyu yalnızca mantığa dayanarak yanıtlayamazsın."

Halleck, bakışlarını yavaş yavaş, göstere göstere Leto'dan kör adama kaldırdı. Jessica, onun *kairits* dengesini başarması gerektiğini söyleyip duruyordu: 'Yapacaksın-yapmayacaksın.' Bunu, sözler ve ibarelerle ifade edilemeyen, kuralları ve savları olmayan bir disiplin olarak tanımlıyordu. Bu, kendi iç doğrusunun keskin ucuydu, zihnini tamamen dolduruyordu. Kör adamın sesindeki, ses tonundaki ve tavırlarındaki bir şey, Halleck'in içinde bir öfkeyi ateşledi; bu öfke kendi kendini yakıp onun gözlerini kör eden bir soğukkanlılığa dönüştü.

"Soruma yanıt ver" dedi Vaiz,

Halleck bu sözlerin, bu mekân, bu an ve onun gerektirdikleri üzerine olan konstantrasyonunu derinleştirdiğini hissetti, evrendeki konumu yalnızca konsantrasyonuma tanımlanıyordu.

İçinde hiçbir şüphe kalmadı. Bu Paul Atreides'ti, ölmemiş, geri dönmüştü. Ve bu gayri çocuk, Leto. Halleck bir kez daha Leto'ya baktı, onu gerçekten gördü. Gözlerinin kenarlarında gerginlik işaretlerini, duruşundaki dengeyi, alaycı bir mizah duygusuyla hareketsiz kalan ağzını gördü. Leto kör edici bir ışığın odağındaymış gibi fonundan ayrıldı. Uyumu sağlamayı yalnızca onu kabul ederek başarmıştı.

"Söyle bana, Paul" dedi Halleck. "Annen biliyor mu?"

Vaiz'iç çekti, "Rahibeler Birliği için. Hepsi için, ben ölüyüm. Beni diriltmeye çalışma."

Gözlerini hâlâ ondan kaçıran Halleck sordu: "Ama neden o..."

"Yapmak zorunda olduğu şeyi yapıyor. Kendi yaşamını, birçok yaşamı yönettiğini düşünerek kurdu. Bu şekilde hepimiz Tanrıyı oynarız.."

"Ama sen sağsın" diye fısıldadı Halleck; bunu idrak etmenin etkisi altında kaldı ve sonunda bakışlarını bu adama çevirdi. Adam ondan gençti; ama çöl, adamı, Halleck'in iki katı yaşında görünecek kadar yaşlandırmış.

"O ne ki?" diye sordu Paul. "Sağ?"

Halleck bakışlarını, onları izlemekte olan Fremenlerin üstünde gezdirdi; yüzlerinde şüpheyle huşu arasında bir ifade vardı.

"Annem verdiğim dersi asla öğrenmek zorunda kalmadı." Bu Paul'ün sesiydi! "Bir tanrı olmak son derece sıkıcı ve aşağılayıcı olabilir. Özgür iradenin keşfedilmesi için yeterli sebep vardır! Bir tanrı, uykunun kucağına kaçmak ve yalnızca kendi rüya yaratıklarının bilinçsiz projeksiyonunda sağ olmak isteyebilir."

"Ama sen sağsın!" Halleck artık daha yüksek bir sesle konuşuyordu.

Paul eski yoldaşının sesindeki heyecanı göz ardı ederek sordu: "Bu delikanlıyı gerçekten Maşat sınavında kız kardeşiyle kapıştıracak mıydın? Bu ne ölümcül bir saçmalık! İkisi de şöyle

diyecekti: 'Hayır! Beni öldür! O yaşasın!' Böyle bir sınav nereye varacaktı? O halde sağ olmak nedir, Gurney?"

"Sınav bu değildi" diye itiraz etti Halleck. Fremenlerin Leto'yu göz ardı edip Paul'ü inceleyerek çevrelerindeki halkayı daraltmasından hoşlanmamıştı.

Ama Leto o anda araya girdi. "Kumaşa bak, baba."

"Evet...evet..." Paul sanki havayı koklar gibi başını kaldırdı. "O halde, Farad'n!"

"Duyularımız yerine düşüncelerimizi izlemek ne kadar kolay" dedi Leto.

Halleck bu düşünceyi anlayamamıştı ve tam sormak üzereydi ki Leto kolunu tutarak onu durdurdu. "Sakın sorma, Gurney. Tekrar benim Melanet olduğumu düşünmeye başlayabilirsin. Hayır! Bırak olacağına varsın, Gurney. Eğer zorlamaya çalışırsan, yalnızca kendi kendini yok edersin."

Ama Halleck şüphelerin, kendisini alt ettiğini hissetti, Jessica onu uyarmıştı: '*Bu Ön-doğanlar çok baştan çıkarıcı olabilirler. Rüyanda bile göremeyeceğin hileleri vardır.*' Halleck başını yavaşça iki yana salladı. Ve Paul! Yeraltındaki Tanrılar! Paul sağdı ve babası olduğu soru işaretiyle işbirliği halindeydi!

Çevrelerindeki Fremenlerin yaklaşması artık önlenemiyordu. Halleck'le Paul'ün ve Leto'yla Paul'ün arasına girmeye çalışıyorlar, ikisini arka plâna itiyorlardı. Onu kulak tırmalayan seslerle soru yağmuruna tutuyorlardı. "Sen Muad'Dib misin? Gerçekten Muad'Dib misin? Onun söylediği doğru mu? Söyle bize!"

"Beni yalnızca Vaiz olarak düşünmelisiniz" dedi Paul onları geri iterek. "Ben bir daha asla Paul Atreides ya da Muad'Dib olamam. Ben Chani'nin eşi ya da İmparator değilim."

Hedefine ulaşmamış bu sorulara mantıklı bir yanıt gelmezse neler olabileceğinden korkan Halleck, tam hareket etmek üzereydi ki Leto onun önüne geçti. Halleck, Leto'nun içinde

işleyen o korkunç değişime ait bir unsuru, ilk defa orada gördü. Kalın bir ses gürledi: "Kenara çekilin!"...ve Leto, yetişkin Fremenleri sağa sola iterek, yere devirerek, elleriyle döverek, hançerleri keskin taraflarından tutup ellerinden çekerek ilerledi.

Bir dakika geçmemişti ki şaşkınlıktan donakalan bu Fremenler, gerileyip sessiz bir hayret içinde duvarlara dayanmışlardı. Leto babasının yanında duruyordu. "Şeyh-hulud konuşunca, itaat edin" dedi Leto.

Ve birkaç Fremen itiraz etmeye kalkışınca, Leto odanın çıkışının yanından, geçidin duvarından, bir kayanın köşesini kopardı ve çıplak elleriyle bu parçayı ufaladı; tüm bunları yaparken gülümsüyordu.

"Siyeçinizi başınıza yıkarım" dedi.

"Çöl iblisi" diye fısıldadı biri.

"Ve kanatalarınız" diyerek onayladı Leto. "Onları paramparça ederim. Biz buraya hiç gelmedik, beni duyuyor musunuz?"

Başlar korku dolu bir teslimiyetle sallandı.

"Buradaki hiç kimse bizi görmedi" dedi Leto. "Biriniz en ufak bir şey fısıldarsa geri dönüp sizi çöle sürer ve susuz bırakırım."

Halleck ellerin korunma işareti yaparak havaya kalktığını gördü: Solucan işareti.

"Şimdi biz gidiyoruz, babamla ben, bir de eski dostumuz" dedi Leto. "Topterimizi hazırlayın."

Ardından Leto onları Shuloch'a getirmiş, yolda onlara hızlı hareket etmeleri gerektiğini söylemiş, sebebini de şöyle açıklamıştı: "Farad'n çok yakında Arrakis'te olacak. Ve babamın da dediği gibi gerçek sınavı o zaman göreceksin, Gurney."

Shuloch masa dağından aşağı bakan Halleck, her geçen gün olduğu gibi kendine bir kez daha şunları sordu: "Ne sınavı? Ne demek istedi?"

Ama Leto artık Shuloch'da değildi, Paul ise yanıt vermeyi reddediyordu.

*

60

Kilise ve Devlet, bilimsel mantık ve iman. Birey ve topluluğu, hattâ ilerleme ve gelenek: Bunların hepsi Muad'Dib'in öğretisinde uzlaştırılabilir. O bize, insanların inançları dışında hiçbir uzlaşmaz karşıtlık olmadığını öğretti. Zamanın peçesini herkes yırtıp atabilir. Geleceği, geçmişte ya da kendi hayal gücünüzde keşfedebilirsiniz. Bunu yaparak kendi iç varlığınızdaki bilincinizi tekrar kazanırsınız. O zaman evrenin bölünmez bir bütün olduğunu ve onun ayrılmaz bir parçası olduğunuzu öğrenirsiniz.

- Arrakeen'daki Vaiz
Hark al-Ada'nın Kaleminden

Ganima bahar lambalarıyla oluşturulan ışık çemberinin dışında, iyice geride oturmuş, şu Buer Agarves denen adamı inceliyordu. Adamın yuvarlak yüzünden ve kıpırdanıp duran kaşlarından, sanki sözleri gizli bir müzikmiş de o da dans ediyormuş gibi, konuşurken ayağını hareket ettirişinden hiç hoşlanmamıştı.

Buraya Stilgar'la barış görüşmesi yapmak için gelmedi, dedi Ganima kendi kendine; adamın her sözünün ve hareketinin bunu onayladığını görerek. Gerileyerek Kurul'un oluşturduğu çemberden daha da uzaklaştı.

Her siyeçin bunun gibi bir odası olurdu ama terk edilen cedidenin toplantı salonu Ganima'ya daracık bir yer gibi geldi çünkü tavanı çok alçaktı. Stilgar'ın grubundan altmış kişinin yanı sıra Agarves'le birlikte gelen dokuz kişi salonun yalnızca bir ucunu dolduruyordu. Tavanı destekleyen alçak kirişler, bahar yağı lambalarında yansıyordu. Işık, duvarlarda dans eden titrek gölgeler saçıyor; ve keskin kokulu duman, mekânı tarçın kokusuyla dolduruyordu.

Toplantı akşam karanlığında, nem duaları ve akşam yemeğinden sonra başlamıştı. Bir saatten fazladır sürüyordu; ve Ganima, Agarves'in gösterisindeki gizli eğilimleri çözemiyordu. Sözleri oldukça açık görünüyordu ama hareketleri ve gözlerinin kıpırdanışı öyle demiyordu.

Şimdi Agarves konuşuyor, Stilgar'ın subaylarından biri olan, Harah'ın Racia adlı yeğeninin yönelttiği bir soruyu yanıtlıyordu. Bu, dünya nimetlerinden elini eteğini çekmiş, genç bir kadındı, ağzının kenarları aşağı doğru sarkıktı; ve bu, ona, hiçbir şeye güvenmeyen bir insan havası veriyordu. Ganima bu ifadenin duruma uygun olduğunu fark etti.

"Alia'nın hepinizi her anlamda bağışlayacağına kesinlikle inanıyorum" dedi Agarves. "Öyle olmasaydı bu mesajla burada olmazdım."

Racia bir kez daha konuşmak üzereyken Stilgar araya girdi. "Beni endişelendiren bizim ona güvenmemiz, değil, benim derdim onun sana güvenip güvenmediği." Stilgar'ın sesinde alttan alta bir homurdanma vardı. Eski konumuna geri dönme önerisi onu rahatsız etmişti.

"Bana güvenip güvenmemesi önemli değil" dedi Agarves. "Dürüst olmak gerekirse, güvendiğine inanmıyorum. Fazla uzun bir süre seni aradım ve bulamadım. Ama her zaman onun, aslında senin yakalanmanı istemediğini hissettim. O..."

"O öldürdüğüm adamın zevcesi" dedi Stilgar. "Kabul ediyorum, bunu kendi istedi. Kendi hançerinin üstüne düşse daha iyi olurdu. Ama bu yeni tavırda sanki..."

Agarves'in ayakları dans etti, yüzündeki kızgınlık aşikârdı. "Sizi bağışlıyor! Bunu kaç kez söylemem gerekiyor! Rahiplerden, ilâhi rehberlik istemek için büyük bir gösteri hazırlamalarını..."

"Bu söylediğin yalnızca başka bir meseleyi gündeme getiriyor." Bu konuşan Irulan'dı, Racia'nın önüne geçecek şekilde eğilmişti,

sarışın kafası Racia'nın esmerliği önünde belirginleşti. "Seni ikna etmiş ama başka plânları olabilir."

"Rahipler Birliği,.."

"Ama söylentilere göre" dedi Irulan, "sen yalnızca askeri bir danışman değil, onun..."

"Yeter!" Agarves öfkeden kendini kaybetmişti. Eli hançerinin yakınında dolaşıp duruyordu. Teninin hemen altında çatışan duygular kıpırdanıyor, yüz hatlarını çarpıtıyordu. "Neye istersen ona inan ama o kadınla daha fazla yapamayacağım! Beni kirletiyor! Dokunduğu her şeyi kirletiyor! Kullanıldım. Lekelendim. Ama akrabalarıma karşı hançerimi kaldırmadım. Artık...bir daha asla!"

Onu gözleyen Ganima şöyle düşündü: *En azından bu söylediği doğruydu.*

Stilgar şaşırtıcı bir şekilde kahkaha attı. "Ahhhh, kuzen" dedi. "Bağışla ama kızgınlığında doğruluk payı var."

"Demek kabul ediyorsun, öyle mi?"

"Bunu söylemedim." Agarves bir taşkınlığa daha kalkışacakken Stilgar elini kaldırdı.

"Kendimi düşünmüyorum Buer, diğerleri de var." Çevresindekileri işaret etti. "Onlardan sorumluyum. Bir an için Alia'nın önerdiği tazminatlara bir bakalım."

"Tazminatlar mı? Tazminattan bahsedilmedi. Affedersin ama hiç..."

"O halde sözünün garantisi olarak ne öneriyor?"

"Tabr Siyeçi ve Naip olarak sen, tarafsız bir bölge olarak tam özerklik. Artık anlıyor ki..."

"Ne onun maiyetine dönerim ne de ona savaşçı sağlarım" diye uyardı Stilgar. "Anlaşıldı mı?"

Ganima, Stilgar'ın direncinin zayıflamaya başladığını duyabiliyordu ve şöyle düşündü: *Hayır, Stil! Hayır!*

"Bu şart değil" dedi Agarves. "Alia yalnızca Ganima'nın ona dönmesini ve vermiş olduğu nişan sözünü..."'

"Mesele şimdi anlaşılıyor!" dedi Stilgar, alnı gerilmişti. "Bağışlanmamın bedeli Ganima. Alia ne sanıyor, benim..."

"Senin mantıklı olduğunu düşünüyor" diye itiraz etti Agarves, tekrar yerine oturarak.

Ganima coşku içinde şöyle düşündü: *Kabul etmeyecek. Boşuna nefes tüketme. Kabul etmeyecek.*

Ganima bunu düşünürken arkasında ve sol tarafında yumuşak bir hışırtı duydu. Tam dönecekken, kendisini güçlü ellerin kavradığını hissetti. Haykırmasına fırsat kalmadan, uyku ilacı kokan kaba bir paçavra yüzünü kapladı. Bilincini kaybederken, salonun en karanlık ucundaki bir kapıya doğru taşındığını hissetti. Ve şöyle düşündü: *Tahmin etmeliydim! Hazırlıklı olmalıydım!* Ama onu tutan eller bir yetişkine aitti ve güçlüydü. Kıvrılıp bükülerek onlardan kurtulamadı.

Ganima'nın duyularının algıladığı son şey, gecenin soğuğu, gözüne çarpan yıldızlar ve ona doğru eğilip, "Zarar görmedi, değil mi?" diye soran kapüşonlu bir yüzdü.

Yıldızlar gözlerinin önünde hızla dönerek benliğinin iç çekirdeği olan parlak bir ışığın içinde kaybolurken, sorunun yanıtı da kaybolup gitti.

*

61

Muad'Dib bize kehanet sezgisi hakkında; bu tür sezgileri çevreleyen davanış; ve bu sezginin, 'eş zamanlı' gibi görünen olaylar üzerindeki etkileri hakkında özel bir tür bilgi verdi. (Burada, kâhinin açıkladığı ve yorumladığı, ilgili bir sistem içinde meydana gelmesi sağlanan olaylar kastedilmektedir.) Başka bir yerde de belirtildiği gibi, bu sezgi, kâhinin kendisi için özel bir tuzak olarak işler. Kâhin bildiği şeylerin kurbanı haline gelebilir ki bu nisbeten yaygın bir insani hatadır. Tehlike şudur ki gerçek olayları önceden haber verenler, kendi doğrularına aşırı düşkün olmalarının getirdiği kutuplaştırıcı etkiyi gözden kaçırabilirler. Onlar, kutuplaştırılmış bir evrende hiçbir şeyin, karşıtı mevcut olmadan var olamayacağını unutma eğilimindedirler.

- Hark al-Ada'nın Yazdığı Önsezi Görüntüsü

Rüzgârla sürüklenen kum, ufukta sis gibi asılı duruyordu ve doğan güneşi örtüyordu. Kum, kumul gölgelerinde soğuktu. Palmiyelerin oluşturduğu halkanın dışında duran Leto çöle bakıyordu. Dikenli bitkilerin aromasını ve tozu kokluyor, insanlarla hayvanların sabah seslerini duyuyordu. Fremenler buradaki hiçbir kanatayı onarmamışlardı. Yalnızca, deri torbalarda su taşıyan kadınlar tarafından sulanan, elle dikilmiş çok küçük bir bitkilendirme alanları vardı. Rüzgâr kapanları dayanıksız bir şeydi, fırtına rüzgârlarıyla kolayca yıkılıyor ama kolayca yeniden yapılıyordu. Güç yaşam koşulları, bahar ticaretinin zorlukları ve macera burada bir yaşam tarzıydı. Bu Fremenler, cennetin akan su sesi olduğuna hâlâ inanıyorlardı ama Leto'nun da paylaştığı antik bir özgürlük anlayışına bağlıydılar.

Özgürlük bir yalnızlık halidir, diye düşündü Leto.

Canlı damıtıcı giysisini örten beyaz cüppenin kıvrımlarını düzeltti. Kumbalığı zarın onu nasıl değiştirmiş olduğunu hissedebiliyordu ve bu duyguyu her hissedişinde olduğu gibi derin bir kaybetme hissini alt etmeye çalıştı. O artık tam olarak bir insan değildi. Kanında garip şeyler yüzüyordu. Kumbalığı kirpikleri bütün organlarına nüfuz etmiş; onları alıştırıyor, değiştiriyordu. Kumbalığının kendisi de değişiyor, adapte oluyordu. Ama bunu bilen Leto, kayıp insanlığının o eski ipliklerinin, benliğini yırttığını hissediyordu; antik sürekliliği parçalanırken, yaşamı en eski ıstırabın pençesindeydi. Ama böyle bir duyguyu hissetmenin tuzağını biliyordu. Bunu gayet iyi biliyordu.

Bırak gelecek kendiliğinden gerçekleşsin, diye düşündü. Yaratıcılığa hükmeden tek kural, yaratım eyleminin kendisidir.

Kumlardan, kumullardan...büyük boşluktan gözlerini alamıyordu. Burada, kumun sınırında yalnızca birkaç kaya vardı: Ama bu kayalar, hayalgücünü dışarıya, rüzgârlara, toza, tek tük ve yalnız bitkilerle hayvanlara, kumula karışan kumula, çöle karışan çöle götürüyordu.

Leto'nun arkasından, sabah duası için çalan bir flüt sesi geldi: Belli belirsiz değiştirilmiş ve artık yeni Şeyh-hulud'a serenat haline getirilmiş nem ilâhisi. Leto'nun zihnindeki bu bilgi, müziğe sonsuz bir yalnızlık hissi verdi.

Şu çöle yürüyüp gidebilirdim, diye düşündü.

O zaman her şey değişirdi. Hiçbir yön diğerinden kötü olmazdı. İstilalardan uzak bir yaşam sürmeyi çoktan öğrenmişti. Fremen özelliğini korkunç bir dereceye kadar artmıştı: Yanına aldığı her şey gerekliydi ve tek aldığı buydu. Ama sırtındaki cüppe, onun kıvrımları arasında gizli Atreides atmaca yüzüğü ve kendi teni olmayan teni dışında hiçbir şey taşımıyordu.

Buradan yürüyüp gitmek kolay olurdu.

Gökyüzünde, yukarılardaki bir hareket dikkatini çekti: Uçlara doğru açılan kanatlar bunun bir akbaba olduğunu gösteriyordu. Bu görüntü Leto'nun göğsünü acıyla doldurdu. Akbabalar vahşi Fremenler gibi bu diyarda yaşıyorlardı çünkü burada doğmuşlardı. Daha iyi bildikleri bir şey yoktu. Onları çöl yaratmıştı.

Ancak Muad'Dib ve Alia'nın peşinden yeni bir Fremen soyu geliyordu. Babasının yaptığı gibi çöle yürüyememesinin nedeni onlardı. Leto, Idaho'nun ilk günlerde söylediği sözleri hatırladı:

"Şu Fremenler! İnanılmaz canlılar. Hiç açgözlü bir Fremen'le karşılaşmadım."

Artık bir sürü açgözlü Fremen vardı.

Leto'nun içini bir üzüntü dalgası kapladı. Kendini tüm bunları değiştirebilecek bir yola sokmuştu ama korkunç bir bedel karşılığında. Ve girdaba yaklaştıkça, bu yolun idaresi gittikçe zorlaşıyordu.

Önünde Kralizec, Tayfun Mücadelesi vardı...ama yanlış bir adımın bedeli, Kralizec'ten daha kötüsü olurdu.

Leto'nun arkasından sesler duyuldu, ardından, konuşan bir çocuğun ince ve berrak sesi: "İşte burada."

Leto döndü.

Bir çocuğun yol gösterdiği Vaiz palmiyelikten çıkıp gelmişti.

Neden onu hâlâ Vaiz olarak düşünüyorum acaba? diye aklından geçirdi Leto.

Yanıt Leto'nun zihninin boş kitabesinde duruyordu: *Çünkü o artık Muad'Dib değil artık Paul Atreides değil.* Onu çöl yaratmıştı. Çöl; ve aşırı dozda melanjlarıyla, sürekli ihanetleriyle Jacurutu'nun çakalları. Vaiz zamanından önce yaşlarımıştı, bahara rağmen değil bahar yüzünden yaşlanmıştı.

"Beni görmek istediğini söylediler" dedi Vaiz, çocuk rehberi durunca konuşarak.

Leto palmiyeliğin çocuğuna baktı, boyu hemen hemen kendisininki kadardı, açgözlü bir merakın hafiflettiği bir huşuyla doluydu. Genç gözler, çocuk beden damıtıcı giysinin maskesi üstünde kara kara parlıyordu.

Leto elini salladı. "Bizi yalnız bırak."

Bir an için çocuğun omuzlarında beliren asilik, yerini, huşuya ve Fremenlerin mahremiyete duyduğu doğuştan saygıya bıraktı. Çocuk gitti.

"Farad'n'ın burada, Arrakeen'da olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Leto.

"Gurney dün gece beni buraya getirirken topterde söyledi."

Ve Vaiz şöyle düşündü: *Sözleri ne kadar soğuk ve mesafeli. Benim eski günlerdeki halime benziyor.*

"Zor bir seçimle karşı karşıyayım" dedi Leto.

"Tüm seçimleri çoktan yaptığını sanıyordum."

"O tuzağı biliyoruz, baba."

Vaiz hafifçe öksürdü. Gerilimler yıkıcı krize ne kadar yakın olduklarını söylüyordu ona. Leto artık saf görüntüye değil görüntü yönetimine bel bağlıyordu.

"Yardımıma ihtiyacın var?" diye sordu Vaiz.

"Evet. Arrakeen'a döneceğim ve oraya senin rehberin olarak gitmek istiyorum."

"Ne amaçla?"

"Arrakeen'da bir kez daha vaaz verecek misin?"

"Olabilir. Onlara söylemediğim şeyler var."

"Çöle dönmeyeceksin, baba."

"Seninle gelirsem mi?"

"Evet."

"Sen neye karar verirsen onu yapacağım."

"İyi düşündün mü? Farad'n oradaysa, annen de onun yanında olacak."

"Şüphesiz."

Vaiz bir kez daha hafifçe öksürdü. Bu, Muad'Dib'in asla izin vermeyeceği bir sinirlilik belirtisiydi. Bu beden, eski öz disiplin sisteminden çok uzun süre ayrı kalmış, zihni Jacurutu tarafından çok sık çılgınlığa saptırılmıştı. Ve Vaiz Arrakeen'a dönmenin belki de akıllıca olmayacağını düşünüyordu.

"Benimle birlikte oraya dönmek zorunda değilsin" dedi Leto. "Ama kardeşim orada ve benim dönmem lazım. Sen Gurney'le birlikte gidebilirsin."

"Peki sen Arrakeen'a tek başına mı gideceksin?"

"Evet. Farad'n'ı görmem lazım."

"Seninle geleceğim" dedi Vaiz, iç geçirerek.

Ve Leto, Vaiz'in tavrında o eski görüntü çılgınlığından bir kırıntı algıladı ve şöyle düşündü: *Önsezi oyununu mu oynuyor acaba?* Hayır. Bir daha asla o yola gitmeyecekti. Kısmi bir teslimiyetin tuzağını biliyordu. Vaiz'in her sözü, bu evrendeki her şeyin tahmin edilmiş olduğunu bilerek, görüntüleri oğluna devrettiğini onaylıyordu.

Artık Vaiz'le alay eden şeyler eski kutuplaşmalardı. O, paradokstan paradoksa kaçıyordu.

"O halde, birkaç dakika sonra gidiyoruz" dedi Leto. "Gurney'e söyleyecek misin?"

"Gurney bizimle gelmiyor mu?"

"Gurney'in sağ kalmasını istiyorum."

Ardından Vaiz kendini gerilimlere açtı. Onlar çevresindeki havada, ayağının altındaki yerdeydiler, oğlu olan bu gayri çocuğa odaklanmış, kendiliğinden hareket edebilen bir şey. Eski görüntülerinin körelmiş çığlığı Vaiz'in boğazında düğümlendi.

Şu kahrolası kutsallık!

Korkularının kumlu suyundan kaçılamazdı. Arrakis'te karşılarına ne çıkacağını biliyordu. Onlara asla huzur vermeyecek olan öldürücü ve dehşetengiz güçlerle bir kez daha bir oyun oynayacaklardı.

*

62

Babasının bıraktığı koşum takımlarını kuşanmayı reddeden çocuk; bu, insanın en eşsiz yeteneğinin sembolüdür. "Ben babam neyse o olmak zorunda değilim. Babamın kurallarına uymak hattâ onun inandığı her şey inanmak zorunda da değilim, insan olarak benim gücüm, neye inanıp neye inanmayacağıma, ne olup ne olmayacağıma dair kendi seçimlerimi yapabilmemdir."

- II. Leto Atreides
Hark al-Ada Biyografisi

Hacı kadınlar, Tapınak meydanında davul ve flüt eşliğinde dans ediyordu; başları açıktı, boyunlarında gerdanlıklar vardı, elbiseleri inceydi ve içini gösteriyordu. Uzun siyah saçları dümdüz aşağı bırakılmıştı, döndükçe yüzlerine dolanıyordu.

Alia, Tapınak'ının kartal yuvasından, onu hem çeken hem de iten bu sahneye baktı. Kuşluk vaktiydi, gölgeli kemerlerin altındaki işporta tezgahlarından meydana bahar kahvesi aromasının yayılmaya başladığı saatti. Alia'nın biraz sonra dışarı çıkıp Farad'n'ı karşılaması, resmi hediyeleri sunması ve onun Ganima'yla ilk buluşmasına nezaret etmesi gerekiyordu.

Her şey plâna uygun olarak yürüyordu. Gani, Farad'n'ı öldürecek ve şaşkınlık döneminde parsayı toplamak için yalnızca bir kişi hazır olacaktı, ipler çekildiğinde kuklalar dans etmeye başlamıştı. Tam da umduğu gibi Stilgar, Avarges'i öldürmüştü. Ve Avarges, ona verdiği yeni botlarına gizlenmiş bir sinyal ileticisiyle, Ganima'yı kaçıracak adamları, bilmeden cedideye götürmüştü. Şimdi Stilgar ve Irulan. Tapınak zindanlarında bekliyorlardı. Belki öleceklerdi ama başka bir şekilde de kullanılabilirlerdi. Beklemenin hiç zararı yoktu.

Kasabalı Fremenlerin aşağıda hacı dansçıları izlediklerini fark etti, gözlerini kırpmadan bakıyorlardı. Çölden çıkmış olan temel bir cinsel eşitlik, Fremen kasaba ve şehirlerinde de ısrarla sürüyordu ama erkekler ve kadınlar arasındaki sosyal farklar kendini hissettirmeye başlamıştı. Bu da plâna uygun olarak yürüyordu. Böl ve zayıflat. Alia, iki Fremenin, dış dünyalı kadınları ve onların egzotik dansını izleyişlerindeki belli belirsiz değişikliği algılayabiliyordu.

Bırak izlesinler. Bırak zihinleri gaflayia dolsun.

Penceresinin pancurları açıktı ve Alia bu mevsimde gün doğarken başlayan ve ikindi vakti zirveye ulaşan sıcakta keskin bir artış olduğunu hissedebiliyordu. Meydanın taş zeminindeki sıcaklık daha da artacakta. Bu, dansçılar için rahatsız edici hale gelecekti ama onlar adanmışlıklarının cinneti içinde hâlâ dönecekler, eğilecekler, kollarını ve saçlarını sallayacaklardı. Danslarını Alia'ya, Cennetin Rahmi'ne adamışlardı. Bir yaver bunu Alia'ya fısıldamak için gelmiş, dış dünyalı kadınlarla ve onların garip âdetleriyle alay etmişti. Yaver, kadınların, yasak bilim ve teknolojinin kalıntılarının sürdüğü Ix'ten olduklarını açıklamıştı.

Alia burnunu çekti. Bu kadınlar, çöl Fremenleri kadar cahil, batıl inançlı ve geri kafalıydılar...alay eden o yaverin söylemiş olduğu gibi, danslarını adadıklarını bildirerek yaltaklanmaya çalışıyorlardı. Ve ne bu yaver ne de Ixliler, Ix'in sadece unutulmuş bir dilde bir sayı olduğunu bile bilmiyorlardı.

Kendi kendine hafifçe gülümseyen Alia şöyle düşündü: *Bırak dans etsinler.* Dans etmek, daha yıkıcı amaçlarla kullanılabilecek enerjiyi harcardı. Ve müzik hoştu, su kabağından yayvan timpaniler ve çırpılan ellerin önünde tiz bir inilti.

Müzik, meydanın karşı kenarından gelen birçok sesin gümbürtüsünün altında aniden boğuldu. Dansçılar bir adım kaçırdılar, kısa süren bir şaşkınlıktan sonra toparlandılar ama duygusal yoğunluklarını kaybetmişlerdi ve onların bile dikkati meydanın karşı kapısına, bir kanatanın açılmış vanasından

boşalan su gibi, taşların üstüne yayıldığı görülebilen bir güruha takılmıştı.

Alia yaklaşan dalgaya baktı. Artık sözcükleri duyabiliyordu ve bir sözcük hepsini bastırıyordu:

"Vaiz! Vaiz!'

Ardından Alia onu gördü; dalganın en önünde, bir eli genç rehberinin omzunda uzun adımlarla yürüyordu.

Hacı dansçılar dönmeyi bıraktılar, Alia'nın aşağısındaki taraçalanmış basamaklara çekildiler. Seyircileri de onlara katıldı ve Alia izleyicilerdeki huşuyu hissetti. Kendi duygusu ise korkuydu.

Nasıl cüret eder!

Muhafızları çağırmak için hafifçe döndü ama ikinci bir düşünce onu durdurdu. Güruh meydanı çoktan doldurmuştu. Kör hayalperesti duymak konusundaki aşikâr istekleri engellenirse tehditkâr olabilirlerdi.

Alia yumruklarını sıktı.

Vaiz! Paul neden bunu yapıyordu? Halkın yarısına göre, o bir 'çöl delisi'ydi ve bu yüzden kutsaldı. Diğerleri, pazarlarda ve dükkânlarda, onun Muad'Dib olması gerektiğini fısıldıyorlardı. Yoksa neden Mehdilik, onun böylesine öfkeli bir sapkınlıkla konuşmasına izin versindi ki?

Alia bu güruhun arasında mültecileri, terk edilmiş siyeçlerden geriye kalanları görebiliyordu; bunların cüppeleri yırtık pırtıktı. Aşağısı tehlikeli bir yer olacaktı, hataların yapılabileceği bir mekân.

"Hanımefendi?"

Ses Alia'nın arkasından gelmişti. Döndü ve dış odaya açılan kemerli antrede duran Zia'yı gördü. Silahlı Ev Muhafızları hemen onun arkasındaydılar.

"Evet, Zia?"

"Leydim. Farad'n dışarıda, görüşme talep ediyor."

"Burada mı? Benim odamda mı?"

"Evet, Leydim. "

"Yalnız mı?"

"Yanında iki muhafız ve Leydi Jessica var."

Alia annesiyle son karşılaşmasını hatırlayarak elini boğazına götürdü. Ama zaman değişmişti, ilişkilerini yeni şartlar yönlendiriyordu.

"Ne kadar da aceleci" dedi Alia. "Ne sebep gösterdi?"

"Duymuş olduğu..." Zia meydana bakan pencereyi işaret etti.

"Sizin en hâkim noktaya sahip olduğunuzu duyduğunu söylüyor."

Alia kaşlarını çattı. "Buna inanıyor musun, Zia?"

"Hayır, Leydim. Sanırım söylentileri duymuş. Sizin tepkinizi görmek istiyor."

"Bunu onun kafasına annem sokuyor!"

"Çok büyük olasılıkla. Leydim."

"Zia, canım, senden benim için çok önemli birkaç özel emri uygulamanı istiyorum. Buraya gel."

Zia, Alia'yla aralarında bir adım kalana dek yaklaştı. "Leydim?"

"Farad'n'ı, muhafızlarını *ve* annemi içeri al. Sonra Ganima'yı getirmek üzere hazırlat. Tüm ayrıntılarıyla...tam anlamıyla bir Fremen gelini olarak giydirilsin."

"Hançer de mi. Leydim?"

"Hançerde."

"Leydim, bu..."

"Ganima benim için hiçbir tehlike arz etmiyor."

"Leydim, şuna inanmak için yeterli nedenimiz var ki Ganima'nın Stilgar'la birlikte kaçmasının en büyük nedeni onu korumak, diğer..."

"Zia!"

"Leydim?"

"Ganima, Stilgar'ın canının bağışlanması için zaten ricada bulundu ve Stilgar öldürülmedi."

"Ama Ganima muhtemel veliaht!"

"Sadece benim emirlerimi uygula. Ganima'yı hazırlat. Bununla ilgilenirken. Tapınak Rahipler Birliği'nden beş görevliyi meydana gönder. Vaizi buraya, yukarıya davet etsinler. Ellerine fırsat geçmesini beklesinler ve onunla konuşsunlar, başka hiçbir şey yapmasınlar. Güç kullanmasınlar, nazik bir şekilde davet etmelerini istiyorum. Kesinlikle güç kullanılmayacak. Ve Zia..."

"Leydim?" Sesi çok küskün çıkmıştı.

"Vaiz ve Ganima benim önüme aynı anda getirilsin. Vereceğim işaret üzerine içeri birlikte girsinler. Anladın mı?"

"Plânı biliyorum. Leydim ama..."

"Sadece dediğimi yap! Birlikte girsinler." Ve Alia amazon yavere başıyla çıkmasını işaret etti. Zia arkasını dönüp çıkarken, Alia şöyle dedi: "Giderken Farad'n'ın grubunu içeri gönder ama en güvendiğin on adamının onların önünde girmesini sağla."

Zia arkasına şöyle bir baktı ama durmadı, kapıdan çıkarken konuştu: "Emriniz yerine getirilecek, Leydim."

Alia pencereden dışarı bakmak üzere döndü. Sadece birkaç dakika sonra, *plân* kanlı meyvelerini verecekti. Ve Paul, kızı onun kutsal iddialarına *öldürücü darbe*'*yi* indirilirken burada olacaktı. Zia'nın muhafız birliğinin girdiğini duydu. Biraz sonra bitmiş olacaktı. Sonuna gelmişti. Vaiz ilk basamağa çıkarken Alia

kabaran bir zafer duygusuyla aşağıya baktı. Genç rehberi onun yanına çömelmişti. Alia sol tarafta bekleyen, kalabalığın baskısı yüzünden geride kalan Tapınak Rahipleri'nin sarı cüppelerini gördü. Ancak onlar kalabalığa alışıktılar. Hedeflerine yaklaşmak için bir yol bulurlardı. Vaiz'in sesi meydanda gürledi, güruh vecd halinde pürdikkat sözlerini bekliyordu. Bırak dinlesinler! Yakında sözlerinin onun plânladığından başka şeyler ifade etmesi sağlanacaktı. Ve etrafta itiraz edecek bir *Vaiz* olmayacaktı.

Farad'n'ın grubunun içeri girişini ve Jessica'nın sesini duydu. Alia?

Alia arkasına dönmeden konuştu: Hoş geldiniz. Prens Farad'n, anne. Gelin ve gösterinin tadını çıkarın. Ardından arkasına şöyle bir baktı, yolu tıkayan muhafızlarına surat asmış, iri Sardokan, Tyekanik'i gördü.

"Ama bu konukseverliğe yakışmıyor" dedi Alia. "Bırakın yaklaşsınlar."

Zia'nın emirlerine uygun olarak hareket ettikleri belli olan iki muhafız Alia'ya yaklaşıp onunla diğerleri arasında durdu. Diğer muhafızlar yana çekildiler, Alia geriye, pencerenin sağ tarafına doğru gitti ve onu işaret etti.

"Burası gerçekten en hâkim nokta."

Geleneksel siyah abasını giymiş olan Jessica, Alia'ya ters ters baktı, pencereye kadar Farad'n'a eşlik etti ama onunla Alia'nın muhafızlarının arasında durdu.

"Ne kadar kibarsınız, Leydi Alia" dedi Farad'n. "Bu Vaiz'le ilgili öyle çok şey duydum ki."

"Ve işte kanıyla canıyla karşınızda." dedi Alia. Faradn'ın gri renkli, süssüz bir Sardokar komutanı elbisesi giydiğini gördü. Alia'yı hayran bırakan bir zerafetle hareket ediyordu. Belki de bu Corrino Prensi'nde boş eğlencelerden fazlası vardı.

Vaiz'in sesi, pencerenin yanındaki amplifikatör alıcılardan geçerek odanın içinde gürledi. Alia cihazın titreyişini kemiklerinin içinde hissetti, Vaiz'in sözlerini artan bir ilgiyle dinlemeye başladı.

"Kendimi Zan Çölü nde buldum" diye bağırdı Vaiz, "o uğuldayan ıssızlığın çoraklığında. Ve Tanrı bana o mekânı temizlememi emretti. Çünkü biz çölde kışkırtıldık, çölde zarar gördük ve âdetlerimizi terk etmemiz için o ıssızlıkta baştan çıkarıldık."

Zan Çölü, diye düşündü Alia. Bu, Fremenlerin türediği Zensünni Gezginleri'nin ilk sınavdan geçtikleri yere verilen addı. Ama onun sözleri! Sadık kabilelerin siyeç kalelerine yapılan saldırılardan kendine pay mı çıkarıyordu?

"Topraklarınızın üstünde vahşi hayvanlar yatıyor" dedi Vaiz, sesi meydanda gürlüyordu. "Evlerinizi sıkıntılı yaratıklar dolduruyor. Siz, evlerine kaçanlar, artık günlerinizi kumun üstünde geçirmiyorsunuz. Evet, siz, yöntemlerimizi terk edenler, Eğer bu yolda devam ederseniz, pis bir hayvan yuvasında öleceksiniz. Ama Eğer benim önerimi dinlerseniz. Efendimiz sizi çukurlar diyarından geçirip Tanrının Dağları'na ulaştıracak. Evet, Şeyh-hulud size yol gösterecek."

Kalabalıktan hafif iniltiler yükseldi. Vaiz sustu, görmeyen göz çukurlarını sesin geldiği yönde boydan boya dolaştırdı. Ardından kollarını kaldınp açtı ve seslendi: "Ey Tanrım, bedenim kuru ve susuz bir diyarda Senin yolunu özlüyor!"

Vaiz'in önünde duran, yamalı ve yırtık giysilerinden bir mülteci olduğu belli olan yaşlı bir kadın ellerini ona doğru uzatıp yalvardı: "Yardım et bize, Muad'Dib. Yardım et!"

Gögsünün ani bir korkuyla sıkıştığını hisseden Alia, kendi kendine bu yaşlı kadının aslında gerçeği bilip bilmediğini sordu. Alia annesine şöyle bir baktı ama Jessica kıpırdamadı, dikkatini Alia'ınn muhafızları, Farad'n ve pencereden görünen manzara arasında bölmüştü. Farad'n büyülenmiş gibi olduğu yere mıhlanmış, pürdikkat duruyordu,

Alia pencereden dışarı bir göz atıp Tapınak Rahipleri'ni görmeye çalıştı, görünürde yoktular; Alia onların basamaklara ulaşan kestirme bir yol arayarak tam altındaki Tapınak kapılarından dolaştıklarından şüphelendi.

Vaiz sağ elini yaşlı kadının başının üstüne uzatarak haykırdı: "Ancak siz yardım edebilirsiniz! Siz isyankârlarsınız. Siz, ne temizleyen ne serinleten kuru rüzgârı getirdiniz. Çölümüzün yükünü siz sırtladınız; ve kasırga o mekândan, o korkunç diyardan gelir. Şu parçalanan kanatalardan kumun üstüne akıyor. Akıntılar toprakları aşıyor. Dune Kuşağı'nda gökyüzünden su yağıyor! Ey dostlarım, Tanrı bana emir verdi. Çölün içinde Efendimiz için bir yol açın çünkü ben ıssızlıktan size gelen sesim."

Kaskatı ve titrek parmağıyla, ayağının altındaki basamaktan işaret etti. "Burası, artık sonsuza dek boş kalacak kayıp bir cedide değil! Biz cennetin ekmeğini burada yedik. Ve bizi evlerimizden süren yabancıların gürültüleri işte burada! Onlar bizim için bir ıssızlık, hiç kimsenin yaşamadığı, hiçbir insanın yolunun düşmediği bir diyar yarattılar."

Kalabalık huzursuz bir şekilde kıpırdandı, mülteciler ve kasaba Fremenleri çevrelerine bakındılar, gözlerini aralarındaki hacılara diktiler.

Kanlı bir ayaklanma başlatabilir! diye düşündü Alia. *Pekala, başlatsın bakalım. Rahiplerim onu çıkan kargaşada yakalayabilir.*

Ardından beş Rahibi gördü, Vaiz'in arkasındaki basamaklardan inen sıkı bir sarı cüppeler yumağı.

"Çöle akıttığımız sular kan haline gelecek" dedi Vaiz, kollarını iki yana açarak. "Topraklarımızın üstünde kan! Sevinebilen ve çiçek açabilen çölümüze bakın; o yabancıyı tuzağa düşürdü ve onu orta yerimizde baştan çıkardı. Onlar şiddet için geldiler! Yüzleri Kralizec'in son rüzgârında olduğu gibi yaklaşıp büyüdü! Kumun esaretini artırdılar. Kumun bereketini, derinliklerindeki

gizli hazineyi emdiler. Uğursuz işlerine devam ederken onlara bakın. Şöyle yazılıdır: 'Ve ben kumun üstünde durdum ve o kumdan bir canavarın çıktığını gördüm ve bu canavann başının üstünde Tanrı'nın adı vardı!' "

Kalabalıktan kızgın mırıltılar yükseldi. Yumruklar kalktı, sallandı.

"Ne yapıyor?" diye fısıldadı Farad'n.

"Keşke bilseydim" dedi Alia. Bu anın korku dolu heyecanını hissederek bir elini göğsüne koydu. Eğer Vaiz bunu sürdürürse, kalabalık hacılara saldıracaktı!

Ama Vaiz hafifçe döndü, ölü göz çukurlarını Tapınak'a yöneltti ve elini kaldırarak Alia'nın kartal yuvasının yüksek penceresini işaret etti. "Tek bir küfür kaldı!" diye haykırdı, "Küfür! Ve bu küfrün adı Alia!"

Meydanı, şaşkınlığın yol açtığı bir sessizlik sardı.

Alia donup kaldı. Kalabalığın onu göremediğini biliyordu ama bir teşhir edilme, bir savunmasızlık hissine yenik düştüğünü hissetti. Kafatasının içindeki yatıştırıcı sözlerin yankıları, kalp atışlarıyla yarışıyordu. Bu inanılmaz tabloya bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Vaiz, onun pencerelerini işaret eden eli havada duruyordu.

Ama söyledikleri Rahipler için çok fazlaydı. Sessizliği kızgın bağırışlarla bozdular, kalabalığı yararak basamaklardan aşağı fırtına gibi indiler. Onlar harekete geçince, kalabalık, basamakların üstündeki bir dalga gibi, Vaiz'i de önüne katarak ilk sıradaki seyircilerin üstüne doğru atıldı. Vaiz genç rehberinden ayrı düşerek kontrolsüz bir halde sendeledi. Ardından kalabalığın arasından sarı yenli bir kol çıktı, elindeki hançer-i figanı savurdu. Alia hançerin aşağı doğru indiğini ve Vaiz'in göğsüne gömüldüğünü gördü.

Tapınak'ın kapanmaya başlayan dev kapılarının gökgürültüsü gibi çınlaması Alia'yı girdiği şoktan çıkardı. Belli ki muhafızlar

kapıları güruhun yüzüne kapatmıştı. Ama insanlar basamakların üstüne çökmüş bir bedenin etrafında boş bir alan bırakarak çoktan geri çekilmişti. Meydana ürkütücü bir sessizlik çökmüştü. Alia birçok ceset gördü; ama yalnızca bu, tek başına yatıyordu.

Ardından güruhtan bir çığlık duyuldu: "Muad'Dib! Muad' Dib'i öldürdüler!"

"Yeraltındaki Tanrılar" dedi Alia titreyerek. "Yeraltındaki Tanrılar."

"Bunun için biraz geç olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Jessica.

Alia hızla döndü, yüzündeki öfkeyi gören Farad'n'ın aniden şaşırdığını fark etti. "O öldürdükleri Paul'dü!" diye haykırdı Alia. "O senin oğlundu! Bunu doğruladıklarında ne olacağını biliyor musun?"

Jessica uzun bir süre mıhlanmış gibi durdu, Alia'nın ona zaten bildiği bir şeyi söylemiş olduğunu düşündü. Farad'n elini Jessica'nın koluna koyunca bu anın büyüsü bozuldu. "Leydim" dedi Farad'n; ve sesinde öyle bir şefkat vardı ki Jessica oracıkta yığılacakmış gibi oldu. Bakışlarını Alia'nın yüzündeki soğuk, düşmanca kızgınlıktan, Farad'n'ın yüzündeki acıyı paylaşan ifadeye çevirdi ve şöyle düşündü: *Belki* de *işimi fazla iyi yaptım.*

Alia'nın sözleri şüpheye yer bırakmıyordu. Jessica içinde kendi numaralarını duyarak Vaiz'in sesindeki tüm tonlamaları, kendisinden İmparator olması beklenen ama şu anda Tapınak basamaklarının üstünde, parçalanmış, kanlı bir paçavra yığını halinde yatan bir genç adamı eğitmek için harcadığı uzun yılları hatırladı.

Gafia beni kör etti, diye düşündü Jessica.

Alia yaverlerinden birine işaret ederek seslendi: "Ganima'yı getirin şimdi."

Jessica bu sözleri anlamak için kendisini zorladı. *Ganima mı? Neden şimdi?*

Yaver dış kapıya doğru dönmüş, açılmasını işaret ediyordu ama daha bir kelime söylemesine bile fırsat kalmadan kapı içeri doğru esnedi. Menteşeler yerinden fırladı. Sürgü kırıldı; ve kapı, korkunç enerjilere dayanması gereken kalın plasçelik konstrüksiyon devrilerek odanın içine düştü. Muhafızlar kapıdan korunmak için sıçradılar ve silahlarını çektiler.

Farad'n'ın muhafızları ve Jessica, Corrino Prensi'nin çevresini sardı.

Ama açılan delikten yalnızca iki çocuk göründü: Solda üstünda siyah nişan giysisiyle Ganima, sağda çölün lekelediği beyaz bir cübbenin altındaki gri, kaygan damıtıcı giysisiyle Leto.

Alia bakışlarını düşen kapıdan çocuklara çevirdi, kontrolsüz bir şekilde titrediğini fark etti.

"Aile bizi karşılamak için burada" dedi Leto. "Babaanne." Başıyla Jessica'yı selamladı ve dikkatini Corrino Prensi ne kaydırdı. "Ve bu da Prens Farad'n olmalı. Arrakis'e hoş geldin. Prens."

Ganima'nın gözleri boş boş bakıyordu. Sağ elini törensel hançer-i figanda tutuyordu ve kolunu tutan Leto'dan kurtulmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Leto onun kolunu sarstı ve Ganima'nın bütün bedeni sarsıldı.

"Bana bakın, ailem" dedi Leto. "Ben Ari, Erkek Atreides Aslanı. Ve bu da..." Ganima'nın kolunu o güçlü rahatlıkla bir kez daha sarsarak, kızın bütün bedeninin titremesine neden oldu. "... bu da Aryeh, Dişi Atreides Aslanı. Sizi Secher Nbiw'e, Altın Yol a sokmaya geldik. "

Tetik sözcükleri, *Secher Nbiw*'i tüm benliğiyle algılayan Ganima, kilit altındaki bilincin zihnine aktığını hissetti. Bu, doğrusal bir incelikle akarken, annesinin iç bilinci orada, bunun gerisinde, kapıdaki bir muhafız gibi duruyordu. Ve Ganima,

yaygaracı geçmişi zapt etmiş olduğunu o anda öğrendi. O geçmişe ihtiyacı olduğunda bakabileceği bir kapı vardı. Kendi kendini hipnoz ederek sağladığı aylarca süren bastırma, kendi bedenini idare edebileceği güvenli bir yer oluşturmuştu. Nerede ve kiminle olduğunu fark ettiğinde, bunu açıklama ihtiyacıyla Leto'ya doğru dönmeye başladı.

Leto kardeşinin kolunu bıraktı.

"Planımız işe yaradı mı?" diye fısıldadı Ganima.

"Oldukça" dedi Leto.

Girdiği şoktan kurtulan Alia sol tarafındaki bir grup muhafıza bağırdı: "Yakalayın onları!"

Ama Leto eğildi, düşen kapıyı tek eliyle tutup odanın karşı ucundaki muhafızların ortasına doğru savurdu. Muhafızlardan ikisi duvara çivilendi. Diğerleri dehşet içinde geri çekildi. O kapı yarım ton agırlıgındaydı ve bu çocuk onu fırlatmıştı.

Kapı aralığının arkasındaki koridorun ölmüş muhafızlarla dolu olduğunun farkına varan Alia, onları Leto'nun öldürmüş olması gerektiğini, geçit vermez kapısını bu çocuğun parçaladığını anladı.

Jessica da cesetleri ve Leto'nun ürkütücü gücünü görmüş, benzer varsayımlarda bulunmuştu; ama Ganima'nın sözleri, sükûnetini koruması için onu zorlayan Bene Gesserit disiplininin çekirdeğini etkilemişti. Torunu bir plândan bahsetmişti.

"Ne plânı?" diye sordu Jessica,

"Altın Yol, İmparatorluk'umuz için tasarladığımız İmparatorluk plânı" dedi Leto. Başıyla Farad'n'ı işaret etti. "Benimle ilgili acımasız düşünceler besleme, kuzen. Bunu aynı zamanda senin için de yaptım. Alia, Ganima'nın seni öldüreceğini ummuştu. Ben, senin, yaşamını bir ölçüde mutluluk içinde sürdürmeni tercih ederim."

Alia geçide sığınan muhafızlarına haykırdı: "Size onları yakalamanızı emrediyorum!"

Ama muhafızlar odaya girmeyi reddediyordu.

"Beni burada bekle, kardeşim" dedi Leto. "Yapmam gereken tatsız bir iş var." Odanın karşı tarafındaki Alia'ya doğru ilerledi.

Alia gerileyip ondan uzaklaştı ve bir köşeye kaçtı, yere çömelip hançerini çekti. Hançerin kabzasındakl yeşil mücevherler, pencereden gelen ışıkta ışıldadı.

Leto sadece ilerlemeyi sürdürdü, elleri boş ama açılmış ve hazırdı.

Alia hançeriyle atıldı.

Leto neredeyse tavana kadar sıçradı ve sol ayağıyla vurdu. Ayağı Alia'nın kafasına çarpıp geçti ve onu alnında kanlı bir izle yere serdi. Hançer elinden düştü ve zeminin üstünde kaydı. Alia hançere ulaşmak için yeri tırmaladı ama önünde Leto'nun durduğunu fark etti.

Bir an duraksadı. Bene Gesserit eğitiminden bildiği her şeyi hatırladı. Yerden kalktı, vücudu gevşemiş ve harekete hazırdı.

Leto bir kez daha onun üstüne gitti.

Alia sola çekiliyormuş gibi yaptı ama sağ omzu havaya kalktı ve sağ ayağının ucuyla, tam yerine çarparsa bir adamın kamını deşecek bir vuruş yaptı.

Leto bu hamleyi koluyla karşıladı, Alia'yı ayağından yakaladı ve onu kaldırıp başının çevresinde döndürmeye başladı. O kadar hızlı çeviriyordu ki Alia'nın cüppesi vücuduna çarptıkça odayı bir şaklama ve ıslık sesi dolduruyordu.

Diğerleri kafalarını eğdiler.

Alia haykırdı, haykırdı ama dönmeye devam ediyordu, döndü, döndü, döndü. Sonunda sustu.

Leto onun dönüş hızını yavaş yavaş azalttı, onu hafifçe yere bıraktı. Alia soluk soluğa yığılıp kaldı.

Leto onun üstüne eğildi. "Seni bir duvara savunabilirdim" dedi. "Belki de en iyisi bu olurdu ama şu anda bir çatışmanın tam ortasındayız. Şansını kullanmayı hak ediyorsun."

Alia'nın gözleri çılgınca bir o yana bir bu yana dönüyordu.

"Ben o iç yaşamları zapt ettim" dedi Leto. "Gani ye bak. Oda, bunu..."

Ganima araya girdi; "Alia, ben sana göstere..."

"Hayır!" Bu sözcük Alia'dan koparcasına çıkmıştı. Gögsü inip kalkıyordu, sesler ağzından dökülmeye başladı. Bunlar kopuk kopuk, lanet okuyan, yalvaran seslerdi. "Bak! Neden dinlemedin?" Ve tekrar: "Niye bunu yapıyorsun? Neler oluyor?" Ve başka bir ses: "Durdur onları! Onları durdur!"

Jessica eliyle gözlerini kapattı, Farad'n'ın elinin onu teskin ettiğini hissetti.

Alia hâlâ bağırıp çağırıyordu: "Seni öldüreceğim!" Ürkütücü lanetler savuruyordu. "Kanını içeceğim!" Birçok dilde sesler dudaklarından dökülmeye başladı, hepsi, karman çorman olmuştu.

Dış geçide tıkışmış olan muhafızlar solucan işareti yaptılar ardından yumruklarını kulaklarının yanında sıktılar. O, istila edilmişti!

Leto durmuş, başını iki yana sallıyordu. Pencereye yürüdü, kristalle güçlendirilmiş sözde kırılmaz camı üç hızlı darbeyle paramparça etti.

Alia'nın yüzüne sinsi bir bakış yerleşti. Jessica, o çarpılan ağızdan Alia'ınn kendi sesine benzer bir şeyin çıktığını duydu, Bene Gesserit kontrolünün bir parodisi. "Hepiniz! Olduğunuz yerde kalın!"

Ellerini indiren Jessica, onların gözyaşlarıyla ıslanmış olduğunu fark etti.

Alia dönüp dizlerinin üstüne doğruldu ve ayağa kalktı.

"Benim kim olduğumu bilmiyor musunuz?" diye sordu. Bu onun eski sesiydi, artık var olmayan genç Alia'nın tatlı ve canlı sesi. "Bana neden öyle bakıyorsunuz?" Yalvaran gözlerini Jessica'ya çevirdi. "Anne, söyle kessinler şunu."

Jessica ancak başını bir yandan öbür yana sallayabildi, korkudan eii ayağı kesilmişti. Eski Bene Gesserit uyarılarının hepsi doğruydu. Alia'nın yanında yan yana duran Leto'yla Gani ye baktı. Bu uyarılar şu zavallı ikizlere ne ifade ediyordu?

"Babaanne" dedi Leto, sesinde bir yakarış vardı. "Bir istila Sınavı yapmalı mıyız?"

"Siz kim oluyorsunuz da sınavdan bahsediyorsunuz?" diye sordu Alia, sesi sızlanıp duran bir adamın, sefahat içinde ölen uzun zaman olmuş, şehvet düşkünü ve despot bir adamın sesiydi.

Hem Leto hem de Ganima sesi tanımıştı. Yaşlı Baron Harkonnen. Ganima aynı sesin kafasının içinde yankılanmaya başladığını duydu ama iç kapı kapalıydı ve annesinin orada durduğunu hissetti.

Jessica sessiz kaldı.

"O halde karar benim" dedi Leto. "Ve seçim de senin. Alia. Ya İstila Sınavı ya da..." Başıyla açık pencereyi işaret etti.

"Sen kim oluyorsun da bana seçme şansı veriyorsun?" diye sordu Alia. bu ses hâlâ Yaşlı Baron'un sesiydi.

"İblis!" diye haykırdı Ganima. "Bırak da Alia kendi seçimini kendi yapsın!"

"Anne" diye yalvardı Alia, çocukluk sesiyle. "Anne, ne yapıyorlar? Benden ne yapmamı istiyorsun? Yardım et bana."

"Sen kendi kendine yardım et" diye emretti Leto ve sadece bir an için, onun gözlerinde halasının parçalanmış varlığını, kendisine bakıp kaybolan umutsuzluğu gördü. Ama Alia'nın vücudu hareket etti, baston yutmuş gibi, kesik kesik hareketlerle yürüdü. Titredi, sendeledi, yolundan saptı ama geri döndü, açık pencereye yaklaştı, yaklaştı.

Simdi Yaşlı Baron'un sesi öfkeden kudurmuş bir halde çıkıyordu: "Dur! Kes şunu dedim! Sana emrediyorum! Kes şunu! Al bunu hisset bakalım!" Alia başını elleriyle kavradı, pencereye doğru sendeledi. Bacakları pervaza dayandı ama ses hâlâ bağırıp çağırıyordu. "Yapma bunu! Kes şunu, ben sana yardım ederim. Bir plânım var. Dinle beni. Kes şunu dedim. Dur!" Ama Alia ellerini başından çekti, kırık çerçeveyi kavradı. Tek bir harekette pervazın üstüne çıktı ve kendini aşağı bıraktı. Düşerken tek bir çığlık bile atmadı.

Odadakiler kalabalığın bağrıştığını duydular; ve Alia ta aşağıdaki basamaklara çarptığında tok bir gümleme geldi.

Leto, Jessica'ya baktı. "Ona acımanı söylemiştik."

Jessica döndü ve yüzünü Farad'n'ın ceketine gömdü.

*

63

Bütün bir sistemin, bilinçli unsurlarına gerçekleştirilecek bir saldırı yoluyla daha iyi çalıştırılabileceği varsayımı tehlikeli bir cehaleti ele verir. Bu, çoğu zaman, kendine bilim insanı ya da teknoloji uzmanı diyenlerin cahilce yaklaşımı olmuştur.

- Hark al-Ada'nın Yazdığı
Butleryan Cihat

"Geceleri koşuyor, kuzen" dedi Ganima. "Koşuyor. Onu koşarken gördün mü?"

"Hayır" dedi Farad'n.

Farad'n, Leto'nun onları görüşmek üzere çağırdığı, Kale'nin küçük kabul salonunun dışında Ganima'yla birlikte bekliyordu. Sanki zihni başka bir yerde yaşıyormuş gibi içine kapanmış görünen Leydi Jessica'yla yan yana olmaktan rahatsız olan Tyekanik bir kenarda duruyordu. Kahvaltı vaktinin üstünden en fazla bir saat geçmişti ama birçok şey halledilmişti bile. Lonca'ya bir davet. CHOAM'a ve Landsraad'a mesajlar.

Farad'n bu Atreidesleri anlamakta güçlük çekiyordu. Leydi Jessica onu uyarmıştı ama yine de onlarla gerçek hayatta karşılaşınca şaşırmıştı. Hâlâ nişandan bahsediyorlardı oysa bunu gerektiren politik nedenlerin çoğu çözülmüş görünüyordu. Leto tahta oturacaktı, buna pek şüphe yoktu. O garip canlı teninin çıkarılması gerekecekti elbette...ama zamanla...

"Kendini yormak için koşuyor" dedi Ganima. "O vücuda gelmiş Kralizec. Hiçbir rüzgâr onun koştuğu kadar hızlı esemez. Kumulların zirvesinde zor seçiliyordu. Ben onu gördüm. Koşuyor, koşuyordu. Ve sonunda kendisini bitkin düşürdüğünde, geri

dönüyor ve başını kucağıma koyuyor. 'İçindeki annemizden benim ölmem için bir yol bulmasını iste,' diye yalvarıyor."

Farad'n gözlerini Ganima'ya dikti. Meydandaki ayaklanmadan bu yana geçen bir hafta içinde, Kale'de garip ritimli hareketler, gizemli gidiş gelişler olmuştu; Kalkan Duvarı'nın ötesinde gerçekleşen amansız çarpışma haberlerini, askeri konularda tavsiyesi istenen Tyekanik'ten duymuştu.

"Seni anlamıyorum" dedi Farad'n. "Onun ölmesi için bir yol bulmak, öyle mi?"

"Benden seni hazırlamamı istedi" dedi Ganima. Daha önce de olduğu gibi, bu Corrino Prensi'nin garip saflığı onu etkilemişti. Bu Jessica'nın işi miydi yoksa Farad'n'ın içinde var olan bir şey miydi?

"Niçin?"

"O artık insan değil" dedi Ganima. "Dün bana onun *canlı tenini* ne zaman çıkaracağını sormuştun: Asla. O, artık Leto'nun bir parçası, Leto da onun bir parçası. Leto metamorfoz onu yok etmeden önce yaklaşık dört bin yıl yaşayacağını tahmin ediyor."

Boğazı kuruyan Farad'n yutkunmaya çalıştı.

"Niye koştuğunu anladın mı?" diye sordu Ganima.

"Ama Eğer bu kadar çok yaşayacaksa ve bu kadar çok..."

"Çünkü insan olmanın hatırası onun içinde çok zengin. Bütün o yaşamları düşün, kuzen. Hayır. Bunu tahayyül edemezsin çünkü senin hiç yaşamadığın bir şey. Ama ben biliyorum. Onun acısını tahayyül edebiliyorum. Daha önce hiç kimsenin katlanmadığı kadar büyük bir fedakârlığa katlanıyor. Babamız bundan kaçmaya çalışarak çöle yürüdü. Alia bunun korkusundan Melanet oldu. Babaannemiz bu durumun yalnızca flû bir başlangıcına sahip ama bununla birlikte yaşamak için tüm Bene Gesserit hilelerini kullanmak zorunda ki bu Başrahibe eğitimiyle

aynı şeydir. Ama Leto! O tamamen yalnız, asla bir eşi daha olmayacak."

Farad'n bu sözlerin, kendisini afallattığını hissetti. Dört bin yıl boyunca imparator olmak mı?

Jessica biliyor dedi Ganima, babaannesine bakarak. "Leto dün gece ona anlattı. Kendisini insanlık tarihinin ilk gerçek uzun vadeli plânlamacısı olarak adlandırıyor."

"Ne...plânlıyor?"

"Altın Yol'u. Bunu sana daha sonra açıklar."

"Ve bu...plânda bana bir rol mü verecek?"

"Benim eşim olarak" dedi Ganima. "Rahibeler Birliği'nin çiftleştirme programını devralacak. Babaannemin sana. Bene Gesserit'in, olağanüstü güçleri olan bir erkek Başrahibe hayalinden bahsettiğinden eminim. O..."

"Demek istediğin bizim sadece..."

"Sadece değil." Ganima onun koluna girdi, sıcak bir samimiyetle sıktı. "İkimize de büyük sorumluluk gerektiren görevler verecek. Yani çocuk yapmadığımız zamanlarda."

"Eee, sen biraz küçüksün" dedi Farad'n, kolunu çekerek.

"Bu hatayı bir daha asla yapma" dedi Ganima. Sesi buz gibiydi.

Jessiea, Tyekanik'le birlikte onların yanına geldi.

"Tyek bana, çarpışmaların gezegen dışına yayıldığını söyledi" dedi Jessica. "Biarek'teki Merkezi Tapınak kuşatma altındaymış."

Farad'n, Jessica'nın bunu garip bir sükûnetle söylediğini düşündü. Gece boyunca Tyekanik'le birlikte raporları gözden geçirmişti. İsyanın çılgın ateşi bütün İmparatorluk'a yayılmıştı. Bastırılacaktı elbette ama Leto'nun canlandıracağı üzgün bir İmparatorluk'u olacaktı.

"İşte Stilgar geliyor" dedi Ganima. "Onu bekliyorlardı." Bir kez daha Farad'n'ın koluna girdi.

Yaşlı Fremen Naip, çöl günlerinden iki eski Ölüm Komandosu arkadaşının eşliğinde karşı kapıdan içeri girdi. Hepsi beyaz biyeli siyah resmi cüppeler giymişlerdi ve alınlarında yas tuttuklarını gösteren sarı bantlar vardı. Kararlı adımlarla yaklaştılar ama Stilgar dikkatini Jessica'dan ayırmıyordu. Onun önünde durdu ve ihtiyatlı bir tavırla selam verdi.

"Duncan Idaho'nun ölümünden dolayı hâlâ endişelisin" dedi Jessica. Eski dostunun bu ihtiyatlı tavrından hoşlanmamıştı.

"Başrahibe" dedi Stilgar.

Demek bu şekilde sürecek! diye düşündü Jessica. *Tamamen resmi; ve kanı silmek zordur diyen Fremen kanununa uygun olarak.*

Şöyle dedi: "Bizim görüşümüze göre sen, Duncan'ın sana tahsis ettiği bir rolü oynadın. Bu, bir adamın Atreidesler için yaşamını ilk verişi değil. Bunu neden yapıyorlar. Stil? Sen de birçok kez bunu yapmaya hazırdın. Neden? Bunun nedeni, karşılık olarak Atreideslerin ne kadar çok şey verdiğini bilmeniz mi?"

"İntikam için bahane aramamanız beni mutlu etti" dedi Stilgar. "Ama torununuzla tartışmam gereken bazı meseleler var. Bu meseleler bizi sonsuza dek sizden ayırabilir."

"Tabr'ın ona bağlılık yemini etmeyeceğini mi kastediyorsun?" diye sordu Ganima.

"Kendi kararımı kendim vereceğimi kastediyorum. Ganima'ya soğuk bir bakış attı. Fremenlerimin bu hale gelmesinden hoşlanmıyorum" diye homurdandı. "Eski yöntemlere geri döneceğiz. Eğer gerekirse siz olmadan."

"Bir süre için olabilir" dedi Ganima. "Ama çöl ölüyor. Stil. Ortada hiç solucan, hiç çöl kalmadığı zaman ne yapacaksınız?"

"Buna inanmıyorum."

"Yüz yıl sonra" dedi Ganima, "solucanların sayısı ellinin altına düşecek ve bunlar da dikkatli bir şekilde koruma altında tutulan hasta hayvanlar olacak. Baharları yalnızca Uzay Loncası'na verilecek ve fiyatı..." Başını iki yana salladı. "Leto'nun hesaplarını gördüm. O, gezegenin her tarafına gitti. O biliyor."

"Fremenleri köleniz olarak tutmak için başka bir hile mi bu?"

"Sen ne zaman benim kölem oldun?" diye sordu Ganima.

Stilgar kaşlarını çattı. Ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın, bu ikizler hep onu suçlu çıkarıyorlardı!

"Dün akşam bana şu Altın Yol'dan bahsetti" dedi Stilgar pat diye. "Hiç hoşuma gitmedi!"

"Bu çok garip" dedi Ganima, babaannesine şöyle bir bakarak. "İmparatorluk'un çoğu bunu sevinçle karşılayacak."

"Hepimizin felâketi" diye mınldandı Stilgar.

"Ama herkes Altın Çağ'ı özlüyor" dedi Ganima. "Öyle değil mi, babaanne?"

"Herkes" diye onayladı Jessica.

"Leto'nun onlara vereceği Firavni İmparatorluk'u özlüyorlar" dedi Ganima. "Büyük bir barışın yanı sıra bereketli hasatlar, bol ticaret ve Altın Hükümdar dışında herkes için eşitlik özlemi içindeler."

"Bu Fremenlerin sonu olacak!" diye karşı çıktı Stilgar.

"Bunu nasıl söylersin? Nadir tatminsizlikleri ortadan kaldırmak için askerlere ve cesur adamlara ihtiyacımız olmayacak mı? neden Stil, sen ve Tyek'in yoldaşları bu işi yapmak için nazlanıyorsunuz?"

Stilgar, Sardokar subayına baktı ve aralarından garip bir anlaşma ışığı geçti.

"Ve Leto baharı kontrol edecek" diye onlara hatırlattı Jessica.

"Mutlak kontrolünü elinde tutacak" dedi Ganima.

Onları Jessica'nın öğrettiği yeni bilinçle dinleyen Farad'n, bunun Ganima'yla babaannesi arasında önceden hazırlanarak sahneye konan bir gösteri olduğunu fark etti.

"Barış sürecek, sürecek, sürecek" dedi Ganima. "Savaşın hatırası yok olup gidecek. Leto insanlığı en az dörtbin yıl bu bahçenin içinden geçirecek."

Tyekanik soran gözlerle Farad'n'a baktı, hafifçe öksürdü.

"Ne var, Tyek?" dedi Farad'n.

"Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum, Prens'im. "

Farad'n gülümsedi, Tyekanik'in asker kafasındaki soruyu ve burada bulunan en az iki kişinin daha bu sorunun ne olduğunu anladığını biliyordu. "Sardokarları satmayacağım" dedi Farad'n.

"Buna gerek yok" dedi Ganima.

"Bu çocuğu mu dinliyorsunuz?" diye sordu Tyekanik. Çok öfkelenmişti. Oradaki yaşlı Naip bütün bu entrikanın neden olduğu sorunları anlamıştı ama başka hiç kimse bu durumla ilgili tek bir şey bilmiyordu!

Ganima keyifsiz bir şekilde gülümsedi. "Anlat ona, Farad'ın."

Farad'n iç çekti. Bir çocuk olmayan bu çocuğun acayipliğini unutmak çok kolaydı. Onunla evli geçen bir ömrü düşünebiliyordu, her mahremiyette gizli kuşkular. Bu, tam anlamıyla hoş bir olasılık değildi ama Farad'n bunun kaçınılmazlığını anlamaya başlamıştı. Azalan bahar üretiminin mutlak kontrolü! Evrende hiçbir şey bahar olmadan hareket edemezdi.

"Daha sonra, Tyek" dedi Farad'n.

"Ama..."

"*Daha sonra dedim!*" Tyekanik'in üstünde ilk kez Ses kullanmıştı, adamın şaşkınlık İçinde gözlerini kırpıp sessiz kaldığını gördü.

Jessica'nın dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi.

"Tek bir sözle hem barıştan hem ölümden bahsediyor" diye mırıldandı Stilgar. "Altın Çağ!"

Ganima şöyle dedi: "İnsanları ölüm kültü yoluyla bereketli yaşamın özgür havasına taşıyacak! Ölümden bahsediyor çünkü bu gerekli. Stil. Bu, yaşayanların sağ olduklarını bilmelerini sağlayacak bir gerilim. İmparatorluk'u çökünce... Ha, evet, çökecek. Şimdi bunun Kralizec olduğunu düşünüyorsun ama Kralizec henüz gelmedi. O geldiğinde, insanlar, sağ olmanın nasıl bir şey olduğuyla ilgili hatıralarını tazelemiş olacaklar. Bu hatıra tek bir insan yaşadığı sürece devam edecek. Bir kez daha o çetin sınavdan geçeceğiz. Stil. Ve bunu başaracağız. Biz daima kendi küllerimizden doğduk. Daima."

Onun sözlerini duyan Farad'n, Leto'nun koşmasını anlatırken ne kastettiğini şimdi anlıyordu. O *insan olmayacak.*

Stilgar henüz ikna olmamıştı. "Hiç solucan kalmayacak" diye homurdandı.

"Ha, solucanlar geri gelecek" diye garanti verdi Ganima. "İki yüz yıl içinde hepsi ölecek ama geri gelecekler."

"Hasıl..." Stilgar konuşmayı kesti.

Farad'n zihninin bir aydınlanmayla yıkandığını hissetti. Ganima'nın ne diyeceğini daha o söylemeden biliyordu.

"Lonca verimsiz yıllar boyunca zar zor idare edecek, yalnızca kendi stokları ve bizimkiler sayesinde" dedi Ganima. "Ama Kralizec'ten sonra bolluk olacak. Kardeşim kuma girdikten sonra solucanlar dönecek."

*

64

Birçok diğer dinde olduğu gibi, Muad'Dib'in yaşamın Altın İksiri de yozlaşarak zahiri bir büyücülüğe dönüştü. Mistik işaretleri, derin psikolojik yöntemlerin önemsiz sembolleri haline geldi ve tabii bu yöntemler başıboş kaldı. İhtiyaç duydukları şey yaşayan bir tanrıydı ama böyle bir Tanrıları yoktu; Muad'Dib'in oğlunun düzelttiği bir durum.

- Lu Tung-pin'e atfedilen deyiş
(Lu, Mağara'nın Konuğu)

Leto kabilelerin bağlılık yeminini kabul etmek için Aslan Taht'ta oturuyordu. Ganima onun yanında, bir basamak aşağıda duruyordu. Büyük Salon'daki bu tören dört saatten fazladır sürüyordu. Fremen kabileleri, temsilcileri ve naipleri aracılığıyla ard arda onun önünden geçiyordu. Her grup, müthiş güçleri olan bir Tanrıya, onlara barış vaat eden bir Tanrıya yaraşır hediyeler getirmişti.

Bir önceki hafta tüm kabilelerin atanmış arifaları için bir gösteri yaparak onları sindirip boyun eğmelerini sağlamıştı. Yargıçlar onun bir ateş çukurunda yürüyüp sağ salim çıktığını görmüşlerdi; ardından Leto kendisini yakından incelemelerini istemiş ve teninde hiçbir iz olmadığını göstermişti. Hançerlerini ona saplamalarını emretmişti ve onlar hançerlerini boşu boşuna saplarken nüfuz edilemez teni yüzünü örtmüştü. Asitler yalnızca hafif bir duman çıkararak üzerinden akıp gitmişti. Zehirlerini yemiş ve onlara kahkahalarla gülmüştü.

Sonunda bir solucan çağırmış ve solucanın ağzının tam karşısında durmuştu. Bunun ardından, Arrakeen'daki iniş alanına gitmiş, bir Lonca firkateynini, iniş kanatçıklarından birinden tutarak tangır tungur yuvarlamıştı.

Arifalar tüm bunları korkuyla karışık bir huşu içinde anlatmışlardı; ve şimdi kabile temsilcileri, boyun eğişlerini resmileştirmeye gelmişlerdi. Kemerli Büyük Salon, akustik sönümleme sistemleriyle iri sesleri yutuyordu; ama yürüyen ayakların aralıksız hışırtısı açık havadan getirilen toza ve çakmak taşı kokularına bulaşarak duyulara nüfuz ediyordu.

Törene katılmayı reddeden Jessica, tahtın arkasındaki yüksek bir gözetleme deliğinden olan biteni izliyordu. Dikkati Farad'n'a takıldı ve hem kendinin hem de Farad'n'ın atlatılmış olduğunu düşündü. Tabii ki Leto ve Ganima, Rahibeler Birliği 'nin ne yapacağını tahmin etmişlerdi! İkizler, içlerinde bulunan ve sayıları şu anda İmparatorluk'taki tüm yaşayan Bene Gesseritlerden daha fazla olan Bene Gesseritlere danışabilirlerdi.

Ona özellikle Rahibeler Birliği'nin mitolojisinin Alia'yı tuzağa düşürme şekli acı vermişti. *Korkunun üstüne inşa edilen korku!* Nesillerin âdetleri onun üstünde Melanet kaderinin izini bırakmıştı. Alia hiçbir umut olmadığını biliyordu.

Tabii ki teslim olmuştu. Onun kaderi, Leto ve Ganima'nın başarısıyla yüzleşmeyi daha da zor bir hale getiriyordu. Tuzaktan bir değil iki çıkış vardı. En acı olansa, Ganima'nın, iç yaşamları üzerindeki zaferi ve Alia'ya yalnızca acımak gerektiği konusunda ısrar etmesiydi. Müşfik bir atanın gönlünü kazanmakla bağlantılı olan, gerilim altında hipnotik bastırma Ganima'yı kurtarmıştı. Alia'yı da kurtarabilirlerdi. Ama umut olmadığı için, iş işten geçene dek hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Alia'nın suyu kuma dökülmüştü.

Jessica iç çekti, dikkatini tahtta oturan Leto'ya kaydırdı. İçinde Muad'Dib'in suyu olan üstü örtülü dev bir kavanoz, sağ dirseğinin dibinde, onurlu bir yer işgal ediyordu. Leto, Jessica'ya, içindeki babasının bu hareketi takdir ederken bile buna güldüğünü söyleyerek böbürlenmişti.

Bu kavanoz ve bu böbürlenme. Jessica'nın ayine katılmama konusundaki kararlılığını artırmıştı. Paul'ün, Leto'nun ağzından

konuşmasını, yaşadığı sürece asla kabul edemeyeceğini biliyordu. Atreides Evi'nin kurtulmasına sevinmişti ama olabilecek şeyler tahammül sınırlarının ötesindeydi.

Farad'n, Muad'Dib'in suyunun bulunduğu kavanozun yanında bağdaş kurmuş oturuyordu. Bu yer İmparatorluk Kâtibi'ne aitti; bu onur yeni bahşedilmiş ve yeni kabul edilmişti.

Farad'n bu yeni gerçeklere gayet güzel alıştığını hissediyordu; oysa Tyekanik hâlâ öfkeliydi ve bunun korkunç sonuçları olacağı konusunda onu uyarıyordu. Tyekanik ve Stilgar görünüşe göre Leto'yu çok eğlendiren bir güvensizlik ortaklığı kurmuşlardı.

Saatler süren bağlılık yemini töreni boyunca Farad'n huşudan sıkıntıya, sıkıntıdan huşuya sürükleniyordu. Bu sonsuz bir insan nehriydi; bir emsalsiz savaşçılar nehri. Tahttaki Atreides'e karşı tazelenen sadakatleri sorgulanamazdı. Onun önünde boyun eğmiş bir korku içinde duruyorlardı, arifaların anlattığı şeyler gözlerini korkutmuştu.

Nihayet sonu gelmişti. Son Naip, Leto'nun önünde duruyordu: 'Artçı muhafızın onurlu mevkisi'ne sahip Stilgar. Küfeler dolusu bahar, ateş cevher ya da tahtın çevresinde yığınlar halinde duran diğer pahalı hediyelerden herhangi biri yerine, Stilgar'ın elinde bahar lifinden örülmüş bir alın bandı vardı. Alın bandına, altın rengi ve yeşille Atreides Atmacası motifi işlenmişti.

Bunu fark eden Ganima, Leto'ya yan gözle bir bakış savurdu.

Stilgar alın bandını tahtın altındaki ikinci basamağa bıraktı ve eğilerek selam verdi. "Size, kız kardeşinizi korumak üzere çöle götürdüğümde onun taktiği alın bandını veriyorum" dedi.

Leto gülmemek için kendini tuttu.

"Sıkıntılı zamanlar geçirdiğini biliyorum, Stilgar" dedi Leto. "Karşılığında buradan alabileceğin bir şey var mı?" Pahalı hediyeler yığınını gösterdi.

"Hayır, Efendim."

"O halde hediyeni kabul ediyorum" dedi Leto. Öne doğru eğildi, Ganima'nın cüppesinin eteğini tuttu ve ondan ince bir şerit yırttı. "Karşılığında sana Ganima'nın cüppesinden bu parçayı veriyorum; onu kurtarmak zorunda kalmam için senin çöl kampından kaçırıldığında giydiği cüppeden."

Stilgar eli titreyerek kumaşı aldı. "Benimle alay mı ediyorsunuz. Efendim?"

"Seninle alay etmek mi? Şerefim üstüne yemin ederim ki Stilgar, seninle asla alay etmem. Sana paha biçilmez bir hediye verdim. Bunu, tüm insanların hata yapabileceğini ve tüm liderlerin insan olduğunu hatırlaman için daima kalbinin üstünde taşımanı emrediyorum."

Stilgar kendini tutamayıp hafifçe güldü. "Ne biçim bir Naip yarattınız ama!"

"Ne biçim bir Naip benim! Naiplerin Naip'i. Bunu asla unutma!"

"Emredersiniz, Efendim." Stilgar arifasının anlattıklarını hatırlayarak yutkundu. Ve şöyle düşündü: *Bir zamanlar onu öldürmeyi düşünmüştüm. Artık çok geç.* Bakışları, yeşil kapaklı, mat altından, zarif kavanoza kaydı. "Bu benim kabilemin suyu."

"Ve benim" dedi Leto. "Yan tarafındaki yazıyı oku. Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle oku."

Stilgar, Ganima'ya soru dolu bir bakış fırlattı ama Ganima buna çenesini kaldırarak karşılık verdi: Bu soğuk tepki tüylerini diken diken etti. Bu küçük Atreides şeytanları, onu, düşünmeden hareket etmesinin ve hatalarının hesabını vermek zorunda bırakmaya mı niyetliydi?

"Oku" dedi Leto kavanozu işaret ederek.

Stilgar basamaktan yavaş yavaş tırmandı, kavanoza bakmak için eğildi. Hemen ardından yüksek sesle okumaya başladı. "Bu su en yüce özdür, dışarı doğru akan bir yaratıcılık kaynağıdır. Hareketsiz de olsa, bu su, tüm hareketin aracıdır."

"Bu ne anlama geliyor. Efendim?" diye fısıldadı Stilgar. Bu sözlerin içini huşuyla doldurduğunu, içinde anlayamadığı bir yere dokunduğunu hissetti.

"Muad'Dib'in cesedi, bir böceğin terk ettiği kuru kabuğa benzer" dedi Leto. "O, iç dünyayı yönetirken, dış dünyayı küçümsedi; ve bu, felâkete yol açtı. Dış dünyayı yönetirken, iç dünyayı dışladı; ve bu, soyundan gelenleri iblislere teslim etti. Altın iksir, Dune'dan yok olup gidecek ama Muad'Dib'in tohumu sürecek ve suyu evrenimizi hareket ettirecek."

Stilgar başını öne eğdi. Mistik şeyler daima onun kafasını karıştırırdı.

"Başlangıç ve son aynı şeydir" dedi Leto. "Havanın içinde yaşarsın ama onu görmezsin. Bir evre kapandı. Bu kapanıştan onun karşıtı olan başlangıç doğacak. Böylece Kralizec olacak. Sonra her şey, değişmiş bir halde geri dönecek. Sen düşünceleri kafanda hisediyorsun, torunların düşünceleri karınlarında hissedecekler. Tabr Siyeçi'ne dön, Stilgar. Gurney Halleck, senin Kurulundu, danışmanım olarak sana katılacak."

"Bana güvenmiyor musunuz. Efendim." Stilgar alçak bir sesle konuşmuştu.

"Tam anlamıyla güveniyorum yoksa Gurney'i sana göndermezdim. Yakında ihtiyaç duyacağımız yeni birliği toplamaya başlayacak. Sadakat yeminini kabul ediyorum, Stilgar. Çekilebilirsin."

Stilgar eğilerek selam verdi, basamaklardan geri geri indi, arkasını dönüp salondan çıktı. Diğer Naipler. Fremenlerin 'son gelen ilk gider' ilkesine uygun olarak onun arkasına düştüler. Ama ayrılırlarken, sordukları sorulardan bazıları tahttan duyulabiliyordu.

"Orada ne konuşuyordunuz Stil? Muad'Dib'in suyunun üstünde yazılı olan sözler ne anlama geliyor?"

Leto, Farad'n'a hitaben konuştu. "Bunların hepsini kaydettin mi Kâtip?"

"Evet, Efendim."

"Babaannem seni. Bene Gesserit'in anımsama yöntemleri konusunda iyi eğittigini söylüyor. Bu iyi bir şey. Yanımda bir şeyler karalayıp durmanı istemem."

"Emredersiniz, Efendim."

"Gel ve önümde dur" dedi Leto.

Farad'n onun dediğini yaptı. Jessica'nın verdiği eğitime daha önce hiç olmadığı kadar minnettardı. Leto'nun artık insan olmadığı, artık insanların düşündüğü gibi düşünmediği kabul edildiğinde, onun Altın Yol'unun rotası daha da ürkütücü hale geliyordu.

Leto başını kaldırıp Farad'n'a baktı. Muhafızlar onları duyamayacak kadar uzakta duruyordu. Büyük Salon da yalnızca Yakın Maiyet'e mensup danışmanlar kalmıştı ve onlar da ilk basamağın epeyce gerisinde, itaatkâr gruplar halinde duruyorlardı. Ganima yaklaşıp bir kolunu tahtın arkasına koydu.

"Hâlâ bana Sardokarlarını vermeyi kabul etmedin" dedi Leto. "Ama vereceksin."

"Size çok şey borçluyum ama bunu değil" dedi Farad'n.

"Fremenlerimle geçinemeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Yeni dost olan Stilgar ve Tyekanik kadar iyi geçineceklerini düşünüyorum."

"Yine de reddediyorsun, öyle mi?

"Önerinizi bekliyorum."

"O halde bunu asla kimseye söylemeyeceğini bilerek önerimi yapmak zorundayım. Umarım babaannem, üstüne düşeni lâyıkıyla yaparak, seni, anlamaya hazırlamıştır."

"Neyi anlamam gerekiyor?"

"Her uygarlığa hâkim olan bir gizem vardır" dedi Leto. "Bu gizem değişime karşı bir engel olarak gelişir ve bu da daima gelecek nesilleri evrenin ihanetlerine karşı hazırlıksız bırakır. Tüm gizemler bu engelleri geliştirme konusunda aynıdır: Dinsel gizem, kahraman-lider gizemi, mesih gizemi, bilimin/teknolojinin gizemi ve doğanın kendi gizemi. Biz böyle bir gizemin şekillendirdiği bir İmparatorlukta yaşıyoruz ve şu anda bu İmparatorluk çöküyor; çünkü halkın çoğu, evrenleriyle gizemi birbirinden ayırt edemiyor. Gizem iblisin istilasına benzer, bilinci hâkimiyeti altına alarak her şeyi gözlemci haline getirir."

"Bu sözlerde babaannenizin bilgeliğini görüyorum." dedi Farad'n.

"Pekâlâ, kuzen. Babaannem bana Melanet olup olmadığımı sordu. Olmadığımı söyledim. Bu benim ilk ihanetimdi. Ganima bundan kurtuldu ama ben kurtulamadım. Aşın dozda melanjın baskısıyla iç yaşamları dengelemek zorunda bırakıldım. İçimde yükselen o yaşamların aktif işbirliğini sağlamak zorundaydım. Bunu yaparken en kötücül alanlardan kaçtım ve iç bilincimin bana yüklediği baskın bir yardımcı seçtim ki bu babamdı. Aslında ben, babam ya da bu yardımcı değilim. Ve ayrıca ben, ikinci Leto da değilim."

"Açıklayın."

"Takdire şayan bir açık sözlülüğün var" dedi Leto. "Ben, antik ve fevkalade güçlü birinin baskın olduğu bir topluluğum. Bu adam, bizim takvimimize göre üç bin yıl süren bir hanedanın kurucusuydu. Adı Harum'du; ve soyu, torunlarından birinin doğuştan gelen zayıflıkları ve batıl inançlarıyla yok olup gidene dek, tebaası uyumlu bir ulvilik içinde yaşadı. Bilinçsiz bir şekilde mevsimlerin değişimine göre hareket ettiler. Kısa ömürlü, batıl inançlı ve bir Tanrı-kral tarafından kolayca yönlendirilen bireyler ürettiler. Bir bütün olarak ele alındığında, güçlü bir halktılar. Bir tür olarak sağ kalmak onlar için bir âdet haline geldi."

"Bundan pek hoşlanmadım." dedi Farad'n.

"Aslında ben de hoşlanmıyorum" dedi Leto. "Ama yaratacağım evren bu."

"Neden?"

"Bu benim Dune'da öğrendiğim bir ders. Biz, burada yaşayanlar arasında ölümün mevcudiyetini baskın bir gölge olarak koruduk. Bu mevcudiyetle, ölüler yaşayanları değiştirdi. Böyle bir toplumun insanları, karınlarının içine gömülürler. Ama bunun karşıtının zamanı geldiğinde ve onlar çıktıklarında, mükemmel ve güzel olurlar."

"Bu benim sorumu yanıtlamıyor" diye karşı çıktı Farad'n.

"Bana güvenmiyorsun, kuzen."

"Kendi babaanneniz de size güvenmiyor."

"Ve iyi bir nedeni var" dedi Leto. "Ama ses çıkarmıyor çünkü böyle yapmak zorunda. Sonuçta bütün Bene Gesseritler pragmatisttir. Evrenimize bakış açılarını paylaşıyorum. Sen, bu evrenin izlerini taşıyorsun. Yönetme âdetlerini koruyorsun, çevrendeki her şeyi olası tehditlerine ve değerlerine göre sınıflandırıyorsun."

"Sizin kâtibiniz olmayı kabul ettim."

"Bu seni eğlendiriyor ve gerçek yeteneğini, tarihçi yönünü pohpohluyor. Geçmişe dayanarak şimdiyi okuma konusunda belirgin bir dehan var. Bazı durumlarda ne yapacağımı tahmin ediyorsun."

"Üstü kapalı konuşmanızdan hoşlanmıyorum" dedi Farad'n.

"Peki. Sonsuz bir hırstan şu anki düşük mevkine geldin. Babaannem seni sonsuzluk konusunda uyarmadı mı? Bu bizi gecenin içindeki bir ışıldak gibi cezbeden sonlu olana yükleyebileceği aşırılıklarla gözlerimizi kör eder."

"Bene Gesserit vecizeleri!" diye karşı çıktı Farad'n.

"Ama çok daha kusursuz bir halde" dedi Leto. "Bene Gesseritler evrimin rotasını tahmin edebileceklerine inandılar. Ama o evrimin rotasında kendi değişimlerini gözden kaçırdılar. Çiftleşme programları gelişmesini sürdürürken kendilerinin değişmeden kalabileceklerini varsaydılar. Benim bu tür kendime dönük körlüklerim yok. Bana dikkatli bak. Farad'n; çünkü ben artık insan değilim."

"Kardeşiniz beni buna inandırdı." Farad'n bir an duraksadı. Ardından sordu: "Melanet?"

"Rahibeler Birliği'nin tanımıyla belki. Harum zalim ve despot. Ben onun zalimliğinin bir parçasıyım. Beni iyi dinle: Ben bir çiftçinin zalimliğine sahibim; ve bu insan evreni, benim çiftliğim. Bir zamanlar Fremenlerin evcil kartalları varmış oysa benim evcil bir Farad'n'ım olacak."

Farad'n'ın yüzü karardı. "Pençelerimden sakının, kuzen. Zamanında Sardokarlarımın. Fremenlerinizin karşısında yenilgiye uğradığını gayet iyi biliyorum. Ama sizi fena halde yaralarız ve zayıfları avlamak için bekleyen çakallar vardır."

"Söz veriyorum, seni iyi bir şekilde kullanacağım" dedi Leto. Öne doğru eğildi. "Sana artık insan olmadığımı söylemedim mi? İnan bana, kuzen. Benim dölümden hiç çocuk doğmayacak çünkü artık dölüm yok. Ve bu beni ikinci ihanetime zorluyor."

Sonunda, Leto'nun savının nereye varacağını anlayanı Farad'n, sessizce bekledi.

"Bütün Fremen kurallarına karşı çıkacağım" dedi Leto. "Kabul edecekler çünkü yapabilecekleri hiçbir şey yok. Seni bir nişan tuzağıyla burada tuttum ama seninle Ganima arasında bir nişan olmayacak. Kardeşim benimle evlenecek!"

"Ama siz...."

"Evlenecek, dedim. Ganima'nın Atreides soyunu devam ettirmesi gerekiyor. Ayrıca artık benim çiftleştirme programım olan Bene Gesserit çiftleştirme programı meselesi var."

"Reddediyorum" dedi Farad'n.

"Bir Atreides hanedanının babası olmayı ret mi ediyorsun?"

"Ne hanedanı? Tahtta binlerce yıl siz oturacaksınız."

"Ve senin torunlarını kendi suretimde şekillendireceğim. Bu tüm tarihin en yoğun, en kapsamlı eğitim programı olacak. Minyatür bir ekosistem olacağız. Hayvanlar hangi sistemle sağ kalmayı seçerlerse seçsinler, bu sistem, birbirine bağlı toplulukların örgüsüne, birbirine bağımlı olmaya, sistemin kendisi olan ortak plânın içinde birlikte çalışmaya dayanmak zorundadır. Ve bu sistem şimdiye dek görülmüş en bilgili yöneticileri üretecektir."

"Süslü sözlerle çok iğrenç bir..."

"Kralizec'ten kim sağ kurtulacak?" diye sordu Leto. "Sana söz veriyorum, Kralizec gelecek."

"Siz çılgın bir insansınız! Imparatortuk'u parçalayacaksınız."

"Tabii ki parçalayacağım...ve ben bir insan değilim. Ama bütün insanların içinde yeni bir bilinç yaratacağım. Dune çölünün altında tüm zamanların en büyük hazinesinin bulunduğu gizli bir yer var. Yalan söylemiyorum. Son solucan öldüğünde ve kumlarımızın üstündeki son melanj hasat edildiğinde, bu derinliklerdeki hazineler evrenimizin her tarafında ortaya çıkacak. Bahar tekelinin gücü azaldıkça ve gizli stoklar yerlerini belli ettikçe, âlemimizin her yanında yeni güçler belirecek. Bu, insanların bir kez daha kendi içgüdülerine göre yaşamayı öğrenecekleri zamandır."

Ganima kolunu tahttan çekti, Farad'n'ın yanına gelip elini tuttu.

"Annem nasıl zevce olmadıysa, sen de koca olmayacaksın" dedi Leto. "Ama belki aşk olacaktır ki bu da yeterli."

"Her gün, her an kendi yeniliğini getirir" dedi Ganima. "İnsan anları tanıyarak öğrenir."

Farad'n, Ganima'nın küçücük elinin sıcaklığını ısrarlı bir mevcudiyet olarak hissetti, Leto'nun savlarında bir gelgit olduğunu anladı ama bir kez bile Ses kullanılmamıştı. Bu zihne değil kalbe sesleniyordu.

"Sardokarlarım için önerdiğiniz şey bu mu?" diye sordu Farad'n.

"Çok çok daha fazlası, kuzen. Torunlarına İmparatorlumu öneriyorum. Sana barışı öneriyorum."

"Barışınızın sonucu ne olacak?"

"Karşıtı." dedi Leto, sesi sakin ve alaycıydı.

Farad'n başını iki yana salladı. "Sardokarlarımın bedelinin çok yüksek olduğunu düşünüyorum. Kâtip olarak, İmparatorluk soyunuzun gizli babası olarak kalmak zorunda mıyım?"

"Zorundasın. "

"Beni kendi barış âdetinizi kabul etmeye zorlayacak mısınız?"

"Zorlayacağım."

"Yaşamımın her günü size direneceğim."

"Zaten senden beklediğim işlev de bu, kuzen. Seni seçmemin nedeni bu. Bunu resmileştireceğim. Sana yeni bir isim vereceğim. Bu andan itibaren, adın Adetin Kırılması olacak, yani bizim dilimizde Hark al-Ada. Hadi, kuzen, ahmaklık etme. Babaannem seni iyi eğitti. Sardokarlarını ver bana."

"Ver onları" diye tekrarladı Ganima. "Öyle ya da böyle onları alacak."

Farad'n, Ganima'nın onun için korktuğunu sesinden anladı. Acaba aşk mı? Leto'nun istediği, mantık yürütmesi değil, sezgisel bir adım almasıydı. "Peki al" dedi Farad'n.

"Tamam" dedi Leto. Tahttan kalktı, hareketinin garip bir akıcılığı vardı; sanki korkunç güçlerini çok hassas bir kontrol altında tutuyormuş gibiydi. Ganima'nın durduğu basamağa indi,

kardeşini nazikçe döndürerek yüzünü diğer tarafa çevirdi, kendisi de döndü ve sırtını onun sırtına yasladı. "Buna dikkat et, kuzen Hark al-Ada. Biz hep böyle olacağız. Evlendiğimizde bu şeklide duracağız. Sırt sırta, her zaman olduğumuz o biricik şeyi korumak için diğerinin bakmadığı yöne bakarak." Döndü, Farad'n'a alaycı gözlerle baktı ve sesini alçalttı: "Ganima'mla yüz yüze olduğunda bunu hatırla, kuzen. Aşk dolu okyaşıyıcı sözler fısıldarken, benim barışımın ve benim huzurumun âdetleri seni en çok baştan çıkardığı anlarda bunu hatırla. Senin sırtın açıkta kalacak."

Onlara arkasını dönerek basamaklardan aşağıya, orada bekleyen saray mensuplarının arasına indi, onları uyduları gibi peşine takarak salondan çıktı.

Ganima bir kez daha Farad'n'ın elini tuttu ama Leto çıktıktan sonra uzun bir süre, onun arkasından salonun karşı ucuna dalgın dalgın baktı.

"İkimizden biri ıstırabı üstlenmek zorundaydı" dedi. "Ve o daima daha güçlü oldu."

%